กระบี่มีคมทั้งสองฟากข้าง ถ้าด้านหนึ่งเอาไว้เพื่อแค้น
อีกด้านก็ต้องเพื่อรัก

จอมมารแห่งเมืองลุง

โก้วเล้ง เขียน ว. ณ เมืองลุง แปล

บุกฝ่าหาความตาย

อาทิตย์คล้อยต่ำใกล้สนธยา

โป้วอั้งเสาะอยู่ในแสงสนธยา

ในแสงสนธยามีโป้วอั้งเสาะเพียงผู้เดียว ทั้งแผ่นฟ้าแผ่นดิน คล้ายดั่งเหลือมันผู้เดียวเท่านั้น

ทุกที่ทางเปลี่ยวร้างวังเวง กระทั่งแสงสนธยาก็คล้ายเปลี่ยนสีไปเพราะความนี้ กลับกลายเป็นสีซีดจางเพราะความเปลี่ยวร้างวังเวง

ตัวของโป้วอั้งเสาะก็เช่นกัน ในมือกำดาบแนบแน่นอยู่เล่มหนึ่ง

มือที่ซีดขาว ดาบที่ดำสนิท

ซีดขาวกับดำสนิท ไยมิใช่ใกล้ชิดกับความตายที่สุด? ความตาย ไยมิใช่เป็นที่สุดของอ้างว้างและว้าเหว่?

อ้างว้างและว้าเหว่ของมัน คล้ายดั่งได้เห็นความตายจริง ๆ

หรือความตายอยู่ที่เบื้องหน้ามันนี่เอง?

มันเดินมุ่งหน้า มันเดินช้าอย่างยิ่ง แต่มิเคยหยุดลง มาตรว่าความตายรออยู่เบื้องหน้า มันก็ต้องไม่หยุดโดยเด็ดขาด

ท่วงท่าการเดินของมันประหลาดและพิเศษยิ่ง เท้าซ้ายสืบไปเบื้องหน้าก้าวหนึ่งก่อน เท้าขวาจึงตามช้า ๆ ไป ดูแล้วแต่ละก้าวล้วนเดินด้วยความลำบากยิ่ง

แต่มันก็ได้เดินผ่านเส้นทางยาวไกลนับไม่ถ้วน แต่ละก้าวล้วนเป็นตัวมันเดิน

ทางเดินเยี่ยงนี้ ต้องเดินถึงเมื่อใดจึงยุติ?

โป้วอั้งเสาะไม่ทราบ กระทั่งคิดยังมิได้ไปคิด

ตอนนี้มันเดินถึงที่นี้ เบื้องหน้าเล่า เบื้องหน้าใช่ความตายจริง ๆ?

ย่อมเป็นความจริง!

เบื้องหน้ามีความตายแล้ว ที่ในมือมันกำอยู่เป็นความตาย ดาบของมันเป็นสัญลักษณ์ของความตาย!

ดาบสีดำสนิท ด้ามดาบดำสนิท ฝักดาบดำสนิท

ดาบเล่มนี้เป็นสัญลักษณ์ความตายก็จริง แต่ก็เป็นชีวิตของโป้วอั้งเสาะเช่นกัน!

ขอบฟ้ายิ่งสลัว แต่มองไปในระยะไกล ยังพอจะเห็นเค้าของตัวเมืองอยู่เลือนราง

โป้วอั้งเสาะทราบ นั่นเป็นเมืองที่ออกจะคึกคักจอแจเพียงหนึ่งเดียวของชายแดนที่เปลี่ยวร้างนี้ นามฮ่งฮ้วงจิ๊บ (ชุมนุมหงส์)

โป้วอั้งเสาะย่อมทราบ เนื่องเพราะฮ่งฮ้วงจิ๊บคือสถานที่ซึ่งมันดั้นด้นมาหาความตาย!

แต่มันกลับไม่ทราบ ตัวเมืองฮ่งฮ้วงจิ๊บตายไปแล้ว!!

ถนนแม้ไม่ยาวและไม่กว้างนัก แต่ยังมีร้านรวงอยู่หลายสิบคูหา

ในแผ่นดินมีเมืองเล็ก ๆ เช่นนี้อยู่มากมายนับไม่ถ้วน แต่ละเมืองล้วนเป็นสภาพเช่นนี้ ร้านรวงที่ซอมซ่อ สินค้าที่ต่ำราคา ผู้คนที่สมถะ ผู้คนที่ดึงาม

หนึ่งเดียวที่ผิดกัน ฮ่งฮ้วงจิ๊บแม้ยังมีร้านรวงเช่นนี้อยู่ แต่กลับไม่มีคนแล้ว

ไม่มีแม้สักผู้เดียว!

ประตูหน้าต่างของร้านรวงสองฟากข้างถนน มีบ้างปิดอยู่ มีบ้างเปิดไว้ แต่ล้วนแล้วหักพัง ในบ้านและนอกบ้านมีฝุ่นละอองเกาะหนา ใต้ชายคาและมุมบ้านมีหยากไย่ใยแมงมุมมากมาย

แมวดำตัวหนึ่ง ถูกเสียงฝีเท้าก่อกวนให้ตระหนกจนตื่นขึ้น แต่มันสูญเสียความปราดเปรียวและแคล่วคล่องที่เคยมี ลุกขึ้นหอบหายใจถี่ ๆ เดินโซเซข้ามถนนไป

ดูแล้วแทบไม่คล้ายเป็นแมวตัวหนึ่ง

หิวโหยไยมิใช่พอจะเปลี่ยนแปรทุกสรรพสิ่งได้?

หรือมันเป็นเพียงชีวิตเดียวที่ยังอยู่ในเมืองน้อย ๆ นี้?

หัวใจของโป้วอั้งเสาะเย็นเยียบ มือก็เย็นเยียบ กระทั่งด้ามดาบที่เกาะกุมยิ่งเย็นเยียบกว่า

โป้วอั้งเสาะยืนอยู่กลางถนน ทุกประการนี้ต่างเห็นกับตาตนเอง

แต่โป้วอั้งเสาะยังไม่อาจเชื่อ ไม่กล้าเชื่อ และไม่ยอมเชื่อ!

สถานที่นี้เกิดเภทภัยใดกันแน่?

'...เภทภัยนี้เกิดขึ้นได้อย่างไรกัน?'

มีลมกรรโชกมา ยี่ห้อไม้แผ่นหนึ่งที่อยู่ริมถนน ถูกกรรโชกจนแกว่งไกวเสียงเอี๊ยด ๆ ยังพอสังเกตออกรำไร บนยี่ห้อมีอักษร

แซ่ตั้งร้านเก่า ขายสุรา' (สุราจีนยิ่งเก็บนานจนเก่า รสยิ่งดี)

นี่ความจริงเป็นป้ายภูมิฐานที่สุดของเมืองนี้ แต่ตอนนี้คร่ำคร่าผุพังดุจดั่งเป็นฟันของคนชราก็ปาน

แต่สภาพภายในร้านเก่า กลับยิ่งยับเยินน่าอนาถกว่ายี่ห้อมากนัก

โป้วอั้งเสาะยืนสงบมองดูป้ายที่แกว่งไกวในสายลม รอจนเมื่อลมซาหาย โป้วอั้งเสาะเดินช้า ๆ ผลักประตูเดินเข้าไปในร้านสุรา ดุจดั่งเดินเข้าสู่ฮวงซุ้ยที่ถูกขุดคุ้ยขโมยของภายในไปจนเกลี้ยงเกลา

โป้วอั้งเสาะก่อนนี้เคยมาที่นี่

สุราในร้านนี้แม้ไม่เก่านัก และไม่ดีนัก แต่ต้องไม่คล้ายน้ำส้มเด็ดขาด สถานที่นี้ก็ย่อมยิ่งไม่คล้ายฮวงซุ้ย

นั่นเป็นเมื่อหนึ่งปีก่อน...หนึ่งปีเต็ม ๆ ร้านสุรานี้ยังเป็นสถานที่คึกคักจอแจอย่างยิ่ง นายวาณิชที่ขึ้นเหนือล่องใต้ เมื่อผ่านมาในตัวเมืองฮ่งฮ้วงจิ๊บ เป็นต้องถูกยี่ห้อที่หน้าร้านดึงดูดความสนใจ เข้ามาดื่มสุราเก่าสักหลายจอก

เมื่อสุราล่วงล้ำผ่านลำคอ วาจาก็มากขึ้น วาจาพอมาก ในร้านสุรายิ่งกลับกลายเป็นครึกครื้นกว่าเดิม สถานที่มีความครึกครื้น ยิ่งเป็นที่ผู้คนชมชอบไป

ดังนั้น ในร้านสุราที่ไม่นับว่าคับแคบเกินไปนี้ ปกติมักมีผู้มานั่งดื่มกินกันคับคั่ง เจ้าของร้านแซ่ตั้ง ที่มีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ย่อมยิ้มระรื่นอยู่ตลอดเวลา

แต่บัดนี้ ใบหน้าที่เกลื่อนด้วยรอยยิ้มของเถ้าแก่แซ่ตั้งไม่เห็นแล้ว โต๊ะเก้าอี้ที่สะอาดมีฝุ่นละอองเกาะหนา บนพื้นเกลื่อนไปด้วยเศษแตกกระจายของไหสุรา

กลิ่นสุราที่เคยหอมหวนอบอวล ได้ถูกกลิ่นเหม็นคละคลุ้งที่ผู้คนแทบต้องอาเจียนครอบคลุมเข้าแทน

ม่านราตรีเริ่มคลี่คลุมลงมา

โป้วอั้งเสาะเดินช้า ๆ ไปที่มุมห้อง หันหลังให้กับผนัง หันหน้าสู่ประตู ทรุดกายลงช้า ๆ

ตอนเคยมาเมื่อปีก่อน ก็นั่งอยู่ในที่นี้ โต๊ะเก้าอี้ตัวนี้

แต่ตอนนี้ ที่นี้คล้ายดั่งฮวงซุ้ย ไม่มีกระไรพอจะให้คนบังเกิดความอาลัยสักน้อยนิด

มันไฉนยังนั่งลงไป?

มันกำลังคำนึงถึงความหลัง? หรือนั่งรอคอย?

หากคำนึงถึงความหลัง เมื่อหนึ่งปีก่อนสถานที่นี้เกิดเรื่องราวใดกันแน่ จึงควรค่าให้มันมาครุ่นคิดคำนึง?

หากว่ารอคอย ที่มันรอคอยคืออะไรกันแน่?

เป็นความตาย? เป็นความตายจริง ๆ?!

ม่านราตรีสีเข้ม คลุมไปทั่วพสุธาอันไพศาล

ไม่มีโคม ไม่มีเทียน ไม่มีไฟ มีแต่ความมืด!

มันชิงชังความมืด แต่เสียดาย ความมืดเฉกเช่นกับความตาย ต่างต้องไม่สามารถหลีกหนีได้เด็ดขาด

ตอนนี้ความมืดมาแล้ว ความตายเล่า?

โป้วอั้งเสาะนั่งแน่วนิ่งในที่นั้น มือยังกำด้ามดาบแนบแน่น ท่านอาจบางทียังพอเห็นมือซีดขาวของมัน แต่ไม่อาจเห็นดาบของมัน

ดาบของมันสลายกลายเป็นสีเดียวกับความมืดมิด!

หรือดาบของมันก็เป็นเช่นเดียวกับความมืด? หรือดาบมันเพียงสะบัดก็ไม่มีผู้ใดสามารถหลบหลีกพ้นได้?

ในความมืดมิดวังเวงคล้ายความตาย พลันมีเสียงมโหรีแว่วมาจากในอากาศที่สุดแสนไกล

ในเวลาและสถานที่เช่นนี้ ในจิตใจและอารมณ์เช่นนี้ เสียงมโหรีนี้ฟังแล้วคล้ายดั่งเป็นเสียงดุริยางค์ที่มาจากทิพยวิมาน

แต่โป้วอั้งเสาะพอได้ยินเสียงมโหรีนี้ ดวงตาที่เวิ้งว้างว้าเหว่พลันปรากฏความรู้สึกที่ประหลาดพิสดาร...มิว่าเป็นความรู้สึกอย่างไร แต่ต้องมิใช่ปีติยินดีเด็ดขาด!

เสียงมโหรีใกล้เข้ามาทุกขณะ และที่ดังพร้อมกับเสียงมโหรี ถึงกับยังมีเสียงฝีเท้าม้าเป็นระยะ

นอกจากโป้วอั้งเสาะ หรือยังมีผู้อื่นจงใจดั้นด้นจากหนทางไกล มาในเมืองชายแดนที่เปลี่ยวร้างนี้?

ดวงตาโป้วอั้งเสาะคืนสู่ประกายกระด้างเย็นชามาทีละน้อย แต่มือที่กำดาบกลับยิ่งแนบแน่นกว่าเดิม

หรือโป้วอั้งเสาะทราบผู้ใดมา?

หรือที่โป้วอั้งเสาะรอคือคนผู้นี้?

หรือคนผู้นี้คือตัวจำแลงของความตาย?

โป้วอั้งเสาะยังนั่งสงบนิ่งในที่เดิม ฟังเสียงมโหรีที่ไพเราะอย่างเยือกเย็น

ทันใดนั้น มีชายฉกรรจ์อาภรณ์ดำแปดคน เอวคาดผ้าแถบสีลายพร้อย เร่งฝีเท้าเข้ามาอย่างรวดเร็ว ในมือแต่ละคนต่างหิ้วตะกร้า ในตะกร้าบรรจุของประหลาดพิกลต่าง ๆ กระทั่งยังมีผ้าเช็ดโต๊ะและไม้กวาด

พวกมันกระทั่งหางตายังมิไปชำเลืองแลโป้วอั้งเสาะ พอโถมเข้ามา ก็เริ่มจัดการทำความสะอาดในร้านสุรา

ท่วงท่าของพวกมันมิเพียงรวดเร็วเท่านั้น ยังมีประสิทธิภาพอย่างยิ่งด้วย

คล้ายดั่งเป็นปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์ ร้านสุราที่ยุ่งเหยิงยับเยิน เพียงชั่วขณะกลับกลายเป็นใหม่เอี่ยมลออตา

นอกจากมุมที่โป้วอั้งเสาะนั่งแล้ว แต่ละที่ทางถูกกวาดถูจนสะอาดสะอ้าน ผนังปิดกระดาษใหม่สีสันสดใส ประตูมีม่านไข่มุกห้อยระ ทุกโต๊ะมีผ้าปูไว้อีกผืนหนึ่ง กระทั่งพื้นยังปูพรมสีแดงฉาน รอเมื่อพวกมันทั้งแปดถอยไปยืนสำรวมอยู่ที่ข้างประตู ก็มีดรุณีเสื้อผ้าแพรวพรายสดใสสี่นางหิ้วตะกร้าไม้ไผ่เข้ามา จัดวางสุราอาหารและดอกไม้สดบนโต๊ะเรียบร้อยแล้วจึงรินสุราลงไปในจอกทองคำ

จากนั้น เป็นขบวนดรุณีของวงมโหรีเดินชดช้อยเข้ามาอีกหลายนาง

ตอนนั้น ท่ามกลางเสียงมโหรีที่สดใสไพเราะ มีเสียงเกราะบอกโมงยามดังขึ้นเป็นยามต้น มองออกจากหน้าต่างไปในระยะไกล จะเห็นคนยามในเสื้อกางเกงสีขาวสะอาดผู้หนึ่ง ยืนนิ่งอยู่ในความมืดดังวิญญาณร้าย

คนยามนี้มาจากที่ใดกัน? มันใช่มาเตือนสติผู้คนให้ทราบถึงเวลาของความตายอยู่ทุกขณะหรือไม่?

มันเตือนสติผู้ใด?

เสียงเกราะบอกโมงยามผ่านพ้น เสียงเพลงดังขึ้นอีกครา

"ทางขอบฟ้า
คนที่มิได้กลับมา
คนอยู่ที่วิญญาณสลายในขอบฟ้า
ไม่ถึงขอบฟ้าวิญญาณสลายไปก่อน..."

เสียงเพลงมิทันขาดหาย อี้น้ำปวยก็ได้เดินเข้ามาด้วยสภาพที่เมามายแล้ว

อี้น้ำปวยทรุดกายนั่งที่ข้างดอกไม้สด นั่งที่กลางโฉมสะคราญ นั่งที่หน้าจอกทองคำ

สุราสีเหลืองอร่ามดั่งบุษราคัม กุหลาบที่สีแดงฉานสดใส

กุหลาบอยู่ในมือมัน สุราก็อยู่ในมือมัน กลิ่นกุหลาบหอมหวนชวนให้เคลิบเคลิ้ม สุรายิ่งโน้มน้าวจิตใจให้เคลิบเคลิ้มเมามาย

อี้น้ำปวยเมาฟุบที่ข้างเข่าของโฉมสะคราญ ฟุบที่หน้าจอกสุราทองคำ

โฉมสะคราญก็เมาแล้ว ส่งเสียงหัวร่อที่สดใสไพเราะดั่งสกุณาระเริงไพร เค้าหน้าที่มีรอยยิ้มหยาดเยิ้มดั่งบัวแย้ม

อี้น้ำปวยยังอยู่ในวัยฉกรรจ์ วัยฉกรรจ์ที่หล่อเหลาคมคาย วัยฉกรรจ์ที่มากมีเงินทอง

บุปผาหอมกรุ่น เมรัยรสเลิศ โฉมสะคราญเปล่งปลั่งดั่งบุปผา นี่เป็นชีวิตที่สุขสันต์หรรษาปานใด? เป็นช่วงเวลาที่สุขซึ้งสมใจเพียงไหน?

แต่มันไฉนพาลจงใจดั้นด้นมาเสพสุขอยู่ในตัวเมืองที่ตายไปแล้วนี้?

หรือมันก็มาเพราะโป้วอั้งเสาะ?

มันก็มิได้เหลือบมองโป้วอั้งเสาะ คล้ายดั่งมิรู้สึกในสถานที่นี้ยังมีคนเช่นโป้วอั้งเสาะปะปนอยู่อีกผู้หนึ่ง

โป้วอั้งเสาะก็คล้ายมิได้รู้สึกมีพวกมันเข้ามาอยู่ร่วมด้วย!

เบื้องหน้าของโป้วอั้งเสาะไม่มีดอกไม้สด ไม่มีสตรีงาม ไม่มีสุรา แต่คล้ายมีกำแพงไร้สภาพที่ทั้งสูงทั้งหนากางกั้นให้มันออกพ้นจากความสุขสันต์หรรษาของพวกมัน

โป้วอั้งเสาะถูกกีดกันให้พ้นความสุขสันต์หรรษามาเนิ่นนานปีแล้ว!

เสียงเกราะบอกโมงยามดังอีกครั้ง เป็นยามสอง

ฤทธิ์สุราของพวกมันยิ่งเข้ม ความสุขสันต์ยิ่งเพิ่มพูน คล้ายดั่งลืมเลือนความ

โศกเศร้าหงุดหงิดและเจ็บช้ำของชีวิตไปหมดสิ้นก็ปาน

ในจอกยังมีสุรา กุหลาบยังอยู่กับมือ มีโฉมสะคราญนางหนึ่งกุมมือมันไว้ถาม

"ท่านไฉนชอบกุหลาบ?"

"เพราะกุหลาบมีหนามแทงได้"

"ท่านชอบถูกแทง"

"เราชอบแทงคน แทงมือของคน แทงหัวใจของคน"

นิ้วของโฉมสะคราญถูกแทงเจ็บแล้ว หัวใจนางก็ถูกแทงเจ็บแล้ว นางขมวดคิ้วส่ายหน้ากล่าว

"เหตุผลนี้ไม่ดี ข้าพเจ้ามิชอบฟัง"

อี้น้ำปวยกุมมือนุ่มนิ่มของนางไว้เบา ๆ ขณะจะว่ากล่าว เสียงเกราะบอกโมงยามดังขึ้นอีกครา

ยามสาม (เที่ยงคืน)!

อี้น้ำปวยพลันสลัดมือนางออกไป

เสียงมโหรีพลันหยุดลง

อี้น้ำปวยพลันโบกมือตวาด

"ไป"

เสียงสั้น ๆ นี้ คล้ายเป็นคำสาปแช่งของมารร้าย คนยามอาภรณ์ขาวที่คล้ายวิญญาณอยู่ทางนอกหน้าต่าง เพิ่งตีเกราะบอกยามสามผ่านพ้น พอเสียงนี้ดัง สถานที่ซึ่งเมื่อครู่ยังเต็มไปด้วยความสุขสันต์หรรษา พลันกลับกลายเหลืออยู่เพียงสองคนทันที

กระทั่งโฉมสะคราญที่ถูกหนามกุหลาบแทงมือเมื่อครู่ก็ไปแล้ว นิ้วมือนางถูกแทงเป็นแผล แต่แผลในหัวใจยิ่งบอบช้ำกว่า

ทั้งรถทั้งม้าไปไกล ปฐพีกว้างใหญ่คืนสู่ความวิเวกวังเวงอีกครา

ในร้านเหลือโคมอยู่เพียงดวงเดียว แสงโคมที่ซีดจาง สาดส่องอยู่ในดวงตาสุกใสของอี้น้ำปวย

มันพลันเงยหน้า ใช้ดวงตาที่สุกใสจับมองดูโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง

มาตรว่าตัวของมันเมาแล้ว แต่ดวงตามันมิได้เมาเลย

โป้วอั้งเสาะยังคงนั่งสงบในที่นั้น ไม่ได้ยิน ไม่ได้เห็น ไม่ได้เคลื่อนไหว

แต่อี้น้ำปวยผุดลุกขึ้นยืนแล้ว ตอนลุกยืนจึงเห็นกระบี่ที่เอวของมัน...ด้ามกระบี่สีแดงฉาน ฝักกระบี่ก็เป็นสีแดงฉาน

แดงกว่ากุหลาบ แดงกว่าโลหิต

ในห้องที่เมื่อครู่ยังเปี่ยมด้วยบรรยากาศสุขสันต์หรรษา พลันกลับกลายเป็นมีรังสีอำมหิตครอบคลุมจนหนักอึ้ง

มันเริ่มสาวเท้าก้าวไป...เข้าหาโป้วอั้งเสาะ

ตัวของมันแม้เมามาย แต่กระบี่มันมิได้เมา

กระบี่อยู่ในมือมันแล้ว

มือที่ซีดขาว...กระบี่ที่แดงฉาน!

ดาบโป้วอั้งเสาะยังอยู่ในมือ...ดาบของมันมิเคยห่างจากมือมาเลย

ดาบสีดำสนิท มือที่ซีดขาว

ดาบสีดำสนิทคล้ายความตาย กระบี่สีแดงฉานคล้ายโลหิต ระยะของดาบและกระบี่ร่นใกล้เข้ามาทุกขณะ!

ระยะระหว่างทั้งสองก็ร่นใกล้เข้ามาทุกขณะ

รังสีอำมหิตยิ่งรุนแรง!

ในที่สุด อี้น้ำปวยมาถึงเบื้องหน้าโป้วอั้งเสาะ พลันชักกระบี่ ประกายเจิดจ้าดังแสงอาทิตย์กึ่งกลางฟ้า แต่ก็สดสวยสะคราญปานกุหลาบใต้แสงอาทิตย์

รังสีกระบี่อยู่ที่หว่างคิ้วของโป้วอั้งเสาะ

โป้วอั้งเสาะยังคงไม่ได้ยิน ไม่ได้เห็น ไม่ได้ขยับ

ประกายกระบี่กรีดผ่าน ม่านไข่มุกที่อยู่ไกลกว่าสองวาขาดพรูลงสู่พื้น เฉกเช่นกับน้ำตาโฉมสะคราญที่ร่วงหล่น

จากนั้น ประกายกระบี่พลันสลายหายวับ

กระบี่ยังอยู่ อยู่ในมืออี้น้ำปวย สองมือของมันประคองกระบี่เล่มนั้นไปที่เบื้องหน้าโป้วอั้งเสาะ

นี่เป็นกระบี่คมกริบ ที่ไม่มีกระบี่ใดในแดนดินทัดเทียม

ที่มันใช้ เป็นวิชากระบี่ไม่มีใดทัดเทียมในแดนดิน

ตอนนี้มันไฉนจึงต้องประคองกระบี่เล่มนี้ส่งให้โป้วอั้งเสาะ?

มันดั้นด้นทางไกลมา สนุกสนานปานคลั่งคลุ้ม กรอกสุราไม่คิดชีวิต

มันชักกระบี่ กรีดกระบี่ มอบกระบี่

นี่เป็นเพราะสาเหตุใดกันแน่?

มือที่ซีดขาว กระบี่ที่ถูกชักออกจากฝัก ดูในแสงไฟซีดจาง คล้ายดั่งซีดขาวเช่นกัน

แต่ใบหน้าของโป้วอั้งเสาะยิ่งซีดขาวกว่า

ในที่สุด โป้วอั้งเสาะเงยหน้าช้า ๆ เพ่งมองกระบี่ในมืออี้น้ำปวยแน่วนิ่ง

ใบหน้ามันไม่มีความรู้สึก แต่แก้วตากลับหดเล็กลง

อี้น้ำปวยก็เขม้นมองโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง ในดวงตาสุกใสคล้ายดั่งมีประกายที่ประหลาดจนพิกลยิ่ง โดยไม่ทราบเป็นปีติของยามใกล้ได้ปลดเปลื้อง (ตายจากความทุกข์)? หรือโศกเศร้ารันทดยามอับจนปัญญา?

โป้วอั้งเสาะเงยหน้าอีกครั้ง เพ่งมองดวงตาของมัน คล้ายดั่งจนบัดนี้จึงได้แลเห็นมันก็ปาน

สายตาของทั้งสองฝ่ายประสานกัน คล้ายดั่งมีประกายไฟที่มองไม่เห็นกระจัด-กระจายอยู่

โป้วอั้งเสาะพลันส่งเสียง

"ท่านมาแล้ว?"

"ข้าพเจ้ามาแล้ว"

"ข้าพเจ้าทราบท่านต้องมา"

"ข้าพเจ้าย่อมต้องมา ท่านย่อมทราบ มิเช่นนั้นเมื่อหนึ่งปีก่อน ท่านไฉนยอมให้ข้าพเจ้าจากไป?"

สายตาโป้วอั้งเสาะลดต่ำอีกครา มองไปที่กระบี่ในมือของอี้น้ำปวย จนอีกเนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวช้า ๆ

"ตอนนี้หนึ่งปีผ่านไปแล้ว"

"ผ่านไปหนึ่งปีเต็ม ๆ"

โป้วอั้งเสาะถอนใจเบา ๆ กล่าว

"หนึ่งปีที่ยาวนานยิ่ง"

อี้น้ำปวยก็ถอนใจยาว

"หนึ่งปีที่สั้นอย่างยิ่ง"

กาลเวลาหนึ่งปี เป็นสั้นหรือยาวกันแน่?

อี้น้ำปวยพลันหัวร่อ เป็นเสียงหัวร่อที่แหลมเล็กคล้ายเย้ยหยันเหน็บแนมกล่าวต่อไป

"ท่านรู้สึกหนึ่งปีนี้ยาวเกินไป เนื่องเพราะท่านอยู่ในระหว่างรอคอยตลอดเวลารอคอยวันนี้ที่จะมาถึง"

โป้วอั้งเสาะย้อนไป

"ท่านเล่า?"

"ข้าพเจ้ามิได้รอ"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวเสียงราบเรียบ

"มาตรว่าข้าพเจ้ารู้แน่แก่ใจ วันนี้ต้องตายเด็ดขาด แต่ข้าพเจ้ากลับมิใช่คนประเภทงอมือรอความตาย"

"เนื่องเพราะท่านยังมีเรื่องมากหลายต้องกระทำ ดังนั้นจึงรู้สึก หนึ่งปีนี้ออกจะสั้นเกินไป?"

"สั้นเกินไปจริง ๆ"

"ตอนนี้เรื่องของท่านกระทำเสร็จสิ้นแล้วหรือไม่? ปณิธานของท่านเสร็จสิ้นแล้วหรือไม่?"

ประกายกระบี่กระจายครอบคลุมเต็มฟ้า กระบี่คล้ายสายฟ้าคะนองฝน
แต่ดาบคล้ายเชื่องช้าอย่างยิ่ง
แต่ทว่า ประกายกระบี่ยังไม่ถึงเป้า ดาบก็ได้ทะลวงม่านกระบี่ขาดแล้ว
สะกดประกายกระบี่ไว้
จากนั้น ดาบอยู่ที่คอหอย
ดาบของโป้วอั้งเสาะ คอหอยของอี้น้ำปวย!

ตอนนี้ดาบอยู่ในมือ มืออยู่บนโต๊ะ
อี้น้ำปวยเขม้นมองดาบดำสนิทบนโต๊ะแน่วนิ่ง จนเนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวช้า ๆ
"เมื่อหนึ่งปีก่อน ข้าพเจ้าพ่ายแพ้ในดาบของท่าน..."
โป้วอั้งเสาะส่งเสียงราบเรียบ
"อาจบางทีท่านไม่สมควรพ่ายแพ้ แต่เสียดายตัวของท่านเยาว์วัยเกินไป แต่เพลงกระบี่กลับชราเกินไป (คร่ำครึ)"
อี้น้ำปวยนิ่งอึ้ง คล้ายดั่งกำลังใคร่ครวญสองประโยคนี้ของฝ่ายตรงข้ามอยู่ จนอีกเนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวช้า ๆ
"ตอนนั้นท่านถามข้าพเจ้า ใช่ยังมีปณิธานใดไม่เสร็จสิ้น?"
"ข้าพเจ้าเคยถาม"
"ตอนนั้นข้าพเจ้าก็บอกกับท่าน มาตรว่าข้าพเจ้ามีปณิธานไม่เสร็จสิ้น ก็เป็น

เรื่องของข้าพเจ้าเอง เรื่องของข้าพเจ้าต่างต้องให้ข้าพเจ้าไปกระทำกับมือ"

"ข้าพเจ้าจำได้"

"ตอนนั้นข้าพเจ้าก็บอกกับท่าน ท่านพร้อมที่จะฆ่าข้าพเจ้าเมื่อใดก็ได้ แต่อย่าหมายให้ข้าพเจ้าบอกปณิธานที่ยังไม่เสร็จสิ้นแก่ท่าน"

"บัดนี้..."

"บัดนี้ข้าพเจ้ายังคงเป็นเช่นเดิม"

"ท่านยังคงไม่ยอมบอก?"

อี้น้ำปวยเน้นเสียงหนัก ๆ

"ท่านให้เวลาข้าพเจ้ายืมมาหนึ่งปีเต็ม ๆ ให้ข้าพเจ้าไปกระทำเรื่องตามที่ข้าพเจ้าต้องการ บัดนี้หนึ่งปีนั้นผ่านไปแล้ว ข้าพเจ้า..."

"ท่านมาเพื่อรับความตาย?"

"ใช่ ข้าพเจ้ามาเพื่อรับความตาย"

อี้น้ำปวยกล่าวแล้วประคองกระบี่ของมันขึ้น เน้นเสียงต่อทีละคำ

"ดังนั้น ตอนนี้ท่านฆ่าข้าพเจ้าได้แล้ว"

มันมาเพื่อหาความตาย!

มันดั้นด้นมาจากกังหนำ ซึ่งเป็นระยะทางไกลกว่าหนึ่งพันลี้ เพื่อมาหาความตายในที่นี่เท่านั้น!

ที่มันร่ำสุรารสเลิศจนเมามาย ตระกองกอดโฉมสะคราญไว้ทั้งซ้ายขวา ก็เพียงแต่ต้องการเสพสุขตอนก่อนตายเท่านั้น

การตายเยี่ยงนี้ โอ่อ่าอาจหาญเพียงใด? สวยงามซึ้งใจเพียงไหน?

กระบี่ยังอยู่ในมือ ดาบยังอยู่บนโต๊ะ

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"ที่นี้ เวลานี้ ของเมื่อหนึ่งปีก่อน ข้าพเจ้าพอจะฆ่าท่านได้"

"ท่านย่อมต้องให้ข้าพเจ้าไป เนื่องเพราะท่านทราบข้าพเจ้าต้องมาอีกแน่"

"หากท่านไม่มา ข้าพเจ้าน่ากลัวไม่มีทางหาท่านพบตลอดกาล"

"อาจเป็นไปได้"

"แต่ท่านมาแล้ว"

"ข้าพเจ้าต้องมา"

"ดังนั้น หากปณิธานของท่านยังไม่เสร็จสิ้น ข้าพเจ้าพอจะให้เวลาท่านอีกหนึ่งปี"

"ไม่ต้อง"

"ไม่ต้อง?"

อี้น้ำปวยเน้นเสียงหนัก ๆ

"ในเมื่อข้าพเจ้ามาแล้ว ก็ได้ตั้งใจเด็ดเดี่ยว มาเพื่อหาที่ตาย"

"ท่านไม่คิดมีชีวิตอีกปีหนึ่ง?"

อี้น้ำปวยพลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องกังวาน แล้วกล่าว

"ชายชาตรีมีชีวิตในโลก หากไม่กำจัดภัยพาลสังหารชั่วร้าย ชำระบุญคุณความแค้นโดยรวบรัดสมใจ แม้นับว่ามีชีวิตไปอีกสิบปีร้อยปี ก็เป็นมีชีวิตมิสู้ตายประเสริฐกว่า"

มันหัวร่ออยู่ แต่เสียงหัวร่อของมัน เป็นกระแสเสียงที่ทั้งเจ็บช้ำทั้งรันทดจนบอกไม่ถูก

โป้วอั้งเสาะมองมันแน่วนิ่ง รอจนมันหยุดหัวร่อจึงกล่าว

"แต่ปณิธานของท่านยังไม่เสร็จสิ้น"

"ผู้ใดว่า?"

"ข้าพเจ้าว่าเอง ข้าพเจ้าดูออก"

"เฮอะ มาตรว่าปณิธานของข้าพเจ้ายังไม่เสร็จสิ้น แต่มิเกี่ยวข้องกับท่าน"

"แต่ข้าพเจ้า..."

"ท่านความจริงมิใช่เป็นคนปากมาก ข้าพเจ้าก็มิใช่มาเพื่อสนทนากับท่าน"

"ท่านเพียงหวังให้ได้ตายโดยเร็ว?"

"ใช่"

"ท่านยินยอมตาย ก็ไม่ยอมบอกปณิธานที่ยังไม่เสร็จสิ้นของท่านให้ทราบ?"

"ใช่"

คำตอบสั้น ๆ นี้ เด็ดเดี่ยวดั่งโลหะกระทบกัน นับว่าเป็นการตกลงใจที่ไม่มีผู้ใดสามารถกลับกลายได้แน่นอน

หลังมือที่กำดาบของโป้วอั้งเสาะมีเส้นเลือดขึ้นเขียวโปน...ขอเพียงดาบหลุดออกจากฝัก ความตายก็จะติดตามมาทันที ในโลกนี้ ต้องไม่มีผู้ใดสามารถต่อต้านได้แน่นอนเด็ดขาด

ตอนนี้ ดาบของโป้วอั้งเสาะใช่เตรียมจะชักออกมาแล้วหรือไม่?

สองมือของอี้น้ำปวยประคองกระบี่ไว้พลางกล่าว

"ข้าพเจ้ายินยอมตายกับกระบี่ของตัวเอง"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"แต่ท่านกลับจะใช้ดาบของท่าน?"

"ท่านมีเรื่องที่ไม่ยินยอมกระทำ ข้าพเจ้าก็มี"

อี้น้ำปวยอึ้งไปชั่วครู่ จึงกล่าวช้า ๆ

"เมื่อข้าพเจ้าตายไปแล้ว ท่านยอมรักษากระบี่ของข้าพเจ้าเล่มนี้โดยดีหรือไม่?"

โป้วอั้งเสาะส่งเสียงเย็นชา

"กระบี่อยู่คนอยู่ คนตายกระบี่มลาย ท่านตายไปแล้ว กระบี่เล่มนี้จะต้องอยู่ร่วมกับท่านแน่นอน"

อี้น้ำปวยระบายลมจากปากยาว ๆ พริ้มตาลงกล่าว

"เชิญ เชิญลงมือ"

ดาบของโป้วอั้งเสาะถูกชัก ยังมิทันหลุดจากฝัก พลันมีเสียงกลิ้งหลุน ๆ ดุจดั่งวงล้อใหญ่ กลิ้งจากภายนอกเข้ามาอย่างรวดเร็ว แล้วมีเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว

ประตูไม้ที่ผุพังอยู่แล้วพลันถูกกระแทกแตกกระจาย ของสิ่งหนึ่งกลิ้งหลุน ๆ เข้ามา ถึงกับโตใหญ่ดั่งวงล้อรถม้า มีประกายสีทองแวววาว ทองกลมเกลี้ยงดั่งลูกหนังที่ใหญ่มหึมา

โป้วอั้งเสาะมิได้เคลื่อนไหว อี้น้ำปวยก็มิได้เหลียวมอง

ลูกทองคำกลิ้งมาจนถึงด้านหลังมัน เห็นว่าใกล้จะกระแทกใส่ร่างมันแล้ว

ไม่มีผู้ใดสามารถทนการกระแทกนี้ได้ พลังเช่นนี้ต้องมิใช่ร่างที่เป็นเลือดเนื้อของมนุษย์สามารถทนทานได้เด็ดขาด

ขณะเวลานั้นเอง โป้วอั้งเสาะชักดาบแล้ว

ประกายวูบขึ้นเพียงแวบเดียวก็หยุดลง!

สรรพเสียงเท่าที่มี ต่างชะงักลงไปกับท่วงท่านี้จนหมดสิ้น!

ลูกทองคำที่กลิ้งมาด้วยความหนักหน่วงรุนแรงไม่อาจต้านทาน ถูกปลายดาบของโป้วอั้งเสาะจี้ไว้เบา ๆ ถึงกับหยุดชะงักลงได้!

ในพริบตาเดียวกันนั้น ในลูกทองคำพลันมีทวนแหลมคมสิบสามเล่ม พุ่งออกมาใส่กลางหลังอี้น้ำปวยโดยพร้อมกัน!

อี้น้ำปวยยังคงไม่เคลื่อนไหว ดาบของโป้วอั้งเสาะขยับอีกครั้ง

ประกายดาบวูบวาบแวววับ คมทวนหักสะบั้นหมดสิ้น ลูกทองคำที่ดูแล้วต้องหนักกว่าพันชั่ง ถึงกับถูกดาบนั้นฟันออกเป็นสี่เสี่ยง

ลูกทองคำถึงกับกลวงกลาง แบะออกไปดุจดั่งเป็นกลีบดอกไม้ เผยเห็นร่างคนขึ้นผู้หนึ่ง

เป็นคนแคระที่เตี้ยเล็ก นั่งขัดสมาธิกับพื้น เปลือกลูกทองคำแบะอ้าออกไปช้า ๆ ดั่งกลีบบุปผา แต่ร่างของมันยังคงนั่งแน่วนิ่งในที่นั้นมิได้เคลื่อนไหว

ดาบที่สะบัดไปเมื่อครู่ สามารถฟันทวนหักสะบั้นไปสิบสามเล่ม ฟันลูกทองคำแบะออกเป็นสี่เสี่ยง พละกำลังและความเร็วของดาบนี้ คล้ายดั่งผนึกรวมกับพลานุภาพอันเลิศพิสดารของแผ่นฟ้าแผ่นดินไว้ก็ปาน!

อานุภาพดาบที่ได้ฝึกจนเหนือความเปลี่ยนแปรของกระบวนท่าทั้งมวลในพิภพจบแดน คล้ายพอเพียงจะทำลายทุกสรรพสิ่งให้มอดมลายไปได้

แต่ทวนหักสะบั้น ลูกทองคำแตกเป็นสี่เสี่ยงแล้ว คนแคระเตี้ยเล็กยังคงนั่งเป็นปกติในที่เดิม มิเพียงไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเท่านั้น กระทั่งใบหน้ายังไม่มีความรู้สึกใด ๆ ดุจกับเป็นรูปสลักจากตอไม้ก็ปาน

ประตูหน้าต่างถูกกระแทกพังทลาย กระเบื้องหลังคาก็ถูกกระแทกจนคลายออกจากกัน กระเบื้องแผ่นหนึ่งร่วงหล่นลงมา พอดีร่วงใส่ร่างมัน ส่งเสียงต๊กเบา ๆ

กระเบื้องอีกแผ่นหนึ่งร่วงหล่นบนโต๊ะ ก็ส่งเสียงต๊กเช่นเดียวกัน

ที่แท้มันเป็นมนุษย์ตอไม้จริง ๆ!

โป้วอั้งเสาะจับตามองอย่างเย็นชา มันไม่เคลื่อนไหว โป้วอั้งเสาะก็ไม่เคลื่อนไหว

มนุษย์ตอไม้ไหนเลยเคลื่อนไหวได้?

แต่มนุษย์ตอไม้ผู้นี้พลันเคลื่อนไหวแล้ว!

มันมีท่วงท่าที่เร็วอย่างยิ่ง และพิเศษพิสดารอย่างยิ่ง พลันโถมขึ้นจากพื้นทั้งร่างเตี้ยแคระ พุ่งเข้าไปใส่กลางหลังของอี้น้ำปวย!

มันไม่มีอาวุธ มันใช้ร่างของตัวมันเป็นอาวุธ ตลอดบนล่างของกาย มือเท้าทั้งสี่ล้วนเป็นอาวุธของมัน!

มิว่าอาวุธน่าสะพรึงกลัวเพียงใด ต่างต้องเป็นคนใช้มันจึงจะมีอานุภาพ เพราะตัวอาวุธเองนั้นไม่มีชีวิต

แต่อาวุธนี้ของคนแคระ กลับมีชีวิตอยู่!

ในเวลาพริบตาเดียวกันนั้น พื้นที่แตกระแหงพลันมีมือสองข้างทะลวงขึ้นมาคว้าสองเท้าของอี้น้ำปวยไว้!

ไม้นี้ก็เป็นที่ผู้คนต้องตระหนกเช่นกัน!

ตอนนี้แม้นับว่าอี้น้ำปวยจะหลบหลีก ก็ไม่อาจเคลื่อนไหวได้แล้ว!

มือที่ทะลวงออกมาจากใต้พื้นดิน มนุษย์ตอไม้ที่พลันพุ่งขึ้นมา กระหนาบจู่โจมทั้งบนทั้งล่างโดยพร้อมกัน เท้าของมนุษย์ตอไม้หนีบเข้าใส่ที่เอวอี้น้ำปวย สองมือ

ก็เตรียมจะเค้นคอหอยของอี้น้ำปวย

การร่วมจู่โจมของพวกมันครานี้ มิเพียงลึกล้ำพิสดารเท่านั้น ยังวางแผนได้รอบคอบสุขุมยิ่ง จนถึงระดับพอจู่โจมต้องไม่มีพลาดพลั้งแน่นอนเด็ดขาด!

แต่เสียดายที่พวกมันลืมไป ข้างกายอี้น้ำปวยยังมีดาบอีกเล่มหนึ่ง

ดาบของโป้วอั้งเสาะ!

ดาบที่โดดเด่นเป็นเอกในพิภพจบแดน!!

ประกายดาบวูบขึ้นอีกแวบหนึ่ง...แวบเดียวเท่านั้น!

บนมือทั้งสี่ต่างถูกกรีดเป็นบาดแผล มือของมนุษย์ตอไม้ ที่แท้ยังมีโลหิตไหลออกมาได้!

โลหิตที่ไหลจากมือของมัน เป็นสีแดงฉานเช่นเดียวกัน แต่ใบหน้าที่ซาด้านราวตอไม้ของมันเริ่มบิดเบี้ยวขึ้นแล้ว

มือทั้งสี่ต่างคลายออกไปแล้ว ผู้หนึ่งดีดตัวจากพื้นมาดั่งกระสุน ทั้งหน้าตาร่างกาย ล้วนมีดินแปดเปื้อนคล้ายเป็นมนุษย์มูลดินชัด ๆ

มนุษย์มูลดินก็เป็นคนแคระ!

ทั้งสองคนแคระทะยานกายขึ้นพร้อมกัน ตีลังกากลางอากาศ ละลิ่วลงไปยังอีกมุมห้องหนึ่ง ขดจนกลายเป็นก้อนกลม

ไม่มีคนไล่ตามเข้าไปซ้ำเติม!

ดาบของโป้วอั้งเสาะหยุดนิ่ง ร่างก็หยุดนิ่ง อี้น้ำปวยมิได้หันไปมองเลยสักแวบเดียว

มนุษย์มูลดินประคองมือของมันแล้วร้อง

"ล้วนเป็นท่านทำร้ายเรา ท่านบอกคำนวณได้แน่นอน ไม้นี้ต้องไม่พลาดพลั้งเด็ดขาด"

มนุษย์ตอไม้ตอบ

"เราคำนวณผิดไป"

"คำนวณผิดก็สมควรตาย เฮอะ!"

"เรื่องนี้กระทำไม่สำเร็จ กลับไปก็ต้องตายเช่นกัน มิสู้ตายเสียในตอนนี้ประเสริฐกว่า"

"ท่านคิดจะตายเยี่ยงไร?"

"เราเป็นมนุษย์ตอไม้ ย่อมต้องใช้ไฟมาเผา"

"ประเสริฐมาก ควรเผาให้เป็นเถ้าถ่านไปเลย"

มนุษย์ตอไม้ถอนหายใจ ล้วงชุดไฟออกมาจากในร่าง จุดใส่เสื้อผ้าของตัวเองจริง ๆ

ไฟลุกไหม้เร็วยิ่ง ชั่วพริบตาก็ถูกเผาไหม้จนกลายเป็นไฟกองหนึ่ง

มนุษย์มูลดินนั้นหลบไปยืนอยู่ไกล ๆ ก่อนแล้ว พลันตวาดสุดเสียง

"ไม่ได้! ท่านตอนนี้ยังตายไม่ได้ ในตัวท่านมีตั๋วแลกเงินสามพันตำลึง ถูกเผาก็แลกเงินมาใช้ไม่ได้แล้ว"

ถึงกับยังมีเสียงตอบออกมาจากในกองไฟ

"ท่านมาล้วงไป"

"เรากลัวร้อน"

มีเสียงถอนใจออกมาจากในกองไฟ ทันใดนั้น มีน้ำสายหนึ่งฉีดออกมาจากในกองไฟ หยดน้ำร่วงหล่นลงไปอยู่ในกองไฟหมดสิ้น มีควันพวยพุ่งขึ้นเป็นกลุ่มก้อน

ไฟถูกดับไปทันที กลับกลายเป็นควันหนาทึบ

มนุษย์ตอไม้ยังอยู่ในควัน ไม่มีผู้ใดสามารถเห็นมันถูกเผาไหม้จนกลายเป็นสารรูปเช่นไร

โป้วอั้งเสาะมิได้ไปแยแสสนใจมันเลย ที่กังวลมีอยู่เพียงผู้เดียวเท่านั้น

แต่อี้น้ำปวยคล้ายดั่งไม่กังวลสนใจต่อคนอื่นใดทั้งสิ้นแล้ว

ควันกระจายไปรอบข้าง อบอวลทั่วทั้งร้านสุราเล็ก ๆ จากนั้นลอยออกทางประตูหน้าต่าง

ด้านนอกมีลม

ควันถูกลมโชยพัดกระจายออกไปจนจางลง

แมวดำตัวที่เมื่อครู่คลานโซเซไปหลบที่ฝั่งตรงข้าม กำลังนอนอยู่หลังเสาต้นหนึ่ง

ควันบางเบาถูกลมโชยพัดไปในด้านนั้น แมวดำพลันลุกขึ้นแล้วล้มฮวบลงอีกครา ตีนทั้งสี่ชักจนสั่นระริก

ผ่านภัยและหิวโหยในเวลายาวนาน ที่ไม่มีมนุษย์ตนใดสามารถทนทาน... มันยังคงมีชีวิตรอดอยู่ แต่ควันบางเบาเพียงน้อยนิดนี้ สามารถปลิดชีวิตมันไปได้ในเวลาเพียงพริบตาเดียว!

ตอนนั้น โป้วอั้งเสาะกับอี้น้ำปวยต่างตกอยู่ในควันอันหนาทึบ!

อันตรายทุกฝีก้าว

ควันหนาทึบกระจายไปทีละน้อย

นี่เป็นควันสะบั้นชีวิต ในวงการพวกนักเลงกว้างใหญ่ มิทราบมีวีรบุรุษชื่อเสียงเกรียงไกรมากน้อยเท่าใด ที่มาตายในควันหนาทึบนี้โดยไม่มีร่องรอยเค้ามูล

ตอนควันกระจายไปหมดสิ้น ดวงตาของมนุษย์ตอไม้กำลังเป็นประกายแวววาว มันเชื่อมั่น คู่มือของมันต้องล้มลงไปแน่นอนแล้ว

มันยังมุ่งหวัง สามารถเห็นพวกมันเกลือกกลิ้งดิ้นรนกับพื้น คลานมาที่เบื้องหน้ามัน วิงวอนขอยาขจัดพิษจากมัน

กระทั่งเจี๊ยะป้าเทียนและตั้งโฮ้วยังเคยคุกเข่าอยู่ที่แทบเท้ามัน ร่ำไห้วิงวอนมัน

พวกมันความจริงเป็นผู้เข้มแข็งดุดันของบู๊ลิ้ม แต่เมื่อถึงวาระที่ชีวิตร่อแร่ใกล้จะปลิดปลง กระทั่งผู้กล้าหาญที่สุดเช่นมันสอง ยังกลับกลายเป็นอ่อนแอและขี้ขลาด

ความเจ็บปวดทรมานและสิ้นหวังของผู้อื่น สำหรับกับมัน นับเป็นการเสพสุขที่แสนจะเบิกบาน

แต่ครั้งนี้มันผิดหวังแล้ว!

โป้วอั้งเสาะกับอี้น้ำปวยมิได้ล้มลงไป ในดวงตาถึงกับยังมีประกายเจิดจ้าแจ่มใส

แต่ประกายตาของมนุษย์ตอไม้กลับสลายวูบไป เฉกเช่นกับเปลวไฟในร่างของมัน เสื้อผ้าที่ถูกเผาเป็นเถ้าถ่าน กระจัดกระจายไปกับควันไฟจนหมดสิ้นแล้ว

เหลือแต่ร่างที่ดำมะเมื่อม คล้ายดั่งเป็นโลหะที่ไม่ถูกเผาละลาย และก็คล้ายท่อนไม้ที่ถูกเผาจนกลายเป็นถ่าน

อี้น้ำปวยพลันส่งเสียง

"สองคนนี้คือโง้วฮั้งซังซัวะ (สองสังหารธาตุทั้งห้า)"

โป้วอั้งเสาะแค่นเสียงเป็นทีทราบแล้ว

'ในทองซ่อนไม้ น้ำไฟรวมแหล่ง' 'อาศัยดินดำอำพราง มือปิศาจจับสองเท้า' ล้วนเป็นไม้ตายของการลอบประทุษที่ไม่มีผู้คนสามารถระวังป้องกัน โง้วฮั้งซังซัวะ (สองสังหารธาตุทั้งห้า) เป็นสองในจำนวนไม่กี่คนของมือสังหารที่มีค่าตัวแพงที่สุดในยุคนี้ ฟังว่า พวกมันต่างเป็นมหาเศรษฐีที่ร่ำรวยมาก

แต่เสียดาย ในโลกมีมหาเศรษฐีมากหลาย ที่ดูในสายตาของผู้อื่นแล้ว ไม่มีคุณค่าแม้แต่อีแปะเดียว

มนุษย์มูลดินรีบหัวร่อประจบพลางกล่าว

"มันคือทอง ไม้ น้ำ ไฟ ข้าพเจ้าคือดิน ข้าพเจ้านับว่าเป็นลาโง่ตัวหนึ่ง เป็นเต้าหู้ก้อนหนึ่ง เป็นสุนัขคลุกฝุ่นตัวหนึ่งเท่านั้น"

มันจ้องมองดาบในมือโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง

ดาบถูกสอดเข้าฝักแล้ว ฝักดาบสีดำสนิท ด้ามดาบสีดำสนิท

มนุษย์มูลดินถอนใจเบา ๆ ฝืนยิ้มกล่าวต่อ

"แม้นับว่าพวกเราไม่รู้จักโป้วไต้เฮี้ยบ (วีรบุรุษแซ่โป้ว) ก็ควรจำดาบเล่มนี้ได้"

มนุษย์ตอไม้กล่าวขึ้นบ้าง

"แต่พวกเราคาดคิดไม่ถึง โป้วไต้เฮี้ยบจะลงมือช่วยเหลือมันได้"

โป้วอั้งเสาะส่งเสียงเย็นชา

"ชีวิตของมันเป็นของเรา"

"ถูกแล้ว"

"นอกจากเรา มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจทำอันตรายแม้สักขุมขนหนึ่ง"

"ถูกแล้ว"

มนุษย์ตอไม้ได้แต่ส่งเสียง "ถูกแล้ว ถูกแล้ว" มนุษย์มูลดินจึงกล่าวขึ้นบ้าง

"ขอเพียงโป้วไต้เฮี้ยบยินยอมอภัยไว้ชีวิตสุนัขของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะรีบคลานไปให้สุดแสนไกลทันที"

"ไสหัวไป"

เสียงของโป้วอั้งเสาะไม่ทันขาดคำ ทั้งสองคนรีบไสหัวตัวเองทันที นับว่ามี

ความเร็วไม่ผิดกับสุนัขถูกไล่ล่าเลยจริง ๆ

อี้น้ำปวยพลันหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านต้องไม่ฆ่าพวกมันแน่"

โป้วอั้งเสาะร้องอ้อเป็นทีสงสัย อี้น้ำปวยจึงอธิบาย

"เนื่องเพราะพวกมันยังไม่คู่ควร"

โป้วอั้งเสาะเหม่อมองดูดาบในมือ สีหน้าและประกายตาเป็นความว้าเหว่จนบอกไม่ถูก

สหายของมันความจริงมีไม่มากอยู่แล้ว แต่ตอนนี้ กระทั่งศัตรูของมันก็เหลืออยู่ไม่มากเช่นกัน

ทั้งพิภพจบแดน คนที่คู่ควรให้มันชักดาบมีอีกกี่คนกัน?

โป้วอั้งเสาะกล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าเคยฟังว่า เมื่อพวกมันฆ่าเจี๊ยะป้าเทียน ราคาค่าว่าจ้างถึงสิบสามหมื่นตำลึง"

"ถูกแล้ว"

"ชีวิตของท่าน ย่อมมีคุณค่ากว่าเจี๊ยะป้าเทียนบ้าง?"

"มีคุณค่ากว่ามากนัก"

"แต่ผู้ที่สามารถทุ่มเทคุณค่าสูงลิบลิ่ว ว่าจ้างให้พวกมันมาฆ่าท่าน กลับมีอยู่ไม่มาก"

อี้น้ำปวยเม้มปากไว้ โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อไป

"ท่านมิได้ถาม เนื่องเพราะท่านทราบอยู่ก่อนแล้ว คนผู้นั้นเป็นใคร?"

อี้น้ำปวยยังคงเม้มปากไว้ โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อไป

"ปณิธานที่ยังไม่เสร็จสิ้นของท่าน คือต้องการรับมือกับคนผู้นี้กระมัง?"

อี้น้ำปวยพลันแค่นหัวร่อสวนคำ

"ท่านถามมากเกินไปแล้ว"

"ท่านไม่บอก?"

"ไม่บอก"

"อย่างนั้นท่านไป"

"ยิ่งไม่อาจไป"

"อย่าลืมว่า ข้าพเจ้าให้ท่านยืมเวลาหนึ่งปี ช่วงเวลาปีนี้ เป็นท่านติดค้างข้าพเจ้าอยู่"

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าใช้คืนอย่างไร?"

"ไปกระทำเรื่องที่ท่านสมควรกระทำให้เสร็จสิ้น"

"แต่ข้าพเจ้า..."

โป้วอั้งเสาะพลันเงยหน้า เขม้นมองมันแน่วนิ่ง เน้นเสียงทีละคำ

"หากท่านเป็นบุรุษชาติชาตรีจริง แม้นับว่าต้องตาย ก็ควรตายให้โอ่อ่าอาจหาญ"

โป้วอั้งเสาะเงยหน้าขึ้น แต่อี้น้ำปวยกลับก้มหน้าลง คล้ายไม่ต้องการให้โป้วอั้งเสาะเห็นสีหน้าของมัน

มิว่าผู้ใดต่างไม่มีปัญญาอธิบาย นั่นเป็นสีหน้าที่มีความรู้สึกอย่างไร...เป็นเจ็บแค้นรันทด? เป็นหวาดหวั่นขวัญเสีย?

โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อไป

"กระบี่ของท่านยังอยู่ ชีวิตของท่านยังไม่ดับดิ้น ท่านไฉนไม่กล้าไป?"

อี้น้ำปวยเงยหน้าขึ้นบ้างแล้ว กุมกระบี่ในมือแนบแน่น พลางเน้นเสียง

"ก็ได้ ข้าพเจ้าไป แต่อีกหนึ่งปีให้หลัง ข้าพเจ้าต้องมาอีก"

"ข้าพเจ้าทราบ"

บนโต๊ะยังมีสุรา อี้น้ำปวยพลันหันไปคว้าไหสุราขึ้นกล่าว

"ท่านจะดื่มหรือไม่?"

"ไม่ดื่ม"

อี้น้ำปวยเขม้นมองโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่งแล้วถาม

"คนที่ไม่ดื่มสุรา สามารถแจ่มใสได้ตลอดกาลจริงหรือไร?"

"ไม่แน่"

อี้น้ำปวยแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้อง กรอกสุราที่เหลืออีกครึ่งไหลงไปจนหมดสิ้นแล้วก้าวอาด ๆ ออกไปทันที

มันเดินเร็วอย่างยิ่ง เนื่องเพราะมันทราบ ทางเบื้องหน้ามิเพียงลำบากยากเข็ญเท่านั้น ยังยาวสุดแสนไกล ไกลจนน่าสะพรึงกลัวยิ่ง

เมืองร้าง ถนนว่าง ฟ้าดินเวิ้งว้างวังเวง ดวงจันทร์เหว่ว้าเดียวดาย

คืนนี้เป็นวันเพ็ญ จันทร์เต็มดวง

หากหัวใจแหว่งเว้า จันทร์เต็มดวงก็จะเป็นไร?

อี้น้ำปวยก้าวอาด ๆ อยู่ใต้แสงจันทร์กระจ่าง ฝีเท้าแต่ละก้าวยาวอย่างยิ่ง

เดินรวดเร็วอย่างยิ่ง

แต่โป้วอั้งเสาะกลับติดตามอยู่ในระยะไกลเสมอมา มิว่าอี้น้ำปวยจะเดินเร็วเพียงใด หันกลับคราใด เป็นต้องพบเห็นเงาร่างที่โดดเดี่ยวเดียวดาย ลากฝีเท้าอันเชื่องช้าเก้งก้าง ติดตามอยู่ด้านหลังเสมอมา

ดวงดาวหายลับจนเหลือน้อย แสงจันทร์เคลื่อนคล้อยจนซีดจาง วิกาลยาวนานไกล้ผ่านพ้น มันยังคงติดตามอยู่ด้านหลัง ยังคงรักษาระดับเดิมไว้ไม่ห่างและไม่ใกล้!

ในที่สุดอี้น้ำปวยไม่อาจอดรนทนต่อไปได้อีกแล้ว หันหน้าส่งเสียงดัง ๆ

"ท่านเป็นเงาร่างของข้าพเจ้า?"

โป้วอั้งเสาะตอบมาแต่ไกล

"ไม่ใช่"

"แล้วท่านไฉนจึงตามข้าพเจ้ามา?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่ยินยอมให้ท่านตายกับมือผู้อื่น"

"เฮอะ มิต้องให้ท่านเปลืองสมอง ข้าพเจ้ารู้จักดูแลตัวเองเสมอมา"

"ท่านสามารถจริง? ...มีแต่ผู้ที่ไร้น้ำใจโดยแท้จริงจึงสามารถดูแลตัวเอง แต่ท่านมีน้ำใจฟุ่มเฟือยเกินไป"

"ท่านเล่า?"

"ข้าพเจ้าแม้มีน้ำใจอยู่บ้าง แต่ลืมเลือนไปเนิ่นนานแล้ว"

ใบหน้าซีดขาวของโป้วอั้งเสาะยังคงชาด้านไร้ความรู้สึก แต่มีผู้ใดสามารถดูออกด้านหลังหน้ากากที่กระด้างเย็นชานี้ได้ซ่อนอดีตที่คับแค้นลำเค็ญอยู่มากเพียงใด? ความทรงจำที่ปวดร้าวตรมตรอมเพียงไหน?

คนที่หัวใจตายไปแล้ว น้ำใจเหือดแห้งไปแล้ว ในโลกยังจะมีผู้ใดสามารถทำอันตรายมันได้?

อี้น้ำปวยเขม้นมองแน่วนิ่ง เน้นเสียงช้า ๆ

"หากท่านเข้าใจ ท่านสามารถดูแลตัวเองได้จริง ท่านก็ผิดแล้ว"

โป้วอั้งเสาะร้องอ้อ อี้น้ำปวยกล่าวต่อ

"ในโลกนี้ อย่างน้อยยังมีอีกผู้หนึ่งที่สามารถทำอันตรายท่านได้"

"ผู้ใด?"

"ตัวท่านเอง"

อรุณรุ่ง อาทิตย์อุทัย

แสงอาทิตย์ขับไล่ความมืดที่เย็นยะเยียบของพสุธาออกไปหมดสิ้น และก็ลูบไล้หลักศิลาที่มีอักษรฮ่งฮ้วงจิ๊บให้สว่างไสว

มีแต่หลักศิลานี้ มีแต่อักษรสามตัวนี้ ยังคงเป็นเช่นเมื่อปีก่อนไม่ผิดเพี้ยน

โป้วอั้งเสาะความจริงเป็นคนที่ยากจะปรากฏสีหน้าหดหู่รันทดให้สังเกตเห็นได้ แต่ยามเดินผ่านหลักศิลานี้ ยังคงอดมิได้ ต้องหันกลับไปดูอีกครา

วัฏสงสารที่หมุนเวียนเปลี่ยนไป ชีวิตมนุษย์ย่อมเปลี่ยนแปรอยู่ตลอดเวลา เพียงแต่ว่า ความเปลี่ยนแปรของฮ่งฮ้วงจิ๊บนี้ออกจะเร็วเกินไป รุนแรงเกินไปบ้าง

อี้น้ำปวยถึงกับสังเกตความรู้สึกของโป้วอั้งเสาะได้ พลันถามไป

"ท่านนึกไม่ถึง?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะช้า ๆ ตอบ

"ข้าพเจ้านึกไม่ถึง แต่ท่านกลับทราบอยู่ก่อนแล้ว"

อี้น้ำปวยร้องอ้อเป็นทีสงสัย โป้วอั้งเสาะกล่าวช้า ๆ สืบไป

"ท่านทราบอยู่ก่อนว่าที่นี้กลายเป็นเมืองร้าง ดังนั้นจึงได้นำสุราอาหารและพวกมโหรีมาด้วย"

อี้น้ำปวยมิได้ปฏิเสธ โป้วอั้งเสาะกล่าวสืบไป

"ท่านย่อมยังทราบ ที่นี้ไฉนจึงกลับกลายเป็นสภาพเช่นนี้?"

"ข้าพเจ้าย่อมทราบ"

"เพราะสาเหตุใดกัน?"

ดวงตาอี้น้ำปวยพลันปรากฏประกายเจ็บช้ำ และเดือดดาลจนสับสน อีกเนิ่นนานจึงตอบช้า ๆ

"เป็นเพราะข้าพเจ้า"

"ท่านไฉนจึงก่อกวนตัวเมืองที่รุ่งเรืองคึกคัก กลายเป็นฮวงซุ้ยไป?"

อี้น้ำปวยเม้มปากไว้ ตอนมันเม้มปาก เค้าหน้าพลันกลับกลายเป็นยิ่งกระด้างเย็นชา กระด้างจนคล้ายอำมหิตโหดเหี้ยม

ดังนั้น เพียงมันเม้มปาก มิว่าผู้ใดต่างสมควรดูออก มันปฏิเสธไม่ยอมถกถึงปัญหานี้อีกเด็ดขาด

ดังนั้น โป้วอั้งเสาะจึงต้องเม้มปากลงบ้าง

แต่นัยน์ตาของทั้งสองมิได้หลับลง จึงพากันเห็นม้าเร็วตัวหนึ่งห้อออกมาจากทางแยกที่ด้านข้าง ตะบึงด้วยความรวดเร็วดั่งเหินบิน

ม้าเป็นอาชาพันธุ์ดี ผู้ขับขี่มีฝีมือเจนจัดสูงส่ง แทบเป็นเวลาเดียวกับที่ทั้งสอง

แลเห็นม้าตัวนี้ ทั้งคนทั้งม้าก็แทบมาถึงเบื้องหน้าแล้ว

อี้น้ำปวยพลันสะอึกปราดออกไป ตีลังกากลางอากาศโฉบข้ามหัวม้า เมื่อพลิ้วกายลงถึงพื้น ได้คว้าบังเหียนไว้ รั้งจนม้าหยุดลง

ร่างของอี้น้ำปวยคล้ายดั่งถูกตอกตรึงติดกับพื้นก็ปาน เพียงอาศัยมือข้างเดียวสามารถรั้งบังเหียนม้าที่ห้อตะบึงสุดฝีเท้าให้หยุดลงได้!

ม้าแตกตื่นจนแผดร้องเสียงสะท้านยาวนาน ยืนสองขาขึ้นมาทันที

ผู้ขับขี่เดือดดาลจนตวาดสุดเสียง สะบัดแส้ม้าหวดควับเข้าใส่ศีรษะอี้น้ำปวย

แส้หนังถูกอี้น้ำปวยรวบไว้ได้ในทันที ผู้ขับขี่เสียหลักร่วงโครมลงกับพื้น ใบหน้าที่มีเหงื่อโชมชุ่มโชก เดือดดาลจนบิดเบี้ยวเขียวคล้ำ เบิ่งมองอี้น้ำปวยด้วยความตระหนกยิ่ง

อี้น้ำปวยกลับแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านลนลานเดินทางจนเร่งร้อนปานนี้ ด้วยสาเหตุใดกัน?"

ผู้ขับขี่พยายามสะกดกลั้นโทสะไว้...แลเห็นฝีมือที่น่าแตกตื่นสะท้านขวัญของอี้น้ำปวย มันมิอาจไม่สะกดกลั้นโทสะ และมิกล้าไม่ตอบ

"ข้าพเจ้ารีบเร่งไปงานศพ"

"เป็นญาติของท่านตายใช่หรือไม่?"

"เป็นยี่เจ็ก (อาที่สอง) ของข้าพเจ้าเสียชีวิต"

"เมื่อท่านเร่งรุดไปถึง สามารถช่วยให้มันฟื้นคืนมาได้หรือไม่?"

"ย่อมไม่สามารถ คนตายแล้วไหนเลยฟื้นคืนชีวิต?"

"เมื่อไม่สามารถ ท่านไยต้องรีบร้อนปานนี้ ?"

"ท่านต้องการอย่างไรกันแน่?"

"เราต้องการซื้อม้าตัวนี้ของท่าน"

"ข้าพเจ้าไม่ขาย"

อี้น้ำปวยล้วงแผ่นทองคำออกมาห่อหนึ่ง โยนไปที่เบื้องหน้ามัน พลางถาม

"ขายหรือไม่?"

ผู้ขับขี่ตระหนกกว่าเดิม จนปากอ้าตาเหลือกค้าง เหม่อมองดูห่อแผ่นทองคำจนตะลึงลาน ในที่สุดระบายลมจากปากยาว ๆ ส่งเสียงรำพึง

"คนตายแล้วไม่อาจฟื้นคืนชีวิต เราไยต้องเร่งรีบไปจนลนลานปานนี้?"

อี้น้ำปวยหัวร่อแล้ว...ลูบขนคอม้าเบา ๆ หันกล่าวกับโป้วอั้งเสาะ

"ข้าพเจ้าทราบสลัดท่านไม่หลุด แต่ตอนนี้ข้าพเจ้ามีหกเท้าแล้ว"

โป้วอั้งเสาะมิได้ส่งเสียง อี้น้ำปวยหัวร่อพลางโบกมือตวาด

"ลาก่อน อีกหนึ่งปีค่อยพบกันใหม่"

อาชาพ่วงพีที่คัดเลือกมาจากจำนวนพัน อานม้าที่ตัดเย็บด้วยฝีมือประณีต ขณะอี้น้ำปวยทะยานกายขึ้นจากพื้นจะละลิ่วลงสู่อานม้านั้น พลันมีประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง!

โป้วอั้งเสาะชักดาบแล้ว...ประกายดาบเพียงวูบแวบเดียวก็สอดเข้าฝักอีกครา

ม้ามิได้ถูกขู่ข่มขวัญให้ตระหนก คนก็มิได้ถูกระคายแม้ผิวกาย ประกายดาบที่วูบขึ้นนี้ ดูไปคล้ายดั่งเป็นดาวตกจากฟ้า ที่นำพาให้แก่ผู้คน เป็นเพียงความสวยงามและความหวังเท่านั้น มิใช่ขู่ขวัญและหวาดหวั่น

แต่อี้น้ำปวยกลับตระหนกอย่างยิ่ง จ้องมองดูดาบดำสนิทในมือโป้วอั้งเสาะแล้วโพล่งขึ้น

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านน้อยครั้งที่จะยอมชักดาบ"

โป้วอั้งเสาะรับคำอืมม์เบา ๆ อี้น้ำปวยกล่าวอีก

"ดาบของท่านมิใช่มีให้คนดู?"

โป้วอั้งเสาะร้องอืมม์อีกครั้ง อี้น้ำปวยกล่าวต่อ

"แต่ครั้งนี้ ท่านไฉนจึงชักดาบโดยไม่มีสาเหตุ?"

"เนื่องเพราะเท้าของท่าน"

"เท้าข้าพเจ้า?"

"ท่านไม่มีเท้าหกข้าง ท่านเพียงขึ้นม้าตัวนี้ ท่านก็ไม่มีเท้าแล้ว...ไม่มีเหลือแม้สักข้างเดียว"

แก้วตาอี้น้ำปวยหดเล็กลงทันที พอหันไปก็เห็นโลหิตกำลังหลั่งไหล...

โลหิตสีแดงฉานกำลังไหลอยู่ ทั้งมิใช่ไหลออกจากร่างคน และมิใช่ไหลออกจากตัวม้า

โลหิตไหลออกมาจากในอาน!

ผู้ขับขี่ที่นั่งอยู่กับพื้นตลอดมา พลันกระโดดขึ้น พุ่งควับไปดั่งสายฟ้า

โป้วอั้งเสาะมิได้สกัดขวาง อี้น้ำปวยก็มิได้เคลื่อนไหว กระทั่งยังมิได้หันกลับไปมองมัน

ตาของอี้น้ำปวยเขม้นมองอานม้าแน่วนิ่งตลอดมา เนิ่นนานให้หลังจึงยื่นมือออกไปช้า ๆ

เลิกอานม้าขึ้น...เลิกขึ้นเพียงแผ่นเดียว!

อานม้าที่ตัดเย็บด้วยฝีมือประณีตที่สุด ถึงกับถูกประกายดาบเมื่อครู่ปาดออก

เป็นสองชั้น

ในอานม้าไฉนมีโลหิตไหลได้? ย่อมไม่มีเด็ดขาด!

โลหิตนี้เย็นเฉียบ ไหลออกมาจากตัวงู...งูอยู่ในอานม้า!

งูพิษสี่ตัว ถูกประกายดาบเมื่อครู่ฟันขาดเป็นสองท่อนไปหมดสิ้น

หากคนขึ้นนั่งบนอานม้า หากข้างอานม้ามีรูพอให้งูเลื้อยออกมา หากมีคนดึงจุกปิดรูของอานม้านี้ออกก่อน หากงูพิษสี่ตัวต่างเลื้อยออกมากัดใส่เท้าของผู้ขับขี่

อย่างนั้น มันไยมิใช่ไม่มีเท้าเหลืออยู่!

ได้คิดถึงเรื่องราวเหล่านี้แล้ว ฝ่ามือของอี้น้ำปวยมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมาจนเปียกชุ่มทันที แต่ทันใด ได้ยินเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดจนโหยหวนแว่วมาคล้ายดั่งถูกทะลวงแทงใส่ทรวงอกไปกระบี่หนึ่งก็ปาน

ผู้ขับขี่ที่หลบหนีไปเมื่อครู่ ความจริงได้ใช้วิชาตัวเบานางแอ่นโฉบน้ำ พุ่งหนีออกไปไกลกว่าสิบสี่วาแล้ว

แต่ทว่า ยามเมื่อมันทะยานกายขึ้นในครั้งที่สี่ พลันแผดร้องเสียงโหยหวนออกมา ร่วงหล่นลงจากอากาศดั่งเศษสวะ

ประกายดาบที่วูบขึ้นเมื่อครู่ มิเพียงปาดอานม้าขาดไปเท่านั้น ยังฟันงูพิษขาดไป และก็ทำอันตรายไปถึงหัวใจของมัน ตับไตไส้พุงของมันด้วย!

มันล้มลงไปกับพื้น บิดร่างไปมาดุจกับเป็นงูพิษ

ไม่มีผู้ใดเหลียวกลับไปมอง

อี้น้ำปวยวางแผ่นอานม้าในมือลงช้า ๆ เงยหน้าขึ้นจ้องโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง

มือโป้วอั้งเสาะยังกุมอยู่ที่ด้ามดาบ ดาบอยู่ในฝัก

อี้น้ำปวยอึ้งอึกเป็นเวลาเนิ่นนาน จึงถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"เป็นดาบที่เลอเลิศในพิภพจบแดนจริง ๆ"

โป้วอั้งเสาะพลันโพล่งขึ้น

"ท่านเคยเห็นเซี่ยวลี้ปวยตอ (มีดบินของลี้น้อย) หรือไม่?"

อี้น้ำปวยอดมิได้ต้องถอนใจอีกครากก่อนจึงตอบ

"เสียดายที่ข้าพเจ้าเกิดช้าเกินไป ไม่มีวาสนาได้เห็น"

"ท่านเคยเห็นมีดบินของเอี๊ยบไคหรือไม่?"

"แค้นที่ข้าพเจ้าไม่มีวาสนา ข้าพเจ้า..."

"ท่านไม่มีวาสนา แต่มีโชค ก่อน ๆ นี้ก็เคยมีคนเห็นมีดบินของพวกท่านหลุดจากมือ..."

"แต่คนประดานั้น ต่างตายไปหมดสิ้นแล้ว?"

"แม้นับว่าตัวของพวกนั้นไม่ตาย แต่หัวใจตายไปแล้ว"

"หัวใจตาย?"

"มิว่าผู้ใด เพียงเห็นมีดสั้นของพวกท่านหลุดจากมือ ต้องไม่กล้าใช้มีด (ดาบ) อีกชั่วชีวิต"

"แต่ที่พวกท่านใช้คือมีดบิน"

"มีดบินก็เป็นมีด (ดาบ) เช่นกัน"

อี้น้ำปวยมีแต่ต้องยอมรับ...มีดมีมากมายหลายชนิด แต่มิว่ามีดชนิดใดล้วนแล้วเป็นมีด มิว่ามีดชนิดใดล้วนแล้วฆ่าคนได้

โป้วอั้งเสาะถามอีก

"ท่านเคยใช้มีด (ดาบ) หรือไม่?"

"ไม่เคย"

"ท่านเคยเห็นคนที่ใช้มีดเป็นมามากน้อยเท่าใด?"

"ไม่กี่คน"

"อย่างนั้น ท่านไม่มีคุณสมบัติมาวิจารณ์เรื่องมีด (ดาบ)"

อี้น้ำปวยหัวร่อกล่าว

"อาจบางทีข้าพเจ้าไม่คู่ควรวิจารณ์มีด หรืออาจบางทีวิชาดาบของท่านมิใช่เป็นสุดยอดในพิภพจบแดนไร้ผู้ต่อต้าน ซึ่งข้าพเจ้าก็ไม่อาจระบุแน่นอน แต่ข้าพเจ้าเพียงทราบเรื่องหนึ่งที่แน่แก่ใจได้"

"เรื่องอันใด?"

"ตอนนี้ข้าพเจ้ามีเท้าหกข้างอีกแล้ว แต่ท่านยังคงมีสองข้างดั่งเดิม"

มันตะเบ็งเสียงหัวร่อดังกึกก้องกังวาน ทะยานกายขึ้นบนหลังม้าอีกครั้ง

อานขาดแล้ว งูตายแล้ว แต่อาชาพ่วงพียังคงคึกคักเข้มแข็งดั่งเดิม

อาชาพ่วงพีห้อตะบึงดั่งกระแสลม โลดละลิ่วไปรวดเร็วอย่างยิ่ง

โป้วอั้งเสาะก้มศีรษะมองดูเท้าของตัวเอง ดวงตามีประกายเย้ยหยันอย่างบอกไม่ถูก รำพึงเบา ๆ

"ท่านผิดแล้ว เรามิใช่มีสองเท้า เรามีเท้าเพียงข้างเดียว!"

แต่ละตัวเมืองต่างมีเหลา แต่ละเหลาที่ยืนยงมาเป็นเวลายาวนาน ย่อมมีปมเด่น

ที่พิเศษของมันอยู่

ปมเด่นของเหลาบ้วนสิ่วก็คือ "แพง" มิว่าเป็นสุราและอาหารใด อย่างน้อยต้องแพงกว่าเหลาอื่นหนึ่งเท่าตัว

มนุษย์มีจุดอ่อนมากมายหลายประการ ทุ่มเทเงินทองเพื่อหาความสำราญ ไยมิใช่เป็นจุดอ่อนประการหนึ่งของมนุษย์เรา?

ดังนั้น สถานที่ซึ่งแพงเป็นพิเศษ กิจการค้ามักจะดีเป็นพิเศษเสมอ

อี้น้ำปวยเดินอาด ๆ ลงจากเหลาบ้วนสิ่ว กวาดตามองดูอาชาที่ถูกผูกอยู่นอกประตู อดมิได้ต้องหัวร่อด้วยความกระหยิ่มภาคภูมิ

สองเท้าอย่างไรก็ไม่อาจเปรียบกับหกเท้าได้

แต่ละคนต่างหวังว่า สามารถสลัดหลุดจากเงาร่างของตัวเอง นี่ไยมิใช่ก็เป็นจุดอ่อนอีกประการของมนุษย์เรา?

แต่ยามเมื่ออี้น้ำปวยแก้บังเหียนม้าจากแคร่ ก็หัวร่อไม่ออกแล้ว

เนื่องเพราะมันพอเงยหน้า ก็เห็นโป้วอั้งเสาะทันที!

โป้วอั้งเสาะกำลังยืนที่ฝั่งตรงข้าม จับตาเย็นชาจ้องมองมันอยู่ ด้วยใบหน้าที่ซีดขาว ประกายตากระด้างเย็นชา

อี้น้ำปวยหัวร่ออีกแล้ว ตบตะโพกม้าขับไล่มันไป แต่ตัวมันกลับยังยืนในที่เดิม มองหน้าโป้วอั้งเสาะด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

อาชาพ่วงพีที่มีราคาเป็นพันตำลึงทอง เพียงถูกมันตบฉาดเดียวก็ละลายกลายเป็นอากาศธาตุ

พันตำลึงทอง หมื่น ๆ ตำลึงทอง ในสายตาของอี้น้ำปวยจะมีคุณค่าเท่าใด? เป็นเพียงธุลีที่น้อยนิดเท่านั้น!

ฝุ่นละอองจากเท้าม้าซาแล้ว มันจึงข้ามถนนตรงเข้าหาโป้วอั้งเสาะ แย้มยิ้มทักทาย

"ในที่สุด ท่านยังคงตามมาจนได้"

"อืมม์"

"มิว่าท่านคิดจะสะกดรอยผู้ใด ผู้นั้นใช่ไม่มีทางหนีรอดได้เลย?"

"อืมม์"

อี้น้ำปวยถอนหายใจแล้วกล่าว

"โชคดีที่ข้าพเจ้ามิใช่สตรี ไม่เช่นนั้น ไยมิใช่ต้องถูกท่านสะกดรอยจนมิอาจขยับตัว คิดจะไม่วิวาห์กับท่านก็ไม่ได้แล้ว"

ใบหน้าซีดขาวของโป้วอั้งเสาะพลันมีประกายสีแดงอย่างพิกลพิสดารวูบขึ้นแดงจนน่าสะพรึงกลัวยิ่ง กระทั่งแก้วตาก็ยังหดเล็กลงด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว

ในใจโป้วอั้งเสาะได้แฝงความหลังที่เจ็บช้ำรันทดใด วาจาหยอกล้อธรรมดาสามัญเพียงคำเดียว ไฉนจึงเสียดแทงใจมันจนปวดร้าวปานนี้ได้?

(ความละเอียดอยู่ในเรื่องดาบจอมภพ ซึ่งเป็นช่วงชีวิตอีกตอนหนึ่งของโป้วอั้งเสาะ)

อี้น้ำปวยหุบปากลงแล้ว มันไม่เคยยินยอมไปทำร้ายจิตใจผู้อื่น ยามใดที่บังเอิญไปเสียดแทงใจผู้อื่นจนรันทด ในใจมันก็บังเกิดความสลดเช่นเดียวกัน

ทั้งสองยืนประจันหน้ากันในสภาพนั้น ยืนอยู่ใต้ชายคาของร้านขายขนม

ในร้านขนม มีหญิงชราที่ผอมแห้งเหลือหนังหุ้มกระดูกนางหนึ่งพาหลานหญิงชายซื้อขนมอยู่ ยังมิทันออกจากประตูร้าน ทารกทั้งสองก็ร่ำร้องจะกินขนม หญิงชราผู้เป็นยายแม้จะห้ามปราม "ห้ามกินขนมในระหว่างเดินทาง" แต่ยังคงล้วงขนมออกมาสองก้อนแบ่งให้แก่ทารกทั้งสอง

ไหนเลยจะคาด ทารกทั้งสองได้ขนมแล้ว กลับทุ่มเถียงกันดุดันกว่าเดิม

ทารกกระโดดโลดเต้นร้อง

"ก้อนของเซี้ยวเฟี้ยไฉนจึงโตกว่าของเรา เราจะเอาก้อนของนาง"

ทาริกาน้อยยิ่งไม่ยินยอม ทารกจึงถลาเข้าแย่งชิง ทาริกาน้อยย่อมต้องหนี หญิงชรารั้งไว้ไม่ทันท่วงที ได้แต่ส่ายหน้าทอดถอนใจ

ทาริกาย่อมไม่มีฝีเท้าหนีเร็วกว่าทารก เห็นว่าต้องถูกไล่ทันแน่แล้ว จึงวิ่งเข้าหลบที่ด้านหลังอี้น้ำปวย ฉุดชายเสื้ออี้น้ำปวย พลางร้อง

"เจ็กเจ่ก โปรดช่วยเราด้วย มันเป็นโจรน้อย"

ทารกก็ถลาเข้ามาร้อง

"เจ็กเจ่กท่านนี้มิยอมช่วยเจ้าดอก พวกเราล้วนเป็นบุรุษ บุรุษต้องช่วยบุรุษ"

อี้น้ำปวยหัวร่อแล้ว

ทารกทั้งสองแม้ซุกซน แต่ก็ฉลาดเฉลียวอย่างยิ่ง น่ารักอย่างยิ่ง อี้น้ำปวยก็เคยผ่านชีวิตทารกมา แต่เสียดาย วันเวลาที่ใช้ทองคำเท่าใดก็ไม่อาจซื้อคืนกลับมาได้นั้น ผ่านพ้นมิอาจย้อนมาอีกแล้ว เพื่อนเล่นเมื่อครั้งเยาว์วัยที่ฝังใจมันไม่อาจลืมเลือน จนบัดนี้มิทราบว่าวิวาห์ไปแล้วหรือไม่?

จากทารกเยาว์วัยทั้งสองนี้ มันคล้ายได้เห็นอดีตของมันเมื่อกาลก่อนย้อนมาปรากฏในสายตาอีกคราหนึ่ง

มันกลับพลันรู้สึกทั้งอบอุ่นทั้งสะทกสะท้อน อดมิได้ต้องไปกุมมือทารกทั้งสอง

เสียงนุ่มนวล

"พวกเจ้าไม่ต้องทุ่มเถียงกัน เจ็กเจ่ก (อา) ซื้อให้พวกเจ้ากินอีก ให้คนละสิบก้อนเลย"

ใบหน้าของทารกทั้งสองปรากฏรอยยิ้มที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสาขึ้นทันที ชิงโถมเข้าไปในอ้อมอกของอี้น้ำปวย

อี้น้ำปวยยื่นสองมือออกไป หมายจะอุ้มข้างละคนเข้าไปซื้อขนม

ฉับพลันทันใด ประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง!

โป้วอั้งเสาะที่มิเคยยอมชักดาบโดยง่ายดาย พลันชักดาบมาอีกครา

ประกายดาบวูบผ่าน ขนมในมือของทารกถูกฟันร่วงหล่นกับพื้น ร่วงหล่นเป็นสองครึ่งไป

ทารกทั้งสองตระหนกจนแผดร้องจ้าทันที วิ่งกลับไปหางั่วพั้ว (ยาย) ของพวกมัน

อี้น้ำปวยก็งงงันจนตะลึงลาน เหม่อมองโป้วอั้งเสาะดุจดั่งจ้องมองคนวิกลจริต

ดาบของโป้วอั้งเสาะถูกสอดเข้าฝักแล้ว ใบหน้าไม่มีความรู้สึกแม้สักน้อยนิด อี้น้ำปวยพลันแค่นหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าตอนนี้จึงเข้าใจ ดาบของท่านนอกจากฆ่าคนแล้วยังมีประโยชน์ใด"

โป้วอั้งเสาะร้องอ้อ อี้น้ำปวยแค่นเสียงตอบ

"ท่านยังรู้จักใช้มาขู่ขวัญทารก"

"เฮอะ ข้าพเจ้าเพียงขู่ขวัญทารกประเภทเดียว"

"ประเภทใด?"

"ทารกที่ฆ่าคน"

อี้น้ำปวยตะลึงลานอีกครั้ง หันหน้าไปช้า ๆ แลเห็นหญิงชราพาสองทารกถอยหลังไปตลอดเวลา

พวกทารกก็ไม่ร่ำไห้อีกแล้ว ต่างเบิ่งตากลมใหญ่ ถลึงจ้องอี้น้ำปวยด้วยความเคียดแค้น

ในดวงตาพวกมัน คล้ายดั่งเต็มไปด้วยความอาฆาตแค้นโหดเหี้ยมอำมหิต

อี้น้ำปวยก้มศีรษะต่ำ หัวใจเริ่มวาบหวิวลงทีละน้อย ขนมที่ถูกฟันร่วงหล่นลงกับพื้น ภายในถึงกับมีประกายแวววาวอยู่!

มันก้มลงเก็บครึ่งหนึ่งขึ้นมาดูก็พบเห็น ในครึ่งของขนมโก๋มีกระบอกเข็มพิษที่ใช้ยิงด้วยลวดเหล็กซ่อนอยู่...โง้วตั๊กปวยจ่า (เข็มบินเบญจพิษ)!

ร่างของมันพลันโฉบจากพื้นดั่งปักษา พุ่งควับลงดักหน้าหญิงชรา พลางแค่นเสียง

"ท่านคือกุ้ยงั่วพั้ว (ยายปิศาจ)?"

หญิงชราหัวร่อเบา ๆ ใบหน้าที่เหี่ยวแห้งเหลือหนังหุ้มกระดูกพลันกลับกลายเป็นบิดเบี้ยว แสยะจนทุเรศอัปลักษณ์ยิ่ง แค่นเสียงเสียดประสาท

"นึกมิถึงว่าท่านรู้จักเราได้"

อี้น้ำปวยเขม้นมองนางแน่วนิ่ง เป็นเวลาเนิ่นนานจึงกล่าวช้า ๆ

"ท่านก็ย่อมทราบ เรามีนิสัยประการหนึ่ง"

"นิสัยใด?"

"ไม่เคยฆ่าสตรี"

"นี่เป็นนิสัยที่ดีมาก"

"ท่านแม้ชราแล้ว แต่อย่างไรยังคงเป็นสตรี"

กุ้ยงั่วพั้วถอนหายใจกล่าว

"แต่เสียดายที่ท่านไม่เคยเห็นเราเมื่อครั้งเยาว์วัย มิเช่นนั้น..."

"เฮอะ มิเช่นนั้นเรายังคงฆ่าท่านได้"

"เราจำได้ เมื่อครู่ท่านเคยบอก ท่านไม่ฆ่าสตรี?"

"แต่ท่านนอกเหนือจากกฎนี้"

"เราไฉนจึงต้องนอกเหนือกฎนี้?"

"ทารกนั้นบริสุทธิ์ไร้ความผิด ท่านไม่บังควรใช้พวกมันเป็นเครื่องมือ ทำลายอนาคตชั่วชีวิตของพวกมันไป"

กุ้ยงั่วพั้ว (ยายปิศาจ) หัวร่ออีกครา แต่เป็นสีหน้าที่ยิ่งน่ากลัวกว่าเดิม แค่นเสียงเย็นชา

"งั่วพั้ว (ยาย) ที่ดีรักปรานีทารก พวกทารกก็ยินดีกระทำเรื่องให้แก่งั่วพั้ว เกี่ยวข้องใดกับท่านด้วย?"

อี้น้ำปวยหุบปากลง ไม่ต้องการถกเรื่องนี้สืบไปอีกแล้ว แต่มือลดลงกุมด้ามกระบี่ที่เอวแทน

กระบี่สีแดงฉาน แดงปานโลหิตสด ๆ!

กุ้ยงั่วพั้วแสยะยิ้มกล่าว

"ผู้อื่นกลัวกระบี่เชี้ยงมุ้ยเตี่ยม (กระบี่กุหลาบ) ของท่าน...เรา..."

นางมิได้กล่าวสืบไป แต่ขว้างขนมอีกห่อหนึ่งในมือลงกับพื้นอย่างหนักหน่วง มีเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว ฝุ่นละอองกระจายคละคลุ้ง ควันพวยพุ่งขึ้นเป็นม่านหนา ทั้งยังประสานด้วยเปลวไฟเป็นจุด ๆ แต้ม ๆ อีกมากมาย

อี้น้ำปวยทะยานกายขึ้นอากาศ ตีลังกาหนีปราดออกไปไกลกว่าสี่วา

รอจนเมื่อกรวดหินดินทรายและควันไฟสลาย กุ้ยงั่วพั่วกับทารกทั้งสองต่างหายไปแล้ว แต่บนพื้นมีหล่มใหญ่เพิ่มขึ้นมา

ผู้คนที่ล้อมเข้ามาดู แยกย้ายกันออกไปแล้ว

แต่อี้น้ำปวยยังคงยืนตะลึงลานอยู่ในที่นั้น จนเนิ่นนานให้หลังจึงหันมามองโป้วอั้งเสาะ

โป้วอั้งเสาะกระด้างเย็นชาปานรูปสลักจากน้ำแข็ง

ในที่สุด อี้น้ำปวยอดมิได้ต้องถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"ครั้งนี้ ท่านถึงกับมิได้ดูผิดอีก"

"น้อยครั้งนักที่ข้าพเจ้าจะดูผิด"

"แต่พวกทารกที่ยังคงไร้ความผิด พวกมันไม่แน่ถูกกุ้ยงั่วพั่วลักตัวมาแต่เยาว์วัย นางจะต้องใช้วิธีต่าง ๆ นานา ฝึกทารกน้อยแต่เยาว์วัย ให้รู้จักเรื่องเลวร้ายอาฆาตแค้นทั้งมวล"

"ดังนั้น ท่านความจริงไม่ควรปล่อยนางไปเลย"

"ข้าพเจ้านึกไม่ถึง ในห่อขนมของนางจะซ่อนระเบิดไฟของสำนักเพ็กเล็กทั้งแห่งกังหนำได้"

"ท่านสมควรได้คิด ในเมื่อในขนมมีโง้วตั๊กจ๋า (เข็มเบญจพิษ) ได้ ก็อาจมีเพ็กเล็กทั้ง (ระเบิดอสนีบาต) อยู่"

"ท่านคาดคิดได้แต่แรก?"

โป้วอั้งเสาะมิได้ปฏิเสธ อี้น้ำปวยกล่าวต่อ

"ในเมื่อท่านก็มีความเห็น ไม่ควรปล่อยนางรอดไป ท่านไฉนไม่ลงมือ?"

"เนื่องเพราะผู้ที่นางต้องการฆ่ามิใช่ข้าพเจ้า และเนื่องเพราะข้าพเจ้าคิดไม่ถึงท่านจะโง่เขลาปานนี้"

อี้น้ำปวยจ้องมองโป้วอั้งเสาะอยู่เป็นเนิ่นนาน พลันหัวร่อกล่าว

"อาจบางทีมิใช่ข้าพเจ้าโง่เขลาเกินไป แต่เป็นท่านเปรื่องปราดเกินไป"

โป้วอั้งเสาะร้องอ้อ อี้น้ำปวยกล่าวต่อ

"จวบจนบัดนี้ ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจ หมอกพิษในควันไฟ งูพิษในอานม้า ท่านดูออกได้อย่างไรกัน?"

โป้วอั้งเสาะนิ่งอึ้งอยู่เป็นเนิ่นนานจึงกล่าวช้า ๆ

"วิธีฆ่าคนมีมากอย่างยิ่ง ลอบสังหารก็เป็นหนึ่งในวิธีนั้น และเป็นวิธีที่น่ากลัวที่สุดด้วย"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"ท่านทราบหรือไม่ ลอบสังหารมีอยู่กี่วิธี?"

"ไม่ทราบ"

"ท่านทราบหรือไม่ ในสามร้อยปีที่ผ่าน มีคนที่ไม่สมควรตาย ถูกลอบสังหารตายไปมากน้อยเท่าใด?"

"ไม่ทราบ"

"อย่างน้อยมีห้าร้อยสามสิบแปดคน"

"ท่านเคยนับ?"

"ข้าพเจ้าเคยนับ ข้าพเจ้าเสียเวลาถึงเจ็ดปีเต็ม ๆ จึงนับได้ชัดเจน"

อี้น้ำปวยอดมิได้ต้องถาม

"ท่านไฉนจึงยินยอมเปลืองเวลาและสมองตั้งมากหลายไปครุ่นคิดเรื่องเหล่านี้ได้?"

"เนื่องเพราะหากข้าพเจ้ามิไปครุ่นคิดคำนวณ ตอนนี้อย่างน้อยต้องตายไปสิบครั้งแล้ว ท่านก็ต้องตายไปสามครั้ง"

อี้น้ำปวยระบายลมจากปากเบา ๆ คิดจะกล่าวแต่กลั้นไว้อีก

โป้วอั้งเสาะส่งเสียงต่อไป

"ห้าร้อยสามสิบแปดคนที่ข้าพเจ้าบอก ความจริงล้วนเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งในบู๊ลิ้มทั้งสิ้น พวกที่ไปฆ่า ความจริงมิใช่คู่มือของผู้ตายเลย"

"เพียงเพราะวิธีของฆาตกรล้วนอำมหิตชั่วร้าย กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ ดังนั้นจึงสามารถได้ผล?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะตอบ

"ที่ถูกลอบสังหารตาย ทราบว่ามีห้าร้อยสามสิบแปดคน แต่พวกที่ไปลอบสังหารนั้น กลับมีเพียงสี่ร้อยแปดสิบสามคน"

"เนื่องเพราะในจำนวนนั้น มีบ้างตายในมือคนผู้เดียว?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะอีกครั้งกล่าว

"กลวิธีที่ฆาตกรใช้ลอบสังหาร มีบ้างก็เป็นเฉกเช่นเดียวกันด้วย"

"ข้าพเจ้าคาดคิดได้"

"พวกมันทั้งมวลใช้ไปสองร้อยยี่สิบเจ็ดวิธี"

"ในสองร้อยยี่สิบเจ็ดวิธีของการลอบสังหาร ย่อมล้วนอำมหิตชั่วร้าย พลิกแพลงพิสดารทั้งสิ้น"

"แน่นอน"

"ท่านทราบมากน้อยเท่าใด?"

"สองร้อยยี่สิบเจ็ดวิธี"

อี้น้ำปวยถอนใจกล่าว

"วิธีเหล่านั้น ข้าพเจ้าไม่ทราบเลยแม้สักประการ"

"ตอนนี้ท่านอย่างน้อยทราบสามวิธีแล้ว"

"ไม่เพียงสามวิธี"

"มากกว่านั้น?"

อี้น้ำปวยหัวร่อแล้วตอบ

"ท่านทราบหรือไม่ ในครึ่งปีนี้ข้าพเจ้าถูกคนลอบสังหารมากี่ครั้ง?"

โป้วอั้งเสาะสั่นศีรษะ อี้น้ำปวยกล่าว

"ไม่นับที่ท่านเคยเห็น ก็มีสามสิบเก้าครั้ง"

"วิธีที่พวกมันใช้ล้วนผิดแปลกกัน?"

"มิเพียงล้วนผิดกันเท่านั้น และยังล้วนเป็นที่ข้าพเจ้าคาดคิดไม่ถึงด้วย แต่ข้าพเจ้ายังคงมีชีวิตจวบจนบัดนี้"

ครานี้ ผู้เม้มปากคือโป้วอั้งเสาะ

อี้น้ำปวยหัวร่อเสียงก้อง หันกายเดินตรงเข้าไปในตรอกตรงข้าม ในตรอกมีหอสูง บนหอมีกลิ่นดอกไม้

เป็นกลิ่นหอมของดอกไม้ใด?

ใช่กุหลาบหรือไม่?

หอสูง บนหอมีหน้าต่าง นอกหน้าต่างมีดวงจันทร์ ใต้ดวงจันทร์มีดอกไม้

ดอกไม้คือกุหลาบ ดวงจันทร์คือจันทร์เพ็ญ

ไม่มีโคมไฟ แสงจันทร์สาดส่องเข้ามาทางหน้าต่าง ลูบไล้บนกุหลาบข้างกายอี้น้ำปวย

ข้างกายของอี้น้ำปวยมิเพียงมีกุหลาบ ยังมีคนที่ถูกหนามกุหลาบตำมือเป็นแผลอีกด้วย

วิกาลดึกสงัดแล้ว คนก็ควรเมาแล้ว

แต่อี้น้ำปวยมิได้เมา ตาทั้งสองยังคงสุกใสดั่งดวงจันทร์ สีหน้ากลับคล้ายถูกหนามกุหลาบตำเป็นแผลไป

กุหลาบมีหนาม จันทร์เพ็ญเล่า?

จันทร์มีหัวใจ ดังนั้นจันทร์เพ็ญสาดส่องแสงสว่างแก่ผู้คน

นามของนางคือเม่งง้วยซิม (หัวใจจันทร์เพ็ญ)

วิกาลยิ่งดึก แสงจันทร์ยิ่งกระจ่าง คนยิ่งสวยสะคราญ แต่ใบหน้าของมันกลับคล้ายยิ่งเจ็บช้ำรันทด

นางเพ่งมองมันแน่วนิ่ง เป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่งแล้ว ในที่สุดอดมิได้ต้องถามเบา ๆ

"ท่านกำลังครุ่นคิดกระไร?"

อี้น้ำปวยอึ้งเป็นเนิ่นนานจึงตอบเบา ๆ

"ข้าพเจ้ากำลังคิดถึงคนสองคน"

"ข้าพเจ้าเข้าใจได้ สองคนที่ท่านคิดถึง ไม่มีสักคนหนึ่งเป็นข้าพเจ้า"

"ใช่ ทั้งสองคนนั้นล้วนมิใช่ท่าน"

โฉมสะคราญคล้ายถูกหนามกุหลาบตำอีกแล้ว แต่มิหวาดหวั่นท้อแท้ ยังคงถามอีก

"มิใช่ข้าพเจ้า เป็นผู้ใด?"

"คนหนึ่งคือโป้วอั้งเสาะ"

"โป้วอั้งเสาะคือคนที่ไปรอท่านในฮ่งฮ้วงจิ๊บผู้นั้น?"

"ใช่"

"มันเป็นศัตรูของท่าน?"

"ไม่ใช่"

"เป็นสหายของท่าน?"

"ก็ไม่ใช่ ท่านจะไม่เข้าใจได้ตลอดกาล มันไฉนไปรอข้าพเจ้าในฮ่งฮ้วงจิ๊บ"

"เพราะเหตุใด?"

"มันรอเพื่อฆ่าข้าพเจ้า"

"แต่มันมิได้ฆ่าท่าน?"

รอยยิ้มในความมืดของอี้น้ำปวยมีแววเย้ยหยันอย่างบอกไม่ถูก กล่าวเบา ๆ

"มิเพียงไม่ได้ฆ่าข้าพเจ้าเท่านั้น ยังช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้ถึงสามครั้ง"

เม่งง้วยซิมถอนใจเบา ๆ อีกคราจึงกล่าว

"เรื่องราวที่พวกท่านบุรุษเพศกระทำ พวกเราที่เป็นสตรีคล้ายไม่มีทางเข้าใจได้ตลอดกาล"

"พวกท่านความจริงก็ไม่อาจเข้าใจได้อยู่แล้ว"

เม่งง้วยซิมเงยหน้ามองดวงจันทร์นอกหน้าต่าง กล่าวเบา ๆ

"ที่ท่านคิดนั้น อีกคนหนึ่งเป็นผู้ใด?"

สีหน้าเย้ยหยันของอี้น้ำปวยกลับกลายเป็นเจ็บช้ำรันทดทันที กล่าวช้า ๆ

"เป็นคนหนึ่งที่ข้าพเจ้าต้องการฆ่า แต่เสียดาย และก็สำนึกตัว ไม่มีปัญญาฆ่ามันได้ตลอดกาลนาน"

เมื่อเห็นสีหน้าเจ็บช้ำรันทดของมัน ดวงตานางถึงกับมีประกายหม่นหมองลง แสงจันทร์นอกหน้าต่างก็สลัวลง

เมฆดำหย่อมใหญ่ลอยมาบดบังดวงจันทร์ไว้

นางทรงกายขึ้นเบา ๆ ส่งเสียงเบา ๆ

"ท่านควรนอนแล้ว ข้าพเจ้าก็ควรไปแล้ว"

"ท่านไป?"

"ข้าพเจ้าทราบอารมณ์ของท่านในตอนนี้ ความจริงข้าพเจ้าควรอยู่เป็นเพื่อนท่าน แต่ทว่า..."

อี้น้ำปวยส่งเสียงเย็นชาสอดคำ

"แต่ท่านจำเป็นต้องไป เนื่องเพราะท่านแม้อยู่ในช่องคณิกา แต่ที่นี้ของท่านไม่เคยยอมให้อาคันตุกะอยู่พักแรม ยินยอมให้ข้าพเจ้านอนในที่นี้ นับว่าให้เกียรติข้าพเจ้าอย่างมากอยู่แล้ว"

เม่งง้วยซิมจ้องมองมันแน่วนิ่ง ดวงตาก็มีประกายเจ็บช้ำรันทด พลันหันกายส่งเสียงละห้อย

"อาจบางทีข้าพเจ้าไม่สมควรรั้งท่านไว้ อาจบางทีท่านไม่สมควรมาเลย"

คนจากไป หอว่างเปล่า ว่างจนเงียบเหงาวังเวง แต่นอกหน้าต่างกลับมีเสียงฝนโปรยปรายดั่งเสียงพิณ ยิ่งนานยิ่งใกล้ ยิ่งนานยิ่งดัง ยิ่งนานยิ่งหนัก

ฝนที่หนักอย่างยิ่ง โหมมาเร็วอย่างยิ่ง กระทั่งกุหลาบที่ริมหน้าต่างยังถูกฝนไหมจนดอกแตกกระจายไป

แต่ที่เชิงผนังของฝั่งตรงข้าม ยังมีคนอีกผู้หนึ่งที่ถูกสายฝนสาดกระหน่ำ แต่มิว่ากระไร ต่างกระหน่ำไม่แตก มิเพียงไม่อาจฟาดร่างมันแตกเท่านั้น ยังไม่อาจ

ฟาดไงมันให้แตกอีกด้วย

อี้น้ำปวยพอเปิดหน้าต่างก็เห็นคนผู้นั้น

"มันยังอยู่!"

ฝนยิ่งโหมหนัก แต่คนผู้นั้นกลับยังคงยืนแน่วนิ่งในที่เดิมมิเคลื่อนไหว แม้เม็ดฝนที่เป็นหมื่น ๆ พัน ๆ จะกลับกลายเป็นมีดปลายแหลมหมื่น ๆ พัน ๆ เล่ม คนผู้นี้ก็ต้องไม่ถดถอยแม้สักครึ่งก้าวโดยเด็ดขาด!

อี้น้ำปวยต้องฝืนหัวร่อรำพึง

"โป้วอั้งเสาะ โป้วอั้งเสาะ ท่านไฉนจึงกลายเป็นคนเช่นนี้ได้?"

ลมกรรโชกมาวูบหนึ่ง ละอองฝนกระเซ็นใส่หน้ามัน จนรู้สึกเย็นยะเยียบเข้าไปในจิตใจ

แต่ในหัวใจคล้ายมีโลหิตระอุคุกรุ่นพลุ่งขึ้น พลันกระโดดออกไปภายในลมฝนที่เหน็บหนาว โฉบลงจากหอสูง ละลิ่วไปที่เบื้องหน้าโป้วอั้งเสาะ

แต่ร่างของโป้วอั้งเสาะคล้ายดั่งอยู่ในที่สุดแสนไกล ทั้งมิได้รู้สึกว่ามีลมฝนโหมเข้าใส่ร่าง และไม่เห็นอี้น้ำปวยมาหยุดยืนที่เบื้องหน้าด้วย

อี้น้ำปวยเพียงยืนอยู่ในลมฝนชั่วขณะ ตลอดร่างเปียกชุ่มโชก แต่โป้วอั้งเสาะไม่เอ่ยปาก มันก็มิยอมเอ่ยปากเช่นกัน

ในที่สุด สายตาโป้วอั้งเสาะเบือนมามองหน้ามัน ส่งเสียงเย็นชา

"ด้านนอกมีฝนโหมหนักอย่างยิ่ง"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"ท่านความจริงไม่ควรออกมาเลย"

"แต่ท่านตากฝนอยู่ทางภายนอก ข้าพเจ้าไฉนตากไม่ได้?"

"ท่านตากได้"

โป้วอั้งเสาะกล่าวสามคำนั้นแล้ว เบือนสายตาออกไปทันที แสดงว่าจะยุติการสนทนาครานี้

แต่อี้น้ำปวยมิยินยอมยุติด้วย ส่งเสียงอีก

"ข้าพเจ้าย่อมตากฝนได้ มิว่าผู้ใดต่างมีอิสระเสรีมาตากฝน"

ร่างของโป้วอั้งเสาะคล้ายดั่งลอยละล่องไปในที่สุดแสนไกลอีกครา

อี้น้ำปวยส่งเสียงดัง ๆ

"แต่ข้าพเจ้ากลับมิใช่จงใจออกมาตากฝน"

เสียงของมันตะเบ็งจนดังอย่างยิ่ง ยังดังกว่าฝนห่าใหญ่ที่กระหน่ำลงใส่กระเบื้อง

หลังคาเสียอีก

โป้วอั้งเสาะอย่างไรก็มิใช่คนหูหนวก ในที่สุดถามเสียงราบเรียบ

"ท่านออกมาทำกระไร?"

"ข้าพเจ้าคิดจะบอกท่านเรื่องหนึ่ง ความลับรายหนึ่ง"

โป้วอั้งเสาะหันขวับมาทันที เขม้นมองมันพลางถาม

"ความลับ? ความลับใดกัน?"

"ปณิธานของข้าพเจ้าก็คือความลับของข้าพเจ้า"

ดวงตาโป้วอั้งเสาะมีประกายแวววาวขึ้นทันที เน้นเสียงหนัก ๆ

"ท่านตอนนี้เตรียมจะบอกข้าพเจ้า?"

อี้น้ำปวยผงกศีรษะ โป้วอั้งเสาะถามอีก

"ท่านไยมิใช่ยอมตายก็ไม่ยอมบอก?"

"ความจริงข้าพเจ้าตกลงใจเช่นนั้น ไม่ยอมบอกให้ผู้ใดโดยเด็ดขาด"

"แล้วตอนนี้ไฉนจึงยอมบอกข้าพเจ้า?"

อี้น้ำปวยจ้องมองน้ำฝนที่หลั่งไหลจากศีรษะลงสู่ใบหน้าซีดขาวของโป้วอั้งเสาะ แล้วกล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าตอนนี้ยอมบอกกับท่าน เนื่องเพราะข้าพเจ้าพลันพบเห็นเรื่องรายหนึ่ง"

"เรื่องอันใด?"

"ท่านมิใช่คน ความจริงท่านมิใช่คนเลย!"

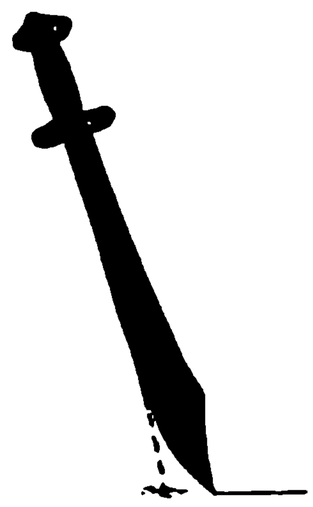

วายร้ายในทรชน

มิใช่คน เป็นกระไร?

เป็นสัตว์ป่า? เป็นภูตผี? เป็นท่อนไม้? เป็นเทพยดา?

อาจบางทีล้วนไม่ใช่!

แต่ทว่า เรื่องราวที่โป้วอั้งเสาะกระทำ กลับพานนอกเหนือจากความอ
ของมนุษย์ธรรมดา และก็นอกเหนือจากความอดกลั้นของมนุษย์ธรรมดาด้วย

อี้น้ำปวยมีคำอธิบายที่ยอดเยี่ยมอย่างยิ่งคือ

"แม้นับว่าท่านเป็นคน อย่างมากก็พอจะนับเป็นคนที่ไม่ใช่คน"

โป้วอั้งเสาะถึงกับหัวร่อแล้ว

มาตรว่ามิได้หัวร่อมีเสียงออกมา แต่ในดวงตามีประกายแย้มยิ้มอย่างแ

นี่นับเป็นเรื่องยากยิ่งจะเห็นจริง ๆ อุปมาดั่งในพายุฝนพลันปรากฏแสง
ขึ้นวูบหนึ่งก็ปาน

อี้น้ำปวยจ้องมองแน่วนิ่ง พลันถอนหายใจกล่าว

"ที่ข้าพเจ้าคาดคิดไม่ถึงคือ คนที่ไม่ใช่คนเช่นท่านถึงกับยังรู้จักหัวร่อ"

"มิเพียงหัวร่อได้ ยังรู้จักฟัง"

"อย่างนั้นท่านตามข้าพเจ้ามา"

บนหอน้อยมีสุราและมีแสงไฟ ในวิกาลที่ลมฝนโหมจนเหน็บหนาวนี้ ดูแล้วก็อบอุ่นยิ่งกว่ารอยยิ้มของโป้วอั้งเสาะเสียอีก

แต่โป้วอั้งเสาะเพียงช้อนตามองแวบเดียว ประกายแย้มยิ้มในดวงตาพลันแปลกลายเป็นยะเยียบเย็นชาทันที ส่งเสียงกระด้าง

"นั่นเป็นสถานที่ไปของท่าน มิใช่ของข้าพเจ้า"

"ท่านไม่ไป?"

"แน่นอนเด็ดขาด"

"ที่ซึ่งข้าพเจ้าไปได้ ท่านไฉนไม่ยอมไป?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ามิใช่ท่าน ท่านก็มิใช่ข้าพเจ้า"

'...เนื่องเพราะท่านมิใช่เรา ดังนั้นท่านจึงไม่ทราบความเจ็บช้ำรันทดของเรา'

นี่เป็นวาจาที่โป้วอั้งเสาะมิได้กล่าวไป และมิจำเป็นต้องกล่าวด้วย

อี้น้ำปวยคล้ายดั่งสังเกตความเจ็บช้ำรันทดของฝ่ายตรงข้ามออก รู้สึกรุนแรงจนกระทั่งกล้ามเนื้อบนใบหน้าบิดเบี้ยวไปแล้ว

นี่เป็นเพียงช่องคณิกาเท่านั้น ความจริงเป็นสถานที่ซึ่งผู้คนมาเสาะหาความสำราญ ไฉนจึงสะกิดความเจ็บช้ำรันทดของโป้วอั้งเสาะก่อเกิดรุนแรงปานนี้ ? หรือมันเคยมีอดีตที่เจ็บช้ำรันทดกับสถานที่เช่นนี้มาก่อน?

อี้น้ำปวยพลันถาม

"ท่านเคยเห็นคนที่ติดตามข้าพเจ้าไปฮ่งฮ้วงจิ๊บ ดีดพิณให้แก่ข้าพเจ้าฟังนางนั้น?"

โป้วอั้งเสาะสั่นศีรษะ อี้น้ำปวยกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าทราบท่านไม่เห็น เนื่องเพราะท่านไม่ดื่มสุรา และมิเคยมองสตรี... ใช่หรือไม่ว่า เนื่องเพราะของทั้งสองประการนั้นเคยทำลายหัวใจท่านมา?"

โป้วอั้งเสาะมิได้เคลื่อนไหว มิได้ส่งเสียง แต่กล้ามเนื้อทั้งใบหน้ากระตุกจนตึงเครียด

วาจาที่อี้น้ำปวยกล่าว คล้ายดั่งเป็นเข็มเรียวแหลมแทงเข้าไปในหัวใจโป้วอั้งเสาะ

...ในสถานที่สุขสำราญ ไฉนจึงมีอดีตที่เจ็บช้ำรันทดได้?

...หากไม่มีความสุขสำราญ ไฉนเลยมีความเจ็บช้ำรันทด?

...ระยะของเจ็บช้ำรันทดและสุขสำราญ ไยมิใช่กางกั้นด้วยใยเพียงเส้นเดียว?

อี้น้ำปวยเม้มปากแล้ว ไม่คิดจะถามต่อไป และไม่อาจหักใจอำมหิตไปถาม

ขณะเวลานั้นเอง ที่หลังกำแพงมีเงาร่างสองสายโฉบปราดออกมา ผู้หนึ่งร่วงโครมแนบกับพื้น แน่นิ่งไม่เคลื่อนไหวอีก อีกผู้หนึ่งกลับใช้วิชาตัวเบานางแอ่นโฉบสามครา

ที่ยอดเยี่ยมสุดสูงขึ้นไปบนที่หอที่อยู่ตรงข้าม

ตอนอี้น้ำปวยออกมา หน้าต่างยังเปิดอยู่ โคมไฟยังสว่างไสวอยู่

ในแสงโคมไฟ แลเห็นเงาร่างอ้อนแอ้นสายหนึ่งโฉบปราดเข้าไปในหน้าต่างนั้น

ที่ล้มอยู่กับพื้นเป็นชายชราชุดดำหน้าเหลืองซีด ร่างกายผอมแห้งเตี้ยเล็ก ยังไว้เคราคางแพะอีกด้วย

ชายชราเมื่อล้มลงไป ลมหายใจก็ขาดสะบั้น

อี้น้ำปวยพอพบเห็นลมหายใจชายชราขาดสะบั้น ร่างพลันพุ่งปราดจากที่ ใช้ความเร็วระดับสุดยอดในชีวิตโฉบเข้าในหน้าต่างของหอสูง

รอจนเมื่อพุ่งเข้าไปในหน้าต่าง จึงพบเห็นว่าโป้วอั้งเสาะยืนหยัดอยู่ในห้องก่อนแล้ว!

ในห้องไม่มีคน มีแต่รอยเท้าที่เปียกชื้นอยู่ข้างเดียว

เป็นรอยเท้าที่เรียวเล็ก แสดงแน่ชัด เงาร่างที่โฉบเข้ามาดุจเป็นนกนางแอ่นเมื่อครู่เป็นสตรี

อี้น้ำปวยขมวดคิ้วรำพึง

"ใช่นางหรือไม่?"

"นางเป็นผู้ใด?"

"เม่งง้วยซิม (หัวใจจันทร์เพ็ญ)"

โป้วอั้งเสาะกล่าวเสียงเย็นชา

"บนฟ้าไม่มีจันทร์ จันทร์เพ็ญไม่มีใจ ไปมีเม่งง้วยซิมจากที่ใด?"

อี้น้ำปวยถอนใจยาว ฝืนยิ้มตอบ

"ท่านเข้าใจผิดแล้ว ข้าพเจ้าจำเดิมก็เข้าใจผิด จวบจนบัดนี้ข้าพเจ้าจึงทราบจันทร์เพ็ญนั้นมีใจอยู่"

ที่ไม่มีหัวใจคือกุหลาบ!

โป้วอั้งเสาะถาม

"เม่งง้วยซิมเป็นเจ้าของสถานที่นี้?"

อี้น้ำปวยผงกศีรษะ ยังมิทันเอ่ยปาก พลันมีเสียงเคาะประตูแว่วมา

ประตูมิได้ลงกลอน โกวเนี้ยน้อยที่สวมเสื้อบางเบาของฤดูใบไม้ผลิ สองแก้มแดงเปล่งปลั่ง สองตากลมโตสุกใสนางหนึ่งเดินเข้ามา มือซ้ายหิ้วตะกร้าอาหาร มือขวาหิ้วสุราที่ยังมิได้เปิด พอย่างเท้าเข้าห้องก็ใช้ตาที่กลมโตสุกใสกวาดมองโป้วอั้งเสาะไป ๆ มา ๆ เป็นครึ่งวัน จึงพลันกล่าว

"ท่านหรือคืออาคันตุกะทรงเกียรติที่โกวเนี้ยของพวกเราบอก?"

โป้วอั้งเสาะไม่เข้าใจ กระทั่งอี้น้ำปวยก็ไม่เข้าใจ โกวเนี้ยเยาว์วัยจึงกล่าวต่อ

"โกวเนี้ยของพวกเราบอก มีอาคันตุกะให้เกียรติมา จึงสั่งให้ข้าพเจ้าเตรียมสุราอาหารไว้เป็นพิเศษ แต่ท่านดูแล้วไม่มีเค้าคล้ายอาคันตุกะทรงเกียรติเลยสักน้อยนิด"

นางคล้ายดั่งคร้านจะเหลือบมองโป้วอั้งเสาะอีกแล้ว ปากส่งเสียงเช่นนั้น ร่างเดินไปเก็บของบนโต๊ะ ลำเลียงสุราอาหารมาจัดแทน

คนเมื่อครู่เป็นเม่งง้วยซิมจริง ๆ

ชายชราอาภรณ์ดำผู้นั้น ความจริงจะมาลอบสังหารอี้น้ำปวย นางฆ่าชายชราไปแล้ว ไม่ปรากฏหน้าก่อน เพราะต้องการล่อให้โป้วอั้งเสาะขึ้นไปในหอน้อยของนาง

อี้น้ำปวยหัวร่อกล่าว

"ดูแล้วความสามารถเชิญอาคันตุกะของนางยังเหนือกว่าข้าพเจ้ามากมายนัก"

โป้วอั้งเสาะปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวเสียงเย็นชา

"แต่เสียดาย ข้าพเจ้ามิใช่อาคันตุกะดังที่นางคาดหมายไว้"

"แต่อย่างไรท่านก็มาแล้ว ในเมื่อมาแล้ว ไยไม่อยู่ต่อไป?"

"ในเมื่อข้าพเจ้ามาแล้ว ท่านไฉนยังไม่บอก?"

อี้น้ำปวยหัวร่ออีกครา เดินไปหิ้วไหสุราขึ้น ตบดินพอกปากไห งัดจุกไม้ออก กลิ่นหอมหวนของสุรากระจายทั่วห้องทันที มันส่งเสียงชมเชย "สุราประเสริฐ" แล้วแย้มยิ้มกล่าว

"กระทั่งข้าพเจ้ามาที่นี้ ยังไม่เคยดื่มสุราเช่นนี้มาก่อนเลย"

โกวเนี้ยเยาว์วัยกำลังเทสุราจากไหลงในป้าน ค่อยเทจากป้านลงในจอกสุราอีกต่อหนึ่ง

อี้น้ำปวยกล่าว

"ดูท่านางมิเพียงรู้จักท่าน กระทั่งท่านเป็นคนอย่างไร นางคล้ายดั่งรู้จักกระจ่างอย่างยิ่ง"

สุรารินลงปริ่มจอกแล้ว อี้น้ำปวยคว้าขึ้นดื่มแห้งในรวดเดียว จึงหันกล่าวกับโป้วอั้งเสาะ

"ปณิธานข้าพเจ้ายังไม่เสร็จสิ้น เนื่องเพราะมีผู้หนึ่งยังมิได้ตาย"

"เป็นคนเช่นไร?"

"เป็นคนที่ควรตาย"

"ท่านคิดจะฆ่ามัน?"

"ข้าพเจ้าคิดอยู่ทุกวันทุกคืน"

โป้วอั้งเสาะสงบงันเป็นเวลาเนิ่นนาน จึงส่งเสียงเย็นชา

"คนที่ควรตาย จะเร็วจะช้าย่อมต้องตาย ท่านไฉนจึงต้องลงมือด้วยตนเอง?"

อี้น้ำปวยกล่าวด้วยความเคียดแค้น

"เพราะนอกจากข้าพเจ้า ต้องไม่มีผู้ใดทราบมันสมควรตาย"

"คนผู้นี้เป็นใครกันแน่?"

"กงจื้ออู้"

ในห้องเงียบงันไปทันที กระทั่งโกวเนี้ยน้อยยังลืมรินสราอีกด้วย!

"กงจื้ออู้" นามสามคำนี้ คล้ายดั่งมีพลานุภาพสยบขวัญสั่นจิตใจผู้คนอย่างใหญ่หลวง

น้ำฝนหลั่งไหลลงจากชายคาเป็นเส้นสาย ถี่ยิบดุจกับม่านไข่มุก

โป้วอั้งเสาะเหม่อมองหน้าต่างเป็นเวลาเนิ่นนาน พลันกล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้าถามท่าน ร่วมสี่สิบปีที่ผ่าน ผู้ที่เป็นไต้เฮี้ยบ (วีรบุรุษ) ที่แท้จริงมีอยู่กี่คนกัน?"

"มีสามคน"

"เพียงสามคนเท่านั้น?"

"ข้าพเจ้ามิได้นับท่านด้วย"

"ท่าน..."

โป้วอั้งเสาะส่งเสียงเย็นชาสอดคำ

"ข้าพเจ้าทราบว่าข้าพเจ้าไม่ใช่ ข้าพเจ้าเพียงรู้จักฆ่าคน ไม่รู้จักช่วยคน"

"ข้าพเจ้าก็ทราบท่านไม่ใช่ เนื่องเพราะท่านความจริงไม่คิดจะไปเป็นไต้เฮี้ยบ"

"ที่ท่านบอกคือซิมลั้ง ลี้คิมฮวง กับเอี๊ยบไคหรือไม่?"

อี้น้ำปวยผงกศีรษะตอบ

"มีแต่พวกท่านสามคนจึงคู่ควร"

ประการนี้ ไม่มีผู้ใดในยุทธจักรจะคัดค้านได้ สิบปีแรกเป็นยุคของซิมลั้ง สิบปีที่สองเป็นยุคของเซี่ยวลี้ปวยตอ (มีดบินของลี้น้อย) ที่อานุภาพครอบคลุมแผ่นดิน สิบปีที่สามเป็นของเอี๊ยบไค

โป้วอั้งเสาะถามอีก

"และในร่วมสิบปีนี้เล่า?"

"วงพวกนักเลงในปัจจุบัน ย่อมเป็นอาณาจักรของกงจื้ออู้"

สุราถูกรินปริ่มจอกอีกแล้ว อี้น้ำปวยกรอกแห้งลงอีกคราจึงกล่าวต่อ

"มันมิเพียงมีเชื้อสายของราชวงศ์สูงศักดิ์เท่านั้น ยังเป็นศิษย์ทายาทเพียงคนเดียวของซิมลั้ง มิเพียงเป็นกงจื้อที่หล่อเหลางามสง่า กรุ้มกริ่มกรุยกรายเท่านั้น ท่านเป็นวีรบุรุษยิ่งใหญ่ที่มีพลังฝีมือเลอเลิศสุดสูงอีกด้วย"

โป้วอั้งเสาะสวนคำ

"แต่ท่านกลับต้องการฆ่ามัน!"

"ที่ข้าพเจ้าจะฆ่ามัน มิใช่ต้องการชื่อเสียง และมิใช่เพราะต้องการล้างแค้น?"

"แล้วท่านเพราะกระไร?"

"เพราะคุณธรรมและความเที่ยงธรรม เนื่องจากข้าพเจ้าทราบความลับของมันมิแต่ข้าพเจ้า..."

เมื่อมันยกจอกสุราขึ้นครั้งที่สาม พลันมีเสียงเพียะเบา ๆ จอกสุราถึงกับแตกและเกียดในมือมัน

สีหน้ามันก็เปลี่ยนแปร เปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำจนพิสดารอย่างยิ่ง

โป้วอั้งเสาะเหลือบมองมันแวบหนึ่ง พลันทะยานปราดไปดั่งกระแสลม คว้าตะเกียบเงินคู่หนึ่งยัดใส่ปากมัน แล้วจี้ใส่จุดทั่วร่างกายของมันถึงแปดแห่ง ด้วยความเร็วดุจดั่งประกายไฟ

ฟันของอี้น้ำปวยขบแนบแน่น แต่ขบตะเกียบเงินทั้งคู่ไม่ขาดจากกันได้ ดังนั้นฟันจึงยังอ้าเป็นช่องเล็ก ๆ

ดังนั้น โป้วอั้งเสาะจึงสามารถเทยาขวดหนึ่งเข้าไปในปากมันได้ กางนิ้วบีบและแม่นยำรามมันอีกครา

ตะเกียบเงินถูกชักออก น้ำยาไหลลงไปในท้อง

โกวเนี้ยน้อยตระหนกจนตะลึงลาน ขณะคิดจะลอบหลบหนี พลันพบเห็นนัยน์ตาที่ยังคมกล้ากว่ากระบี่กำลังถลึงจ้องนางแน่วนิ่ง

จอกสุรากับป้านสุราล้วนเป็นเงินบริสุทธิ์ ดินที่พอกปากไหสุรา ก็ดูออกว่าไม่เคยถูกแตะต้องให้มีร่องรอย

แต่อี้น้ำปวยกลับถูกพิษ เพียงดื่มสุราลงไปสามจอกก็ถูกพิษแทรกซึมจนสาหัสยิ่ง พาไหสุรามาจากที่ใดกัน?

โป้วอั้งเสาะคว่ำไหเทสุราออก ในแสงโคมไฟ เห็นก้นไหคล้ายมีประกายสีครามปรากฏขึ้นแวบหนึ่ง

โป้วอั้งเสาะตบไหสุราแตกกระจาย ก็หาพบเข็มพิษมีประกายเขียวเรืองเล่มหนึ่ง

เข็มยาวสามนิ้ว ก้นไหสุราหนาเพียงนิ้วเศษ แทงเข็มจากก้นสุราเข้าไป พิษที่ปลายเข็มก็ละลายอยู่ในน้ำสุราเอง

โป้วอั้งเสาะหาคำตอบจากปัญหานี้ได้ในทันที แต่ปัญหามีเพียงหนึ่งเดียว

เข็มพิษนี้มาจากที่ใด?

โป้วอั้งเสาะใช้สายตาที่คล้ายคมกระบี่จ้องมองดรุณีน้อย พลางแค่นเสียงยะเยียบเย็นชา

"สุรานี้เป็นท่านหิ้วมา?"

ดรุณีน้อยผงกศีรษะ ใบหน้าที่แดงเปล่งปลั่งของนางซีดขาวด้วยความหวาดกลัว

โป้วอั้งเสาะถามอีก

"ท่านหิ้วมาจากที่ใด?"

เสียงของดรุณีน้อยสั่นสะท้านด้วยความหวาดกลัว

"สุราในบ้านเราต่างซ่อนอยู่ที่ห้องใต้ดิน ชั้นล่างของหอนี้"

"ท่านไฉนจึงเลือกสุราไหนี้?"

"มิใช่ข้าพเจ้าเลือก เป็นโกวเนี้ย (นายหญิง) ของพวกเราบอก ต้องใช้สุราดีที่สุดมาต้อนรับอาคันตุกะทรงเกียรติ สุราไหนี้เป็นสุราดีที่สุดที่พวกเรามี"

"ตัวโกวเนี้ยของท่านอยู่ที่ใด?"

"กำลังเปลี่ยนเสื้อผ้า เพราะ..."

นางตอบมิทันขาดคำ มีเสียงหนึ่งดังขึ้นมาจากที่หน้าห้อง

"เนื่องเพราะเมื่อครู่ที่ข้าพเจ้ากลับมา เสื้อผ้าได้เปียกชุ่มโชกแล้ว"

เสียงของนางน่าฟังอย่างยิ่ง รอยยิ้มยิ่งน่าดูกว่า ท่วงท่าของนางก็อ่อนช้อยมีสง่า แต่งกายได้เรียบร้อยสวยงามยิ่ง

อาจบางทีนางมิใช่เป็นโฉมสะคราญที่งามสุดหล้าฟ้าดิน แต่เมื่อนางเดินเข้ามาก็คล้ายเป็นยามวิกาลของฤดูใบไม้ผลิ มีแสงจันทร์นวลใยลูบไล้ไปบนดอกไม้ใบหญ้า ให้ความสวยงามต่อจิตใจผู้คนจนบอกไม่ถูก ให้ความรู้สึกที่สดสวยเยือกเย็นจนบอกไม่ถูก

ประกายตาของนางก็นุ่มนวลดังแสงจันทร์ แต่ยามเมื่อสายตาของนางเหลือบเห็นเข็มพิษในมือของโป้วอั้งเสาะ กลับกลายเป็นคมกริบดั่งกระบี่ทันที

"ในเมื่อท่านสามารถหาเข็มเล่มนี้พบ ท่านก็ควรดูประวัติความเป็นมาของมันออก...นี่คืออาวุธลับเฉพาะสำนักของตระกูลทั้งในเสฉวน ชายชราที่ตายอยู่ทางนอกหอผู้นั้น คือคนทรามประจำตระกูลทั้งเพียงผู้เดียว นามทั้งเซี้ยง สถานที่นี้

มิใช่เป็นที่มีการป้องกันเข้มงวดกวดขัน ห้องเก็บสุราก็มิได้ใส่กุญแจ..."

โป้วอั้งเสาะคล้ายมิได้ยินวาจาเหล่านี้ของนางเลย เพียงแต่เหม่อมองดูนางจนสิ้นเขา ใบหน้าที่ซีดขาวพลันเป็นประกายแดงฉาน ลมหายใจก็กระชั้นถี่เร็ว หยาดฝนบนใบหน้าเพิ่งแห้งไป หยาดเหงื่อก็ได้ทะลักออกมาจนเปียกชุ่มโชกอีกครา

เม่งง้วยซิมเงยหน้ามอง จึงได้พบเห็นความเปลี่ยนแปรอันพิกลของโป้วอั้งเสาะ นางต้องโพล่งด้วยความตระหนก

"หรือท่านก็ถูกพิษ?"

มือโป้วอั้งเสาะกำแนบแน่น แต่ยังคงสั่นระริกโดยไม่อาจสะกดกลั้นได้ พลันพลิกตัวพุ่งควับออกจากหน้าต่างไป

ตรุณีน้อยเบิ่งตามองด้วยความตระหนก ร้องโพล่งขึ้น

"โรคของคนผู้นี้มีไม่น้อยจริง ๆ"

เม่งง้วยซิมถอนใจเบา ๆ กล่าว

"โรคของมันได้หนักจนถึงขั้นสาหัสมากแล้ว"

"มันเป็นโรคใด?"

"โรคหัวใจ"

"โรคของมันไฉนอยู่ในหัวใจได้?"

"เนื่องเพราะมันเป็นคนหัวใจสลาย"

มีแต่ลมฝน ไม่มีแสงไฟ

ในตัวเมืองที่มืดมิดจึงคล้ายเป็นทุ่งร้าง

โป้วอั้งเสาะล้มลงไป ล้มในร่องน้ำครำของตรอกสกปรกซอมซ่อ ร่างขดจนงอ อาเจียนอยู่ไม่หยุดยั้ง อาจบางทีมิได้อาเจียนกระไรออกมา ที่อาเจียนออกมาเป็นเพียงความเจ็บช้ำขมขื่น รันทดหดหู่ในใจเท่านั้น!

โป้วอั้งเสาะมีโรคอยู่จริง ๆ

สำหรับกับโป้วอั้งเสาะแล้ว โรคมิเพียงจะเป็นความเจ็บปวดทรมานที่ไม่อาจปลดเปลื้องได้เท่านั้น ยังเป็นความอัปยศที่แสนอดสูด้วย!

ยามใดที่มีความเดือดดาลหรือเสียใจถึงขีดสุด โรคเป็นกำเริบ โป้วอั้งเสาะก็จะหลบไปอยู่เพียงลำพัง ใช้วิธีโหดเหี้ยมที่สุดมาทรมานตัวเอง

เนื่องเพราะมันแค้นตัวเอง แค้นที่ไฉนมามีโรคนี้?

สายฝนที่สาดซัดใส่ร่าง คล้ายดั่งเป็นแส้หนังโบยเข้าใส่อย่างโหดเหี้ยม

ในหัวใจมีโลหิตหลั่งไหล ในมือก็มีโลหิตหลั่งไหล

โป้วอั้งเสาะคว้าพื้นดินจนสุดแรง ยัดดินกับโลหิตในมือเข้าในปาก กลัวอย่างยิ่งว่าจะส่งเสียงครวญครางดุจกับเป็นสัตว์ป่าบาดเจ็บ

มันยินยอมหลั่งโลหิต ก็ไม่ยอมให้ผู้คนมาเห็นสภาพความเจ็บปวดและน่าอับอายของมันเด็ดขาด

แต่ในตรอกซอมซ่อไม่มีผู้คนนี้ กลับพาลมีคนมาเสียได้!

เงาร่างอ้อนแอ้นสายหนึ่งเดินช้า ๆ เข้ามา เดินจนถึงเบื้องหน้ามัน

มันมิได้เห็นร่างของนาง เพียงเห็นเท้าของนาง เท้าที่เรียวเล็ก สวมรองเท้ากำมะหยี่หนานุ่ม เข้ากับสีชายกระโปรงของนาง

กระโปรงของนางก็เป็นสีอ่อนเย็นตา นวลใยราวแสงจันทร์

ในคอของโป้วอั้งเสาะพลันมีเสียงคำรามเบา ๆ ราวสัตว์ร้ายที่บาดเจ็บ

มันยินยอมให้ผู้คนทั้งแผ่นดินมาเห็นสภาพความเจ็บปวดและอัปยศของมัน ในตอนนี้ ก็ไม่ยินยอมให้สตรีนางนี้เห็น

มันตะเกียกตะกายหมายกระโดดขึ้น แต่จนใจ กล้ามเนื้อทั้งร่างของมันกำลังกระตุกจนขดงอ

นางถอนใจเบา ๆ ถอนใจแล้วก้มลงไป

โป้วอั้งเสาะได้ยินเสียงถอนหายใจของนาง แล้วรู้สึกมีมือที่เย็นยะเยียบข้างหนึ่งลูบใบหน้ามันเบา ๆ จากนั้นความรู้สึกโบยบินออกจากร่าง ความเจ็บปวดและอัปยศพลอยถูกปลดเปลื้องไปจากกายในทันที

รอจนเมื่อโป้วอั้งเสาะได้สติฟื้นคืนมา ปรากฏว่ากลับสู่ในหอน้อยอีกครั้ง

นางกำลังนั่งอยู่ที่หัวเตียง จ้องมองมันด้วยประกายตาที่แจ่มใสนุ่มนวล

เมื่อเห็นดวงตานี้ ส่วนลึกในหัวใจโป้วอั้งเสาะปรากฏความพลุ่งพล่านจนหวั่นไหวไม่สามารถข่มบังคับได้

แต่สีหน้าของนางกลับเย็นชาอย่างยิ่ง ส่งเสียงราบเรียบ

"ท่านมิต้องกล่าวกระไรทั้งสิ้น ข้าพเจ้าพาท่านกลับมาเพียงเนื่องเพราะต้องการช่วยอี้น้ำปวย มันถูกพิษจนสาหัสยิ่ง"

โป้วอั้งเสาะหลับตาลง มิทราบหลบหลีกจากประกายตาของนาง หรือไม่ต้องการ

ให้นางได้เห็นประกายตาที่เจ็บช้ำรันทดของมัน?

เม่งง้วยซิมกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าทราบ ในวงพวกนักเลง อย่างมากมีเพียงสามคนที่สามารถขจัดพิษพยาตวะกูลทั้งได้ ท่านคือหนึ่งในจำนวนนั้น"

โป้วอั้งเสาะไม่มีปฏิกิริยา แต่ร่างพลันผุดลุกขึ้นมา หันหน้าหาหน้าต่าง หันหลังให้แก่นาง

มันยังคงสวมอาภรณ์ชุดเดิม ดาบยังคงอยู่ในมือ สองประการนี้คล้ายพอจะให้มันรู้สึกอุ่นใจได้บ้าง ดังนั้น ครานี้จึงมิโฉบออกจากหน้าต่างอีก เพียงส่งเสียงเท่านั้น

"มันอยู่ที่ใด?"

"อยู่ที่ห้องชั้นใน"

"ข้าพเจ้าเข้าไป ท่านรออยู่"

เม่งง้วยซิมยืนแน่วนิ่งในที่นั้น จับตามองโป้วอั้งเสาะก้าวช้า ๆ เข้าไป เมื่อดูท่วงท่าการเดินของโป้วอั้งเสาะ ในดวงตานางก็มีประกายที่เจ็บช้ำรันทดอย่างยากจะเก็บกดได้

ดีกเนิ่นนานให้หลัง จึงได้ยินเสียงโป้วอั้งเสาะดังมาจากหลังม่าน

"ยาขจัดพิษอยู่บนโต๊ะ มันถูกพิษไม่สาหัสนัก อีกสามวันให้หลังจะมีสติแจ่มใสดังเดิม อีกเจ็ดวันให้หลังทุเลาเป็นปกติได้"

เม่งง้วยซิมคล้ายกลัวโป้วอั้งเสาะจะหนีไปอีกครา จึงส่งเสียงสวนคำทันที

"แต่ท่านตอนนี้ยังไม่อาจไป แม้นับว่าท่านไม่ต้องการเห็นหน้าข้าพเจ้าที่สุด ตอนนี้ท่านยังคงไม่อาจไป"

เมฆโชยพัดเข้ามาจากหน้าต่าง ม่านประตูสั่นไหวเบา ๆ ภายในไม่มีปฏิกิริยาแม้แต่น้อยนิด

โป้วอั้งเสาะไปแล้วหรือไม่?

เม่งง้วยซิมเน้นเสียงหนักแน่น

"ข้าพเจ้าเข้าใจท่านกระจ่าง และทราบความเจ็บช้ำเสียใจในอดีตของท่าน ผู้ที่ทำลายจิตใจท่านต้องคล้ายข้าพเจ้าอย่างยิ่ง แต่ท่านต้องเข้าใจไว้ นางคือนาง ทั้งมิใช่ข้าพเจ้า และมิใช่สตรีนางอื่นด้วย"

...ดังนั้น ท่านไม่ต้องหลบหนี มิว่าผู้ใดต่างไม่ต้องหลบหนี'

วาจาสุดท้ายของนางมิได้กล่าวออกไป นางเชื่อแน่ โป้วอั้งเสาะต้องสามารถ

เข้าใจความรู้สึกของนาง

ลมยังโชยพัดอยู่ ม่านประตูยังคงสั่นไหว โป้วอั้งเสาะยังมิได้ไป

นางได้ยินเสียงถอนหายใจของโป้วอั้งเสาะ จึงรีบกล่าวทันที

"หากท่านต้องการให้มันมีชีวิตรอดอยู่อีกหนึ่งปีจริง ๆ ก็สมควรกระทำเรื่องสองประการให้สำเร็จ"

ในที่สุดโป้วอั้งเสาะส่งเสียงขึ้นมา

"เรื่องอันใด?"

"ในเจ็ดวันนี้ ท่านไม่อาจไปจากที่นี่ ตอนเที่ยงวันยังต้องเป็นเพื่อนข้าพเจ้าไปในท้องถนน ข้าพเจ้าจะพาท่านไปดูพวกหลายคน"

"คนเช่นไร?"

"คนที่ไม่ยินยอมให้อี้น้ำปวยมีชีวิตเกินสามวันเด็ดขาด"

รถม้าคันหนึ่งจอดที่หน้าประตูเล็ก ๆ ของหลังอุทยาน หน้าต่างรถมีม่านห้อยมิดชิด

"ไฉนต้องนั่งรถ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าเพียงต้องการให้ท่านเห็นพวกมัน ไม่ต้องการให้พวกมันเห็นท่าน...และข้าพเจ้าก็ทราบ ท่านไม่ต้องการเห็นข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเตรียมสวมหน้ากากไว้"

หน้ากากที่นางสวม เป็นใบหน้าพระสังขจาย อ้วน ๆ อูม ๆ แย้มยิ้มจนคล้ายเป็นตุ๊กตา เน้นกับร่างที่อ้อนแอ้นแน่งน้อยของนาง ดูแล้วเป็นที่ขบขันอย่างยิ่ง

โป้วอั้งเสาะยังคงมิเหลือบมองนางสักแวบหนึ่ง มือที่ซีดขาวยังคงกุมดาบดำสนิทเล่มนั้นอยู่แนบแน่น

ในสายตาของโป้วอั้งเสาะ คล้ายในโลกไม่มีเรื่องราวใดทรงคุณค่าพอให้มันหัวร่อเลย

แต่สายตาของเม่งง้วยซิมกลับจับมองโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่งอยู่ตลอดเวลา พลันถามขึ้น

"ท่านต้องการทราบหรือไม่ คนแรกที่ข้าพเจ้าจะพาท่านไปดูคือผู้ใด?"

โป้วอั้งเสาะไม่มีปฏิกิริยา เม่งง้วยซิมกล่าวต่อ

"คือโต้วลุ้ย! โต้วลุ้ยที่มีฉายาเจ็กตอต๋งฮวงลุ้ย (ดาบสะท้านอสนีบาต)"

โป้วอั้งเสาะยังไม่มีปฏิกิริยา เม่งง้วยซิมจึงถอนใจกล่าวต่อ

"ดูท่าท่านได้ปลีกตัวออกจากวงพวกนักเลงนานเกินไป ถึงกับกระทั่งคนผู้นี้ก็ไม่รู้จัก"

ในที่สุด โป้วอั้งเสาะได้ส่งเสียงเย็นชาขึ้น

"ข้าพเจ้าไฉนต้องไปรู้จักมัน?"

"เนื่องเพราะมันก็เป็นคนมีชื่อในทำเนียบคนดัง"

"ทำเนียบกระไร?"

"ทำเนียบคนมีชื่อของบู๊ลิ้ม"

ใบหน้าโป้วอั้งเสาะซีดขาวกว่าเดิม เพราะทราบแก่ใจ ผู้ที่เกลือกกลั้วจนมีชื่อเสียงแล้วไร มิว่าผู้ใดก็ต้องไม่ยอมก้มศีรษะให้ผู้ใด

ก่อน เมื่อแป๊ะเฮี่ยวเซ็งเขียนตำราอาวุธขึ้นวิพากษ์วิจารณ์ยอดฝีมือทั้งแผ่นดินแม้ว่ายุติธรรมอย่างยิ่ง แต่ก็เป็นชนวนให้เกิดการเข่นฆ่าสังหารอยู่ตลอดมา ภายหลังแม้ทั้งมีคนมากล่าวหา มันจงใจก่อกวนคลื่นลมในวงนักเลงให้ปั่นป่วน

และทำเนียบคนดังของบู๊ลิ้มในปัจจุบันมีได้อย่างไรกัน? ใช่ว่ามีจิตเจตนาอื่นแอบแฝงหรือไม่?

เม่งง้วยซิมกล่าวต่อ

"ฟังว่า ทำเนียบคนดังนี้ลำดับจากลายมือของกงจื้ออู้เอง แต่ในทำเนียบมีเพียงแม้เพียงสิบสามคนเท่านั้น"

โป้วอั้งเสาะพลันแค่นหัวร่อกล่าว

"นามของตัวมันเองย่อมไม่มีอยู่ในทำเนียบ"

"ท่านเดาถูกแล้ว"

ดวงตาโป้วอั้งเสาะเป็นประกายวูบหนึ่ง ถามไปอีก

"เอี๊ยบไคเล่า?"

(เรื่องของเอี๊ยบไค อยู่ในดาบจอมภพและเหยี่ยวเดือนเก้า)

เม่งง้วยซิมตอบช้า ๆ

"นามของเอี๊ยบไคก็ไม่มี นี่อาจบางทีเนื่องเพราะท่านถอนตัวจากวงพวกนักเลงโดยสิ้นเชิง กลายเป็นคนเหนือคน ฟ้าเหนือฟ้าไปนานเวลาแล้ว"

โป้วอั้งเสาะนิ่งอึ้ง แต่สายตาคล้ายเหม่อมองไปในทิศทางสุดแสนไกล

ที่ขอบฟ้าสุดแสนไกล ลมเย็นโชยเฉื่อยฉิว คนผู้หนึ่งที่ชายเสื้อปลิวไสว ทีท่าดูดังจะลอยตามกระแสลมไป

เม่งง้วยซิมกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าทราบ เอี๊ยบไคเป็นสหายเพียงผู้เดียวของท่าน หรือท่านก็ไม่ได้ข่าวคราวของเอี๊ยบไค?"

ดวงตาโป้วอั้งเสาะพลันมีประกายที่คมกล้าดั่งสายฟ้า แค่นเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าไม่มีสหาย ไม่มีแม้สักผู้เดียว"

เม่งง้วยซิมลอบถอนใจเบา ๆ เปลี่ยนเรื่องไป

"ท่านไฉนไม่ถามข้าพเจ้า ในทำเนียบมีนามท่านด้วยหรือไม่?"

โป้วอั้งเสาะไม่ถาม เนื่องเพราะไม่จำเป็นต้องถามเลย เม่งง้วยซิมก็ตอบเองจริง ๆ

"อาจบางทีท่านไม่จำเป็นต้องถามเลย ในทำเนียบย่อมมีนามของท่านและมีนามของอี้น้ำปวยด้วย"

นางครุ่นคิดแล้วกล่าวต่อ

"ในทำเนียบคนดังแม้ระบุไว้ว่ามิได้จัดอันดับสูงต่ำ แต่เมื่อเขียนนามของสิบสามคนลงในกระดาษ ย่อมมีก่อนมีหลังอยู่"

โป้วอั้งเสาะอดมิได้ต้องถาม

"ผู้มีนามอันดับแรกเป็นใคร?"

"อี้น้ำปวย"

มือที่กำด้ามดาบของโป้วอั้งเสาะเน้นแนบแน่นอยู่เป็นครู่หนึ่ง จึงคลายออกช้า ๆ อีกครา

เม่งง้วยซิมกล่าวต่อไป

"ดังนั้นท่านจึงพอจะเดาสาเหตุได้ อี้น้ำปวยที่คลุกคลีอยู่ในวงพวกนักเลงไฉนจึงไม่มีวันสงบสันติเลยสักครู่ยาม"

โป้วอั้งเสาะมิได้เอ่ยปาก รถม้าหยุดลงแล้ว หยุดอยู่ที่ตรงข้ามของเหลาสุราโอ่อ่าภาคภูมิ

เหลาฮ่วยปิน (พบอาคันตุกะ) นี้สูงยี่สิบวา

"ข้าพเจ้าทราบ โต้วลุ้ยต้องมากินอาหารเที่ยงในเหลานี้ทุกวัน แต่ละวันต้องกินถึงตอนนี้จึงออกมา แต่ละมื้อที่กิน เป็นกับสี่จาน ข้าวสองชาม สุราป้านหนึ่ง กระทั่งรายชื่อของกับข้าวทั้งสี่จานยังไม่เคยเปลี่ยนมาเลยสักครั้ง"

ใบหน้าซีดขาวของโป้วอั้งเสาะคล้ายไม่มีความรู้สึก สงบฟังเม่งง้วยซิมกล่าวอย่างเยือกเย็น แต่แก้วตาได้เริ่มหดลงทีละน้อย

โป้วอั้งเสาะทราบ ครั้งนี้ได้เผชิญกับคู่มือที่น่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่งจริง ๆ แล้ว

วงพวกนักเลงมียอดฝีมือมากมายคับคั่ง ไหนเลยจะต่ำกว่าจำนวนพัน แต่คนเก่งที่มีชื่อในทำเนียบกลับไม่เกินสิบสามคนเท่านั้น

ในสิบสามคนนั้น ย่อมล้วนเป็นบุคคลที่น่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่ง

เม่งง้วยซิมแง้มม่านหน้าต่างออกเล็กน้อย มองไปทางภายนอกแล้วพลันส่งเสียง

"มันออกมาแล้ว..."

อาทิตย์ถึงกึ่งกลางท้องฟ้าพอดี

ตอนโต้วลุ้ยออกมาจากเหลาฮ่วยปิน เงาของมันพอดีถูกเหยียบอยู่ที่ใต้เท้าตัวเอง

รองเท้ามันเป็นพื้นนุ่ม ที่มีราคาถึงสิบแปดตำลึง และยังใหม่เอี่ยมอีกด้วย

แต่ละคราที่มันสวมรองเท้าใหม่เอี่ยม เหยียบย่ำไปในเงาของตัวเอง ในใจมันก็ก่อเกิดความรู้สึกที่ทั้งพิกลทั้งพลุ่งพล่าน ใคร่จะถอดรองเท้าเหวี่ยงทิ้ง เปลื้องเสื้อผ้าจนแปเปื้อยเปล่าทั้งร่าง วิ่งแผดร้องไปตามถนนหนทาง

มันย่อมไม่อาจทำดังนั้น เนื่องเพราะมันตอนนี้เป็นคนมีชื่อเกรียงไกร

เรื่องที่มันกระทำในปัจจุบัน จะต้องแน่นอนดุจดั่งเสียงเกราะบอกโมงยามในวิกาล

มิว่าไปสถานที่ใด มิว่าจะอยู่ในที่นั้นนานปานใด แต่ละวันมันจะต้องกินอยู่หลับนอนในเวลาที่ไม่คลาดเคลื่อนสักน้อยนิด อาหารที่กินก็ต้องเป็นเช่นนั้นไม่เปลี่ยนแปร

มีบางครั้ง มันแม้กินจนแทบคลุ้มคลั่ง แต่ยังคงไม่เปลี่ยนจากเดิม

เนื่องเพราะมันหวังให้ผู้อื่นต่างเข้าใจ มันเป็นคนที่มีความเที่ยงตรงแน่นอนไม่ประสิทธิภาพที่สูงส่ง เพราะมันทราบ ผู้คนทั้งหลายต้องมีความหวาดหวั่นยำเกรงพวกประเภทนั้นอยู่ไม่น้อย

นี่ก็คือความสุขและภาคภูมิที่สุดของมัน

ผ่านการฝึกปรือด้วยความลำบากยากเข็ญสิบเจ็ดปี ผ่านการบุกเบิกต่อสู้มาห้าปีหก่ำเลือดต่อสู้ทั้งใหญ่และย่อยสี่สิบสามครั้ง ปณิธานที่มันมุ่งหวังมิเพียงประการนี้เท่านั้น

มันต้องให้ตัวเองเชื่อถือ มันไม่ใช่เป็นเด็กเกเร ที่ตลอดปีมิเคยมีรองเท้าสวมใส่!

ฝักและด้ามดาบที่ฝังอัญมณี เป็นประกายแพรวพราวในแสงอาทิตย์ มีผู้คนที่ผ่านไปมาตามถนนหนทางจำนวนมากหลาย หยุดเท้าพิจารณาดูดาบของมันด้วยความชื่นชม ในรถม้าสีดำที่จอดอยู่ฝั่งตรงข้าม คล้ายมีดวงตาสองคู่กำลังจับมองมันอยู่เช่นกัน

ในหลายปีมานี้ มันเคยชินต่อการถูกคนจับตาพิจารณา คนดังทั้งหลายส่วนมากมีนิสัยเคยชินนี้เช่นเดียวกัน

แต่วันนี้มันพลันรู้สึกกระอักกระอ่วน คล้ายดั่งดรุณีที่เปลื้องเปลือยเปล่า ไปเดินเปะปะอยู่ในกลุ่มบุรุษเพศก็ปาน

ใช่หรือไม่ว่า เนื่องเพราะประกายตาสองคู่ในรถม้าสีดำที่ฝั่งตรงข้าม สามารถมองทะลุเปลือกกาไหล่ทองของมัน แลเห็นว่ามันเป็นเพียงเด็กเกเรที่ยากจน ไม่มีรองเท้าใส่!

'...ฟันตัวรถม้าให้แตกกระจาย ควักดวงตาสองคู่ออกมา'

มันเคยมีความพลุ่งพล่านเช่นนี้ แต่มิได้กระทำ เนื่องเพราะที่มันมาที่นี่ มิใช่มาหาเรื่องยุ่งยากรำคาญ

ในหลายปีนี้ มันฝึกจนรู้จักอดกลั้นแล้ว

มันกระทั่งยังมิได้หันไปมองด้านนั้นอีกสักแวบหนึ่ง ก็สาวเท้าไปในถนนยาวเหยียดกลับสู่โรงเตี๊ยมที่พักของมัน แต่ละก้าวที่ย่างออก ล้วนเที่ยงตรงแน่นอน ดุจกับช่างฝีมือเยี่ยมวัดเสื้อผ้าแก่ดรุณีน้อย ไม่มากสักนิ้วไม่น้อยสักนิ้ว พอดี ๆ เป็นสองเชียะสามนิ้ว!

มันหวังให้ผู้อื่นก็สามารถเข้าใจ ดาบมันก็มีความแม่นยำและแน่นอนเช่นเดียวกัน

เม่งง้วยชิมปล่อยม่านลง แล้วระบายลมจากปากเบา ๆ กล่าว

"ท่านเห็นคนผู้นั้นเป็นอย่างไรบ้าง?"

โป้วอั้งเสาะส่งเสียงเย็นชา

"หากมันยังไม่ตายภายในสามปีนี้ มันต้องกลายเป็นคนวิกลจริตแน่"

เม่งง้วยชิมถอนใจอีกครากล่าว

"แต่เสียดายที่มันตอนนี้ยังไม่วิกลจริต..."

รถม้าหยุดลงที่หน้าเจ็กพิ่งเฮียง (จิบหอม) ซึ่งเป็นร้านน้ำชาใหญ่ยิ่งที่สุดของเมืองนี้

ปกติร้านน้ำชาจะมีคนแบบฉบับต่าง ๆ อยู่สับสน ร้านยิ่งใหญ่ผู้คนยิ่งมาก

เม่งง้วยชิมแหวกม่านออกอีกครา ให้โป้วอั้งเสาะจ้องมองเป็นเวลาเนิ่นนาน

จำแนมเบา ๆ

"ท่านเห็นกระไรบ้าง?"

"เห็นคน"

"กี่คน?"

"เจ็ดคน!"

ตอนนี้เป็นเวลาที่การค้าของร้านน้ำชาคึกคักจอแจที่สุด ผู้นั่งจิบน้ำชาในร้านแต่งน้อยต้องมีร้อยสองร้อยคน โป้วอั้งเสาะไฉนจึงเห็นเพียงเจ็ดคนเท่านั้น

เม่งง้วยซิมถึงกับไม่รู้สึกประหลาดใจสักน้อยนิด ดวงตากลับมีประกายชื่นชมขึ้นเล็กน้อยหนึ่ง ถามอีกครั้ง

"ท่านเห็นเจ็ดคนใด?"

เจ็ดคนที่โป้วอั้งเสาะเห็นคือ...สองคนที่เดินหมากรุก หนึ่งคนที่แกะถั่วกิน หนึ่งคนเป็นหลวงจีน หนึ่งคนหน้าลายพร้อยจากแผลฝีดาษ หนึ่งคนเป็นดรุณีน้อยโดงเพลงแลกเงิน ยังมีอีกคนหนึ่งร่างอ้วนฉุ ฟุบหลับอยู่บนโต๊ะ

เจ็ดคนนั้น มีบ้างนั่งอยู่ในมุมร้าน มีบ้างนั่งอยู่ในกลุ่มผู้คน มิได้มีบุคลิกพิเศษและดูดตาอย่างไร

ไฉนโป้วอั้งเสาะจึงไม่เห็นคนอื่น ๆ พาลเห็นเพียงเจ็ดคน?

เม่งง้วยซิมมิเพียงไม่ประหลาดใจ กลับมีสีหน้าเคารพเลื่อมใสอย่างยิ่ง ถอนใจเบา ๆ กล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงทราบดาบของท่านคม คาดคิดมิถึง ตาท่านยิ่งคมกว่า"

"ความจริงข้าพเจ้าเห็นเพียงผู้เดียวก็เกินพอแล้ว"

โป้วอั้งเสาะตอบโดยตาจับจ้องมองคนผู้นั้นอยู่

คนอ้วนฉุที่เมื่อครู่ยังฟุบหลับกับโต๊ะ ตอนนี้ตื่นมาแล้ว เหยียดแขนบิดกายก่อน จึงเทน้ำชาบ้วนปาก ถ่มโครมลงไปกับพื้น กระเซ็นเปียกขากางเกงของคนที่อยู่ข้างมัน มันเวียบก้มลงไปหัวร่อเป็นทีขอโทษ พลางใช้แขนเสื้อของมันเช็ดขากางเกงให้แก่คนผู้นั้น

คนหากอ้วนฉุเกินไป กระทำเรื่องราวใด มักยากยิ่งจะไม่รู้สึกโง่เขลาน่าหัวร่อ

แต่ตอนโป้วอั้งเสาะจ้องมองมัน ประกายในดวงตาเป็นเช่นเดียวกับที่มองโต้วลุ้ยเมื่อครู่มิผิดเพี้ยน

หรือโป้วอั้งเสาะมีความเห็น คนอ้วนฉุนี้ก็เป็นคู่มือที่น่ากลัวอย่างยิ่ง?

เม่งง้วยซิมถาม

"ท่านรู้จักคนผู้นี้?"

โป้วอั้งเสาะสั่นศีรษะ เม่งง้วยซิมถามอีก

"แต่ท่านสนใจมันอย่างยิ่ง?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะ เม่งง้วยซิมถาม

"ท่านพบเห็นมันมีที่ใดพิเศษผิดธรรมดา?"

โป้วอั้งเสาะอึ้งเป็นเวลาเนิ่นนาน จึงเน้นทีละคำ

"คนผู้นี้มีรังสีอำมหิต"

เม่งง้วยซิมทวนคำ "รังสีอำมหิต" โป้วอั้งเสาะกำด้ามดาบแนบแน่นกว่าเดิม พลางตอบ

"มีแต่ยอดฝีมือที่ฆ่าคนมานับไม่ถ้วน ในร่างจึงจะมีรังสีอำมหิตที่ไม่อาจขจัดออกไปได้"

"แต่สารรูปของมัน ดูแล้วเพียงเป็นคนที่อ้วนจนอุ้ยอ้ายเท่านั้น"

โป้วอั้งเสาะแค่นเสียงเย็นชา

"นั่นเป็นเพียงเครื่องกำบังของมันเท่านั้น เฉกเช่นกับฝักที่ห่อหุ้มดาบ"

เม่งง้วยซิมถอนใจอีกคราจึงตอบ

"ดูแล้วนัยน์ตาของท่านยังคมกล้ายิ่งกว่าดาบเสียอีก"

แสดงแน่ชัดว่านางรู้จักคนอ้วนฉุผู้นี้ และยังรู้จักจนกระจ่างอย่างยิ่งอีกด้วย

โป้วอั้งเสาะถาม

"มันเป็นใคร?"

"มันคือบ้อจี้ (หัวแม่มือ)"

โป้วอั้งเสาะทวนคำ "บ้อจี้" ด้วยความสงสัย เม่งง้วยซิมจึงอธิบาย

"ท่านทราบหรือไม่ วงพวกนักเลงระยะนี้ มีขบวนการลึกลับที่น่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่งก่อขึ้นมา"

"ขบวนการนั้นเรียกว่ากระไร?"

"เฮ็กซิ่ว (มือมหากาฬ)!"

โป้วอั้งเสาะมิเคยได้ยินนามนี้มา แต่ยังรู้สึกมีพลังกดดันที่บอกไม่ถูกคุกคามเข้าหาตนทันที

เม่งง้วยซิมกล่าวต่อไป

"จวบจนบัดนี้ ชนชาวนักเลงที่รู้จักขบวนการนี้ยังมีไม่มาก เพราะเรื่องราวที่พวกมันกระทำล้วนแล้วอยู่ที่ใต้ดิน ไม่อาจเห็นแสงเดือนแสงตะวันได้"

"พวกมันกระทำเรื่องราวใดบ้าง?"

"จับคนเรียกค่าไถ่ ขู่เข็ญรีดไถ ลอบสังหาร"

มือข้างหนึ่งมีห้านิ้ว ขบวนการนี้ก็มีหัวหน้าห้าคน คนอ้วนฉุนี้คือหัวแม่มือ ห่วแม่มือของมือมหากาฬ (เฮ็กซิ่ว)

รถม้าเคลื่อนต่อไปอีกแล้ว ม่านถูกปิดลงอีกครา

เม่งง้วยซิมจึงพลันถาม

"ในมือข้างหนึ่ง นิ้วที่มีกำลังมากที่สุดเป็นนิ้วใด?"

"หัวแม่มือ"

"นิ้วคล่องแคล่วที่สุดเป็นนิ้วใด?"

"นิ้วชี้"

เม่งง้วยซิมอธิบาย

"ในขบวนการมือมหากาฬนี้ ผู้มีหน้าที่ลอบสังหารก็คือนิ้วชี้กับหัวแม่มือ..."

ที่น่ากลัวที่สุดของหัวแม่มือ คือมันมีวิชาระฆังทองคุ้มร่าง ที่ผู้อื่นไม่สามารถจะฝึกได้ทัดเทียม เนื่องเพราะผู้ฝึกวิชานี้ไม่อาจแตะต้องอิสตรีเด็ดขาด...

เนื่องเพราะมันจำเดิมเป็นขันทีในวัง เป็นขันทีตั้งแต่ยังเยาว์วัย ยอดฝีมือที่เดับเยี่ยมในวังหลายคนต่างเคยถ่ายทอดวิชาบู๊ให้แก่มัน...

ชาติกำเนิดของนิ้วชี้ยิ่งพิสดาร ฟังว่า มันมิเพียงเคยเป็นหลวงจีนต้อนรับในวัดเสียวลิ้มยี่ เคยเป็นผู้อาวุโสชั้นหกปมของพรรคกระยาจกเท่านั้น ยังเคยเป็นหัวหน้าตึกลงทัณฑ์ของฮ่งบ้วย (หางหงส์) ในดินแดนกังหนำมาด้วย...

ภายใต้อำนาจของพวกมัน ยังมีบริวารอยู่คนละกลุ่ม แต่ละคนล้วนแล้วมีความสามารถที่พิเศษพิสดารอยู่วิชาหนึ่ง และยังร่วมมือกันมาเป็นเวลาเนิ่นนานต่างยิ่งแล้ว ดังนั้นการลอบสังหารของพวกมันมิเคยล้มเหลวมาเลยสักครา...

เม่งง้วยซิมกล่าวต่อไป

"แต่คนน่าสะพรึงกลัวที่สุดในขบวนการนี้กลับมิใช่มันสอง"

โป้วอั้งเสาะถาม

"เป็นผู้ใด?"

"บ้อเมี้ยจี้ (นิ้วไม่มีชื่อ...นิ้วนาง)"

ในมือข้างหนึ่งมีนิ้วที่ไม่มีพลัง ไม่มีประโยชน์ที่สุด คือนิ้วนาง

โป้วอั้งเสาะโพล่งถาม

"นิ้วนางมีที่ใดน่ากลัว?"

"เนื่องเพราะมันไม่มีชื่อ"

โป้วอั้งเสาะยอมรับ ยอดฝีมือบู๊ลิ้มที่ชื่อเสียงกระเดื่องเกรียงไกรย่อมมีปมเด่น

พิเศษอยู่ก็จริง แต่พวกที่ไม่มีชื่อเสียงเรียงนามกลับมักน่ากลัวกว่าอีกมากนัก

เนื่องเพราะปกติต่างต้องรอจนดาบกระบี่ของมันแทงเข้าในทรวงอกท่าน จึงทราบว่ามันน่าสะพรึงกลัว

เม่งง้วยซิมกล่าวต่อไป

"ในวงพวกนักเลง ยังไม่เคยมีผู้ใดรู้จัก ใครคือบ้อเมี้ยจี้ (นิ้วไม่มีชื่อ...นิ้วนาง) ยิ่งไม่เคยมีผู้ใดได้เห็นมัน"

"กระทั่งท่านก็ไม่รู้จัก?"

เม่งง้วยซิมฝืนยิ้มตอบ

"ไม่แน่ว่าข้าพเจ้าจะต้องรอจนดาบกระบี่ของมันแทงเข้าในทรวงอกจึงรู้จัก"

โป้วอั้งเสาะอึ้งไปอีกเนิ่นนานจึงถาม

"ตอนนี้ท่านยังจะพาข้าพเจ้าไปดูคนเยี่ยงไร?"

เม่งง้วยซิมมิได้ตอบคำถามนี้โดยตรง แต่กล่าวเบา ๆ

"ความจริงเมืองเล็ก ๆ นี้มิใช่เป็นที่ครึกครื้นอย่างยิ่ง แต่ระยะหลายวันมานี้กลับพลันมีชนชาวนักเลงที่แปลกหน้ามากันมากอย่างยิ่ง"

ตอนนี้นางมิได้แปลกหน้าต่อคนเหล่านั้นแล้ว เนื่องเพราะนางสืบทราบประวัติความเป็นมาของพวกเหล่านั้นกระจ่างแล้ว

โป้วอั้งเสาะมิตื่นเต้นสงสัยเลย เพราะสังเกตแต่แรก นางต้องไม่บอบบางจนอ่อนแอดุจดั่งรูปกายภายนอกของนาง และในมือเรียวงามขาวผ่องของนาง แสดงแน่ชัดว่าก็ได้กุมขุมกำลังยิ่งใหญ่อยู่เช่นกัน และยังมากยิ่งกว่าที่ผู้คนเคยคาดคิดคำนวณไว้เสียอีก

เม่งง้วยซิมกล่าว

"ข้าพเจ้าแทบจะสืบเสาะความเป็นมาของพวกมันจนละเอียดอย่างยิ่ง มีแต่ผู้เดียวเท่านั้นที่นอกเหนือกฎนี้"

"ผู้ใด?"

เม่งง้วยซิมมิทันตอบ ทันใดนั้น อาชาพ่วงพีที่เทียมรถพลันร้องเสียงดังกึกก้องยืนสองขาขึ้นมาอย่างไม่คาดหมาย ตัวรถเอียงแฉลบแทบคว่ำลงไป

ร่างของนางได้ออกไปนอกตัวรถแล้ว แต่ชายกลางคนที่สวมเสื้อยาวสีเขียวถุงเท้าสีขาวผู้หนึ่งกลับนอนอยู่ที่ใต้เท้าม้า

ม้าที่ยืนสองขาด้วยความตระหนก หากแม้นโขกขาหน้าของมันลงมา แม้นับว่าชายกลางคนไม่ตายทันที กระดูกก็ต้องถูกโขกแตกละเอียดแน่

สารถีไม่มีปัญญารั้งม้าที่ตื่นไว้ได้ ผู้ที่ล้มอยู่กับพื้นขดตัวเป็นก้อนกลม ยิ่งไม่อาจเคลื่อนไหวร่างกายได้อีกแล้ว

เห็นชัดว่าเท้าม้าจะโขกลงแล้ว เม่งง้วยซิมมิเพียงไม่มีทีท่าจะยื่นมือช่วยเหลือเท่านั้น กระทั่งยังมิยอมไปเหลือบมองอีกด้วย

นางกำลังจับตามองโป้วอั้งเสาะ โป้วอั้งเสาะก็ได้ขึ้นไปบนหลังคารถแล้ว ใบหน้าที่ซีดขาวไม่มีความรู้สึกแม้สักน้อยนิด ยิ่งไม่มีทีท่าจะลงมืออีกด้วย

ท่ามกลางเสียงร้องด้วยความตระหนกของผู้คนที่รายล้อมดู ในที่สุดขาหน้าของม้าได้โขกลงแล้ว คนที่นอนอยู่บนพื้นอยู่ที่ใต้เท้าม้าชัด ๆ แต่ละคนต่างเห็นถนัดชัดเจน แต่มันกลับพาลมิได้ถูกเท้าม้าโขกใส่ร่าง

รอจนเมื่อม้าคลายความแตกตื่น คนผู้นั้นก็คลานขึ้นจากพื้นช้า ๆ หอบหายใจเรื่อวอยู่ตลอดเวลา

ใบหน้ามันแม้จะเปลี่ยนสีไปเพราะความแตกตื่นขวัญเสีย แต่ดูแล้วยังคงธรรมดาอย่างยิ่ง มันความจริงเป็นคนธรรมดาอยู่แล้ว ไม่มีความพิเศษใดสะดุดตาเลยสักนิดเดียว

แต่เมื่อโป้วอั้งเสาะมองมัน ประกายตากลับกลายเป็นยิ่งเย็นเยียบ

โป้วอั้งเสาะเคยเห็นคนผู้นี้...ผู้ที่เมื่อครู่ถูกหัวแม่มือบ้วนน้ำชาใส่ขากางเกงก็คือมันผู้นี้เอง

เม่งง้วยซิมพลันหัวร่อกล่าว

"ดูท่าท่านวันนี้เคราะห์ร้ายอย่างยิ่ง เมื่อครู่ถูกคนบ้วนน้ำชาเปียกขากางเกง ตอนนี้กลับล้มจนมีฝุ่นมอมแมมเต็มร่าง"

ผู้นั้นก็หัวร่อแล้วตอบเสียงราบเรียบ

"วันนี้ข้าพเจ้าโชคไม่ดี แต่ผู้ที่ยิ่งเคราะห์ร้ายกว่าข้าพเจ้ายังมิทราบมีอีกมากน้อยเพียงใด วันนี้ข้าพเจ้าเคราะห์ร้าย วันพรุ่งยังมิทราบมีผู้ที่เคราะห์ร้ายกว่าข้าพเจ้าอีกมากเพียงใด ชีวิตความจริงเป็นเช่นนี้อยู่ โกวเนี้ยไยต้องถือเป็นจริงจังนัก?"

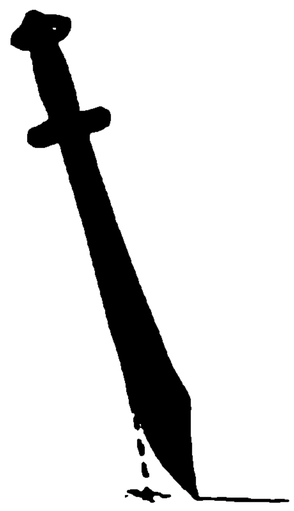

นกยูงที่ร้ายกาจ

ม้าเทียมรถมิได้ทำอันตรายคน ตัวรถมิได้ตะแคงคว่ำ

คนหน้าตาธรรมดาที่มาจากถิ่นอื่นก็หายลับไปในกลุ่มผู้คนอย่างรวดเร็ว ดั่งเป็นฟองคลื่นในมหาสมุทร ความจริงต้องไม่สะกิดให้ผู้คนตื่นเต้นสนใจเลย

โป้วอั้งเสาะเงยหน้าขึ้นช้า ๆ เม่งง้วยซิมกำลังจ้องหน้าแย้มยิ้มให้ด้วย ที่ประหลาดอย่างยิ่ง และหยาดเยิ้มอย่างยิ่ง

แต่โป้วอั้งเสาะกลับคล้ายถูกโบยไปแส้หนึ่ง พลันหันกายวิ่งกลับเข้าไปใ

เม่งง้วยซิมมิเพียงแลเห็นความตระหนกและเจ็บช้ำของโป้วอั้งเสาะเท่า รู้สึกถึงก้นบึ้งหัวใจของโป้วอั้งเสาะมีความโศกเศร้ารันทดอย่างไม่อาจสลัดให้เลือ

เม่งง้วยซิมเดินช้า ๆ กลับไปในตัวรถ เห็นกล้ามเนื้อที่ซีดขาวบนใบหน้าโป้ว ยังคงกระตุกอยู่ นางพยายามข่มกลั้นความปวดแปลบใจของตัวเองไว้ พลันถา

"คนเมื่อครู่ท่านก็ย่อมเคยเห็นมา?"

โป้วอั้งเสาะย่อมเคยเห็น เม่งง้วยซิมจึงกล่าวต่อ

"แต่ท่านมิได้สนใจสังเกตมัน เนื่องเพราะมันธรรมดาเกินไป..."

ธรรมดาจนคล้ายฟองคลื่นในมหาสมุทร เมล็ดถั่วในกองธัญพืช มิ ต้องไม่ไปสนใจมันแน่

แต่รอจนน้ำทะเลกรอกเข้าไปในคอหอยท่าน ท่านก็พลันพบเห็นฟอ นั้นได้กลายเป็นนิ้วที่ดำมะเมื่อม แทงจากในคอหอยท่านเข้าไปสู่ที่หัวใจ

เม่งง้วยซิมถอนใจกล่าวต่อ

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงมีความเห็นตลอดมา คนเยี่ยงนี้น่าสะพรึงกลัวที่สุด หากเมื่อครู่มิใช่มันเปิดเผยร่องรอยมาเอง อาจบางทีจนบัดนี้ท่านยังมิได้สนใจสังเกตมัน"

โป้วอั้งเสาะยอมรับ

...แต่เมื่อครู่มันไฉนต้องจงใจเปิดเผยร่องรอย?

เม่งง้วยซิมกล่าวอีก

"เนื่องเพราะมันต้องการสืบเสาะร่องรอยพวกเราเช่นกัน"

หัวแม่มือจะต้องพบเห็นอยู่ก่อน ในรถม้าที่ฝั่งตรงข้ามมีคนลอบสังเกตดูมันอยู่ ดังนั้นแสร้งบ้วนน้ำไปเปียกขากางเกงมัน ฉวยโอกาสที่แย้มยิ้มเช็ดขากางเกงให้ ถ่ายทอดข่าวนี้แก่มันทราบไว้

มันแสร้งมาล้มที่ใต้เท้าม้า เนื่องเพราะมันทราบ มีแต่เยี่ยงนี้เท่านั้น คนในรถจึงจะปรากฏตัวออกมา

เม่งง้วยซิมฝืนยิ้มกล่าวต่อ

"ตอนนี้พวกเรายังสังเกตความเป็นมาของมันไม่ออก แต่มันได้เห็นพวกเราแล้ว ไม่ถึงหนึ่งชั่วยาม มันต้องสามารถสืบออกว่าอี้น้ำปวยอยู่ในสถานที่ใด"

โป้วอั้งเสาะพลันถาม

"เฮ็กซิ่วก็มีความแค้นกับอี้น้ำปวย?"

"ไม่มี พวกมันมิเคยฆ่าคนเพราะความอาฆาตแค้นของส่วนตัวเลย"

"พวกมันไฉนจึงต้องฆ่าคน?"

"คำสั่ง"

เม่งง้วยซิมอธิบายต่อ

"เพียงคำสั่งตกลงมา พวกมันเป็นต้องฆ่าคนทันที มิว่าผู้ใดก็ฆ่า!"

โป้วอั้งเสาะถาม

"พวกมันยังต้องรับคำสั่งจากผู้อื่น?"

"มีเพียงผู้เดียว"

"ผู้ใด?"

"กงจื้ออู้"

มือของโป้วอั้งเสาะกำแนบแน่นกว่าเดิม เม่งง้วยซิมกล่าวต่อ

"เพียงพวกห้าคนของมือมหากาฬ ยังไม่อาจรวมกำลังได้ยิ่งใหญ่เข้มแข็งถึงปานนี้..."

ภายในขบวนการพวกมัน แทบจะรวบรวมมือสังหารและผู้อำมหิตของวง

พวกนักเลงไว้ทั่วถ้วน โง้วฮั้งซังซัวะ (สองสังหารธาตุทั้งห้า) และกุ้ยงั่วพั้ว (ยายปิศาจ) ย่อมเป็นคนในขบวนการนี้...

คนประเภทนี้ รายได้ส่วนตัวของมันสูงอย่างยิ่งอยู่แล้ว จะซื้อตัวมันมาไว้ในขบวนการ มิใช่เป็นเรื่องง่ายดายเลย...

เม่งง้วยซิมกล่าวต่อไป

"ทั้งแผ่นดินกว้างใหญ่ มีเพียงผู้เดียวที่มีกำลังเช่นนี้"

"กงจื้ออู้?"

"ใช่! มีแต่มันคนเดียว"

สายตาโป้วอั้งเสาะเพ่งมองดาบในมือแน่วนิ่ง แก้วตาเริ่มหดเล็กลงทีละน้อย

เม่งง้วยซิมก็นิ่งอึ้งไป จนอีกเนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวช้า ๆ

"ใช้ฆ่าระงับฆ่า ท่านเมื่อครู่ความจริงควรฆ่าคนผู้นั้น"

โป้วอั้งเสาะแค่นหัวร่อ เม่งง้วยซิมกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านมิเคยยอมชักดาบโดยง่ายดาย แต่มันก็มีคุณค่าควรให้ท่านชักดาบแล้ว"

"ท่านเข้าใจมันคือนิ้วนาง (บ้อเมี้ยจี้...นิ้วไม่มีชื่อ)?"

เม่งง้วยซิมผงกศีรษะช้า ๆ กล่าว

"ข้าพเจ้ากระทั่งยังสงสัยว่ามันคือคงเชียะ (นกยูง)"

โป้วอั้งเสาะทวนคำ "คงเชียะ" (นกยูง) ด้วยความสงสัย

เม่งง้วยซิมอธิบาย

"คงเชียะเป็นนกพันธุ์หนึ่ง นกที่สวยงามอย่างยิ่ง โดยเฉพาะขนหางของมัน..."

"แต่คงเชียะที่ท่านบอกกลับมิใช่นก?"

"ถูกแล้ว คงเชียะของข้าพเจ้ามิใช่เป็นนก เป็นมนุษย์ เป็นมนุษย์ที่น่ากลัวอย่างยิ่ง"

แก้วตาของนางก็หดเล็กลง กล่าวช้า ๆ ต่อไป

"ข้าพเจ้ากระทั่งยังแน่ใจ มันเป็นคนน่าสะพรึงกลัวที่สุดในแผ่นดิน"

"เพราะกระไร?"

"เพราะมันมีคงเชียะเหล็ง (ขนนกยูง)"

"คงเชียะเหล็ง" ตอนนางเปล่งสามคำนี้ ดวงตาถึงกับพลันมีประกาย ทั้งหวาดหวั่นทั้งยำเกรงอย่างมิคาดหมาย

สีหน้าโป้วอั้งเสาะถึงกับแปรเปลี่ยนไปเช่นกัน

นกยูงมีขนหางที่สวยงาม เช่นดั่งเลียงผามีเขาที่ทรงค่า มิเพียงสูงราคาหายาก

เท่านั้น ยังสวยงามอย่างยิ่ง

แต่คงเชียะเหล็งที่นางบอกกลับมิใช่ขนหางนกยูง แต่เป็นอาวุธลับชนิดหนึ่ง

อาวุธลับที่ทั้งเร้นลับทั้งสวยงาม!

อาวุธลับที่น่าสะพรึงกลัว!!

ไม่มีคนสามารถบรรยายความสวยงามของมัน และไม่มีคนสามารถหลบหลีกมันเพ้น ปัดป้องต้านทานมันได้!

พริบตาที่ยิงอาวุธลับไป ในความเจิดจ้าและสวยงามที่เร้นลับนั้น มิเพียงสามารถบันดาลให้ผู้คนวิงเวียน กลับยังสามารถบันดาลให้ผู้คนลืมความน่ากลัวของความตาย

ฟังว่า ผู้ที่ตายอยู่ในอาวุธลับนี้ ใบหน้าต่างมีรอยยิ้มที่พิกลและลึกลับเหลืออยู่

ดังนั้น มีคนมากหลายต่างเข้าใจ พวกมันยินยอมพร้อมใจตายในอาวุธลับนี้ เฉกเช่นกับคนมากหลายแม้ทราบว่ากุหลาบมีหนาม แต่ยังคงไปเด็ดดึงมันจนถูกหนามตำมือ

เนื่องเพราะความงามที่เจิดจ้าชัชวาลนี้ มิใช่กำลังของมนุษย์จะต่อต้านได้

"ท่านย่อมรู้จักคงเชียะเหล็ง?"

"ข้าพเจ้ารู้จัก"

"แต่ท่านจะต้องไม่ทราบ คงเชียะเหล็งมิได้อยู่ในคงเชียะซัวจึง (หมู่ตึกนกยูง)"

โป้วอั้งเสาะเป็นผู้ที่ยากจะมีสีหน้าผิดปกติไปเพราะความตื่นตระหนก แต่พอได้ยินวาจานี้ กลับตระหนกจนปรากฏชัดมาทั้งประกายตาและสีหน้า

โป้วอั้งเสาะมิเพียงรู้จักคงเชียะเหล็งเท่านั้น ยังเคยไปในคงเชียะซัวจึงด้วย

ความรู้สึกนึกคิดของในตอนนั้น คล้ายดั่งผู้มีจิตศรัทธาไปถึงแดนศักดิ์สิทธิ์ที่จงใจไปนมัสการก็ปาน

ตอนนั้นเป็นวิกาลของต้นฤดูใบไม้ร่วง

โป้วอั้งเสาะยังมิเคยเห็นสถานที่ซึ่งโอ่อ่าภาคภูมิ วิจิตรพิสดารถึงปานนี้มาก่อนเลยตู้ในยามราตรี ความงามของคงเชียะซัวจึงแทบจะคล้ายเป็นตำหนักในเทพนิยาย

"นี่เป็นหมู่ตึกที่มีอยู่เก้าช่วง ในจำนวนนี้ ส่วนมากสร้างไว้ตั้งแต่เมื่อสามร้อยเก้าสิบกว่าปีก่อน ผ่านกาลเวลาหลายชั่วคน จึงนับว่าพอจะมีเค้าที่ดูได้เช่นปัจจุบัน"

ผู้ที่มาต้อนรับโป้วอั้งเสาะคือชิวจุ้ยเซ็ง น้องคนเล็กสุดของคงเชียะซัวจึง

ชิวจุ้ยเซ็งเป็นผู้สงวนปากคำยิ่ง นอบน้อมถ่อมตัวยิ่ง ความจริงแล้ว สถานที่นี้

ไหนเลยเพียง "พอดูได้" เท่านั้น ดูไปมันนับว่าคล้ายเป็นปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์ชัด ๆ

"นี่นับเป็นปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์จริง ๆ ผ่านศึกสงครามมาหลายยุคสมัย ผ่านการประหัตประหารและวางเพลิงมาหลายครั้งคราว

"แต่สถานที่นี้ถึงกับยังดำรงอยู่โดยไม่พังทลาย"

ที่ผนังหน้าตึกช่วงหลัง มีโคมแขวนเรียงรายอยู่สิบสองดวง

แสงไฟเจิดจ้า สาดส่องให้เห็นภาพวาดมหึมาบนผนัง

ชายฉกรรจ์หน้าตาโหดเหี้ยมอำมหิตหลายสิบคน ถืออาวุธที่ผิดแปลกแตกต่างกัน แต่ในดวงตากลับมีประกายหวาดหวั่นขวัญเสียจนเหลือกลาน

เนื่องเพราะในกระบอกทองคำที่นักศึกษาหน้าขาวเกลี้ยงผู้หนึ่ง ได้ยิงประกายสีสันแพรวพรายออกมาแล้ว

ประกายสีสันแพรวพราย เจิดจ้าสวยงามจนจับตา

"นี่เป็นอดีตของนานปีมาแล้ว ในตอนนั้น สามสิบหกดาวเพชฌฆาตของวงการมิจฉาชีพ เพราะต้องการทำลายสถานที่นี้ ร่วมกันกรีดเลือดสาบาน รวมกำลังมาจู่โจม ฟังว่า เมื่อพวกมันสามสิบหกคนร่วมกำลัง ไม่มีใดในแดนดินสามารถต่อต้านได้

"แต่ทว่าสามสิบหกคนนั้น ไม่มีสักผู้เดียวที่สามารถรอดชีวิตกลับไป"

หลังจากการต่อสู้ครั้งนั้นแล้ว ไม่มีชนชาวนักเลงคนใดกล้ามาบุกรุกรังควานคงเชียะซัวจึงโดยง่ายดาย นาม "คงเชียะเหล็ง" สามคำ ก็กระจายไปทั่วแผ่นดินตั้งแต่บัดนั้นมา

จวบจนบัดนี้ วาจาที่ชิวจุ้ยเซ็งกล่าวมาในตอนนั้น คล้ายดั่งยังก้องอยู่ในโสตประสาทของโป้วอั้งเสาะ

โป้วอั้งเสาะคาดฝันไม่ถึง คงเชียะเหล็งมิได้อยู่ในคงเชียะซัวจึงแล้ว!

เม่งง้วยซิมกล่าว

"นี่เป็นความลับสุดยอด ยังไม่มีชนชาวนักเลงใดทราบความลับนี้เลย"

"คงเชียะเหล็งมิได้ถูกหัวหน้าตระกูลรุ่นที่สิบสามทำหายบนยอดเขาไท้ซัว?"

"ความลับสุดยอดนี้ จวบจนบัดนี้จึงพอจะมีคนล่วงรู้อยู่บ้าง เนื่องเพราะคงเชียะเหล็งพลันปรากฏในวงพวกนักเลงอีก"

"เคยปรากฏเพียงสองครั้ง เคยฆ่าเพียงสองคน"

"ผู้ที่ถูกฆ่าย่อมเป็นยอดฝีมือที่มีชื่อกระเดื่องเลื่องลือแห่งยุค แต่ผู้ที่ฆ่ากลับมิใช่

บุตรหลานของคงเชียะซัวจึง"

ขอเพียงมีคงเชียะเหล็งอยู่ตราบใด ก็ไม่มีชนชาวนักเลงใดกล้าไปก้าวร้าวล่วงเกินคงเชียะซัวจึง มิเช่นนั้น สถานที่นั้นต้องถูกทำลายพินาศไปนานแล้ว

คงเชียะซัวจึงมีเกียรติภูมิยืนนานมากว่าสามร้อยปี มีหลักทรัพย์ในอาณาบริเวณต้าแดนแปดสิบลี้ มีผู้อยู่ในตระกูลห้าร้อยกว่าชีวิต ซึ่งความเป็นจริงแล้ว ล้วนตั้งอยู่บนคงเชียะเหล็งกระบอกเล็ก ๆ นั้นเอง

แต่ตอนนี้ คงเชียะเหล็งถึงกับตกไปอยู่ในมือคนแปลกหน้า ไม่รู้จักความเป็นมา โป้วอั้งเสาะอดมิได้ต้องถาม

"คนผู้นี้ก็คือคงเชียะ (นกยูง)?"

"ถูกแล้ว"

เลียงผาถูกล่าสังหาร เนื่องเพราะเลียงผามีเขา ฮวงซุ้ยถูกขุดคุ้ย เนื่องเพราะใต้ฮวงซุ้ยมีเงินทองอัญมณีที่ร่วมฝัง

ผู้อ่อนแอที่สมถะย่อมหลีกเลี่ยงภัยได้ง่ายกว่า สตรีที่อัปลักษณ์ย่อมรักษาพรหมจารีได้ง่ายกว่า

ดังนั้นเอง มีแต่คนธรรมดาที่สุด ไร้ชื่อเสียงเรียงนามที่สุด จึงสามารถรักษาทรัพย์สมบัติเช่นคงเชียะเหล็งไว้ได้

คงเชียะเข้าใจเหตุผลนี้

ความจริงมันมิใช่คนประเภทนี้ มันความจริงก็เป็นเช่นดั่งคนส่วนมาก กระหายใคร่ได้ทรัพย์สมบัติและชื่อเสียง

นับแต่ในคืนวันฤดูร้อนของปีหนึ่ง เห็นดรุณีที่มันหลงรักนางหนึ่งถูกบุตรของเศรษฐีกอดปล้ำบนพื้นหญ้า บิดตัวหอบหายใจอยู่ถี่เร็ว มันก็ตั้งใจแน่วแน่ จะต้องพยายามได้มาซึ่งทรัพย์สมบัติและชื่อเสียงอย่างที่ผู้คนคาดคิดไม่ถึง

ของที่มันได้มา ยังมีคุณค่ากว่าความเพ้อฝันของมันมากนัก...ที่มันได้คือคงเชียะเหล็ง

ดังนั้น การตกลงใจของมันเปลี่ยนแปรไปอีก เนื่องเพราะมันเป็นคนชาญฉลาด ก็ไม่ต้องการถูกล่าสังหารเช่นดั่งตัวเลียงผา มันจะฆ่าคน

ยามใดที่คิดถึงวิกาลฤดูร้อนนั้น นึกถึงดรุณีที่มันหลงรักกำลังมีเหงื่อหลั่งไหล บิดตัวหอบหายใจด้วยความเหน็ดเหนื่อย...มันก็ต้องฆ่าคน!

วันนี้มันมิได้ฆ่าคน

มันมิใช่ไม่ต้องการฆ่า แต่เป็นไม่กล้าฆ่า!

ประจันหน้ากับคนที่มีสีหน้าซีดขาว ประกายตากราดเกรี้ยวเย็นชา หัวใจมันก็เกิดความหวั่นไหวโดยไม่อาจสะกดกลั้นได้

หลังจากมันได้คงเชียะเหล็งมา นี่เป็นครั้งแรกที่เกิดความหวาดกลัวต่อผู้คน

ที่มันหวาดกลัวมิใช่ดาบดำสนิทเล่มนั้น แต่เป็นคนที่ถือดาบเล่มนั้น คนผู้นั้นแม้เพียงยืนสงบนิ่งอยู่ในที่นั้น แต่ยังคมกริบกว่าดาบที่ถูกชักออกจากฝักอีกมากหลายนัก

เห็นประกายตาคนผู้นั้นแล้ว หัวใจมันก็เริ่มเต้นถี่เร็ว จวบจนกลับมาถึงห้องพักของมัน หัวใจมันยังคงเต้นเร็วผิดปกติ

หัวใจเต้นถี่เร็ว มิเพียงเนื่องเพราะความตื่นเต้นหวาดกลัว

เป็นกระตือรือร้นคึกคัก!

เนื่องเพราะมันปรารถนาใคร่ได้ทดลองจริง ๆ ทดลองดูว่าคงเชียะเหล็งจะสามารถฆ่าคนผู้นั้นหรือไม่?

แต่มันพาลไม่มีความกล้าถึงระดับนั้น!

เป็นห้องที่ซอมซ่ออย่างยิ่ง มีเพียงหนึ่งเตียง หนึ่งโต๊ะ หนึ่งเก้าอี้

พอมันผลักประตูเข้ามา ก็ล้มโครมลงไปบนเตียง เตียงไม้กระดานที่ทั้งแข็งทั้งเย็น แต่หาได้ประโลมจิตใจมันเยือกเย็นลงไม่

ขณะที่อารมณ์ของคงเชียะยังพลุ่งพล่านปั่นป่วนมิอาจสงบลงนั้น

คนผู้หนึ่งผลักประตูเบา ๆ เดินเบา ๆ เข้ามา มาตรว่าร่างอ้วนฉุอุ้ยอ้าย แต่ความเคลื่อนไหวกลับปราดเปรียวดั่งแมวป่า

คงเชียะยังคงนอนแผ่แน่นิ่งอยู่บนเตียง ใช้สายตาเย็นชามองผู้มา มันไม่ชอบหน้าคนอ้วนฉุนี้เลย ตอนนี้ยิ่งบังเกิดความชิงชังรังเกียจอย่างบอกไม่ถูก

...มันเป็นเพียงขันที เป็นเพียงเศษสวะ เป็นเพียงสุกรเท่านั้น

มองดูรอยยิ้มบนใบหน้าที่อวบอูมด้วยไขมัน แทบอดมิได้ต้องลุกขึ้นต่อยใส่จมูกมันให้แหลกเละ

แต่มันมีแต่ต้องสะกดกลั้นไว้

เนื่องเพราะมันเป็นพวกพ้องในขบวนการเดียวกัน

มันเป็นหัวแม่มือ!

หัวแม่มือยังคงแย้มยิ้มอยู่ ทรุดกายนั่งเบา ๆ ที่ขอบเตียง แย้มยิ้มกล่าว

"เราทราบว่าท่านต้องมีวิธีล่อพวกมันออกมาแน่ เรื่องที่ท่านกระทำ มิเคยผิดพลั้งล้มเหลวมาก่อนเลย"

คงเชียะถามเสียงราบเรียบ

"ท่านเห็นพวกมันแล้ว?"

"ใช่ สตรีคือเม่งง้วยซิม บุรุษคือโป้วอั้งเสาะ"

โป้วอั้งเสาะ!

มือของคงเชียะกำแนบแน่นไม่รู้ตัว มันเคยได้ยินนามนี้ และรู้จักคนผู้นี้ ทั้งรู้จักดาบในมือของคนผู้นี้

ดาบที่เร็วที่สุดในแผ่นดิน!

หัวแม่มือกล่าวอีก

"อี้น้ำปวยสามารถมีชีวิตรอดถึงบัดนี้ก็เนื่องเพราะโป้วอั้งเสาะ ดังนั้น..."

คงเชียะพลันกระโดดขึ้นจากเตียงร้อง

"ดังนั้น จะฆ่าอี้น้ำปวยต้องฆ่าโป้วอั้งเสาะก่อน"

ใบหน้ามันแดงฉานด้วยความลิงโลดยินดี ดวงตาก็ยังแดงฉานไปด้วยแล้ว

หัวแม่มือจ้องมองมันด้วยความตระหนก เพราะมันยังไม่เคยเห็นคนผู้นี้มีความพลุ่งพล่านยินดีถึงปานนี้มาก่อนเลย

...นกยูงที่เยือกเย็น นกยูงที่ธรรมดา นกยูงที่ไม่มีชื่อ นกยูงที่ฆ่าคน

หัวแม่มือเลียบเคียงถาม

"ท่านต้องการฆ่าโป้วอั้งเสาะอย่างยิ่ง?"

คงเชียะหัวร่อกล่าว

"เราชมชอบฆ่าคนอยู่เสมอมา โป้วอั้งเสาะก็เป็นคน"

"แต่มันมิใช่คนธรรมดา จะฆ่ามันมิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย"

"เราทราบ ดังนั้นเราไม่คิดจะลงมือเอง"

"ท่านไม่ลงมือ ยังมีผู้ใดกล้าลงมือ?"

"เราไม่ลงมือ เนื่องเพราะเรามิใช่คนมีชื่อ และไม่ต้องการมีชื่อ"

หัวแม่มือหัวร่อจนตาหยีพลางกล่าว

"ท่านคิดจะให้โต้วลุ้ยไปเสี่ยงชีวิตก่อน เพื่อท่านจะได้ชุบมือเอาเปรียบในภายหลัง?"

"มิว่าพวกมันเป็นผู้ใดตายกับมือผู้ใด อย่างน้อยเราต่างไม่มีความเสียใจเลย"

ใกล้สนธยา อาทิตย์ใกล้ลับฟ้า

ขณะที่เม่งง้วยซิมกับโป้วอั้งเสาะเดินเข้ามา แสงสนธยากำลังลูบไล้อยู่บนกระถางกุหลาบริมหน้าต่าง กุหลาบหลังฝนสีสันยิ่งเจิดจ้าสดใส

แต่สีหน้าอี้น้ำปวยกลับยิ่งซีดขาวราวกระดาษ

"อี้กงจื้อเคยตื่นหรือไม่?"

"ไม่เคย"

ผู้ตอบเป็นโกวเนี้ยเยาว์วัยตาโต ซึ่งอยู่เฝ้าข้างกายอี้น้ำปวยตลอดมา

"เจ้าป้อนยาบ้างหรือไม่?"

"ก็ไม่เคย" โกวเนี้ยน้อยเม้มปากกลั้นหัวร่อแล้วตอบต่อ

"ไม่มีคำสั่งของโกวเนี้ย ข้าพเจ้ากระทั่งยังไม่กล้ากระทบถูกตัวท่าน"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะ..." ในที่สุดโกวเนี้ยน้อยอดมิได้ต้องหัวร่อออกมา แล้วกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ากลัวโกวเนี้ยหึง"

เม่งง้วยซิมถลึงจ้องมองอย่างดุดันแวบหนึ่ง จึงหันไปถามโป้วอั้งเสาะ

"ตอนนี้ใช่ถึงเวลาควรกินยาแล้วหรือไม่?"

โป้วอั้งเสาะหันหน้าหาหน้าต่าง ผงกศีรษะช้า ๆ

แสงอาทิตย์สนธยาเจิดจ้าอยู่ที่หน้าต่าง

กระดาษหน้าต่างถูกปิดใหม่ กระทั่งกรอบหน้าต่างก็ทาสีใหม่ ขัดไว้จนเป็นมันราวกระจกใส

บานหน้าต่างถูกไม้ค้ำเปิดออกไป กรอบหน้าต่างทางล่างสะท้อนเงากุหลาบ ส่วนกรอบหน้าต่างทางบนกลับสะท้อนเห็นเงาภายในห้อง...เงาที่มีทั้งโกวเนี้ยเยาว์วัย และมีทั้งเม่งง้วยซิม

เม่งง้วยซิมกำลังยืนอยู่ที่ริมเตียง มือถือขวดไม้ใส่ยาขจัดพิษ เทยาออกมาเม็ดหนึ่ง ละลายลงไปในถ้วยน้ำอุ่น

อากัปกิริยาของนางต่างระมัดระวังอย่างยิ่ง คล้ายกลัวน้ำยาจะถูกช้อนคนกระเซ็นออกมา ลดทอนสรรพคุณของยาไป

แต่นางมิได้เทน้ำยาในช้อนเข้าไปในปากอี้น้ำปวย!

โป้วอั้งเสาะยังคงยืนหันหลังให้พวกนาง นางเหลือบมองมาที่โป้วอั้งเสาะแวบหนึ่ง พลันเทน้ำยาในช้อนเข้าไปในแขนเสื้อของโกวเนี้ยน้อย จากนั้นประคองอี้น้ำปวยขึ้นนั่ง ยื่นช้อนเปล่าเข้าไปในปากมัน

นี่เป็นความหมายใดกัน?

นางหาตัวโป้วอั้งเสาะมาเพื่อช่วยชีวิตอี้น้ำปวยไว้ แต่ช้อนเปล่าต้องไม่สามารถช่วยผู้ใดได้ทั้งสิ้น

โป้วอั้งเสาะยังคงยืนสงบนิ่งในที่เดิม

แม้ว่ามิได้หันไป แต่กรอบหน้าต่างเบื้องหน้ายังคงแจ่มใสดั่งกระจก อากัปกิริยาทั้งมวลของนาง โป้วอั้งเสาะต่างเห็นกระจ่างชัดเจนยิ่ง!

แต่โป้วอั้งเสาะกลับไม่มีปฏิกิริยาแม้สักน้อยนิด!

เม่งง้วยซิมชำเลืองมองโป้วอั้งเสาะแวบหนึ่ง จึงประคองอี้น้ำปวยนอนลงอีกครา ส่งเสียงพึมพำ

"กินยาครั้งนี้แล้ว หลับให้เต็มตาอีกตื่นหนึ่ง เราคิดว่าเช้าวันพรุ่งมันควรมีสติฟื้นคืนมาได้แล้ว"

ความเป็นจริง นางย่อมเข้าใจกระจ่างยิ่งกว่าผู้อื่นใด อี้น้ำปวยต้องไม่มีสติฟื้นคืนมาแน่

นางแม้ทอดถอนใจอยู่ แต่ในเงาบนกรอบหน้าต่างที่เป็นมันสดใส ยังคงสะท้อนเห็นแววตาที่แย้มยิ้มเย้ยหยันของนางอยู่

ขณะเวลานั้นเอง มีคนส่งเสียงขึ้นที่หน้าประตูห้อง

"โป้วไต้เฮียบ มีจดหมาย"

ซองและกระดาษจดหมายล้วนเป็นชนิดดีเยี่ยม ราคาแพง แต่ข้อความในจดหมายรวบรัดชัดเจนยิ่ง ตัวอักษรก็เรียบร้อยสวยงามยิ่ง

'เที่ยงตรงวันพรุ่ง ในสวนร้างตระกูลเง้ย นอกเก๋งหกเหลี่ยม นำดาบของท่านไปคนเดียว ดาบเล่มเดียว'

โป้วอั้งเสาะแทบไม่ต้องไปมองนามที่กำกับท้ายจดหมาย ก็ทราบว่าต้องเป็นจดหมายท้าทายของโต้วลุ้ย

โป้วอั้งเสาะดูออก โต้วลุ้ยเป็นคนที่แม้มีกฎประจำตัวเข้มงวดกวดขัน แต่ก็เป็นคนที่ชอบความฟุ้งเฟ้อ ชมชอบอวดโอ่ประกาย

โป้วอั้งเสาะมิได้ดูผิด

เม่งง้วยซิมระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าว

"ข้าพเจ้าทราบว่าโต้วลุ้ยต้องหาถึงท่านแน่ แต่คิดไม่ถึง จะหามาเร็วปานนี้"

โป้วอั้งเสาะใช้มือที่มิได้กำด้ามดาบพับจดหมายนั้นไว้ในสภาพเดิม แล้วจึงถาม

"สวนร้างตระกูลเง้ยอยู่ที่ใด?"

"ที่ตรงข้ามนี่เอง"

"ประเสริฐมาก"

"ประเสริฐมาก?"

"ข้าพเจ้าเป็นคนขาเป๋ ไม่ชมชอบเดินหนทางไกลก่อนการต่อสู้"

"ท่านตั้งใจจะไป?"

"แน่นอน"

"ไปคนเดียว?"

"คนผู้หนึ่ง ดาบเล่มหนึ่ง"

"เฮอะ ประเสริฐมาก ประเสริฐมากที่สุด"

เป็นวาจาที่ผู้คนยากจะเข้าใจ การแค่นหัวร่อของนางยิ่งประหลาด โป้วอั้งเสาะก็ไม่เข้าใจ แต่มิได้ถาม

เม่งง้วยซิมจึงกล่าว

"ค่ำคืนวันนี้ ท่านพอจะหลับให้สบาย วันพรุ่งรับทานอาหารเช้าแล้ว เพียงเดินไม่กี่ก้าวก็ถึงสวนร้างตระกูลเง้ย ต้องยังมีเวลาเพียงพอสำรวจชัยภูมิในที่นั้นก่อน"

ยอดฝีมือต่อสู้กัน ยึดชัยภูมิที่มีเปรียบไว้ก่อน นับเป็นปมสำคัญที่พอจะบ่งชี้ผลแพ้ชนะมาได้ประการหนึ่ง

เม่งง้วยซิมกล่าวต่อ

"โต้วลุ้ยเป็นคนเช่นไร ท่านได้สังเกตจนกระจ่างอย่างยิ่ง แต่มันกลับไม่เข้าใจท่านเลย"

สามารถรู้ตัวเอง รู้ฝ่ายตรงข้าม ย่อมยิ่งสำคัญกว่ามีเปรียบทางชัยภูมิมากนัก

เม่งง้วยซิมกล่าว

"ดังนั้น การต่อสู้ครั้งนี้ท่านเป็นฝ่ายมีเปรียบอยู่เต็มประตู เมื่อถึงตอนนั้นเพียงชักดาบของท่านออก นามทำเนียบคนดังของวงพวกนักเลงต้องเหลือเพียงสิบสองคนเท่านั้น แม้นับว่าท่านไม่ชมชอบฆ่าคนนัก แต่นี่ก็เป็นเรื่องที่ควรเบิกบานใจอย่างยิ่ง"

นางพลันแค่นหัวร่ออีกครา ส่งเสียงดัง ๆ

"แต่อี้น้ำปวยเล่า? ท่านมิได้คิดถึงมัน?"

โป้วอั้งเสาะตอบเสียงราบเรียบ

"ผู้ที่ไปเสี่ยงชีวิตกันมิใช่เป็นมัน"

"แต่ผู้ตายต้องเป็นมันแน่"

"ต้องเป็นมันแน่?"

"ตอนนี้ นกยูงกับหัวแม่มือจะต้องทราบร่องรอยมันอยู่ที่ใด เพียงท่านเข้าไปในสวนร้างตระกูลเง้ย พวกมันก็บุกเข้ามาในห้องนี้"

มือของโป้วอั้งเสาะกำแน่นอีกครา เส้นเลือดที่หลังมือขึ้นเขียวโปน

เม่งง้วยซิมจับตาเย็นชาจ้องมองมา ส่งเสียงเย็นชาต่อ

"อาจบางทีก่อนนี้ท่านเคยช่วยชีวิตมันไว้ แต่ครั้งนี้หากไม่มีท่าน มันอาจบางทีจะมีชีวิตยืนยาวกว่านี้"

มือที่กำด้ามดาบของโป้วอั้งเสาะยังคงเน้นแนบแน่นจนเส้นเลือดขึ้นเขียวโปนดั่งเดิม พลันถามวาจาที่ไม่สมควรถาม

"ท่านกังวลมันปานนี้จริง ๆ?"

"แน่นอน"

นางตอบสวนคำไปโดยไม่ต้องคิด ตอบอย่างรวบรัดชัดเจนยิ่ง

คนที่เมื่อครู่เทยาช่วยชีวิตในซ้อนเข้าไปในแขนเสื้อของโกวเนี้ยน้อย คล้ายดั่งมิเกี่ยวข้องกับนางเลยก็ปาน

โป้วอั้งเสาะมิได้มองหน้านางเลย แม้นับว่าจะมอง ก็ต้องมองไม่เห็น

ใบหน้านางยังคงสวมหน้ากากพระสังขจายที่แย้มยิ้มอยู่

ที่ซ่อนอยู่หลังหน้ากาก เป็นสตรีเยี่ยงไรกันแน่?

จนอีกเนิ่นนานให้หลัง โป้วอั้งเสาะจึงกล่าวช้า ๆ

"หรือข้าพเจ้าไม่สมควรไป?"

"ท่านย่อมสมควรไป"

"แต่ทว่า..."

"แต่ก่อนท่านยังมิได้ไป ท่านสมควรส่งมันไปในสถานที่ปลอดภัยอีกแห่งหนึ่ง"

"สถานที่ใดจึงปลอดภัย?"

"คงเชียะซัวจึง"

...อาวุธลับที่ไม่มีผู้ใดในดินแดนสามารถหลบหลีก

...ประกายที่รุ่งโรจน์โชติช่วง เจิดจ้าสวยงามยิ่งกว่าสายรุ้ง

โป้วอั้งเสาะระบายลมจากปากช้า ๆ ส่งเสียงช้า ๆ

"ท่านบอกแล้ว คงเชียะเหล็งมิได้อยู่ในคงเชียะซัวจึง"

"ข้าพเจ้าเคยบอก"

"อย่างนั้น ในคงเชียะซัวจึงตอนนี้ยังมีกระไร?"

"ยังมีชิวจุ้ยเซ็ง"

...คนที่สูงใหญ่เงียบขรึม

...คนที่มีชื่อกระเดื่องเกรียงไกรในแผ่นดิน

เม่งง้วยซิมกล่าวอีก

"มันแม้เป็นคนดื้อรั้นคร่ำครึ แต่หากท่านส่งไปเอง มันต้องไม่ปฏิเสธเด็ดขาด"

โป้วอั้งเสาะร้องอ้อ เม่งง้วยซิมกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะมันติดค้างชีวิตท่าน"

นางมิรอให้โป้วอั้งเสาะปฏิเสธ รีบกล่าวสืบไป

"ท่านแม้น้อยครั้งนักจะยอมช่วยชีวิตคน แต่ท่านเคยช่วยมันไว้ และช่วยมันถึงสองครั้ง ครั้งแรกที่ริมน้ำอุ้ยจุ้ย อีกครั้งที่เชิงเขาไท้ซัว"

โป้วอั้งเสาะไม่อาจปฏิเสธ เนื่องเพราะเรื่องที่นางทราบมีมากเกินไปจริง ๆ

เม่งง้วยซิมกล่าวอีก

"ตอนนี้มันได้เป็นประมุขของคงเชียะซัวจึง มันมีกำลังพอที่จะชดใช้หนี้สินแล้ว"

"แต่มันไม่มีคงเชียะเหล็งแล้ว..."

...หากไม่มีคงเชียะเหล็งอยู่ในครอบครอง คงเชียะซัวจึงคงต้องย่อยยับดับสูญตามมันไป

เม่งง้วยซิมกล่าวต่อ

"ทุกผู้คนต่างมีความเห็นเสมอมา รากฐานของคงเชียะซัวจึงล้วนผูกพันอยู่ที่กระบอกคงเชียะเหล็ง จวบจนบัดนี้ผู้คนทั้งหลายจึงทราบ ตัวของชิวจุ้ยเซ็งยังน่ากลัวยิ่งกว่าคงเชียะเหล็งอีกมากนัก"

"เพราะกระไร?"

"คงเชียะเหล็งตกไปในมือคนตระกูลอื่น เป็นข่าวที่แพร่ในวงพวกนักเลงรวดเร็วอย่างยิ่ง และศัตรูของคงเชียะซัวจึงมีมากอย่างยิ่ง ในสองปีนี้ อย่างน้อยมีหกขบวนที่ไปจู่โจมทำลายคงเชียะซัวจึง"

นางกล่าวช้า ๆ ต่อไป

"คนทั้งหกขบวนนั้น มีจำนวนเจ็ดสิบเก้าคน แต่ละคนล้วนเป็นยอดฝีมือในดับหนึ่ง"

"ผลเป็นอย่างไร?"

"ยอดฝีมือเจ็ดสิบเก้าคนนั้น เมื่อเข้าไปในคงเชียะซัวจึงแล้ว คล้ายดั่งเป็นฝูงฉลามทรายร่วงหล่นในทะเล ไม่มีข่าวคราวใดแม้สักน้อยนิด"

โป้วอั้งเสาะหุบปากลง เม่งง้วยซิมจึงกล่าวต่อ

"ขบวนสุดท้ายไปในสารทเต้งเอี๊ยง (ขึ้นเก้าค่ำเดือนเก้า) และหลังจากครั้งนั้นแล้ว ไม่มีผู้ใดในวงพวกนักเลงกล้าบุกรุกเข้าไปในคงเชียะซัวจึงอีกเลย"

โป้วอั้งเสาะยังคงเม้มปากอยู่

เม่งง้วยซิมเหลือบมองแวบหนึ่งแล้วกล่าวต่อ

"คงเชียะซัวจึงห่างจากที่นี้ไม่ไกล พวกเราใช้รถเบาม้าเร็วเร่งรุดไป ต้องกลับมาถึงที่นี้ก่อนเที่ยงวันพรุ่งได้"

โป้วอั้งเสาะทั้งมิได้รับปากและมิได้ปฏิเสธ จนอีกเนิ่นนานให้หลังพลันกล่าวขึ้น

"ท่านไม่กลัวพวกมันจะสกัดในระหว่างทาง?"

"ในวงพวกนักเลง มีผู้ใดสามารถสกัดท่าน?"

"อย่างน้อยมีผู้หนึ่ง"

"ผู้ใด?"

"คงเชียะที่มีคงเชียะเหล็ง"

"มันต้องไม่กล้าลงมือแน่"

"เพราะสาเหตุใด?"

"คงเชียะเหล็งแม้เป็นอาวุธลับเลอเลิศสุดหล้าฟ้าดิน แต่มันผู้นั้นกลับมิใช่ยอดฝีมือเลิศฟ้าเหนือพสุธา มันกลัวดาบของท่านยังเร็วกว่าการลงมือของมัน"

มิว่าอาวุธลับน่าสะพรึงกลัวเพียงใด หากไม่สามารถใช้ออกมา ก็เป็นเพียงเศษเหล็กเท่านั้น

โป้วอั้งเสาะเม้มปากอีกครา เม่งง้วยซิมกล่าวต่อไป

"หากท่านไม่ต้องการให้มันตายกับมือผู้อื่นจริง ตอนนี้ก็ควรพาพวกเราไป"

ในที่สุด โป้วอั้งเสาะตกลงใจแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าพอจะพาพวกท่านไปได้ แต่กลับมีวาจาต้องการถามท่าน"

"ท่านถาม"

โป้วอั้งเสาะส่งเสียงเย็นชา

"หากท่านกังวลสนใจมันจริง ไฉนจึงเทยาขจัดพิษไปที่แขนเสื้อของผู้อื่น?"

ถามวาจานั้นจบคำแล้ว โป้วอั้งเสาะก็เดินออกไปโดยไม่เหลียวหน้ามาอีกเลย คล้ายดั่งคำนวณได้อยู่ก่อน คำถามนี้เม่งง้วยซิมต้องไม่มีปัญญาตอบมา

เม่งง้วยซิมตะลึงลานไปจริง ๆ

นางไม่สามารถตอบจริง ๆ และไม่ยินยอมตอบด้วย

นางเพียงได้แต่เบิ่งตามองดูโป้วอั้งเสาะเดินออกไป มันแม้เดินเชื่องช้า แต่มิได้หยุดลงเลย

ขอเพียงเริ่มสาวเท้าเดิน มันก็ต้องไม่หยุดลงเด็ดขาด!

แสงสนธยาจางลงไปทีละน้อย จางจนเลือนรางดั่งแสงจันทร์

แสงสนธยาชีดจาง พอดีสาดส่องอยู่บนใบหน้าอี้น้ำปวย

เม่งง้วยซิมกำลังจ้องมองหน้าอี้น้ำปวยซึ่งถูกพิษจนสาหัส สลบไสลมิเคยฟื้นคืนมาเลย

แต่ทว่า อี้น้ำปวยถึงกับลืมตาขึ้นมามองนางเช่นกัน

เม่งง้วยซิมถึงกับไม่ประหลาดใจสักน้อยนิด!

อี้น้ำปวยพลันหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าบอกแล้ว บอกแต่แรกแล้ว จะหลอกลวงมันมิใช่ง่ายดาย"

"ข้าพเจ้าก็ทราบไม่ง่ายดาย แต่ข้าพเจ้าจะต้องทดลองดูสักครั้ง"

"ตอนนี้ท่านทดลองมาแล้ว?"

เม่งง้วยซิมรับคำ อี้น้ำปวยถามอีก

"ท่านรู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง?"

เม่งง้วยซิมถอนใจเบา ๆ แล้วตอบ

"ข้าพเจ้าเพียงรู้สึก จะหลอกลวงมันเป็นที่ยากเข็ญอย่างยิ่งจริง ๆ"

"แต่ข้าพเจ้าต้องทดลองอีกครา"

ดวงตาเม่งง้วยซิมเป็นประกายสุกใสทันที ดวงตาอี้น้ำปวยก็เป็นประกายวาว

พวกมันไฉนจึงต้องหลอกลวงโป้วอั้งเสาะ?

พวกมันมีจุดประสงค์ใดกัน?

อาทิตย์อัสดงลงไปแล้ว

โป้วอั้งเสาะอยู่ในแสงหลงเหลือของอัสดง

ในแสงอัสดงมีโป้วอั้งเสาะเพียงผู้เดียว ทั้งแผ่นดินแผ่นฟ้าคล้ายดั่งเหลือมันอยู่เพียงผู้เดียวเท่านั้น

ความจริงมันก็โดดเดี่ยวเดียวดายอยู่แล้ว

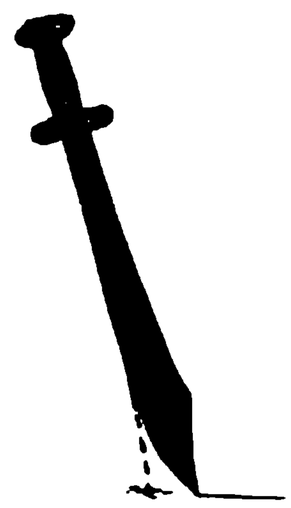

แผนร้ายอุบายชั่ว

‘ โป้วอั้งเสาะ

อายุประมาณสามสิบหกสามสิบเจ็ด

ตำหนิพิเศษ เท้าขวาเป๋เล็กน้อย ดาบไม่ห่างจากมือ

พลังฝีมือ ไม่มีอาจารย์และสำนัก เป็นเอกเทศอีกแนวหนึ่ง ใช้ดาบเป็นอาวุธ ลงมือรวดเร็วยิ่ง ยุทธจักรยอมรับ เป็นดาบเร็วที่สุดในแผ่นดิน

ชาติกำเนิด ชาติตระกูลมืดมน พอกำเนิดก็ถูกเจ้าหญิงหงส์ขาวของนิกายอสูรในอดีตเลี้ยงดู จึงแตกฉานเชี่ยวชาญวิธีลอบสังหารทุกประการ จนบัดนี้ยังโสดโดดเดี่ยว พเนจรไปทั่วทุกแห่งหนในแผ่นดิน

นิสัย โดดเดี่ยวเย็นชา ไปมาเพียงลำพัง ’

โต้วลุ้ยผลักกระดาษข้อมูลไปที่เบื้องหน้าหัวแม่มืออย่างเชื่องช้า ด้วยสีหน้าเฉยเมยไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด

หัวแม่มือถาม

“ท่านดูมาแล้ว?”

โต้วลุ้ยรับคำ หัวแม่มือถอนใจกล่าว

“เราก็ทราบว่าท่านต้องไม่พอใจแน่ แต่นี่นับเป็นข้อมูลทั้งมวลที่พวกเราสามารถสืบสาวได้มา กับคนเช่นโป้วอั้งเสาะ มิว่าผู้ใดก็ไม่ล่วงรู้มากกว่านี้”

“ประเสริฐมาก”

หัวแม่มือกะพริบตาถี่ ๆ เลียบเคียงถาม

"ข้อมูลเหล่านี้มีประโยชน์ต่อท่านหรือไม่?"

"ไม่มี"

"ไม่มีแม้แต่น้อย?"

โต้วลุ้ยผงกศีรษะช้า ๆ ทรงกายขึ้นยืน ขณะจะสาวเท้าพลันกระแทกนั่งลงที่เดิม ส่งเสียงเย็นชา

"ในข้อมูลของท่านขาดไปสองประการ สองประการที่สำคัญที่สุด"

หัวแม่มือร้องอ้อ โต้วลุ้ยถามต่อ

"ก่อนนี้มันเคยถูกสตรีนางหนึ่งหลอกลวงมา หลอกลวงจนย่ำแย่อนาถยิ่ง"

"สตรีนางนั้นเป็นผู้ใด?"

"เป็นนางคณิกา นามชุยลั้ง"

(ความละเอียดอยู่ในเรื่องดาบจอมภพ)

หัวแม่มือถอนใจอีกคราจึงกล่าว

"เรามักรู้สึกประหลาดใจ ไฉนบุรุษที่ยิ่งชาญฉลาด ยิ่งหลงกลคณิกาง่ายดายกว่าบุรุษทั่วไปมิใช่หรือ?"

นกยูงพลันแค่นหัวร่อกล่าวขึ้นบ้าง

"เนื่องเพราะบุรุษที่ชาญฉลาด เพียงชมชอบสตรีที่ชาญฉลาด แต่สตรีที่ชาญฉลาดปกติมักเป็นคณิกา!"

หัวแม่มือส่ายหน้าแย้มยิ้มถาม

"ประการที่สองคือกระไร?"

"มันยังมีโรคลมบ้าหมู"

ดวงตาหัวแม่มือเป็นประกายสุกใสทันที โพล่งสวนคำ

"ตอนโรคมันกำเริบ ใช่ว่าเป็นเช่นดั่งคนอื่น ๆ มีน้ำลายฟูมปาก เกลือกกลิ้งดิ้นเวนกับพื้น?"

"โรคลมบ้าหมูมีเพียงประเภทเดียว"

"คนขาเป๋ที่เป็นโรคลมบ้าหมู ถึงกับสามารถฝึกได้ดาบเร็วที่สุดในแผ่นดิน?"

โต้วลุ้ยเน้นเสียงหนัก ๆ

"มันทุ่มเทความมานะพยายามมา ฟังว่า แต่ละวันมันจะต้องใช้เวลาสี่ชั่วยามมาฝึกดาบ เริ่มฝึกตั้งแต่วัยสี่ห้าขวบ แต่ละวันจะต้องฝึกชักดาบหนึ่งหมื่นสองพันครั้ง!"

หัวแม่มือฝืนยิ้มกล่าว

"นึกมิถึง ท่านยังรู้จักคนผู้นี้กระจ่างยิ่งกว่าพวกเราอีกมากนัก"

โต้วลุ้ยส่งเสียงราบเรียบ

"บรรดาคนดังที่มีนามอยู่ในทำเนียบ เราต่างรู้จักกระจ่างทุกผู้คน เนื่องเพราะเราเคยทุ่มเทเวลาถึงห้าเดือนเต็ม ๆ ไปรวบรวมข้อมูลของพวกมัน แล้วเสียเวลาอีกห้าเดือนเต็ม ๆ ไปศึกษาค้นคว้า"

"เวลาและความคิดที่ท่านใช้ไปในตัวโป้วอั้งเสาะ จะต้องมากกว่าผู้อื่นหลายเท่านัก?"

โต้วลุ้ยยอมรับ หัวแม่มือถามอีก

"ท่านศึกษาค้นคว้าได้กระไรมา?"

"มันมิเคยปล่อยดาบห่างจากมือ เนื่องเพราะที่มันใช้มา เป็นดาบเล่มนี้มิเคยเปลี่ยน อย่างน้อยใช้มายี่สิบปีแล้ว ตอนนี้ดาบเล่มนั้นแทบจะเป็นองคาพยพส่วนหนึ่งของร่างกายมัน มันใช้ดาบเล่มนี้แทบจะมีความแคล่วคล่องปราดเปรียว ยิ่งกว่าผู้อื่นที่ใช้นิ้วมือของตัวเองเสียอีก"

"แต่เราทราบ ดาบที่มันใช้มิใช่ดาบดีเท่าใด"

"ดาบที่สามารถฆ่าคน ก็เป็นดาบดี"

...สำหรับกับโป้วอั้งเสาะ ดาบเล่มนั้นนับว่าไม่เพียงเป็นดาบแล้ว ในระหว่างคนกับดาบของมัน คล้ายดั่งบังเกิดน้ำใจอย่างที่ไม่มีผู้อื่นใดสามารถเข้าใจได้!

มาตรว่าโต้วลุ้ยมิได้กล่าววาจาเหล่านั้นไป แต่ความหมายของมัน หัวแม่มือย่อมเข้าใจได้

นกยูงที่ครุ่นคิดอยู่ตลอดเวลา จนบัดนี้จึงส่งเสียง

"หากพวกเราสามารถได้ดาบของมันมา..."

โต้วลุ้ยสอดคำทันที

"ไม่มีผู้ใดสามารถได้ดาบของมัน"

นกยูงหัวร่อกล่าว

"เรื่องราวทั้งมวลล้วนมีนอกเหนือกฎเกณฑ์อยู่"

"แต่เรื่องนี้ไม่มีนอกเหนือ"

นกยูงก็มิทุ่มเถียงเกี่ยงงอนอีก แต่ย้อนถาม

"โรคของมันปกติต้องเวลาใดจึงจะกำเริบ?"

"ยามใดที่มันเดือดดาล หรือเสียใจถึงขีดสุดไม่อาจข่มกลั้น โรคของมันก็จะกำเริบ"

"หากท่านสามารถลงมือในตอนโรคมันกำเริบ..."

สีหน้าโต้วลุ้ยเครียดลงทันที แค่นหัวร่อสอดคำ

"ท่านเข้าใจเราเป็นคนเยี่ยงไร?"

นกยูงหัวร่ออีกคราจึงกล่าว

"เราก็ทราบ ท่านต้องไม่ยอมกระทำเรื่องเช่นนี้ แต่เรากลับพอจะเรียกผู้อื่นไปกระทำแทนได้ หากแม้นพวกเราสามารถหาคนไปกระตุ้นโทสะมันก่อน ให้มัน..."

โต้วลุ้ยพลันผุดลุกขึ้น แค่นหัวร่อสอดคำ

"เราเพียงหวังให้พวกท่านเข้าใจเรื่องประการหนึ่ง"

นกยูงสงบฟัง หัวแม่มือก็สงบฟัง

โต้วลุ้ยเน้นเสียงหนัก ๆ

"นี่เป็นการต่อสู้ระหว่างเรากับมันสองคน มิว่าผู้ใดมีชัยผู้ใดพ่ายแพ้ ล้วนมิได้เกี่ยวข้องกับผู้อื่นโดยสิ้นเชิง"

หัวแม่มือแค่นเสียงถาม

"มิได้เกี่ยวข้องกับกงจื้อเช่นกันหรือไร?"

มือที่กำอยู่บนด้ามดาบของโต้วลุ้ยพลันบีบแนบแน่นกว่าเดิมทันที หัวแม่มือกล่าวต่อ

"หากท่านยังไม่ลืมกงจื้อ อย่างน้อยควรกระทำเรื่องราวหนึ่ง"

"เรื่องอันใด?"

"ให้มันรอ! รอเป็นเวลาสักช่วงหนึ่ง รอจนจิตใจมันหงุดหงิดกลัดกลุ้ม ท่านค่อยไป"

มันหยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"การต่อสู้ขั้นแตกหักคราวนี้ ท่านจะเป็นฝ่ายมีชัยหรือพ่ายแพ้ เป็นหรือตาย พวกเราต่างไม่กังวลสนใจ แต่พวกเราก็ไม่คิดจะไปเก็บศพให้ท่าน"

เที่ยงตรง สวนร้างตระกูลเง้ย

แสงอาทิตย์สาดส่องอยู่บนยอดแหลมของเก๋งหกเหลี่ยม นอกเก๋งมีคนผู้หนึ่งดาบเล่มหนึ่ง

ดาบสีดำสนิท!

โป้วอั้งเสาะเดินช้า ๆ อยู่บนทางเล็ก ๆ ที่มีหญ้ารกร้างขึ้นรุงรัง มือกำดาบแนบแน่น สีของลูกกรงแม้หลุดร่วงหมดสิ้น ตึกเก๋งศาลาในสวนร้างยังมิได้พังทลาย ดูใน

แสงอาทิตย์ ยังคงเจิดจ้าแจ่มใสอยู่

สถานที่นี้ย่อมมีอดีตที่รุ่งโรจน์โชติช่วงของมัน แต่บัดนี้ไฉนจึงทรุดโทรมจนน่าอนาถปานนี้?

โป้วอั้งเสาะยืนซึมเซาอยู่ในที่นั้น คล้ายดั่งลืมว่าตัวเองอยู่ในแห่งหนใด? มาจากแห่งหนใด?

โป้วอั้งเสาะมิได้ครุ่นคิด เนื่องเพราะพลันได้ยินเสียงคนหัวร่อ

เสียงหัวร่อที่สดใสไพเราะปานสกุณาระเริงไพร

ในหญ้าที่ขึ้นรกร้างรุงรัง พลันมีดรุณีนางหนึ่งผุดลุกขึ้นมาจ้องมองโป้วอั้งเสาะพลางหัวร่อคิก ๆ คัก ๆ

นางมีรูปกายที่อ้อนแอ้นแน่งน้อย ใบหน้าสวยสะคราญแจ่มใส ผมยาวสลวยดำขลับ เป็นมันดุจดั่งไหมที่อ่อนนุ่ม

นางมิได้หวีเกล้ามวย นางปล่อยให้ผมที่คล้ายไหมสยายประหลังไหล่โดยไม่นำพา และนางก็มิได้แต่งตัว เพียงสวมเสื้อยาวหลวม ๆ ทั้งไม่คล้ายแพรและไม่คล้ายต่วน แต่กลับพานคล้ายผมของนาง

นางมองดูโป้วอั้งเสาะ ในดวงตาคล้ายมีประกายยิ้มแย้ม พลันถามขึ้น

"ท่านไม่ถามข้าพเจ้าหัวร่อเรื่องอันใด?"

โป้วอั้งเสาะไม่ถาม ดรุณีน้อยยิ่งแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มกว่าเดิม พลางกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าหัวร่อท่าน ท่านยืนอยู่ในที่นั้น เป็นสารรูปคล้ายดั่งคนปัญญาอ่อนจริง ๆ"

โป้วอั้งเสาะไม่มีเสียง

"ท่านก็ไม่คิดจะถามข้าพเจ้าเป็นผู้ใด?"

"ท่านเป็นผู้ใด?"

โป้วอั้งเสาะถามแล้ว ซึ่งความจริงคิดจะถามอยู่แต่แรกแล้ว

ไหนเลยจะคาด โป้วอั้งเสาะพอถามไป ดรุณีที่ผมยาวสยายพลันกระโดดขึ้นกรีดร้อง

"ข้าพเจ้ารอให้ท่านถามประโยคนี้อยู่ทีเดียว ท่านทราบหรือไม่ ที่ดินซึ่งท่านยืนอยู่ในตอนนี้เป็นที่ดินของผู้ใด? ท่านถือดีอย่างไร เดินอาด ๆ อย่างโอ่อ่ามาบนที่ดินผืนนี้?"

ยามนางกระโดดโลดเต้นร้อง มีสารรูปไม่ผิดกับแมวน้อยที่กำลังเดือดดาลเลย

โป้วอั้งเสาะจับตาเย็นชาจ้องมองนาง รอคอยนางกล่าวสืบต่อไป

ดรุณีน้อยยกนิ้วชี้ที่ปลายจมูกตัวเอง แล้วกรีดร้องต่อ

"ที่นี้เป็นของตระกูลเง้ย เราคือยี่เสียวเจี๊ยะ (เสียวเจี๊ยะที่สอง) ของตระกูลเง้ย ขอเพียงเราพอใจ เราพร้อมที่จะอัปเปหิท่านออกไปในทุกเวลา"

โป้วอั้งเสาะมีแต่เม้มปากไว้...คนที่ไปเตร็ดเตรในบ้านผู้อื่น พลันพบกับเจ้าของบ้าน ก็งจะมีกระไรว่ากล่าวได้อีก?

เง้ยยี่เสียวเจี๊ยะใช้ตาที่กลมโตของนางถลึงจ้องโป้วอั้งเสาะอย่างดุดัน เป็นชั่วครู่ พลันหัวร่อขึ้นอีกครา กะพริบตาถี่ ๆ กล่าว

"แต่ข้าพเจ้าย่อมไม่ขับไล่ท่านไปแน่ เนื่องเพราะ...ข้าพเจ้าชอบท่าน"

โป้วอั้งเสาะมีแต่สงบฟัง

...ท่านพอจะไม่ชมชอบผู้อื่น แต่ไม่มีปัญญากีดกันหวงห้ามมิให้ผู้อื่นมาชอบท่าน

แต่ทว่ายี่เสียวเจี๊ยะนางนั้นกลับพลันเปลี่ยนความคิดอีกแล้ว นางถึงกับถอนใจเบา ๆ กล่าว

"ที่ข้าพเจ้าบอกชอบท่านนั้น ความจริงมิใช่ดอก ข้าพเจ้ามิได้เสือกไสไล่ส่งท่านออกไป เนื่องเพราะข้าพเจ้ารู้ตัวสู้ท่านไม่ได้"

ในที่สุด โป้วอั้งเสาะอดมิได้ต้องถาม

"ท่านรู้จักข้าพเจ้า?"

"ย่อมรู้จัก"

"ท่านรู้จักกระไรบ้าง?"

"ข้าพเจ้าไม่เพียงรู้จักพลังฝีมือของท่าน กระทั่งท่านชื่อแซ่ไร ข้าพเจ้าก็รู้จักกระจ่างอย่างยิ่ง"

นางยกมือไพล่หลังเดินไป ๆ มา ๆ อย่างโอ่อ่าภาคภูมิอยู่ในพงหญ้า ชายตาแวดมองโป้วอั้งเสาะขึ้น ๆ ลง ๆ แล้วกล่าวต่อ

"ผู้อื่นต่างว่าท่านเป็นตัวประหลาด แต่ข้าพเจ้ากลับรู้สึกท่านมิเพียงไม่ประหลาดเท่านั้น ยังมีรูปลักษณ์ที่น่าดูอย่างยิ่งอีกด้วย"

โป้วอั้งเสาะหันกายช้า ๆ เดินไปที่เก๋งหกเหลี่ยมใต้แสงอาทิตย์ พลันหันถาม

"ที่นี้เหลือท่านเพียงผู้เดียว?"

"ผู้เดียวแล้วจะเป็นไรไป? หรือท่านกล้ารังแกข้าพเจ้า?"

"ปกติท่านมิได้อยู่ที่นี้?"

"ข้าพเจ้าไฉนต้องมาจับเจ่าอยู่ในสถานที่ปิศาจนี้เพียงลำพังตัว?"

โป้วอั้งเสาะพลันหันขวับไปเขม้นมองนาง พลางส่งเสียงเย็นชา

"ตอนนี้ท่านไฉนยังไม่ไป?"

ยี่เสียวเจี๊ยะกรีดร้องขึ้นอีกครา

"ที่นี้เป็นบ้านของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะมาก็มา จะไปก็ไป ไฉนจึงต้องถูกผู้คนชี้นิ้วบงการ?"

โป้วอั้งเสาะจำต้องเม้มปากไว้อีกครา ยี่เสียวเจี๊ยะถลึงจ้องมาอย่างดุดัน แต่แล้วพลันหัวร่อกล่าว

"ความจริงข้าพเจ้าไม่สมควรทุ่มเถียงกับท่าน เราสองมาทุ่มเถียงกันตั้งแต่แรกเริ่มเช่นนี้ วันหน้ายังจะใช้ได้อย่างไรกัน?"

"วันหน้า?"

"...ท่านทราบหรือไม่ มีบ้างบางคนไม่มีวันหน้า?"

โป้วอั้งเสาะเดินช้า ๆ ขึ้นบันไดศิลา เหม่อมองในทิศทางไกล มาตรว่าแสงอาทิตย์จะเริ่มคล้อยมาส่องบนใบหน้า แต่สีหน้ายังคงซีดขาวจนน่าสะพรึงกลัว

โป้วอั้งเสาะเพียงหวังให้โต้วลุ้ยรีบมา แต่นางกลับยังส่งเสียงยั่วเย้ามาอีก

"ข้าพเจ้ารู้จักท่านมีนามโป้วอั้งเสาะ ท่านอย่างน้อยก็ควรถามข้าพเจ้านามใด?"

โป้วอั้งเสาะไม่ถาม นางจึงจำต้องบอกเอง

"ข้าพเจ้านามเง้ยหุย ซึ่งแปลว่าฉลาดปราดเปรื่อง"

นางพลันกระโดดข้ามลูกกรงของเก๋ง มายืนอยู่ที่เบื้องหน้าโป้วอั้งเสาะ ส่งเสียงต่อไป

"ที่เตียเตียตั้งนามนี้ให้ เนื่องเพราะข้าพเจ้าชาญฉลาดปราดเปรื่องมาตั้งแต่เยาว์วัย"

โป้วอั้งเสาะไม่สนใจ นางพลันยกมือเท้าเอว ศีรษะแทบจะชนใส่จมูก พลางส่งเสียงต่อ

"ท่านไม่เชื่อ ข้าพเจ้ามิเพียงทราบท่านมาทำกระไร ยังเดาออกว่าท่านรอคอยผู้ใด?"

"อ้อ?"

"ท่านต้องมาสถานที่นี้เพื่อรอคอยเสี่ยงชีวิตกับผู้อื่น ข้าพเจ้าเพียงเห็นสีหน้าของท่านก็ดูออก"

"อ้อ?"

"ท่านมีรังสีอำมหิต"

ดรุณีที่อายุยังเยาว์วัยปานนี้ ก็รู้จักกระไรเรียกว่ารังสีอำมหิต?

"ข้าพเจ้ายังทราบ คนที่ท่านรอต้องเป็นโต้วลุ้ย เนื่องเพราะในอาณาบริเวณ

หมายร้อยลี้ของที่นี้ หนึ่งเดียวที่พอมีศักดิ์ศรีต่อสู้กับโป้วอั้งเสาะ คือโต้วลุ้ย!"

ดรุณีน้อยนางนี้ล่วงรู้เรื่องราวไม่น้อยจริง ๆ

โป้วอั้งเสาะมองดูตาที่ดำขลับมีประกายสุกใสของนาง ส่งเสียงเย็นชา

"ในเมื่อท่านทราบ ก็ควรรีบเร่งไปโดยด่วน"

เสียงของโป้วอั้งเสาะแม้กระด้างเย็นชา แต่ประกายตากลับไม่กระด้างเย็นชาเช่นปกติ ทั้งยังคล้ายกลับนุ่มนวลลงกว่าเดิมอีกด้วย

เง้ยหุยหัวร่อพลางส่งเสียงนุ่มนวล

"ท่านใช่เริ่มกังวลในตัวข้าพเจ้าบ้างแล้ว?"

สีหน้าโป้วอั้งเสาะเครียดลงทันที แค่นเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านไป เพียงเพราะการฆ่าคนของข้าพเจ้า มิใช่ต้องการให้ผู้คนอื่นได้เห็น"

เง้ยหุยเบะปากกล่าว

"แม้นับว่าท่านต้องการขับไล่ให้ข้าพเจ้าไป ก็มิต้องรุ่มร้อนถึงปานนี้ ในเมื่อทางไรโต้วลุ้ยต้องไม่มาเร็วนักดอก"

โป้วอั้งเสาะเงยหน้า ดวงอาทิตย์อยู่กึ่งกลางท้องฟ้าพอดี

"มันจะต้องแสร้งให้ท่านรอ รอจนหงุดหงิดกลัดกลุ้ม ฟุ้งซ่านวุ่นวายจึงค่อยมา ทางเยิ่งหงุดหงิดเท่าใด โอกาสของมันยิ่งมากเท่านั้น"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"นี่ก็เป็นยุทธวิธีหนึ่ง คนเช่นดั่งท่านความจริงควรได้คิดแต่แรกจึงถูก แต่ท่านต้องคิดไม่ได้ดอก เนื่องเพราะท่านเป็นวิญญูชน ข้าพเจ้ากลับมิใช่ ดังนั้นข้าพเจ้าพอจะสอนวิธีให้แก่ท่านได้ วิธีที่จงใจใช้กับคนทรามเช่นดั่งมัน"

วิธีใด?

โป้วอั้งเสาะมิได้ถาม และไม่ปฏิเสธจะรับฟัง เง้ยหุยจึงกล่าวต่อ

"มันต้องการให้ท่านรอ ท่านก็ให้มันรอบ้าง"

ใช้ฟันต่อฟัน ใช้วิธีของมันคืนสนองให้แก่ตัวมัน

นี่เป็นวิธีที่โบราณอย่างยิ่ง แต่วิธีของโบราณ ปกติมักมีประโยชน์อย่างยิ่ง

เง้ยหุยกล่าวต่อไป

"เราสองพอจะไปเที่ยวอีกสักรอบหนึ่งค่อยมา พวกเรากระทั่งพอจะไปเดินหมากรุกสักสองกระดาน ดื่มกันสักสองจอก ให้มันอยู่รอท่านในที่นี้ รอจนกระวนกระวายตายไปจึงยุติ"

โป้วอั้งเสาะไม่มีปฏิกิริยา เง้ยหุยกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าจะพาท่านไปดูห้องใต้ดินเก็บสุราของตระกูลเราก่อน หากแม้นโชคของพวกเรายังดี ไม่แน่ว่าพอจะหาสุราธิดาแดงที่โกวโกว (อาหญิง) จงใจทิ้งไว้สักสองไห"

นางมีอารมณ์ที่คึกคักไม่เบาทีเดียว โป้วอั้งเสาะยังไม่มีปฏิกิริยาใด นางก็ไปฉุดมือของโป้วอั้งเสาะ...มือที่ถือดาบ!

ไม่มีผู้ใดสามารถกระทบมือข้างนี้ได้!

ปลายนิ้วเรียวงามของนางเพิ่งกระทบหลังมือโป้วอั้งเสาะ พลันรู้สึกมีพลังสะท้อนที่หนักหน่วงขุ่มหนึ่งพุ่งออกมา

พลังสะท้อนที่หนักหน่วงมหาศาลนี้ ถึงกับกระแทกจนร่างอ้อนแอ้นของนางปลิวขึ้นจากพื้น

นางคิดจะยืนหยัดทรงกาย แต่ไม่สามารถบังคับตัวเองได้ ต้องล้มฮวบลงไป คราวนี้นางถึงกับมิได้กรีดร้อง เนื่องเพราะขอบตาของนางแดงระเรื่อแล้ว เสียงก็สั่นเครือเมื่อกล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงต้องการคบท่านเป็นมิตรสหาย คิดกระทำเรื่องราวแทนท่านสักเล็กน้อยเท่านั้น ท่านไยต้องใช้ทีท่าเช่นนี้ต่อข้าพเจ้าด้วย?"

นางขยี้จมูกอยู่ไปมา คล้ายดั่งพร้อมที่จะร่ำไห้ได้ในทุกเวลาก็ปาน

นางดูไปคล้ายดั่งเป็นทาริกาน้อยที่เยาว์วัยอย่างยิ่ง ทั้งน่าเวทนาทั้งน่ารัก

โป้วอั้งเสาะมิได้เหลือบมองนาง กระทั่งหางตายังไม่ชำเลืองแล แต่ส่งเสียงเย็นชา

"ลุกขึ้น ในหญ้ามึงู"

เง้ยหุยยิ่งกล่าวอย่างเจ็บช้ำรันทดกว่าเดิม

"กระดูกทั่วร่างของข้าพเจ้าแทบกระจายออกจากกัน ท่านให้ข้าพเจ้าลุกขึ้นได้อย่างไรกัน?"

นางใช้มือที่ขยี้จมูกไปขยี้ตาของนาง พลางส่งเสียงต่อ

"ข้าพเจ้ากลับมิสู้ปล่อยให้งูกัดตายในที่นี้เสียประเสริฐกว่า"

ใบหน้าซีดขาวของโป้วอั้งเสาะยังไม่มีความรู้สึก แต่เท้าได้ก้าวเดินเข้าไปหานางแล้ว

โป้วอั้งเสาะทราบ พลังที่ใช้ออกไปเมื่อครู่มีน้ำหนักมากน้อยเท่าใด

นั่นมิใช่ใช้ออกจากมือโดยสิ้นเชิง มือนั้นกุมดาบอยู่ พลังก็ใช้ออกมาจากที่ตัวดาบเช่นกัน

ดาบเล่มนี้เมื่ออยู่ในมือมัน ตัวดาบก็คล้ายมีชีวิตขึ้นแล้ว

มีชีวิตก็มีพลัง!

ชีวิตคือพลัง!!

ความรุนแรงของพลังนี้ แทบจะน่ากลัวเทียบเท่ากับรังสีกระบี่ ที่สามารถทลายของแข็งทุกประการในพิภพจบแดน

โป้วอั้งเสาะไม่บังควรใช้พลังเยี่ยงนี้ไปใส่นางที่เป็นดรุณีเยาว์วัยเลย

เง้ยหุยนอนซบบนพื้นหญ้า พาลยกสองมือขึ้นปิดหน้าไปเสียเลย...มือที่ทั้งขาวทั้งเรียวเล็ก

โป้วอั้งเสาะอดมิได้ต้องยื่นมือไปฉุดนาง...ย่อมเป็นมือข้างที่มิได้กุมดาบ

นางมิได้ขัดขืนและมิได้หลบหลีก...มือของนางอบอุ่นและนุ่มนิ่ม

โป้วอั้งเสาะมิเคยสัมผัสมือดรุณีมาเป็นเวลาเนิ่นนาน เนิ่นนานอย่างยิ่งแล้ว

โป้วอั้งเสาะพยายามสะกดกลั้นความปั่นป่วนรัญจวนไว้ กระทั่งบัดนี้ มีความหนักแน่นเหนือกว่าหลวงจีนทุกรกิริยาในแผ่นดินแล้ว

แต่โป้วอั้งเสาะอย่างไรก็เป็นบุรุษ และยังไม่แก่ชราอีกด้วย!

นางลุกขึ้นตามแรงฉุดของโป้วอั้งเสาะโดยไม่ขัดขืน ส่งเสียงครางเบา ๆ ขณะโป้วอั้งเสาะจะประคองให้นางยืนนิ่งนั้น คาดคิดมิถึง นางพลันโถมลงไปในอ้อมอกโป้วอั้งเสาะ

ร่างของนางยิ่งอบอุ่นยิ่งนุ่มนิ่ม

โป้วอั้งเสาะกระทั่งยังรู้สึกถึงการเต้นของหัวใจตน หนักหน่วงถี่เร็วกว่าเดิมมากมาย...นางย่อมรู้สึกได้เช่นกัน

ประหลาดที่ว่า ในเวลาพริบตาเดียวกันนั้น โป้วอั้งเสาะพลันมีความรู้สึกที่พิกลพิสดารเกิดขึ้น

โป้วอั้งเสาะพลันรู้สึกมีรังสีอำมหิตเกิดขึ้นขุมหนึ่ง

ในเวลาขณะนั้น นางได้ชักมีดออกมาเล่มหนึ่ง...มีดสั้นที่ยาวเจ็ดนิ้วแทงสวบเข้าใส่ชายโครง อันเป็นที่สำคัญของโป้วอั้งเสาะ!

ใบหน้าของนางดูแล้วคล้ายดั่งเป็นทาริกาที่เยาว์วัยยิ่ง แต่การลงมือของนางแท้แล้วคล้ายเป็นอสรพิษที่ร้ายกาจอย่างยิ่ง

แต่เสียดาย มีดครานี้กลับแทงผิดเป้าแล้ว!

ร่างของโป้วอั้งเสาะพลันหดลง คมมีดที่สมควรแทงเข้าใส่ชายโครงอย่างแน่ชัดแท้กลายเป็นเพียงเฉียดผ่านผิวกายไปเท่านั้น

ในเวลาพริบตาเดียวกันนั้น นางรู้ตัวว่ามีดของนางแทงผิดเป้า ร่างนางก็ได้กระโดดขึ้นจากพื้น

คล้ายดั่งเป็นงูพิษที่สามารถดีดตัวจากพื้นในทุกเวลา ร่างนางเพิ่งพุ่งพ้นพื้นก็ได้ตีลังกาในอากาศหนึ่งตลบ อีกหนึ่งตลบ ปลายเท้าของนางแตะไปบนชายคาของเก๋งหกเหลี่ยม พอปลายเท้ามีที่หยั่งกำลัง ร่างของนางตีลังกาควับออกไปอีกครา ละลิ่วลงบนยอดไม้ที่ไกลกว่าสิบวา

นางความจริงยังคิดจะหนีให้ไกลกว่านั้น แต่เมื่อเห็นโป้วอั้งเสาะมิได้ขับไล่ นางจึงไม่หนีอีก ใช้เท้าข้างเดียวยืนอยู่บนยอดไม้ที่อ่อนเอน ถึงกับยังสามารถด่าคน

วิชาตัวเบาของนางเยี่ยมอย่างยิ่ง ความสามารถด่าคนของนางยิ่งเยี่ยมกว่า

"เราตอนนี้จึงทราบ ไฉนสตรีคนก่อนของท่านจึงสลัดท่านทิ้งไป เนื่องเพราะท่านความจริงมิใช่เป็นบุรุษ มิเพียงเท้าของท่านมีโรคเท่านั้น หัวใจท่านก็มีโรค"

นางมิใช่ด่าด้วยถ้อยคำหยาบคาย แต่ทุกถ้อยกระทงความคล้ายเป็นเข็มแหลมแทงเข้าไปในหัวใจของโป้วอั้งเสาะ

ใบหน้าซีดขาวของโป้วอั้งเสาะพลันมีประกายสีแดงที่พิกลพิสดาร มือกำแนบแน่นกว่าเดิม

โป้วอั้งเสาะแทบอดมิได้ต้องชักดาบออกมา แต่มิได้เคลื่อนไหว เพราะพลันรู้สึกความเจ็บปวดในหัวใจหาใช่กราดเกรี้ยวรุนแรงดังที่คาดหมายไม่

ที่จริงความเจ็บปวดของโป้วอั้งเสาะคล้ายเป็นตราเผาไฟที่นาบไปบนตัวแพะแกะติดตรึงไว้แจ่มชัดอย่างยิ่ง

แต่ละรอยยิ้ม แต่ละหยาดน้ำตา แต่ละหยดน้ำใจ แต่ละคำโป้ปดของนางต่างประทับอยู่ในก้นบึ้งหัวใจของโป้วอั้งเสาะจนแจ่มชัดยิ่ง

โป้วอั้งเสาะเก็บงำไว้อย่างดียิ่งอยู่เสมอมา จวบจนพริบตาที่ได้เห็นเม่งง้วยซิม

ความทรงจำที่เจ็บช้ำรันทดทั้งมวล ถูกกระตุ้นให้ปรากฏขึ้นในอุปาทานจนกระจ่างชัดอีกครา

การกระทบกระเทือนที่โป้วอั้งเสาะได้รับในตอนนั้น ต้องไม่มีผู้ใดสามารถคาดคิดคำนวณได้

ที่ยิ่งบันดาลให้โป้วอั้งเสาะคาดคิดไม่ถึงคือ หลังจากการกระทบกระเทือนใจครานั้นแล้ว ความเจ็บปวดรวดร้าวกลับจางลงไป อดีตที่เจ็บช้ำซึ่งมันมิกล้าไปครุ่นคิดถึง ตอนนี้กลับกลายเป็นพอจะทนทานได้แล้ว

...ความเจ็บช้ำในใจของคนเรา บางครั้งก็คล้ายเป็นบาดแผลที่เน่ากลัดหนอง ยิ่งไปกระทบมัน ยิ่งเน่าลึกเน่ากว้าง แต่หากแม้นบังเกิดความอำมหิตให้มันสักดาบหนึ่ง ให้มันมีเลือดมีหนองไหลออกมา ไม่แน่ว่ามันกลับจะทุเลาเร็วขึ้น

ตอนโป้วอั้งเสาะเงยหน้าขึ้นอีกครา ได้คืนสู่ความสงบเยือกเย็นเป็นปกติแล้ว

เง้ยหุยยังอยู่บนยอดไม้ จ้องมองดูด้วยความตระหนก มันมิได้ชักดาบ เพียงแต่ส่งเสียงราบเรียบสามคำ

"ท่านไปเถิด"

ครานี้เง้ยหุยอยู่ในโอวาทจริง ๆ ไปได้รวดเร็วอย่างยิ่ง

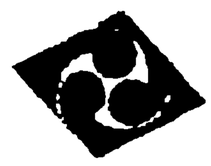

อาทิตย์บ่ายคล้อย เกิงหักเหลี่ยมเริ่มมีเงาขึ้นมาแล้ว

โป้วอั้งเสาะมิได้เคลื่อนไหว กระทั่งท่วงท่ายังคงแน่วนิ่งดุจรูปสลักจากศิลา

เงาร่างเหยียดยาว ยิ่งยาวแล้ว

โป้วอั้งเสาะยังคงมิเคลื่อนไหว...ร่างมิได้เคลื่อนไหว หัวใจก็มิได้ฟุ้งซ่าน

หากคนที่คุ้นเคยกับความเงียบเหงาว้าเหว่มาเนิ่นนานจนชาชิน อย่างนั้นสำหรับเขามันแล้ว การรอคอยมิใช่เป็นความเจ็บปวดทรมานอีกเลย

เพราะรอคอยการชักดาบเป็นครั้งแรก โป้วอั้งเสาะรอคอยถึงสิบเจ็ดปีเต็ม ๆ แต่การชักดาบในครานั้นกลับไม่มีความหมายเลย ไม่มีผลของการยุติ

(ความละเอียดอยู่ในเรื่องดาบจอมภพ)

นับแต่บัดนั้นมา โป้วอั้งเสาะก็ฝึกการสะกดกลั้นรอคอยได้สำเร็จ

หากแม้นโต้วลุ้ยเข้าใจประการนี้ มันอาจบางทีจะไม่ให้โป้วอั้งเสาะรอคอยแล้ว

...ตอนเวลาที่ท่านให้เรารอคอย ตัวท่านเองไยมิใช่อยู่ในระหว่างรอคอยเช่นกัน ?

เรื่องราวในโลก ความจริงมีมากหลาย คล้ายเป็นกระบี่มีคมทั้งสองฟากข้าง

...ตอนที่ท่านไปทำร้ายผู้อื่น ตัวเองก็มักจะประสบการทำร้ายเช่นเดียวกันอยู่เสมอ

มีบางครา บาดแผลจากการทำร้ายที่ท่านได้รับ ยังมากกว่าฝ่ายตรงข้ามเสียอีก !

โป้วอั้งเสาะระบายลมจากปากเบา ๆ รู้สึกจิตใจเยือกเย็นแจ่มใสอย่างยิ่ง

ตอนนี้ผ่านเวลาบ่ายไปครู่ใหญ่แล้ว

บ้านที่ซอมซ่อมืดเลือนรางนี้ อยู่สุดตรอกที่มืดเลือนรางสายหนึ่ง เจ้าของเดิมเป็นชายชราขี้โรค และตระหนี่ถี่เหนียวยิ่ง ฟังว่า จวบจนซากศพของมันขึ้นอืดเหม็นเคละคลุ้ง จึงถูกผู้คนพบเห็น

คงเชียะเช่าบ้านหลังนี้ไว้ กลับมิใช่เพราะตระหนี่ถี่เหนียว

มันมีเงินเพียงพอจะไปเช่าโรงเตี๊ยมดีที่สุด แต่มันยินยอมมาอยู่ในที่นี้

สำหรับกับมัน นับว่าขัดกัน และเสียดสีต่อฉายาคงเชียะ (นกยูง) ของมันอย่างยิ่ง

มันต้องไม่คล้ายเป็นนกยูงที่ทั้งสวยงามทั้งสง่า ชมชอบอวดปีกหางที่งดงามแพรวพราวของมัน...แต่กลับคล้ายเป็นค้างคาวที่ไม่อาจเห็นแสงอาทิตย์

ตอนหัวแม่มือเข้ามา มันกำลังนอนอยู่บนเตียงที่ทั้งเย็นทั้งแข็ง

หน้าต่างเล็ก ๆ ที่มีเพียงบานเดียวของตัวบ้านถูกตอกตายไปนานแล้ว ในห้องจึงยิ่งมืดกว่าธรรมดา นับว่าคล้ายเป็นถ้ำค้างคาวมากกว่าห้องผู้คนอยู่อาศัย

หัวแม่มือทรุดกายนั่ง หอบหายใจถี่เร็ว มันไม่เข้าใจตลอดมา นกยูงไฉนจึงพอใจอยู่ในบ้านหลังนี้ได้?

นกยูงกระทั่งหางตายังไม่ชำเลืองแลมัน รอจนเสียงหอบหายใจของมันเบาลงบ้างแล้วจึงได้ถาม

"โต้วลุ้ยเล่า?"

"มันยังรออยู่"

"ตอนนี้เป็นเวลาใด?"

"ตอนเราแยกทางกับมัน เป็นเวลาบ่ายตรง"

"มันตั้งใจจะให้โป้วอั้งเสาะรออีกนานเท่าใด?"

"เราได้บอกกับมันแล้ว อย่างน้อยต้องรอถึงบ่ายใกล้สนธยาจึงไป"

มุมปากคงเชียะปรากฏรอยยิ้มที่เหี้ยมอำมหิตขึ้นแล้วกล่าว

"ยืนอยู่ในสถานที่ปิศาจนั้นสี่ชั่วโมง (สองชั่วยาม) เป็นโทษทัณฑ์ที่น่ากลัวยากจะทนทานได้"

แต่หัวแม่มือกลับขมวดคิ้วกล่าว

"เรากังวลเรื่องประการหนึ่ง"

"เรื่องอันใด?"

"โป้วอั้งเสาะแม้กำลังรอ โต้วลุ้ยเองก็กำลังรอ เราเพียงกังวล มันจะไม่มีความอดทนเทียบเท่าโป้วอั้งเสาะ"

"หากแม้นตายในคมดาบโป้วอั้งเสาะ ท่านมีความเสียหายใดบ้าง?"

"ไม่มี"

"อย่างนั้น ท่านมีกระไรต้องกังวล?"

หัวแม่มือแย้มยิ้มเล็กน้อย ยกแขนเสื้อขึ้นซับเหงื่อแล้วกล่าว

"เรายังมีข่าวดีจะบอกให้ท่านทราบ"

คงเชียะสงบฟัง หัวแม่มือกล่าวต่อ

"อี้น้ำปวยถูกพิษแล้วจริง ๆ และยังสาหัสอย่างยิ่งด้วย"

"ข่าวนี้ท่านได้มาจากที่ใด?"

"ใช้เงินห้าร้อยตำลึงซื้อมา"

ดวงตาคงเชียะเป็นประกายทันที

"ข่าวที่มีราคาคู่ควรกับเงินห้าร้อยตำลึง ปกติมักเป็นข่าวที่เชื่อได้"

"ดังนั้น พวกเราจึงพร้อมที่จะไปฆ่ามันได้ในทุกเวลา"

"พวกเราไปกันในตอนนี้เลย"

ตอนนั้นเพิ่งผ่านบ่ายไปไม่นาน

เวลาบ่ายได้ผ่านไปเนิ่นนานอย่างยิ่งแล้ว แต่แสงอาทิตย์ยังแผดกล้าร้อนแรง ฤดูไบไม้ผลิใกล้ลาลับ ฤดูร้อนที่ยาวนานเริ่มคืบคลานมา

โป้วอั้งเสาะชิงชังฤดูร้อน

ฤดูร้อนที่ทารกทั่ว ๆ ไปได้เล่นกันโดยสนุกสนานสำราญใจ กลางวันเปลื้องเปลือยเปล่าลงเกลือกกลิ้งในสระน้ำ ตีลังกากอดปล้ำในพื้นหญ้า ถอนหญ้าตีกัน ไล่จับเงื่อ เมื่อถึงตอนกลางคืน นั่งที่ใต้ร้านแตง กินแตงหวานที่แช่ในบ่อน้ำจนเย็นเฉียบ ฟังญาติผู้ใหญ่เล่านิทานเรื่องภูตผีปิศาจ แล้วจับหิ่งห้อยใส่ถุง ไปหาอาโกวอาอี๊ที่เยาว์วัยแลกขนมมาได้อีกห่อใหญ่

ฤดูร้อนที่ล้ำค่าดั่งทองคำ วัยทารกที่ล้ำค่าปานทองคำ มีแต่ความสุขสันต์หรรษา ไม่มีโศกเศร้ารันทด

โป้วอั้งเสาะมิเคยได้ผ่านฤดูร้อนที่เป็นของตัวเองมาเลยสักปีหนึ่ง

ฤดูร้อนในความทรงจำของมัน มิใช่กำลังมีเหงื่อไหลโซมก็เป็นหลั่งโลหิต มิใช่ซุกนอนอยู่ในร่มไม้เตี้ย คร่ำเคร่งฝึกฝนการชักดาบ ก็เป็นไปรอคอยชักดาบในทะเลทรายที่วิ่งนระอุ

ชักดาบ...ครั้งแล้วครั้งเล่า ชักดาบโดยไม่มีวันหยุดยั้งพักผ่อน

ท่วงท่าที่รวบรัดนี้ ถึงกับกลายเป็นส่วนสำคัญที่สุดในชีวิตของโป้วอั้งเสาะ

ชักดาบในครั้งต่อไป อยู่ในเวลาใด?

...เอกลักษณ์ของดาบคือความตาย

ตอนชักดาบ ก็คือตอนที่มีความตายเกิดขึ้น

เมื่อโป้วอั้งเสาะชักดาบในตอนนี้ ผู้ตายจะเป็นใคร?

โป้วอั้งเสาะก้มศีรษะต่ำ เพ่งมองมือที่กุมดาบของตน มือเย็นเฉียบ ดาบยิ่งเย็น มือซีดขาว ดาบดำสนิท

ขณะเวลานั้นเอง โป้วอั้งเสาะได้ยินเสียงฝีเท้าของโต้วลุ้ย

เป็นเวลาบ่ายคล้อยผ่านไปใกล้ถึงบ่ายสามโมงแล้ว

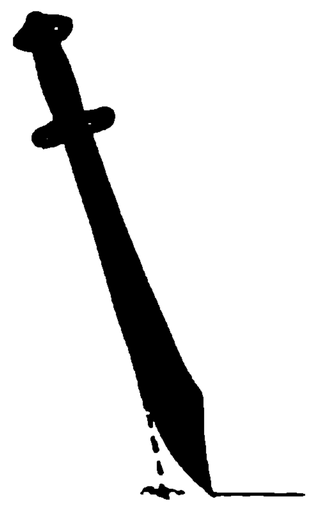

หักหาญผลาญชีวิต

มุมของกำแพงด้านหลังสวนมีประตูน้อย ๆ บานหนึ่ง โป้วอั้งเสาะเข้ามาทา
ประตูด้านนี้ โต้วลุ้ยก็เช่นกัน

ทั้งสองต่างมิได้กระโดดข้ามกำแพง ทางเล็ก ๆ ถูกหญ้าขึ้นบดบังหมดสิ้
หากแม้นเดินตรงมาบนพื้นหญ้า ระยะก็จะใกล้กว่าอีกมากมาย

แต่ทั้งสองกลับยินยอมเดินคดโค้งตามทางน้อย ๆ สายนี้

พวกมันต่างเดินช้าอย่างยิ่ง แต่เมื่อเริ่มเดิน ก็ต้องไม่มีการหยุดลงกลางคั
ดูจากในหลายสถาน ทั้งสองคล้ายมีที่เป็นเช่นเดียวกันอยู่มากหลาย

แต่ทั้งสองต้องมิใช่เป็นคนประเภทเดียวกัน เพียงเห็นดาบของทั้งสองต้องดูออ
ทันที

ดาบของโต้วลุ้ยฝังอัญมณีไว้มากหลาย เป็นประกายแพรวพรายในแสงอาทิต
ดาบของโป้วอั้งเสาะดำสนิท

แต่ทว่า ดาบทั้งสองเล่มกลับพานมีส่วนคล้ายคลึงกันอยู่ประการหนึ่ง

...ดาบทั้งสองเล่มล้วนเป็นดาบ ดาบที่ฆ่าคนได้!

แล้วคนทั้งสองจะเป็นคนประเภทเดียวกันหรือไม่!

...ทั้งสองล้วนเป็นคน เป็นคนที่ฆ่าคน!

เวลาบ่ายสามโมงยังไม่ถึง แต่เวลาชักดาบมาถึงแล้ว

ดาบพอถูกชักออก ก็มีแต่ความตาย

'มิใช่มันตาย ก็เป็นเราตาย!'

ในที่สุด ฝีเท้าโต้วลุ้ยก็หยุดลง หยุดประจันหน้ากับโป้วอั้งเสาะ และก็หยุดประจันกับดาบที่เลอเลิศในพิภพจบแดนของโป้วอั้งเสาะ

มันตั้งอกตั้งใจจะให้คนผู้นี้ตายในดาบของมัน แต่ทว่าในก้นบึ้งของหัวใจมัน ผู้ที่มันเคารพที่สุดก็เป็นคนผู้นี้

โป้วอั้งเสาะกลับคล้ายยังอยู่ในที่สุดแสนไกล พอดีที่สุดแสนไกลมีเมฆดำหย่อมใหญ่ลอยมาบดบังดวงอาทิตย์ไป

ดวงอาทิตย์หายไปแล้ว แต่อาทิตย์ยืนยงอยู่ตลอดกาลนาน

คนเล่า?

ในที่สุด โต้วลุ้ยส่งเสียงขึ้นก่อน

"ข้าพเจ้าแซ่โต้ว โต้วลุ้ย"

"ข้าพเจ้ารู้จัก"

"ข้าพเจ้ามาช้าไป"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"ข้าพเจ้าจงใจให้ท่านรอคอย ต้องการให้ท่านรอคอยจนหงุดหงิดกลัดกลุ้ม ข้าพเจ้าจึงมีโอกาสฆ่าท่าน"

"ข้าพเจ้าทราบ"

โต้วลุ้ยพลันหัวร่อกล่าวต่อ

"แต่เสียดายที่ข้าพเจ้าลืมไปประการหนึ่ง...ตอนที่ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านรอคอย ข้าพเจ้าก็ต้องรอคอยเช่นเดียวกัน"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"เฮอะ ท่านทราบทุกเรื่องราว?"

"ข้าพเจ้าอย่างน้อยยังทราบอีกเรื่องหนึ่ง"

"ท่านบอกมา"

"พอข้าพเจ้าชักดาบ ท่านก็ต้องตาย"

มือของโต้วลุ้ยพลันกำแนบแน่น แก้วตาหดเล็กลงทันที อึกเนิ่นนานให้หลังจึงถาม

"ท่านมีความมั่นใจ?"

"แน่นอน"

"อย่างนั้น ท่านตอนนี้ไฉนยังไม่ชักดาบ?"

ตอนนี้ใกล้ถึงบ่ายสามแล้ว เมฆดำเพิ่งลอยมาบดบังดวงอาทิตย์ ในสายลมเริ่มจะมีความหนาวเย็น

นับเป็นเวลาที่เหมาะต่อการฆ่าคนอย่างยิ่ง

เม่งง้วยซิม (หัวใจจันทร์เพ็ญ) อยู่ในเม่งง้วยเล้า (หอจันทร์เพ็ญ) เม่งง้วยเล้าอยู่ในง้วยกวงหั่ง (ตรอกแสงจันทร์)

ตอนหัวแม่มือกับนกยูงเดินมาในตรอกแสงจันทร์ พอดีมีกระแสลมโชยพัดผ่านมาวูบหนึ่ง

ลมที่เย็นสบายอย่างยิ่ง

หัวแม่มือสูดลมหายใจลึก ๆ แย้มยิ้มกล่าว

"วันนี้นับว่ามีอากาศเหมาะต่อการฆ่าคนอย่างยิ่ง เวลานี้ก็เหมาะต่อการฆ่าคนอย่างยิ่งด้วย"

นกยูงร้องอ้อ หัวแม่มือกล่าวต่อ

"ท่านฆ่าคนในตอนนี้แล้ว ยังพอจะมีเวลาเหลือเฟือให้ไปอาบน้ำ แล้วไปดื่มสุราให้เป็นที่สุขสำราญอีกมื้อหนึ่ง"

นกยูงหัวร่อเบา ๆ กล่าวขึ้นบ้าง

"จากนั้นค่อยไปหาสตรีมาหลับนอนสักนางหนึ่ง"

หัวแม่มือแย้มยิ้มจนตาหยี พลางตอบ

"มีบางครั้ง เรากระทั่งยังหามาถึงสองสามนาง"

"ท่านเคยบอก เม่งง้วยซิมเป็นนางคณิกา?"

"นางที่จริงก็ใช่อยู่แล้ว"

"ค่ำคืนวันนี้ ท่านต้องการหานางหรือไม่?"

"ไม่ต้องการ"

"เพราะเหตุใด?"

หัวแม่มือมิได้ตอบโดยตรง แต่กล่าวช้า ๆ

"คณิกาก็มีหลายประเภท"

"นางเป็นประเภทใด?"

"นางพอดีเป็นประเภทที่เราไม่ต้องการหา"

"เพราะเหตุใด?"

หัวแม่มือถอนหายใจแล้วฝืนยิ้มตอบ

"เนื่องเพราะในบรรดาสตรีที่เราเคยเห็นมา นางเป็นผู้น่ากลัวที่สุด ขอเพียงเราหลับตาเมื่อใด นางเป็นต้องฆ่าเราได้ทันที"

"หากท่านไม่หลับตา?"

"เราไม่หลับตา นางยังคงฆ่าเราได้เช่นกัน"

"เราทราบว่า พลังฝีมือท่านไม่เลวอย่างยิ่ง"

"แต่ในแผ่นดิน อย่างน้อยยังมีสตรีสองนางที่สามารถฆ่าเราได้"

"นางเป็นหนึ่งในจำนวนนั้น?"

หัวแม่มือถอนใจแล้วผงกศีรษะ นกยูงถามอีก

"ยังมีอีกผู้หนึ่งเป็นใคร?"

"เง้ยยี่เสียวเจี๊ยะ เง้ยหุย"

วาจามันเพิ่งขาดคำ ก็ได้ยินเสียงหัวร่อที่สดใสไพเราะปานระฆังเงิน

สองฟากข้างของตรอกเป็นกำแพงสูง เหนือกำแพงสูงมียอดไม้

เสียงหัวร่อนี้ดังออกมาจากในคบไม้กิ่งใบดกหนา

"ตัวอ้วนเหลวไหล ไฉนทราบเราได้ยินคำพูดของท่าน?"

หัวแม่มือรีบปฏิเสธทันที ยี่เสียวเจี๊ยะส่งเสียงมาอีก

"อย่างนั้นท่านไฉนจึงแสร้งเยินยอเรา?"

เสียงหัวร่อสดใสไพเราะ ตัวผู้หัวร่อสวยสะคราญ วิชาตัวเบายิ่งงดงาม นางลอยละลิ่วลงมาจากคาคบ คล้ายดั่งเป็นเมฆปุยหนึ่ง ดอกไม้กลีบหนึ่ง

กลีบดอกไม้ที่เพิ่งถูกลมฤดูใบไม้ผลิโชยร่วงหล่น

หัวแม่มือเพิ่งเห็นเงาร่างนาง ตัวนางก็ได้หายลับไปอีกแล้ว

หัวแม่มือจับตามอง จนเงาร่างนางลับไปในคบไม้อีกต้นหนึ่งแล้ว แย้มยิ้มจนตาหยีเหลือเส้นเดียว ส่งเสียงเบา ๆ

"นี่ก็คือเง้ยยี่เสียวเจี๊ยะ"

"นางไฉนพลันปรากฏตัว แล้วพลันไปอย่างเร่งร้อนอีก?"

นกยูงอดมิได้ต้องถาม หัวแม่มือแย้มยิ้มตอบ

"เนื่องเพราะนางจะมาให้พวกเราทราบ นางยังสูงส่งกว่าเม่งง้วยซิม ดังนั้นพวกเราตอนนี้พอจะวางใจ ไปลงมือต่ออี้น้ำปวย"

"เราไม่เข้าใจเพียงประการเดียว?"

"ประการใด?"

"พวกเราไฉนต้องฆ่าอี้น้ำปวย? มันเป็นคนเยี่ยงไรกันแน่? ไฉนไม่มีผู้คนในวงพวกนักเลงล่วงรู้ประวัติความเป็นมาของมันเลย?"

ทีท่าของหัวแม่มือพลันเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียดอย่างยิ่ง เน้นเสียงหนัก ๆ

"ประการนี้ท่านควรอย่าถามจึงประเสริฐสุด หากแม้นท่านต้องถามให้ได้ ก็ควรเตรียมของสิ่งหนึ่งไว้ก่อน"

"ท่านจะให้เราไปเตรียมกระไร?"

"โลง"

นกยูงมิได้สอบถามอีก ตอนเงยหน้า พอดีมีเมฆดำลอยมาบดบังดวงอาทิตย์

ตอนเมฆดำลอยบดบังดวงอาทิตย์ เม่งง้วยซิมกำลังนั่งปักสะดึงอยู่ริมหน้าต่าง

ที่นางปักเป็นรูปกุหลาบ กุหลาบของฤดูใบไม้ผลิ

อี้น้ำปวยนอนแน่นิ่งอยู่บนเตียง สีหน้าซีดขาวเช่นเดียวกับโป้วอั้งเสาะ

ลมโชยเฉื่อยฉิวมาจากหน้าต่าง เป็นลมที่เย็นมากแล้ว เย็นดุจดั่งปลายฤดูใบไม้ร่วง

นางพลันได้ยินเสียงของพวกมัน

เสียงฝีเท้าพวกมันเบายิ่งกว่ากระแสลม เสียงที่พวกมันกล่าวกลับเย็นยิ่งกว่ากระแสลม

"รีบไปเรียกอี้น้ำปวยลงมา"

"มันไม่ลงมา พวกเราก็จะขึ้นไป"

เม่งง้วยซิมถอนใจยาว นางทราบว่าอี้น้ำปวยต้องไม่ลงไป และก็ทราบ พวกมันต้องขึ้นมาแน่

เนื่องเพราะอี้น้ำปวยไม่คิดจะฆ่าพวกมัน เป็นพวกมันคิดจะฆ่าอี้น้ำปวย ดังนั้นอี้น้ำปวยพอจะนอนสบายอยู่บนเตียง พวกมันกลับต้องพาอาวุธของพวกมันฝ่าถนนข้างนอกรอก เคาะประตูขึ้นหอ ลน ๆ ลาน ๆ มา กลัวจะสูญเสียโอกาสได้ฆ่าคนไป

...ในระหว่างผู้ฆ่าและผู้ถูกฆ่า เป็นผู้ใดสูงส่งกว่า? ผู้ใดต่ำทรามกว่า? ผู้ใดน่าเศร้าเสียใจกว่า? ผู้ใดน่าหัวร่อมากกว่า?

เม่งง้วยซิมมิได้ครุ่นคิดต่อไป เนื่องเพราะนางทราบ ปัญหานี้ไม่มีผู้ใดสามารถตอบได้

นางก้มศีรษะปักดอกกุหลาบของนางอีกแล้ว

นางมิได้ยินเสียงฝีเท้า และมิได้ยินเสียงเคาะประตู แต่นางทราบ มีคนมาหยุด

ที่หน้าประตูแล้ว

"เข้ามา ประตูมิได้ลงกลอน พอผลักก็เปิดออกเอง"

นางมิได้เงยหน้าก็ส่งเสียงไป ประตูที่เพียงผลักเบา ๆ ก็เปิดได้ กลับพาลไม่มีผู้ใดผลัก

"ในเมื่อสองท่านมาฆ่าคน หรือยังต้องให้ผู้ถูกฆ่าเปิดประตูต้อนรับพวกท่าน"

เสียงของนางนุ่มนวลอย่างยิ่ง แต่เมื่อกระทบโสตนกยูงและหัวแม่มือ คล้ายดั่งยังแหลมยิ่งกว่าเข็มเสียอีก

วันนี้มีอากาศที่เหมาะต่อการฆ่าคนอย่างยิ่ง ตอนนี้ก็เป็นเวลาที่เหมาะต่อการฆ่าคน ความจริงจิตใจกับสมองมันปลอดโปร่งแจ่มใสยิ่ง

แต่ตอนนี้พวกมันพลันกลับกลายเป็นไม่ปลอดโปร่งแจ่มใสแล้ว เนื่องเพราะคนที่จะถูกฆ่าคล้ายดั่งปลอดโปร่งแจ่มใสยิ่งกว่าพวกมันมากหลายนัก แต่พวกมันกลับมายืนจับเจ่าอยู่ที่หน้าประตูดั่งเป็นคนปัญญาอ่อน กระทั่งหัวใจก็เต้นถี่เร็วกว่าธรรมดาอีกเท่าตัว

...ที่แท้ฆ่าคนก็มิใช่เป็นเรื่องสนุกสนานเท่าใด

นกยูงหันมองหัวแม่มือ หัวแม่มือหันมองนกยูง ทั้งสองต่างถามตัวเองในใจ

'อี้น้ำปวยใช่ถูกพิษจริงหรือไม่? ในห้องใช่มีเบ็ดรอเกี่ยวให้พวกมันไปติดอยู่หรือไม่?'

ความจริงในใจพวกมันก็ทราบ เพียงผลักประตูบานนี้ ปัญหาทั้งมวลก็จะได้รับคำตอบมาทันที

แต่มันสองไม่มีผู้ใดยื่นมือ

เสียงนุ่มนวลของเม่งง้วยซิมดังออกมาอีกครา

"ตอนที่พวกท่านเข้ามา ควรลดเสียงฝีเท้าให้เบาอีกสักเล็กน้อย อี้กงจื้อถูกพิษแล้ว ตอนนี้กำลังหลับสนิท พวกท่านอย่าได้ส่งเสียงรบกวนอี้กงจื้อให้ตื่นมาจึงประเสริฐ"

หัวแม่มือพลันหัวร่อกล่าว

"นางเป็นสหายของอี้น้ำปวย นางทราบพวกเรามาเพื่อฆ่าอี้น้ำปวย แต่พาลคล้ายกลัวพวกเราไม่กล้าเข้าไปลงมือก็ปาน ท่านว่าเพราะสาเหตุใด?"

นกยูงตอบเสียงเย็นชา

"เนื่องเพราะนางเป็นสตรี สตรีความจริงพร้อมที่จะขายบุรุษได้ทุกเวลาอยู่แล้ว"

"ไม่ถูก"

"แล้วท่านว่านางเพราะกระไร?"

"เพราะนางทราบ ยิ่งกล่าวเยี่ยงนี้ พวกเรายิ่งเกิดความระแวงแคลงใจ กลับไม่กล้า

เข้าไป"

"ท่านมีเหตุผล ท่านเข้าใจสตรีกระจ่างยิ่งกว่าเราเสมอมา"

"อย่างนั้น พวกเรายังรอกระไร?"

"รอให้ท่านเปิดประตู"

"ที่ฆ่าคนคือท่าน"

"ที่เปิดประตูคือท่าน"

หัวแม่มือหัวร่ออีกคราจึงกล่าว

"ท่านใช่มิยินยอมเสียงอันตรายเลยเสมอมา?"

นกยูงรับคำ หัวแม่มือกล่าวต่อ

"ร่วมมือกับคนเช่นท่าน เป็นเรื่องเบิกบานใจอย่างยิ่งจริง ๆ"

"เนื่องเพราะท่านต้องมีชีวิตยืนยาวกว่าเรา เมื่อเราตายไปแล้ว ท่านอย่างน้อยก็งพอจะเก็บศพให้กับเรา"

มันยังหัวร่ออยู่ แต่ใช้มือจี้เบา ๆ

ประตูก็เปิดออกทันที

เม้งง้วยซิมยังนั่งปักสะดึงที่ริมหน้าต่าง อี้น้ำปวยยังคงนอนอยู่บนเตียง แน่นิ่งต่งคนตายไปแล้ว

หัวแม่มือระบายลมจากปากเฮือกหนึ่งแล้วส่งเสียง

"เชิญเข้าไปได้"

"ท่านไม่เข้าไป?"

"ท่านฆ่าคน เราเปิดประตู เรื่องของเราจัดการเรียบร้อยแล้ว ตอนนี้ถึงคราท่านบ้าง"

นกยูงเขม้นมองมันเป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่ง พลันกล่าวขึ้น

"มีเรื่องหนึ่งที่เรามิเคยบอกเล่ากับท่านเสมอมา"

หัวแม่มือร้องอ้อ นกยูงแค่นเสียงเย็นชาตอบ

"เราพอเห็นท่านก็สะอิดสะเอียน อย่างน้อยมีสามครั้งที่คิดจะฆ่าท่าน"

หัวแม่มือถึงกับยังแย้มยิ้มตอบ

"โชคดีที่ท่านจะฆ่าในครั้งนี้มิใช่เรา เป็นอี้น้ำปวย"

นกยูงนิ่งอึ้ง ดังนั้นหัวแม่มือผลักประตูกว้างกว่าเดิมแล้วส่งเสียง

"เชิญ"

ในห้องสงบอย่างยิ่ง และมืดอย่างยิ่ง แสงอาทิตย์นอกหน้าต่างถูกเมฆดำ

เดาถึงไปโดยสิ้นเชิง

ตอนนี้เพิ่งผ่านบ่ายสองโมง

ในที่สุด นกยูงก้าวเข้าไปในห้อง ตอนปลายเท้าแตะพื้น มือของมันได้ลอดเข้าไปในแขนเสื้อ ปลายนิ้วสัมผัสถูกกระบอกคงเชียะเหล็งแล้ว

คงเชียะเหล็งที่เรียบลื่นเย็นเฉียบ อาวุธร้ายที่เลอเลิศในพิภพจบแดน!

หัวใจมันหนักแน่นเยือกเย็น ปลอดโปร่งแจ่มใสมาทันที

เม่งง้วยซิมเงยหน้าขึ้นจ้องมองมันแล้ว พลันหัวร่อกล่าว

"ท่านก็คือคงเชียะ?"

"คงเชียะมิใช่น่าหัวร่อ"

"แต่ท่านไม่คล้าย ไม่คล้ายจริง ๆ"

"ท่านก็ไม่คล้ายคณิกา"

เม่งง้วยซิมหัวร่ออีก นกยูงกล่าวว่า

"เป็นคณิกาก็มิใช่เรื่องน่าหัวร่อ"

"แต่กลับมีอีกเรื่องน่าหัวร่อยิ่ง"

"เรื่องอันใด?"

"ท่านไม่คล้ายนกยูง แต่เป็นนกยูง ข้าพเจ้าไม่คล้ายคณิกา แต่เป็นคณิกาล่อความจริงคล้ายม้าอย่างยิ่ง แต่กลับพาลมิใช่"

นางหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"ในโลก มีเรื่องมากหลายที่เป็นเช่นนี้"

นกยูงขมวดคิ้วถาม

"ท่านต้องการกล่าวเรื่องราวใดกันแน่?"

"สมมุติอาวุธลับที่ท่านติดตัวมาคล้ายคงเชียะเหล็งอย่างยิ่งชัด ๆ แต่กลับพาลมิใช่"

คงเชียะหัวร่อเสียงกึกก้องทันที ต้องเป็นคนที่ได้ยินเรื่องเหลวไหลที่สุดจึงจะหัวร่อได้ร้ายกาจปานนี้

เม่งง้วยซิมกล่าวต่อไป

"ความจริงในใจท่านเคยมีความสงสัยประการนี้อยู่ก่อนแล้ว เนื่องเพราะท่านรู้สึกมาตั้งแต่ต้น อานุภาพของมันมิน่าสะพรึงกลัวดั่งที่เล่าลือกัน ดังนั้นท่านจึงไม่กล้าใช้มันไปรับมือกับโป้วอั้งเสาะ"

นกยูงแม้ยังหัวร่อ แต่เสียงหัวร่อคล้ายฝืนขึ้นแล้ว

เม่งง้วยซิมกล่าวต่อ

"แต่น่าเสียดาย แม้ท่านมีความคลางแคลงสงสัยอยู่ กลับไม่มีปัญญายืนยัน และไม่กล้าไปยืนยันเสมอมา"

นกยูงอดมิได้ต้องโพล่งขึ้น

"หรือท่านสามารถ?"

"ข้าพเจ้าสามารถ มีแต่ข้าพเจ้าจึงสามารถ เนื่องเพราะ..."

"เพราะกระไร?"

"คงเชียะเหล็งที่พวกท่านพกมานี้ ที่ข้าพเจ้ามีอยู่หลายกระบอก หากท่านต้องการ ข้าพเจ้าพร้อมจะกำนัลแก่ท่านอีกกระบอกหนึ่ง"

สีหน้านกยูงเปลี่ยนแปรไปทันที สีหน้าหัวแม่มือที่นอกประตูก็เปลี่ยนแปรเช่นกัน

เม่งง้วยซิมกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าตอนนี้ก็กำนัลให้แก่ท่านกระบอกหนึ่งเลย นี่! รับไป"

นางถึงกับสะบัดมือเหวี่ยงกระบอกทองคำเป็นประกายเหลืองอร่ามออกจากแขนเสื้อไปจริง ๆ เหวี่ยงให้แก่นกยูงอย่างไม่มีความเสียดาย ดุจดั่งเหวี่ยงเศษเงินให้แก่ขอทานไปอีแปะหนึ่ง

คงเชียะตวัดมือรับไว้ เพียงเหลือบมองสองครา สีหน้าก็คล้ายเป็นคนที่ถูกผู้คนกระทืบใส่ท้องน้อย แต่ยังคงได้ยินเสียงเม่งง้วยซิมดังขึ้น

"ท่านดูคงเชียะเหล็งกระบอกนี้ ใช่เป็นเช่นดั่งตัวท่านไม่ผิดเพี้ยน?"

นกยูงมิได้ตอบ และไม่จำเป็นต้องตอบ มิว่าผู้ใดเห็นสีหน้ามัน ต่างพอจะเดาคำตอบได้เอง

หัวแม่มือได้เริ่มถอยหลังไปโดยไม่มีเสียง

นกยูงพลันหันขวับ เขม้นมองมันแล้วแค่นเสียง

"ท่านไฉนยังไม่ลงมือฆ่าเรา?"

หัวแม่มือพยายามฝืนยิ้มตอบ

"พวกเราเป็นมิตรสหายในวงการเดียวกัน เราไฉนจึงต้องฆ่าท่าน?"

"เนื่องเพราะเราจะฆ่าท่าน เราความจริงต้องการฆ่าท่าน ตอนนี้ยิ่งต้องการฆ่าท่านให้ได้"

"แต่เรากลับไม่ต้องการฆ่าท่าน เนื่องเพราะเราความจริงไม่จำเป็นต้องลงมือเองเลย"

มันหัวร่อจนนัยน์ตาหยีเหลือเส้นเดียว แล้วกล่าวต่อ

"ขอเพียงมีชนชาวนักเลงคนเดียวที่ทราบว่าคงเชียะเหล็งของท่านมิใช่ของแท้

ไม่เกินสามชั่วยาม ท่านก็ต้องกลายเป็นซากนกยูง"

"แต่เสียดายที่ท่านลืมเรื่องประการหนึ่งไป"

"อ้อ เรื่องอันใด?"

"คงเชียะเหล็งกระบอกนี้แม้เป็นของเทียม จะฆ่าท่านยังคงง่ายดายดั่งพลิกฝ่ามือ"

รอยยิ้มของหัวแม่มือชาค้างไปทันที แต่ร่างทะยานขึ้นจากที่...

ปฏิกิริยาของมันแม้ไม่เชื่องช้า แต่ยังคงช้าไปชั่ววูบ

กระบอกทองคำในมือนกยูง มีประกายที่เจิดจ้าบาดตาแผ่นผืนหนึ่งกระจายออกไปแล้ว

ประกายที่เจิดจ้าดั่งแสงสนธยา ประกายที่สวยดั่งสายรุ้งหลังฝน

ร่างอ้วนฉุจนอัปลักษณ์ของหัวแม่มือ ถูกครอบคลุมเข้าไปในม่านประกายที่งามเจิดจ้าบาดตาทันที รอจนเมื่อประกายเจิดจ้าแพรวพรายสูญสลาย ชีวิตมันก็ได้มอดมลายไปแล้ว!

เสียงฟ้าร้องแว่วมาเบา ๆ ในเมฆดำมืหยาดน้ำร่วงหล่นลงมา

ในที่สุด เม่งง้วยซิมถอนใจกล่าวขึ้น

"ท่านบอกไม่ผิด คงเชียะเหล็งนี้แม้เป็นของเทียม แต่ก็ยังมีอานุภาพฆ่าคนได้"

นกยูงหันกลับมาแล้ว ถลึงจ้องนางพลางกล่าว

"ดังนั้น เราก็พอจะใช้มันมาฆ่าท่าน"

"ข้าพเจ้าทราบ กระทั่งหัวแม่มือยังถูกท่านฆ่าปิดปาก ท่านยิ่งย่อมต้องฆ่าข้าพเจ้าแน่"

"ท่านตายไปแล้ว ต้องไม่มีผู้คนทราบ คงเชียะเหล็งของเราแท้หรือเทียม"

"นอกจากข้าพเจ้า ความลับนี้ไม่มีผู้อื่นใดทราบเลยจริง ๆ"

"โต้วลุ้ยต้องรอจนถึงบ่ายสามโมงจึงไปตามกำหนดนัด เราฆ่าพวกท่านแล้วพอดีเร่งรุดไปสมทบการต่อสู้ครั้งนี้ มิว่าพวกมันจะเป็นฝ่ายใดได้ชัยต่างเช่นเดียวกัน ที่เหลืออยู่ผู้หนึ่งอย่างไรก็ต้องตายกับมือเราอีก"

เม่งง้วยซิมถอนใจกล่าว

"แผนของท่านรอบคอบสุขุมจริง ๆ แต่เสียดาย ท่านก็ลืมเรื่องไปประการหนึ่ง"

คงเชียะเม้มปากไว้ รอคอยให้นางกล่าวต่อไป เม่งง้วยซิมกล่าวต่อจริง ๆ

"ท่านลืมถามข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไฉนจึงทราบ คงเชียะเหล็งของท่านเป็นของเทียม?"

นกยูงถามไปทันทีจริง ๆ

"ท่านไฉนทราบได้?"

"มีแต่ข้าพเจ้าจึงทราบความลับนี้ เนื่องเพราะคงเชียะเหล็งเหล่านี้ล้วนเป็นข้าพเจ้าสร้างมากับมือ"

นกยูงตะลึงลานไปอีกครา เม่งง้วยซิมกล่าวต่อ

"ในเมื่อข้าพเจ้าสามารถสร้างคงเชียะเหล็งเหล่านี้ ในเมื่อข้าพเจ้ากล้ากำนัลให้แก่ท่านอย่างง่ายดาย ข้าพเจ้าย่อมมีความมั่นใจที่จะทำลายมันได้"

สีหน้าคงเชียะซีดขาว มือก็สั่นระริกแล้ว

มันสามารถฆ่าคน อาจบางทีมิใช่เนื่องเพราะมันมีคงเชียะเหล็ง แต่เนื่องเพราะมันมีหัวใจที่เด็ดเดี่ยว มีมือที่มั่นคง

ตอนนี้ สองประการนั้นต่างถูกทำลายไปหมดสิ้นแล้ว

เม่งง้วยซิมกล่าวต่อ

"คงเชียะเหล็งกระบอกแรกก็เป็นข้าพเจ้าจงใจให้ท่านเก็บได้ ข้าพเจ้าเลือกเป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่ง จึงเลือกได้ท่านมาเป็นนกยูงของข้าพเจ้า เนื่องเพราะในวงพวกนักเลงยุคนี้ ผู้ที่มีเงื่อนไขเหนือกว่าท่านมีอยู่ไม่มากเลย ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไม่อาจที่จะยอมให้ท่านตายไปโดยง่ายดายไร้ค่า เพียงแต่ว่า..."

สายตาของนางที่เคยหยาดเยิ้มนุ่มนวลจนมีเสน่ห์เย้ายวนใจอย่างรุนแรง ถึงกับกลายเป็นคมกล้าดั่งสายฟ้า เน้นเสียงหนัก ๆ

"หากท่านคิดจะเป็นนกยูงของเราสืบไป ก็ต้องเชื่องเยี่ยงกับนกยูง หากท่านไม่เชื่อ ตอนนี้ท่านพอจะลงมือทดลองได้"

มือของนกยูงกำแนบแน่น แต่ยังคงสั่นระริกโดยไม่อาจสะกดกลั้น

มันดูมือทั้งสองของมัน พลันงอเอวลงไป อาเจียนอยู่ไม่หยุดยั้ง

เสียงฟ้าร้องแว่วมาเบา ๆ ในเมฆดำพลันมีน้ำหยาดหยดลงมา

"ข้าพเจ้าไม่ชักดาบ เนื่องเพราะข้าพเจ้ามีความมั่นใจ"

เสียงของโป้วอั้งเสาะคล้ายดังแว่วมาจากที่สุดแสนไกล ดังมาจากหลังเมฆดำที่ขอบฟ้า

"ตอนจะไปฆ่าคน มักคล้ายไปวิงวอนผู้คน กลายเป็นต่ำทรามอย่างยิ่ง เนื่องเพราะท่านไม่มีความมั่นใจเต็มที่ ดังนั้นมันจึงรุ่มร้อน จึงกระวนกระวาย กลัวจะพลาดโอกาสที่ประเสริฐสุดไป"

น้อยครั้งนักที่โป้วอั้งเสาะจะกล่าววาจามากหลายปานนี้ มันกล่าวช้าอย่างยิ่ง

คล้ายดังกลัวโต้วลุ้ยจะทนไม่ได้ก็ปาน

เนื่องเพราะมันทราบ แต่ละถ้อยกระทงความที่กล่าวในตอนนี้ ล้วนแล้วคล้ายดาบที่คมกริบ แทงเข้าไปกรีดหัวใจของโต้วลุ้ย

กล้ามเนื้อทั้งร่างของโต้วลุ้ยกระตุกจนตึงเครียด กระทั่งเสียงก็กลายเป็นแหบพร่าเมื่อร้อง

"ท่านมีความมั่นใจเต็มที่ ดังนั้นท่านจึงไม่รุ่มร้อน?"

โป้งอั้งเสาะผงกศีรษะ โต้วลุ้ยถามอีก

"ท่านต้องรอถึงเมื่อใดจึงชักดาบ?"

"ตอนท่านชักดาบ"

"หากข้าพเจ้าไม่ชักดาบ?"

"ท่านจะต้องชักดาบแน่ และต้องเร่งร้อนชักดาบออกมาด้วย"

...เนื่องเพราะเป็นท่านคิดจะฆ่าเรา มิใช่เราต้องการฆ่าท่าน

...ดังนั้น เวลาแท้จริงที่ท่านต้องตาย มิใช่เป็นเวลาเราชักดาบ แต่เป็นเวลาที่ท่านชักดาบ

มือที่กำด้ามดาบของโต้วลุ้ยมีเส้นโลหิตขึ้นจนเขียวคล้ำ

มันมิได้ชักดาบ แต่ตัวมันเองทราบ จะเร็วจะช้าก็ต้องชักออกมา

หยาดฝนที่เย็นเยียบสาดซัดเข้าใส่ร่างมันเป็นเส้นสาย เข้าใส่ใบหน้าของมันเป็นจุดแต้ม มันเผชิญกับโป้วอั้งเสาะ เผชิญกับจอมดาบหิมะแดงที่เลอเลิศในพิภพจบแดน!

มันเจ็บแค้นที่ไฉนไม่อาจบังคับใจตัวเอง มันเจ็บแค้นจนคล้ายคลุ้มคลั่ง พลันคำรามเสียงก้อง ฉีกกระชากเสื้อผ้าตัวเอง

และแล้ว มันชักดาบ

...เวลาชักดาบก็เป็นเวลาตาย

ดังนั้นเอง มันตายไปแล้ว

ตาย มิเพียงเป็นความเร้าใจ เป็นความเจ็บปวดเท่านั้น ยังเป็นการปลดเปลื้องอีกด้วย โต้วลุ้ยได้รับมาโดยครบครัน

ฝนโหมลงมาเร็วอย่างยิ่ง และก็ซาหายไปเร็วอย่างยิ่ง

บนทางน้อยยังมีโคลนเลน โป้วอั้งเสาะเดินช้า ๆ อยู่บนทางสายน้อย มือกำ

ตามดาบแนบแน่น

ดาบสอดเข้าฝักแล้ว คราบโลหิตบนดาบก็ถูกล้างสะอาดแล้ว ดาบเป็นสีดำสนิท

แก้วตาของมันก็ดำสนิท ดำจนเพียงพอจะซ่อนความเวทนาและรันทดที่มีไว้ในก้นบึ้งหัวใจ

พลันมีแสงอาทิตย์พุ่งเป็นลำออกมาจากหลังเมฆดำ คาดว่าคงเป็นแสงสุดท้ายของวันนี้

แสงอาทิตย์สาดส่องอยู่บนกำแพงสูง พลันมีเสียงหัวร่อดังมาจากกำแพง เป็นเสียงที่สดใสไพเราะดั่งระฆังเงิน และก็เป็นกระแสเสียงที่เย้ยหยันเหน็บแนม

เง้ยหุยปรากฏตัวขึ้นในแสงอาทิตย์ พลางส่งเสียง

"ไม่น่าดู ไม่น่าดูแม้แต่น้อย"

...ไม่น่าดูกระไร?

โป้วอั้งเสาะมิได้ถาม กระทั่งเท้าก็มิได้หยุดลง แต่โป้วอั้งเสาะเดินถึงที่ใด เง้ยหุยติดตามถึงที่นั้น และยังส่งเสียง

"พวกท่านต่อสู้กันไม่น่าดูแม้สักนิด ข้าพเจ้าความจริงคิดจะมาดูเพลงดาบของท่านเป็นขวัญตา คิดไม่ถึงว่าท่านจะใช้เล่ห์กลอกกลิ้งเสียได้"

นางรีบอธิบายต่อ

"ท่านให้โต้วลุ้ยชักดาบก่อน คล้ายดั่งจะต่อให้มันลงมือก่อน แต่ความจริงกลับเป็นเล่ห์ที่กลอกกลิ้ง"

ไฉนเป็นเล่ห์กลอกกลิ้ง?

โป้วอั้งเสาะแม้มิได้ถาม แต่เท้าหยุดลงแล้ว

เง้ยหุยกล่าวเสียงสดใส

"ตอนดาบอยู่ในฝัก ตื้นลึกอย่างไรไม่ปรากฏ มิว่าผู้ใดก็ไม่ทราบมันคมหรือทื่อ ดาบออกจากฝักแล้วคมก็ปรากฏมา มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้าลูบคมของมัน ดังนั้น ดาบมีแต่ตอนที่ถูกชักจะออกจากฝัก แต่ยังไม่หลุดจากฝัก จึงเป็นช่วงเวลาไร้ค่าที่สุดของมัน ท่านย่อมเข้าใจเหตุผลนี้ ดังนั้นท่านจึงยอมให้โต้วลุ้ยชักดาบก่อน..."

โป้วอั้งเสาะสงบฟังอย่างเยือกเย็น ถึงตอนนี้พลันสอดคำ

"นั่นก็เป็นวิชาดาบ มิใช่เล่ห์กลอกกลิ้ง"

"มิใช่เล่ห์?"

"ความพลิกแพลงของวิชาดาบ ต่างผิดแปลกแตกต่างกัน แต่การใช้กลับอยู่ที่ใจ"

สีหน้าท่าทีของโป้วอั้งเสาะกลับกลายเป็นเคร่งขรึมสำรวมอย่างยิ่ง เน้นเสียงหนัก ๆ

"มีบ้างบางคน ความพลิกแพลงแปรเปลี่ยนของวิชาดาบมิใช่อยู่ในตัวดาบ แต่อยู่ในหัวใจ"

เง้ยหุยถึงกับมีทีท่าแปรเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึมสำรวมอย่างยิ่ง ถามสวนคำ

"นี่คือสุดยอดของวิชาดาบ?"

"ยังไม่ใช่"

"ต้องกระทำถึงระดับใด จึงเป็นสุดยอดของวิชาดาบ?"

โป้วอั้งเสาะหุบปากลงอีกครา สาวเท้าก้าวต่อไป

แสงอาทิตย์สดใสแพรวพราย

แสงสุดท้ายของอาทิตย์มักจะเจิดจ้าสวยงามที่สุด...มีบางครั้ง ชีวิตก็เป็นเช่นกัน

เง้ยหุยยืนครุ่นคิดจนซึมเซาอยู่บนกำแพง เนิ่นนานให้หลังจึงได้รำพึง

"หรือวิชาดาบก็ต้องฝึกจนถึงระดับไม่เปลี่ยนแปรพลิกแพลง จึงเป็นสุดยอดของวิชาดาบ?"

โป้วอั้งเสาะผลักประตูเล็ก ๆ ของกำแพงหอสูงออก เดินช้า ๆ เข้าไป พอเงยหน้าก็เห็นเม่งง้วยซิมที่หน้าต่างหอ

เมื่อขึ้นไปประจันหน้ากัน โป้วอั้งเสาะกลับก้มศีรษะต่ำ เม่งง้วยซิมพลันถาม

"ท่านมีชัย"

โป้งอั้งเสาะมิได้ตอบ...มันยังมีชีวิตอยู่ก็คือคำตอบ

แต่เม่งง้วยซิมกลับถอนใจกล่าว

"ไยต้องลำบากเช่นนี้? ไยต้องเช่นนี้?"

"ไยต้องเช่นนี้?"

"ท่านทั้งที่รู้แน่ว่าต้องมีชัย ไยต้องไป? มันทั้งที่รู้แน่ว่าต้องตาย ไยต้องไป?"

เป็นปัญหาลึกซึ้งที่ผู้คนต้องเสียสมองครุ่นคิด แต่โป้วอั้งเสาะกลับอธิบายอย่างง่ายดาย

"เนื่องเพราะมันคือโต้วลุ้ย ข้าพเจ้าคือโป้วอั้งเสาะ"

คำอธิบายของมันก็คล้ายดั่งดาบมัน ดาบเดียวก็สามารถแทงเข้าไปในแก่นของปัญหา

แต่เม่งง้วยซิมกลับยังไม่พอใจคำอธิบายนี้ จึงส่งเสียงต่อ

"ใช่ว่าเพราะในโลกนี้มีโป้วอั้งเสาะ โต้วลุ้ยจึงต้องตาย?"

"มิใช่"

"อย่างนั้น ความหมายของท่านคือ..."

"โลกนี้มีโต้วลุ้ย โต้วลุ้ยก็ต้องตาย"

คำตอบของโป้วอั้งเสาะ ฟังแล้วแม้จะเสียสมองยิ่งกว่าตัวปัญหาเสียอีก ความจริงกลับรวบรัดอย่างยิ่ง สมเหตุสมผลอย่างยิ่ง

...ไม่มีเกิด ไหนเลยมีตาย?

...ในเมื่อมีชีวิตแล้ว ไหนเลยยืนยงเป็นอมตะไม่ตายได้?

เม่งง้วยซิมอดมิได้ต้องถอนใจอีกครา กล่าวเบา ๆ

"กับเรื่องความเป็นความตายนี้ ท่านคล้ายดั่งเห็นชืดชาไร้ความหมาย?"

โป้วอั้งเสาะมิได้ปฏิเสธ เม่งง้วยซิมกล่าวต่อ

"กับความเป็นตายของผู้อื่น ท่านย่อมยิ่งเห็นชืดชาไร้ความหมาย ดังนั้นท่านจึงทิ้งอี้น้ำปวยไว้ที่นี้?"

โป้วอั้งเสาะอึ้งอยู่เป็นเวลาเนิ่นนาน จึงกล่าวช้า ๆ

"คงเชียะใช่มาแล้วหรือไม่?"

"อืมม์"

"อี้น้ำปวยใช่ยังมีชีวิตรอดอยู่?"

"อืมม์"

"ข้าพเจ้าทิ้งมันไว้ อาจบางทีเนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบแต่แรก มันต้องไม่ตาย"

"แต่ว่าท่าน..."

"ขอเพียงความคิดเห็นของพวกท่านยังไม่เปลี่ยนแปร ข้าพเจ้าที่รับปากพวกท่านก็ไม่เปลี่ยนแปร"

"ท่านรับปากเรื่องอันใด?"

"พาพวกท่านไปที่คงเชียะซัวจึง"

ดวงตาเม่งง้วยซิมเป็นประกายสุกใสทันที โพล่งสวนคำ

"ไปในตอนนี้?"

"ไปในตอนนี้"

เม่งง้วยซิมกระโดดขึ้น แต่ยังหันไปแย้มยิ้มถาม

"ท่าน...ยังต้องการให้ข้าพเจ้าสวมหน้ากากนั้นอีกหรือไม่?"

"ใบหน้าท่านตอนนี้ ไยมิใช่สวมหน้ากากอยู่แล้ว?"

ใบหน้าของมนุษย์เรา ความจริงก็เป็นหน้ากาก หน้ากากที่สามารถเปลี่ยนแปร

ไปกับสิ่งแวดล้อมและอารมณ์ที่เกิดขึ้น

...มีผู้ใดสามารถสังเกตความลับที่แฝงอยู่ในใจของคนผู้นั้นออกจากสีหน้า ?

...มีหน้ากากเยี่ยงไรจะประณีตพิสดารเทียบเท่าใบหน้าของมนุษย์ได้ ?

ศักดิ์ศรียิ่งสูงส่ง ตำแหน่งฐานะยิ่งสูงส่ง หน้ากากที่สวมอยู่มักยิ่งไม่มีผู้คนสามารถมองทะลุเข้าไปได้

ตอนเม่งง้วยซิมเห็นชิวจ้ยเซ็ง นางก็ได้ถามตัวเองในใจ

'หน้ากากที่มันสวมอยู่ เป็นหน้ากากเยี่ยงไรกัน?'

มิว่าใบหน้านั้นจะเป็นหน้ากากใด ประมุขของคงเชียะซัวจึงยินยอมออกมาต้อนรับพวกนางด้วยตนเอง ต้องเป็นเรื่องที่ผู้คนต้องปีติภาคภูมิอย่างยิ่ง

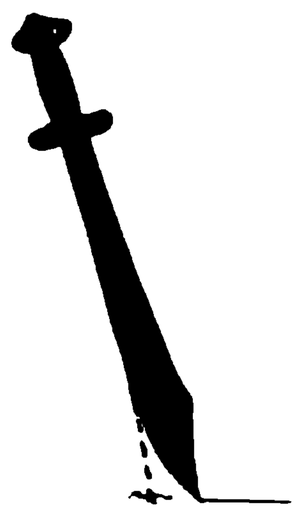

ในหมู่ตึกนกยูง

คงเชียะเหล็งที่โชติช่วงและสวยงาม คงเชียะซัวจึงที่โชติช่วงและสวยงาม

กระเบื้องหลังคาสีเขียว เป็นประกายแพรวพรายในแสงอาทิตย์สนธยาดุจมรก ก่าค่า บันไดศิลาขาวสวยงามราวหยกเนื้อดี ผ่านกำแพงสูงที่เหลืองอร่ามราวทองค เข้าไป ที่นี้คล้ายดั่งล้วนสร้างขึ้นจากอัญมณีสีสันต่าง ๆ

ใต้ต้นท้อในอุทยานมีนกยูงหลายตัวเยื้องย่างอยู่ ในสระน้ำมีอวงเอีย (เป็ แมนดาริน) ลอยตัวอยู่หลายคู่

ดรุณีหลายนางในอาภรณ์แพรวพรายหลากสี เดินชดช้อยอยู่บนพื้นหญ้าเขียวข ต่งกำมะหยี่ ลับหายเข้าไปในหมู่ไม้ใบดอกหลากสี

ในสายลมมีกลิ่นหอมของบุปผา ชอนไชนาสาจนจิตใจผู้คนต้องเคลิบเคลิ้ ต้มต่ำ เสียงขลุ่ยวิเวกมาจากทางสุดแสนไกล แผ่นฟ้าแผ่นดินเต็มไปด้วยความสุขชื่ ตรึงใจ

ประตูใหญ่ทั้งสามชั้น ทั้งนอกและในหมู่ตึกต่างเปิดออกกว้าง ไม่เห็นมียา แม่เฝ้าเลยแม้สักผู้เดียว

ชิวจุ้ยเช็งยืนอยู่บนบันไดสีขาวราวหยกเนื้อดีที่หน้าประตู สงบดูโป้วอั้งเสา แต่งเยือกเย็น

มันเป็นคนที่สำรวมอย่างยิ่ง ว่ากล่าวและกระทำเรื่องราวต่างสำรวมยิ่ง มาตรา ในใจมีความปีติยินดี แต่ยังไม่ยอมให้ปรากฏบนสีหน้าโดยเด็ดขาด

เมื่อเห็นโป้วอั้งเสาะ มันเพียงแย้มยิ้มเล็กน้อยแล้วทักทาย

"ข้าพเจ้านึกไม่ถึงว่าท่านจะมา แต่ท่านมาได้พอดีทีเดียว"

โป้วอั้งเสาะถามด้วยความสงสัย

"ไฉนพอดีทีเดียว?"

"คืนนี้ที่นี่ยังมีอาคันตุกะมา พอดีมิใช่เป็นอาคันตุกะธรรมดา"

"ผู้ใด?"

"กงจื้ออู้"

โป้วอั้งเสาะเม้มปากไว้ ใบหน้าไม่มีความรู้สึกใด ๆ เม่งง้วยซิมถึงกับพลอยไม่มีสีหน้าตื่นเต้นด้วย

ชิวจุ้ยเซ็งเหลือบมองดูนางแล้ว เบือนสายตาไปที่อี้น้ำปวยที่ถูกหามเข้ามา ส่งเสียงช้า ๆ

"พวกมันเป็นสหายของท่าน?"

โป้วอั้งเสาะมิได้รับและมิได้ปฏิเสธ...ในระหว่างทั้งสอง เป็นมิตรหรือเป็นศัตรูกันแน่? ความจริงกระทั่งโป้วอั้งเสาะเองก็ยังแยกแยะไม่ชัดเจน

ชิวจุ้ยเซ็งก็มิถามอีก เพียงเบี่ยงกายผายมือ

"เชิญ...เชิญเข้า"

สองคนหามอี้น้ำปวยขึ้นบันได เม่งง้วยซิมติดตามหลัง พลันหยุดลงเขม้นมองชิวจุ้ยเซ็งแล้วส่งเสียง

"จึงจู๊ (ประมุขตึก) ไม่ถามพวกเรามาเพราะสาเหตุใด?"

ชิวจุ้ยเซ็งส่ายหน้า

"...ในเมื่อพวกท่านเป็นมิตรสหายของโป้วอั้งเสาะ ข้าพเจ้าก็ไม่จำเป็นต้องถาม ในเมื่อไม่จำเป็นถาม ย่อมมิต้องเอ่ยปาก"

ปกติมันมิใช่เป็นคนปากมากอยู่แล้ว

แต่เม่งง้วยซิมกลับมิยอมหุบปาก ยังคงส่งเสียงอีก

"มาตรว่าจึงจู๊ไม่ถาม ข้าพเจ้ายังคงตอบ"

เมื่อนางจะต้องบอกให้ได้ ชิวจุ้ยเซ็งจึงต้องยืนฟัง

เม่งง้วยซิมกล่าว

"ที่พวกเรามา หนึ่งคือหลบหนีภาทภัย สองคือมาขอความช่วยเหลือให้รักษา มิทราบจึงจู๊พอจะตรวจโรคแก่มันก่อนได้หรือไม่?"

ในที่สุด ชิวจุ้ยเซ็งเอ่ยปากแล้ว

"เป็นโรคใด?"

"โรคหัวใจ"

ชิวจุ้ยเซ็งพลันหันขวับมา เขม้นมองหน้านาง พลางถาม

"โรคหัวใจมีแต่ใช้ยาหัวใจจึงรักษาได้"

"ข้าพเจ้าทราบ..."

เสียงของนางพอเปล่งมา อี้น้ำปวยที่นอนแผ่แน่นิ่งอยู่บนเปลผ้าใบ พลันกระดอนทำเมาดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

เม่งง้วยซิมก็ลงมือเช่นกัน

ทั้งสองนี้ หนึ่งยืนอยู่เบื้องหน้าชิวจุ้ยเซ็ง หนึ่งนอนอยู่ทางด้านหลังชิวจุ้ยเซ็ง

ทั้งสองประกบหน้าหลัง ลงมือโดยพร้อมเพรียงกัน พอลงมือก็สกัดทางของชิวจุ้ยเซ็ง จนสะบั้นไปทั้งสองฟากข้าง!

ในพิภพจบแดน ความจริงไม่มีกระบวนท่าวิชาบู๊ใดที่จะงามพร้อมสมบูรณ์ไร้ที่ตำหนิ แต่การจู่โจมของทั้งสองนี้ กลับงามพร้อมสมบูรณ์แล้ว!

ไม่มีผู้ใดสามารถหาจุดอ่อนช่องว่างของพวกมันได้ และไม่มีผู้ใดสามารถปัดป้องหลบหลีกการจู่โจมนี้ได้ และความเป็นจริง ไม่มีผู้ใดสามารถคาดคิด พวกมันจะพลันลงมือมาในตอนนี้?!

การลงมือของทั้งสอง แสดงแน่ชัดว่า ได้ผ่านการปรึกษาและวางแผนที่รอบคอบรุ่มรวมอย่างยิ่ง และการจู่โจมนี้ แสดงแน่ชัดว่า ต้องผ่านการฝึกมาหลายครั้ง จนผสานกันได้หนักแน่นเข้มแข็งยิ่ง

ดังนั้นเอง ประมุขคงเชียะซัวจึงที่มีเกียรติภูมิสะท้านแผ่นดิน กระทั่งโอกาสที่จะป้องตีโต้ก็ไม่มี ถูกผู้อื่นสยบไว้ที่หน้าประตูใหญ่ของตนเอง

ในพริบตานั้น ทั้งสองได้จี้จุดสำคัญที่สองแขนสองเท้าของชิวจุ้ยเซ็งถึงแปดจุด

ชิวจุ้ยเซ็งมิได้ล้มลงไป เนื่องเพราะพวกมันยังประคองไว้

ร่างชิวจุ้ยเซ็งแม้ชาแข็ง แต่สติยังแจ่มใส สมาธิยังคงหนักแน่นยิ่ง ผู้ที่ตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ ยังรักษาความหนักแน่นเยือกเย็นไว้ได้ ทอดตาหาทั่วแผ่นดินที่ตนมีไม่เกินสิบคนโดยเด็ดขาด

เม่งง้วยซิมเมื่อจู่โจมได้ผล ฝ่ามือยังคงมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมจนเปียกชื้น ถอนหายใจลมจากปากยาว ๆ แล้ว จึงได้เปล่งวาจาของนางต่อไป

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบ โรคหัวใจมีแต่ต้องใช้ยาหัวใจจึงรักษาได้ ดังนั้นพวกเราจึงมาหาท่าน"

ชิวจุ้ยเซ็งกระทั่งหางตายังมิได้เหลือบแลนาง เพียงแต่จับตาเย็นชาจ้องมองโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง

โป้วอั้งเสาะยังคงไม่มีความรู้สึกแม้สักน้อยนิด ชิวจุ้ยเซ็งถาม

"ท่านทราบพวกนางมาเพราะกระไร?"

โป้วอั้งเสาะสั่นศีรษะ ชิวจุ้ยเซ็งกล่าว

"แต่ท่านกลับพาพวกนางมา?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าก็ต้องการทราบ พวกนางต้องการมาเพราะสาเหตุใดกันแน่?"

ทั้งสองเพียงกล่าวกันสามประโยค บรรยากาศที่ความจริงร่มรื่นสันติ พลันกลับกลายเป็นหนักอึ้งตึงเครียดด้วยความอำมหิตทันที

รังสีอำมหิตนี้ กระจายออกมาจากดาบสี่สิบเก้าเล่ม ประกายดาบกระบี่วูบวาบแวววับ แต่คนกลับมิได้เคลื่อนไหว

จึงจู๊ถูกคนสยบไว้ ไม่มีคนกล้าวู่วามหุนหัน

ชิวจุ้ยเซ็งพลันถอนหายใจกล่าว

"อี้น้ำปวย อี้น้ำปวย ท่านไฉนจึงกระทำเรื่องเช่นนี้ได้?"

อี้น้ำปวยมีสีหน้าผิดคาดหมายอย่างยิ่ง โพล่งสวนคำ

"ท่านทราบแต่แรกแล้วว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ใด?"

"ในอาณาบริเวณแปดสิบลี้นี้ เป็นเขตหวงห้ามของคงเชียะซัวจึง ท่านพอเข้ามาในเขตหวงห้าม ข้าพเจ้าก็ทราบประวัติความเป็นมาของท่านกระจ่างก่อนแล้ว"

อี้น้ำปวยก็ถอนใจกล่าว

"ดูท่าคงเชียะซัวจึงเป็นสถานที่ซึ่งไม่มีอาคันตุกะใดจะไปมาตามความพอใจได้จริง ๆ"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าเข้าใจประวัติความเป็นมาของท่านกระจ่างเกินไป ดังนั้นจึงถูกท่านประทุษได้สมใจ"

"เนื่องเพราะท่านคิดไม่ถึง?"

"ข้าพเจ้าคิดไม่ถึงจริง ๆ"

อี้น้ำปวยฝืนยิ้มกล่าว

"ความจริงกระทั่งข้าพเจ้าเองก็ยังคิดไม่ถึง"

เม่งง้วยซิมชิงส่งเสียงขึ้น

"มันเพราะจำเป็นดอก เนื่องจากโรคของมันหนักหนาสาหัสยิ่งแล้ว"

ชิวจุ้ยเซ็งถาม

"ข้าพเจ้ามียาช่วยมันได้?"

เม่งง้วยซิมตอบ

"ท่านมี! ท่านเท่านั้นที่มี"

"เป็นยาใดกันแน่?"

"เป็นความลับสุดยอด"

"ความลับ? ความลับใด?"

"ความลับของคงเชียะเหล็ง"

ชิวจุ้ยเซ็งหุบปากลง เม่งง้วยซิมกล่าวอีก

"นี่มิใช่เป็นการขู่เข็ญกรรโชกโดยสิ้นเชิง แต่เป็นการแลกเปลี่ยน"

"ใช้กระไรแลกเปลี่ยน?"

"ก็เป็นความลับของคงเชียะเหล็ง..."

ม่านราตรีเลื่อนรางสลัว โคมไฟถูกจุดขึ้น

ในห้องงดงามและสงบสันติ แสดงแน่ชัด ชิวจุ้ยเซ็งเป็นผู้มีรสนิยมที่สุนทรีย์ต่างยิ่ง

แต่เสียดาย พวกอาคันตุกะไม่มีอารมณ์มาชื่นชมต่อรสนิยมที่สูงส่งนี้ พอเดินเข้าไปในห้อง เม่งง้วยซิมได้กล่าวถึงปัญหาสำคัญทันที

"ความจริงข้าพเจ้าก็ทราบ คงเชียะเหล็งได้หายไปในรุ่นของชิวฮวงง้อที่เป็นเจ้าใจ้ว (ชวด) ของท่านแล้ว"

นี่เป็นความลับ เป็นความลับที่ไม่มีชนชาวนักเลงล่วงรู้

เป็นครั้งแรกที่ชิวจุ้ยเซ็งมีสีหน้าตื่นเต้น โพล่งสวนคำ

"ท่านไฉนทราบได้?"

"เนื่องเพราะชิวฮวงง้อเคยนำแปลนคงเชียะเหล็งไปหาคนผู้หนึ่ง วิงวอนให้สร้างดาเชียะเหล็งเยี่ยงนั้นขึ้นอีกกระบอกหนึ่ง"

แปลนของคงเชียะเหล็งก็เป็นความลับ เพราะมันคือวิธีสร้างคงเชียะเหล็ง

มิว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ เป็นมีแปลนคงเชียะเหล็งก่อน หรือมีกระบอกคงเชียะเหล็งก่อนแต่ทว่า ทุกผู้คนทั้งแดนดินต่างยอมรับ เมื่อมีแปลนคงเชียะเหล็ง ต้องสามารถสร้างดาเชียะเหล็งในสภาพเดียวกันออกมาได้อีก

เม่งง้วยซิมกล่าว

"แต่ความคิดเช่นนี้กลับผิดแล้ว"

"ท่านไฉนว่าเป็นความคิดที่ผิดพลาด?"

"สร้างกลไกอาวุธลับ ก็เป็นหลักวิชาที่ซับซ้อนและสุดสูง"

นั่นมิเพียงต้องมีมือที่แคล่วคล่องมั่นคง ยังต้องแตกฉานในการหลอมหล่อโลหะและหลักวิชาอานุภาพของอาวุธลับ

เม่งง้วยซิมกล่าวต่อไป

"ผู้ที่ชิวฮวงง้อไปหา ย่อมเป็นช่างฝีมือเลอเลิศครอบคลุมแผ่นดินในยุคนั้น"

"ช่างอันดับหนึ่งในแผ่นดินยุคนั้น ฟังว่า คือชื้อฮูหยิน (ท่านผู้หญิงแซ่ชื้อ) ของตระกูลทั้งในเสฉวน"

อาวุธลับและยาพิษของตระกูลทั้ง โดดเด่นเป็นเอกในแผ่นดินมาสี่ร้อยกว่าปี กฎของตระกูล ถ่ายทอดให้แก่สะใภ้ ไม่ถ่ายทอดบุตรี

ชื้อฮูหยินคือสะใภ้คนโตของตระกูลทั้งในยุคนั้น ฝีมือปักสะดึงและสร้างอาวุธลับของนาง ทั้งแผ่นดินยอมรับว่าเลอเลิศสุดยอดหาผู้ทัดเทียมไม่ได้

เม่งง้วยซิมกล่าวต่อไป

"แต่ชื้อฮูหยินทุ่มเทเวลาถึงหกปีเต็ม ๆ เค้นสมองครุ่นคิดใคร่ครวญ จนกระทั่งผมดำขลับยังกลายเป็นขาวโพลง แต่ไม่มีปัญญาสร้างคงเชียะเหล็งที่เป็นเช่นเดียวกันแม้สักกระบอกหนึ่ง"

ชิวจุ้ยเซ็งจ้องมองนางแน่วนิ่ง รอคอยให้นางกล่าวสืบไป

เม่งง้วยซิมล้วงกระบอกทองคำเหลืองอร่ามออกมาจากแขนเสื้อก่อน จึงกล่าวต่อ

"ในช่วงเวลาหกปีนั้น นางแม้เคยสร้างคงเชียะเหล็งได้สี่กระบอก รูปลักษณ์ภายนอกและโครงสร้างมาตรว่าเป็นเช่นดั่งแปลนของคงเชียะเหล็งไม่ผิดเพี้ยนสักน้อยนิด แต่กลับพานไม่มีอานุภาพที่คล้ายปาฏิหาริย์เยี่ยงนั้น"

ชิวจุ้ยเซ็งมองกระบอกทองคำในมือนาง พลางถาม

"นี่คือหนึ่งในจำนวนนั้น?"

"ถูกแล้ว"

"วงพวกนักเลงระหว่างนี้ มีคนที่ฉายาคงเชียะปรากฏขึ้นผู้หนึ่ง..."

"คงเชียะเหล็งของมันก็เป็นหนึ่งในจำนวนนั้น"

"เป็นท่านให้มัน?"

"ข้าพเจ้ามิได้มอบให้มันกับมือ เพียงแต่จัดการให้มันบังเอิญเก็บได้เท่านั้น"

"เนื่องเพราะท่านต้องการให้ชนชาวนักเลงทราบความลับของคงเชียะเหล็ง

ที่สูญหายไป?"

เม่งง้วยซิมยอมรับ

ในเมื่อคงเชียะเหล็งไปปรากฏในมือผู้อื่น คงเชียะเหล็งย่อมไม่อยู่ในคงเชียะซัวจึงอีกแล้ว

ชิวจุ้ยเซ็งถาม

"ท่านไฉนต้องทำดังนี้?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ายังคลางแคลงเรื่องหนึ่งอยู่เสมอมา"

"เรื่องอันใด?"

"คงเชียะเหล็งความจริงเป็นหัวใจของคงเชียะซัวจึง ประมุขคงเชียะซัวจึงทุกยุคทุกสมัยล้วนแล้วเป็นผู้มีความละเอียดสุขุมอย่างยิ่ง ดังนั้น..."

"ดังนั้นท่านจึงยังคงไม่ยอมเชื่อ คงเชียะเหล็งสูญหายไปจริง ๆ?"

เม่งง้วยซิมผงกศีรษะรับคำ

"ฟังว่า คงเชียะเหล็งหายไปกับมือชิวเจ็กปัง ผู้เป็นบิดาของชิวฮวงง้อ ชิวเจ็กปังเป็นอัจฉริยะที่เลิศทั้งปัญญาความคิดและพลังฝีมือ ไฉนกระทำเรื่องชะล่าจนเลินเล่อเช่นนั้นได้? เท่าที่ท่านแสร้งปล่อยข่าวเช่นนี้ อาจบางทีเพียงเพราะต้องการทดสอบปฏิกิริยาและความสามารถในการรับเรื่องเปลี่ยนแปรของบุตรท่านก็ได้"

ข้อคิดสันนิษฐานของนางแม้มีเหตุผล แต่ไม่มีปัญญายืนยันอยู่เสมอมา

เม่งง้วยซิมกล่าวต่อไป

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงแสร้งแพร่งพรายความลับนี้ไปให้ศัตรูของคงเชียะซัวจึงบุกรุกมารังควานถึงที่"

ชิวจุ้ยเซ็งแค่นเสียงเย็นชา

"ผู้ที่มายังคงไม่มีรอดชีวิตกลับไปเลยแม้สักคนเดียว"

เม่งง้วยซิมกล่าว

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงมีความแน่ใจ ข้อคิดสันนิษฐานของข้าพเจ้ามิได้ผิดพลาด คงเชียะเหล็งจะต้องยังอยู่ในมือท่าน"

ชิวจุ้ยเซ็งหุบปากอีกครา ดวงตาที่คมกล้าดั่งเหยี่ยวร้าย จับมองเม่งง้วยซิมแน่วนิ่งอยู่ตลอดเวลา

เม่งง้วยซิมเสริมต่อไป

"ภายหลังชิวฮวงง้อมิได้ไปหาซื้อฮูหยินอีกเลย นั่นย่อมเนื่องเพราะท่านหาคงเชียะเหล็งได้แล้ว"

ชิวจุ้ยเซ็งอึ้งอึกเนิ่นนาน จึงกล่าวช้า ๆ

"อาจบางทีท่านไม่สมควรไปหานางเลย"

"แต่ท่าน (ชิวฮวงง้อ) เชื่อถือนาง ก่อนซื้อฮูหยินยังมิได้วิวาห์ พวกท่านก็เป็นสหายที่สนิทสนมอย่างยิ่งอยู่แล้ว"

ชิวจุ้ยเซ็งแค่นหัวร่อกล่าว

"ในโลกนี้ คนที่ขายมิตรสหายมีอยู่มากมายเสมอมา"

"แต่ซื้อฮูหยินมิได้ขายท่าน (ชิวฮวงง้อ) ความลับสุดยอดนี้ นอกจากบุตรหลานที่เป็นทายาทโดยตรงของประมุขตระกูลทั้งแล้ว ไม่มีผู้อื่นทราบได้"

ดวงตาของชิวจุ้ยเซ็งมีประกายคมกล้ากว่าเดิม เน้นเสียงหนัก ๆ

"ท่านเล่า? ท่านเป็นผู้ใดของตระกูลทั้ง?"

เม่งง้วยซิมหัวร่อตอบ

"เมื่อข้าพเจ้าบอกความลับนี้ไป ก็ตั้งใจไม่อำพรางท่านอีกแล้ว"

นางกล่าวช้า ๆ สืบไป

"ข้าพเจ้าคือบุตรีคนโตของหัวหน้าตระกูลทั้ง นามเดิมของข้าพเจ้าคือทั้งน้ำ"

"บุตรธิดาของตระกูลทั้ง ไฉนตกต่ำไปอยู่ในแหล่งโลกีย์เช่นนี้ได้?"

"รายได้ที่ตระกูลทั้ง แม้มาจากการขายอาวุธลับกับยาพิษ แต่กฎประจำตระกูลยังยิ่งเข้มงวดกวดขันกว่าเจ็ดสำนักใหญ่มากนัก บุตรธิดาตระกูลทั้ง ปกติถูกห้ามเกี่ยวข้องสนใจเรื่องราวในวงพวกนักเลง"

เสียงของนางราบเรียบแต่หนักแน่นเมื่อกล่าวต่อ

"แต่พวกเรากลับตกลงใจจะออกมากระทำเรื่องราวเล็กน้อย"

"จุดมุ่งหมายของท่านคืออะไร?"

"พลังที่ไม่เป็นธรรม อุดมการณ์ของพวกเรามีเพียงประโยคเดียว"

"ต่อต้านพลังไม่เป็นธรรม?"

"ถูกแล้ว ต่อต้านพลังไม่เป็นธรรม...พวกเราไม่กล้าละเมิดกฎของตระกูลเพื่อความสะดวกต่อการดำเนินงาน มีแต่แฝงกายเข้าไปในแหล่งโลกีย์ สามปีที่ผ่านไปนี้พวกเราได้ผนึกกำลังขึ้นเป็นขบวนการต่อต้านพลังไม่เป็นธรรม แต่เสียดาย กำลังของพวกเรายังไม่เพียงพอ"

อี้น้ำปวยที่สงบปากคำเสมอมา จนบัดนี้จึงกล่าว

"เนื่องเพราะขบวนการของฝ่ายตรงข้ามยิ่งหนาแน่นถี่ยิบ พลังยิ่งเข้มแข็งกว่าอีกมากนัก"

ชิวจุ้ยเซ็งสวนคำ

"ประมุขของพวกมันเป็นใคร?"

"คือคนที่ควรตายผู้นั้น"

"มันก็คือโรคหัวใจของท่าน?"

อี้น้ำปวยยอมรับ ชิวจุ้ยเซ็งถามอีก

"ท่านต้องการใช้คงเชียะเหล็งของข้าพเจ้าไปฆ่ามัน?"

"ใช้พลังสยบพลัง ใช้ฆ่าระงับฆ่า"

ชิวจุ้ยเซ็งจ้องมองอี้น้ำปวยชั่วขณะ จึงเบือนไปมองโป้วอั้งเสาะแล้วพลันกล่าว "ตบคลายจุดที่เท้าข้าพเจ้าออก ตามข้าพเจ้ามา"

ผ่านผนังที่กว้างใหญ่ มีภาพวาดสวยงามไปแล้ว ฝ่าป่ากรอบธรณีแดง (ต้นปังซึ่งมีใบสีแดง) ไผ่อีกหลายกอ สะพานเก้าคดยาวเหยียด แสงไฟเริ่มจางลงจนเหลือประปราย

ในหมู่ตึกที่มืดเลือนราง โอบอุ้มบรรยากาศที่ยะเยียบวังเวงจนบอกไม่ถูก แม้ทั้งแสงไฟยังคล้ายกลายเป็นสีเขียวเรืองไปแล้ว

เปรียบกับตึกรามหอห้องที่โอ่อ่าตระการปานปราสาทราชวังทางเบื้องหน้า ที่นี้ต่างเป็นอีกโลกหนึ่ง

ตัวตึกสูงใหญ่ เย็นเยียบวังเวง

ในตึกจุดไฟไว้ถึงร้อยกว่าดวง แสงไฟที่เขียวเรือง ดูไปคล้ายเป็นไฟปิศาจไม่ผิดเพี้ยน

เบื้องหน้าของโคมแต่ละดวง มีป้ายสถิตวิญญาณอยู่ป้ายหนึ่ง

นามในป้ายสถิตวิญญาณ ล้วนแล้วเคยมีเกียรติภูมิกระเดื่องเกรียงไกรมาช่วงเวลาหนึ่ง มีคนยู่หลายคนเมื่อก่อนหน้าไม่นานนี้ ยังเป็นยอดฝีมือที่ผยองลำพองอย่างภาคภูมิในวงพวกนักเลง

เมื่อเห็นป้ายสถิตวิญญาณเป็นแถว ๆ สีหน้าท่าทีของเม่งง้วยซิมต้องแปรเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึมสำรวมอย่างยิ่ง

นางทราบ พวกเหล่านี้ล้วนตายในคงเชียะเหล็ง นางหวัง ทีนี้ควรจะเพิ่มป้ายสถิตวิญญาณอีกป้ายหนึ่ง นามของอีกผู้หนึ่ง

กงจื้ออู้!

ชิวจุ้ยเซ็งกล่าวเบา ๆ ขึ้น

"พวกบรรพบุรุษทั้งหลาย เพราะกลัวบุตรหลานจะมีอาถรรพณ์ฆ่าฟันรุนแรงเกินไป ดังนั้นจึงได้ตั้งป้ายสถิตวิญญาณของพวกท่านไว้ที่นี้ สร้างบุญกุศลให้วิญญาณของพวกท่านไปสู่สุคติ"

จากนั้น ชิวจุ้ยเซ็งจึงพาพวกนางเข้าสู่หัวใจของคงเชียะซัวจึง โดยเข้าไปในทางอุโมงค์สายหนึ่ง...

อุโมงค์ที่คดเคี้ยวเลี้ยวลด ประตูลูกกรงที่หนักอึ้ง มิทราบมีอยู่มากมายเท่าใดด่าน

พวกนางติดตามหลังไปโดยสงบเงียบงัน เพียงรู้สึกคล้ายพลันลงมาในฮวงซุ้ยของกษัตริย์โบราณ เย็นเยียบ อับชื้น ลี้ลับ!

ประตูเหล็กด่านสุดท้ายสร้างขึ้นจากเหล็กหลอมที่หนาร่วมสามเชียะ หนักกว่าพันชั่ง

บนประตูมีรูกุญแจอยู่สิบสามรู

ความจริงลูกกุญแจสิบสามดอกนี้มอบหมายให้สิบสามคนแบ่งกันรักษาดูแล แต่ทว่า สหายที่มีคุณสมบัติพอให้เชื่อถือได้ในปัจจุบัน ยิ่งนานยิ่งน้อยแล้ว

ดังนั้น ตอนนี้จึงเหลือเพียงหกคน และล้วนเป็นชายชราที่จอนผมทั้งสองข้างขาวประปราย ในจำนวนนั้น มีทั้งญาติสนิทมิตรสหายของคงเชียะซัวจึง และก็มียอดฝีมือบู๊ลิ้มชั้นอาวุโสที่เคยมีเกียรติภูมิกระเดื่องเกรียงไกรมาในช่วงเวลาหนึ่ง

ศักดิ์ศรีและความเป็นมาของพวกท่านแม้ไม่ละม้ายเหมือนกัน แต่น้ำมิตรไมตรีและความจงรักภักดีของพวกท่าน กลับได้รับความเชื่อถือสนิทใจจากชิวจุ้ยเซ็งในระดับเดียวกัน

พลังฝีมือของพวกท่าน ยิ่งสามารถบันดาลให้คนเชื่อถือสนิทใจ ชิวจุ้ยเซ็งเพียงปรบมือเบา ๆ คนทั้งหกก็พลันมาปรากฏดุจเป็นวิญญาณร้าย ผู้มาเร็วที่สุดสายตาคมกล้าดั่งเหยี่ยว ท่าร่างแคล่วคล่องแผ่วเบาราวเหยี่ยวโบยบิน ใบหน้าที่มีริ้วรอยของการกร่ำชีวิตจนกร้าน มีแผลเป็นจากคมอาวุธกากบาทอยู่มากมาย ถึงกับคล้ายเป็นบุคคลที่เมื่อกาลก่อนมีอิทธิพลอำนาจกระเดื่องไปทั้งทะเลทรายกว้างใหญ่... ปุ้กซี่ซิ่งเอ็ง (เหยี่ยวเทพเจ้าอมตะ) กงซุนตู้!

ลูกกุญแจใช้โซ่เหล็กผูกติดกับตัว กุญแจดอกสุดท้ายอยู่ในร่างของชิวจุ้ยเซ็ง

เม่งง้วยซิมดูชิวจุ้ยเซ็งไขกุญแจช่วงสุดท้ายแล้ว เมื่อเบือนหน้ามาอีกครา คนทั้งหกคนนั้นพลันหายสาบสูญไป ประหนึ่งเป็นบรรพบุรุษของตระกูลชิว ใช้วิญญาณร้ายในอเวจีออกมาเฝ้าพิทักษ์รักษาสถานที่แห่งนี้ก็ปาน

หลังประตูเหล็กเป็นห้องศิลากว้างใหญ่ ผนังมีตะไคร่น้ำเกาะหนา จุดโคม

ที่สว่างตลอดกาลหกดวง

แสงไฟยะเยียบเลือนราง สาดส่องให้เห็นอาวุธต่าง ๆ ที่แคร่ไม้ทั้งสี่ฟากข้างผนัง มีทั้งกระทั่งอี้น้ำปวยยังไม่เคยเห็นมาก่อน และไม่ทราบเป็นอาวุธที่บรรพบุรุษตระกูลชิวใช้ หรือเป็นอาวุธที่ศัตรูของพวกท่านใช้? บัดนี้อาวุธเหล่านั้นอยู่ที่นี่ แต่กระดูกของพวกท่านผุพังเป็นผุยผงไปเสียนานแล้ว

ชิวจุ้ยเซ็งผลักหินมหึมาก้อนหนึ่งออกไป ในผนังศิลายังมีตู้เหล็กซ่อนอยู่อีกใบหนึ่ง...หรือคงเชียะเหล็งจะซ่อนอยู่ในตู้เหล็กนี้?

แต่ละคนต่างกลั้นลมหายใจ จับมองดูชิวจุ้ยเซ็งเปิดประตูตู้เหล็ก ประคองกล่องไม้แก่นจันทน์ที่สลักเสลาด้วยลวดลายสวยงามออกมา ในทีท่านอบน้อมยำเกรงยิ่ง

มิว่าผู้ใดต้องคาดคิดไม่ถึง ในกล่องไม้แก่นจันทน์มิใช่บรรจุคงเชียะเหล็ง แต่เป็นหนังบาง ๆ ที่เหลืองซีดดังสีผึ้งแผ่นหนึ่ง!

เม่งง้วยซิมไม่คิดจะปกปิดความผิดหวังของนาง ขมวดคิ้วถามไป

"นั่นเป็นกระไร?"

ทีท่าของชิวจุ้ยเซ็งยิ่งนอบน้อมสำรวมจนคล้ายเคารพเทิดทูน เน้นเสียงหนัก

"เป็นหน้าของคนผู้หนึ่ง"

เม่งง้วยซิมร้องโพล่งด้วยความตระหนก

"เป็นหนังที่ลอกจากใบหน้าของคนผู้หนึ่ง?"

ชิวจุ้ยเซ็งผงกศีรษะ ดวงตามีประกายเจ็บช้ำรันทดจนเห็นชัด ตอบเสียงเครือ

"เนื่องเพราะคนผู้นี้ทำของสำคัญที่สุดหายไป สำนึกตัวไม่อาจแบกหน้ายังชีวิตต่อไปได้ ก่อนฆ่าตัวตายเขียนคำสั่งทิ้งไว้ให้คนลอกหนังหน้าของท่านออกมา เพื่อเป็นอนุสรณ์ให้รุ่นหลังได้สังวรณ์ไว้"

ชิวจุ้ยเซ็งมิได้ระบุนามคนผู้นั้น แต่ทุกผู้คนต่างทราบ ชิวจุ้ยเซ็งหมายถึงผู้ใด?

ชิวเจ็กปังพลันตายไปโดยไม่มีเค้ามูล ความจริงเป็นปริศนาเร้นลับยิ่งของบู๊ลิ้มยุคนั้น จวบจนบัดนี้ ความลับนั้นจึงถูกชิวจุ้ยเซ็งบ่งบอกออกมา!

เม่งง้วยซิมฟังจนขนลุกเกรียวทั้งร่าง อึ้งเป็นเวลาเนิ่นนาน จึงถอนหายใจยาวแล้วขึ้น

"ความจริงท่านไม่บังควรบอกเรื่องนี้มาเลย"

สีหน้าชิวจุ้ยเซ็งเครียดลงทันที เน้นเสียงหนัก ๆ

"ความจริงข้าพเจ้าก็ไม่คิดจะบอก แต่ข้าพเจ้าต้องให้พวกท่านเชื่อ คงเชียะเหล็งมิได้อยู่ในคงเชียะซัวจึงมานานปีแล้ว!"

เม่งง้วยชิมสวนคำ

"แต่ทว่า พวกที่เพิ่งมาตายในคงเชียะซัวจึงเมื่อเร็ว ๆ นี้..."

ชิวจุ้ยเซ็งสอดคำด้วยเสียงกระด้างเย็นชา

"วิธีฆ่าคนมีมากหลายอย่างยิ่ง ไม่แน่ว่าต้องใช้แต่คงเชียะเหล็งเท่านั้น"

เม่งง้วยชิมจับตามองหนังหน้ามนุษย์ในกล่องไม้ ได้คิดไปถึงความอาจหาญรันทดเจ็บช้ำเสียใจของคนผู้นั้น ตอนก่อนจะฆ่าตัวตายลุแก่โทษแล้ว เพียงหวังให้ตัวเองความจริงมิเคยมาในสถานที่นี้เลย

อี้น้ำปวยก็มีสีหน้าสำนึกเสียใจเช่นเดียวกับนางจนเห็นชัด ขณะเวลานั้นเองพลันมีเสียงติงดังขึ้น ประตูเหล็กถูกปิดลง!

จากนั้น มีเสียงติ๊กติ๊กติ๊กเบา ๆ ดังขึ้นสิบสามครา แสดงว่ากุญแจทั้งสิบสามช่องทางด้านนอกถูกใส่คืนกลับไปหมดสิ้นแล้ว

สีหน้าเม่งง้วยชิมเปลี่ยนแปรไป อี้น้ำปวยถอนหายใจกล่าว

"พวกเราทั้งไม่ควรมา และไม่ควรทราบความลับนี้ ยิ่งไม่ควรอุกอาจก้าวร้าวต่อวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของผู้อาวุโส พวกเราความจริงสมควรตาย"

ชิวจุ้ยเซ็งฟังโดยสงบ ใบหน้าไม่มีความรู้สึกแม้สักน้อยนิด

อี้น้ำปวยกล่าวต่อ

"แต่ชีวิตของข้าพเจ้าเป็นของโป้วอั้งเสาะ โป้วอั้งเสาะยิ่งไม่สมควรตายด้วย"

ชิวจุ้ยเซ็งส่งเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าก็ไม่สมควรตาย"

อี้น้ำปวยเบิ่งตามองมันด้วยความตระหนก เม่งง้วยชิมชิงถามขึ้น

"นี่มิใช่เป็นความคิดเห็นของท่าน?"

"มิใช่"

เม่งง้วยชิมยิ่งตระหนกจนโพล่งเสียงแหลมเล็ก

"แล้วผู้ใดปิดประตูเหล็กใส่กุญแจทางด้านนอก? สถานที่เร้นลับนี้ มีผู้ใดสามารถเข้ามาได้?"

"อย่างน้อยมีหกคน"

"แต่พวกมันล้วนเป็นสหายของท่าน"

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าบอกแล้ว โลกนี้มีคนขายมิตรสหายอยู่ไม่น้อยตลอดกาล"

ในที่สุด โป้วอั้งเสาะที่ไม่เคยส่งเสียงเลย กล่าวขึ้นเป็นครั้งแรก

"ในหกคนนั้น ขอเพียงมีผู้เดียวทรยศก็เกินพอ"

เม่งง้วยซิมโพล่งถาม

"ท่านหมายถึงผู้ใด?"

โป้วอั้งเสาะไม่ตอบ กลับย้อนถามชิวจุ้ยเซ็ง

"ที่ไขกุญแจช่องแรก ใช่กงซุนตู้หรือไม่?"

ชิวจุ้ยเซ็งรับคำ เม่งง้วยซิมซิงถามอีก

"ใช่ปุ้กซี่ซิ่งเอ็ง (เหยี่ยวเทพเจ้าอมตะ) กงซุนตู้ ที่ความจริงควรตายมากมายหลายครั้งแล้ว?"

ชิวจุ้ยเซ็งรับคำอีกครา อี้น้ำปวยถามขึ้นบ้าง

"การหักหาญผลาญชีวิตครั้งสุดท้ายของมัน คู่มือใช่กงจื้ออู้หรือไม่?"

ชิวจุ้ยเซ็งรับคำ อี้น้ำปวยหันมองเม่งง้วยซิม เม่งง้วยซิมหันมองโป้วอั้งเสาะ ทั้งสามต่างเม้มปากไว้สนิทแน่น

ปัญหานี้มิต้องสอบถามอีกแล้ว!

กงซุนตู้หนีเอาชีวิตรอดจากเงื้อมมือกงจื้ออู้ได้ ความจริงนับเป็นปรากฏการณ์พิสดารของบู๊ลิ้มที่ทุกผู้คนยอมรับ

จนบัดนี้พวกมันจึงทราบ นั่นมิใช่ปรากฏการณ์พิสดาร เป็นกงจื้ออู้แสร้งปล่อยกงซุนตู้ พร้อมกันนั้น ซื้อตัวมันไว้เป็นบริวารแล้ว

บัดนี้ หนึ่งเดียวที่สมควรถามคือ

"ที่นี้มีทางอีกสายหนึ่งหรือไม่?"

"ไม่มี!"

คำตอบของชิวจุ้ยเซ็งรวบรัดตัดความอย่างยิ่ง ห้องลับที่เก็บของล้ำค่าประจำตระกูล ความจริงไม่ควรมีทางออกสายที่สองอยู่แล้ว

เม่งง้วยซิมระบายลมจากปาก พละกำลังทั้งร่างคล้ายดั่งโบยบินออกไปหมดสิ้น

ที่นี้มีประตูเหล็กหนาสามเชียะ ผนังศิลาหนาหกเชียะ (หนึ่งเชียะมีสิบนิ้ว) มิว่าผู้ใดถูกขังอยู่ในห้องศิลาเช่นนี้ เรื่องเดียวที่สามารถจะทำได้ คืองอมือรอความตาย

"ที่นี้ไม่มีสุรา?"

"มี มีเพียงไหเดียว สุราพิษไหหนึ่ง!"

อี้น้ำปวยหัวร่อกล่าว

"สุราพิษย่อมประเสริฐกว่าไม่มีสุรามากนัก"

กับคนที่มีแต่ต้องรอความตาย สุราพิษก็จะเป็นไร? อี้น้ำปวยหาสุราไหนั้นพบแล้ว ตบดินพอกไหออก ทันใดนั้น ประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง ไหสุราแตก

และเอียดไป

โป้วอั้งเสาะกล่าวเสียงเย็นชา

"อย่าลืม ชีวิตของท่านเป็นของข้าพเจ้า จะตายก็ต้องให้ข้าพเจ้าลงมือ"

"ท่านเตรียมจะลงมือในเวลาใด?"

"เวลาหมดหวังโดยสิ้นเชิง"

"หรือพวกเราตอนนี้ยังมีความหวังใดเหลืออยู่?"

"ขอเพียงยังมีชีวิต ก็ต้องมีความหวัง"

อี้น้ำปวยหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ประเสริฐ กล่าวได้ประเสริฐ ขอเพียงข้าพเจ้ายังมีลมหายใจอยู่ตราบใด ก็ต้องไม่ลืมวาจาประโยคนี้"

โป้วอั้งเสาะมิได้กล่าวกระไรอีก แต่คล้ายพลันบังเกิดความสนใจต่ออาวุธที่มีตามแคร่บนผนังทั้งสี่ด้าน

โป้วอั้งเสาะเดินช้า ๆ เข้าไป พิจารณาอาวุธแต่ละชนิดจนละเอียดอย่างยิ่ง

ห้องศิลาที่เย็นเยียบ เริ่มอบอ้าวขึ้นทีละน้อย ชิวจุ้ยเซ็งเป่าโคมดับไปสามดวงแล้ว โป้วอั้งเสาะพลันชักแส้ปล้องไผ่ออกมาจากบนแคร่สายหนึ่ง

แส้ปล้องไผ่ที่สร้างขึ้นจากเหล็กกล้า ความจริงควรมีน้ำหนักมากอย่างยิ่ง แต่มันกลับพานมิได้หนักหน่วงดุจดั่งเปลือกนอกของมัน

โป้วอั้งเสาะครุ่นคิดแล้วถาม

"อาวุธนี้ได้มาอย่างไร?"

ชิวจุ้ยเซ็งมิได้ตอบโดยตรง แต่ไปหาบัญชีเล่มหนามาจากในผนังก่อน เป่าฝุ่นบนปกออกแล้ว พลิกไปสิบกว่าแผ่น จึงได้ตอบช้า ๆ

"เป็นของที่ไฮ้ตังไคทิ้งไว้"

โป้วอั้งเสาะถามอีก

"ไฮ้ตังไคของสำนักเพ็กเล็กตึ๊ง (อสนีบาต) แห่งกังหนำ (ดินแดนภาคใต้ ลำน้ำแยงซีเกียง มีเจ็ดมณฑล)?"

ชิวจุ้ยเซ็งผงกศีรษะตอบ

"อาวุธไฟของเพ็กเล็กตึ๊ง (สำนักอสนีบาต) ความจริงเป็นอาวุธลับที่มีอานุภาพสยบแผ่นดินอยู่ แต่เมื่อมีคงเชียะเหล็งปรากฏ อานุภาพและเกียรติภูมิของพวกมันก็เริ่มโทรมลง ดังนั้น ไฮ้ตังไคจึงรวบรวมพรรคพวกยกกำลังมาบุกรุกคุกคาม โดยหวังทำลายคงเชียะซัวจึงไปจากแผ่นดิน แต่เสียดาย ท่านยังมิได้ลงมือก็ตายใน

คงเซียะเหล็กก่อน"

ดวงตาโป้วอั้งเสาะพลันมีประกายขึ้นวูบหนึ่ง เน้นเสียงหนัก ๆ ถามอีกครา

"ท่านยังมิทันลงมือก็ตายในคงเซียะเหล็กก่อน?"

ชิวจุ้ยเซ็งผงกศีรษะอีกครั้ง

"นั่นแม้เป็นอดีตที่นานกว่าหนึ่งร้อยปีแล้ว แต่ในนี้ยังคงบันทึกไว้ชัดเจนอย่างยิ่ง"

เม่งง้วยซิมโพล่งขึ้น

"ข้าพเจ้าก็เคยฟังตำนานของผู้อาวุโสบู๊ลิ้มท่านนี้ ข้าพเจ้าจำได้ ท่านคล้ายมีฉายาเรียกว่าเพ็กเล็กเปียง (แส้อสนีบาต)"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะช้า ๆ เดินเลาะตามผนังศิลาอีกครา

มือขวาของโป้วอั้งเสาะกุมดาบ มือซ้ายกำด้ามแส้แนบแน่น แต่กลับหลับตาลง ท่วงท่าการเดินแม้จะพิกลเก้งก้าง แต่สีหน้ากลับคล้ายเป็นหลวงจีนชราวิปัสสนาก็ปาน

แต่ละคนต่างกลั้นลมหายใจอีกครา จับตามองโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง ในห้องศิลาแห่งกลายเป็นเงียบวังเวงปานสุสานร้าง

ทันใดนั้น ประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง

ประกายดาบครานี้ เจิดจ้ายิ่งกว่าที่อี้น้ำปวยเคยเห็นมาทุกครั้ง

แสดงแน่ชัด ดาบนี้โป้วอั้งเสาะได้ใช้ไปด้วยพลังทั้งตัว มาตรว่าหลับตาอยู่ แต่ดาบนี้พอดีแทงเข้าไปในรอยต่อของก้อนหินกับก้อนหิน!

โป้วอั้งเสาะมิได้ใช้นัยน์ตาดู แต่ใช้หัวใจดู!

ดาบนี้พอแทงไป ถึงกับจมหายเข้าไปในผนังศิลาหมดสิ้น!!

โป้วอั้งเสาะระบายลมจากปากยาว ๆ ชักดาบออกจากผนัง รอจนเมื่อลมหายใจระบายหมดสิ้น แส้ปล้องไผ่ในมือซ้ายก็แทงออกไป...แทงเข้าใส่ในรอยดาบบนผนังแห่งเข้มแข็งดุดัน

ขณะเวลานั้นเอง เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว แส้ปล้องไผ่ถึงกับระเบิดในผนังศิลาด้วยอานุภาพคล้ายแผ่นดินถล่มฟ้าทลาย!

ผนังศิลาที่ซ้อนกันขึ้นด้วยศิลาหนาหกเซียะ ได้แตกกระจายไปพร้อมกับการระเบิดนี้ เศษหินปลิวว่อนดุจกับเป็นพายุฝนโหมกระหน่ำ

จากนั้น ทุกสรรพสิ่งคืนสู่ความสงบวังเวงอีกครา ผนังศิลาด้านนั้นแตกทลายแห่งเป็นโพรงใหญ่

โป้วอั้งเสาะสอดดาบเข้าฝัก ส่งเสียงราบเรียบ

"อาวุธไฟของเพ็กเล็กตึ๊งแห่งกังหนำโดดเด่นเป็นเอกในแผ่นดินจริง ๆ"

ชิวจุ้ยเซ็ง เม่งง้วยชิม อี้น้ำปวย ต่างมองโป้วอั้งเสาะโดยสงบ ในดวงตามีประกายทีเคารพเทิดทูนจนเห็นชัด ส่งเสียงขึ้น

"ท่านไฉนจึงทราบ ในแส้ปล้องไผ่นี้มีอาวุธไฟ?"

โป้วอั้งเสาะยังคงตอบเสียงราบเรียบดั่งเดิม

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ ข้าพเจ้าเพียงแต่รู้สึก น้ำหนักของมันไม่ควรเบาเพียงนี้ ดังนั้นภายในปล้องของแส้จะต้องกลวง และข้าพเจ้าก็พอดีนึกถึงตัวไฮ้ตังไคมาได้"

ค่ำคืนที่ไฮ้ตังไคยกพวกมาจู่โจมคงเชียะซัวจึง เป็นการต่อสู้ที่ขึ้นชื่อลือเลื่องในบู๊ลิ้มรายหนึ่ง ในการต่อสู้ที่อำมหิตดุดันทั้งเจ็ดสิบสองครั้งของบู๊ลิ้มยุคนั้น อย่างน้อยมีเจ็ดครั้งที่เกิดขึ้นจากในคงเชียะซัวจึง

คงเชียะซัวจึงยังคงมั่นคงปลอดภัยดั่งปาฏิหาริย์อยู่เสมอมา

แต่พอพวกมันออกไป ก็พบเห็นคงเชียะซัวจึงที่ผ่านกลียุคมามากมายนับครั้งไม่ถ้วนยังมั่นคงปลอดภัยอยู่เสมอมา ถึงกับกลายเป็นซากปรักพังหมดสิ้น...ตึกใหญ่เก้าช่วง ตึกรามหอห้องสามสิบหกหลัง หลักทรัพย์ที่กินอาณาบริเวณกว้างแปดสิบลี้กลายเป็นซากอิฐปูนกองหนึ่งเท่านั้น!

โลหิตยังมิได้แห้ง ชิวจุ้ยเซ็งยืนอยู่ในซากปรักพังที่มีคราบโลหิตเกรอะกรังนี้

หลักทรัพย์อาณาบริเวณแปดสิบลี้ ชีวิตคนอีกกว่าห้าร้อย เกียรติภูมิที่ตกทอดมาสามสิบชั่วคน บัดนี้ถูกทำลายย่อยยับดับสูญไปหมดสิ้นแล้ว!

และยังย่อยยับดุจกับปาฏิหาริย์!

ชิวจุ้ยเซ็งมิได้เคลื่อนไหว และมิได้หลั่งน้ำตา ความอาฆาตแค้นเยี่ยงนี้ มิใช่น้ำตาจะลบล้างได้!

บัดนี้ ชิวจุ้ยเซ็งเพียงใคร่หลั่งโลหิต!

แต่ชิวจุ้ยเซ็งไม่เห็นผู้ที่สร้างมหันตภัยครานี้ ฟ้าดินมืดเลือนราง ทุกที่ทางอ้างว้างวังเวง นอกจากพวกมันทั้งสี่แล้ว แผ่นฟ้าแผ่นดินคล้ายไม่มีชีวิตอื่น ๆ หลงเหลืออยู่อีกเลย

อี้น้ำปวยยืนอยู่ในระยะไกล สีหน้าถึงกับยังเจ็บช้ำลำเค็ญยิ่งกว่าชิวจุ้ยเซ็งเสียอีก

โป้วอั้งเสาะเขม้นมองอี้น้ำปวยเป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่งแล้ว ส่งเสียงเย็นชา

"ท่านกำลังก่นด่าตำหนิตัวเอง ท่านเข้าใจเป็นภัยที่ท่านตอแยขึ้น?"

อี้น้ำปวยผงกศีรษะช้า ๆ มีหลายครั้งที่เผยอริมฝีปากจะกล่าว แต่ก็กลั้นไว้

เสมอมา ความรู้สึกขัดกันที่เกิดขึ้นจนพลุ่งพล่านนี้ เสียดแทงจิตใจมันยิ่งเจ็บช้ำลำเค็ญกว่าเดิม

ในที่สุด มันมิอาจอดกลั้นต่อไปอีกแล้ว พลันส่งเสียง

"นี่เป็นครั้งที่สามแล้ว!"

โป้วอั้งเสาะทวนคำ

"ครั้งที่สาม?"

อี้น้ำปวยผงกศีรษะตอบ

"ครั้งแรกคือฮ่งฮ้วงจิ๊บ ครั้งสองคือสวนร้างตระกูลเง้ย ครั้งสามคือที่นี่"

มันกล่าวรวดเร็วอย่างยิ่ง เนื่องเพราะมันตกลงใจจะระบายความลับเท่าที่มีออกไปให้หมดสิ้น

"ในแผ่นดินยุคนี้ ผู้มีพลังฝีมือสูงสุดมิใช่ท่าน แต่เป็นกงจื้ออู้ ดาบของท่านแม้ถึงระดับทะลวงทุกสรรพสิ่งได้ แต่ตัวของท่านมีจุดอ่อนอยู่"

โป้วอั้งเสาะย้อนถามทันที

"แล้วท่านเล่า?"

"ที่ข้าพเจ้าฝึกคือกระบี่หัวใจ กระบี่อารมณ์ จิตใจและอารมณ์ครอบคลุมในทุกสรรพสิ่ง นั่นเป็นระดับสูงสุดของหลักวิชากระบี่ หากแม้นฝึกสำเร็จ ต้องไม่มีใดในแผ่นดินสามารถทัดเทียมได้ ต้องเลอเลิศครอบคลุมพิภพจบแดน"

"ท่านฝึกไม่สำเร็จ?"

"หลักวิชากระบี่เช่นนี้ คล้ายดั่งประตูเหล็กที่มีกุญแจสิบสามดอก ข้าพเจ้าได้กุญแจทั้งมวลมาครบครันแล้วชัด ๆ แต่หลังจากเปิดกุญแจสิบสองดอกแล้ว กลับพาลหากุญแจดอกสุดท้ายไม่พบอยู่เสมอมา"

อี้น้ำปวยฝืนหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"ดังนั้น แต่ละครั้งที่ข้าพเจ้าลงมือ มักรู้สึกกำลังมีไม่เทียบเท่ากับความคิด ทางคราที่แทงกระบี่ออกไป ต้องถูกเป้าหมายอยู่ชัด ๆ แต่พอถึงวาระสุดท้ายที่คับขันกลับพาลขาดไปอีกนิ้วหนึ่งเสมอ"

"กงจื้ออู้เป็นอย่างไร?"

"พลังฝีมือของมันมิเพียงทลายของแข็งทุกสรรพสิ่งเท่านั้น ยังไม่มีจุดอ่อนช่องว่างพอจะตีโต้ทำลาย ในแผ่นดินกว้างใหญ่ อาจบางทีมีของเพียงสองสิ่งที่พอจะต่อต้านรับมือมันได้"

"สิ่งหนึ่งคือคงเชียะเหล็ง?"

"ยังมีอีกสิ่งหนึ่งคือ ไต้ปุยหู่ (มหาการุณย์)"

ในคัมภีร์เล่มนั้น บันทึกเจ็ดวิชาบู๊ที่อำมหิตชั่วร้ายที่สุดของแผ่นดินในโบราณจวบปัจจุบัน ฟังว่า เมื่อคัมภีร์เล่มนี้ถูกบันทึกสำเร็จ ฟ้าหลั่งพิรุณโลหิต ภูตผีร่ำไห้คร่ำครวญ ผู้บันทึกเขียนอักษรตัวสุดท้ายแล้ว ก็อาเจียนโลหิตตายไป

โป้วอั้งเสาะย่อมเคยได้ยินตำนานนี้มาเช่นกัน ผงกศีรษะกล่าว

"แต่คัมภีร์เล่มนี้เมื่อเขียนสำเร็จก็สาบสูญไปจากแผ่นดิน ไม่มีผู้ใดในวงพวกนักเลงเคยเห็นมาเลย"

อี้น้ำปวยกล่าว

"คัมภีร์เล่มนี้สาบสูญการถ่ายทอดไปเนิ่นนานปี แต่ระหว่างนี้กลับปรากฏออกมาจริง"

"ปรากฏในที่ใด?"

"ฮ่งฮ้วงจิ๊บ"

เมื่อหนึ่งปีก่อน อี้น้ำปวยไปที่ฮ่งฮ้วงจิ๊บเพราะต้องการหาคัมภีร์เล่มนี้ พอดีโป้วอั้งเสาะก็บังเอิญไปที่นั้น

อี้น้ำปวยกล่าว

"ตอนนั้นข้าพเจ้าเข้าใจ ท่านต้องไปเพราะคัมภีร์เล่มนั้นเช่นกัน เข้าใจว่าท่านอาจจะถูกกงจื้ออู้ซื้อตัวไว้แล้ว ดังนั้นข้าพเจ้าจึงลงมือต่อท่าน"

แต่มันพ่ายแพ้

มันแม้คิดจะฆ่าโป้วอั้งเสาะ แต่โป้วอั้งเสาะมิได้ฆ่ามัน ดังนั้นจึงได้เกิดเรื่องที่ทั้งสยดสยอง ทั้งลี้ลับ ทั้งอำมหิตดุดันนี้ขึ้น

อี้น้ำปวยกล่าวต่อไป

"หลังจากข้าพเจ้าต่อสู้กับท่านในครั้งนั้นแล้ว โทรมไปทั้งกำลังและจิตใจ จนอีกสองชั่วยามให้หลัง จึงสามารถกลับไปที่ฮ่งฮ้วงจิ๊บอีกครา"

ในตอนนั้น ฮ่งฮ้วงจิ๊บถึงกับกลายเป็นเมืองร้างไป แสดงว่าต้องเป็นฝีมือของบริวารกงจื้ออู้ทำลายล้างอย่างมิต้องสงสัย

แต่มันมิได้คัมภีร์ ดังนั้นจึงมีคดีที่สยดสยองน่าอนาถในครั้งที่สองเกิดขึ้นอีก

อี้น้ำปวยกล่าวต่อ

"เช้าตรู่ของวันนั้น ในเจ็ดผู้กล้าตระกูลเง้ย เคยมีสี่คนไปที่ฮ่งฮ้วงจิ๊บ พวกมันลน ๆ ลาน ๆ มา ลน ๆ ลาน ๆ ไป ความจริงมิได้สะกิดให้ผู้ใดสนใจเห็นพิรุธ แต่ข้าพเจ้ากลับอดมิได้ ต้องคิดไปหาพวกมันเพื่อสอบถามข่าวคราวดูบ้าง คาดคิดมิถึง การไปหา

ของข้าพเจ้าครานั้น ถึงกับบันดาลให้ตึกใหญ่โตมโหฬารที่พวกมันอยู่สืบตระกูลมาถึงสามชั่วคนต้องย่อยยับอย่างสยดสยองน่าอนาถ กลายเป็นตึกร้างไป..."

มันครุ่นคิดแล้วเสริมต่ออีก

"และในวันนั้นเอง ข้าพเจ้าได้พบเม่งง้วยซิมเป็นคราแรก ตอนนั้นนางเพิ่งไปเยี่ยมไปยังไม่ถึงห้าวัน"

โป้วอั้งเสาะกำมือแนบแน่น อึ้งอึกเนิ่นนานจึงกล่าวช้า ๆ

"ท่านแม้จนบัดนี้ยังมิได้เห็นคัมภีร์ไต้ปุยหู่ (มหาการุณย์) แต่ก็ทราบมีผู้คนมากมายก่ายกองต้องบ้านช่องพินาศ ผู้คนเสียชีวิตเพราะมัน"

อี้น้ำปวยก็กำหมัดแนบแน่นตอบ

"ดังนั้น ข้าพเจ้ายิ่งต้องการฆ่ากงจื้ออู้ เพื่อล้างแค้นให้แก่พวกประดานั้น"

"ดังนั้น มันก็ต้องฆ่าท่านให้ได้จึงยอมเลิกรายุติ?"

ทั้งสองมิได้กล่าวต่อไป เนื่องเพราะในตอนนั้นชิวจุ้ยเซ็งเดินช้า ๆ เข้ามาแล้ว

ใบหน้าชิวจุ้ยเซ็งยังคงไม่มีความรู้สึก กระทั่งดวงตาที่คมกล้ายังกลายเป็นขุ่นขาวเวิ้งว้าง

มันหยุดยืนอยู่ที่เบื้องหน้าโป้วอั้งเสาะกับอี้น้ำปวย แน่นิ่งดุจเป็นรูปสลักจากท่อนไม้ อึกเนิ่นนานให้หลังจึงส่งเสียงที่คล้ายละเมอ

"คนของตระกูลชิวตายหมดสิ้นแล้ว ซากศพพวกมันต่างเหลืออยู่ ในจำนวนนั้นมีแต่ไปเพียงผู้เดียว"

โป้วอั้งเสาะโพล่งขึ้น

"กงซุนตู้?"

ชิวจุ้ยเซ็งผงกศีรษะตอบ

"จะเข่นฆ่าสังหารคนของตระกูลชิวให้หมดสิ้นในคราเดียว มิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย พวกมันก็ต้องมีบาดเจ็บล้มตายเช่นกัน แต่กลับถูกพวกมันลำเลียงไปหมดสิ้น"

อี้น้ำปวยอดมิได้ โพล่งขึ้นบ้าง

"พวกเหล่านี้กระทำเรื่องราวใด หมดจดรวบรัดอย่างยิ่งอยู่เสมอมา มิยอมทิ้งร่องรอยใดให้สืบสาวเลย"

โป้วอั้งเสาะกล่าวบ้าง

"แต่คนที่มากปานนี้ ย่อมต้องไม่พลันหายสาบสูญไปได้ มิว่าพวกมันจะเป็นเช่นไร จะมากจะน้อยยังต้องมีร่องรอยเบาะแสทิ้งไว้"

ชิวจุ้ยเซ็งจับตามองโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง ดวงตาถึงกับมีประกายตื้นตันพระคุณ

ขึ้นวูบหนึ่ง พลันกล่าวอีก

"ภรรยาข้าพเจ้าอ่อนแอขี้โรค ข้าพเจ้าจึงมีสตรีอีกคนหนึ่งอยู่ในเมือง ตอนนี้มีครรภ์แล้ว หากแม้นนางให้กำเนิดบุตรมา นั่นก็เป็นทายาทเพียงผู้เดียวของตระกูลชิวเรา"

มันกล่าวช้า ๆ สืบไป

"นางแซ่เต๊าะ นามเง็กเจ็ง บิดาของนางนามเต๊าะตังไล้ เป็นเปียซือ (ผู้คุ้มกันสินค้า)"

โป้วอั้งเสาะสงบฟัง ตั้งใจฟังทุกถ้อยกระทงความโดยละเอียดยิ่ง

ชิวจุ้ยเซ็งระบายลมจากปากยาว ๆ แล้วกล่าวต่อ

"ความจริงเรื่องเหล่านี้ควรเป็นข้าพเจ้าจัดการเอง แต่ข้าพเจ้าไม่มีปัญญาแล้ว หากแม้นยังด้านหน้ายังชีวิตโดยอัปยศ วันหน้าเมื่อลงสู่ปรภพ ต้องไม่อาจแบกหน้าไปพบกับบรรพบุรุษของตระกูลชิวเรา"

อี้น้ำปวยถึงกับตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านไม่อาจตาย หรือท่านไม่คิดล้างแค้น?"

ชิวจุ้ยเซ็งพลันยืนยิ้มด้วยสีหน้าอนาถกว่าร่ำไห้

"ล้างแค้น? ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าล้างแค้น? ท่านทราบกงจื้ออู้เป็นคนเช่นไร? ท่านทราบมันมีกำลังที่ยิ่งใหญ่เพียงใด?"

อี้น้ำปวยย่อมทราบ ไม่มีผู้ใดจะทราบกระจ่างยิ่งกว่ามันอีกแล้ว

นอกจากเจ็ดสำนักกระบี่ยิ่งใหญ่และพรรคกระยาจก ซึ่งต่างมีประวัติศาสตร์ยาวนานแล้ว ขบวนการยิ่งใหญ่อีกสามสิบเก้าขบวนการในวงพวกนักเลงยุคนี้ อย่างน้อยมีครึ่งหนึ่งที่มีการติดต่อกับกงจื้ออู้อย่างเร้นลับ และมีความสัมพันธ์ที่แนบแน่นยิ่ง ในจำนวนนั้น อย่างน้อยมีแปดเก้าขบวนการที่อยู่ใต้อำนาจปกครองโดยเร้นลับของกงจื้ออู้

ยอดฝีมืออันดับเยี่ยมในวงพวกนักเลงยุคนี้ ถูกกงจื้ออู้ซื้อตัวไปเป็นบริวารมิทราบมากมายเพียงใด ในบรรดาองครักษ์ประจำตัวของมัน มีคนสองคนที่พลังฝีมือเลอเลิศจนไม่อาจหยั่งคำนวณ

ขณะนี้อี้น้ำปวยตั้งใจจะบอกเรื่องที่มันทราบออกไป ชิวจุ้ยเซ็งก็ไม่ตั้งใจจะฟังอีกแล้ว

มันยังยืนแน่วนิ่งอยู่ในที่นั้นโดยมิเคลื่อนไหว แต่ในทวารทั้งเจ็ดกลับมีโลหิตหลั่งไหลออกมาเป็นเส้นสาย

ตอนชิวจุ้ยเซ็งล้มลงไป พอดีมีเสียงไก่ขันแว่วมาจากทิศทางสุดแสนไกลเป็นครั้งแรก

คงเชียะซัวจึงสร้างอยู่ในชัยภูมิที่สองฟากข้างเป็นภูเขา ด้านหนึ่งเป็นลำน้ำ

ภูเขาสูงชัน ลำเลียงคนบาดเจ็บและซากศพ ต้องไม่มีปัญญาปีนป่ายข้ามไปได้ ลำน้ำที่เบื้องหน้าก็เชี่ยวกราก กระทั่งแพหนังแพะยังไม่มีปัญญาฝ่าข้ามไปได้

ในคงเชียะซัวจึงมีการระแวดระวังเข้มแข็งอย่างยิ่ง มียอดฝีมือมากมายคับคั่ง คิดจะทำลายพวกมันให้ย่อยยับดับสูญในคราเดียว อย่างน้อยต้องระดมสุดยอดฝีมือมาไม่ต่ำกว่าห้าสิบคน

แม้นับว่าพวกประดานี้สามารถวิ่งตามผิวน้ำทะยานข้ามยอดเขามาได้ แต่ตอนกลับไป มีทางกว้างใหญ่พอให้ล่าถอยอยู่เพียงสายเดียวเท่านั้น

ป่าทึบที่ด้านหน้า ภายในเป็นทางกว้างใหญ่ แต่หาร่องรอยของล้อรถและเท้าม้าไม่ได้เลย กระทั่งยังไม่มีคราบโลหิตแม้สักจุดแต้ม ยิ่งไม่มีรอยเท้าของผู้คนด้วย

เม่งง้วยซิมขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว

"มิว่าอย่างไร วันนี้พวกเราต้องหาสามคนให้ได้"

โป้วอั้งเสาะทวนคำ

"นอกจากเต๊าะเง็กเจ็งและกงซุนตู้แล้ว ยังมีผู้ใด?"

"คงเชียะ (นกยูง) ข้าพเจ้าสยบมันไว้แล้ว สั่งให้มันเข้าไปเป็นสายอีก มันจะต้องสามารถบอกเบาะแสใดต่อพวกเราได้บ้าง"

อี้น้ำปวยแค่นเสียงเย็นชา

"แต่เสียดาย เบาะแสที่มันจะบอกมาทุกสาย ล้วนแล้วเป็นหลุมพรางของเล่ห์อุบาย"

"หลุมพรางเล่ห์อุบาย ?"

"ใช่ มันกลัวท่าน แต่ข้าพเจ้าประกัน มันต้องยิ่งกลัวกงจื้ออู้ หากมิใช่มันแพร่งพรายความลับของพวกเรา กงจื้ออู้ไฉนจะหามาถึงคงเชียะซัวจึง? และยังมางนประจวบเหมาะเช่นนี้?"

เม่งง้วยซิมแค่นเสียงด้วยความแค้น

"หากแม้นท่านคาดคิดถูกต้อง ข้าพเจ้ายิ่งต้องหามันให้ได้"

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"แต่คนแรกที่พวกเราจะหามิใช่มัน คือเต๊าะเง็กเจ็ง"

ไม่มีผู้ใดรู้จักเต๊าะเง็กเจ็ง แต่เต๊าะตังไล้กลับเป็นคนมีชื่ออย่างยิ่ง...มีชื่อว่าเป็นปิศาจสุรา

ตอนนี้มันเมามายแล้ว เมาล้มอยู่ใต้ร่มไม้ในลานบ้านของมัน แต่ทว่า พอได้ยินนามชิวจุ้ยเซ็ง มันก็กระโดดขึ้นแผดด่าสุดเสียง

"เฒ่าเดียรัจฉานตัวนั้น เราถือมันเป็นมิตรสหาย แต่มันกลับลอบมาหลอกลวงบุตรีของเราไป..."

พวกโป้วอั้งเสาะมิได้อุดปากมันไว้ เพราะมันยิ่งด่ากราดเกรี้ยวหยาบคาย ยิ่งพอจะยืนยันว่าเรื่องนี้เป็นความจริง ขอเพียงช่วยรักษาเลือดเนื้อเชื้อไขน้อยนิดนี้ไว้ให้แก่ชิวจุ้ยเซ็งได้ แม้นับว่าเต๊าะตังไล้จะแผดด่าอีกสามวันสามคืนก็มิเป็นไร

แต่บุตรีของมันกลับทนทานไม่ได้ ถึงกับถูกมันแผดด่าจนหนีไป โดยทิ้งจดหมายไว้บนโต๊ะเครื่องแป้งในห้องนอนของนางฉบับเดียว มีโกวเนี้ยน้อยที่หางเปียยาวเหยียดนางหนึ่งฟุบร่ำไห้อยู่กับโต๊ะเครื่องแป้งนั้น

ข้อความในจดหมายมีว่า

"บุตรีสร้างมลทินให้แก่ตระกูล เพราะก้อนเนื้อในครรภ์ จึงยังมิอาจใช้ความตายมาลุแก่โทษได้..."

ที่โกวเนี้ยน้อยบอกต่อคือ

"ดังนั้น เสียวเจี๊ยะจึงจำเป็นต้องไป ข้าพเจ้าแม้ฉุดก็ฉุดไม่อยู่"

"ท่านก็ไม่ทราบนางไปที่ใด?"

"หากข้าพเจ้าทราบ ข้าพเจ้าต้องตามไปเสียนานแล้ว ไหนเลยยังจะอยู่ที่นี้อีก?"

หากในบ้านมีปิศาจสุราอยู่ มิว่าผู้ใดก็ไม่ต้องการจับเจ่าต่อไป ดังนั้นพวกโป้วอั้งเสาะก็จำต้องจากไปบ้าง

แต่พวกมันอย่างไรยังต้องหาเต๊าะเง็กเจ็งให้พบจนได้ แต่ในมวลหมู่มนุษย์สุดคณานับ จะให้ไปหาในที่ทางใด?

เม่งง้วยซิมพลันโพล่งขึ้น

"มีสถานที่หนึ่งต้องพอจะหานางพบได้แน่"

อี้น้ำปวยรีบถามทันที

"สถานที่ใด?"

"ในเมื่อบิดานางไม่ทราบเรื่องนี้ ชิวจุ้ยเซ็งย่อมต้องเตรียมสถานที่แห่งหนึ่งไว้เป็นที่ลักลอบนัดพบของพวกท่าน"

กระทั่งเถ้าแก่ร้านขายผ้าเล็ก ๆ ยังพอจะหาบ้านช่องไว้ซ่อนภรรยาน้อยอยู่หลังหนึ่ง

คย่าว่าแต่เป็นประมุขของคงเชียะซัวจึงเลย

แต่เสียดาย สถานที่เยี่ยงนั้นจะต้องเร้นลับอย่างยิ่ง ชิวจุ้ยเซ็งเป็นคนที่มีความละเอียดสุขุมอย่างยิ่งเสมอมา เรื่องเช่นนี้นอกจากตัวพวกท่านเองแล้ว ยังมีผู้ใดทราบได้?

"ต้องยังมีผู้ทราบอีกคนหนึ่ง"

"ผู้ใด?"

"โกวเนี้ยน้อยที่หางเปียยาวนางนั้น น้ำใจของเสียวเจี๊ยะกับเอียเท้าประจำตัวมีบางครั้งลึกซึ้งดุจกับเจ๊ม่วยร่วมสายโลหิต หากข้าพเจ้าจะกระทำเรื่องเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ต้องไม่อำพรางแซแซ"

นั่นเป็นคำตอบที่มั่นใจของเม่งง้วยซิม แซแซก็คือเอียเท้าประจำตัวของนาง

"โกวเนี้ยหางเปียยาวนางนั้นมีสีหน้าเจ้าเล่ห์เพทุบายจนเห็นชัด เมื่อครู่เพียงแต่แสดงบทบาทมาให้พวกเราดูเท่านั้น ไม่ต้องถึงครึ่งชั่วยาม นางต้องลอบ ๆ เร้น ๆ ไปหาเสียวเจี๊ยะนางแน่"

เม่งง้วยซิมมิได้คาดคิดผิดพลาด

จริงดั่งว่า ยังไม่ถึงครึ่งชั่วยาม โกวเนี้ยน้อยหางเปียยาวก็ลอบเร้นออกจากประตูหลัง หลบ ๆ ซ่อน ๆ ไปที่ตรอกเล็ก ๆ ทางซ้ายมือ

เม่งง้วยซิมลอบสะกดรอยตามนางไป โป้วอั้งเสาะกับอี้น้ำปวยสะกดรอยเม่งง้วยซิมอีกทอดหนึ่ง

ดรุณีพรหมจารีที่ยังไม่ได้วิวาห์ ย่อมมีความเคลื่อนไหวที่มิใคร่สะดวกนัก ดังนั้นสถานที่นัดพบของนางต้องห่างจากบ้านนางไม่ไกลนัก

ประการนี้ เม่งง้วยซิมก็มิได้คาดคิดผิดพลาด สถานที่แห่งนั้นเป็นในตรอกเล็ก ๆ ของตึกอีกสองช่วง ในตึกเล็ก ๆ ที่มีกำแพงสูงประตูแคบ ปลูกดอกไม้ไว้สวยงาม

ประตูมิได้ลงกลอน คล้ายดั่งจงใจให้โกวเนี้ยน้อยกลับมาก็ปาน นางกวาดตามองไปรอบข้างแวบหนึ่ง แล้วจึงลงกลอนประตูไว้

ภายในตึกเงียบวังเวงราวไม่มีผู้คน มีแต่เสียงลมพัดกิ่งไม้ไหว หอบกลิ่นหอมพรางบุปผามาเท่านั้น

"ท่านเข้าไปก่อน พวกเรารอที่ด้านนอก"

เม่งง้วยซิมทราบแต่แรก บุรุษทั้งสองนี้ต้องไม่บุกเข้าไปในห้องส่วนตัวของดรุณีโดยผลีผลาม เนื่องเพราะทั้งสองล้วนเป็นบุรุษที่แท้จริง เป็นบุรุษในบุรุษ

พวกโป้วอั้งเสาะมองดูนางกระโดดข้ามกำแพงสูงไป รออีกครึ่งค่อนวัน จึงได้ยิน

เสียงกรีดร้องแว่วมาจากในตึกที่เงียบวังเวง

เสียงกรีดร้องของเม่งง้วยซิม!

เม่งง้วยซิมต้องไม่ใช่เป็นสตรีที่ถูกขู่ขวัญให้ตระหนกจนกรีดร้องได้ง่ายดาย!

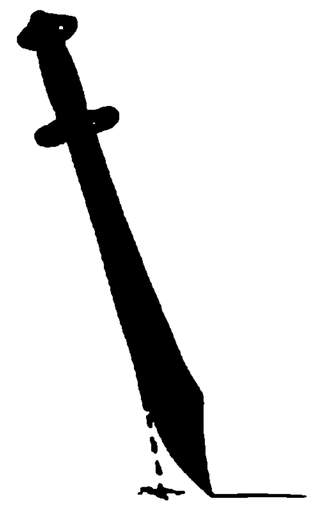

เดิมพันด้วยชีวิต

ในเห็งสูงใหญ่ แผ่กิ่งก้านสาขาดั่งร่มมหึมา ในตัวตึกเล็ก ๆ มืดเลือนราง

ในยามสนธยา โกวเนี้ยน้อยที่มีหางเปียยาวฟุบอยู่กับโต๊ะในห้อง หางเปียยาวดำขลับแงนางพันอยู่ที่ลำคอนาง มือเท้าของนางเย็นเฉียบไปแล้ว

มือของเม่งง้วยชิมก็เย็นยะเยียบ ส่งเสียงสะท้าน

"พวกเรามาช้าไปอีกแล้ว"

โกวเนี้ยน้อยถูกรัดคอตาย เต๊าะเง็กเจ็งหายไปแล้ว!

ต้องไม่มีคนใช้หางเปียตัวเองมารัดคอตัวเองตายไปแน่ นี่เป็นฝีมืออำมหิตแห่งผู้ใด?

อี้น้ำปวยกำหมัดกัดฟันแนบแน่น ส่งเสียงสะท้าน

"การลักลอบโดยเร้นลับของซิวจุ้ยเซ็งกับเต๊าะเง็กเจ็งนี้ ดูท่าต้องมิใช่เป็นความลับไม่มีผู้อื่นล่วงรู้แล้ว"

ดังนั้น เขี้ยวเล็บของกงจื้ออู้จึงได้ล่วงหน้ามาก่อนโป้วอั้งเสาะก้าวหนึ่ง

ใบหน้าโป้วอั้งเสาะซีดขาว แต่ดวงตากลับแดงฉาน

โป้วอั้งเสาะหาอีก โดยตั้งความหวัง ฆาตกรที่ลงมือโดยฉุกละหุก อาจจะทิ้งร่องรอยเบาะแสใดไว้บ้างก็ได้

ขอเพียงมีร่องรอยเบาะแสสักน้อยนิด โป้วอั้งเสาะต้องไม่ยอมปล่อยผ่านโดยสิ้นเชิง

แต่ครานี้กลับแทบคลาดโอกาสไป เนื่องเพราะเป็นเบาะแสที่กระจ่างเกินไป

บนโต๊ะเครื่องแป้งมีกระจกทองเหลืองบานหนึ่ง ถึงกับมีคนใช้ลิ้นจี่ที่ทาแก้มเขียนอักษรบนกระจกสามตัวด้วยลายมือที่หวัดจนยุ่งเหยิง แสดงว่าเป็นเต๊าะเง็กเจ็งจงใจทิ้งไว้ในยามฉุกละหุกคับขัน ผู้จับตัวนางไปก็มิได้สนใจสังเกตเห็น

ไฉนเรื่องที่ยิ่งกระจ่างชัด ผู้คนกลับไม่ไปสนใจสังเกต ?

ลิ้นจี่ที่แดงฉานปานโลหิตสด ๆ อักษรที่แดงฉานปานโลหิตสด ๆ คือจีเอี๊ยงกวน (อารามตะวันสีม่วง)

จีเอี๊ยงกวนเป็นนามธรรมดาอย่างยิ่ง มีอารามนักพรตจำนวนมากหลายที่ตั้งนามว่าจีเอี๊ยงกวน แต่โชคดีที่ในเมืองนี้มีอยู่เพียงอารามเดียว

นางไฉนจึงทราบ พวกมันจะจับตัวนางไปในอารามจีเอี๊ยงกวน?

อาจบางทีนางอาจบังเอิญได้ยิน หรืออาจบางทีพวกเหล่านั้นมีนักพรตของอารามจีเอี๊ยงกวนอยู่ด้วย นางเติบใหญ่ในที่นี้ ย่อมรู้จักพวกมันดี

มิว่าอย่างไร จะดีชั่วพวกโป้วอั้งเสาะก็ต้องไปดูสักครา แม้นับว่านั่นเป็นหลุมพรางของอุบาย พวกมันก็ต้องไปให้ได้

ลานกว้างหน้าอารามจีเอี๊ยงกวน มีต้นเห็งที่สูงใหญ่แผ่กิ่งใบกว้างขวางปานร่มมหึมาเช่นกัน ในตัวอารามมีควันธูปอบอวล ไม่มีเงาร่างผู้คน แต่เมื่อพวกโป้วอั้งเสาะไปถึงที่ลานช่วงหลัง ก็ได้ยินเสียงคนแล้ว

ช่วงหลังอารามที่เงียบวังเวง กระแสเสียงที่ยะเยียบเย็นชา เพียงกล่าวมาสองคำ

"เชิญเข้า"

เสียงดังมาจากในตัวตึกที่ซ้ายมือ ในนั้นคล้ายดั่งมีคนกำลังรอพวกมันอยู่ ดูท่าเป็นหลุมพรางของเล่ห์อุบายจริง ๆ แล้ว

แต่พวกมันไหนเลยเคยกลัวหลุมพรางของผู้อื่น?

โป้วอั้งเสาะกระทั่งคิดยังมิได้คิด สาวเท้าเดินเข้าไปทันที ประตูยังปิดอยู่ มิได้ลงกลอน ผลักเบา ๆ ก็เปิดออกทันที

ในบ้านมีอยู่สี่คน!

ขอเพียงเป็นเรื่องที่โป้วอั้งเสาะเห็นว่าสมควรทำ ขอเพียงดาบยังอยู่ในมือ มาตซ่าเป็นกองทัพมหึมาขวางอยู่เบื้องหน้า โป้วอั้งเสาะก็ต้องไม่ถดถอยแม้สักครึ่งก้าว อย่าว่าแต่มีเพียงสี่คนเท่านั้น!

ในสี่คน ผู้หนึ่งกำลังดื่มสุรา สองคนกำลังเดินหมากรุก ยังมีอีกผู้หนึ่งที่วัยฉกรรจ์ สวมอาภรณ์แดงฉานปานชโลมโลหิต กำลังใช้มีดเล่มเล็ก ๆ แต่งเล็บของมันอยู่

ในบ้านมิได้จุดโคมไฟ ใบหน้าของหนุ่มเสื้อแดง ดูไปคล้ายดั่งมีดในมือมัน ขาวจนเขียว เขียวจนน่ากลัว

สองคนที่เดินหมากรุก มีนักพรตอยู่ผู้หนึ่งจริง ๆ นักพรตชราที่ผมเผ้าหนวดเครา แม้ขาวโพลง แต่ใบหน้าแดงเปล่งปลั่งดั่งทารก อีกผู้หนึ่งแต่งกายสมถะด้วยเสื้อยาวสีเขียวถุงเท้าขาว นิ้วมือสวมแหวนอยู่วงเดียว แต่เป็นแหวนหยกที่สุกใสมีคุณค่ามหาศาล

แก้วตาโป้วอั้งเสาะพลันหดเล็กลง ใบหน้าที่ซีดขาวปรากฏสีแดงระเรื่อที่พิสดารขึ้นมาวูบหนึ่ง

เนื่องเพราะคนที่เมื่อครู่ก้มศีรษะดื่มสุรา ตอนนี้กำลังเงยหน้าขึ้นช้า ๆ

แลเห็นหน้าคนผู้นี้ มือเท้าเม่งง้วยซิมต้องเย็นเฉียบลงไปทันทีอีกครา

ใบหน้าที่มีรอยแผลเป็นจากคมอาวุธ ก่ายกันซับซ้อน ดวงตาคมกล้าดั่งเหยี่ยวร้าย ถึงกับเป็นปุ๊กซี่ซิ่งเอ็ง (เหยี่ยวเทพเจ้าอมตะ) กงซุนตู้!

มันก็กวาดมองพวกนางอยู่ ดวงตาคมกล้า คล้ายมีรอยยิ้มที่อำมหิตชั่วร้ายอย่างบอกไม่ถูก ส่งเสียงสองคำ

"เชิญนั่ง"

ในห้องมีเก้าอี้ว่างอยู่สามตัว โป้วอั้งเสาะถึงกับทรุดกายลงนั่งจริง ๆ

ก่อนหน้าที่จะหักหาญผลาญชีวิตกันในบัดดล มีโอกาสได้รักษาพละกำลังไว้แม้เพียงน้อยนิดก็ยังเป็นที่ประเสริฐอยู่

ดังนั้น อี้น้ำปวยกับเม่งง้วยซิมพลอยนั่งตามไปด้วย ทั้งสองทราบว่า ตอนนี้ได้ถึงวาระที่จะบ่งชี้ความเป็นความตายให้เกิดขึ้นในพริบตาเดียวแล้ว

กิ่งก้านของต้นเห็งในลาน ส่งเสียงสั่นไหวตามกระแสลม เสียงตัวหมากรุกท่วงไปบนกระดาน ดังสดใสดั่งเป็นเสียงพิณ บุรุษหนุ่มหน้าซีดขาวไม่มีความรู้สึกแม้เพียงน้อยนิด ผู้ที่เดินหมากรุก ยิ่งศีรษะยังมิได้เงยขึ้นเลย

เม่งง้วยซิมอดมิได้ต้องส่งเสียงก่อน

"พวกเรามิได้มาดูคนเดินหมากรุก"

กงซุนตู้ตอบ

"เราทราบพวกท่านมาหาเรา เราก็คือพวกใช้เลือดล้างคงเชียะซัวจึง พวกท่านมิได้หาผิด"

มือของเม่งง้วยซิมกำแนบแน่นจนเล็บแทงไปในเนื้อ ส่งเสียงสะท้าน

"พวกมันอีกสามคนเล่า?"

กงซุนตู้มิได้ตอบโดยตรง แต่แนะนำบุรุษหนุ่มที่กำลังแต่งเล็บก่อน

"ท่านผู้นั้นคือซี่บ้อกงจื้อ (กงจื้อสี่ไม่มี) ของตระกูลเซียว แห่งลกเอี๋ยง"

มันมีสีหน้าท่าทีคล้ายอวดโอ่อำนาจขู่ขวัญอย่างแน่ชัด เมื่อกล่าวต่อ

"ความหมายของซี่บ้อ (สี่ไม่มี) คือ มีดสั้นไม่มีผู้ต่อต้าน ฆ่าคนไม่มีปัญญานำ ฉีกหน้าไม่มีน้ำใจเหลือ"

"ยังมีอีกหนึ่งไม่มีเล่า?"

"ก็คือ แม้นไม่ฉีกหน้าก็ไม่มีน้ำใจ ท่านยังมีฉายาที่ทั้งประหลาดอย่างยิ่งและยาวเหยียด อีกหนึ่งก็คือ 'ขึ้นฟ้าลงดินหาเซี่ยวลี้ ตั้งอกตั้งใจฆ่าเอี๊ยบไค' "

ในอดีตที่ไม่นานนัก มีดบินของลี้น้อยมีอานุภาพสยบแผ่นดิน มีดบินพลิกหลุดมือ มิเคยผิดเป้ามาเลย ประกายและความยิ่งใหญ่ของท่าน จวบจนบัดนี้ยังไม่มีผู้ใดหาญขึ้นเทียมเทียบเปรียบติด

เอี๊ยบไคเป็นผู้ได้รับวิชาจากท่านมา ท่องเที่ยวอย่างโอ่อ่าในยุทธจักรเนิ่นนานสามสิบปี มาตรว่าไม่เคยลุแก่โทสะฆ่าคนผิดพลาดแม้สักผู้หนึ่ง แต่ยังไม่มีผู้ใดกล้าแตะต้องรังควานท่าน

เม่งง้วยซิมกล่าว

"กงจื้อที่ไร้น้ำใจผู้นี้ มิเพียงมีความมั่นใจฆ่าเอี๊ยบไคได้ ยังจะหาตัวเซี่ยวลี้เพื่อประลองความสูงต่ำ?"

กงซุนตู้ผงกศีรษะรับคำ

"คล้ายดั่งใช่"

เม่งง้วยซิมหัวร่อกล่าว

"นับว่าอวดโอ่ได้โอหังไม่เบา"

กงซุนตู้กล่าว

"คนที่มีคารมเขื่องโขใหญ่โต ปกติความสามารถก็ต้องไม่เล็กน้อยนัก"

"คล้ายดั่งใช่"

"ความจริงไม่ใช่?"

เม่งง้วยซิมหัวร่อพลางตอบ

"คำพูดยิ่งโตใหญ่ ความสามารถยิ่งน้อยนิด ในวงพวกนักเลง ไยมิใช่มีแบบฉบับเช่นนี้อยู่มากหลายอย่างยิ่ง?"

รอยยิ้มของกงซุนตู้คล้ายยุแหย่ รอยยิ้มของเม่งง้วยซิมล้วนเป็นท้าทาย วาจานี้ [illegible] ความจริงว่ากล่าวให้แก่เซียวซี่บ้อโดยตรง

บุรุษหนุ่มทีท่ายโสโอหัง คล้ายดั่งมิได้สนใจฟังนางกล่าวกระไรเลย ใบหน้ายังคง [illegible]ไร้ความรู้สึกดั่งเดิม

มีดน้อยในมือของมันก็เคลื่อนไหวเชื่องช้าอย่างยิ่ง อากัปกิริยาทั้งมวลคล้ายดั่ง [illegible]ระวังอย่างยิ่ง ประหนึ่งกลัวจะกรีดนิ้วของมันเป็นแผลก็ปาน

มือของมันขาวสะอาดและมั่นคง นิ้วของมันยาวและมีพลัง

ไป๋วอั้งเสาะมิเคยสนใจดูมือของผู้ใดมาเลย แต่ตอนนี้กลับสนใจจ้องมองจน [illegible] เพ่งพิศทุกอากัปกิริยาของมันโดยละเอียดยิ่ง

แต่งเล็บมิใช่เป็นเรื่องสนุกสนานน่าสนใจ และไม่มีคุณค่าให้มองด้วย

แต่เซียวซี่บ้อคล้ายถูกจ้องมองจนกระอักกระอ่วนอย่างยิ่ง จึงแค่นเสียงเย็นชา

"ดูคนแต่งเล็บ มิสู้ดูคนเดินหมากรุก"

กงซุนตู้หัวร่อกล่าว

"โดยเฉพาะสองท่านที่เดินหมากรุก ล้วนแล้วเป็นมือสุดยอดของแผ่นดิน [illegible]นี้"

เม่งง้วยซิมกะพริบตาถาม

"เต้าเจี้ยง (ยกย่องนักพรต) ท่านนั้น คือเถ้าแก่ใหญ่ของอารามจีเอี๊ยงกวนนี้?"

กงซุนตู้คล้ายดั่งยุแหย่อีกแล้ว โดยแสร้งถาม

"ในอารามไหนเลยมีเถ้าแก่ใหญ่?"

เม่งง้วยซิมหัวร่อตอบ

"เป็นประมุขของอารามก็คือเถ้าแก่ใหญ่ เป็นแม่เล้าในซ่องคณิกาก็เป็นเถ้าแก่ใหญ่ [illegible]แก่ใหญ่นี้ ความจริงใช้เรียกคนได้มากมายหลายประเภททีเดียว"

นักพรตผมขาวที่พอดีหยิบหมากรุกขึ้นตัวหนึ่ง พลันเงยหน้ามาหัวร่อให้นาง [illegible]

"ไซ่ เราคือเถ้าแก่ใหญ่ในที่นี้"

เม่งง้วยซิมแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มถาม

"การค้าระหว่างนี้เป็นอย่างไรบ้าง?"

นักพรตผมขาวตอบ

"ก็งพอไปได้ มิว่าเวลาใด มักมีพวกโง่เขลางมงายมากราบไหว้ บริจาค อย่าว่าแต่ [illegible]ต้นฤดูชุนชิว (ใบไม้ผลิ...ใบไม้ร่วง) ล้วนเป็นช่วงเวลารุ่งโรจน์ที่สุดของ

อาชีพเรา"

น้ำเสียงที่ว่ากล่าว ถึงกับคล้ายเป็นเถ้าแก่ใหญ่ไปจริง ๆ ก็ปาน

เม่งง้วยซิมยิ่งแย้มยิ้มจนเบิกบานกว่าเดิม

"ความจริงเถ้าแก่ใหญ่มักจะไม่มีอารมณ์ขัน คาดคิดมิถึง ท่านเถ้าแก่ใหญ่นี้กลับมีอารมณ์ขันอย่างยิ่ง"

นักพรตผมขาวตอบ

"เราความจริงเป็นคนที่ไม่ถือสาอาถรรพณ์ใด ๆ"

มันแย้มยิ้มจนยิ่งเบิกบานกว่า แต่รอยยิ้มของเม่งง้วยซิมพลันคล้ายฝืนขึ้นม ถามสวนคำ

"ไม่ถือสาอาถรรพณ์ แล้วเถ้าแก่ใหญ่แซ่ไร?"

"เราแซ่เอี้ย"

"เอี้ยบ้อกี๋ (ไม่ถือสาอาถรรพณ์)?"

"คล้ายดั่งใช่"

เม่งง้วยซิมหัวร่อไม่ออกอีกแล้ว กระทั่งยังไม่สามารถแย้มยิ้มด้วย

นางรู้จักคนผู้นี้...เมื่อสามสิบปีก่อน เอี้ยบ้อกี๋ก็เป็นผู้หนึ่งที่เกียรติภูมิทัดเทียม กับเจ้าสำนักบู๊ตึง ปาซัวเต้าเจี้ยง โดยถูกแผ่นดินยกย่องว่าเป็นเจ็ดจอมกระบี่แห่งยุค

ฟังว่า หากนักพรตผู้นี้มีทีท่ากระด้างเย็นชาต่อท่าน กลับเป็นการแสดงว่า มันถือท่านเป็นมิตรสหาย หากแม้นมันแย้มยิ้มกับท่านด้วยสีหน้าท่าทีเป็นมิตร ปกติ มักจะมีความหมายเพียงหนึ่งเดียว...มันต้องการฆ่าท่าน!

ฟังว่า ยามเมื่อมันจะฆ่าคน มิเพียงไม่ถือสาอาถรรพณ์ใด ๆ ไม่ยอมรับรู้เป็น ญาติสนิทมิตรสหาย และมิว่าขึ้นฟ้าลงดิน ก็ต้องฆ่าท่านให้ได้!

เมื่อครู่มันหัวร่อแล้ว ตอนนี้ยังหัวร่ออยู่

มันเตรียมจะลงมือในเวลาใด?

เม่งง้วยซิมเขม้นมองมันแน่วนิ่ง มิกล้าชะล่าใจแม้สักชั่วพริบตา

ไหนเลยจะคาด เอี้ยบ้อกี๋กลับเบือนหน้าไปอีกครา วางหมากรุกที่คีบในนิ้ว ลงบนกระดาน

หมากรุกตัวนี้พอวางลง มันก็ปัดตัวหมากรุกบนกระดานยุ่งเหยิงหมดสิ้นแล้ว ถอนใจกล่าว

"นับเป็นสุดยอดฝีมือของประเทศจริง ๆ อาตมายอมแพ้"

ชายกลางคนเสื้อเขียวถุงเท้าขาวกล่าว

"ตานี้เป็นเพราะถูกคนก่อกวนเสียสมาธิดอก ไหนเลยนับว่าแพ้ได้?"

เด็กน้อกี๋กล่าว

"เดินผิดเพียงตาเดียว พ่ายแพ้ไปทั้งกระดาน ไหนเลยไม่นับว่าแพ้แล้วได้?"

ม่านแอนใจกล่าวสืบไป

"ต่ว่าแต่ เดินหมากรุกเป็นเช่นดั่งฝึกกระบี่ สมาธิไม่อาจจะรวนเรได้ หากแม้นถูกก่อกวนเสียสมาธิ ไหนเลยยังนับเป็นยอดฝีมือได้?"

กงจุนตู้หัวร่อกล่าวบ้าง

"โชคดีที่ตอนเต้าเจี้ยงเดินหมากรุก แม้ถูกก่อกวนให้เสียสมาธิได้ง่าย แต่ตอนอาตมากลับมีสมาธิที่หนักแน่นเด็ดเดี่ยวเสมอมา"

เด็กน้อกี๋ส่งเสียงราบเรียบ

"โชคดีที่เป็นเช่นนั้น ดังนั้น จนบัดนี้อาตมาจึงยังมีชีวิตอยู่"

ชายกลางคนเสื้อเขียวถุงเท้าขาวกลับถอนใจกล่าว

"ที่โชคไม่ดีก็คือ ตอนเราเดินหมากรุก แม้มีสมาธิเด็ดเดี่ยวหนักแน่น แต่ตอนนี้ หัวใจก็กลับกลายเป็นยุ่งเหยิงจนวุ่นวาย"

เม่งง้วยซิมโพล่งถาม

"ท่านแซ่ไร?"

"ไม่อาจบอก ไม่อาจบอก"

"ไฉนไม่อาจบอก?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าความจริงไร้ชื่อเสียงเรียงนาม ข้าพเจ้าเป็นเพียงเด็กหมากรุก (หมายคือเด็กรับใช้ตอนเจ้านายเล่นหมากรุก) เท่านั้น"

"เด็กหมากรุก? เด็กหมากรุกของผู้ใด?"

ม่านปวยพลันหัวร่อกล่าว

"เจ้านายของเด็กหมากรุกย่อมเป็นกงจื้อ (ยกย่องบุรุษหนุ่มที่สูงด้วยฐานะ ต่ำด้วยวัย)"

ชายเสื้อเขียวคล้ายดั่งเพิ่งเห็นอี้น้ำปวยก็ปาน พลันหัวร่อให้ แล้วประสานมือ กล่าวว่า

"ที่แท้คืออี้กงจื้อ"

ม่านปวยกล่าว

"เสียดายที่ข้าพเจ้ามิใช่กงจื้อของท่าน"

"กงจื้อระหว่างนี้เคยไปเดินหมากรุกหรือไม่?"

"หนีเอาชีวิตรอดยังไม่ทัน ไหนเลยมีเวลาว่างไปเดินหมากรุก?"

"ข้าพเจ้ากลับเพราะเดินหมากรุก กระทั่งชีวิตก็ไม่ต้องการ ไหนเลยจะเดิน ไปหนีเอาชีวิตรอด?"

อี้น้ำปวยหัวร่อเสียงก้อง ชายกลางคนเสื้อเขียวก็แย้มยิ้ม ที่แท้ทั้งสองคนนี้ รู้จักกันมาก่อน

เด็กหมากรุกเป็นเช่นนี้แล้ว กงจื้อของมันควรเป็นคนเช่นไร?

อี้น้ำปวยถามอีก

"กงจื้อท่านระหว่างนี้เดินหมากรุกหรือไม่?"

"ไม่ได้เดิน"

"มันไม่เดินหมากรุก คิดว่าต้องมิใช่หนีเอาชีวิตรอด แต่เป็นต้องการเดินหา ผู้อื่น"

คนเสื้อเขียวหัวร่อเสียงก้อง อี้น้ำปวยเพียงแย้มยิ้ม คนที่มันสองกล่าวถึง ใช่กงจื้ออู้หรือไม่?

อี้น้ำปวยกับกงจื้ออู้ ความจริงก็เป็นมิตรสหายกัน

คนเสื้อเขียวประสานมือคารวะอีกครั้งกล่าว

"กงจื้อนั่งต่อไปก่อนเถิด ข้าพเจ้าขอปลีกตัว"

"ท่านไฉนไม่นั่งอยู่ต่อไป?"

"ข้าพเจ้ามาเดินหมากรุก ไม่มีหมากรุกให้เล่น ไฉนยังต้องอยู่ต่อไป?"

"อยู่เพื่อฆ่าคน"

"ฆ่าคน ผู้ใดคิดจะฆ่าคน?"

"ข้าพเจ้า"

อี้น้ำปวยตอบไปแล้ว ใบหน้าพลันเคร่งเครียดเย็นชา เขม้นมองกงจุนตู้ พลางแค่นเสียง

"คนที่ข้าพเจ้าต้องการฆ่าก็คือท่าน"

กงซุนตู้มิได้ผิดคาดหมายสักน้อยนิด แต่ถอนใจกล่าว

"ไฉนแต่ละคนต่างต้องการฆ่าเรา?"

"เนื่องเพราะท่านฆ่าคน ฆ่าคนมากเกินไป"

กงซุนตู้ตอบเสียงราบเรียบ

"คนที่จะฆ่าเราก็มีไม่น้อย แต่เรากลับยังมีชีวิตอยู่"

"ท่านมีชีวิตยืนยาวเกินไป วันนี้น่ากลัวถึงวาระสุดท้ายแล้ว"

กงซุนตู้ตอบเสียงราบเรียบ

"วันนี้เป็นวาระสุดท้ายของชีวิตจริง แต่มิทราบเป็นวาระสุดท้ายของชีวิตผู้ใด?"

ตัวมันรักษาความสงบเยือกเย็นไว้เสมอมา แต่จงใจยุยงผู้อื่นอยู่เสมอมา จงใจทำให้ทำไทสะผู้อื่น!

อาจบางทีเนื่องเพราะมันสามารถกระทำดั่งนี้ ดังนั้นมันจึงมีชีวิตรอดถึงบัดนี้

และก็อาจบางทีเนื่องเพราะมันเป็นคนที่ควรตายไปหลายสิบครั้งแต่ยังไม่ตาย ทำให้เจึงเยือกเย็นถึงปานนี้

ประการนี้ อี้น้ำปวยมีทีท่าไม่อาจทัดเทียมมันได้จริง ๆ เพราะชักกระบี่ออกมาแล้ว

เซี้ยงมุ้ยเกี่ยม (กระบี่ดอกกุหลาบ)!

นี่เป็นกระบี่อ่อน ปกติถึงกับคาดซ่อนไว้ในเสื้อต่างเข็มขัด ฝักกระบี่ที่อ่อนนุ่มแทงทาใช้กระไรย้อมเป็นสีแดง แดงจนคล้ายกุหลาบของฤดูใบไม้ผลิ

และก็แดงจนคล้ายโลหิตของศัตรู!

เมื่อเห็นกระบี่เล่มนี้ ดวงตาของกงซุนตู้มีประกายนับถือปรากฏขึ้นเล็กน้อย

"ข้าพเจ้ารู้จักกระบี่เล่มนี้ เหล็กกล้าที่ถลุงเป็นพัน ๆ ครั้ง อ่อนได้แข็งได้ นับเป็นแผ่นกลมกริบที่ยากจะหาได้ในแดนดินจริง ๆ"

"ข้าพเจ้าก็รู้จักตะขอของท่าน"

กรงเล็บเหยี่ยวแม้น่ากลัว แต่อาวุธร้ายที่สุดของเหยี่ยวกลับมิใช่กรงเล็บ เป็นปากมัน

ตะขอที่กงซุนตู้ใช้มีนามปากเหยี่ยว มิว่าเป็นรูปลักษณะ น้ำหนัก วิธีใช้ ล้วนแล้วแต่ทำตะขอที่เคยเห็นในวงพวกนักเลงโดยสิ้นเชิง

อี้น้ำปวยรู้จัก แต่ไม่เคยเห็นมา จึงถามไป

"ตะขอของท่านเล่า?"

กงซุนตู้หัวร่อตอบ

"ท่านเคยเห็นการใช้ตะขอปลิดบุปผาตั้งแต่เมื่อใด?"

"ปลิดบุปผา?"

"หรือกุหลาบมิใช่บุปผา?"

คนเสื้อเขียวพลันกล่าวขึ้นบ้าง

"หากท่านคิดจะปลิดกุหลาบ ควรอย่าลืมว่ากุหลาบมีหนาม มิเพียงจะตำมือคนแต่เจ็บเท่านั้น ยังรู้จักแทงหัวใจคนด้วย"

กงซุนตู้กล่าว

"ข้าพเจ้าไม่มีหัวใจให้บาดเจ็บแล้ว"

"แต่มือของท่านยังบาดเจ็บได้"

กงซุนตู้หัวร่ออีกครา ส่งเสียงราบเรียบ

"มันทำอันตรายมือของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ทำอันตรายหัวใจของมัน"

คนเสื้อเขียวกล่าว

"ใช้กระไรไปทำอันตรายหัวใจมัน?"

"ใช้คน"

"คนเช่นไร?"

"เต๊าะเง็กเจ็ง"

"หมายความ หากมันทำร้ายท่าน ท่านก็ฆ่าเต๊าะเง็กเจ็ง?"

กงซุนตู้ผงกศีรษะรับคำ

"เต๊าะเง็กเจ็งไม่อาจตาย ดังนั้นข้าพเจ้าก็ไม่อาจตาย ผู้ที่ตายได้มีเพียงมันเท่านั้น"

"การต่อสู้ครานี้ ท่านไยมิใช่เป็นฝ่ายไม่มีทางพ่ายแพ้แน่นอน?"

"ความจริงเป็นเช่นนี้อยู่แล้ว"

มันแย้มยิ้มมองหน้าอี้น้ำปวยแล้วกล่าวต่อ

"ดังนั้น ตอนนี้ท่านย่อมควรเข้าใจ วันนี้เป็นวาระสุดท้ายของชีวิตผู้ใดกันแน่?"

"ของท่าน!"

อี้น้ำปวยสวนคำแล้วกล่าวต่อด้วยเสียงยะเยียบเย็นชา

"คนตายแล้วจึงไม่อาจฆ่าคนอีก ข้าพเจ้าจะให้เต๊าะเง็กเจ็งมีชีวิตรอดอยู่ ยิ่งต้องฆ่าท่านให้ได้"

กงซุนตู้ถอนหายใจกล่าว

"ดูท่าท่านยังมิค่อยเข้าใจนัก เนื่องเพราะท่านเมื่อครู่ไม่ได้ยินข้าพเจ้ากล่าววาจาใด"

คนเสื้อเขียวชิงกล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้าได้ยิน"

"ได้ยินข้าพเจ้ากล่าวกระไร?"

"ท่านบอก เพียงท่านมีโลหิตหลั่งไหล ก็ให้มันสังหารเต๊าะเง็กเจ็งทันที"

"ข้าพเจ้ากล่าวกับผู้ใด?"

"ข้าพเจ้าไม่รู้จักคนผู้นั้น เพียงได้ยินท่านเรียกมันว่านิ้วชี้"

"ตอนนี้มันไปที่ใด?"

"พาเต๊าะเง็กเจ็งไปแล้ว"

"ไปที่ใด?"

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ"

"ผู้ใดทราบ?"

"คล้ายไม่มีผู้ใดทราบ"

"ความจริงก็ไม่มีผู้ใดทราบอยู่แล้ว"

กงซุนตู้หันไปมองอี้น้ำปวย หัวร่อพลางกล่าวต่อ

"ตอนนี้ใช่ท่านเข้าใจโดยกระจ่างแล้วหรือไม่?"

อี้น้ำปวยผงกศีรษะ ถึงกับยังไม่มีทีท่าตื่นเต้นหวั่นไหว กงซุนตู้จึงถามด้วยความ [illegible]

"วันนี้เป็นวาระสุดท้ายของชีวิตผู้ใด?"

"ของท่าน!"

กงซุนตู้ส่ายหน้าฝืนยิ้มกล่าว

"ดูท่าคนผู้นี้มิเพียงดื้อรั้นจริง ๆ ยังโง่เขลาจริง ๆ ถึงกับจนบัดนี้ยังไม่เข้าใจ"

อี้น้ำปวยกล่าว

"ที่ไม่เข้าใจคือท่าน เนื่องเพราะท่านคิดคำนวณรอบคอบเพียงใด ยังคงลืมความ [illegible]ประการหนึ่ง"

กงซุนตู้ร้องอ้อเป็นทีสงสัย อี้น้ำปวยกล่าวต่อไป

"ท่านลืมว่าข้าพเจ้าก็ไม่อาจตาย ยิ่งไม่คิดจะตาย อย่าว่าแต่ หากข้าพเจ้าตายไป [illegible]ท่านเต๊าะเง็กเจ็งไม่กลับมา ดังนั้นข้าพเจ้าไยต้องให้ท่านฆ่าข้าพเจ้า? ไฉนไม่อาจ [illegible]"

กงซุนตู้งุนงงวูบจึงกล่าว

"ในเมื่อพวกเราต่างไม่อาจตาย ท่านว่าควรทำอย่างไร?"

"แสดงตะขอของท่านออกมารับกระบี่ข้าพเจ้า ภายในสิบกระบวนท่า หาก [illegible]ท่านไม่สามารถพิชิตท่าน ข้าพเจ้าก็จะมอบชีวิตแก่ท่าน"

"ชีวิตผู้ใด?"

"ข้าพเจ้าเอง"

"หากท่านเอาชัยข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้าก็ต้องมอบชีวิตแก่ท่าน?"

"แน่นอน"

"ท่านต้องการชีวิตผู้ใด ? ของเต๊าะเง็กเจ็ง ?"

"ข้าพเจ้าต้องการเห็นท่านมอบนางมาที่เบื้องหน้าข้าพเจ้าอย่างนอบน้อม"

กงซุนตู้ครุ่นคิด ครู่หนึ่งจึงหันไปถามคนเสื้อเขียว

"วาจานี้ใช่อี้น้ำปวยกล่าวมาเองหรือไม่?"

คนเสื้อเขียวรับคำ กงซุนตู้ถามอีก

"อี้น้ำปวยใช่เป็นคนรักษาสัจวาจาหรือไม่?"

"วาจาหนักแน่นดั่งขุนเขา แม้ตายยังไม่ตระบัดสัตย์คืนคำ"

กงซุนตู้หัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ความจริงข้าพเจ้ากล่าวไปกล่าวมา ก็เพื่อต้องการรอวาจานี้ของมันเท่านั้น"

เสียงหัวร่อของมันพลันชะงักงัน ตะขอถูกชักออกมาไว้ในมือแล้ว

ตะขอที่เป็นประกายสุกใสดั่งนัยน์ตาเหยี่ยว คมกริบดุจปากเหยี่ยว น่าทึ่
แม้มาก แต่พลิกแพลงแปรเปลี่ยนแคล่วคล่องปราดเปรียว

กงซุนตู้แย้มยิ้มกล่าว

"ท่านทราบหรือไม่ ความดีของตะขอเล่มนี้อยู่ที่ใด?"

อี้น้ำปวยสวนคำ

"ท่านบอกมา"

กงซุนตู้ลูบคมตะขอพลางกล่าว

"ตะขอเล่มนี้แม้หนัก แต่อยู่ในห้องคับแคบ ยังพอจะใช้ได้แคล่วคล่อ
ปรารถนา แต่มิทราบกระบี่ของท่านเป็นอย่างไร?"

"หากข้าพเจ้าถูกท่านคุกคามจนออกจากห้องนี้ ก็นับว่าพ่ายแพ้แก่ท่าน"

"อา...ประเสริฐมาก ท่านยังไม่ชักกระบี่?"

"มิต้องชักกระบี่"

"มิต้อง?"

"กระบี่อยู่ในฝัก ฆ่าคนได้เช่นเดียวกัน ไยต้องชักมันออกมา? เมื่อชักออ
แล้ว กลับไม่แน่จะสามารถฆ่าคน"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะที่น่ากลัวที่สุดของกระบี่เล่มนี้มิใช่อยู่ที่คมกระบี่ แต่อยู่ที่ฝักกา

"หรือฝักกระบี่ยังจะคมกว่ากระบี่ได้?"

อี้น้ำปวยลูบฝักกระบี่สีแดงฉานเบา ๆ พลางตอบ

"ท่านทราบหรือไม่ มันถูกอะไรย้อมเป็นสีแดง?"

กงซุนตู้ไม่ทราบ อี้น้ำปวยอธิบาย

ใช้น้ำของกุหลาบโลหิต"

กงซุนตู้ย่อมไม่รู้จัก ดอกไม้ใดนามกุหลาบโลหิต? มันมิเคยได้ยินผู้คนกล่าวขวัญ

ถึงมาก่อน

ก็น้ำปวยกล่าวต่อ

"กุหลาบโลหิต ก็คือใช้โลหิตพิษห้าชนิดรดจนงอกงามมา"

"โลหิตพิษห้าชนิดใด?"

ก็น้ำปวยเน้นเสียง

"เลือดงูดินเจ็ดนิ้ว ตะขาบร้อยปล้อง กิ้งกือหิมะพันปี แมงป่องอัคคีพิษ"

"ยังมีอีกชนิดหนึ่ง"

ก็น้ำปวยส่งเสียงเย็นชา

"ยังมีอีกชนิดหนึ่ง ก็คือโลหิตของโจรสามานย์ที่ทรยศหักหลัง สูญสิ้นน้ำใจ

ไร้ซึ่งคุณธรรม"

ทว่าวนี้ กงซุนตู้ถึงกับไม่อาจหัวร่อได้อีกแล้ว

ก็น้ำปวยส่งเสียงต่อไป

"ที่กระบี่กุหลาบจะฆ่าก็คือพิษทั้งห้านี้ หากแม้นพบกับบุตรกตัญญู ขุนนาง

ผู้ซื่อสัตย์ หรือสาตรีที่มีคุณธรรมน้ำใจ กระบี่นี้ก็ไม่สามารถเปล่งอานุภาพออกไปเลย"

กงซุนตู้แค่นหัวร่อถาม

"อานุภาพของฝักกระบี่?"

ก็น้ำปวยไม่ปฏิเสธ กล่าวต่อไป

"หากพบกับพิษที่ว่าทั้งห้านั้น วิญญาณของกุหลาบโลหิตก็จะฟื้นคืนชีวิตมาที่

ทันที หากท่านเป็นหนึ่งในห้าพิษ ตอนนี้ท่านก็จะได้กลิ่นหอมอันลี้ลับพิสดาร

ของแมงกุหลาบโลหิตได้เข้าสยบวิญญาณของท่านในยามที่ไม่รู้ตัวแล้ว"

กงซุนตู้หัวร่อเสียงก้อง แผลเป็นแต่ละเส้นสายบนใบหน้ามัน ถูกหัวร่อจน

ตึงเปรี๊ยะ ๆ ดุจกับงูพิษกำลังเลื้อยอยู่ไปมา

ก็น้ำปวยถาม

"ท่านไม่เชื่อ?"

"กระบี่ของท่านมีวิญญาณบุปผา ตะขอของข้าพเจ้าก็มี แต่เป็นวิญญาณของ

ตะขาบ"

เสียงหัวร่อของมันกราดเกรี้ยวเสียดประสาท ใบหน้ายามหัวร่อของมันบิดเบี้ยว

ดั่งปิศาจ เน้นเสียงต่อไป

"มิทราบมีชีวิตมากน้อยเท่าใดที่มากลายเป็นภูตผีปิศาจใต้คมตะขอเล่มนี้ ซึ่ง พวกมันกำลังรอคอยให้ข้าพเจ้าหาวิญญาณอีกดวงหนึ่งไปแทนพวกมัน เพื่อพวกมัน จะได้ไปผุดไปเกิดเสียแต่เนิ่น ๆ"

อี้น้ำปวยกล่าว

"ข้าพเจ้าเชื่อ และข้าพเจ้าก็พอจะคาดคิดได้ ที่พวกมันต้องการที่สุดคือตัวท่าน"

"ท่านไฉนยังไม่ลงมือ?"

"ข้าพเจ้าลงมือแล้ว"

รอยยิ้มของกงซุนตู้พลันสลายคลายไป งูพิษบนใบหน้ามันคล้ายดั่งถูกคน คว้าเข้าที่เจ็ดนิ้ว ตายจนแข็งไปทันที กระบี่ของอี้น้ำปวยได้เริ่มเคลื่อนไหวแล้วจริง ๆ

เคลื่อนไหวช้าอย่างยิ่ง แต่ในความเชื่องช้าคล้ายได้จังหวะอันพิสดารอยู่ เฉกเช่น กับกลีบกุหลาบกำลังเบ่งบานออกมาในสายลมของฤดูใบไม้ผลิ

กระบี่นี้ทั้งไม่แม่นยำ ทั้งไม่มีความเร็ว ล้วนสังเกตหาอานุภาพที่พอจะปลิดชีวิต ไม่ได้เลยแม้สักน้อยนิด!

กงซุนตู้หัวร่อแค่น ๆ ตะขอถูกฟาดออกตีโต้แล้ว

มันลงมือรวดเร็วและแม่นยำยิ่ง!

การประหัตประหารผลาญชีวิตที่ผ่านมานานปีจนนับครั้งไม่ถ้วน เป็นชนวน ให้มันทอดทิ้งกระบวนท่าที่พลิกแพลงพิสดาร สวยงามละลานตาหมดสิ้นแล้ว

แต่ละกระบวนท่าที่มันจู่โจมไป ต้องมีประสิทธิภาพที่สูงส่งโดยเด็ดขาด

แต่ทว่า กระบวนท่าของมันพลันถูกม้วนเข้าไปในจังหวะอันพิสดารของกระบี่ กุหลาบ คล้ายดั่งเปลือกหอยที่แหลมคมถูกม้วนเข้าไปในคลื่นของทะเลใหญ่

เมื่อคลื่นล่าถอยออกไป การจู่โจมของมันก็สูญเสียอานุภาพโดยสิ้นเชิงแล้ว

จากนั้น มันได้กลิ่นหอมที่ลี้ลับพิสดารอย่างยิ่ง เบื้องหน้าสายตาพลันมีแต ประกายสีแดงเฉิดฉาย นอกจากสีแดงนี้แล้ว ไม่เห็นกระไรทั้งสิ้น เฉกเช่นกับมี ม่านสีแดงมาบดบังสายตามันไปก็ปาน!

หัวใจของมันสั่นสะท้าน จะใช้ตะขอในมือไปเขี่ยม่านแดงที่เบื้องหน้าทิ้ง.. ไปแทงมันให้ทะลุ!

แต่ปฏิกิริยาของมันเชื่องช้า ท่วงท่าก็เชื่องช้า

จวบจนเมื่อประกายสีแดงสูญสลาย กระบี่กุหลาบก็ได้จี้อยู่ที่คอหอยของมัน

มันพลันรู้สึกคอหอยแห้งผาก ตลอดทั้งปากขมฝาดยิ่ง เหน็ดเหนื่อยอ่อนแ

งนแทบจะต้องอาเจียนออกมา

เสียงติงดังสนั่น ตะขอของมันร่วงหล่นลงกระทบพื้น

เอี้ยบ้อกี่ระบายลมออกจากปากยาว ๆ แสดงแน่ชัด มันเมื่อครู่ก็ถูกอานุภาพมันเลิศล้ำพิสดารของกระบี่นี้คุกคามจนอึดอัดหายใจไม่ออก

มันฝึกกระบี่มาสี่สิบปี ถึงกับดูไม่ออก อี้น้ำปวยใช้เพลงกระบี่วิชาใด?

คนเสื้อเขียวก็ระบายลมจากปากยาว ๆ ส่งเสียงรำพึง

"นี่ก็คือกระบี่หัวใจ ในตัวกระบี่มีวิญญาณบุปผาฟื้นคืนชีวิตมาจริง ๆ"

อี้น้ำปวยกล่าว

"ยังมิได้ฟื้นคืนชีพ เพียงแต่บังเอิญตื่นมาชั่วคราวเท่านั้น"

สีหน้าคนเสื้อเขียวเปลี่ยนแปรเป็นตื่นเต้นจนโพล่งขึ้น

"หากฟื้นคืนชีพมาจริง ๆ?"

สีหน้าอี้น้ำปวยยิ่งเคร่งขรึมสำรวม กล่าวช้า ๆ

"วิญญาณบุปผาคืนชีพ ปณิธานสมดั่งหวัง ข้าพเจ้าแม้ตายก็ไม่มีความเสียใจแล้ว"

"เมื่อวิญญาณบุปผาคืนชีพ ต้องมีคนตาย?"

"ต้องมีคนตายแน่นอน"

"ผู้ใดตาย?"

"อย่างน้อยมีสองคน หนึ่งคือข้าพเจ้า อีกหนึ่งคือ..."

มันมิได้กล่าวสืบไป คนเสื้อเขียวก็มิได้เร่งรัดให้มันกล่าวต่อ

ใบหน้าของทั้งสองพลันปรากฏแววที่สุดแสนประหลาดจนพิกลยิ่ง ยังหัวร่อขึ้นพร้อมกันอีกด้วย

อี้น้ำปวยหัวร่อด้วยความเบิกบานแจ่มใส เพราะปลายกระบี่กุหลาบยังคงจี้อยู่ที่คอหอยกงซุนตู้ มันแน่ใจต้องสามารถได้เห็นเต๊าะเง็กเจ็งในเวลารวดเร็วยิ่ง

"เตรียมรถ ผูกม้า เรียกคนส่งเต๊าะโกวเนี้ยขึ้นรถก่อน ค่อยส่งพวกเราออกไป"

เงื่อนไขของอี้น้ำปวย กงซุนตู้รับปากโดยสิ้นเชิง

เม่งง้วยซิมก็แย้มยิ้ม ทรงกายขึ้น ระบายลมจากปากอย่างโล่งอก ครานี้นับว่าพวกนางมิได้ผิดหวังอีก

เชียวซี่บ้อยังคงแต่งเล็บของมันอยู่ มือมันยังคงมั่นคงดั่งเดิม ดวงตาที่กระด้างเย็นชากลับปรากฏแววกระวนกระวายขึ้นบ้างแล้ว

เนื่องเพราะโป้วอั้งเสาะยังเขม้นมองมันอยู่ กระทั่งตอนอี้น้ำปวยลงมือ สายตาไป้วอั้งเสาะยังมิเคยเบือนห่างออกจากมันเลยสักแวบเดียว

นอกจากมือทั้งคู่ของบุรุษหนุ่มผู้นี้แล้ว ในโลกคล้ายไม่มีเรื่องอันใดทรงคุณค่าให้โป้วอั้งเสาะไปชำเลืองแลเลยก็ปาน!

หลังมือของเชียวซี่บ้อมีเส้นเลือดสีเขียวปรากฏขึ้นเลือนรางแล้ว มันคล้ายดั่งได้ใช้พลังที่หนักหน่วงมหาศาลจึงสามารถข่มมือทั้งสองให้มั่นคงอยู่ได้ดั่งเดิม

ท่วงท่าของมันยังคงเชื่องช้าและแผ่วเบา กระทั่งท่านั่งก็ยังมิได้เปลี่ยนแปร สามารถกระทำถึงระดับนี้ นับเป็นที่ไม่ง่ายดายเลยจริง ๆ

โป้วอั้งเสาะพลันส่งเสียงขึ้น

"มือของท่านมั่นคงอย่างยิ่ง"

เชียวซี่บ้อส่งเสียงราบเรียบ

"มั่นคงเสมอมา"

"การลงมือของท่านก็รวดเร็วอย่างยิ่ง และเมื่อมีดหลุดจากมือแล้ว สมรรถภาพของมีดยังมีการเปลี่ยนแปรอีก"

"ท่านสามารถดูออก?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะตอบ

"ข้าพเจ้าดูออก ท่านใช้สามนิ้วคีบมีดซัดออกไป ดังนั้นสามารถทิ้งพลังหมุนวนอยู่ในตัวมีดของท่าน ข้าพเจ้าก็ดูออก ท่านใช้มือซ้ายซัดมีด โดยพุ่งไปทางด้านข้างของเป้าก่อนค่อยย้อนเข้าสู่เป้าหมาย"

"ท่านไฉนสามารถดูออก?"

"หัวแม่มือ นิ้วชี้ และนิ้วกลางในมือซ้ายของท่านมีพลังเป็นพิเศษ"

รอยยิ้มของเชียวซี่บ้อสุดฝืนจนเห็นชัด แค่นเสียงเย็นชา

"สายตาคมกล้ายิ่ง"

"มีดที่ยอดเยี่ยมยิ่ง"

"ความจริงก็เป็นมีดที่ยอดเยี่ยมอยู่แล้ว"

"มาตรว่าเป็นมีดยอดเยี่ยม แต่ยังคงไม่ทัดเทียมเอี๊ยบไค"

ท่วงท่าของเชียวซี่บ้อพลันชะงักงันลงทันที

ในที่สุด โป้วอั้งเสาะทรงกายขึ้นยืนตัวตรง ส่งเสียงต่อ

"มีดบินของเอี๊ยบไคเมื่อหลุดจากมือ ในพิภพจบแดนของปัจจุบัน อย่างมากมีเพียงผู้เดียวที่สามารถทำลายได้"

เส้นเลือดบนหลังมือของเชียวซี่บ้อเบ่งพองจนเขียวคล้ำทันที เน้นเสียงถาม

"มีดของข้าพเจ้าเล่า?"

โป้วอั้งเสาะตอบเสียงราบเรียบ

"บรรดาผู้อยู่ในห้องตอนนี้ อย่างน้อยมีสามคนที่สามารถทำลายมีดสั้นของท่านได้"

"ท่านก็เป็นหนึ่งในจำนวนนี้?"

"ย่อมใช่แน่นอน"

โป้วอั้งเสาะตอบแล้ว หันกายช้า ๆ เดินออกไปโดยมิได้เหลียวมองมาอีกเลย

เชียวซี่บ้อจับตามองโป้วอั้งเสาะเดินออกไป ถึงกับมิได้เคลื่อนไหว และมิได้ส่งเสียงสักครึ่งคำ

มีดอยู่ มือยังอยู่

แต่มีดของมันไม่ยอมหลุดจากมือโดยง่ายดาย

มันแค่นหัวร่อกับรอยเท้าที่พื้น

รอยเท้าลึกอย่างยิ่ง เป็นรอยเท้าที่โป้วอั้งเสาะทิ้งไว้ตอนเดินออกจากประตู พลังทั้งร่างได้ผนึกรวมตัวอยู่

เนื่องเพราะจำเป็นต้องผนึกกำลังทั้งมวล เพื่อป้องกันมีดสั้นของเชียวซี่บ้อ

แต่มีดเชียวซี่บ้อมิได้ถูกชัดออกไป

โป้วอั้งเสาะออกพ้นประตู เงยหน้ามองท้องฟ้า ระบายลมจากปากยาว ๆ ถึงกับแม้ทีเขรู้สึกผิดหวังอย่างยิ่ง

มิเพียงผิดหวัง ยังกังวลอีกด้วย

โป้วอั้งเสาะพลันพบเห็น บุรุษหนุ่มผู้นี้ยังน่ากลัวยิ่งกว่าทุกผู้คนที่เคยเผชิญมาไแวะยะหลายปีนี้

โป้วอั้งเสาะที่สังเกตแนวทางมีดของบุรุษหนุ่มชัดเจนแล้ว ความจริงคิดจะแวะตุ้นให้บุรุษหนุ่มลงมือ

ลงมือในตอนนี้ โป้วอั้งเสาะยังสามารถรับได้ มีความมั่นใจว่ารับได้แน่

ไหนเลยจะคาด ความเยือกเย็นของบุรุษหนุ่มถึงกับยังยิ่งเย็นยิ่งน่ากลัวกว่าเดิมในมือมัน

มันรออีกสามปีค่อยลงมือ ตอนนั้นเราใช่ยังมีความมั่นใจรับมีดมันได้หรือไม่?'

มีเสียงม้าร้องดังมาจากทางเบื้องหน้า ในลานยังคงเงียบวังเวง โป้วอั้งเสาะแต่ไมีความพลุ่งพล่าน ใคร่ย้อนกลับไปสังหารบุรุษหนุ่มผู้นั้น

แต่โป้วอั้งเสาะมิได้หันมา กลับเดินช้า ๆ ออกไป

ที่เดินอยู่เบื้องหน้าคืออี้น้ำปวยกับกงซุนตู้

กระบี่กุหลาบยังอยู่ที่คอหอยกงซุนตู้ อี้น้ำปวยยืนประจันหน้ากับมัน เดินถอยหลังไปทีละก้าว

กงซุนตู้กลับไม่ต้องการประจันหน้ากับอี้น้ำปวย มันหลับตาลงแล้ว เดินด้วยสภาพคล้ายตาบอดมีไม้เท้านำทาง

แต่คนตาบอดผู้นี้มีอันตรายเกินไป มันต้องไม่กล้าชะล่าใจแม้แต่ชั่วพริบตา

เม่งง้วยซิมเดินออกมาเป็นคนสุดท้าย ขณะจะเร่งฝีเท้าไปให้ทันโป้วอั้งเสาะ...

ในตอนนั้น เอี้ยบ้อกี๋พลันปรากฏตัวขึ้นที่ข้างกายนาง พลางส่งเสียง

"ท่านทราบหรือไม่ หลังกำแพงนั้นคือกระไร?"

เม่งง้วยซิมสั่นศีรษะ เอี้ยบ้อกี๋หัวร่อกล่าว

"ท่านจะต้องทราบในบัดดลนี้แล้ว"

เมื่อเห็นสีหน้าหัวร่อของมัน ฝ่ามือเม่งง้วยซิมมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมา

เอี้ยบ้อกี๋กลับถอยหลังไปสองก้าว แย้มยิ้มผงกศีรษะเบา ๆ พริบตานั้นเอง หลังกำแพงเตี้ยมีคนปรากฏออกมาถึงเก้าคน

เก้าคนพร้อมกับอาวุธลับสิบสามชนิด แต่ละชนิดอย่างน้อยมีสามชิ้น เสียงสายเกาทัณฑ์และเสียงขดลวดในกระบอกดังขึ้นพร้อมกัน ประกายแวววับสามสิบกว่าจุดพุ่งเข้ามาดั่งห่าฝน

เม่งง้วยซิมมีปฏิกิริยาไม่เชื่องช้าเลย เสียงคันเกาทัณฑ์พอดัง ร่างของนางก็ได้เริ่มเคลื่อนไหว

ประกายดาบแผ่นผืนหนึ่งพุ่งวาบมาดั่งสายฟ้าฟาด ฟันอาวุธลับให้แก่นางร่วงหล่นไปมากกว่าครึ่ง

ร่างของนางถลันหลบไปทางซ้าย อาวุธลับที่เหลือไม่มีสักชิ้นเดียวจะซัดใส่ร่างนาง

ขณะนางลอบระบายลมจากปาก กระบี่เล่มหนึ่งก็ได้แทงเข้าใส่ชายโครงขวาของนาง นางแทบไม่รู้สึกเจ็บปวดเลย

กระบี่เย็นเยียบและคมกริบ นางเพียงรู้สึกพลันหนาวเย็นขึ้นเฮือกหนึ่ง แลเห็นใบหน้าโป้วอั้งเสาะพลันมีเค้าพิกลขึ้นวูบหนึ่ง พลันยื่นมือฉุดนางเข้าไป

จากนั้น นางก็ล้มลงในอ้อมอกของโป้วอั้งเสาะ

ที่เอี้ยบ้อกี๋ใช้ เป็นกระบี่โบราณลายสน ตอนนี้กระบี่ถูกชักออกจากฝัก ปลายกระบี่ยังคงมีโลหิตหยดอยู่

มันเพ่งมองโลหิตที่ปลายกระบี่ ใบหน้ากลับกลายเป็นชาด้านไร้ความรู้สึก

จู่โจมเป็นต้องถูกเป้า!

มันคำนวณได้อยู่ก่อนว่า โป้วอั้งเสาะต้องชักดาบ คำนวณได้อยู่ก่อนว่า เม่งง้วยซิมต้องถลันหลบไปในทางนี้

กระบี่ของมันรออยู่ในที่นั้นก่อนแล้ว

อากัปกิริยาทั้งมวลล้วนแล้วอยู่ในความคำนวณของมันก่อนแล้ว มันคำนวณได้แน่นอนว่าการจู่โจมคราวนี้ต้องถูกเป้า!

เก้าคนที่ปรากฏตัวจากหลังกำแพงเตี้ยหายสาบสูญไปแล้ว โป้วอั้งเสาะมิได้ไล่ตาม เพียงแต่จับตาเย็นชาจ้องมองเอี้ยบ้อกี๋แน่วนิ่งเท่านั้น

อี้น้ำปวยหยุดลงแล้ว มือที่กำกระบี่คล้ายสั่นระริกอยู่

เอี้ยบ้อกี๋พลันส่งเสียง

"ท่านควรระวังตัวไว้ให้มาก อย่าได้ทำอันตรายต่อมัน หากมันตายไป เต๊าะเง็กเจ็งต้องตาย"

อี้น้ำปวยขบกรามแค่นเสียง

"ท่านเป็นมือกระบี่ที่มีชื่อเสียงเกรียงไกร ที่นี้เป็นอารามของท่าน ท่านถึงกับให้ฝีมือต่ำช้าสามานย์เยี่ยงนี้มาลอบประทุษสตรีนางหนึ่ง ท่านนับเป็นเศษสวะใดกันแน่?"

เอี้ยบ้อกี๋ส่งเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าคือเอี้ยบ้อกี๋ ข้าพเจ้าจะฆ่านาง"

คนเสื้อเขียวยืนอยู่ข้างประตูที่ห่างไกล ตอนนี้ได้ถอนใจกล่าว

"หากจะฆ่าคน ไม่ถือสาอาถรรพณ์ใด ๆ เอี้ยบ้อกี๋นับเป็นเอี้ยบ้อกี๋จริง ๆ"

เอี้ยบ้อกี๋กล่าว

"หากข้าพเจ้าไม่ฆ่านางในตอนนี้ โอกาสประเสริฐก็พลาดผ่านไป วันหน้ายากยิ่งจะมีครั้งที่สองอีกแล้ว"

โป้วอั้งเสาะเขม้นมองมันแน่วนิ่ง มือหนึ่งถือดาบ มือหนึ่งโอบเม่งง้วยซิมที่สลบไสลไว้

แต่โป้วอั้งเสาะรู้สึก ร่างของเม่งง้วยซิมเริ่มเย็นลงทีละน้อย

เอี้ยบ้อกี๋กล่าวมาอีก

"พวกท่านจะล้างแค้นแทนนาง?"

โป้วอั้งเสาะมิได้กล่าวกระไรสักครึ่งคำ เริ่มถอยหลังไปแล้ว

อี้น้ำปวยมองเม่งง้วยซิมในอ้อมแขนโป้วอั้งเสาะ แล้วมองดูกงซุนตู้ที่อยู่ใต้คมกระบี่ของมัน

กงซุนตู้ยังคงหลับตาอยู่ ใบหน้าที่มีแผลเป็นก่ายซับซ้อน คล้ายดั่งสวมหน้ากากอีกชั้นหนึ่ง

อี้น้ำปวยพลันเริ่มถอยหลังไปอีกแล้ว

เอี้ยบ้อกี๋ก็ไม่ผิดคาดหมาย เพียงส่งเสียงราบเรียบ

"รถเทียมม้าไว้แล้ว เต๊าะเง็กเจ็งอยู่รอบนรถแล้ว อวยพรให้พวกท่านราบรื่นตลอดทาง"

อี้น้ำปวยสะกดกลั้นไม่อยู่ โพล่งออกไป

"ท่านไม่กลัว เมื่อเราขึ้นรถแล้วสังหารกงซุนตู้?"

"ข้าพเจ้าไยต้องกลัว ความเป็นตายของกงซุนตู้ เกี่ยวข้องใดกับข้าพเจ้า?"

มันพลันหันกายเดินกลับเข้าไปในห้อง เมื่อถึงปากประตู ฉุดมือคนเสื้อเขียวพลางส่งเสียง

"ไป! พวกเราไปเดินหมากรุกกัน"

คนเสื้อเขียวผงกศีรษะทันที แย้มยิ้มกล่าว

"ความจริงข้าพเจ้ามาเพื่อเดินหมากรุกเท่านั้น"

รถเทียมม้าไว้แล้วจริง ๆ สตรีมีครรภ์นางหนึ่งกำลังนั่งก้มศีรษะหลั่งน้ำตาอยู่ในมุมรถ

โป้วอั้งเสาะอุ้มเม่งง้วยซิมขึ้นรถ กระบี่กุหลาบของอี้น้ำปวยยังคงอยู่ที่คอหอยกงซุนตู้ แค่นเสียงเกรี้ยวกราด

"ลืมตาของท่านมามองเรา"

กงซุนตู้ลืมตาทันที อี้น้ำปวยประสานสายตากับมัน พลางแค่นเสียงด้วยความ

เตือดดาล

"เราความจริงคิดจะฆ่าท่าน"

กงซุนตู้กล่าว

"แต่ท่านต้องไม่ลงมือ เนื่องเพราะท่านเป็นอี้น้ำปวยที่มีสัจวาจาหนักแน่นกว่าขุนเขา"

อี้น้ำปวยถลึงจ้องมันด้วยความเคียดแค้น อีกเนิ่นนานพลันเตะฉาดเข้าใส่ที่ท้องน้อยมัน

ร่างกงซุนตู้คล้ายดั่งเป็นกังไปทันที งอตัวลงหลั่งน้ำมูกน้ำตา เหงื่อกาฬโซมไปทั้งร่าง

อี้น้ำปวยมิเหลือบแลมันสักแวบเดียว หันไปตวาดใส่สารถี

"เร่งม้าไปเบื้องหน้า ห้ามหยุดแม้สักชั่วครู่ยาม หากคิดจะเล่นลวดลาย ควรแต่ลืมกระบี่ของเราอยู่ที่หลังท่านจึงประเสริฐสุด"

ในรถกว้างใหญ่ ที่นั่งนุ่มนิ่ม สารถีมีฝีมือยอดเยี่ยม

นี่ความจริงเป็นรถม้าที่นั่งแล้วรู้สึกปลอดโปร่งสบายอย่างยิ่ง แต่ผู้คนในรถแต่ไม่มีจิตใจปลอดโปร่งสบายเลยแม้สักคนเดียว

โป้วอั้งเสาะพลันส่งเสียง

"ข้าพเจ้าความจริงควรฆ่าเซียวซี่บ้อ"

อี้น้ำปวยตอบ

"แต่ท่านมิได้ลงมือ"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ามีความกังวล ดังนั้น..."

"ดังนั้นท่านจึงมิได้ลงมือ"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะช้า ๆ กล่าว

"หากจะฆ่าคน ไม่ต้องถือสาอาถรรพณ์ โอกาสปลอดผ่านพ้น ไม่มีวันวนแต่ทมาอีกตลอดกาล"

โป้วอั้งเสาะกล่าวช้าอย่างยิ่ง เชื่องช้าคล้ายใคร่ครวญจนสุขุมรอบคอบแล้ว

อี้น้ำปวยอึ้งเป็นเวลาเนิ่นนานจึงถอนใจกล่าว

"โอกาสที่ข้าพเจ้าจะได้ฆ่ากงซุนตู้ ก็น่ากลัวมีไม่มากอีกแล้ว"

"โชคดีที่เม่งง้วยซิมยังไม่ตาย เต๊าะโกวเนี้ยก็ปลอดภัยไม่เป็นอันตราย"

เต๊าะเง็กเจ็งที่นั่งอยู่มุมรถ ได้กลั้นน้ำตาของนางไว้ แล้วจ้องมองมาพลางส่งเสียง

"ท่านหรือคือโป้วอั้งเสาะ?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะ เต๊าะเง็กเจ็งกล่าวอีก

"ข้าพเจ้ามิเคยเห็นท่าน แต่ข้าพเจ้ามักเคยได้ยิน ชิว...ชิวตั้วกอกล่าวขวัญถึงท่าน มันบอกอยู่เสมอ ท่านเป็นสหายคนเดียวที่พอจะเชื่อถือได้ มันยังบอก..."

"บอกว่ากระไร?"

"มันเตือนข้าพเจ้าบ่อยครั้ง ยามใดที่มันไม่มีปัญญาดูแลข้าพเจ้า หากเกิดเรื่องราวใด ให้ข้าพเจ้าไปหาท่าน ดังนั้นมันจึงได้บอกรูปเค้าของท่านมาละเอียดอย่างยิ่ง"

นางก้มศีรษะหลั่งน้ำตาอีกครา ส่งเสียงสั่นเครือ

"ที่คาดคิดมิถึงคือ ตอนนี้ข้าพเจ้ายังมีชีวิตเป็นปกติ แต่มันกลับ..."

ถึงตอนนี้ลำคอตีบตัน พลันฟุบกับที่นั่ง เปล่งเสียงร่ำไห้ดัง ๆ ไปแล้ว

นางเป็นสตรีที่สวยงาม เป็นสตรีในแบบฉบับอ้อนแอ้นอ่อนแอ ที่ความจริงต้องได้รับความเวทนาและเห็นใจจากผู้คนง่ายดายอย่างยิ่งอยู่แล้ว

เม่งง้วยซิมแม้เปรื่องปราดหลักแหลม หนักแน่นเข้มแข็ง แต่หากมิใช่โป้วอั้งเสาะคัดเลือดให้นางทันเวลา ตอนนี้น่ากลัวเสียชีวิตไปเนิ่นนานแล้ว

อี้น้ำปวยมองดูพวกนาง อดมิได้ต้องถอนใจกล่าว

"มิว่าอย่างไร พวกเรานับว่ากระทำตามความหวังของชิวจึงจู๊สำเร็จแล้ว"

โป้วอั้งเสาะพลันส่งเสียง

"ไม่สำเร็จ"

"ไฮ้! ไม่สำเร็จ?"

ดวงตาโป้วอั้งเสาะเป็นประกายวาวราวสายฟ้า จับมองสตรีที่ข้างกายแน่วนิ่งพลางส่งเสียงเย็นชา

"โกวเนี้ยนางนี้มิใช่เต๊าะเง็กเจ็ง มิใช่เด็ดขาด"

เสียงร่ำไห้ชะงักงันลงทันที

เต๊าะเง็กเจ็งเงยหน้ามองโป้วอั้งเสาะด้วยความตระหนก ร้องโพล่งขึ้น

"ข้าพเจ้ามิใช่เต๊าะเง็กเจ็ง? ท่านไฉนว่าข้าพเจ้ามิใช่เต๊าะเง็กเจ็ง?"

โป้วอั้งเสาะมิได้ตอบนาง แต่ถามวาจาที่ไม่บังควรอย่างยิ่ง

"ท่านมีครรภ์กี่เดือนแล้ว?"

เต๊าะเง็กเจ็งลังเลชั่วขณะ ในที่สุดยังคงตอบ

"เจ็ดเดือน"

"ท่านมีครรภ์เจ็ดเดือนแล้ว แต่บิดาของท่าน จวบจนวันนี้จึงทราบความลับของท่าน หรือมันเป็นคนตาบอด?"

"มันมิใช่คนตาบอด และก็มิใช่บิดาผู้ให้กำเนิดข้าพเจ้า...มันทราบเรื่องนี้อยู่แล้ว ที่ข้าพเจ้ารู้จักชิวจุ้ยเซ็งก็เป็นแผนที่มันวางไว้ให้ เนื่องเพราะชิวจุ้ยเซ็งเป็นบุคคลยิ่งใหญ่ของวงพวกนักเลง เป็นประมุขของคงเชียะซัวจึง และเป็นคนที่ท่านประมุขใหญ่สำนักคุ้มกันภัยเคารพนับถือที่สุด"

อี้น้ำปวยกล่าวขึ้นบ้าง

"ประมุขใหญ่ของสำนักคุ้มกันภัย ใช่เล้าจิ้นก้กหรือไม่? บิดาท่านใช่เปียซือของสำนักคุ้มกันภัยจิ้นเอี้ยงเปียเก๊กหรือไม่?"

เต๊าะเง็กเจ็งผงกศีรษะรับคำ อี้น้ำปวยถามอีก

"ตอนนี้เล่า?"

"มันกรอกสุรามากเกินไป มิว่าสำนักคุ้มกันภัยใด ต่างต้องไม่ยอมรับคนขี้เมาเป็นผู้คุ้มกันสินค้าดอก"

"เล้าจิ้นก้กจึงไล่มันออกจากงาน?"

เต๊าะเง็กเจ็งผงกศีรษะตอบ

"เล้าจิ้นก้กไม่คัดค้านการดื่มสุรา แต่หากดื่มสุราแล้ว ถึงกับได้ถือพวกพ้องแปรเปลี่ยนเป็นโจรมาปล้นสินค้า ยังฟันมือผู้อื่นขาดออกไปข้างหนึ่ง ก็ออกจะเกินไปมากแล้ว"

อี้น้ำปวยผงกศีรษะกล่าว

"มันจึงคิดจะใช้ความสัมพันธ์ของท่านกับชิวจุ้ยเซ็ง ผลักดันให้มันกลับเข้าไปในสำนักคุ้มกันภัยจิ้นเอี้ยงอีก?"

"มันต้องการที่สุด แม้นับว่าข้าพเจ้าเป็นบุตรีในสายเลือด มันก็ต้องกระทำเช่นนี้แน่"

"แต่เสียดาย ชิวจุ้ยเซ็งไม่ยอมกระทำเรื่องเช่นนี้ เล้าจิ้นก้กก็มิใช่เป็นคนลำเอียงเห็นแก่น้ำใจส่วนตัว"

"ดังนั้น ชิวจุ้ยเซ็งแม้จะให้เงินมันดื่มสุราเดือนละร้อยตำลึง มันยังไม่พอแก่ใจ ขอเพียงดื่มเมามายเมื่อใด เป็นต้องคิดหาวิธีมาทรมานข้าพเจ้า"

"จนกระทั่งเช้าวันนี้ ท่านจึงรู้สึกไม่อาจทนทาน?"

เต๊าะเง็กเจ็งพยายามกลั้นน้ำตาไว้แล้วตอบ

"ข้าพเจ้าเป็นสตรี ในนามยังเป็นบุตรีของมัน มิว่ามันทำอย่างไรกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต่างทนทานได้ แต่เช้าวันนี้..."

"เช้าวันนี้มันกระทำเรื่องราวใด?"

"มันจะรีดบุตรในครรภ์ข้าพเจ้า มันจะไม่ยอมให้ข้าพเจ้ากำเนิดทายาทแก่ชิวจุ้ยเซ็ง เนื่องเพราะ...เนื่องเพราะมันทราบข่าวร้ายของคงเชียะซัวจึงแล้ว"

อี้น้ำปวยมีสีหน้าตื่นเต้น ร้องโพล่งไป

"นั่นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อค่ำวานเท่านั้น มันไม่สมควรทราบเร็วปานนี้"

"แต่มันทราบจริง ๆ"

สีหน้าอี้น้ำปวยเครียดลงทันที สีหน้าโป้วอั้งเสาะยิ่งซีดขาวกว่าเดิม

...มีคนประเภทเดียวเท่านั้นที่จะได้ทราบข่าวเร็วปานนี้

...แม้นับว่าเมื่อค่ำวานมันมิได้ไปฆ่าคนในคงเชียะซัวจึง ก็ต้องเป็นคนดูต้นทาง

อี้น้ำปวยโพล่งขึ้น

"หากข้าพเจ้าเห็นผู้ไร้ความผิดถูกประหัตประหารตายมากมายปานนั้น เมื่อกลับถึงบ้าน ข้าพเจ้าก็ต้องกรอกสุราจนเมามายไม่ได้สติเช่นกัน"

โป้วอั้งเสาะอึ้งอยู่เนิ่นนาน ในที่สุดถามบ้าง

"ท่านรู้จักเล้าจิ้นก้กหรือไม่? มันเป็นคนเช่นไร?"

อี้น้ำปวยตอบ

"สำนักคุ้มกันภัยจิ้นเอี้ยงใหญ่อย่างยิ่ง จะเป็นหัวหน้าใหญ่ของสำนักคุ้มกันภัยจิ้นเอี้ยงเปียเก๊กมิใช่ง่ายดาย"

"มันรู้จักใช้คน?"

"คนที่มันใช้ล้วนเป็นมือดี ยอดฝีมืออันดับหนึ่ง"

มือโป้วอั้งเสาะกำด้ามดาบแนบแน่นกว่าเดิม เต๊าะเง็กเจ็งโพล่งขึ้น

"งี่แป๋ (บิดาบุญธรรม) ของข้าพเจ้ามีพลังฝีมือไม่ต่ำ หากมิใช่กรอกสุราจนเมามายเป็นนิจ ไม่แน่ก็จะสามารถเป็นหัวหน้าใหญ่เช่นกัน"

โป้วอั้งเสาะส่งเสียงเย็นชา

"แน่นอน!"

อี้น้ำปวยโพล่งขึ้น

"ท่านเห็นว่ามันก็เป็นหนึ่งในพวกฆาตกร?"

"มิใช่ฆาตกร ก็ต้องเป็นผู้ช่วยฆาตกร"

"อย่างนั้น พวกเราตอนนี้ควรไปหามัน"

"ตอนขึ้นรถข้าพเจ้าได้สั่งแล้ว ที่พวกเราไปในตอนนี้คือเส้นทางนี้"

หันมองเต๊าะเง็กเจ็งแล้ว โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อ

"ดังนั้น ข้าพเจ้าหวังว่าที่ท่านบอกล้วนเป็นความสัตย์จริง"

เต๊าะเง็กเจ็งเพ่งมองโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง ผู้ที่โป้ปดต้องไม่กล้าประสานสายตากับโป้วอั้งเสาะ ยิ่งต้องไม่มีทีท่าเปิดเผยถึงปานนี้

อี้น้ำปวยจ้องมองนาง แล้วเบือนมามองโป้วอั้งเสาะอีกครา คล้ายดั่งมีความคิดเห็นกระไรจะบอก แต่ยังมิทันบอก ก็ได้ยินผู้หนึ่งส่งเสียงดัง ๆ

"ตอนนี้พวกเราไม่อาจกลับบ้านตระกูลเต๊าะเด็ดขาด"

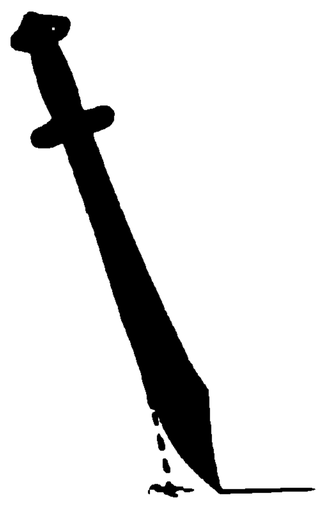

เปลี่ยนแปรผิดคาดหมาย

เม่งง้วยซิมฟื้นขึ้นมาแล้ว

นางเสียโลหิตมากเกินไป อ่อนล้าจนระโหยยิ่ง วาจานี้ของนาง แสดงว่า กำลังทั้งมวลจึงสามารถเปล่งออกมา

อี้น้ำปวยประคองให้นางนอนสบายกว่าเดิมแล้วถาม

"พวกเราไฉนไม่อาจกลับบ้านตระกูลเต๊าะ?"

เม่งง้วยซิมหอบหายใจตอบ

"เนื่องเพราะตอนนี้ ที่นั้นจะต้องเป็นหลุมอุบายของเล่ห์ร้าย"

นางกระวนกระวาย ใคร่จะบอกความในใจออกมาให้หมดสิ้นโดยเร็ว ที่ซีดขาวจึงกลายเป็นแดงฉาน ส่งเสียงสืบไป

"กงซุนตู้ต้องไม่ยอมปล่อยพวกเราโดยง่ายดายเยี่ยงนี้เด็ดขาด มันย่อม พวกเราจะต้องไปหาเต๊าะตังไล้ คนของพวกมันมีมากมายและล้วนเป็นมือดี ก็ยังบาดเจ็บอีกด้วย"

อี้น้ำปวยมิให้นางกล่าวสืบต่อไป ชิงสวนคำก่อน

"ข้าพเจ้าเข้าใจความหมายของท่าน โป้วอั้งเสาะก็ต้องเข้าใจแน่"

เม่งง้วยซิมโพล่งขึ้น

"พวกท่านไม่เข้าใจ ข้าพเจ้ามิใช่เห็นแก่ตัวเอง ข้าพเจ้าก็ทราบ อาศัยพว สองคนต้องสามารถรับมือพวกมันได้เกินพอ แต่เต๊าะโกวเนี้ยเล่า? พวกท่านท

ว่ากระบี่เอี้ยบ้อกี๋ ทั้งต้องรับตะขอของกงซุนตู้ ยังต้องรับมือกับมีดบินของเซียวซี่บ้อ ต่างนั้นไหนเลยยังมีกำลังพอมาดูแลนาง?"

โป้วอั้งเสาะมิได้เอ่ยปาก และมิได้คัดค้าน เม่งง้วยซิมมองโป้วอั้งเสาะ พลางกล่าว

"ครั้งนี้ท่านต้องเชื่อข้าพเจ้า ตอนนี้สมควรรีบเร่งสั่งให้สารถีหยุดรถลงเถิด"

"ไม่ต้อง"

"ท่าน...ไฉนไม่ยอม?"

ใบหน้าโป้วอั้งเสาะยังคงไม่มีความรู้สึก กล่าวราบเรียบ

"เนื่องเพราะเส้นทางสายนี้มิใช่ไปบ้านตระกูลเต๊าะ"

"มิใช่ ไฉนมิใช่ได้?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าต้องการให้มันขับรถออกจากเมือง มันไหนเลยกล้าเดินเส้นทางสายอื่น?"

เม่งง้วยซิมระบายลมจากปากแล้วกล่าว

"ที่แท้ความคิดเห็นของท่านเป็นเช่นเดียวกับข้าพเจ้า"

โป้วอั้งเสาะส่งเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้ามิเคยใช้ชีวิตผู้อื่นไปเสี่ยงอันตรายเลย"

"แต่ท่านเมื่อครู่..."

"เมื่อครู่ที่ข้าพเจ้ากล่าวดั่งนั้น เพียงต้องการจะทดสอบเต๊าะโกวเนี้ยผู้นี้เท่านั้น"

วาจาโป้วอั้งเสาะไม่ทันขาดคำ รถม้าพลันหยุดลง

สารถีโผล่หน้ามาจากแคร่หน้ารถ แย้มยิ้มถาม

"ที่นี้เป็นนอกเมืองแล้ว โป้วไต้เฮียบยังจะไปเส้นทางสายใด?"

โป้วอั้งเสาะมองหน้าแย้มยิ้มของมันด้วยสายตากระด้างเย็นชา พลันถามขึ้น

"ท่านใช่ฝึกวิชาบ้อเก๊ก (ไร้สิ้นสุด) มา?"

รอยยิ้มของสารถีชาค้างทันที ฝืนใจตอบ

"ผู้ต่ำต้อยมิเคยฝึกวิชาฝีมือมาเลย"

โป้วอั้งเสาะไม่สนใจฟัง ยังคงถาม

"เตี้ยบ้อเก๊ก เตี้ยบ้อเหลียง ทั้งสองเฮียตี่เป็นเจ็กแป๋ (อา) ของท่าน? หรือเป็นอาจารย์ของท่าน?"

สารถีเบิ่งตามองด้วยความตระหนก คล้ายดั่งพบเห็นภูตผีก็ปาน

มันมีฝีมือขับรถเจนจัดเชี่ยวชาญ นั่งขับรถที่แคร่ตลอดมา มิเพียงไม่มีความเคลื่อนไหวผิดปกติเท่านั้น ยังเชื่อฟังคำสั่งอย่างยิ่ง

มันคิดไม่ออกจริง ๆ ตัวประหลาดที่หน้าซีดขาวไฉนมองปราดเดียวก็สังเกตความเป็นมาของมันออก?!

โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อไป

"ผิวของท่านเรียบลื่นเป็นประกาย กล้ามเนื้อละเอียดแข็งแรงคล้ายดั่งแช่ในน้ำมันมา มีแต่คนที่ฝึกวิชาลมปราณของสำนักบ้อเก๊กเท่านั้นจึงจะเป็นเช่นนี้"

...ตัวประหลาดผู้นี้มีสายตาคมกล้ายิ่ง!

ในที่สุด สารถีถอนหายใจเฮือกใหญ่ ฝืนยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้าเตี้ยเพ้ง เตี้ยบ้อเก๊กคือบิดาข้าพเจ้าเอง"

"ท่านใช่ยังมีอีกสมญาหนึ่งเรียกว่านิ้วชี้?"

เตี้ยเพ้งฝืนใจผงกศีรษะ มันดูออกแล้ว อยู่ต่อหน้าตัวประหลาดผู้นี้ ไม่มีที่ทางให้มันโป้ปดมดเท็จได้เลย

โป้วอั้งเสาะกล่าวอีก

"ด้วยชาติกำเนิดและความเป็นมาของท่าน ถึงกับมากระทำเรื่องที่ไม่อาจพบเห็นผู้คนเช่นนี้ ความจริงข้าพเจ้าควรชำระมลทินให้แก่สำนักบ้อเก๊ก"

สีหน้าเตี้ยเพ้งเปลี่ยนแปรทันที ร้องโพล่งขึ้น

"แต่ข้าพเจ้า..."

"หากท่านมิใช่เป็นบุตรโทนของเตี้ยบ้อเก๊ก ตอนนี้ต้องตายอยู่ใต้ล้อรถแล้ว"

โป้วอั้งเสาะนั่งแน่นิ่งอยู่ในตัวรถ มิเคยขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเลย

...นิ้วแคล่วคล่องที่สุดของมือคือนิ้วชี้

...ผู้ที่นั่งอยู่ในรถมิได้เคลื่อนไหว ไฉนสามารถสังหารเตี้ยเพ้งที่เป็นนิ้วชี้มีความแคล่วคล่องว่องไวที่สุดได้?

ในที่สุดเตี้ยเพ้งครุ่นคิดเข้าใจมาได้ ร่างของมันเตรียมจะโฉบออกจากแคร่หน้ารถ

โป้วอั้งเสาะพลันกล่าว

"วันนี้เราไม่ฆ่าท่าน เราเพียงแต่ต้องการยึดมือที่ฆ่าคนของท่านไว้"

เตี้ยเพ้งพลันตะเบ็งเสียงหัวร่อกล่าว

"เสียใจอย่างยิ่ง มือข้าพเจ้ายังมีประโยชน์ ไม่อาจให้ท่านได้"

ทันใดนั้น ประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง โลหิตกระจายรอบข้าง

ร่างของเตี้ยเพ้งโฉบขึ้นจากที่แล้ว พลันพบเห็นมือที่มีโลหิตเนืองนองของมันกำลังร่วงลงจากอากาศ

มันยังมิทราบว่านั่นเป็นมือของตัวมัน!

ดาบเร็วเกินไป มันยังมิได้รู้สึกเจ็บปวดเลย!

กระทั่งยังหัวร่ออยู่

รอจนเมื่อมือของมันร่วงหล่นลงถึงพื้น มันจึงพบเห็นว่ามันขาดมือไปข้างหนึ่ง!

รอจนเสียงหัวร่อของมันพลันกลายเป็นแผดร้อง ร่างของมันก็ร่วงลงกระแทกกับพื้นอย่างหนักหน่วง

ประกายดาบหายไปแล้ว ดาบถูกสอดเข้าฝักแล้ว

โป้วอั้งเสาะยังคงนั่งนิ่งในที่นั้น มิได้เคลื่อนไหว!

เตี้ยเพ้งยัดแขนที่ข้อมือขาดหายเข้าไปในปกเสื้อ ใช้มืออีกข้างหนึ่งเกาะหน้าต่างแน่ไว้ ตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืน เขม้นมองโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง

โป้วอั้งเสาะถาม

"ท่านยังไม่ไป?"

เตี้ยเพ้งขบกรามแค่นเสียง

"เราไม่ไป เราจะดูดาบของท่าน"

"ดาบมิใช่มีให้คนดู"

"ท่านฟันมือเราขาด เราอย่างน้อยสมควรเห็นดาบของท่าน"

โป้วอั้งเสาะประสานสายตากับมันเนิ่นนาน พลันส่งเสียง

"ก็ได้ ท่านดู!"

ประกายดาบวูบอีกแวบหนึ่ง เส้นผมโปรยปรายลงมาดั่งสายฝน

นั่นเป็นเส้นผมของเตี้ยเพ้ง

รอจนเมื่อมันเห็นเส้นผมที่โปรยปรายดั่งสายฝน ประกายดาบก็ได้หายไปนานแล้ว

ดาบถูกสอดเข้าฝักแล้ว มันยังคงไม่เห็นดาบอยู่นั่นเอง

แต่สีหน้าของมันกลับกลายเป็นบิดเบี้ยวด้วยความหวาดกลัว ถอยหลังไปทีละก้าว ตะเบ็งเสียงแหบแห้ง

"ท่านมิใช่คน ท่านเป็นปิศาจร้าย ที่ท่านใช้เป็นดาบปิศาจ..."

ดาบสีดำสนิท แก้วตาดำสนิท

เต๊าะเง็กเจ็งจับมองดูดาบแน่วนิ่ง เป็นเวลาเนิ่นนาน ดวงตาก็มีประกายหวาดหวั่นขวัญเสียขึ้นบ้างแล้ว

ดาบงอกออกมาจากร่างโป้วอั้งเสาะ เป็นองคาพยพส่วนหนึ่งของร่างกายมัน!

เต๊าะเง็กเจ็งเลียบเคียงถาม

"ท่านไม่เคยวางดาบเล่มนี้มาก่อนเลย?"

"ไม่เคย"

"ท่านยอมให้ข้าพเจ้าดูหรือไม่?"

"ไม่ยอม"

"ท่านเคยให้ผู้คนดูมาหรือไม่?"

"ไม่เคย"

"นี่เป็นดาบปิศาจจริง ๆ?"

"ปิศาจมิใช่อยู่ในดาบ อยู่ในหัวใจ ขอเพียงคนที่มีปิศาจอยู่ในหัวใจ ก็หลีกเลี่ยงดาบเล่มนี้ไม่พ้น"

คนมิได้เคลื่อนไหว รถม้าก็มิได้เคลื่อนไหว

อี้น้ำปวยถอนใจกล่าว

"ดูท่าตอนนี้พวกเราไม่มีที่ใดพอจะไปได้แล้ว"

โป้วอั้งเสาะแค่นเสียง

"มี"

"ไปที่ใด?"

"คงเชียะซัวจึง (หมู่ตึกนกยูง)"

"ไฮ้! ไปคงเชียะซัวจึงอีก ตอนนี้ที่นั่นยังมีกระไร?"

"ยังมีห้องใต้ดินที่เร้นลับ"

"อา...ท่านจะให้เม่งง้วยซิมไปซ่อนตัวรักษาแผลในที่นั้น?"

"ไม่มีผู้คนคาดคิดได้ว่านางอยู่ที่นั้น ที่นั้นกลายเป็นที่ร้างไปแล้ว"

"พวกเราพอจะนั่งรถคันนี้ไป?"

"รถม้าต้องไม่แพร่งพรายความลับ ยิ่งไม่ขายคนได้"

"มีแต่คนรู้จักขายคน ดังนั้นท่านจึงอัปเปหิเตี้ยเพ้งไป?"

"ใช่"

"ตอนนี้ผู้ใดขับรถ?"

"ท่าน"

มาตรว่าผนังศิลาของห้องใต้ดินจะถูกระเบิดโพรงใหญ่ แต่ส่วนอื่น ๆ ยังคง

มั่นคงแข็งแรงอย่างยิ่ง

อี้น้ำปวยกล่าว

"ตอนนี้ทางเข้าออกมีเพียงสายเดียว อยู่ที่โพรงนี้เท่านั้น"

โป้วอั้งเสาะส่งเสียงเย็นชา

"ออกได้เท่านั้น ไม่อาจเข้า"

"เพราะเหตุใด?"

"เพราะเม่งง้วยซิมยังมีคงเชียะเหล็ง"

"คงเชียะเหล็งของนางก็มีประโยชน์?"

"มี"

"ขอเพียงนางถือคงเชียะเหล็งเฝ้าอยู่ที่ปากโพรง ก็ไม่มีผู้ใดสามารถทะลวงเข้ามาได้"

"ไม่มีเด็ดขาด"

"มิว่าอย่างไร ข้าพเจ้ายังหวังให้ไม่มีผู้คนอื่นมา"

เต๊าะเง็กเจ็งพลันกล่าวขึ้นบ้าง

"พวกท่านใช่ต้องการให้นางอยู่ที่นี้เพียงลำพัง?"

โป้วอั้งเสาะปฏิเสธ

"ไม่ใช่"

"ผู้ใดอยู่เป็นเพื่อนนาง?"

"ท่าน"

"พวกท่านเล่า? พวกท่านจะไป?"

"ใช่"

"ไปที่ใด?"

"ไปฆ่าคน"

"ไปฆ่าคนที่ฆ่าคนเหล่านั้น?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะตอบ

"กงซุนตู้ไม่ยอมปล่อยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่ยอมปล่อยมันเช่นกัน"

ห้องศิลาใต้ดินทั้งมืดมิดทั้งอับชื้น กระทั่งโต๊ะเก้าอี้ยังเป็นหินที่ทั้งเย็นทั้งแข็ง แต่เม่งง้วยซิมนั่งสบายอย่างยิ่ง เนื่องเพราะตอนก่อนโป้วอั้งเสาะจะไป ได้ขน

เบาะที่นั่งในรถม้าลงมาหมดสิ้น

รถม้าที่สวยงาม เบาะที่นั่งหนานุ่ม เต๊าะเง็กเจ็งก็แบ่งได้ใบหนึ่ง

ในมือเม่งง้วยซิมยังลูบคลำกระบอกทองคำของคงเชียะเหล็ง แต่ปากส่งเสียงสนทนากับเต๊าะเง็กเจ็งตลอดเวลา มีทีท่าสนิทสนมจนกลมเกลียวแล้ว

"พวกเรายังคงนั่งรถม้าคันนี้ไป?"

"อืมม์"

"ตอนนี้สมควรเป็นผู้ใดมาขับรถ?"

"ท่าน"

ในที่สุด อี้น้ำปวยอดมิได้ต้องกระชากเสียงถาม

"ไฉนยังคงเป็นข้าพเจ้า?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าขับไม่เป็น"

"ไฮ้! ไฉนวาจาของท่านมักจะก่อกวนให้ข้าพเจ้าพอได้ยินเป็นต้องงุนงง?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ากล่าววาจาสัตย์จริง"

อี้น้ำปวยมีแต่ต้องกระโดดขึ้นไปบนรถ สะบัดแส้หวดม้าให้ออกวิ่งแล้วกล่าว

"ท่านดู นี่มิใช่เป็นเรื่องยุ่งยาก ทุกผู้คนต่างขับเป็น ท่านไฉนไม่เป็น?"

"ในเมื่อทุกผู้คนต่างเป็น ทุกผู้คนต่างขับรถให้ข้าพเจ้านั่งได้ ข้าพเจ้าไยต้องหัด?"

อี้น้ำปวยงุนงงอีกครา แล้วจึงฝืนยิ้มกล่าว

"ที่ท่านบอกเป็นวาจาสัตย์จริง...แต่ข้าพเจ้ากลับหวังให้ท่าน บางครั้งควรโป้ปดบ้าง"

"เพราะเหตุใด?"

"เพราะวาจาสัตย์จริงเมื่อฟังแล้ว คล้ายดั่งมักไม่สามารถให้ผู้คนมีจิตใจปลอดโปร่งสบาย"

รถม้าห้อตะบึงไปเป็นเวลาเนิ่นนาน ในที่สุดโป้วอั้งเสาะที่เงียบขรึมเสมอมาพลันถามขึ้น

"ท่านรู้จักคนที่เดินหมากรุกกับเอี้ยบ้อกี่?"

อี้น้ำปวยผงกศีรษะตอบ

"มันมีนามกู้กี๊ เป็นขุนพลใหญ่คนหนึ่งของกงจื้ออู้"

"ฟังว่า สี่บริวารฝีมือเยี่ยมของมัน ตั้งนามเป็นคิ้ม กี๊ จือ อ่วย (พิณ หมากรุก หนังสือ จิตรกร)?"

"มีห้าคนมิใช่สี่ คือ ยู่คิ้ม (พิณแซ่ยู่) กู้กี๊ (หมากรุกแซ่กู้) เฮ้งจือ (หนังสือแซ่เฮ้ง) ไง้วอ่วย (จิตรกรแซ่ไง้ว) เซียวเกี่ยม (กระบี่แซ่เซียว)"

"ห้าคนนั้นท่านต่างเคยเห็นมา?"

"เพียงเคยเห็นสามคน ตอนนั้นกงจื้ออู้ยังหายู่คิ้มกับเซียวเกี่ยมไม่ได้"

โป้วอั้งเสาะเพ่งมองแน่วนิ่งพลางถาม

"ตอนนั้นเป็นตอนใด?"

อี้น้ำปวยเม้มปากไว้ แต่โป้วอั้งเสาะมิยอมเลิกรายุติ สอบถามอีก

"ใช่ตอนที่ท่านมักพบกับกงจื้ออู้อยู่บ่อยครั้ง?"

อี้น้ำปวยยังคงเม้มปาก โป้วอั้งเสาะกล่าว

"ความลับของมันท่านต่างทราบ บริวารฝีมือสูงเยี่ยมของมันท่านต่างคุ้นเคย ก่อนนี้พวกท่านย่อมต้องเคยไปมาหาสู่กัน?"

อี้น้ำปวยไม่ปฏิเสธ แต่มิอาจรับ โป้วอั้งเสาะถามอีก

"พวกท่านมีความสัมพันธ์เยี่ยงไรกันแน่?"

อี้น้ำปวยแค่นเสียงเย็นชา

"ทุกผู้คนต่างว่าท่านสงวนปากคำเป็นอย่างยิ่ง ไฉนข้าพเจ้ามักรู้สึกท่านเป็นคนที่ปากมากอย่างยิ่ง?"

"เนื่องเพราะท่านโป้ปดไม่เป็น แต่ไม่กล้ากล่าววาจาสัตย์จริง"

"ที่ข้าพเจ้าจะว่ากล่าวตอนนี้คือท่าน มิใช่ข้าพเจ้า"

"แต่ที่ข้าพเจ้าว่ากล่าวกลับเป็นท่าน"

"พวกเราจะเปลี่ยนเรื่องอื่นได้หรือไม่? จนบัดนี้ข้าพเจ้าไม่ทราบท่านจะไปที่ใด?"

"ท่านย่อมทราบ จะหานายพรานย่อมต้องไปที่หลุมพรางซึ่งมันขุดไว้"

"ไปบ้านเต๊าะตังไล้?"

"ก่อนนี้ใช่"

"ตอนนี้ไม่ใช่?"

"คนตายไม่มีบ้าน"

"เต๊าะตังไล้ตอนนี้ตายไปแล้ว?"

"ดังนั้น ที่นั้นตอนนี้เพียงเป็นหลุมพราง"

อี้น้ำปวยถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงหวัง นายพรานเหล่านั้นยังจับเจ่าอยู่ มิได้หนีไป"

"พวกมันสมควรยังมิได้ไป จะเป็นนายพราน เรื่องแรกที่จำต้องฝึกหัดคือความอดกลั้น"

เต๊าะตังไล้เป็นคนตายไปแล้วจริง ๆ กระทั่งซากศพยังเย็นแข็งแล้ว

นี่มิใช่เป็นเรื่องผิดคาดหมาย คิดจะมีอาชีพเป็นฆาตกร เรื่องแรกที่สมควรหัดคือฆ่าปิดปาก

เพียงท่านเคยร่วมงานกับพวกมันสักครั้ง ท่านก็พร้อมที่จะถูกพวกมันฆ่าปิดปากในทุกเวลา

ในสายตาของพวกมัน ชีวิตคนผู้หนึ่งต้องไม่มีคุณค่าเหนือกว่าสุนัขตัวหนึ่งเลย

เต๊าะตังไล้ทอดซากอยู่ใต้ร่มไม้ ดุจเป็นสุนัขตัวหนึ่ง

โป้วอั้งเสาะยืนดูแต่ไกล ดวงตามีประกายรันทดและเวทนา

อี้น้ำปวยก็ยืนดูอยู่เช่นกัน พลันถามขึ้น

"หลุมพรางอยู่ที่นี้ นายพรานเล่า?"

โป้วอั้งเสาะนิ่งอึ้ง ยังมิทันส่งเสียง พลันมีเสียงตวาดเบา ๆ ดังมาจากมุมบ้าน

"รับมีด"

ประกายมีดวูบขึ้นดั่งสายฟ้าแลบ พุ่งเข้ามาใส่กลางหลังโป้วอั้งเสาะ

โป้วอั้งเสาะมิได้หลบหลีก มิได้เคลื่อนไหว

ที่เคลื่อนไหวคือดาบในมือ

เสียงติงดังสดใส ประกายไฟกระจายรอบข้าง มีดสั้นเล่มหนึ่งพุ่งขึ้นไปบนอากาศ ดูแล้วคล้ายดั่งเป็นประกายที่จะทะลวงเมฆาออกนอกฟ้า

ดาบของโป้วอั้งเสาะสอดเข้าฝักแล้ว

อี้น้ำปวยระบายลมปากเฮือกหนึ่งก่อนจึงกล่าว

"ดูท่าอย่างน้อย ยังมีอีกคนหนึ่งที่ยังมิได้ไป"

โป้วอั้งเสาะส่งเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าดูออก มันฝึกความอดกลั้นสำเร็จเนิ่นนานแล้ว"

วาจาสองประโยคพอจบคำ ประกายมีดจึงวูบขึ้น ตอนร่วงหล่นลงได้กลายเป็นสองจุด ดุจกับดาวตกจากฟ้า

เป็นมีดสั้น...มีดบินที่ยาวสี่นิ้ว ถูกฟันขาดเป็นสองท่อน

คมต่อคมที่ปะทะ พลังกระแทกกระทั้นรุนแรงยิ่ง ถึงกับพุ่งขึ้นไปในอากาศสูงหลายสิบวา

มีผู้ใดสามารถคาดคิดได้ มีดบินเล่มนี้มีพลังและความรวดเร็วถึงปานใด?!

แต่โป้วอั้งเสาะตวัดดาบฟันไปทางด้านหลังก็สามารถฟันมีดบินร่วงหล่น มีดสั้นที่ตีขึ้นจากเหล็กกล้าถึงกับถูกฟันขาดเป็นสองท่อน!

คนที่ซ่อนอยู่ทางมุมบ้านถอนหายใจกล่าว

"นับเป็นวิชาดาบเลิศฟ้าเหนือพสุธาจริง ท่านมิได้โป้ปดมดเท็จจริง ๆ"

โป้วอั้งเสาะหันช้า ๆ ไปกล่าว

"ท่านไฉนยังไม่ไป?"

โป้วอั้งเสาะพอหันร่างมา ก็เห็นเซียวซี่บ้อ

เซียวซี่บ้อเดินมือเปล่าออกมา ส่งเสียงเย็นชา

"ในซี่บ้อ (สี่ไม่มี) ของเซียวกงจื้อ มิได้มีคำบ้อซี่ (ไม่มียางอาย) อยู่ด้วย แม้นับว่าจะไป ก็ต้องไปอย่างโอ่อ่าอาจหาญ"

ในมือมันไม่มีมีด ก็คล้ายดั่งดรุณีพลันมาเปลือยกายต่อหน้าผู้คน กระทั่งมือยังมิทราบสมควรวางในที่ใด

แต่มันมิได้หนี!

โป้วอั้งเสาะจ้องมองดูมัน พลางถาม

"ท่านมีมีดเพียงเล่มเดียว"

"ที่ข้าพเจ้าประจันในวันนี้คือท่าน ข้าพเจ้าจึงสามารถติดตัวมาได้เล่มเดียว"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบ มีดเล่มแรกก็เป็นเล่มสุดท้าย ดังนั้นเมื่อมีดนี้ของข้าพเจ้าซัดออกไป ต้องทุ่มเทสุดกำลังความสามารถ"

"ท่านได้วางตัวเองไว้ในจุดมรณะก่อน ตอนลงมือจึงไม่มีการกริ่งเกรงกังวลใด ๆ?"

"เป็นเช่นนี้จริง ๆ อย่าว่าแต่ เมื่อมีดนี้ของข้าพเจ้าจู่โจมไปจำต้องถูกเป้าหมาย หากไม่ถูกเป้า มีมีดอีกพันเล่มยังคงไม่มีประโยชน์อยู่"

โป้วอั้งเสาะจับมองมันแน่วนิ่ง ถึงกับโบกมือส่งเสียง

"ท่านกล่าวได้ถูกต้อง ท่านไปเถิด"

"ท่านยอมให้ข้าพเจ้าไป?"

"ที่ข้าพเจ้าคราวนี้ไม่ฆ่าท่าน เนื่องเพราะท่านเคยเปล่งเสียงมาสองคำ"

"สองคำใด?"

"รับมีด"

มีดสั้นพุ่งจากมือ ส่งเสียงเตือนมาก่อน นี่มิใช่เป็นพฤติการณ์ของพวกต่ำช้าสามานย์เด็ดขาด

โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อไป

"ดาบของข้าพเจ้าเพียงฆ่าคนที่มีปิศาจสิงสู่หัวใจ มีดของท่านมีปิศาจ แต่หัวใจของท่านไม่มีปิศาจ"

มือของเซียวซี่บ้อกำแนบแน่น แต่ในดวงตาพลันปรากฏประกายพิสดาร จนอีกเนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวช้า ๆ

"หากข้าพเจ้าไม่เปล่งเสียงสองคำนั้น ท่านสามารถทำลายมีดสั้นข้าพเจ้าได้หรือไม่?"

"ท่านสำนึกเสียใจแล้ว?"

"มิใช่สำนึกเสียใจ แต่ต้องการจะทราบความจริงเท่านั้น"

โป้วอั้งเสาะประสานสายตากับมันอีกเนิ่นนาน จึงส่งเสียงเย็นชา

"หากท่านไม่เปล่งสองคำนั้น ตอนนี้ท่านกลายเป็นซากศพแล้ว!"

เซียวซี่บ้อมิได้กล่าวอีกเลยสักครึ่งคำ สะบัดหน้าสาวเท้าออกไปทันที มิเพียงเดินเร็วอย่างยิ่งเท่านั้น ยังไม่เหลียวหลังมาอีกโดยเด็ดขาด

มีเสียงถอนหายใจมาจากมุมบ้านอีกคราแล้วกล่าว

"แม้นับว่ามันไม่สำนึกเสียใจ แต่ท่านต้องสำนึกเสียใจแน่"

มีอีกผู้หนึ่งเดินช้า ๆ ออกมา เป็นวัยกลางคนสวมเสื้อเขียวถุงเท้าขาว มันคือกู้กี๊

โป้วอั้งเสาะโพล่งไป

"ข้าพเจ้าสำนึกเสียใจ? สำนึกเสียใจกระไร?"

"สำนึกเสียใจมิได้ฆ่ามัน"

มือโป้วอั้งเสาะกำแนบแน่น...ความจริงโป้วอั้งเสาะมีโอกาสถึงสองครั้งที่พอจะสังหารบุรุษหนุ่มยโสโอหังผู้นั้น แต่โป้วอั้งเสาะกลับปล่อยผ่านไปทั้งสองครา

กู้กี๊กล่าวอีก

"โอกาสปลอดพอปล่อยผ่าน ไม่มีวันวนเวียนกลับมาตลอดกาล หากจะฆ่าคนอย่าได้กริ่งเกรงกังวลอะไร"

มันหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"ครั้งนี้ท่านไม่ฆ่ามัน ครั้งหน้าน่ากลัวต้องตายในมือของมัน"

โป้วอั้งเสาะเขม้นมองมันแน่วนิ่ง พลันแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านเล่า? ครั้งนี้ข้าพเจ้าสมควรฆ่าท่านหรือไม่?"

"ท่านเพียงสามารถฆ่าหมากของข้าพเจ้าได้ ไม่สามารถฆ่าตัวข้าพเจ้า เนื่องเพราะข้าพเจ้ารู้จักแต่เดินหมากรุก อย่าว่าแต่ หมากรุกตานี้เป็นพวกท่านเดินกัน มิได้เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า กระทั่งหมากของข้าพเจ้า ท่านก็ไม่อาจฆ่าได้"

มันแย้มยิ้มแล้วคารวะจรดพื้น เดินอย่างโอ่อ่าผ่านหน้าโป้วอั้งเสาะไป

มันแน่ใจ โป้วอั้งเสาะต้องไม่ลงมือ เนื่องเพราะมันมิได้ระวังตัวเลย มิว่าผู้ใดก็พอจะฆ่ามันได้

โป้วอั้งเสาะมิใช่ผู้ใด โป้วอั้งเสาะคือโป้วอั้งเสาะ!

วิกาลเคลื่อนคล้อยจนดึกสงัด

กู้กี๊เดินออกจากประตูไปแล้ว พลันหันมากล่าว

"ข้าพเจ้าเตือนพวกท่าน ไม่จำเป็นต้องอยู่ที่นี้อีกแล้ว"

อี้น้ำปวยโพล่งไป

"ที่นี้ไม่มีคน?"

"ไม่มีคนเป็น ๆ มีแต่คนตาย"

"กงซุนตู้มิได้อยู่ที่นี้?"

"พวกมันมิได้มากันเลย เนื่องเพราะพวกมันจะเร่งรีบไปอีกที่หนึ่ง"

"ไปที่ใด?"

"เมื่อครู่พวกท่านมาจากที่ใด พวกมันก็ไปที่นั้น"

อี้น้ำปวยยังคิดจะถามอีก แต่กู้กี๊ออกพ้นประตูแล้ว เมื่ออี้น้ำปวยติดตามออกไป ร่างของกู้กี๊ลับหายจากสายตาแล้ว

ได้ยินแต่เสียงของมันแว่วมาในระยะไกล

"ฟังว่า เมื่อตอนนกยูง (คงเชียะ) ตาย จันทร์เพ็ญ (เม่งง้วย) ก็ต้องดับหายจากฟากฟ้า จมลงในพสุธา จมลงในก้นมหาสมุทร..."

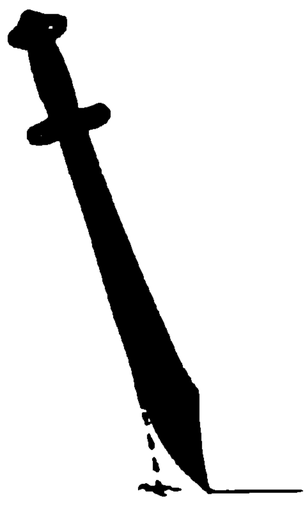

จันทร์เพ็ญลาลับฟ้า

อี้น้ำปวยลงแส้โบยม้าเทียมรถปานคลุ้มคลั่ง โป้วอั้งเสาะนั่งแน่วนิ่งมิเคลื่อน
อยู่ข้างกายมัน

รถม้าที่สวยงาม รถม้าที่หนักอึ้ง

"พวกเราไฉนจึงต้องนั่งรถ?"

"เนื่องเพราะพวกเรามีรถ"

"พวกเราก็มีม้า"

"ม้าอ่อนล้าแล้ว ม้าที่อ่อนล้าบรรทุกสองคนไม่ได้ดอก แต่พอจะลากรถไ

"เนื่องเพราะรถมีล้อ?"

"ถูกต้อง"

"พวกเราก็มีเท้า ไฉนไม่อาจวิ่งไปเอง?"

"เนื่องเพราะพวกเราก็เหน็ดเหนื่อยแล้ว พวกเราจึงต้องออมกำลังไว้"

"ออมไว้ฆ่าคน?"

"ขอเพียงมีคนที่ฆ่าได้ ขอเพียงมีคนที่น่าฆ่า!"

นกยูงตายไปแล้ว

หมู่ตึกนกยูงมิใช่เป็นหมู่ตึกนกยูงอีก

ในม่านวิกาลยังมีดาวอยู่หลายดวง แสงเลือนรางของดวงดาวลูบไล้อยู่บนซากปรักพัง ยิ่งเน้นให้หดหู่รันทดกว่าเดิม

ม้าที่วิ่งไปมาเป็นระยะทางหลายร้อยลี้ ในที่สุดก็ล้มลงแล้ว

ในห้องใต้ดินไม่มีคน ไม่มีกระไรทั้งสิ้น ของที่ขนไปได้ต่างถูกขนหมดสิ้น เปลวไฟสั่นไหวระริก เนื่องเพราะมือที่ถือชุดไฟของอี้น้ำปวยสั่นระริกอยู่ ฟังว่า ตอนนกยูงตาย จันทร์เพ็ญก็ต้องลาลับไป

อี้น้ำปวยขบกรามเค้นเสียง

"พวกมันไฉนทราบได้? ไฉนทราบว่าคนอยู่ในที่นี้?"

มือที่กำดาบของโป้วอั้งเสาะมิได้สั่น แต่กล้ามเนื้อบนใบหน้ากระตุกถี่เร็ว ใบหน้าที่ซีดขาวกลายเป็นแดงฉานจนพิสดาร แดงจนน่าสะพรึงกลัวยิ่ง!

อี้น้ำปวยกล่าวอีก

"ตอนพวกเรามา ด้านหลังไม่มีคนสะกดรอยตามเด็ดขาด เป็นผู้ใด?"

โป้วอั้งเสาะพลันคำรามสุดเสียง

"ออกไป!"

"ไฮ้! ท่านให้ข้าพเจ้าออกไป?"

โป้วอั้งเสาะมิได้กล่าวอีก แต่ริมฝีปากกระตุกถี่เร็ว

อี้น้ำปวยเบิ่งมองด้วยความตระหนก ถอยหลังไปทีละก้าว ยังมิทันออกไป โป้วอั้งเสาะก็ล้มลง คล้ายดั่งมีแส้มองไม่เห็นสายหนึ่งโบยอยู่บนร่างก็ปาน

โป้วอั้งเสาะพอล้มลงไป ก็ชักจนกระตุกทั้งร่าง!

แส้ที่มองไม่เห็นสายนั้นยังคงโบยอยู่ต่อไปโดยไม่หยุดยั้ง

ตลอดร่างของโป้วอั้งเสาะงอหงิกจนบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว ลำคอส่งเสียงคำรามเบา ๆ ดุจกับเป็นสัตว์ป่าใกล้จะตาย

"เราผิดแล้ว เราผิดแล้ว..."

มือข้างหนึ่งตะกุยตะกาย ดุจกับคนที่ใกล้จมน้ำตายคิดจะตะกุยตะกายท่อนไม้ที่ความจริงไม่มีอยู่เลย

พื้นเป็นหินแข็ง เล็บของโป้วอั้งเสาะถูกตะกุยจนฉีก ปลายนิ้วเริ่มมีโลหิตหลั่งไหล

แต่มืออีกข้างหนึ่งยังกำดาบแนบแน่น

ดาบยังอยู่ในฝัก!

ดาบไม่มีน้ำใจ ดังนั้นจึงดำรงอยู่ชั่วนิจนิรันดร์ อี้น้ำปวยทราบ โป้วอั้งเสาะ

ไม่ต้องการให้ผู้ใดมาเห็นความเจ็บปวดและทุเรศของมันในตอนนี้โดยเด็ดขาด

แต่อี้น้ำปวยมิได้ถอยออกไป เนื่องเพราะมันก็ทราบ ดาบแม้ยังคงเป็นดาบ แต่โป้วอั้งเสาะกลับมิใช่โป้วอั้งเสาะอีกแล้ว!

...ตอนนี้มิว่าเป็นผู้ใดเข้ามา ต่างพอจะสังหารมันได้อย่างง่ายดาย

...สวรรค์ไฉนจึงทรมานมันถึงปานนี้? ไฉนต้องให้คนเช่นมันมีโรคเช่นนี้?

อี้น้ำปวยพยายามสะกดกลั้น มิยอมให้น้ำตาหลั่งไหลออกมา

ชุดไฟในมือดับแล้ว เนื่องเพราะมันไม่อาจหักใจมาเห็น

แต่มือของมันกลับกำด้ามกระบี่ไว้แนบแน่น

โพรงแตกของผนังศิลา ดูในความมืดคล้ายดั่งเป็นสัตว์ร้ายตาเดียวในเทพนิยาย

อี้น้ำปวยสาบาน ตอนนี้มิว่าเป็นผู้ใดคิดจะบุกทะลวงเข้ามาจากปากโพรงนี้ มันต้องถูกสังหารในคมกระบี่ทันที

มันมีความมั่นใจ!!

ไม่มีคนเข้ามาจากปากโพรง แต่ในความมืดพลันมีแสงสว่างขึ้น

แสงไฟมาจากที่ใดกัน?

อี้น้ำปวยหันขวับไปจึงพบเห็น ประตูเหล็กที่มีกุญแจสิบสามดอกถูกเปิดออกช่องหนึ่งโดยไม่มีเสียงแม้สักแผ่วเบา!

แสงไฟลอดเข้ามาจากที่ช่องประตู เมื่อประตูเปิดกว้าง ปรากฏคนขึ้นมาห้าคน

สองคนชูคบไฟเหนือศีรษะ ยืนอยู่ที่ปากประตู อีกสามคนก้าวอาด ๆ เข้ามา

ผู้หนึ่งมีผ้าขาวพันข้อมือขวา ใช้แถบผ้าต่วนคล้องไว้กับลำคอ มือซ้ายถือกระบี่โค้ง ดวงตามีประกายอาฆาตแค้นจนอำมหิตแวววาว

ผู้เคียงคู่มันสวมอาภรณ์นักพรต ฝีเท้าหนักแน่นมั่นคง แสดงว่ามีความมั่นใจเต็มที่

คนสุดท้ายมีแผลเป็นเต็มหน้า มาตรว่ายังแย้มยิ้มอยู่ แต่ดูไปกลับยิ่งอำมหิตยิ่งเลือดเย็น

อี้น้ำปวยใจหายวาบ บังเกิดความคับแค้นและขมขื่นเป็นอย่างยิ่ง เพราะมันสมควรคาดคิดได้ ผู้อื่นเปิดประตูเหล็กไม่ออก แต่กงซุนตู้กลับสามารถเปิดประตูที่มีกุญแจทั้งสิบสามดอกออก โพรงของผนังศิลามิใช่เป็นทางเข้าออกเพียงสายเดียวเท่านั้น

พวกมันต่างคาดคิดไม่ถึง พวกมันต่างมีความมั่นใจเกินไป ดังนั้นพวกมันจึงละเมิดความผิดที่อุกฤษฏ์ยิ่ง

กงซุนตู้พลันยื่นมือมาข้างหนึ่ง พอแบฝ่ามือออก ถึงกับมีประกายสีทองลุกแวววาว...ประกายสีทองของกระบอกคงเชียะเหล็ง

คงเชียะเหล็งไปอยู่ในมือมัน เม่งง้วยซิมเล่า?!

อี้น้ำปวยพยายามสะกดกลั้นใจไว้ ไม่ยอมให้อาเจียนออกมา

กงซุนตู้แย้มยิ้มกล่าว

"พวกท่านไม่ควรให้นางใช้อาวุธลับนี้ไปจัดการกับโพรงบนผนังเลย พวกเราเป็นคนมิใช่มุสิก ทั้งไม่รู้จักขุดโพรง และต้องไม่มุดโพรงแน่"

รอยยิ้มของมันเบิกบานแจ่มใสอย่างยิ่ง กล่าวสืบไป

"หากมิใช่นางตั้งอกตั้งใจป้องกันแต่ปากโพรง พวกเราจะเข้ามา น่ากลัวยังมิใคร่ง่ายดายนัก"

อี้น้ำปวยอดมิได้ต้องถอนหายใจยาว ส่งเสียงแผ่วเบา

"เราผิดแล้ว"

กงซุนตู้กล่าว

"ท่านผิดแล้วจริง ๆ ท่านความจริงควรฆ่าเรา"

เอี้ยบ้อกี๋ส่งเสียงราบเรียบ

"ดังนั้น ท่านภายหลังจะต้องจำวาจาของเราไว้ หากจะฆ่าคน ควรอย่าได้ถือสาอาถรรพณ์ใด ๆ"

"ท่านไม่บังควรเตือนสติมันเลย หากมันยังมีโอกาสครั้งที่สอง เราไยมิใช่ต้องตายแน่?"

"มันยังมีโอกาสครั้งที่สองอีก?"

"ไม่เด็ดขาด ผู้เดียวที่มันสามารถฆ่าได้ในตอนนี้ คือตัวของมันเอง"

เอี้ยบ้อกี๋กล่าวอีก

"มันอย่างน้อยยังสามารถฆ่าโป้วอั้งเสาะได้"

กงซุนตู้ตอบ

"โป้วอั้งเสาะเป็นของเตี้ยเพ้ง มันกระทั่งยังไม่อาจเคลื่อนไหวอีกแล้ว"

อี้น้ำปวยกวาดตามองพวกมัน รู้สึกเสียงของพวกมันคล้ายดังมาจากทิศทางสุดแสนไกล

มันความจริงควรรวมสมาธิจิตใจ พละกำลังทั้งมวล ต่อต้านสังหารพวกที่เบื้องหน้า

มันสมควรทราบ ตอนนี้เป็นวาระคับขันที่สุดของชีวิต ศัตรูต้องไม่ยอมปล่อยมัน

เด็ดขาด มันก็ไม่อาจหวาดหวั่นจนหลบหนี

แม้นับว่ายังมีทางให้หนี มันยังไม่อาจหนีเด็ดขาด

แต่มันกลับพลันรู้สึกเหนื่อยหน่ายจนอ่อนล้ายิ่ง

ใช่เพราะในใจมันยอมรับ ไม่สามารถต่อต้านศัตรูสองคนได้?

จันทร์เพ็ญลาลับ ดาบเทพเจ้าล้มอยู่ มันยังมีความหวังใดหลงเหลือ?

กงซุนตู้กำลังถามเตี้ยเพ้ง

"มือข้างนี้ของท่านถูกผู้ใดฟันขาด?"

"โป้วอั้งเสาะ"

"ท่านต้องการล้างแค้นหรือไม่?"

"ต้องการที่สุด"

"แล้วไฉนตอนนี้ยังไม่ลงมือ? หรือท่านดูไม่ออก ตอนนี้เป็นโอกาสวิเศษสุดของท่านแล้ว?"

เอี้ยบ้อกี๋กล่าวบ้าง

"ตอนนี้ท่านก็ไม่ต้องกังวลอี้น้ำปวย"

เตี้ยเพ้งอดมิได้ต้องถาม

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะมันเพียงเคลื่อนไหว โป้วอั้งเสาะต้องกลายเป็นนกยูงทันที"

เตี้ยเพ้งทวนคำ "นกยูง" ด้วยความสงสัย กงซุนตู้จึงอธิบายแทน

"คงเชียะเหล็งกระบอกนี้ มิว่าอยู่ในตัวผู้ใด ผู้นั้นก็ต้องกลายเป็นนกยูง... ซากนกยูง!"

เตี้ยเพ้งหัวร่อกล่าว

"แต่ข้าพเจ้ากลับไม่หวังให้มันตายเร็วเกินไป"

"เราก็ไม่หวังเช่นกัน"

เตี้ยเพ้งพลันวางกระบี่โค้งในมือลง โถมออกไปจิกผมโป้วอั้งเสาะกระชากขึ้นจากพื้น งอเข่ากระแทกเข้าใส่ปลายคาง จากนั้นฟันสันมือลงที่ก้านคอ

เมื่อศีรษะโป้วอั้งเสาะฟุบลงอีกครา มันก็ได้เตะซ้ำตามติด ร่างโป้วอั้งเสาะปลิวกระเด็นไปกระแทกใส่ผนังศิลาดังสนั่นหวั่นไหว

ร่างของมันโถมตามติด ใช้ศอกขวาค้ำคอโป้วอั้งเสาะไว้ หัวร่อเสียงเกรี้ยวกราดแล้วตวาด

"ลืมตามาดู เราเป็นผู้ใด?"

เส้นเลือดที่หน้าผากโป้วอั้งเสาะขึ้นเขียวโปน มิเพียงไม่อาจต่อต้านเท่านั้น ยังไม่อาจหายใจอีกด้วย

เตี้ยเพ้งแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านฟันมือเราขาดไปข้างหนึ่ง เราก็จะใช้มือข้างนี้เค้นคอท่านให้ตาย"

เส้นเลือดบนหน้าผากของอี้น้ำปวยก็ขึ้นเขียวคล้ำ คล้ายดั่งหายใจไม่ออกเช่นกัน

กงซุนตู้แสยะยิ้มกล่าว

"ท่านไฉนไม่เข้าไปช่วยสหายของท่าน? หรือท่านจะยืนดูมันตายคามือผู้อื่น?"

อี้น้ำปวยไม่อาจเคลื่อนไหว เพราะทราบแก่ใจ เพียงเคลื่อนไหว โป้วอั้งเสาะยิ่งต้องตายเร็วกว่านี้

แต่มันก็มิอาจไม่เคลื่อนไหว

เตี้ยเพ้งกำลังใช้มืออีกข้างหนึ่งตบหน้าโป้วอั้งเสาะอยู่ไปมา คล้ายไม่ต้องการปลิดชีวิตโป้วอั้งเสาะในทันที

แต่การเหยียดหยามเยี่ยงนี้ ไยมิใช่เจ็บช้ำยิ่งกว่าตายเสียอีก?

อี้น้ำปวยกำด้ามกระบี่ที่ใต้เสื้อแนบแน่น เหงื่อกาฬแตกโซมดังฝนสาดซัดพลันส่งเสียง

"พวกท่านแม้ฆ่ามันได้ แต่ไม่แน่จะฆ่าเรา"

"ท่านคิดจะทำอย่างไร?"

"เราต้องการให้พวกท่านปล่อยมัน"

"ท่านเล่า?"

"เรายอมตาย"

กงซุนตู้แผดหัวร่อกล่าว

"พวกเราไม่เพียงต้องการให้ท่านตายเท่านั้น ยังไม่อาจให้โป้วอั้งเสาะรอดอยู่ด้วย"

เอี้ยบ้อกี๋แค่นเสียงเย็นชา

"หากจะฆ่าคน ไม่ต้องถือสาอาถรรพณ์"

กงซุนตู้ชะงักเสียงหัวร่อไว้ ตวาดดังกราดเกรี้ยว

"เตี้ยเพ้ง ฆ่ามันเสีย ฆ่ามันในตอนนี้เลย"

เตี้ยเพ้งขบกรามแนบแน่น กดศอกลงไปหนักหน่วงกว่าเดิม ขณะเวลานั้นเองประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง!

ดาบของโป้วอั้งเสาะ!

ดาบที่เลิศฟ้าเหนือพสุธา ไม่มีดาบใดในแดนดินทัดเทียมได้!

พวกมันต่างเข้าใจ การต่อสู้ครานี้มีความมั่นใจถึงสิบส่วน เนื่องเพราะพวกมันต่างลืมความสำคัญไปประการหนึ่ง

มือโป้วอั้งเสาะยังคงกำดาบไว้แนบแน่น!

ขณะเวลานั้นเอง อี้น้ำปวยพลันสะบัดมือ ประกายกระบี่สีแดงกระจายออกไป ม้วนเข้าใส่ร่างกงซุนตู้ดั่งพายุฝนโหมกระหน่ำ!

กระบี่ของเอี้ยบ้อกี๋ถูกชักออกจากฝักแล้ว

ท่วงท่าการชักกระบี่ของมันแคล่วคล่องเจนจัด ลงมือด้วยความแม่นยำมีประสิทธิภาพ เป้ากระบี่ที่แทงออกไป เป็นจุดชีวิตของอี้น้ำปวย

แม้นับว่ากระบี่ของอี้น้ำปวยสามารถสังหารกงซุนตู้ แต่ตัวมันก็ต้องตายในกระบี่เอี้ยบ้อกี๋เช่นกัน

มันจึงมีแต่ต้องรั้งกระบี่มาช่วยตัวเองก่อน

ร่างของกงซุนตู้จึงถลันออกมาจากห่าพายุฝนโลหิต ตีลังกาขึ้นอากาศ โฉบปราดออกจากประตูไป

เอี้ยบ้อกี๋กรีดกระบี่เป็นทาง ร่างทะยานตามติดกระบี่ออกจากประตูไปเช่นกัน

อี้น้ำปวยย่อมไม่ยอมปล่อยพวกมันเด็ดขาด ขณะจะไล่ตามออกไป พลันมีเสียงกรีดร้อง แล้วเสียงตวาดดังตามมา

"รับไว้"

เงาร่างสายหนึ่งพุ่งเข้ามาจากปากประตูอย่างรวดเร็ว ถึงกับเป็นร่างที่ผมยาวสยายยุ่งเหยิง ใบหน้ามีแต่คราบโลหิต...เต๊าะเง็กเจ็ง!

โชคดีที่กระบี่ของอี้น้ำปวยแม้รวดเร็ว แต่สายตายิ่งรวดเร็วกว่า กระบี่เพิ่งแทงออกไปถึงกับรั้งกลับโดยฉับพลันทันทีได้

เต๊าะเง็กเจ็งส่งเสียงกรีดร้อง โถมเข้าใส่ร่างอี้น้ำปวยอย่างหนักหน่วง แล้วเสียงโครมดังสนั่นติดตาม ประตูเหล็กถูกปิดลงอีกครั้ง!

เสียงใส่กุญแจดังติ๊ก ๆ ๆ ถี่เร็วถึงสิบสามครั้ง นอกจากกงซุนตู้แล้ว ในแผ่นฟ้าแผ่นดินต้องไม่มีบุคคลที่สองสามารถเปิดประตูบานนี้ได้อีก

อี้น้ำปวยขยี้เท้าด้วยความเดือดดาล ไม่สนใจเต๊าะเง็กเจ็งที่ล้มคว่ำกับพื้น หันขวับไป กระโดดออกจากโพรงดั่งสายฟ้า

"ท่านดูแลเต๊าะโกวเนี้ย ข้าพเจ้าจะออกไปหิ้วศีรษะกงซุนตู้กลับมาพบท่าน"

เมื่อดาบของโป้วอั้งเสาะออกจากฝักได้ อี้น้ำปวยยังมีความกริ่งเกรงกังวลกระไร?

มันตอนนี้เพียงต้องการฆ่าคนเท่านั้น ฆ่าคนที่ฆ่าคน!

ปลายดาบยังมีโลหิตหยดหยาดอยู่

เตี้ยเพ้งนอนอยู่ที่ใต้คมดาบ เต๊าะเง็กเจ็งนอนอยู่เคียงข้างมัน เพียงเงยหน้าก็แลเห็นโลหิตที่หยดลงมาจากปลายดาบ

โป้วอั้งเสาะยืนแน่วนิ่งในที่นั้น มองหยาดโลหิตที่หยดลงจากปลายดาบ

ครานี้ ดาบของโป้วอั้งเสาะถึงกับมิได้ถูกสอดเข้าฝัก

เต๊าะเง็กเจ็งตะเกียกตะกายลุกขึ้นนั่ง เบิ่งมองดาบโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง

นางมีความต้องการดูให้กระจ่าง ดาบเล่มนี้มีความเลิศพิสดารในที่ใดกันแน่?

เมื่อดาบเล่มนี้ฆ่าคน คล้ายดั่งได้รับพรจากบรรดาเทพเจ้าทั้งฟากฟ้า และก็คล้ายดั่งได้รับการสาปแช่งจากหมู่มารในบาดาล

ดาบเล่มนี้จะต้องมีคาถาอาคมที่ลี้ลับปาฏิหาริย์!

นางผิดหวังแล้ว

...ตัวดาบเรียวยาวงอเล็กน้อย คมดาบที่คมกริบ ร่องโลหิตที่ไม่ลึกนัก นอกจากด้ามสีดำสนิทแล้ว ดาบเล่มนี้ดูไปมิได้ผิดแปลกกว่าดาบอื่น ๆ เลย

เต๊าะเง็กเจ็งระบายลมจากปากเบา ๆ กล่าว

"มิว่าอย่างไร ข้าพเจ้านับว่าได้เห็นดาบของท่านแล้ว ข้าพเจ้าใช่ควรขอบคุณผู้ที่ตายในคมดาบของท่านคนนี้หรือไม่?"

นางกล่าวทั้งเบาทั้งช้า คล้ายดั่งรำพึงรำพันกับตัวเอง แต่ความจริงย่อมไม่ใช่แน่

นางเพียงแต่ต้องการให้โป้วอั้งเสาะเข้าใจ เรื่องที่นางกระทำ นับว่าสามารถกระทำได้แล้ว

แต่เมื่อนางกล่าววาจานั้นไป พลันรู้ตัวว่ากล่าวผิดพลาด เนื่องเพราะนางได้เห็นดวงตาของโป้วอั้งเสาะ

ดวงตาคู่นี้ เมื่อครู่ยังมีประกายเหนื่อยหน่ายอย่างยิ่ง เศร้ารัดทดยิ่ง แต่ตอนนี้พลันกลับกลายเป็นคมกริบยิ่งกว่าคมดาบเสียอีก

เต๊าะเง็กเจ็งจึงถัดร่างไปทางด้านหลังโดยไม่รู้ตัว ตะกุกตะกัก

"ข้าพเจ้ากล่าวกระไรผิดไป?"

โป้วอั้งเสาะเพ่งมองนางแน่วนิ่ง ดุจดั่งพยัคฆ์ร้ายจ้องมองเหยื่อของมัน พร้อมที่จะโถมเข้าตะปบในทุกเวลา

แต่รอจนประกายสีแดงบนใบหน้าคลายไป โป้วอั้งเสาะก็เพียงแต่ถอนหายใจกล่าว

"พวกเราต่างผิดแล้ว ข้าพเจ้ายังผิดจนน่ากลัวกว่าท่านมากนัก ไหนเลยตำหนิท่านได้"

เต๊าะเง็กเจ็งเลียบเคียงถาม

"ท่านก็ผิดแล้ว?"

"ท่านกล่าววาจาผิด ข้าพเจ้าฆ่าผิดคน"

"ท่านไม่สมควรฆ่ามัน? มันความจริงไยมิใช่ต้องการฆ่าท่าน?"

"หากมันต้องการฆ่าข้าพเจ้าจริง ซากศพที่นอนบนพื้นในตอนนี้ก็ควรเป็นข้าพเจ้า"

โป้วอั้งเสาะกล่าวแล้วก้มศีรษะต่ำ ดวงตาปรากฏประกายสำนึกเสียใจและรันทดหดหู่อีกครา

เต๊าะเง็กเจ็งเลียบเคียงถามเบา ๆ

"มันไม่ฆ่าท่าน ใช่เนื่องเพราะทดแทนพระคุณครั้งก่อนที่ท่านไม่ฆ่ามัน?"

โป้วอั้งเสาะส่ายหน้าช้า ๆ

"...นั่นต้องมิใช่ทดแทนเด็ดขาด มิว่าท่านฟันมือผู้ใดขาดไปข้างหนึ่ง วิธีเดียวที่คนผู้นั้นจะทดแทนต่อท่าน คือฟันมือท่านขาดไปข้างหนึ่งเช่นกัน"

"...อาจบางที นั่นเป็นเพียงความตื้นตันพระคุณอย่างพิกลพิสดาร ตื้นตันพระคุณที่ท่านให้มันได้คิดถึงเรื่องราวที่ก่อน ๆ นี้มันคิดไม่ออก ตื้นตันพระคุณที่ท่านยังรักษาเกียรติและศักดิ์ศรีของมันไว้"

โป้วอั้งเสาะเข้าใจความรู้สึกของเตี้ยเพ้ง แต่บอกไม่ได้ บอกไม่ถูก

ความรู้สึกที่ละเอียดอ่อนและซับซ้อนบางประการ ความจริงก็มิใช่ผู้อื่นใดจะสามารถบ่งบอกได้ชัดเจน

โลหิตที่ปลายดาบแห้งแล้ว

โป้วอั้งเสาะพลันกล่าวขึ้น

"นี่เป็นครั้งแรก และก็เป็นครั้งสุดท้าย"

เต๊าะเง็กเจ็งกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบ นี่เป็นครั้งแรกที่ท่านฆ่าผิดคน และเป็นครั้งสุดท้ายด้วย"

"ท่านผิดอีกแล้ว คนที่ฆ่าคน พร้อมจะฆ่าผิดคนในทุกเวลา"

"นั่นเป็นท่านบอกมาเอง..."

"นี่เป็นครั้งแรกที่ท่านเห็นดาบข้าพเจ้า และเป็นครั้งสุดท้ายด้วย"

ในที่สุด ดาบของโป้วอั้งเสาะถูกสอดเข้าฝัก

เต๊าะเง็กเจ็งปลุกปลอบความกล้าให้เกิดขึ้น แล้วแค่นหัวร่อกล่าว

"ดาบเล่มนี้มิได้น่าดูเลย เป็นเพียงดาบที่ธรรมดาอย่างยิ่งเท่านั้น"

โป้วอั้งเสาะไม่ต้องการว่ากล่าวต่อไปแล้ว เพิ่งหันกาย ใบหน้าที่ซีดขาวพลันกระตุก จนตึงเครียด แค่นเสียงถาม

"ท่านไฉนเห็นดาบเล่มนี้ได้?"

"ดาบอยู่ที่เบื้องหน้าข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามิใช่คนตาบอด ไฉนไม่เห็น?"

ที่นางบอกมีเหตุผล แต่นางลืมความสำคัญไปประการ

ในนี้ไม่มีแสงโคมไฟเลย!

โป้วอั้งเสาะเริ่มฝึกสายตาเมื่ออายุห้าขวบ ฝึกอยู่ในห้อง ทั้งร้อนทั้งอับ ผนังทุกด้านเป็นสีดำสนิท มีแต่ไฟจากปลายธูปที่สั่นไหวไปมาเพียงจุดเดียวเท่านั้น ฝึกกันวันแล้ววันเล่า ปีแล้วปีเล่า

ฝึกด้วยความมานะ ด้วยความลำบากยากเข็ญถึงสิบปี จึงสามารถจะเห็นยุงที่ในห้องมืด บัดนี้ย่อมสามารถเห็นใบหน้าเต๊าะเง็กเจ็งชัดเจน

เนื่องเพราะมันเคยฝึกมา ดังนั้นมันจึงทราบ มิใช่เป็นเรื่องง่ายดายเด็ดขาด

แล้วเต๊าะเง็กเจ็งไฉนจึงสามารถเห็นดาบในมือมันได้?

มือของโป้วอั้งเสาะกำดาบแนบแน่นอีกครา

เต๊าะเง็กเจ็งพลันหัวร่อกล่าว

"อาจบางทีท่านคาดคิดไม่ถึง มีบ้างบางคนมีนัยน์ตาวิกาล (เห็นตอนกลางคืน) มาแต่กำเนิด"

"ตัวท่านใช่?"

"ข้าพเจ้ามิเพียงมีตาวิกาลเท่านั้น ยังสามารถมองทะลุเข้าไปเห็นความในใจของผู้อื่นด้วย"

รอยยิ้มของนางหม่นหมองลงกว่าเดิม กล่าวช้า ๆ

"ตอนนี้ในใจท่านต้องครุ่นคิด ข้าพเจ้าไม่ใช่เต๊าะเง็กเจ็งตัวจริง ท่านย่อมไม่ถือข้าพเจ้าเป็นภูตผีมารร้าย แต่อาจจะเข้าใจเป็นสายที่กงซุนต้าใช้มา ไม่แน่ว่ายังอาจเป็นดาวเพชฌฆาตหญิงที่มีชื่ออย่างยิ่ง กระทั่งเม่งง้วยซิมยังอาจถูกข้าพเจ้าขายไป เนื่องเพราะไม่มีผู้อื่นทราบว่าพวกเรามาอยู่ที่นี้"

โป้วอั้งเสาะมิอาจปฏิเสธ

เต๊าะเง็กเจ็งจับตามองแน่วนิ่ง ดวงตามีหยาดน้ำเอ่อคลออีกครา ส่งเสียงต่อ

"ท่านไฉนมักไม่ยอมเชื่อข้าพเจ้าเลย! เพราะเหตุใด...?"

โป้วอั้งเสาะมองนางแน่วนิ่ง อึ้งเป็นเวลาเนิ่นนานจึงกล่าวช้า ๆ

"อาจบางทีท่านไม่ควรชาญฉลาดถึงปานนี้"

"ไฉนไม่ควร? บุรุษเช่นชิวจุ้ยเซ็ง ไหนเลยจะไปหาสตรีโง่เขลามากำเนิดบุตรให้มัน?"

โป้วอั้งเสาะเม้มปากไว้ เต๊าะเง็กเจ็งกลับไม่ยอมยุติ คงกล่าวสืบไป

"บุตรธิดาที่ข้าพเจ้าให้กำเนิดก็ต้องเปรื่องปราดหลักแหลม ดังนั้น ข้าพเจ้าต้องไม่ยอมให้มันกำพร้าบิดาไปทั้งชาติ ข้าพเจ้าไม่อาจให้มันเจ็บช้ำเสียใจไปชั่วชีวิต"

กล้ามเนื้อบนใบหน้าโป้วอั้งเสาะกระตุกถี่เร็ว เข้าใจความรู้สึกของนางกระจ่าง

ไม่มีผู้ใดจะเข้าใจนางได้ยิ่งกว่าโป้วอั้งเสาะ เพราะโป้วอั้งเสาะพอเกิดมาก็เป็นทารกที่ไม่มีบิดา!

ทารกเฉลียวฉลาดที่ไม่มีบิดา ตัวของทารกก็เป็นโศกนาฏกรรม รอจนเมื่อมันเติบใหญ่ จะต้องสร้างโศกนาฏกรรมให้แก่ผู้อื่นอีกมากหลาย

เนื่องเพราะในใจของมันมีความเคียดแค้นมากกว่าความรักหลายเท่าพันทวี

ในที่สุด โป้วอั้งเสาะถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าพอจะหาบิดาให้แก่ทารกของท่านสักผู้หนึ่ง"

"ข้าพเจ้าหาพบผู้หนึ่งแล้ว"

"ผู้ใด?"

"ท่าน!"

ห้องใต้ดินที่มืดมิดสนิท ฟังในความมืดมิด เสียงของเต๊าะเง็กเจ็งคล้ายดั่งแว่วมาจากขอบฟ้าสุดแสนไกล

"มีแต่ท่านจึงคู่ควรเป็นบิดาของทารกข้าพเจ้า มีแต่ท่านจึงสามารถคุ้มครองทารกนี้ให้เติบใหญ่สมบูรณ์ นอกจากท่าน ไม่มีผู้อื่นเด็ดขาด"

โป้วอั้งเสาะยืนตัวแข็งอยู่ในความมืด รู้สึกกล้ามเนื้อทั้งร่างได้เริ่มชาแข็งไปทีละน้อย

แต่เต๊าะเง็กเจ็งกลับกระทำเรื่องที่โป้วอั้งเสาะยิ่งตระหนกกว่านั้น

นางพลันคว้ากระบี่โค้งของเตี้ยเพ้งขึ้น ส่งเสียงต่อ

"หากท่านไม่รับปาก ข้าพเจ้ามิสู้ให้ทารกตายในท้องเสียแต่ตอนนี้"

"ตอนนี้?"

"ตอนนี้เอง เนื่องเพราะข้าพเจ้ารู้สึก มันใกล้จะออกมาดูโลกแล้ว"

นางแม้พยายามสะกดกลั้นเต็มที่ แต่ความเจ็บปวดคุกคามจนกล้ามเนื้อบน

ใบหน้าของนางบิดเบี้ยวกระตุกถี่เร็ว

ความเจ็บปวดตอนคลอดของสตรี นับเป็นหนึ่งในความเจ็บปวดรวดร้าวที่มนุษย์ยากจะสะกดกลั้นทนทานได้

โป้วอั้งเสาะยิ่งตระหนกกว่าเดิมจนร้องโพล่ง

"แต่ท่านบอกว่า ท่านมีครรภ์เพียงเจ็ดเดือน?"

"ทารก ความจริงก็มิใคร่เชื่อฟังคำสอนอยู่แล้ว อย่าว่าแต่ยังเป็นทารกที่อยู่ในครรภ์ ตอนมันจะออกมา ผู้ใดก็ไม่มีปัญญายับยั้งขัดขวาง"

รอยยิ้มของนางมาตรว่าเจ็บปวดรวดร้าว แต่ก็มีความอบอุ่นนุ่มนวลของมารดาปรานี นางส่งเสียงช้า ๆ ต่อ

"อาจบางทีเนื่องเพราะมันเร่งร้อนต้องการดูโลกนี้ หรืออาจบางทีเนื่องเพราะข้าพเจ้าเมื่อครู่ถูกพวกเหล่านั้นฉุดลากกระชากดึง กระแทกจนครรภ์บอบช้ำ ดังนั้น..."

นางมิได้กล่าวสืบไป ความเจ็บปวดรวดร้าวคุกคามจนนางเริ่มสั่นกระตุกอย่างรุนแรง

แต่มือของนางยังคงกำกระบี่โค้งเล่มนั้นแนบแน่น เช่นเดียวกับที่โป้วอั้งเสาะกำด้ามดาบของมัน

นางมีการตกลงใจอย่างเด็ดเดี่ยวโดยแน่ชัด!

โป้วอั้งเสาะโพล่งขึ้น

"ข้าพเจ้า...พอจะเป็นบิดาบุญธรรมของมันได้"

โป้วอั้งเสาะคล้ายรวบรวมพละกำลังทั้งร่างจึงสามารถเปล่งวาจาประโยคนั้น แต่กระแสเสียงแหบแห้งกว่าธรรมดามากหลาย

เต๊าะเง็กเจ็งส่งเสียงสั่นสะท้าน

"บิดาบุญธรรมไม่อาจเป็นตัวแทนของบิดาแท้ ไม่อาจโดยเด็ดขาด"

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าทำอย่างไร?"

"ข้าพเจ้าจะเป็นภรรยาของท่าน บุตรข้าพเจ้าจึงเป็นบุตรที่ถูกต้องของท่าน"

ความเจ็บปวดรวดร้าวที่คุกคามรุนแรงขึ้นทุกขณะ นางขบกรามแนบแน่นพยายามฝืนยิ้มกล่าวต่อ

"หากแม้นไม่รับปาก ข้าพเจ้าไม่ตำหนิท่านเด็ดขาด เพียงวิงวอนท่าน ฝังซากของพวกเราไว้ในสุสานคงเชียะซัวจึง"

หรือนี่เป็นวาจาสุดท้ายของนาง? หากโป้วอั้งเสาะมิยอมรับปาก นางก็จะตายทันที?

โป้วอั้งเสาะตะลึงลานจนตัวแข็งไปแล้ว มันเคยเผชิญกับศัตรูน่ากลัวที่สุด

อันตรายที่สุด หวุดหวิดหวาดเสียวที่สุด

แต่มิเคยพบพานปัญหายุ่งยากเช่นนี้มาก่อนเลย

ชิวจุ้ยเซ็งกล่าวได้ว่าตายเพราะโป้วอั้งเสาะ เต๊าะเง็กเจ็งกล่าวได้ว่าเป็นภรรยาของชิวจุ้ยเซ็ง

ตอนนี้กระดูกของชิวจุ้ยเซ็งยังไม่เย็น ไหนเลยรับปากได้? ไหนเลยกระทำเรื่องเช่นนี้ได้?

แต่เมื่อครุ่นคิดในอีกด้านหนึ่ง เมื่อชิวจุ้ยเซ็งตายเพราะมัน วงศ์ตระกูลคงเซียะซัวที่สืบทอดมาสี่ร้อยปีถูกทำลายย่อยยับดับสูญไปในวิกาลคืนเดียวเพราะมัน ตอนนี้ตระกูลชิวเหลือเชื้อสายเพียงน้อยนิดนี้เท่านั้น มันมิว่าจะเสียสละเยี่ยงไร ต่างสมควรปกปักพิทักษ์นางไว้ ให้นางคลอดโดยราบรื่น ปกปักพิทักษ์บุตรของนางให้เติบใหญ่สมบูรณ์

แล้วโป้วอั้งเสาะไฉนไม่อาจรับปากได้?

หากเป็นท่านมาพบพานเรื่องเช่นนี้ ท่านสมควรกระทำอย่างไร?

ความเจ็บปวดรวดร้าวยิ่งคุกคามรุนแรง ความเด็ดเดี่ยวยิ่งหนักแน่น ปลายกระบี่โค้งได้กรีดเสื้อของนางขาดไปแล้ว

ในที่สุด โป้วอั้งเสาะได้ตกลงใจที่เจ็บปวดรวดร้าว ร้องโพล่งเบา ๆ

"ข้าพเจ้ารับปาก"

"รับปากเป็นสามีข้าพเจ้า?"

"ถูกแล้ว"

การตกลงใจนี้ใช่ถูกต้องหรือไม่?

ไม่มีผู้ใดสามารถระบุแน่นอน ตัวโป้วอั้งเสาะเองก็ไม่สามารถ แต่ในเวลาและสถานการณ์เช่นนี้ โป้วอั้งเสาะไม่มีทางอื่นให้เลือกอีกแล้ว

หากท่านเป็นมัน ท่านก็จะทำดั่งนี้หรือไม่?

หอบหายใจ ครวญคราง ตะเบ็งร้อง...ทุกสรรพเสียงพลันสงบงันลง กลับกลายเป็นความเงียบวังเวงจนวิเวก

จากนั้น เป็นเสียงร้องของทารกที่ก้องกังวานทำลายความเงียบวังเวงไป นำพา

ชีวิตใหม่มาให้แก่แผ่นดิน

มือโป้วอั้งเสาะชุ่มโชกด้วยโลหิต แต่เป็นโลหิตของชีวิตที่เกิด มิใช่ชีวิตที่ตายดั่งเคยมา

ชีวิตใหม่กำลังเคลื่อนไหวอยู่เร่า ๆ

โป้วอั้งเสาะดูมือของตัวเอง รู้สึกหัวใจเต้นถี่อย่างพิสดาร

ซากศพเตี้ยเพ้งยังแน่นิ่งอยู่ในนั้น มันตายกับดาบของโป้วอั้งเสาะ พริบตานั้นโป้วอั้งเสาะช่วงชิงชีวิตของคนผู้หนึ่งไป

แต่บัดนี้ ชีวิตใหม่ได้กำเนิดมาแล้ว เป็นชีวิตที่ยิ่งคึกคัก ยิ่งกระปรี้กระเปร่า

ความเจ็บปวดและคับแค้นของเมื่อครู่ ถูกเสียงร้องครั้งแรกของทารกขับไล่ไปหมดสิ้นแล้ว

กลิ่นคาวโลหิตที่ชั่วร้ายของเมื่อครู่ ได้ถูกโลหิตของชีวิตใหม่ล้างไปหมดสิ้นแล้ว

ในช่วงเวลาเพียงสั้น ๆ มันส่งไปชีวิตหนึ่ง และก็รับมาชีวิตหนึ่ง

ประสบการณ์ที่พิสดารเยี่ยงนี้ ได้นำพาความพลุ่งพล่านเร้าใจที่แปลกใหม่ให้อย่างใหญ่หลวง ชีวิตของมันก็ได้กลับกลายเป็นยิ่งกระปรี้กระเปร่าคึกคักกว่าเดิม

เต๊าะเง็กเจ็งกำลังใช้เสียงอ่อนล้าแผ่วเบาถาม

"เป็นทารกหรือทาริกา?"

"เป็นทารกและก็เป็นทาริกา"

เสียงของโป้วอั้งเสาะถึงกับร่าเริงแจ่มใสอย่างไม่เคยมี เมื่อกล่าวต่อ

"ขอแสดงความยินดีกับท่าน ให้กำเนิดฝาแฝดมาคู่หนึ่ง"

เต๊าะเง็กเจ็งถอนใจด้วยความอิ่มเอิบยินดี ใบหน้าที่อ่อนเพลียมีรอยยิ้มด้วยความสุข พลางกล่าว

"ข้าพเจ้าก็ขอแสดงความยินดีกับท่าน อย่าลืมว่าท่านเป็นบิดาของพวกมัน"

นางคิดจะยื่นมือไปรับทารกมา แต่นางยังอ่อนล้าเกินไป กระทั่งมือไม่สามารถยกขึ้นได้

ขณะเวลานั้นเอง เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวดุจกับขุนเขาถล่มทลาย

หินใหญ่ ๆ เล็ก ๆ จำนวนร้อย ๆ พัน ๆ ร่วงพรั่งพรูลงมาจากเบื้องบน เศษหินพุ่งกระจายเข้าจากทางปากโพรงมาดุจห่าเกาทัณฑ์

จากนั้น ทางเข้าออกที่มีเพียงสายเดียวถูกปิดตายไป!

โป้วอั้งเสาะอดมิได้ต้องตะเบ็งร้องสุดเสียง

ชีวิตใหม่เพิ่งกำเนิดมา หรือมันจะต้องต้อนรับความตายอีกครั้ง?

ระหว่างเป็นกับตาย

มืดสนิท เงียบวังเวง

ไม่มีแสงสว่าง ไม่มีเสียงใด ๆ ล้วนไม่น่ากลัว ที่น่ากลัวแท้จริงคือไม่มีควา

พวกมันตกลงไปในหล่มมรณะที่ลึกล้ำแล้ว!

พวกทารกมิได้ร่ำไห้ เพราะกำลังดูดนม มีแต่เสียงดูดนมของมันเท่านั้ แสดงออกว่ายังมีชีวิตเคลื่อนไหวอยู่ แต่ชีวิตของพวกมันจะรักษาได้อีกยาวนาน

โป้วอั้งเสาะกำดาบในมือแน่น แต่ทว่า กำแพงมรณะในตอนนี้ กระท ของมันก็ไม่มีปัญญาทะลวงออกไป

มันความจริงคิดจะไปปลอบใจเต๊าะเง็กเจ็ง แต่มิทราบควรกล่าวกระไร หัวใจยุ่งเหยิงจนวุ่นวายแล้ว

ในระหว่างความเป็นความตาย มันถือเป็นเรื่องชืดชาไร้ความหมายเล แต่ที่มันไม่อาจตัดใจ คือชีวิตใหม่ทั้งสองดวงนี้ มาตรว่ามันมิใช่บิดาที่แท้จริงขอ ทารก แต่ในระหว่างทั้งสองฝ่ายได้มีความผูกพันที่ประหลาดพิสดาร กระทั่งยังแน ยิ่งกว่าบิดากับบุตรโดยสายเลือดเสียอีก

เนื่องเพราะทารกทั้งสองนี้ เป็นมันรับเข้ามาในโลกนี้ด้วยมือ จึงคล้ายมีความ ที่จะให้มันดำรงคงอยู่ต่อไป เฉกเช่นกับชีวิตของตนเอง

ความรู้สึกที่สับสนและพิสดารนี้ เนื่องเพราะเป็นความรู้สึกของมนุษย์ โลกจึงยังคงดำรงอยู่สืบไป มนุษยชาติจึงไม่มอดมลายจากแผ่นดิน

เต๊าะเง็กเจ็งพลันส่งเสียง!

"ข้าพเจ้าได้ยินเม่งง้วยซิมว่า พวกท่านก่อนนี้คล้ายเคยถูกขังอยู่ที่นี้?"

โป้วอั้งเสาะร้องอืมม์ เต๊าะเง็กเจ็งกล่าวต่อ

"ในเมื่อครั้งก่อนท่านมีปัญญาหนีเอาตัวรอด ครั้งนี้ก็ต้องสามารถคิดได้วิธีมา"

ดวงตานางเป็นประกายแจ่มใส เต็มไปด้วยความหวังและมั่นใจ

โป้วอั้งเสาะไม่อาจหักใจอำมหิตไปทำลายความหวังของนาง แต่กลับมิอาจไม่ให้นางได้รับทราบความเป็นจริงไว้

"ครั้งก่อนที่พวกเราสามารถรอดไป เนื่องเพราะตอนนั้นที่นี่มีอาวุธทรงอานุภาพพอจะทำลายผนังศิลา"

แต่บัดนี้ ที่นี่เวิ้งว้างว่างเปล่า นอกจากพวกมันสี่คนแล้ว มีศพอีกเพียงซากเดียว

ซากศพเย็นแข็งไปแล้ว พวกมันจะเร็วจะช้าก็ต้องกลายเป็นศพเช่นนี้บ้าง

ดวงตาเต๊าะเง็กเจ็งยังมีประกายความหวังเหลืออยู่ ส่งเสียงขึ้น

"ข้าพเจ้ามักได้ยินผู้คนเล่าขาน ดาบของท่านก็คืออาวุธทรงอานุภาพที่สุดในแผ่นดิน"

โป้วอั้งเสาะมองดูดาบในมือ กล่าวด้วยเสียงเจ็บช้ำรันทด

"นี่เป็นอาวุธที่ฆ่าคน มิใช่ช่วยคน"

ที่โป้วอั้งเสาะเจ็บแค้นมิใช่คนอื่น เป็นตนเอง ขอเพียงสามารถให้ทารกรอดต่อไป มันไม่เสียดายที่จะกระทำเรื่องราวใดทั้งสิ้น

แต่มันพานไม่มีความสามารถกระทำ

ในที่สุด ความหวังของเต๊าะเง็กเจ็งพังทลายไปหมดสิ้นแล้ว แต่ยังฝืนยิ้มกล่าว

"พวกเราอย่างน้อยยังมีความหวังอยู่ใยหนึ่ง คือ อี้น้ำปวยสั่งให้ท่านรออยู่ในที่นี้ มันต้องกลับมาแน่"

"หากมันจะกลับมา ก็ควรกลับมานานแล้ว ตอนนี้แม้นับว่ากลับมา ก็ต้องเข้าใจพวกเราไม่อยู่ที่นี้แล้ว"

เต๊าะเง็กเจ็งเม้มปากไว้ นางย่อมทราบ ที่โป้วอั้งเสาะบอกเป็นความสัตย์จริง อี้น้ำปวยต้องคาดคิดไม่ถึงเด็ดขาด พวกนางจะอยู่ที่นี้เนิ่นนานปานนี้ ยิ่งคาดคิดไม่ถึงโป้วอั้งเสาะจะถูกคนฝังทั้งเป็นในที่นี้ได้

ด้วยโสตประสาทที่ปราดเปรียว ปฏิกิริยาที่รวดเร็วของโป้วอั้งเสาะ มิว่าผู้ใดเคลื่อนไหวให้มีเสียงแม้สักแผ่วเบา ต่างไม่อาจอำพรางได้เด็ดขาด

แต่มีผู้ใดสามารถคาดคิด ในตอนนั้นโป้วอั้งเสาะกำลังทำคลอดให้แก่ทารก และ

มีผู้ใดสามารถคาดคิดได้ ที่นี้จะมีเสียงทารกร่ำไห้!?

ในโลก ความจริงมีเรื่องมากหลายที่ไม่มีผู้ใดสามารถคำนวณก่อนได้ ความเป็นจริงที่เกิด กระทั่งยังมหัศจรรย์ยิ่งกว่าเทพนิยายเสียอีก

ทารกร่ำไห้ขึ้นอีกคราแล้ว

มือของโป้วอั้งเสาะมีเหงื่อซึมออกมาเปียกชุ่มโชก พลันได้คิด มันยังพอจะกระทำเรื่องราวให้แก่ทารกได้อีกประการหนึ่ง

เรื่องที่โป้วอั้งเสาะความจริงยอมตายก็ไม่ยอมกระทำ

แต่ตอนนี้ต้องกระทำแล้ว

...เตี้ยเพ้งเป็นนักเลงเก่าที่คร่ำโลกโชกโชน ในตัวของนักเลงเก่ามักจะพกของที่สามารถใช้ในยามฉุกละหุกคับขัน

ปล้นของในตัวคนที่ตายไปแล้ว เป็นเรื่องที่โป้วอั้งเสาะพอนึกถึงก็สะอิดสะเอียนอย่างยิ่ง

แต่ตอนนี้กลับต้องกระทำเรื่องเช่นนี้

ที่โป้วอั้งเสาะค้นหามาได้คือชุดไฟอันหนึ่ง เชือกยาวขดหนึ่ง ดินถน่ำที่ป้องกันหนอนแมลงพิษก้อนหนึ่ง ขวดยารักษาแผลสดขวดหนึ่ง โสมที่กัดกินจนเหลือครึ่งท่อน กุญแจพวงหนึ่ง ดอกไม้มุกดอกหนึ่ง ทองคำหลายก้อน ตั๋วแลกเงินหลายฉบับ และจดหมายฉบับหนึ่ง

ไข่มุกกับทองคำ ความจริงเป็นของล้ำค่าที่มนุษย์ต่างใช้ฝีมือนานาไปช่วงชิง กระทั่งยังยินยอมใช้เกียรติของตัวเองไปแลกเปลี่ยนมาโดยไม่เสียดาย แต่ทว่า ตอนนี้กลับกลายเป็นไร้คุณค่า

นี่ไยมิใช่เป็นการเสียดสีประการหนึ่ง?

ความอ่อนล้าทรุดโทรมหลังคลอด น้ำนมของพวกทารก

มิว่าผู้ใดต่างทราบ ที่เต๊าะเง็กเจ็งต้องการที่สุดในตอนนี้คือโสม

โป้วอั้งเสาะชักดาบโดยเงียบขรึม ตัดรอยที่เคยถูกกัดทิ้งไป...นี่เป็นครั้งแรกที่โป้วอั้งเสาะชักดาบออกมาโดยไม่มีชีวิตปะปน แต่ก็เป็นครั้งที่สองที่เต๊าะเง็กเจ็งได้เห็นดาบของมัน

โป้วอั้งเสาะไม่แยแส กำแพงที่กางกั้นมันกับเต๊าะเง็กเจ็ง ได้ถูกช่วงเวลาที่ให้กำเนิดชีวิตใหม่ทำลายไปแล้ว

ตอนนี้ ในระหว่างทั้งสองได้มีความสัมพันธ์ที่พิสดารเกิดขึ้นแล้ว

เต๊าะเง็กเจ็งก็มิเอ่ยถึงเรื่องนี้ รับโสมมาโดยเงียบงัน แต่ดวงตากลับจ้องมองดอกไม้มุกในมือแน่วนิ่ง

นั่นเป็นดอกโบตั๋น ไข่มุกแต่ละลูกไม่มีริ้วรอยตำหนิ

ประกายที่นุ่มนวล ฝีมือร้อยที่ประณีต ในความมืดมิดดูแล้วยิ่งงามละลานตา

ดวงตานางมีประกายขึ้นอีกครั้ง...นางอย่างไรยังเป็นอิสตรี

อานุภาพความเย้ายวนของอัญมณี ที่จริงก็ไม่มีอิสตรีนางใดสามารถต่อต้านได้อยู่แล้ว

โป้วอั้งเสาะลังเลชั่วขณะ ในที่สุดก็ยื่นให้นาง

มันอาจบางทีไม่ควรทำดังนี้ แต่ในตอนนี้และสถานการณ์เยี่ยงนี้ มันไยต้องอำมหิตไปตัดรอนความปรารถนาของนาง? ไยต้องอำมหิตมิให้นางได้รับความเบิกบานสักเล็กน้อย ตื่นเต้นยินดีสักเล็กน้อย?

เต๊าะเง็กเจ็งแย้มยิ้มแจ่มใสดั่งทารก

ทารกที่ร่ำไห้หลับใหลไปแล้ว

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"ท่านก็ควรหลับพักผ่อน'

"ข้าพเจ้านอนไม่หลับ"

"เพียงหลับตาลงก็ต้องนอนหลับได้"

โป้วอั้งเสาะดูออก นางอ่อนล้าอย่างยิ่ง นางเสียโลหิตมากเกินไป ผ่านความทุกข์ยากและตระหนกเกินไป

ในที่สุด ดวงตาของนางหลับลง และแล้วหลับใหลสู่นิทรารมณ์อันแสนสุข

โป้วอั้งเสาะจับตามองพวกนางอย่างเงียบขรึม มารดาและทารกที่หลับสนิท ความจริงควรเป็นภาพที่ดื่มด่ำซาบซึ้งสวยงามประทับใจปานใด แต่บัดนี้

โป้วอั้งเสาะขบกรามแนบแน่น ไม่ยอมให้มีน้ำตาหลั่งไหลออกมา

ตอนนี้มันจะต้องหาสิ่งหนึ่งสิ่งใดออกมา เพื่อช่วยให้พวกนางรอดพ้นจากที่นี่ มาตรว่ามันก็มีนัยน์ตาที่เห็นในความมืดได้ แต่มันอ่อนล้าเกินไปเช่นกัน

โป้วอั้งเสาะแกว่งชุดไฟให้ลุกขึ้น ที่เห็นในปราดแรก เป็นอักษรบนหน้าซองของจดหมายฉบับนั้น

"เฉพาะอี้น้ำปวยน้องเรา อู้"

'อู้?'

'กงจื้ออู้!'

หรือจดหมายฉบับนี้ เป็นกงจื้ออู้วานให้เตี้ยเพ้งนำมามอบแก่อี้น้ำปวย?

'น้องเรา?'

ในระหว่างทั้งสองมีความสัมพันธ์ใดกันแน่?

โป้วอั้งเสาะพยายามสะกดกลั้นความสนใจใคร่รู้ของตนไว้ พับจดหมายซุกเข้าไปในอกเสื้อ

เตี้ยเพ้งไม่มีโอกาสส่งจดหมายฉบับนี้ โป้วอั้งเสาะจึงหวังให้ตนยังมีโอกาสได้เห็นอี้น้ำปวยอีกครา

แต่โป้วอั้งเสาะเองก็ทราบ ความหวังนี้เลือนรางเหลือประมาณ

กับโป้วอั้งเสาะแล้ว นอกจากจดหมายกับโสม ของที่ค้นออกมาจากในซากเตี้ยเพ้งล้วนไม่มีคุณค่าเลย

เนื่องเพราะโป้วอั้งเสาะละเลยไปประการหนึ่ง...เตี้ยเพ้งที่เป็นบุรุษ ในตัวไม่ควรจะมีดอกไม้มุก

รอจนเมื่อโป้วอั้งเสาะได้คิดถึงประการนี้ ก็สายเกินไปแล้ว!

มารดากับทารกยังคงหลับใหล ในความมืดมิดพลันมีเสียงประหลาดเกิดขึ้นเบา ๆ

โป้วอั้งเสาะแกว่งชุดไฟให้สว่างอีกครั้ง ก็เห็นมีงูหลายตัวเลื้อยออกมาจากตู้ศิลาพุ่งไปยังมุมมืดทางซ้ายมือ

พวกมันทนทานกลิ่นดินถนำไม่ได้!

ห้องใต้ดินไม่มีช่องระบายอากาศ อากาศจึงเริ่มบางลง กลิ่นดินถนำยิ่งฉุนเฉียวเป็นพิเศษ

โป้วอั้งเสาะพลันพบเห็นเรื่องน่าสะพรึงกลัวรายหนึ่ง...อาจบางทียังมิต้องรอให้หิวโหยไม่อาจทนทาน ก็ต้องขาดอากาศหายใจตายไปก่อนเอง

โดยเฉพาะทารก!

ทารกไม่มีความสามารถปรับตัวกับสิ่งแวดล้อมเยี่ยงนี้

ขณะเวลานั้นเอง โป้วอั้งเสาะพบเห็นเรื่องอีกรายหนึ่ง เรื่องที่บันดาลให้ผู้คนต้องลิงโลดยินดี

งูหลายตัวที่พุ่งไปในมุมห้องอันมืดมิด พลันหายตัวไปหมดสิ้น!

ที่นั้นต้องมีทางออก!!

มุมห้องนั้นมีรอยแตกอยู่จริง ๆ มิทราบแตกอยู่ก่อน หรือถูกการระเบิดของเมื่อครู่กระแทกแตกไป

มาตรว่าโป้วอั้งเสาะมิใช่อสรพิษ มาตรว่าไม่ทราบทางนอกรอยแตกของผนังศิลาจะเป็นใต้ดินหรือบนดิน

แต่ทว่า ขอเพียงมีโอกาสแม้สักน้อยนิด โป้วอั้งเสาะต้องไม่ยอมปล่อยผ่านเด็ดขาด

โป้วอั้งเสาะชักดาบออกมาแล้ว!

ตอนเต๊าะเง็กเจ็งตื่นมา โป้วอั้งเสาะได้ขุดที่ผนังศิลาเป็นเวลาเนิ่นนานยิ่งแล้ว รอยแตกของผนังศิลากว้างขึ้นทุกขณะ กระทั่งมุสิกอ้วนที่สุดก็ยังเข้าออกได้

แต่เสียดาย พวกนางมิใช่มุสิก

พวกทารกตื่นแล้วร่ำไห้ ร่ำไห้แล้วหลับอีก

เต๊าะเง็กเจ็งถอดเสื้อชั้นนอกออกมาปูไว้กับพื้น วางทารกที่หลับสนิทลง ตะเกียก-ตะกายลุกขึ้นยืนมา

โป้วอั้งเสาะกำลังหอบหายใจ เสื้อที่สวมใส่เปียกชุ่มโชกด้วยหยาดเหงื่อ คนที่หลับใหลอาจบางทียังไม่รู้สึก แต่โป้วอั้งเสาะสูญเสียพลังมากเกินไป อากาศก็อับจนแทบไม่มีปัญญาทนทานได้

มันจำต้องหลุดรอดออกจากที่กักขังทันที มันจึงยิ่งเพิ่มพลังกว่าเดิม ทันใดนั้นเสียงติงตังดังสนั่น คมดาบถูกฟันจนบิ่นไปช่องหนึ่ง!

ดาบเล่มนี้ได้เป็นส่วนหนึ่งของร่างกายโป้วอั้งเสาะ กระทั่งยังเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตมัน

แต่มันมิได้หยุดมือ!

เต๊าะเง็กเจ็งกัดโสมออกมาท่อนหนึ่ง ยื่นไปให้โดยไม่ส่งเสียง

โป้วอั้งเสาะสั่นศีรษะกล่าว

"พวกทารกต้องกินนม ท่านยังจำเป็นต้องมีกำลังยิ่งกว่าข้าพเจ้า"

เต๊าะเง็กเจ็งกล่าวเสียงเครือ

"แต่หากท่านล้มลงไป ยังมีผู้ใดสามารถรอดได้?"

โป้วอั้งเสาะขบกรามแนบแน่น คมดาบได้เปิดช่องแตกขึ้นมาอีกที่หนึ่ง

ดวงตาเต๊าะเง็กเจ็งมีหยาดน้ำหลั่งไหลเป็นทาง

นี่ความจริงเป็นอาวุธคมกริบที่สุดของแผ่นดิน เพียงพอจะบันดาลให้ฟ้าดินเปลี่ยนสี ผู้มีฝีมือออกสั่นขวัญเสีย แต่บัดนี้กลับยังไม่มีประโยชน์เทียบเท่ากับชะแลงอันหนึ่งเลย!

นี่นับเป็นเรื่องที่โหดเหี้ยมเพียงใด? น่าเศร้ารันทดเพียงใด?

ความรู้สึกเยี่ยงนี้ โป้วอั้งเสาะย่อมคำนึงได้ จึงแทบจะล้มลงไปจริง ๆ

เต๊าะเง็กเจ็งพลันยื่นมือเข้ามาอีกครา ในอุ้งมือยังมีน้ำหวานชุ่มฉ่ำอยู่

โป้วอั้งเสาะเพิ่งอ้าปาก น้ำชุ่มฉ่ำก็ได้ไหลเข้าไปในลำคอ ความหวานชุ่มจนซึ้งใจอย่างบอกไม่ถูกก่อเกิดขึ้นมาทันที

นั่นเป็นน้ำนมของนาง!

โป้วอั้งเสาะเคยสาบานมิยอมหลั่งน้ำตาอีก แต่ในเวลาและสถานการณ์เช่นนี้น้ำตายังคงทะลักออกมาเป็นสายทันที

ขณะเวลานั้นเอง ที่ช่องแตกของผนังศิลามีของสิ่งหนึ่งยื่นเข้ามา...ถึงกับเป็นกระบี่เล่มหนึ่ง!

กระบี่ที่แดงฉานสดใส!

ตัวกระบี่ผูกปกเสื้ออยู่แผ่นหนึ่ง บนปกเสื้อมีอักษรที่ใช้โลหิตเขียนอยู่แถวหนึ่ง

"ข้าพเจ้ายังไม่ตาย ท่านก็ตายไม่ได้!"

พวกทารกร่ำไห้อีกแล้ว

เสียงร่ำไห้ที่สดใสกังวาน เป็นสัญลักษณ์ของชีวิตที่กระปรี้กระเปร่าคึกคัก

แสงอาทิตย์ที่เจิดจ้าแจ่มใส

ในที่สุด พวกทารกก็ได้เห็นแสงอาทิตย์แล้ว

โป้วอั้งเสาะมุ่งหวังใคร่ให้ทารกทั้งหลายที่มีอยู่ในความมืด ต่างสามารถมีชีวิตที่กระปรี้กระเปร่าแจ่มใสภายในแสงอาทิตย์

"ความจริงข้าพเจ้าไปแล้ว ข้าพเจ้าไปถึงสามครั้ง"

"แต่ท่านก็ย้อนกลับมาสามครั้ง?"

"ข้าพเจ้าเองก็ไม่ทราบไฉนจึงต้องกลับมา ข้าพเจ้าความจริงเข้าใจพวกท่านต้องไม่อยู่ในที่นี้...เนื่องเพราะข้าพเจ้าแม้ฝันก็ยังฝันไม่ถึง โป้วอั้งเสาะจะมีวันถูกคนฝังทั้งเป็นได้"

รอยยิ้มของอี้น้ำปวยไม่มีวี่แววของประสงค์ร้ายเลยสักน้อยนิด เป็นการยิ้มด้วยความปลาบปลื้มยินดีโดยบริสุทธิ์ใจ กล่าวสืบต่อไป

"ในครั้งสุดท้ายนี้ ความจริงข้าพเจ้าตั้งใจจะไปอยู่แล้ว"

"ท่านไฉนยังไม่ไป?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าพลันได้ยินเสียงที่ประหลาด คล้ายดั่งเป็นเสียงคนกำลังกินถั่วปากอ้าอยู่"

"นั่นเป็นเสียงคมดาบบิ่นไป"

"คมดาบของผู้ใด?"

"ของข้าพเจ้า"

อี้น้ำปวยเลิกคิ้วสูง ปากอ้ากว้าง จ้องมองโป้วอั้งเสาะด้วยความตระหนก กระทั่งยังตระหนกกว่าได้ยินเสียงแผ่นดินแตกออกเป็นช่องเสียอีก

แต่โป้วอั้งเสาะกลับหัวร่อกล่าว

"ดาบของข้าพเจ้าเป็นเพียงดาบเหล็กธรรมดาเท่านั้น"

"มือของท่านเล่า?"

"มือของข้าพเจ้ายังอยู่"

"ขอเพียงมือท่านยังอยู่ ดาบที่บิ่นแล้วยังสามารถฆ่าคนได้เช่นกัน"

รอยยิ้มของโป้วอั้งเสาะคลายไปทันที โพล่งสวนคำ

"คนเล่า?"

อี้น้ำปวยถอนใจยาว ฝืนยิ้มตอบ

"คนยังอยู่ แต่เสียดาย ข้าพเจ้าไม่ทราบพวกมันอยู่ที่ใด?"

ที่ห่างไกลยังมีรถม้า แต่ไม่มีคน

โป้วอั้งเสาะถาม

"ท่านนั่งรถม้ามา?"

อี้น้ำปวยหัวร่อตอบ

"ทั้งสามครั้งต่างมารถม้า ข้าพเจ้ารังเกียจการเดิน มีโอกาสได้นั่งรถ ข้าพเจ้า

ต้องไม่ยอมเดินเด็ดขาด"

โป้วอั้งเสาะประสานสายตากับมัน พลางเน้นเสียงช้า ๆ

"เนื่องเพราะท่านชิงชังการเดิน มิใช่เนื่องเพราะเท้าของท่าน?"

อี้น้ำปวยก็ประสานสายตากับโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง พลันถอนใจตอบ

"ไฉนข้าพเจ้าไม่อาจอำพรางท่านได้แม้สักน้อยนิด?"

โป้วอั้งเสาะเม้มปาก เนื่องเพราะเต๊าะเง็กเจ็งเตรียมตัวเรียบร้อย อุ้มทารกเดินเข้ามาแล้ว

ทารกใช้เสื้อชั้นนอกของโป้วอั้งเสาะห่อมา อี้น้ำปวยสะกดกลั้นความตื่นเต้นสงสัยของตัวเองไว้ตลอดเวลา มิเคยสอบถามเรื่องนี้เลย

เนื่องเพราะโป้วอั้งเสาะก็มิเคยเอ่ยถึงนั่นเอง

อี้น้ำปวยทราบนิสัยของโป้วอั้งเสาะ หากแม้คนนี้ไม่ต้องการเอ่ยถึงเรื่องราวใด ท่านควรจะมารยาเป็นไม่ทราบจึงประเสริฐสุด

เต๊าะเง็กเจ็งได้แย้มยิ้มทักทายมาแล้ว

"อี้เจ็กเจ่ก ท่านไฉนไม่มาดูทารกของพวกเรา?"

อี้น้ำปวยไม่อาจสะกดกลั้นต่อไปได้แล้ว โพล่งถามไป

"ทารกของพวกท่าน?"

เต๊าะเง็กเจ็งชายตามองโป้วอั้งเสาะแวบหนึ่งก่อนจึงตอบ

"หรือมันยังมิได้บอกกับท่าน?"

"บอกข้าพเจ้าเรื่องอันใด?"

เต๊าะเง็กเจ็งแย้มยิ้มตอบ

"ทารกสองคนนี้ ผู้หนึ่งแซ่ชิว ผู้หนึ่งแซ่โป้ว ทารกนี้สืบเชื้อสายให้แก่ตระกูลชิว มีนามชิวเซี่ยงเซ็ง ส่วนทาริกาพอกำเนิดมาก็มีนามโป้วเซี่ยวอั้ง"

ดวงตาของนางมีประกายภาคภูมิใจและพึงพอใจอย่างยิ่ง กล่าวต่อไป

"นี่เป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าปรึกษากับมันเรียบร้อยแล้ว พวกเราก็ได้..."

ใบหน้านางแดงระเรื่อ ก้มศีรษะลงต่ำ

อี้น้ำปวยมองดูนาง แล้วเบือนมามองโป้วอั้งเสาะอีกครา สีหน้ามีแววแตกตื่นยิ่งกว่าได้ยินเรื่องดาบบิ่นเมื่อครู่เสียอีก

แต่โป้วอั้งเสาะกลับเบือนหน้าหนีไป กระชับเสื้อที่หุ้มห่อทารกแนบแน่นกว่าเดิม แล้วกล่าว

"พวกท่านไฉนไม่ขึ้นบนรถก่อน..."

เต๊าะเง็กเจ็งเข้านั่งในตัวรถ อี้น้ำปวยกับโป้วอั้งเสาะจึงได้เดินช้า ๆ เข้าไป ทั้งสองมิเคยเอ่ยปากเลย จนอีกเนิ่นนานให้หลัง โป้วอั้งเสาะพลันถาม

"ท่านนึกไม่ถึง?"

อี้น้ำปวยพยายามเค้นจนมี่รอยยิ้มแล้วตอบ

"ความจริงในโลกก็มีเรื่องมากหลายที่ผู้คนคาดคิดไม่ถึงอยู่"

"ท่านคัดค้าน?"

"ข้าพเจ้าทราบ เรื่องนี้ต้องมีความคับแค้นอยู่ อาจบางที..."

"หากแม้นกาลเวลาหมุนย้อนกลับ ข้าพเจ้าก็ยังคงกระทำดังนี้ พวกทารกมิอาจไม่มีบิดา ย่อมต้องมีสักผู้หนึ่งไปเป็นบิดาพวกมัน"

รอยยิ้มของอี้น้ำปวยแช่มชื่นขึ้นกว่าเดิม สวนคำไป

"นอกจากท่าน ข้าพเจ้าคิดไม่ออกจริง ๆ ยังมีผู้ใดเหมาะสมเป็นบิดาพวกมันกว่าท่าน"

มันเดินช้าอย่างยิ่ง ท่วงท่าการเดินถึงกับคล้ายโป้วอั้งเสาะแทบไม่ผิดเพี้ยน พร้อมกันนั้น ยังไออยู่ตลอดเวลา

โป้วอั้งเสาะพลันชะงักเท้า เขม้นมองมันพลางกล่าว

"ท่านบาดเจ็บกี่แห่ง?"

"ไม่มาก"

โป้วอั้งเสาะพลันตะปบอกเสื้อมันดึงออกมา ทรวงอกที่มีหนั่นเนื้อแข็งแรงปรากฏรอยนิ้วอยู่สองสาย

รอยนิ้วสีม่วงคล้ำ คล้ายดั่งเป็นใช้สีขีดไว้ก็ปาน

แก้วตาโป้วอั้งเสาะหดเล็กลงทันที ร้องเบา ๆ

"นี่คือทีเจ๊าะตี้มิกจี้ (ดรรชนีสิ้นฟ้าสุดดิน)"

"อืมม์"

"ที่เท้าท่านถูกเป็นตะปูทะลวงกระดูก? หรือเข็มควานวิญญาณ?"

"หากเป็นเข็มควานวิญญาณ ข้าพเจ้าตอนนี้จะยืนอยู่ที่นี่ได้?"

"มีคนของทะเลแซซกไฮ้ทางปัจฉิมมา?"

"มาเพียงผู้เดียว"

"ที่มาคือตอเซ้งจื้อ (ผู้มากน้ำใจ) หรือบ้อเซ้งจื้อ (ผู้ไร้น้ำใจ)?"

อี้น้ำปวยถอนใจตอบ

"ภายใต้ฝีมือของผู้มากน้ำใจ ก็ไม่เคยไว้น้ำใจเสมอมา"

"ตะปูทะลวงกระดูกยังอยู่ในเท้าท่าน?"

"ตอนนี้เท้าข้าพเจ้าเพียงมีโพรงเหลืออยู่"

เมื่อมือที่สอดเข้าอกเสื้อดึงออกมากาง ในฝ่ามือมีอาวุธลับที่เป็นประกายสีครามแวววาวอยู่ชิ้นหนึ่ง

หากเลือกอาวุธลับน่าสะพรึงกลัวที่สุดในแผ่นดินออกมาสิบชนิด โท่วกุกเต็ง (ตะปูทะลวงกระดูก) ต้องเป็นหนึ่งในจำนวนนั้นแน่นอน

อี้น้ำปวยพลันหัวร่อกล่าว

"ดีที่โชคของข้าพเจ้ายังไม่เลวร้าย มันซัดตะปูโท่วกุกเต็งมาสิบสามตัว ข้าพเจ้าเพียงถูกตัวเดียวเท่านั้น และยังมิใช่ซัดเข้าใส่ข้อต่อกระดูก ดังนั้นข้าพเจ้าจึงยังวิ่งเร็วกว่าพวกมันเล็กน้อย มิเช่นนั้นตอเซ้งจื้อไม่ฆ่าข้าพเจ้า เอี้ยบ้อกี่ก็ต้องปลิดชีวิตข้าพเจ้าแน่"

มันถึงกับยังแย้มยิ้มด้วยความเบิกบานเมื่อกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าจะบอกความลับแก่ท่านเรื่องหนึ่ง มาตรว่าความสามารถฆ่าคนของข้าพเจ้าไม่ทัดเทียมท่าน แต่ความสามารถหนีเอาชีวิตรอดของข้าพเจ้า ต้องเป็นอันดับหนึ่งในแผ่นดินแน่นอน"

มือของโป้วอั้งเสาะก็สอดอยู่ในอกเสื้อ รอจนเมื่ออี้น้ำปวยกล่าวจบคำจึงชักออกมา ปลายนิ้วคีบจดหมายฉบับหนึ่งยื่นให้ พลางกล่าว

"ขึ้นนั่งดูบนรถ"

"ผู้ใดขับรถ?"

"ข้าพเจ้า"

"ข้าพเจ้าจำได้ ก่อนนี้ท่านคล้ายดั่งขับรถไม่เป็น"

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเป็นแล้ว"

"ท่านขับเป็นเมื่อใด?"

โป้วอั้งเสาะเพ่งมองมันแน่วนิ่ง พลันย้อนถาม

"ท่านก่อนนี้ก็รู้จักหนีเอาชีวิตรอด?"

อี้น้ำปวยครุ่นคิดแล้วสั่นศีรษะช้า ๆ โป้วอั้งเสาะจึงถามอีก

"ท่านหัดหนีเอาชีวิตรอดเป็นตั้งแต่เมื่อใด?"

"ในเวลาที่ถึงคราวจำเป็นต้องหนี"

โป้วอั้งเสาะเม้มปากไว้ เพราะเชื่อว่าอี้น้ำปวยต้องเข้าใจความหมายของตน คนเมื่อถึงคราวจำเป็นต้องไปกระทำเรื่องราวนั้นให้ได้ ย่อมต้องทำแน่นอน จดหมายเขียนมายาวอย่างยิ่ง ถึงกับมีอยู่สามแผ่น และยังมิทันขึ้นรถ อี้น้ำปวย

ก็ได้ฉีกออกอ่านก่อนแล้ว

มันมีอารมณ์ร้อนยิ่งเสมอมา

แต่โป้วอั้งเสาะกลับสะกดกลั้นอารมณ์ได้เยือกเย็นอย่างยิ่ง มิได้ถามมัน ในจดหมายเขียนว่ากระไร?

ดูท่าคล้ายเป็นจดหมายที่น่าขบขันอย่างยิ่ง เนื่องเพราะอี้น้ำปวยอ่านด้วยดวงตาที่มีประกายยิ้มแย้ม

เป็นรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความหมายเย้ยหยัน

มันพลันหัวร่อกล่าว

"ดูท่ากงจื้ออู้เป็นคนดีจริง ๆ มีความกังวลในตัวเราจนแทบตายจริง ๆ"

โป้วอั้งเสาะร้องอ้อ อี้น้ำปวยกล่าวต่อ

"มันเตือนข้าพเจ้ารีบเร่งจากท่านไปด่วน เนื่องเพราะท่านตอนนี้ได้คล้ายเป็นโรคระบาดที่ร้ายแรงแล้ว มิว่าผู้ใดใกล้ชิดกับท่าน เป็นต้องเคราะห์ร้ายมหันต์"

หยุดตะเบ็งเสียงหัวร่อดังก้องแล้วกล่าวต่อ

"มันยังกระทั่งเขียนรายการออกมา"

"รายการ?"

"ในรายการนั้น ลำดับคนที่ต้องการฆ่าพวกเราออกมา ผู้ต้องการฆ่าท่าน ยังมากกว่าข้าพเจ้าอีกคนหนึ่ง"

"มากคนเดียวไม่นับว่ามาก"

"มีบางครั้งไม่นับว่ามาก มีบางครั้งก็ไม่อาจนับว่าน้อย นั่นต้องดูเป็นคนเช่นไร... กล่าวกันตามความจริงใจ ผู้ที่ต้องการฆ่าท่านคนนั้น ความจริงไม่อาจนับเป็นคนหนึ่งได้"

"เพราะกระไร?"

"อย่างน้อยควรนับเป็นสิบคน"

"ใช่บ้อเซ้งจื้อ (ผู้ไร้น้ำใจ) ของแซซกไฮ้หรือไม่?"

"เปรียบกับคนผู้นี้แล้ว บ้อเซ้งจื้ออย่างมากก็นับเป็นทารกที่เพิ่งจะหัดฆ่าคนเท่านั้น"

"คนผู้นั้นเป็นใครกันแน่?"

อี้น้ำปวยขึ้นบนรถแล้วปิดประตูรถไว้ คล้ายกลัวมันจะกระเด็นออกไปได้ก็ปานส่งเสียงตอบ

"คนผู้นี้ก็ใช้ดาบเป็นอาวุธ ใช้ดาบที่พิเศษอย่างยิ่ง"

"ดาบกระไร?"

อี้น้ำปวยดึงประตูรถให้สนิทแน่นกว่าเดิม ตอบทีละคำ

"เทียนอ๊วงจ้ำกุ้ยตอ (ดาบเทพินทร์สังหารปิศาจ)"

ในรถกว้างขวางอย่างยิ่ง

เต๊าะเง็กเจ็งวางทาริกาบนตัก ในมืออุ้มทารกไว้ แต่ดวงตาจับมองอี้น้ำปวยแน่วนิ่ง ในที่สุดอดมิได้ต้องถาม

"เทียนอ๊วงจ้ำกุ้ยตอ (ดาบเทพินทร์สังหารปิศาจ) เป็นดาบเยี่ยงไรกันแน่?"

อี้น้ำปวยฝืนยิ้มตอบ

"บอกตามความสัตย์จริง นั่นไม่อาจนับเป็นดาบเล่มหนึ่ง"

"ต้องนับเป็นดาบสิบเล่ม?"

อี้น้ำปวยมิได้ตอบโดยตรง แต่ย้อนถาม

"ท่านเคยเห็นมีดสั้นของเซียวซี่บ้อมาหรือไม่?"

เต๊าะเง็กเจ็งครุ่นคิดแล้วผงกศีรษะตอบ

"ข้าพเจ้าเคยเห็นตัวมัน มันมักจะใช้มีดเล่มหนึ่งแต่งเล็บอยู่เสมอ"

"อย่างน้อยต้องใช้มีดเช่นนั้นห้าร้อยเล่ม จึงจะตีดาบเทียนอ๊วงจ้ำกุ้ยตอได้เล่มหนึ่ง"

"มีดห้าร้อยเล่ม?"

"ท่านทราบหรือไม่ ดาบของมันฆ่าคนมากน้อยเท่าใด?"

"สองคน? สามคน? ห้าคน?"

อี้น้ำปวยถอนใจตอบ

"ดาบเล่มนั้นของมันฆ่าคนมาแล้วยี่สิบเจ็ดคน ศีรษะของแต่ละคนต่างถูกมันฟันแบะออกเป็นสองเสี่ยง"

สีหน้าเต๊าะเง็กเจ็งเปลี่ยนแปรไปทันที กระชับทารกในอ้อมแขนแน่นกว่าเดิมเล็กน้อย ดวงตามองไปที่นอกหน้าต่าง ฝืนยิ้มกล่าว

"ท่านใช่แสร้งขู่ขวัญข้าพเจ้าหรือไม่?"

อี้น้ำปวยฝืนยิ้มตอบ

"หากท่านเห็นดาบเล่มนั้น ท่านก็ทราบข้าพเจ้าใช่ขู่ขวัญท่านหรือไม่?"

พลันสั่นศีรษะกล่าวต่อไป

"แต่ท่านย่อมไม่เห็นดอก สวรรค์ทรงคุ้มครองด้วยเถิด อย่าได้ให้ท่านเห็นมันจึงประเสริฐ"

เต๊าะเง็กเจ็งมิถามต่อไป เนื่องเพราะนางได้เห็นเรื่องที่ประหลาดอย่างยิ่งรายหนึ่ง

ต้องโพล่งขึ้น

"ท่านดู ไปมีล้อรถจากที่ใด?"

ล้อรถไม่เป็นที่น่าประหลาดอย่างไร เต๊าะเง็กเจ็งจึงกล่าวต่อ

"แต่ล้อรถนั้นไฉนจึงกลิ้งนำรถของพวกเราได้?"

ในที่สุด อี้น้ำปวยอดมิได้ต้องโผล่ศีรษะออกจากหน้าต่างรถไปมองแวบหนึ่ง พลันร้องด้วยความตระหนก

"เป็นล้อรถของพวกเรา"

วาจามิทันขาดคำ ตัวรถได้เริ่มเอียงแล้วแฉลบออกไปที่ข้างทาง

เต๊าะเง็กเจ็งร้องเสียงแหลมเล็ก

"ท่านดู ที่นั้นไฉนมีม้าครึ่งตัว?"

ม้าครึ่งตัว ในโลกไหนเลยมีม้าครึ่งตัว?!

ที่ยิ่งน่าตระหนกคือ ม้าครึ่งตัวนั้นถึงกับยังวิ่งต่อไป ใช้ขาหน้าทั้งสองวิ่งอยู่!!

ทันใดนั้น ประกายโลหิตกระจัดกระจายดั่งห่าฝน

ม้าครึ่งตัวนั้นวิ่งออกไปได้เจ็ดแปดก้าวจึงล้มลง ลำไส้ลากกับพื้นเป็นเส้นสาย จนน่าสะอิดสะเอียนยิ่ง

อี้น้ำปวยตวาดสุดเสียง

"ระวัง!"

เสียงตวาดพอดัง รถม้าพลันพลิกคว่ำไป ดุจกับเป็นคนตีลังกาก็ปาน

อี้น้ำปวยโถมเข้าไปอุ้มเต๊าะเง็กเจ็งกับทารก พร้อมกับเตะประตูรถเปิดออก

มีมือข้างหนึ่งยื่นเข้ามา แล้วได้ยินเสียงโป้วอั้งเสาะตวาด

"ดึงไว้"

มือทั้งสองหนึ่งฉุดหนึ่งดึง โป้วอั้งเสาะดึงอี้น้ำปวย อี้น้ำปวยอุ้มเต๊าะเง็กเจ็ง กับทารก

ในเสียงตวาด ผู้ใหญ่และผู้เยาว์ต่างพุ่งออกไป

จากนั้นเป็นเสียงโครมดังสนั่น รถม้าได้กระแทกเข้าใส่ต้นไม้ใหญ่ที่ข้างทาง แตกกระจาย

เที่ยงตรง ดินฟ้าอากาศแจ่มใส แสงอาทิตย์เจิดจ้าสวยงาม

แสงอาทิตย์เจิดจ้าสวยงามที่สาดส่องบนทางหลวงใหญ่พลันมีเมฆดำลอยมา

บดบังไว้ แสงอาทิตย์สลัวลงทันที ดุจกับไม่อาจหักใจมาเห็นเรื่องที่เกิดขึ้นในทางหลวง เมื่อครู่ก็ปาน

ตัวรถกระแทกจนแตกกระจัดกระจาย

รถเทียมม้าได้กลายเป็นสองท่อน ครึ่งท่อนหลังยังผูกติดกับรถ ส่วนครึ่งท่อนหน้าล้มอยู่หว่างกลางทางหลวงใหญ่

เมื่อครู่นี้เกิดเรื่องราวใดกันแน่?

เต๊าะเง็กเจ็งรัดทารกแนบแน่น ไม่ยอมให้มันร่ำไห้ออกมา มาตรว่านางเมื่อครู่ไม่ทราบเกิดเรื่องราวใด แต่นางก็มีความหวาดหวั่นสยองขวัญอย่างยิ่ง หวาดหวั่นจนไม่รู้สึกเจ็บปวดเลย

มาตรว่ากระดูกทั้งร่างของนางแทบจะถูกกระแทกแตกจากกัน แต่ความหวาดกลัวที่เสียดแทงใจ คุกคามจนนางชาด้านไปทั้งกาย จากนั้นนางอดไม่ได้ต้องอ้าปากอาเจียนออกมา

คนตัดไม้วัยฉกรรจ์ผู้หนึ่งยืนอยู่ข้างต้นไม้ริมทางหลวง กำลังอาเจียนอยู่ไม่หยุดยั้งเช่นกัน

เมื่อครู่มันตั้งใจจะข้ามถนนไป แต่ก็ถอยออกมาอีกครา เนื่องเพราะมันเห็นรถม้าคันหนึ่งกำลังห้อตะบึงเข้ามา

สารถีสีหน้าซีดขาว คล้ายคลั่งแค้นที่ไม่สามารถขับรถคันนั้นให้เป็นระยะทางหลายร้อยลี้ในรวดเดียว

หรือมันเร่งร้อนจะไปดูใจคนใกล้ตาย?

คนตัดไม้ผู้นั้นขณะหมายจะด่าออกไปสักสองสามคำ แต่ยังมิทันส่งเสียง ก็เห็นประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง

ความจริงแล้ว มันแยกแยะไม่ออกว่าเป็นประกายของดาบ? หรือเป็นสายฟ้าแลบกันแน่?

มันเพียงเห็นมีประกายสายหนึ่งพุ่งออกมาจากป่าฝั่งตรงข้ามลงไปบนหลังม้าเทียมรถ

ม้าพ่วงพีที่กำลังห้ออย่างแข็งขันพลันขาดออกจากกันเป็นสองท่อน...ครึ่งท่อนหน้าถึงกับแยกทางกับครึ่งท่อนหลัง!

ม้าครึ่งท่อนหน้าถึงกับยังใช้สองขาของมันวิ่งออกไป

ต่อจากนั้นเกิดเรื่องราวใดกันอีก คนตัดไม้วัยฉกรรจ์ไม่ได้เห็นเลย
มันนับว่าไม่ยอมเชื่อ เหตุการณ์ที่เกิดจะเป็นความจริง
มันหวังว่าเป็นเพียงความฝัน...ฝันร้าย!
แต่ว่ามันได้เริ่มอาเจียนแล้ว!

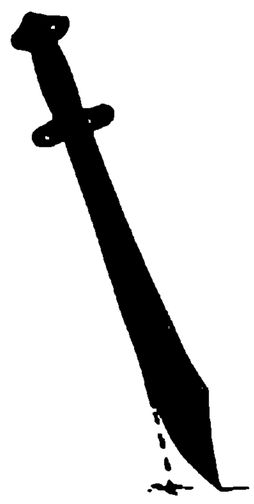

ดาบเทพินทร์สยบฟ้า

สามารถใช้ดาบเดียวฟันม้าที่กำลังห้อตะบึงขาดเป็นสองท่อนได้ สมควรเ
เยี่ยงไร?

ไม่มีผู้ใดเห็น!

ประกายดาบพุ่งออกมาจากในป่าฝั่งตรงข้าม รถม้ายังพุ่งออกไปไกล
สี่สิบวา มองจากในด้านนี้ไม่เห็นคน ยิ่งไม่เห็นดาบ

โป้วอั้งเสาะยืนขวางอยู่เบื้องหน้าเต๊าะเง็กเจ็งกับทารก ดวงตายังคง
ในป่าทึบที่เบื้องหน้า ใบหน้าที่ซีดขาวคล้ายดั่งขาวจนใสไปแล้ว

อี้น้ำปวยหอบหายใจเฮือกหนึ่ง ถามทันที

"ท่านเห็นดาบนั้นหรือไม่?"

โป้วอั้งเสาะสั่นศีรษะ อี้น้ำปวยกล่าวอีก

"แต่ท่านจะต้องทราบ นั่นเป็นดาบกระไร?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะ อี้น้ำปวยถอนใจกล่าว

"ดูท่าข่าวของกงจื้ออู้รวดเร็วอย่างยิ่งจริงๆ เมี้ยวเทียนอ๊วง(เทพินทร์
แห่งฟ้าแซ่เมี้ยว) มาแล้วจริง ๆ"

ดาบของเมี้ยวเทียนอ๊วงย่อมเป็นเทียนอ๊วงจ้ำกุ้ยตอ (เทพินทร์สังหารปิศ

มือโป้วอั้งเสาะกำแนบแน่น ส่งเสียงเย็นชา

"ที่มาน่ากลัวยังไม่น้อย"

ขณะเวลานั้นเอง ทั้งสองปลายทางหลวงใหญ่มีรถม้ากระบะใหญ่แล่นเคียงคู่กันมาข้างละสองคัน ปิดการไปมาของถนนช่วงนั้นไว้จนหมดสิ้น

บนพื้นกระดานรถด้านซ้าย ตั้งโต๊ะไม้ตัวใหญ่ มีคนกำลังเดินหมากรุกกัน

บนพื้นกระดานรถคันที่สองก็มีผู้นั่งสองคน หนึ่งกำลังแต่งเล็บ อีกหนึ่งกำลังดื่มสุรา

พวกมันคล้ายดั่งตั้งอกตั้งใจกระทำเรื่องราวของตัว ไม่มีผู้ใดเงยหน้ามองมาในด้านนี้เลยสักแวบหนึ่ง

โป้วอั้งเสาะกับอี้น้ำปวยถึงกับคล้ายมิได้เห็นพวกมันเช่นกัน

รถม้าที่มาในด้านขวา บนพื้นกระดานรถคันหนึ่งมีสตรีชราและเยาว์วัยนั่งอยู่หลายนาง บ้างกำลังปักสะดึง บ้างแทะเม็ดแตง ยังมีนางหนึ่งหวีผมอยู่ ผู้ชราที่สุดถึงกับเป็นกุ้ยงั่วพั้ว (ยายปีศาจ)

บนพื้นกระดานคันที่สอง เป็นโลงไม้ใหม่เอี่ยมโลงหนึ่ง ยังมีหม้อใบใหญ่แขวนอยู่บนแคร่เหล็ก

ฟังว่า หม้อใหญ่ที่สุดในแผ่นดิน คือหม้อหุงข้าวต้มของวัดเสียวลิ้มยี่

วัดเสียวลิ้มยี่มีหลวงจีนมาก ชั่วนาตาปีมิเคยลิ้มของสดคาว แต่ต้องตรากตรำตลอดทั้งวัน จึงรับทานจุเป็นพิเศษ

แม้นับว่าหลวงจีนแต่ละรูปต้องกินข้าวมื้อละห้าชาม หลวงจีนห้าร้อยรูป แต่ละมื้อต้องกินข้าวมากน้อยเท่าใด? ต้องใช้หม้อใหญ่โตเพียงไรจึงสามารถหุงข้าวพอให้หลวงจีนเหล่านั้นกิน?

อี้น้ำปวยเคยไปที่วัดเสียวลิ้มยี่ ตั้งใจไปดูหม้อใบนั้นเป็นพิเศษ เพราะมันเป็นคนมีความกระตือรือร้น สนใจเรื่องราวพิสดารมาแต่กำเนิด

หม้อทองเหลืองที่แขวนอยู่บนแคร่เหล็กบนรถนั้น ดูไปต้องไม่เล็กกว่าหม้อหุงข้าวของวัดเสียวลิ้มยี่

ที่ยิ่งประหลาดคือ ในหม้อถึงกับยังมีคนใบหน้ากลม ๆ อวบอูมด้วยไขมัน แต่บนหน้ากลับมีรอยแผลเป็นพาดยาวลงมาดุจอสรพิษเกาะติด จากปลายคิ้วถึงมุมปาก จนใบหน้าที่ความจริงควรจะนุ่มนวลน่าสนิทสนม กลับกลายเป็นทั้งพิกลทั้งเหี้ยมเกรียมจนบอกไม่ถูก

รถม้ากระบะเหยาะย่างมาช้า ๆ หม้อทองเหลืองบนแคร่เหล็กแกว่งไกวเบา ๆ นั่งอยู่ในหม้อคล้ายดั่งนั่งอยู่ในเปลก็ปาน

เมฆดำลอยผ่านพ้นไปไกล อาทิตย์ลอยสูงกว่าเดิมอีกไม่น้อย แต่หัวใจของ

อี้น้ำปวยกลับวูบต่ำลง

แต่มันจะต้องพยายามฝืนให้มีรอยยิ้มเกิดขึ้น รำพึงเบา ๆ

"นึกมิถึง ตอเซ้งจื้อถึงกับมิได้มา"

โป้วอั้งเสาะส่งเสียงเย็นชา

"จู่โจมไม่ถูกเป้า รีบเอาตัวรอดให้ปลอดภัย นี่คือกฎดั้งเดิมของสำนักแซซกไฮ้มัน"

อี้น้ำปวยคล้ายมีรอยยิ้มเบิกบานกว่าเดิม กล่าวต่อไป

"นอกจากมัน ที่ควรมาต่างคล้ายมาครบครัน ที่ไม่ควรมาก็มากันแล้ว"

มันมองดูคนอ้วนหน้าบากที่อยู่ในหม้อทองเหลืองแย้มยิ้ม กล่าวต่อไป

"ฮักโต้วจื้อ (คนครัวแซ่ฮัก) ท่านไฉนก็มาได้?"

อสรพิษบนใบหน้าที่อ้วนฉุสั่นไหวราวจะเลื้อยได้...มันกำลังยิ้ม แต่ยิ้มของมันกลับยิ่งก่อกวนให้ใบหน้าโหดเหี้ยมชั่วร้ายกว่าเดิมมากหลาย ส่งเสียงตอบ

"เรามาเพื่อเก็บศพ"

อี้น้ำปวยสวนคำ

"เก็บศพของผู้ใด?"

"มิว่าศพใดก็จะเก็บ"

มันโซ ๆ เซ ๆ ขึ้นยืนในหม้อ ส่งเสียงต่อ

"ซากม้าเก็บเข้าไว้ในท้อง ซากคนเก็บไว้ในโลง"

รถม้ากระบะต่างหยุดลงแล้ว

ที่เดินหมากรุกยังคงเดินหมากรุก ดื่มสุรายังคงถือจอก ที่หวีผมก็ยังหวีผมอยู่

ฮักโต้วจื้อหัวร่อกล่าว

"ดูท่าวันนี้ทุกผู้คนมีลาภปากไม่เลว เนื้อม้าห้ารสที่ปรุงด้วยมือฮักโต้วจื้อ มิใช่แต่ละคนต่างจะได้ลิ้มโดยง่ายดาย"

อี้น้ำปวยสวนคำ

"กับข้าวที่ท่านชำนาญ ใช่เนื้อม้าห้ารสหรือไม่?"

"เครื่องปรุงอาหารที่เราชำนาญ หาได้ไม่ง่ายนัก ยังคงรับประทานเนื้อม้าห้ารสที่มีอยู่เถิด"

วาจานี้พอจบคำ ร่างของมันพุ่งออกจากหม้อใหญ่ลงไปบนกระดานรถ หากมิใช่เห็นกับตา ต้องยากยอมเชื่อ มันที่มีรูปกายสูงใหญ่อ้วนฉุ หนักกว่าสองร้อยชั่ง ถึงกับมีความเคลื่อนไหวที่แผ่วเบาปานนี้

ในตัวมันก็มีมีดเล่มหนึ่ง มีดหั่นกับข้าว (ปังตอ)

เต๊าะเง็กเจ็งอดกลั้นไม่ได้อยู่นานแล้ว ตอนนี้ถามขึ้น

"ฮักโต้วจื้อผู้นั้น เป็นคนครัวมีฝีมือดีจริง ๆ หรือไร?"

"ไม่จริง"

"แล้วผู้อื่นไฉนเรียกมันเป็นโต้วจื้อ (คนครัว)?"

"เนื่องเพราะมันชมชอบทำกับข้าว และก็เนื่องเพราะมันชมชอบใช้มีดปังตอ"

"กับข้าวที่มันชำนาญเป็นกระไร?"

"หัวใจคนทอด ไตคนผัด"

คนตัดไม้วัยฉกรรจ์เพิ่งหยุดจากอาเจียน พอเงยหน้ามองก็ต้องตะลึงลานทันที มันคาดฝันไม่ถึงเด็ดขาด สถานที่นี้จะพลันกลับกลายเป็นครึกครื้นปานนี้ได้

วันนี้มันเพียงกินข้าวต้มสองชาม ผักกาดดองสองสามชิ้น ความจริงอาเจียนจนหมดสิ้นไปแล้ว ไม่มีกระไรพอให้อาเจียนได้อีก

แต่มันเพียงมองอีกสองสามครา ก็อดมิได้ต้องก้มลงอาเจียนอีกครั้ง อาเจียนรุนแรงกว่าเมื่อครู่เสียอีก

ฮักโต้วจื้อได้ชักปังตอของมันออกมา ฟันไปบนตัวม้า ก็มีเนื้อม้าติดมาชิ้นใหญ่ สะบัดมือเหวี่ยงดั่งไม่ตั้งใจ เนื้อม้าถึงกับพุ่งลงมาในหม้ออย่างแม่นยำ

มือขวาของมันถือมีด มือซ้ายเหวี่ยงเนื้อ สองมือที่ขึ้น ๆ ลง ๆ เป็นท่วงท่าที่แคล่วคล่องเจนจัดอย่างยิ่ง ซากม้าตัวนั้น ชั่วพริบตาถูกมันตัดออกเป็นเนื้อหนึ่งร้อยสามสิบกว่าชิ้น ยังง่ายดายกว่าผู้อื่นหั่นเต้าหู้เสียอีก

เนื้อม้าอยู่ในหม้อแล้ว เครื่องปรุงเล่า?

ฮักโต้วจื้อเช็ดคราบเลือดบนปังตอกับพื้นรองเท้ามันจนสะอาด แล้วไปเปิดฝาโลงขึ้น

ในโลงถึงกับเป็นเครื่องปรุงนานาชนิด ทั้งน้ำมัน เกลือ เต้าเจี้ยว น้ำส้ม ผงพะโล้...ขอเพียงเป็นของที่ท่านนึกมาได้ ในโลงก็มีอยู่

ฮักโต้วจื้อส่งเสียงพึมพำ

"เศษกระดานรถม้าพอดีใช้เป็นเชื้อไฟได้ รอจนรถม้าเผาหมดสิ้น เนื้อก็สุกพอดี"

เอี้ยบ้อกี่ที่กำลังเดินหมากรุกพลันส่งเสียงขึ้น

"ส่วนของเราอย่าเปื่อยเกินไป ฟันเรายังแข็งแรงอยู่"

ฮักโต้วจื้อตอบ

"นักพรตที่เป็นบรรพชิตก็กินเนื้อ?"

"บางครั้งกระทั่งเนื้อคนยังกินเลย อย่าว่าแต่เนื้อม้า"

"ฮา...หากนักพรตต้องการกินเนื้อคนจริง ๆ รอสักครู่ ที่นี้มีเครื่องปรุงอยู่"

"เราความจริงกำลังรออยู่แล้ว เราไม่รุ่มร้อนเลยสักน้อยนิด"

ฮักโต้วจื้อหัวร่อเสียงก้อง ชายตามองโป้วอั้งเสาะแล้วกล่าว

"เนื้อคนบำรุงโลหิตดีที่สุด หากกินเนื้อคนให้มากสักเล็กน้อย ใบหน้าต้องไม่ซีดขาว"

มันแผดหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว ใช้มือข้างเดียวก็ยกหม้อทองเหลืองที่หนักกว่าสามร้อยชั่งลงมาจากแคร่เหล็ก แล้วใช้เศษไม้ตัวรถก่อเป็นไฟกองหนึ่งที่ใต้หม้อทองเหลือง

เปลวไฟลุกไหม้จนส่งเสียงเพียะ ๆ พะ ๆ ตลอดเวลา

ทารกร่ำไห้อีกแล้ว เต๊าะเง็กเจ็งจึงจำต้องดึงอกเสื้อออก ป้อนนมแก่พวกมัน

กงซุนตู้ที่ยังถือจอกสุรา พลันระบายลมจากปากแล้วโพล่งขึ้น

"ผิวที่ขาวละเอียดยิ่ง"

ฮักโต้วจื้อหัวร่อกล่าว

"เนื้อที่นุ่มอย่างยิ่ง"

กุ้ยงั่วพั้วที่กำลังแทะเม็ดแตง กลับถอนหายใจกล่าว

"ทารกที่น่าเวทนายิ่ง"

โป้วอั้งเสาะรู้สึกกระเพาะกำลังหดเล็กลง แทบอดมิได้ต้องอาเจียนด้วยแล้ว

มือที่กำด้ามดาบบีบจนเส้นเลือดขึ้นโปน คล้ายดั่งจะชักดาบออกมาแล้ว

แต่อี้น้ำปวยกลับกดมือโป้วอั้งเสาะไว้ ลดเสียงแผ่วเบา

"ตอนนี้ไม่อาจเคลื่อนไหว"

โป้วอั้งเสาะย่อมดูออก ตอนนี้ไม่อาจเคลื่อนไหวจริง ๆ

พวกเหล่านี้แม้จะแสร้งเป็นปลอดโปร่งเยือกเย็น แต่ความจริงเท่ากับเป็นรังผึ้งรังแตน เพียงไปเคลื่อนไหวแตะต้อง ผลที่เกิดขึ้นตามมาต้องเลวร้ายอย่างยิ่ง

แต่ไม่เคลื่อนไหวก็จะทำอย่างไรได้?

ถ่วงเวลาเช่นนี้สืบไป? หรือจะรอจนพวกมันกินเนื้อม้าอิ่มหนำค่อยมากินเนื้อคนจริง ๆ?

อี้น้ำปวยลดเสียงแผ่วเบากว่าเดิมเมื่อถาม

"ท่านรู้จักโต้วจับฉิกที่มีฉายาแปดขวัญเก้าชีวิตหรือไม่?"

โป้วอั้งเสาะส่ายหน้า อี้น้ำปวยอธิบาย

"คนผู้นี้แม้มิใช่เป็นวีรบุรุษยิ่งใหญ่อย่างไร แต่ยังมีคุณธรรมน้ำมิตรที่ยิ่งใหญ่กว่าวีรบุรุษอีกมากหลายที่ข้าพเจ้าเคยเห็นมา ข้าพเจ้านัดหมายกับมัน พบกันที่หน้าร้านน้ำชาเทียนเฮียงเล้า ขอเพียงสามารถหาพบมัน มิว่าเรื่องราวใดต่างคลี่คลายได้ ข้าพเจ้ามีน้ำใจไมตรีกับมันไม่เลวเลย"

"นั่นเป็นเรื่องของท่าน"

"เรื่องของข้าพเจ้าก็เป็นเรื่องของท่าน"

"ข้าพเจ้าไม่รู้จักมัน"

"แต่มันรู้จักท่าน"

ที่เดินหมากรุกยังคงเดินหมากรุก แต่ละคนยังคงทำเรื่องราวของตัว โดยไม่มีผู้ใดมาสนใจสังเกตพวกโป้วอั้งเสาะ คล้ายดั่งได้ถือพวกโป้วอั้งเสาะเป็นคนตายแล้วก็ปาน

อี้น้ำปวยถามอีก

"ท่านใช่เป็นคนถือเหตุผลอย่างยิ่ง?"

"มีบางครั้งใช่ บางครั้งไม่ใช่"

"ตอนนี้ใช่ถึงเวลาไม่ถือเหตุผลแล้วหรือไม่?"

"เต๊าะเง็กเจ็งกับบุตรของนางต่างไม่อาจตาย"

"ใช่ ไม่อาจตาย"

อี้น้ำปวยถอนใจกล่าว

"ขอเพียงท่านยังจำวาจานี้ไว้ได้ก็ประเสริฐ พวกเราไปเถิด"

"ไป? ไปอย่างไร?"

"ท่านพอได้ยินคำ 'ลูกสุนัข' ของข้าพเจ้า ท่านก็จับเต๊าะเง็กเจ็งกับบุตรนางโยนขึ้นไปบนรถคันนั้น ซ่อนไว้ในโลง ส่วนเรื่องอื่น ๆ ข้าพเจ้ารับหน้าทีเอง"

หยุดหัวร่อเบา ๆ อี้น้ำปวยกล่าวต่อ

"อย่าลืมว่า ความสามารถหนีเอาชีวิตรอดของข้าพเจ้าเป็นอันดับหนึ่งในแผ่นดิน"

โป้วอั้งเสาะเม้มปากไว้ เข้าใจความหมายของอี้น้ำปวยกระจ่างชัด แต่ตอนนี้ถึงเวลาที่ไม่มีทางเลือกใด ๆ อีกแล้ว

มิว่าอย่างไร โป้วอั้งเสาะต้องไม่ยินยอมให้เต๊าะเง็กเจ็งและบุตรของนางตกอยู่ในมือพวกประดานี้โดยเด็ดขาด

บนรถกระบะที่กุ้ยงั่วพั้วนั่ง มีสตรีรวมอยู่ห้านาง นอกจากนางแล้ว ล้วนเป็นดรุณีวัยแรกรุ่น และยังคมคายแจ่มใสไม่น้อย

ดรุณีที่งามคมคายที่สุดคือผู้กำลังหวีผม ผมยาวสลวยของนาง ทั้งดำทั้งเป็นมัน

อี้น้ำปวยพลันกล่าว

"ฟังว่า เมี้ยวเทียนอ๊วงมีภรรยาทั้งใหญ่ทั้งเล็กอยู่ถึงเจ็ดแปดสิบนาง?"

กุ้ยงั่วพั้วโพล่งขึ้น

"เป็นแปดสิบนาง มันชมชอบจำนวนครบ"

อี้น้ำปวยกล่าวอีก

"ฟังว่า มันจะไปที่ใดก็ตาม อย่างน้อยต้องพาภรรยาไปไม่ต่ำกว่าสี่ห้านาง เนื่องเพราะมันอาจจะต้องการใช้ในเวลาใดก็ได้?"

กุ้ยงั่วพั้วตอบ

"มันเป็นบุรุษที่มีพละกำลังมหาศาล ภรรยาของมันล้วนแล้วมีบุญวาสนา"

"ท่านใช่หนึ่งในจำนวนนั้นหรือไม่?"

กุ้ยงั่วพั้วถอนใจตอบ

"เรากลับปรารถนาอย่างยิ่ง แต่เสียดาย มันรังเกียจเราชราเกินไป"

"ผู้ใดว่าท่านชรา? ในสายตาข้าพเจ้า ท่านยังเยาว์วัยกว่านางที่กำลังหวีผมไม่ต่ำกว่าสิบปี"

กุ้ยงั่วพั้วตะเบ็งเสียงหัวร่อดังสนั่น สตรีที่กำลังหวีผมหน้าเปลี่ยนสีทันที ถลึงจ้องอี้น้ำปวยอย่างเดือดดาล

อี้น้ำปวยยังหัวร่อให้แก่นางแล้วกล่าว

"ความจริงท่านก็ไม่อาจนับว่าชราเกินไป นอกจากกุ้ยงั่วพั้ว ท่านยังไม่นับเป็นผู้มีวัยเยาว์ที่สุดได้"

ตอนนี้แต่ละคนต่างดูออก อี้น้ำปวยจงใจหาเรื่อง แต่ไม่มีผู้ใดเดาออกว่าอี้น้ำปวยต้องการกระทำเรื่องราวใดกันแน่ ? พวกที่จำเดิมแสร้งมิแยแสสนใจ ตอนนี้ต่างอดไม่ได้ต้องเหลือบแลมาอยู่บ่อยครั้งแล้ว

อี้น้ำปวยไปหาฮักโต้วจื้อจริง ๆ ส่งเสียงดังกังวาน

"นอกจากตัดเนื้อหั่นผักแล้ว ปังตอของท่านเล่มนี้ยังมีประโยชน์ใด?"

"ยังสามารถฆ่าคน"

งที่เกาะบนใบหน้าของมันเริ่มเคลื่อนไหวอีกครา กล่าวต่อว่า

"ใช้ดาบที่ฝังอัญมณีไว้มากหลายไปฆ่าคน หาได้ผิดแปลกกว่าใช้ปังตอไปฆ่าคนไม่"

"มีผิดกันเพียงเล็กน้อย"

"ผิดในที่ใด?"

แต่อี้น้ำปวยมิแยแสมันอีก หันไปจ้องมองโลงศพแน่วนิ่ง ส่งเสียงรำพึง

"นึกมิถึง ในนั้นถึงกับยังมีหอมมีขิง แต่ไม่ทราบมีพริกหรือไม่?"

ฮักโต้วจื้อถามเสียงดัง ๆ

"ผิดกันในที่ใด?"

อี้น้ำปวยยังคงมิแยแสมัน ส่งเสียงต่อ

"ฮา...มีพริกจริง ๆ ดูแล้วโลงนี้คล้ายดั่งเป็นห้องครัวจริง ๆ"

ฮักโต้วจื้อที่ความจริงนั่งอยู่ ตอนนี้ผุดลุกขึ้นส่งเสียงแล้ว

'ท่านไฉนไม่บอก ที่ใดผิดกันแน่?"

ในที่สุด อี้น้ำปวยหันไปมองมัน พลางหัวร่อตอบ

"ผิดกันในที่ใดกันแน่ ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ ข้าพเจ้าเพียงทราบ ในเนื้อม้าห้ารสสมควรใส่พริกบ้างเล็กน้อย"

มันหิ้วพวงพริกสด เดินไปที่ข้างหม้อทองเหลือง แล้วกล่าวต่อ

"น่ากลัวไม่มีคนมิกินพริก ผู้ไม่กินพริกคือลูกสุนัข"

ฮักโต้วจื้อเดือดดาลจนหน้าซีดขาวไปแล้ว ขณะเวลานั้นเอง พลันได้ยินเสียงม้าร้อง เสียงตวาดดังขึ้นสับสน

โป้วอั้งเสาะได้อุ้มเต๊าะเง็กเจ็งขึ้น เต๊าะเง็กเจ็งอุ้มบุตรของนาง สองผู้ใหญ่และสองผู้เยาว์พุ่งปราดขึ้นไปบนกระดานรถ

เต๊าะเง็กเจ็งวางบุตรลงไปในโลง โป้วอั้งเสาะสะบัดแส้โบยม้า อี้น้ำปวยหิ้วหม้อทองเหลืองขึ้น

กงซุนตู้กระโดดขึ้นพร้อมกับร้องสุดเสียง

"ระวัง"

เสียงของมันเพิ่งเปล่งจากปาก เต๊าะเง็กเจ็งก็มุดเข้าไปในโลง ปิดฝาโลงไว้ด้วย

อี้น้ำปวยสะบัดมือกลับด้านหลัง สาดน้ำและเนื้อม้าที่เดือดพล่าน พร้อมกับหม้อทองเหลืองและแคร่เหล็กไปทางรถม้าที่อยู่ตรงข้าม

น้ำร้อนกระจายรอบข้าง อาชาพ่วงพีแผดร้องด้วยความร้อนและตระหนก กระบะรถเอียงคว่ำ เนื้อม้าที่ร้อนระอุแต่ละชิ้นพุ่งออกไปดุจเป็นเกาทัณฑ์หลุดจาก

แหล่ง เพียงสัมผัสน้อยนิดต้องพองขึ้นมาทันที

ผู้คนบนกระบะรถต่างใช้แขนเสื้อปิดหน้า กระโดดหนีเป็นโกลาหลทันที

มือขวาของโป้วอั้งเสาะกำดาบแนบแน่น มือซ้ายสะบัดแส้โบยกระหน่ำ พุ่งรถฝ่าออกจากสองคันเบื้องหน้าที่ตะแคงสองฟากข้างไป

เชียวซี่บ้อทะยานกายขึ้นอากาศ พลันตีลังกาพลิกร่าง กล้ามเนื้อบนแขนขวาเกร็งขึ้นจนมีพลังเปี่ยมล้น

มีดบินอยู่ในมือขวาของมันแล้ว

ตอนเอี้ยบ้อกี๋แฉลบร่างขึ้นจากรถม้า มือได้คว้าด้ามกระบี่ของมันไว้

มีดสั้นของเชียวซี่บ้อถูกชัดออกจากมือ

ในครั้งนี้ มันมิได้ส่งเสียงแม้สักครึ่งคำ มีดนี้ยังซัดไปด้วยพละกำลังเท่าที่มี ที่เป้าหมาย คือกลางหลังของโป้วอั้งเสาะที่กว้างใหญ่ และหลบหลีกยากยิ่ง

รถกระบะสองคันแม้จะตะแคงออกสองฟากข้าง แต่ทางที่เปิดอยู่กลับไม่กว้างนัก โป้วอั้งเสาะจำต้องทุ่มเทสมาธิจิตใจบังคับม้าให้ฝ่าออกไปในช่องนั้น มิเช่นนั้นต้องชนใส่รถข้างหนึ่งข้างใด

ท้ายทอยของโป้วอั้งเสาะก็ไม่มีนัยน์ตา มิทราบเลยว่ามีดสั้นที่คล้ายสายฟ้าแลบพุ่งเข้ามาถึงตัวแล้ว

แม้นับว่าทราบ ก็ไม่อาจหันกายหรือกระโดดหลบหลีก

มิเช่นนั้น แม้นับว่าหลบมีดสั้นเล่มนี้พ้น ก็หลบรถกระบะที่เบื้องหน้าไม่พ้น

พริบตาที่ร่อแร่คับขันปานชีวิตแขวนบนเส้นด้าย ดาบโป้วอั้งเสาะพลันแทงลอดชายโครงมา เสียงติงดังสดใส ฝักดาบดำสนิทมีประกายไฟกระจาย มีดสั้นที่ยาวสี่นิ้วถูกฟาดจนร่วงลงบนพื้นกระดานรถ

กระบี่เอี้ยบ้อกี๋ถูกชักออกจากฝักแล้ว ทะลวงแทงลงมาจากอากาศดุจอสนีบาตฟาดทำลาย

โป้วอั้งเสาะใช้แขนหนีบดาบไว้ที่ชายโครง พลิกมือชักดาบออกจากฝัก ประกายดาบวูบขึ้น ต้านประกายกระบี่ที่พุ่งลง

ดาบกระบี่มิได้สัมผัสกัน

ประกายกระบี่แม้รวดเร็วปานสายฟ้า แต่ดาบยิ่งเร็วกว่า

ปลายกระบี่ของเอี้ยบ้อกี๋แทบจะสัมผัสคอหอยโป้วอั้งเสาะ อย่างมากก็ห่างเพียงนิ้วเดียวเท่านั้น!

นิ้วเดียวนี้ก็นับเป็นนิ้วที่ถึงแก่ชีวิต!

มีเสียงแผดร้องโหยหวนชวนสยดสยองดังขึ้น พร้อมกับโลหิตสด ๆ สาดกระจาย ดั่งห่าฝน แล้วมีแขนข้างหนึ่งร่วงหล่นลงมาจากอากาศ มือของแขนยังกำด้ามกระบี่แนบแน่น...กระบี่โบราณที่มีลายสนอันสวยงาม!

ตอนร่างเอี้ยบ้อกี๋ร่วงหล่นลงสู่พื้น พอดีหล่นลงไปในหม้อทองเหลืองที่ร้อนระอุใบนั้น

นี่เป็นครั้งที่ในชั่วชีวิตของมันต้องการหวังได้สังหารโป้วอั้งเสาะที่สุด ในครั้งนี้กระบี่ของมันแทบจะแทงเข้าไปในคอหอยโป้วอั้งเสาะ

เพียงขาดไปนิ้วเดียวเท่านั้น!

อาชาพ่วงพีส่งเสียงร้องกึกก้องยาวนาน รถกระบะได้พุ่งฝ่าออกไป ทิ้งฝุ่นกระจายเป็นทางยาว ประกายกระบี่ที่แดงฉานปานโลหิตสด ๆ ม้วนเข้ามาสกัดทางไว้อย่างแข็งขัน

โป้วอั้งเสาะมิได้เหลียวมอง โป้วอั้งเสาะได้ยินเสียงไอของอี้น้ำปวย กระบี่อี้น้ำปวยสกัดทางให้นี้ คาดว่าได้ทุ่มเทสุดกำลังความสามารถแล้ว

โป้วอั้งเสาะไม่กล้าเหลียวมองไป กลัวอย่างยิ่งว่าการเหลียวมองครานี้จะต้องอยู่ที่นี่สืบไป อยู่สู้ตายคู่กับอี้น้ำปวย

แต่เสียดาย มีบางคนไม่อาจตาย ไม่อาจตายโดยเด็ดขาด!

วิกาลเย็นเยียบ สุสานรกร้าง

รถม้ากระบะหยุดอยู่ในหมู่หลุมฝังศพระเกะระกะ แสงดาวซีดจางเลือนราง สุสานรกร้างเวิ้งว้าง ไม่มีเงาร่างผู้คน

แต่ในโลงบนรถกระบะพลันมีคนผู้หนึ่งผุดลุกขึ้นมานั่ง ผมยาวสยายประหลังไหล่ ดวงตาเป็นประกายแจ่มใส

แม้ว่านางเป็นปิศาจ ก็ต้องเป็นปิศาจที่สวยสะคราญเพียงพอให้นักศึกษาที่มาท่องตำราในสุสานร้างต้องลุ่มหลงจนงมงาย

นางกวาดตาที่สุกใสไปมา คล้ายกำลังเสาะหากระไร?

ที่นางหามิใช่นักศึกษา แต่เป็นคนถือดาบผู้หนึ่ง

...โป้วอั้งเสาะไปที่ใดกัน? ไฉนทิ้งนางไว้ที่นี้เพียงลำพัง?

ดวงตานางเพิ่งปรากฏประกายประหลาดหวาดหวั่นขวัญเสีย โป้วอั้งเสาะก็ได้มาปรากฏตัวที่เบื้องหน้าสายตานางแล้ว

ในสุสานร้างมีหมอกโรยตัวลงมาแล้ว มองฝ่าจากในหมอกไป ม่านวิกาลคล้ายดั่งซีดขาว ซีดขาวเช่นเดียวกับใบหน้าโป้วอั้งเสาะ

ดูสีหน้าที่ซีดขาวนี้แล้ว เต๊าะเง็กเจ็งแม้ระบายลมจากปากได้เฮือกหนึ่ง แต่ยังคงแตกตื่นสงสัยจนต้องถาม

"พวกเราไฉนต้องมาที่นี้?"

โป้วอั้งเสาะมิตอบ แต่ย้อนถาม

"ข้าวสารเมล็ดหนึ่ง ซ่อนไว้ในที่ใดจึงปลอดภัยที่สุด?"

เต๊าะเง็กเจ็งครุ่นคิดแล้วตอบ

"ซ่อนไว้ในข้าวสารกองใหญ่"

"โลงศพต้องซ่อนไว้ในสถานที่ใด จึงไม่สะกิดให้ผู้คนสนใจสังเกต?"

ในที่สุด เต๊าะเง็กเจ็งเข้าใจความหมายของโป้วอั้งเสาะมาได้ ข้าวสารซ่อนไว้ในกองข้าวสาร โลงศพซ่อนไว้ในสุสาน

แต่นางยังมีอีกประการที่ไม่เข้าใจ จึงถามต่อ

"พวกเราไฉนไม่ไปหาโต้วจับฉิกที่เป็นสหายของอี้น้ำปวย?"

"พวกเราไม่อาจไป"

"ท่านไม่เชื่อถือมัน?"

"คนที่อี้น้ำปวยยินยอมเชื่อถือ พวกเราก็ต้องเชื่อถือได้สนิทใจเช่นกัน"

"แล้วท่านไฉนไม่ไป?"

"เทียนเฮียงเล้าเป็นร้านน้ำชาใหญ่ โต้วจับฉิกเป็นคนมีชื่อเกรียงไกร หากพวกเราไปหามัน ไม่เกินสามชั่วยาม พวกกงซุนตู้ต้องล่วงรู้ข่าวแน่"

เต๊าะเง็กเจ็งระบายลมปากยาว ๆ กล่าวเสียงนุ่มนวล

"นึกมิถึง เรื่องราวที่ท่านกระทำ ยังละเอียดสุขุมยิ่งกว่าสตรี"

โป้วอั้งเสาะหลบหลีกประกายตานุ่มนวลของนาง ล้วงห่อกระดาษน้ำมันจากอกเสื้อ พลางกล่าว

"นี่เป็นไก่ย่างตัวหนึ่งที่ข้าพเจ้าซื้อมาจากร้านข้างทาง ท่านไม่ต้องแบ่งให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารับทานอิ่มแล้ว"

เต๊าะเง็กเจ็งรับมาโดยไม่ส่งเสียง ห่อกระดาษเพิ่งแก้ออก น้ำตานางก็หลั่งไหลลงไปบนตัวไก่ย่าง

โป้วอั้งเสาะแสร้งเป็นไม่เห็น ส่งเสียงต่อ

"ข้าพเจ้าไปดูมาแล้ว ในละแวกสองสามลี้นี้ ไม่มีบ้านช่องผู้คนเลยสักหลัง ด้านหลังก็ไม่มีผู้คนติดตามพวกเรามา ท่านจะต้องนอนให้เต็มตาสักตื่น ตอนสว่างข้าพเจ้าต้องการให้ท่านไปกระทำเรื่องรายหนึ่ง"

"เรื่องอันใด?"

"ไปสืบ เวลากลางคืนโต้วจับฉิกนอนในที่ใด? ตอนข้าพเจ้าไปหามัน ต้องไม่อาจให้ผู้ใดพบเห็นเป็นอันขาด"

"พวกเรายังจะไปหามัน?"

"ถูกแล้ว สารรูปของข้าพเจ้าสะกิดให้คนสนใจเกินไป แต่คนที่รู้จักท่านกลับมีไม่มาก ข้าพเจ้ายังรู้จักวิชาปลอมแปลงโฉมอยู่เล็กน้อย"

"ท่านวางใจ ข้าพเจ้ามิใช่เป็นสตรีที่อ่อนแอจนไม่อาจต้านลมแรง ข้าพเจ้าสามารถดูแลตัวเองได้"

"ท่านขี่ม้าเป็นหรือไม่?"

เต๊าะเง็กเจ็งผงกศีรษะรับ โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อ

"อย่างนั้น เช้าวันพรุ่งท่านขี่ม้าไป เมื่อถึงสถานทีมีผู้คน ปล่อยม้าตัวนี้ไปทันที ขออาศัยรถม้าในระหว่างทางเข้าเมือง ตอนกลับพอจะซื้อลาขี่สักตัว"

ในดินแดนภาคเหนือ สตรีขี่ลามีอยู่ไม่น้อย

เต๊าะเง็กเจ็งกล่าว

"ข้าพเจ้าต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ แต่พวกทารก..."

"พวกทารกมอบให้ข้าพเจ้า ท่านป้อนนมพวกมันอิ่มแล้วค่อยไป ดังนั้นคืนนี้ท่านจะต้องหลับให้สบาย"

"ท่านเล่า?"

"ท่านไม่ต้องกังวลข้าพเจ้า มีบางครั้ง ข้าพเจ้ายังหลับในระหว่างเดินทางได้"

เต๊าะเง็กเจ็งจับตามองแน่วนิ่ง ในดวงตามีประกายที่นุ่มนวล และก็เต็มไปด้วยความเวทนา คล้ายดั่งมีวาจามากหลายจะว่ากล่าว

แต่โป้วอั้งเสาะหันไปแล้ว ประจันอยู่กับความมืดของม่านวิกาลที่หนาทึบ คล้ายดั่งหลับไปแล้วก็ปาน

เที่ยงตรง ในที่สุดพวกทารกหลับอีกแล้ว เต๊าะเง็กเจ็งได้ไปเป็นเวลาสามชั่วยาม

(หกชั่วโมง) แล้ว!

โป้วอั้งเสาะนั่งอยู่ในเงาของหลุมฝังศพ เหม่อมองดูสุสานรกร้างที่มีหลุมฝังศพระเกะระกะแน่วนิ่ง เป็นเวลาเนิ่นนานยังไม่เคลื่อนไหว

เนิ่นนาน...อีกเนิ่นนานให้หลัง ในที่สุดโป้วอั้งเสาะระบายลมจากปากยาว ๆ ทรงกายขึ้นช้า ๆ ก็เห็นมีลาตัวหนึ่งกำลังเดินมาบนเนินเขานี้

ลาที่ผ่ายผอมอ่อนแอ สตรีที่ซูบซีดธรรมดาไม่สะดุดตา

โป้วอั้งเสาะจ้องมองดูนางแล้ว อดบังเกิดความพอใจในฝีมือปลอมแปลงโฉมของตัวเองมิได้

ในที่สุด เต๊าะเง็กเจ็งกลับมาโดยปลอดภัยแล้ว ไม่มีผู้คนจำนางได้ และไม่มีผู้คนสะกดรอยตามนางมา

เมื่อเห็นโป้วอั้งเสาะกับทารก ดวงตานางมีประกายแจ่มใสทันที คล้ายดั่งมารดาปรานี ภรรยาดีงามทั่ว ๆ ไปในโลกนี้ นางจูบทารกก่อน แล้วล้วงห่อกระดาษน้ำมันมากล่าว

"นี่เป็นไก่และเนื้ออบที่ข้าพเจ้าซื้อจากในเมือง ท่านมิต้องแบ่งให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารับทานอิ่มหนำแล้ว"

โป้วอั้งเสาะรับมาโดยไม่ส่งเสียง

ปลายนิ้วของนางสัมผัสกับมือโป้วอั้งเสาะ...มือโป้วอั้งเสาะเย็นเฉียบดั่งน้ำแข็ง

ผู้ใดที่จับเจ่าอยู่ใต้แสงอาทิตย์ร้อนแรงมาสองสามชั่วยาม หากมือของมันยังคงเย็นเฉียบ แสดงว่ามันต้องมีความในใจ

เต๊าะเง็กเจ็งมองพลางส่งเสียงนุ่มนวล

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านต้องกังวลแทนข้าพเจ้าอยู่ ดังนั้นข้าพเจ้าพอได้ข่าวก็เร่งรีบกลับมา"

"ท่านสืบทราบว่าโต้วจับฉิก..."

"ไม่มีผู้ใดทราบ กลางคืนโต้วจับฉิกนอนในที่ใด แม้นับว่ามีคนทราบ ก็ต้องไม่มีคนยอมบอก"

โต้วจับฉิกเป็นคนที่ชมชอบมิตรสหายอย่างยิ่ง มันย่อมควรมีมิตรสหายมากมายอย่างยิ่งอยู่

เต๊าะเง็กเจ็งกล่าวสืบต่อไป

"แต่ข้าพเจ้าสืบทราบมาอีกเรื่องหนึ่ง"

โป้วอั้งเสาะสงบฟัง เต๊าะเง็กเจ็งกล่าวต่อ

"มันแม้มีมิตรสหายมากมาย ศัตรูคู่แค้นก็มีไม่น้อย ในจำนวนนั้น ผู้ร้ายกาจที่สุดนามเบ๊คุน ทุกผู้คนในเมืองต่างทราบ เบ๊คุนเตรียมจะลงมือสังหารโต้วจับฉิก ก่อนวันขึ้นหนึ่งค่ำเดือนหน้า และคล้ายมีความมั่นใจอย่างยิ่งด้วย"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะกล่าว

"วันนี้คล้ายดั่งเป็นแรมสิบสามค่ำแล้ว"

เต๊าะเง็กเจ็งผงกศีรษะตอบ

"ดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้คิด ร่องรอยของโต้วจับฉิกในสองสามวันนี้ เบ๊คุนจะต้องรู้กระจ่างยิ่งกว่าผู้ใด"

หากท่านคิดจะสืบหาคนสักผู้หนึ่ง ไปหามิตรสหายของมันกลับมิสู้ไปหาศัตรูของมันประเสริฐกว่า

โป้วอั้งเสาะถาม

"ท่านก็ไปหาเบ๊คุนมาแล้ว?"

"ข้าพเจ้ามิได้ไป แต่ท่านพอจะไปหามันได้ พอจะไปหามันอย่างโอ่อ่าอาจหาญ ไม่ต้องกลัวพวกกงซุนตู้ทราบ แม้นพวกมันทราบ ไม่แน่กลับยิ่งประเสริฐกว่า"

นางแย้มยิ้มหยาดเยิ้มนุ่มนวล คล้ายดั่งเป็นจิ้งจอกน้อยที่ทั้งหยาดเยิ้มทั้งนุ่มนวล

โป้วอั้งเสาะจ้องมองนางแน่วนิ่ง พลันเข้าใจความมุ่งหมายของนาง ดวงตามีประกายชื่นชมวูบขึ้นทันที

เต๊าะเง็กเจ็งกล่าวต่อ

"ร้านน้ำชาใหญ่ที่สุดในเมืองมิใช่เทียนเฮียง (ฟ้าหอม) แต่เป็นเต็งเซียน (ขึ้นสวรรค์)"

"เบ๊คุนมักไปที่นั่น?"

"มันไปทุกวัน อยู่ตั้งแต่เช้าจนถึงค่ำคืน เนื่องเพราะร้านน้ำชาเต็งเซียน (ขึ้นสวรรค์) เป็นร้านของมัน"

ม่านราตรีที่หนาทึบคลี่คลุมลงมาแล้ว

พอพลบค่ำ โป้วอั้งเสาะก็ทิ้งเต๊าะเง็กเจ็งกับทารกอยู่ในสุสานร้างบนเนินเขา ทิ้งให้อยู่ในความมืดมิดยะเยียบ รกร้างวังเวง น่าสะพรึงกลัวนั้น

โป้วอั้งเสาะไฉนวางใจได้?

เนื่องเพราะที่นั้นรกร้างวังเวงเกินไป มืดมิดเกินไป ดังนั้นต้องไม่มีผู้ใดได้คิด โป้วอั้งเสาะจะยอมทิ้งพวกนางไว้ในที่นั้น

ดังนั้น โป้วอั้งเสาะจึงวางใจ

แต่ใช่วางใจจริง ๆ หรือไม่?

ไม่ใช่แน่!

แต่โป้วอั้งเสาะจะต้องจัดการเรื่องราวป้องกันแก่พวกนางไว้มากหลาย เพื่อให้พวกนางมีชีวิตต่อไปโดยราบรื่นปลอดภัย

โป้วอั้งเสาะทราบ ตนต้องไม่อาจอยู่กับพวกนางชั่วกาลนานได้

...ในโลกนี้ ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดจะอยู่กับอีกผู้หนึ่งไปชั่วกาลนานได้

...ในระหว่างคนต่อคน มิว่าจะอยู่ร่วมกันเนิ่นนานปานใด ผลของบั้นปลายยังคงต้องพลัดพรากจากกัน

...มิใช่จำพราก ก็เป็นตายจาก!

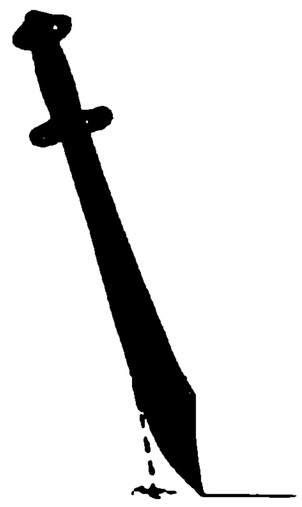

เงินก่อนฆ่าตอนหลัง

เบ๊คุนยืนอยู่บนระเบียงที่สลักเสลาลวดลายสวยงามของร้านน้ำชาเต็งเซียา มีความพอใจในทุกสรรพสิ่งเป็นอย่างยิ่ง

นี่เป็นสถานที่สูงส่งและภาคภูมิ ตบแต่งไว้วิจิตรพิสดาร เครื่องใช้เลือกเฟ้า โดยพิถีพิถัน โต๊ะเก้าอี้ล้วนแล้วเป็นไม้น่าบั๊ก (เนื้อแข็งละเอียด) อย่างดี เครื่องเคลือบ ก็มาจากเมืองเก็งเต็กของกังไส

ผู้มาจิบน้ำชา ดื่มสุราในที่นี้ ส่วนมากก็เป็นคนชั้นสูงที่ร่ำรวยและภาคภูมิ

ปกติมันมักชมชอบยืนอยู่ที่นี้ ดูบรรดาผู้คนชั้นสูงที่ภาคภูมิเดินไป ๆ มา อยู่ใต้เท้าของมัน ให้มันรู้สึกตัวมันสูงเยี่ยมจนโดดเด่นเป็นเอกอยู่เสมอมา

มาตรว่าร่างของมันจะสูงไม่ถึงห้าเชียะ แต่ความรู้สึกเยี่ยงนั้น กลับสามาร บันดาลให้มันรู้สึกสูงส่งกว่าทุกผู้คนเป็นอันมาก

ดังนั้น มันชมชอบความรู้สึกเช่นนี้

มันก็ชมชอบเรื่องชั้นสูงที่ภาคภูมิ เฉกเช่นกับที่มันชมชอบอำนาจ

หนึ่งเดียวที่บันดาลให้มันรู้สึกหงุดหงิดกลัดกลุ้มอยู่เล็กน้อย คือโต้วจับฉิ ที่ไม่รักชีวิต

คนผู้นั้นดื่มสุราแล้วไม่รักชีวิต พนันแล้วก็ไม่รักชีวิต ตอนต่อยตีกันยิ่งไม่รักชีวิ ดุจกับเป็นคนมีเก้าชีวิตจริง ๆ ก็ปาน

แม้นับว่ามันมีเก้าชีวิตจริง เราก็ต้องไม่ยอมให้มันมีชีวิตรอดจนถึงขึ้นหนึ่งค่

เดือนหน้า'

เบ๊คุนตกลงใจอยู่นานแล้ว และยังวางแผนที่รอบคอบรัดกุมอย่างยิ่ง

แต่เสียดาย มันยังไม่มีความมั่นใจ ต้องสำเร็จแน่นอนเด็ดขาด

คิดถึงเรื่องนี้แล้ว มันมักรู้สึกหงุดหงิดอยู่เล็กน้อย โชคดีในตอนนั้น คนซึ่งมันรอคอยได้มาแล้ว

คนที่มันรอคอยมีนามตู้แช เป็นผู้ที่มันยินยอมดั้นด้นทางไกลไปในนครหลวงว่าจ้างให้มาฆ่าโต้วจับฉิกด้วยเงินถึงสามหมื่นตำลึง

นามของตู้แชมิได้กระเดื่องดังในวงพวกนักเลง เนื่องเพราะเรื่องราวที่มันกระทำไม่ยินยอมให้มันมีชื่อเกินไป

และที่มันต้องการมิใช่ชื่อเสียง แต่เป็นเงินทอง

มันเป็นฆาตกรอาชีพที่รับจ้างฆ่าคน ค่าตัวของแต่ละครั้ง อย่างน้อยต้องเป็นสามหมื่นตำลึง

นี่เป็นอาชีพที่ทั้งโบราณทั้งเร้นลับ ผู้อยู่ในอาชีพนี้ ห้ามขาด การอวดโอ่หาชื่อเสียง

ในวงการของพวกมัน ตู้แชต้องเป็นผู้มีชื่อเสียงอย่างแน่นอน คุณค่าที่เรียกร้องก็สูงกว่าผู้อื่น

เนื่องเพราะการฆ่าคนของมันไม่เคยพลาดพลั้งล้มเหลวมาเลย

ตู้แชสูงเจ็ดเชียะ ผิวดำคล้ำ ร่างผ่ายผอม ตาที่มีประกายคมกล้า ไม่ผิดกับเหยี่ยวร้ายเลย

เสื้อผ้าที่มันสวมใส่แม้มีเนื้อดีเยี่ยม ตัดเหมาะสมร่างยิ่ง แต่สีกลับไม่สดสะดุดตา

ท่วงท่าของมันหนักแน่นเยือกเย็น มือหิ้วห่อผ้ายาวเป็นสีเทาซีด

มือของมันแห้งสะอาดและมั่นคง

ทุกประการเหมาะสมต่อศักดิ์ฐานะของมันอย่างยิ่ง ให้ผู้คนรู้สึก มิว่าจะเป็นคุณค่าสูงลิบลิ่วปานใดต่างคู่ควรว่าจ้างมัน

เบ๊คุนมีความพอใจในทุกประการนี้เป็นยิ่งนัก

ตู้แชไปหาที่นั่งทางมุมร้าน กระทั่งหน้าก็ยังมิเคยเงยขึ้นมองเลยสักแวบหนึ่ง

พฤติการณ์ของมันจะต้องถูกปกปิดเป็นความลับสุดยอด ไม่อาจให้ผู้ใดดูออกว่ามันกับเบ๊คุนมีความสัมพันธ์ใดกัน ยิ่งไม่อาจให้ผู้คนทราบ มันมาเพราะจุดประสงค์ใด?

เบ๊คุนระบายลมจากปากยาว ๆ ขณะเตรียมจะกลับไปในห้องลับที่ด้านหลัง พลันพบเห็นคนแปลกหน้าที่สีหน้าซีดขาวเดินเข้ามาอีกผู้หนึ่ง ท่วงท่าการเดินของมันพิกลอย่างยิ่ง มือยังถือดาบอยู่เล่มหนึ่ง

ดาบสีดำสนิท!

ดาบยังอยู่ในฝัก แต่ร่างของมันกลับคล้ายดาบที่เปลือยออกจากฝัก เย็นเยียบและคมกริบ

ดวงตามันก็คล้ายเป็นคมมีด กวาดมองรอบข้างแวบหนึ่ง แล้วจึงจับนิ่งอยู่ที่ร่างตู้แช

ตู้แชก้มศีรษะดื่มน้ำชาอยู่

มุมปากของคนแปลกหน้ามีรอยยิ้มที่ยะเยียบเย็นชา เดินไปนั่งที่โต๊ะข้างมัน

ทันใดนั้น เสียงโครมดังสนั่น เก้าอี้ไม้น่าบั๊กอย่างดีเยี่ยมถึงกับถูกมันนั่งแตกกระจายไป

คนแปลกหน้าขมวดคิ้วเล็กน้อย ยื่นมือข้างหนึ่งเกาะไปบนขอบโต๊ะ โต๊ะพลันตั้งโครมขึ้นอีกครา โต๊ะน่าบั๊กที่มีราคากว่ายี่สิบตำลึง ถึงกับแตกกระจายเป็นหลายชิ้น!

ตอนนี้มิว่าผู้ใดต่างดูออก มันจงใจรังควานหาเรื่องแน่

แก้วตาเบ๊คุนหดเล็กลงทันที

...หรือคนผู้นี้ก็เป็นยอดฝีมือที่โต้วจับฉิกไปว่าจ้างมาจากเมืองอื่นเพื่อรับมือมัน?

องครักษ์และลิ่วล้อของมันเตรียมจะโถมออกไปแล้ว แต่เบ๊คุนใช้มือเป็นรหัสห้ามพวกมันไว้

มันก็ดูออก คนแปลกหน้าผู้นี้ ต้องมิใช่พวกองครักษ์และลิ่วล้อของมันจะรับมือได้

ในเมื่อตู้แชมาแล้ว ไฉนไม่ฉวยโอกาสนี้ทดสอบพลังฝีมือของมันก่อน?

เบ๊คุนเป็นนักการค้า และเป็นนักการค้าที่เปรื่องปราดหลักแหลมยิ่ง เงินที่ใช้ออกไปแต่ละตำลึง ต่างหวังจะได้กำไรมาอีกเป็นสิบ ๆ เท่าตัว

อย่าว่าแต่ ที่คนแปลกหน้ามาหาอาจมิใช่มัน แต่เป็นตู้แชก็ได้

...คนแปลกหน้าผู้นี้ย่อมเป็นโป้วอั้งเสาะนั่นเอง

ตู้แชยังคงก้มศีรษะดื่มน้ำชา

โป้วอั้งเสาะพลันเดินเข้าไปหา ส่งเสียงเย็นชา

"ลุกขึ้น"

ตู้แชไม่เคลื่อนไหวและไม่เอ่ยปาก ผู้คนที่เข้ามาดื่มกิน พากันถอนตัวอย่างลอบเร้นไปมากกว่าครึ่งแล้ว

โป้วอั้งเสาะส่งเสียงซ้ำอีกครั้ง

"ลุกขึ้นมา"

ในที่สุด ตู้แชเงยหน้าขึ้น คล้ายดั่งเพิ่งเห็นคนผู้นี้ก็ปาน ตอบเสียงเย็นชา

"นั่งสบายกว่ายืน ข้าพเจ้าไยต้องลุกขึ้น?"

"เพราะเราพอใจเก้าอี้ตัวนี้ของท่าน"

ตู้แชจ้องมองโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง วางถ้วยชาลงช้า ๆ ยื่นมือไปช้า ๆ หิ้วห่อผ้าบนโต๊ะขึ้น

ในห่อผ้าย่อมเป็นอาวุธฆ่าคนของมันอย่างแน่นอน

มือเบ๊คุนกำแนบแน่น หัวใจเต้นถี่เร็วกว่าเดิม

มันชมชอบดูคนฆ่าคน ชมชอบเห็นคนหลั่งโลหิต

ระยะหลายปีนี้ เรื่องที่สามารถกระตุ้นให้มันคึกคักมีไม่มากแล้ว กระทั่งสตรีก็ไม่สามารถ ฆ่าคน เป็นเพียงหนึ่งเดียวที่ยังเร้าใจมันให้คึกคักขึ้นได้

แต่มันผิดหวังแล้ว...ตู้แชทรงกายขึ้น หิ้วห่อผ้าของมันเดินออกไปโดยไม่ส่งเสียง

...พฤติการณ์ของมันรอบคอบสุขุมเสมอมา ย่อมไม่ยอมลงมือต่อหน้าสายตาผู้คนตั้งมากหลายปานนี้แน่

เบ๊คุนพลันส่งเสียง

"วันนี้ร้านเราปิดก่อนกำหนด นอกจากผู้มีเรื่องหาเราแล้ว ท่านทั้งหลายเชิญตามสะดวกจะประเสริฐกว่า"

ดังนั้นเอง ผู้ที่ต้องการดูความครึกครื้นมิอาจไม่ออกจากร้านไปได้ ในห้องกว้างใหญ่จึงเหลือเพียงสองคนเท่านั้น...

เบ๊คุนก้มศีรษะดื่มน้ำชา โป้วอั้งเสาะเงยหน้า เขม้นมองหน้าเบ๊คุนบนระเบียงโดยแน่วนิ่ง

เบ๊คุนพลันถาม

"ท่านมีเรื่องหาข้าพเจ้า?"

"ท่านใช่เบ๊คุนหรือไม่?"

เบ๊คุนผงกศีรษะ แค่นหัวร่อกล่าว

"หากโต้วจับฉิกเรียกท่านมาฆ่าข้าพเจ้า ท่านก็หาถูกคนแล้ว"

"หากท่านคิดจะหาคนไปฆ่าโต้วจับฉิก ท่านก็หาถูกคนแล้ว"

เบ๊คุนมีสีหน้าผิดคาดหมายจนเห็นชัด โพล่งสวนคำ

"ท่าน?"

"ข้าพเจ้าไม่คล้ายคนที่ฆ่าคน?"

"พวกท่านมีความแค้น?"

"ฆ่าคน ไม่แน่ว่าต้องเพราะความแค้น"

"ปกติท่านฆ่าคนเพราะกระไร?"

"เพราะพอใจ"

"ต้องเยี่ยงไรจึงสามารถบันดาลให้ท่านพอใจ?"

"เงินสักหลายหมื่นตำลึง ปกติพอจะกระตุ้นให้ข้าพเจ้ามีความพอใจเกิดขึ้น"

ดวงตาเบ๊คุนเป็นประกายสุกใสทันที รีบส่งเสียง

"ข้าพเจ้าสามารถบันดาลให้ท่านพอใจ ท่านก็ไปฆ่าโต้วจับฉิกให้ข้าพเจ้าได้?"

"ฟังว่า ท่านมิใช่เป็นคนใจคอคับแคบนัก"

"ท่านมีความมั่นใจฆ่ามันได้?"

"ข้าพเจ้าประกัน มันต้องไม่อาจมีชีวิตถึงขึ้นหนึ่งค่ำเดือนหน้าโดยเด็ดขาด"

เบ๊คุนหัวร่อกล่าว

"สามารถบันดาลให้มิตรสหายพอใจ ข้าพเจ้าเองก็เบิกบานใจอย่างยิ่ง แต่เสียดายที่ท่านมาช้าไปก้าวหนึ่ง"

"ท่านหาผู้อื่นแล้ว?"

เบ๊คุนชายตาไปที่ตู้แชแวบหนึ่ง แย้มยิ้มผงกศีรษะ

โป้วอั้งเสาะส่งเสียงเย็นชา

"หากผู้ที่ท่านหาคือคนนี้ ท่านก็หาคนผิดแล้ว"

เบ๊คุนร้องอ้อ โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อ

"คนตายต้องไม่สามารถฆ่าคนได้"

"มันเป็นคนตาย?"

"หากมิใช่คนตาย ตอนนี้ก็ควรฆ่าข้าพเจ้าแล้ว"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะหากท่านไม่บันดาลให้ข้าพเจ้าพอใจ ข้าพเจ้าต้องไปหาโต้วจับฉิก"

"หากท่านไปหาโต้วจับฉิก ก็ต้องบอกให้โต้วจับฉิกระวังมันไว้?"

"ข้าพเจ้ายังช่วยโต้วจับฉิกฆ่ามันได้"

"ฆ่ามันก่อนค่อยมาฆ่าข้าพเจ้า?"

"โต้วจับฉิกมีชีวิต ท่านก็ต้องตายแน่นอน"

"ดังนั้น มันตอนนี้ควรฆ่าท่านก่อน?"

"แต่เสียดาย คนตายต้องไม่รู้จักฆ่าคน"

เบ๊คุนถอนหายใจเฮือกหนึ่ง หันมองตู้แช พลางถาม

"วาจาที่มันว่ากล่าว ท่านได้ยินหรือไม่?"

ตู้แชตอบเสียงเย็นชา

"หูข้าพเจ้าไม่หนวก"

"แล้วท่านไฉนยังไม่ฆ่ามัน?"

"ข้าพเจ้าไม่พอใจ"

"ต้องเยี่ยงไรจึงสามารถบันดาลให้ท่านพอใจ?"

"เงินห้าหมื่นตำลึง"

เบ๊คุนคล้ายตระหนกอย่างยิ่ง ร้องสุดเสียง

"ฆ่าโต้วจับฉิกเพียงต้องการสามหมื่น ฆ่ามันต้องห้าหมื่น?"

"โต้วจับฉิกไม่รู้จักข้าพเจ้า มันรู้จัก"

"ดังนั้น ท่านสามารถลอบสังหารโต้วจับฉิก แต่ไม่อาจลอบสังหารมัน?"

"และในมือมันยังมีดาบ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงต้องเสี่ยงอันตรายมากกว่า"

"แต่ท่านกลับมีความมั่นใจ สามารถฆ่ามันได้?"

"ข้าพเจ้าฆ่าคน ไม่เคยผิดพลั้งมาเลยสักครา"

เบ๊คุนระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าว

"ได้ ท่านฆ่ามัน เราให้ท่านห้าหมื่นตำลึง"

"ชำระก่อน ฆ่าทีหลัง!"

ตั๋วแลกเงินใหม่เอี่ยมใบละหนึ่งพันตำลึง...ห้าสิบใบ

ตู้แชนับทบทวนสองครา คล้ายดั่งเป็นผู้บูชาเงินดั่งเทพเจ้า ใช้นิ้วแตะน้ำลายนับทีละใบสองครั้ง จึงใช้ผ้าเช็ดหน้าห่อเก็บไว้ในถุงใส่เงินที่ห้อยอยู่ข้างสายรัดเอว

เงินที่แลกมาด้วยหยาดเหงื่อและโลหิต มักจะมีคุณค่าน่าถนอมเป็นพิเศษ เงินที่มันหามาได้ แม้มิใคร่หลั่งเหงื่อ แต่มักหลั่งโลหิตอยู่บ่อยครั้ง

โลหิต ย่อมมีคุณค่ากว่าเหงื่อมากมายนัก

โป้วอั้งเสาะจ้องมองมันด้วยสายตากระด้างเย็นชา ใบหน้าไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด แต่เบ๊คุนกลับแย้มยิ้มแล้วกล่าว

"ท่านต้องเป็นคนที่มีเงินทองมากอย่างยิ่งแล้ว"

ตู้แชไม่ปฏิเสธ เบ๊คุนถามอีก

"มีครอบครัวแล้วหรือไม่?"

ตู้แชส่ายหน้า รอยยิ้มของเบ๊คุนยิ่งเบิกบานแจ่มใส คล้ายปรารถนาดีอย่างยิ่ง

กล่าวต่อไป

"ท่านไฉนไม่ฝากเงินไว้กับข้าพเจ้า? ข้าพเจ้าจะปล่อยกินดอกเบี้ยให้ท่านในอัตราร้อยละสาม"

ตู้แชสั่นศีรษะอีก เบ๊คุนถาม

"ท่านไม่ยอม? หรือท่านไม่เชื่อถือข้าพเจ้า?"

ตู้แชส่งเสียงเย็นชา

"ผู้เดียวที่ข้าพเจ้าเชื่อถือ คือตัวข้าพเจ้าเอง"

มันตบถุงใส่เงินข้างเอว พลางกล่าวต่อ

"เงินทองที่ข้าพเจ้ามีล้วนอยู่ที่นี้ มีวิธีเดียวที่พอจะนำมันไปได้"

เบ๊คุนย่อมไม่กล้าถาม แต่ดวงตากลับเป็นประกายที่เท่ากับถาม

'วิธีใด?'

"ฆ่าข้าพเจ้าเสีย"

ตู้แชตอบแล้วเขม้นมองเบ๊คุนแน่วนิ่ง เน้นเสียงหนัก ๆ

"ผู้ใดฆ่าข้าพเจ้า เงินทองในที่นี้ก็เป็นของมัน ดังนั้นท่านควรทดลองดูได้"

เบ๊คุนหัวร่ออย่างสุดฝืนจนเห็นชัด กล่าวลงมา

"ท่านทราบ ข้าพเจ้าต้องไม่ทดลองแน่ เนื่องเพราะ..."

"เนื่องเพราะท่านยังไม่มีขวัญกล้าแข็งปานนั้น?"

มันพลันหันมามองโป้วอั้งเสาะ ส่งเสียงต่อ

"ท่านเล่า? หากข้าพเจ้าฆ่าท่าน มีกระไรเหลือไว้ให้ข้าพเจ้า?"

"บทเรียนเรื่องเดียว"

"บทเรียนกระไร?"

"อย่าได้ซ่อนอาวุธฆ่าคนไว้ในห่อผ้า คนที่จะฆ่าคน กับคนที่ใกล้ถูกฆ่า ต่างไม่มีความอดกลั้นนัก ต้องไม่รอให้ท่านแก้ห่อผ้าหยิบอาวุธเด็ดขาด"

"นี่นับเป็นคำสอนที่ประเสริฐยิ่ง ข้าพเจ้าจะต้องจดจำไว้ฝังใจ"

มันพลันหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"ความจริงตัวข้าพเจ้าเองก็ไม่มีความอดกลั้น จะรอจนแก้ห่อผ้าออกค่อยไปฆ่าคน ข้าพเจ้าต้องกระวนกระวายแทบตายเสียก่อน"

ในที่สุด มันยื่นมือไปแก้ห่อผ้า

ในห่อผ้าเป็นอาวุธชนิดใดกันแน่?

เบ๊คุนปรารถนาจะได้เห็นมันใช้อาวุธใดเป็นอย่างยิ่ง ดวงตาจึงเบิ่งมองห่อผ้า

แน่วนิ่งไม่กะพริบ

ไหนเลยจะคาด ห่อผ้ายังแก้ไม่ออก ตู้แชก็ลงมือแล้ว

อาวุธฆ่าคนของมันมิได้อยู่ในห่อผ้า ทุกส่วนสัดในร่างของมันต่างเป็นอาวุธฆ่าคนได้!

เสียงฉับดังเบา ๆ บนสายรัดเอวและในแขนเสื้อของมันมีประกายแวววับพุ่งออกมาเจ็ดจุดแต้ม คอเสื้อของมันมีเกาทัณฑ์สั้นพุ่งออกมาสามดอก สองมือซัดลูกบัวเหล็กกำใหญ่ ปลายเท้าก็มีมีดแหลมสองเล่มติดตัวออกมายาวหลายนิ้ว

อาวุธพอซัดออกไป ร่างของมันทะยานขึ้นจากที่ สลับเท้าทั้งสองเตะติดต่อตามกัน ในพริบตาเดียวนั้น มันได้ใช้อาวุธกราดเกรี้ยวอำมหิตไปถึงสี่ชนิด!

ห่อผ้าที่สะกิดความสนใจของผู้คน ยังคงถูกวางอยู่บนโต๊ะเป็นปกติ!

ไม้นี้เป็นที่ผิดคาดหมายของผู้คนใหญ่หลวงยิ่ง กระทั่งเบ๊คุนยังตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่

เพียงอาศัยประการนี้ ก็มีคุณค่าเกินกว่าห้าหมื่นตำลึงแล้ว!

มันเชื่อสนิทใจ ครั้งนี้ตู้แชต้องไม่พลาดพลั้งเด็ดขาด

แต่มันเข้าใจผิดแล้ว เนื่องเพราะมันยังไม่รู้จักคนแปลกหน้าที่หน้าซีดขาวนี้คือโป้วอั้งเสาะ

โป้วอั้งเสาะชักดาบออกมาแล้ว

ดาบที่โดดเด่นเป็นเอกในแผ่นดิน เพลงดาบที่ไม่มีปัญญาคาดคิดคำนวณ

มิว่าอาวุธร้ายที่อำมหิตชั่วร้ายเพียงใด มิว่าเล่ห์ร้ายที่กลอกกลิ้งซับซ้อนเพียงไหน พานพบกับดาบเล่มนี้ ก็คล้ายเป็นหิมะถูกแสงอาทิตย์

ประกายดาบวูบขึ้น เสียงติงตังดังถี่ยิบเบา ๆ อาวุธลับเต็มท้องฟ้าร่วงหล่นลงสู่พื้น แต่ละชิ้นต่างถูกฟันขาดออกจากกัน และฟันขาดกลางพอดี แม้นับเป็นช่างฝีมือประณีตใช้มีดน้อยมาค่อยตัดแบ่ง ยังไม่เทียบเท่าเช่นนี้แน่

เมื่อประกายดาบคลายสลายไปแล้ว จึงแลเห็นโลหิต

โลหิตไหลออกมาจากใบหน้า!

ใบหน้าของตู้แช!!

รอยแผลจากดาบเป็นทางยาวแต่หว่างคิ้วลงมา กรีดผ่านที่ปลายจมูกไป หากดาบนี้ใช้กำลังอีกเพียงสองสามหุน ศีรษะของตู้แชก็ต้องถูกแบ่งออกเป็นสองเสี่ยงแน่

ดาบเข้าฝักแล้ว!

โลหิตสด ๆ หยดลงจากปลายจมูก ไหลเข้าไปที่ริมฝีปาก ทั้งร้อน ทั้งเค็ม ทั้งขม

กล้ามเนื้อทุกส่วนสัดบนใบหน้าตู้แซบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวด แต่ร่างของมันกลับแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว มันรู้ตัว ชีวิตการเป็นฆาตกรรับจ้างของมันสุดสิ้นแล้ว

นี่เป็นอาชีพที่เร้นลับ ฆ่าคนโดยไม่มีเสียง สูญสลายไปโดยไม่มีเสียง

มิว่าผู้ใด หากใบหน้ามีแผลเป็นจนเด่นชัดเช่นนี้ ต่างไม่เหมาะสมต่อการดำรงอาชีพนี้สืบไปแล้ว

โป้วอั้งเสาะจับตามองดูรอยดาบบนใบหน้ามัน พลันโบกมือสั่ง

"ท่านไปเถิด"

ริมฝีปากตู้แซกระตุกถี่เร็ว พลันถามขึ้น

"ไปที่ใด?"

"ขอเพียงมิไปฆ่าคน แล้วแต่ที่ใดท่านต่างก็ไปได้"

"ท่าน...ไฉนไม่ฆ่าข้าพเจ้า?"

"ท่านต้องได้เงินห้าหมื่นตำลึงก่อนจึงยอมฆ่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะฆ่าท่าน อย่างน้อยต้องห้าหมื่นตำลึง...ข้าพเจ้าก็มิเคยฆ่าคนโดยไม่มีคุณค่าว่าจ้าง"

"แต่ในตัวข้าพเจ้ามีไม่ต่ำกว่าห้าหมื่น ท่านฆ่าข้าพเจ้าแล้ว เงินนั้นล้วนเป็นของท่าน"

"นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง กฎของข้าพเจ้า ก็ต้องเป็นเงินก่อนค่อยฆ่าคนภายหลัง"

กฎก็คือหลักการ!

มิว่าในวิชาชีพใด ผู้ที่ประสบความสำเร็จจะต้องเป็นคนมีหลักการของตัวเอง

ตู้แซไม่เอ่ยปากอีกแล้ว ล้วงตั๋วแลกเงินออกจากถุงหนังข้างเอวออกมาสองปึก ปึกหนึ่งสามสิบฉบับ ปึกหนึ่งห้าสิบฉบับ

มันเพ่งพิจารณาโดยละเอียดหลายครั้งคราจึงวางบนโต๊ะ แล้วเงยหน้าขึ้นมองเบ๊คุน พลางส่งเสียง

"ท่านจะทดลองหรือ?"

เบ๊คุนไอถี่ ๆ ตู้แซกล่าวสืบไป

"ท่านพอจะให้มันห้าหมื่นตำลึง เรียกมันฆ่าเราเสีย"

เบ๊คุนพลันไม่ไอแล้ว ร้องโพล่งขึ้น

"ในตัวท่านยังมีอีกเท่าใด?"

ตู้แซเม้มปากไว้ เบ๊คุนจ้องมองมันแน่วนิ่ง ดวงตามีประกายสุกใสขึ้นอีกครา

ตู้แซหิ้วห่อผ้าบนโต๊ะขึ้น เดินช้า ๆ ออกไป

เบ๊คุนพลันส่งเสียงดัง ๆ

"ฆ่ามันเสีย ข้าพเจ้าให้ท่านห้าหมื่นตำลึง!"

โป้วอั้งเสาะส่งเสียงเย็นชา

"จะฆ่าคนผู้นี้ ท่านลงมือเองเถิด"

"เพราะเหตุใด?"

"เพราะมันบาดเจ็บแล้ว ไม่มีกำลังพอจะต่อต้านรับมือ"

เบ๊คุนกำราวระเบียงแนบแน่น พลันมีเสียงตึกเบา ๆ มีดสั้นสามเล่มพุ่งมาตรึงติดบนราวระเบียง!

มีดสั้นนี้พุ่งออกมาจากในห่อผ้า ในห่อผ้าก็มีอาวุธฆ่าคน

ตู้แซแค่นเสียงเย็นชา

"เรามิเคยฆ่าคนโดยไม่ได้ค่าจ้าง เพราะท่าน อาจบางทีจะยอมละเมิดกฎสักครั้ง ท่านจะทดลองดูหรือไม่?"

สีหน้าเบ๊คุนเปลี่ยนแปรไปเนิ่นนานแล้ว มันคาดคิดไม่ออกจริง ๆ ในห่อผ้ายังมีอาวุธอีกกี่ชนิด? และในตัวตู้แซมีอีกมากน้อยเท่าใด?

แต่มันดูออกแล้ว มิว่าเป็นอาวุธชนิดใด เพียงชนิดเดียวก็พอปลิดชีวิตมันได้เหลือเฟือ!

ในที่สุด ตู้แซเดินออกไป เมื่อถึงปากประตู หันขวับมาเขม้นมองดาบในมือโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง คล้ายดั่งมิเคยพบเห็นคนเช่นนี้มาก่อน และมิเคยเห็นดาบเช่นนี้มาก่อนก็ปาน พลันถามขึ้น

"ชื่อแซ่อะไร?"

"โป้วอั้งเสาะ (หิมะแดง)"

ตู้แซถอนใจเบา ๆ กล่าว

"ความจริงข้าพเจ้าควรนึกได้ ว่าเป็นท่านตั้งแต่แรก"

"แต่ท่านมิได้นึก?"

"ข้าพเจ้ามิกล้านึก เพราะหากนึกคิดมากไป ก็ไม่อาจฆ่าคนได้แล้ว"

ด้านนอกเป็นม่านวิกาลมืดมิด ไม่มีเดือนไม่มีดาว ตู้แซพอเดินออกไป ก็ถูกกลืนหายไปในความมืดมิด

เบ๊คุนระบายลมจากปากยาว ๆ รำพึงรำพัน

"ท่านไฉนไม่ฆ่ามัน? หรือท่านไม่กลัวมันแพร่งพรายความลับของท่าน?"

โป้วอั้งเสาะสวนคำ

"ข้าพเจ้าไม่มีความลับ"

"หรือท่านไม่คิดไปฆ่าโต้วจับฉิก?"

"การฆ่าคนของข้าพเจ้ามิใช่ความลับ"

เบ๊คุนถอนใจอีกครากล่าว

"บนโต๊ะมีตั๋วแลกเงินแปดหมื่นตำลึง ฆ่าโต้วจับฉิกไป เงินนี้ก็เป็นของท่าน"

"ชำระก่อนค่อยฆ่า"

"ตอนนี้ท่านพอจะนำไปได้แล้ว"

โป้วอั้งเสาะหยิบตั๋วแลกเงินบนโต๊ะขึ้น นับสองเที่ยวเช่นเดียวกัน จึงได้ถามช้า ๆ

"ท่านทราบโต้วจับฉิกอยู่ที่ใด?"

"เพราะสืบเสาะร่องรอยของมัน ข้าพเจ้าเสียเงินไปถึงหนึ่งหมื่นห้าพันตำลึงแล้ว"

"ความจริงการฆ่าคนก็เป็นเรื่องสุรุ่ยสุร่ายยิ่ง"

เบ๊คุนถอนใจอีกครา จับตามองโป้วอั้งเสาะสอดตั๋วแลกเงินเข้าในอกเสื้อ แล้วพลันย้อนถาม

"ท่านฆ่าคนมิใช่เป็นความลับ?"

"มิใช่"

"ท่านไม่กลัวการฆ่าคนต่อหน้าผู้คนมาก ๆ?"

"มิว่าเป็นสถานที่ใด ต่างฆ่าคนได้"

เบ๊คุนหัวร่อขึ้นโดยจริงใจเป็นคราแรก รีบกล่าวลงมา

"อย่างนั้น ท่านตอนนี้พอจะไปหามันได้แล้ว"

"มันอยู่ที่ใด ?"

"มันกำลังเสี่ยงชีวิต"

"เสี่ยงชีวิต?"

"ทุ่มเทชีวิตในการพนัน ทุ่มเทชีวิตในการดื่ม ข้าพเจ้าเพียงหวัง มันยังมิได้เสียเกลี้ยงเกลา มิได้เมาตายไป"

โต้วจับฉิกมิเพียงเล่นได้เท่านั้น ยังมีสติแจ่มใสอย่างยิ่ง

คนในเวลาเล่นได้มักมีสติแจ่มใสอย่างยิ่ง มีแต่ผู้เล่นเสียเท่านั้นจึงสติไม่แจ่มใส

มันกำลังล้างไพ่ ไพ่เก้าที่เป็นไม้สีดำมะเมื่อมสามสิบสองตัว แต่ละตัวต่างคล้าย

อยู่ในความควบคุมบังคับของมันได้ กระทั่งลูกเต๋าก็ต้องเชื่อฟังคำสั่งมัน

มันมิได้ใช้ลวดลายคดโกง นักการพนันเมื่อมีโชค ไม่จำเป็นต้องไปคดโกงเลย

แต่ทว่า บรรดาผู้เล่นกับมันต่างเสียจนเหลือทุนน้อยนิดยิ่ง มันจึงมุ่งหวังมีผู้มาใหม่ที่เงินทองยังอุดมสมบูรณ์เพิ่มอีกคนสองคน

ขณะเวลานั้นเอง มันเห็นคนแปลกหน้าที่มีสีหน้าซีดขาวเดินเข้ามา

โต้วจับฉิกเป็นเจ้ามืออีกตาหนึ่ง ได้สามตัวซึ่งเป็นแต้มสูงสุดของไพ่เก้า เป็นฝ่ายกินรอบวง แต่ได้เงินมาสามร้อยกว่าตำลึงเท่านั้น

เพราะแต่ละคนก็ยอบแยบแทบหมดตัวแล้ว

มิทราบคนแปลกหน้าที่หน้าซีดขาวนี้มีเงินเต็มกระเป๋าหรือไม่?

โต้วจับฉิกพลันเงยหน้าขึ้นหัวร่อใส่ พลางถาม

"สหายก็คิดจะมาเล่นสักตาสองตากระมัง?"

โป้วอั้งเสาะจ้องมองมันด้วยสายตาเย็นชา ตอบเสียงกระด้าง

"เพียงเล่นตาเดียว"

"เล่นตาเดียว? ตาเดียวก็เห็นผลได้เสีย?"

"ถูกแล้ว"

"ประเสริฐมาก พนันเช่นนี้จึงสมใจสมอยาก"

มันยืดเอวขึ้นตรง กระดูกทั้งร่างลั่นเกรียวกราว...นี่คือผลของการคร่ำเคร่งฝึกปรือมาถึงสิบแปดปี

มันมีร่างสูงแปดเชียะสองนิ้ว ไหล่กว้าง เอวคอดกิ่ว ฟังว่า มือข้างเดียวก็สามารถหักคอวัวได้

ผู้ที่จับตามองดูมันต่างมีสีหน้าเคารพนับถือ คล้ายดั่งข้าทาสบริพารมองดูองค์เจ้าชีวิตก็ปาน

ตั๋วแลกเงินแปดสิบฉบับถูกล้วงออกมาแล้ว เป็นตั๋วแลกเงินใหม่เอี่ยม อยู่ในมือที่ซีดขาว

โต้วจับฉิกถาม

"ท่านมีมากน้อยเท่าใด?"

"แปดหมื่นตำลึง"

โต้วจับฉิกผิวปากเบา ๆ ดวงตาเป็นประกายสุกใสดั่งดวงดาว โพล่งสวนคำ

"ตาละแปดหมื่นตำลึง?"

"ไม่ว่าแพ้หรือชนะ พนันเพียงตาเดียว"

"เสียดายที่ข้าพเจ้าไม่มีมากปานนี้"

"มิเป็นไร"

"ความหมายของมิเป็นไร คือเท่าใดก็ได้?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะ โต้วจับฉิกหัวร่อกล่าว

"หรือเงินเหล่านี้ขโมยมาได้ ท่านจึงมิเห็นมันมีคุณค่า?"

"มิใช่ขโมยมา แต่ขายชีวิตมาได้"

"ขายชีวิตผู้ใด?"

"ของท่าน"

รอยยิ้มบนใบหน้าโต้วจับฉิกชาค้างทันที ผู้คนที่รอบข้างพากันกำมือแนบแน่น... บ้างเป็นกำหมัด บ้างเป็นกำด้ามอาวุธ

โป้วอั้งเสาะมิได้เหลือบแลพวกมันแม้สักแวบเดียว กล่าวต่อไป

"หากข้าพเจ้าเสีย เงินแปดหมื่นนี้เป็นของท่าน หากท่านเสีย ท่านก็ตามข้าพเจ้าไป"

"ไฉนต้องให้ข้าพเจ้าตามไป?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่ต้องการฆ่าท่านในที่นี้"

โต้วจับฉิกหัวร่ออีกครา แต่มีสีหน้าที่ฝืนขึ้นจนเห็นชัด กล่าวต่อไป

"ท่านแพ้แล้ว ยังคงฆ่าข้าพเจ้า?"

"มิว่าผู้ใดมีชัยพ่ายแพ้ ข้าพเจ้าต่างต้องฆ่าท่านให้ได้"

"ความหมายของท่านเป็นว่า มิใช่ท่านฆ่าข้าพเจ้า ก็เป็นข้าพเจ้าฆ่าท่าน มิว่าผู้ใดได้ผู้ใดเสีย ระหว่างเราสองต้องมีการเสี่ยงชีวิตกันสักครั้ง แต่เนื่องจากที่นี้มีคนมากเกินไป และล้วนเป็นคนของข้าพเจ้า ดังนั้นท่านจึงไม่ต้องการลงมือในที่นี้?"

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการฆ่าคนให้มากไป"

"ท่านคล้ายดั่งมีความมั่นใจฆ่าข้าพเจ้าได้แน่?"

"ไม่มีความมั่นใจ ข้าพเจ้าไหนเลยจะมา?"

โต้วจับฉิกหัวร่อเสียงก้อง โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อ

"เงินแปดหมื่นตำลึง พอกระทำเรื่องราวได้มากมายหลายประการ เมื่อท่านตายไปแล้ว สหายของท่านยังใช้มันเป็นประโยชน์ได้"

ทันใดนั้น มีดาบเล่มหนึ่งฟันฉับมาจากทางด้านหลัง เข้าใส่ก้านคอโป้วอั้งเสาะอย่างดุดัน

โป้วอั้งเสาะมิได้เคลื่อนไหว แต่โต้วจับฉิกกลับคว้าข้อมือที่กำด้ามดาบนั้นไว้

เสียงติงเบา ๆ ดาบร่วงหล่นลงกับพื้นศิลา มีเสียงกร๊อบขึ้นอีกหลายครั้ง

ปลายดาบถูกบิดหักไป

เป็นมือข้างเดียวของโต้วจับฉิกจับบิดหัก !

สีหน้าโต้วจับฉิกเครียดจนน่าหวาดหวั่น ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"เรื่องนี้มิได้เกี่ยวข้องกับพวกเจ้า พวกเจ้าเพียงดูได้ ไม่อาจเคลื่อนไหวเด็ดขาด"

ไม่มีผู้กล้าเคลื่อนไหว โต้วจับฉิกจึงหัวร่อกล่าวต่อไป

"พวกท่านล้วนเป็นเฮียตี่ที่ประเสริฐของเรา พวกท่านมาดูเราเอาชนะเงินแปดหมื่นตำลึงนี้มา"

มันดึงอกเสื้อแบะออก เผยเห็นหนั่นเนื้อที่แข็งแกร่งราวทองแดง ถามเบา ๆ

"เราจะพนันกันเยี่ยงไร?"

"ท่านว่ามา"

"ไพ่เก้าเปิดออกกินกัน รวบรัดตัดความที่สุด"

"ก็ได้"

"ยังคงใช้ไพ่ชุดนี้?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะ โต้วจับฉิกกะพริบตาถาม

"ท่านทราบ ข้าพเจ้าได้เงินจากไพ่ชุดนี้มาเท่าใดแล้ว?"

โป้วอั้งเสาะสั่นศีรษะ โต้วจับฉิกกล่าวตอบ

"ข้าพเจ้าได้มาสิบหกตาซ้อน ๆ ไพ่สำรับนี้ข้าพเจ้ามีโชคดีเป็นพิเศษ"

"ต่อให้มีโชคดีเพียงใด ก็มีเวลากลับกลายเป็นร้ายได้อยู่"

โต้วจับฉิกประสานสายตาโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง พลางถาม

"ฆ่าคนท่านมีความมั่นใจ เล่นไพ่ท่านก็มี?"

"ไม่มีความมั่นใจ ข้าพเจ้าไหนเลยจะพนันกับท่าน?"

"ครั้งนี้ท่านผิดแล้ว เรื่องการพนัน กระทั่งเทพยดายังไม่แน่จะมีความมั่นใจ ก่อนนี้ข้าพเจ้าก็เคยเห็นคนที่มีความมั่นใจดั่งท่านมามากหลาย แต่บัดนี้พวกมันต่างเสียจนผูกคอตายไปหมดสิ้นแล้ว"

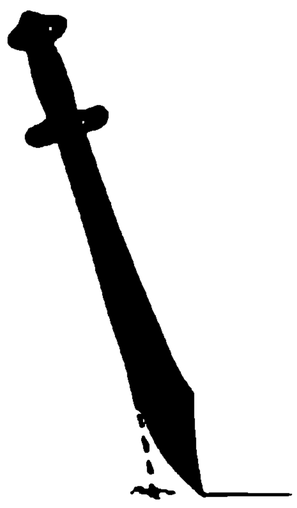

พนันไพ่แลกน้ำใจ

ไพ่สามสิบสองตัวถูกเรียงซ้อนเป็นสี่แถว แถวละแปดตัว

โต้วจับฉิกผลักออกไปแถวหนึ่ง พลางกล่าว

"เราสองพนันกันตัวต่อตัว ใช้ในแถวนี้บ่งชี้ก็พอ"

โป้วอั้งเสาะรับคำ โต้วจับฉิกกล่าวต่อ

"ดังนั้น พวกเรามิสู้ถือไพ่คนละสองตัว?"

พลางใช้นิ้วผลักไพ่ออกไปสี่ตัว แล้วกล่าว

"หากลูกเต๋าเป็นแต้มคี่ ท่านหยิบคู่แรก"

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"ไพ่เป็นท่านล้างท่านตั้ง ลูกเต๋าต้องเป็นข้าพเจ้าทอด"

โต้วจับฉิกรับคำ โป้วอั้งเสาะคว้าลูกเต๋าขึ้น ทอดลงไปดั่งไม่ตั้งใจ

เจ็ดแต้ม คี่

โต้วจับฉิกกล่าว

"ข้าพเจ้าหยิบชุดที่สอง"

ไพ่ไม้สองตัวที่ดำเป็นมัน ถูกประกบเข้าหากันดังฉาดใหญ่ แล้วจึงผลักหงายดูช้า ๆ พลันคว่ำลงอีกครา

ดวงตาโต้วจับฉิกเป็นประกายสุกใส มุมปากมีรอยยิ้มเล็กน้อย เฮียตี๋ของมันก็ระบายลมจากปากยาว ๆ

ทุกผู้คนต่างดูออก มันถือไพ่ดี

แต่โป้วอั้งเสาะกลับส่งเสียงเย็นชา

"ท่านแพ้แล้ว"

โต้วจับฉิกหัวร่อกล่าว

"ท่านไฉนทราบข้าพเจ้าแพ้? ท่านทราบข้าพเจ้าถือไพ่ใด?"

"ตัวหนึ่งเป็นไพ่ฟ้า ตัวหนึ่งเป็นไพ่คน ทั้งคู่เรียกว่าคานค้ำฟ้า"

โต้วจับฉิกต้องเบิ่งมองด้วยความตระหนก แล้วโพล่งขึ้น

"ท่านดูไพ่ในมือตัวเองแล้วหรือไม่?"

"ข้าพเจ้าไม่ต้องดู ข้าพเจ้าคือคู่ห้า เป็นไพ่บอด"

โต้วจับฉิกอดมิได้ต้องไปหงายไพ่โป้วอั้งเสาะมาดู เป็นคู่ห้าจริง ๆ

บอดคู่ห้าพอดีกินไพ่คานค้ำฟ้า!

โต้วจับฉิกตะลึงลาน แต่ละคนต่างตะลึงลาน

จากนั้นเป็นความเคลื่อนไหวสับสน ผู้หนึ่งร้องสุดเสียง

"เจ้าเด็กน้อยคดโกง มันจำไพ่ได้"

โป้วอั้งเสาะแค่นหัวร่อถาม

"ไพ่เป็นของผู้ใด?"

"ของข้าพเจ้า"

"ข้าพเจ้าเคยแตะต้องไพ่หรือไม่?"

"ไม่เคย"

"แล้วข้าพเจ้าจะโกงได้อย่างไร?"

โต้วจับฉิกถอนหายใจเฮือกใหญ่ ฝืนยิ้มกล่าว

"ท่านมิได้โกง ข้าพเจ้าตามท่านไป"

มีการเคลื่อนไหวจนสับสนอีกครา ที่กำดาบคิดจะใช้ดาบ ที่กำหมัดคิดจะลงมืออีกแล้ว แต่โต้วจับฉิกตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"เราแม้เสียการพนัน แต่การพนันชีวิตของเรายังมิได้พ่ายแพ้ พวกเจ้าแผดร้องไปไยกัน?"

ความเคลื่อนไหวที่ปั่นป่วนวุ่นวายสงบลงทันที ไม่มีผู้ใดกล้าเอ่ยปากส่งเสียงอีกแล้ว

โต้วจับฉิกหัวร่อกล่าวต่อ

"ความจริงพวกเจ้าต่างควรทราบ การพนันด้วยชีวิต เราไม่เคยแพ้มาเลย"

โป้วอั้งเสาะสวนคำ

"ท่านมีความมั่นใจ?"

"แม้นับว่าข้าพเจ้าไม่มีความมั่นใจ แต่ข้าพเจ้ามีเก้าชีวิต ท่านกลับมีเพียงชีวิตเดียว"

ไม่มีเดือน ไม่มีดาว ไม่มีโคมไฟ

ตรอกยาวมืดมิดสนิท วิกาลยาวนานยะเยียบวังเวง

โต้วจับฉิกพลันถอนหายใจกล่าว

"ความจริงข้าพเจ้าก็ไม่มีเก้าชีวิต ข้าพเจ้าความจริงยังไม่มีเลยสักชีวิตเดียว"

โป้วอั้งเสาะร้องอ้อเป็นทีสงสัย โต้วจับฉิกจึงอธิบาย

"ชีวิตนี้ของข้าพเจ้าเป็นของอี้น้ำปวยแล้ว"

"ท่านรู้จักข้าพเจ้าเป็นผู้ใด?"

"รู้จัก ข้าพเจ้าค้างชีวิตอี้น้ำปวย แต่อี้น้ำปวยค้างชีวิตท่าน ข้าพเจ้าพอจะชดใช้แทนอี้น้ำปวยได้ แต่ข้าพเจ้าเพียงหวัง ท่านยินยอมให้ข้าพเจ้าเข้าใจเรื่องรายหนึ่ง"

"เรื่องอันใด?"

"ท่านไฉนรู้ไพ่เหล่านั้น?"

โป้วอั้งเสาะมิได้ตอบโดยตรง แต่ย้อนถาม

"ท่านทราบ นิ้วของแต่ละคนต่างมีลายมืออยู่?"

"ข้าพเจ้าทราบ ลายนิ้วบางคนเป็นปุ้งกี๋ บางคนเป็นก้นหอย"

"แล้วท่านทราบหรือไม่ ในโลกต้องไม่มีลายนิ้วของสองคนที่คล้ายคลึงกันโดยเด็ดขาด?"

โต้วจับฉิกไม่ทราบ เรื่องเช่นนี้ ในยุคสมัยนั้นยังไม่มีคนทราบ

มันจึงฝืนยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้าน้อยครั้งนักจะไปดูมือผู้คน โดยเฉพาะมือของบุรุษ"

"แม้นับว่าท่านดูอยู่บ่อยครั้ง แต่ก็ต้องดูไม่ออก เพราะมีความผิดแปลกกันน้อยกว่าน้อย"

"ท่านดูออก?"

"แม้เป็นขนมที่นึ่งออกมาจากซึ้งเดียวกัน ข้าพเจ้ายังสามารถมองปราดเดียวสังเกตความผิดแปลกของพวกมันออกมาได้"

"นี่ต้องเป็นอัจฉริยะที่มีพรสวรรค์?"

"ใช่! เป็นอัจฉริยะมีพรสวรรค์ แต่ทว่าพรสวรรค์นี้กลับต้องฝึกมาจากในห้องมืดมิดที่ผนังดำสนิท ไม่มีแสงโคมไฟแม้สักจุดแต้ม"

"ท่านฝึกมานานเท่าใด?"

"ข้าพเจ้าเพียงฝึกมาสิบเจ็ดปี แต่ละวันเพียงฝึกสี่ห้าชั่วยาม"

"การชักดาบของท่านก็ฝึกมาในสภาพเช่นนี้?"

"ตอนท่านฝึกนัยน์ตา ท่านต้องชักดาบอยู่ตลอดเวลาไม่หยุดยั้ง มิเช่นนั้นท่านต้องเคลิ้มหลับไป"

โต้วจับฉิกฝืนยิ้มกล่าว

"ตอนนี้นับว่าข้าพเจ้าเข้าใจความหมายของคำ 'พรสวรรค์' แล้ว"

มาถึงสุดปลายของตรอกแล้ว ถนนที่ด้านนอกยิ่งมืดกว่า

ตอนนี้เป็นเวลาดึกสงัด

โป้วอั้งเสาะพลันพลิ้วตัวขึ้นหลังคาบ้านหลังสูงที่สุด มุมมืดทั้งหลายล้วนอยู่ใต้สายตาหมดสิ้น

ความจริงโป้วอั้งเสาะมิใช่ฆ่าคนให้ผู้อื่นดู ในครั้งนี้ยิ่งไม่อาจให้ผู้อื่นใดได้เห็นเด็ดขาด

ในที่สุด โต้วจับฉิกพุ่งตัวตามติดขึ้นไปถาม

"ท่านต้องการทำอย่างไรกับข้าพเจ้า?"

"ต้องการให้ท่านตาย"

"ต้องการให้ข้าพเจ้าตายจริง ๆ?"

"ตอนนี้ท่านเป็นคนตายไปแล้ว"

โต้วจับฉิกไม่เข้าใจ โป้วอั้งเสาะจึงอธิบาย

"นับแต่บัดนี้ ท่านอย่างน้อยต้องตายเป็นเวลาหนึ่งปี"

โต้วจับฉิกครุ่นคิด คล้ายดั่งเข้าใจมาได้บ้าง แต่ยังคงมิใคร่เข้าใจนัก โป้วอั้งเสาะจึงอธิบายต่อ

"กระทั่งโลง ข้าพเจ้าก็เตรียมให้ท่านเรียบร้อยแล้ว อยู่ในสุสานร้างบนเนินนอกเมืองนี่เอง"

"ในโลงใช่ยังมีของอื่นอีก?"

"ยังมีคนอีกสามคน"

"คนเป็น ๆ?"

"แต่มีคนมากหลาย ต่างต้องการให้พวกมันตายไป"

"ท่านใช่ว่าต้องให้พวกมันมีชีวิตรอดต่อไป?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะตอบ

"ดังนั้น ท่านจะต้องหาสถานที่เร้นลับและปลอดภัยสักแห่งหนึ่ง ไม่อาจให้ผู้ใดหาพวกมันพบเป็นอันขาด"

ดวงตาโต้วจับฉิกแจ่มใสกว่าเดิม สวนคำทันที

"จากนั้น ข้าพเจ้าจึงลำเลียงโลงกลับ ประกอบพิธีฝังศพตัวเองอย่างมีเกียรติ?"

"ท่านต้องตาย เนื่องเพราะไม่มีผู้ใดคาดคิดไปสืบหาร่องรอยของคนที่ตายไปแล้ว"

"อย่าว่าแต่ ข้าพเจ้ายังตายกับมือท่าน ทุกผู้คนต่างแน่แก่ใจ นี่คือเงื่อนไขที่ท่านตกลงกับเบ๊คุน ท่านฆ่าข้าพเจ้าให้แก่มัน มันก็ช่วยคนสามคนนั้นให้แก่ท่าน"

ตอนนี้นับว่ามันเข้าใจมาได้แล้ว ความจริงเป็นเรื่องรวบรัดง่ายดาย เพียงแต่ว่าโป้วอั้งเสาะกระทำให้มันซับซ้อนเท่านั้น

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"ข้าพเจ้ามิอาจไม่ระวังตัวเป็นพิเศษ เพราะฝีมือพวกมันออกจะอำมหิตโหดเหี้ยมเกินไป"

"พวกมันเป็นเหล่าใดกันแน่?"

"เอี้ยบ้อกี๋ เซียวซี่บ้อ กงซุนตู้ ยังมีดาบเทียนอ๊วงจ้ำกุ้ยตออีกเล่มหนึ่ง"

โป้วอั้งเสาะมิได้ระบุนามกงจื้ออู้ไปด้วย เพราะไม่ต้องการให้โต้วจับฉิกตระหนกขวัญเสีย

แต่นามของสี่คนนั้น เพียงพอจะให้ผู้มีขวัญแปดดวงต้องตระหนกจนฝ่อแล้ว

โต้วจับฉิกประสานสายตาโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง พลางกล่าว

"พวกมันจะจัดการท่าน ท่านย่อมไม่ยอมปล่อยพวกมันเช่นกัน?"

โป้วอั้งเสาะมิได้ปฏิเสธ โต้วจับฉิกกล่าวต่อ

"ท่านจัดการเรื่องที่นี้เรียบร้อยแล้ว ใช่ว่าจะไปหาพวกมันทันที?"

โป้วอั้งเสาะก็มิได้ปฏิเสธ โต้วจับฉิกพลันถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้ามิใช่กลัวพวกมัน เนื่องเพราะข้าพเจ้าเป็นคนตายแล้ว คนตายไม่ต้องกลัวผู้อื่นใดอีก แต่ว่าท่าน..."

มันมองหน้าโป้วอั้งเสาะ แล้วลดลงมองดาบดำสนิทในมือเล่มนั้น พลันหัวร่อกล่าว

"อาจบางทีที่สมควรวิตกมิใช่ท่าน แต่เป็นพวกมัน อีกหนึ่งปีให้หลัง ไม่แน่ว่าพวกมันต่างเป็นคนตายไปหมดสิ้นแล้ว"

สายตาของโป้วอั้งเสาะอยู่ในที่สุดแสนไกล ร่างก็คล้ายไปในที่สุดแสนไกล

ที่สุดแสนไกลเป็นความมืดมิด

...จันทร์เพ็ญ (เม่งง้วย) ลาลับ นางแอ่นโบยบินสู่ใต้ (อี้น้ำปวย) มันใช่จะยังมีโอกาสได้พบพวกมันอีกหรือไม่?

โป้วอั้งเสาะกำดาบแนบแน่น จนอีกเนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวช้า ๆ

"มีบางเวลา ข้าพเจ้าก็หวังให้มีเก้าชีวิต จะรับมือกับพวกประดานั้น มีชีวิตเดียวออกจะน้อยเกินไป"

หุบเขาที่เปลี่ยวร้าง พื้นดินที่แตกระแหง

หมู่บ้านเชิงเขามีเพียงสิบกว่าหลังคาเรือน บ้านหลังเล็ก ๆ ที่เชิงเขามีรั้วไม้ไผ่ ในรั้วมีดอกไม้สีเหลืองอยู่หลายพุ่ม

โต้วจับฉิกยืนดูพุ่มไม้ดอกสีเหลืองที่ริมรั้วในระยะไกล ดวงตาคล้ายมีประกายนุ่มนวลกว่าเดิม

มาถึงที่นี้ มันคล้ายมิใช่เป็นผู้แกร่งกร้าวห้าวหาญที่มีเก้าชีวิตอีกแล้ว คล้ายดั่งกลับกลายเป็นคนชนบทที่สัตย์ซื่อสมถะ

โป้วอั้งเสาะคล้ายมีความสะทกสะท้อนอย่างมากหลายเช่นกัน

โป้วอั้งเสาะเพิ่งออกมาจากบ้านหลังน้อย ตอนออกมา เต๊าะเง็กเจ็งกับทารกหลับใหลไปแล้ว

"...พวกท่านสงบใจอยู่ในที่นี้สืบไปเถิด ต้องไม่มีผู้ใดหามาถึงที่นี้แน่"

"...ท่านเล่า? ท่านจะไป?"

"...ข้าพเจ้าไม่ไป ข้าพเจ้าก็จะอยู่ที่นี้สักหลายวัน"

โป้วอั้งเสาะน้อยครั้งนักจะโป้ปด แต่ครานี้กลับจำเป็นต้องโป้ปด

โป้วอั้งเสาะมิอาจไม่โป้ปด เนื่องเพราะมิอาจไม่ไป ในเมื่อจะไป ไยต้องเพิ่มความหดหู่รันทดให้มากกว่านี้?

โป้วอั้งเสาะถอนใจเบา ๆ กล่าว

"นี่เป็นสถานที่ดียิ่ง ได้มาอยู่โดยสุขสงบชั่วชีวิต ต้องเป็นคนมีบุญวาสนาอย่างยิ่ง"

โต้วจับฉิกฝืนยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้ากำเนิดและเติบใหญ่ในที่นี้เอง ความจริงข้าพเจ้าก็พอจะเป็นคนมีบุญวาสนาได้"

"แล้วท่านไฉนจึงต้องไป?"

โต้วจับฉิกอึ้งเป็นเวลาเนิ่นนาน พลันย้อนถาม

"ท่านเห็นดอกไม้เล็ก ๆ สีเหลืองที่ริมรั้วไม้ไผ่หรือไม่?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะ โต้วจับฉิกกล่าวต่อ

"นั่นเป็นดรุณีน้อยนางหนึ่งปลูกไว้ ดรุณีที่ตาโต ๆ หางเปียยาว ๆ"

"ตอนนี้นางไปที่ใด?"

โต้วจับฉิกมิได้ตอบ และไม่จำเป็นต้องตอบ น้ำตาที่ในดวงตาได้ตอบทุกประการแทนมันจนชัดเจนแล้ว

...ดอกไม้เหลืองยังอยู่ ดรุณีผู้ปลูกดอกไม้กลับไม่อยู่แล้ว!

จนอีกเนิ่นนานให้หลัง โต้วจับฉิกจึงได้กล่าวช้า ๆ

"ความเป็นจริง ข้าพเจ้าควรมาอยู่เป็นเพื่อนนางในที่นี้เสียแต่เนิ่นนานแล้ว. หลายปีที่ผ่าน นางจะต้องเงียบเหงาว้าเหว่อย่างยิ่ง"

...คนเมื่อตายไปแล้ว ใช่รู้สึกเงียบเหงาว้าเหว่เช่นกันหรือไม่?

โป้วอั้งเสาะพลันล้วงตั๋วแลกเงินปึกนั้นออกมา ยื่นให้โต้วจับฉิก พลางกล่าว

"นี้เป็นเงินที่เบ๊คุนคิดจะใช้มาซื้อชีวิตของท่าน พวกท่านจะใช้จ่ายเยี่ยงไรต่างมิต้องรู้สึกละอายใจ"

"ท่านไฉนไม่มอบแก่นางด้วยตนเอง หรือท่านจะไปในตอนนี้เลย?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะ โต้วจับฉิกถามอีก

"หรือท่านไม่อำลากับนางก่อน?"

"ในเมื่อจำต้องไป ไยต้องอำลา?"

"ท่านกระทำเรื่องราวแก่นางมากหลายปานนี้ นางต้องเป็นคนใกล้ชิดสนิทสนมกับท่านอย่างยิ่ง ท่านอย่างน้อยก็ควร..."

"ท่านกระทำเรื่องราวแก่ข้าพเจ้ามากหลายปานนี้ แต่ท่านมิใช่เป็นญาติของข้าพเจ้า"

"แต่พวกเราเป็นมิตรสหาย"

"ข้าพเจ้าไม่มีญาติ และไม่มีมิตรสหาย"

อาทิตย์สนธยาใกล้ลาลับ โป้วอั้งเสาะเดินอยู่ในแสงสนธยา เท้าก้าวต่อไปมิได้หยุด แต่เดินยิ่งเชื่องช้า คล้ายดั่งมีหาบที่หนักอึ้งทับอยู่บนบ่าก็ปาน

...มันไม่มีญาติจริง ๆ? ไม่มีมิตรสหายจริง ๆ?

โต้วจับฉิกเหม่อมองดูเงาหลังที่โดดเดี่ยวเดียวดายของโป้วอั้งเสาะอยู่เนิ่นนานพลันส่งเสียงดัง ๆ

"ข้าพเจ้าลืมบอกท่านเรื่องหนึ่ง เบ๊คุนตายไปแล้ว ถูกคนใช้เชือกล่ามคอแขวนอยู่ในลูกกรงของร้านน้ำชาเต็งเซียน"

โป้วอั้งเสาะถามโดยมิได้หันหน้า

"ผู้ใดฆ่ามัน?"

"ไม่ทราบ ไม่มีคนทราบ ข้าพเจ้าเพียงทราบ ฆาตกรที่ฆ่ามัน ก่อนจะไปได้ทิ้งวาจาอยู่สองประโยค"

วาจาสองประโยคนั้น ใช้โลหิตสด ๆ เขียนไว้

'...นี่เป็นครั้งแรกที่ฆ่าคนโดยมิได้รับค่าตอบแทนของเรา และก็เป็นการฆ่าคนครั้งสุดท้ายของเราด้วย'

แสงสนธยายิ่งจางจนเลือนราง แต่ดวงตาโป้วอั้งเสาะพลันมีประกายสุกใส

โป้วอั้งเสาะย่อมทราบเป็นผู้ใดลงมือ และก็มีแต่โป้วอั้งเสาะเท่านั้นที่ทราบ

คำพูดสองประโยคนั้น เป็นทิ้งไว้ให้แก่โป้วอั้งเสาะโดยเฉพาะ

ในที่สุด ตู้แซก็ได้วางดาบฆาตกรของมันแล้ว

คนประเภทนี้ หากตกลงใจเมื่อใด ก็ต้องไม่มีวันกลับกลายตลอดกาลนาน

...แต่เราเล่า?

...ในมือของเราไยมิใช่เป็นดาบฆาตกรเช่นกัน? เราต้องรอจนเมื่อใดจึงสามารถวางมันได้?

โป้วอั้งเสาะกำด้ามดาบแนบแน่น ประกายสุกใสในดวงตาสลัวลงอีกครา

โป้วอั้งเสาะยังไม่อาจวางดาบเล่มนี้!

ขอเพียงในโลกยังมีคนประเภทกงจื้ออู้อยู่ โป้วอั้งเสาะก็ไม่อาจวางดาบเล่มนี้...ไม่อาจโดยเด็ดขาด!

เที่ยงตรง อาทิตย์เจิดจ้าอยู่กลางฟ้า

เมื่อโป้วอั้งเสาะเดินออกมาจากโรงเตี๊ยม รู้สึกคึกคักแจ่มใสอย่างยิ่ง เพียงพอจะต่อต้านกับอุปสรรคและอันตรายทั้งมวลแล้ว

โป้วอั้งเสาะหลับเป็นเวลาหนึ่งวันเต็ม ๆ นอนแช่อยู่ในน้ำร้อนครึ่งชั่วยามเต็ม ๆ ความอ่อนล้าระโหยในหลายวันนี้ หลั่งไหลออกไปพร้อมกับน้ำโสโครกสีดำคล้ำนั้น

หลายปีมานี้ โป้วอั้งเสาะมิใคร่ยอมชักดาบนัก เพราะรู้สึกใช้ดาบไปคลี่คลายปัญหา มิใช่เป็นวิธีประเสริฐที่สุดเลย

แต่ตอนนี้ ความคิดเห็นได้เปลี่ยนแปรไปแล้ว ดังนั้นจึงต้องปลุกปลอบใจให้เข้มแข็งคึกคัก

เนื่องเพราะฆ่าคนมิเพียงเป็นเรื่องสุรุ่ยสุร่ายอย่างยิ่งเท่านั้น ยังจำต้องมีพละกำลังและจิตใจที่แจ่มใสคึกคักอีกด้วย

ตอนนี้แม้ยังไม่ทราบพวกเหล่านั้นซ่อนตัวอยู่ในแห่งหนใด แต่โป้วอั้งเสาะเชื่อมั่น ต้องสามารถสืบทราบร่องรอยมาได้

แต้เกี๊ยกเป็นคนตัดไม้ อายุยี่สิบเอ็ดปี ยังเป็นโสด อยู่ในบ้านไม้หลังเล็ก ๆ กลางป่าบนเขา แต่ละวันลงจากเขามาเพียงครั้งเดียว ใช้ฟืนแห้งของมันไปแลกข้าวสาร เกลือ เนื้อ และสุรา บางครั้งคราก็ไปในตรอกมืดครึ้มทางหลังประตูเมือง หาสตรีที่มีราคาต่ำสักครั้ง

ฟืนที่มันตัดมา มักขายให้แก่ร้านน้ำชาที่ริมถนนใหญ่ ฟืนของมันแห้งและถูก ดังนั้นเจ้าของร้านน้ำชามักจะรั้งมันไว้ดื่มชาสักชามหนึ่งค่อยไป บางครามันก็ยอมเสียเงินซื้อสุราสักป้านหนึ่ง

แม้เมื่อดื่มสุราแล้ว มันก็มิใคร่เอ่ยปาก มันมิใช่เป็นคนปากมาก

แต่ในสองวันนี้ มันกลับชมชอบเล่านิทานอย่างยิ่ง นิทานเรื่องเดียวกันอย่างน้อยเล่าไม่ต่ำกว่าสามสิบครั้ง

แต่ละครั้งที่มันเริ่มเล่า เป็นต้องย้ำอย่างหนักแน่นก่อนว่า

"นี่เป็นเรื่องที่จริงแท้แน่นอน เราเห็นกับตามาชัด ๆ มิเช่นนั้นเราก็ต้องไม่ยอมเชื่อเด็ดขาด"

เรื่องในนิทาน เกิดขึ้นเมื่อเที่ยงวันของสามวันก่อน มันเห็นในป่ามีประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง

พวกท่านต้องคาดฝันไม่ถึง ในโลกจะมีดาบเช่นนั้น ประกายดาบเพียงวูบขึ้นแวบหนึ่ง อาชาพ่วงพีที่เข้มแข็งคึกคักถึงกับถูกฟันขาดเป็นสองท่อน

มีบุรุษหนุ่มคนหนึ่งที่ดูไปคล้ายเป็นกงจื้อกรุ้มกริ่มสำรวม กระบี่ที่ใช้ถึงกับเป็นสีแดงฉานสดใสปานโลหิต มิว่าผู้ใดเพียงสัมผัสถูกกระบี่เล่มนั้น เป็นต้องล้มลงนอนทันที

ยังมีสหายอีกผู้หนึ่ง สีหน้าขาวจนเขียว ขาวจนคล้ายแก้วผลึกใส

คนผู้นั้นยิ่งน่าสะพรึงกลัว...

นิทานเรื่องเดียวกัน แม้จะเล่ามากกว่าสามสิบครั้ง ผู้เล่ายังคงเล่าด้วยความตื่นเต้นฝังใจ ผู้ฟังยังคงฟังอย่างสนุกสนานดั่งเดิม

แต่ในครั้งนี้ มันถึงกับเล่ายังมิทันจบก็ต้องหุบปากไว้ เนื่องเพราะมันพลันพบเห็น มีคนหน้าซีดขาวผู้หนึ่งมายืนอยู่เบื้องหน้ามัน ดวงตาที่คล้ายประกายกระบี่คมกริบ จับจ้องมองมันแน่วนิ่ง

ดาบสีดำสนิท ประกายดาบที่วูบขึ้นดั่งสายฟ้าแลบ ท่าโลหิตกระจัดกระจาย...

แต้เกี๊ยกรู้สึกกระเพาะหดลงอย่างรุนแรง แทบต้องอาเจียนออกมาอีก

มันคิดจะหนี แต่สองเท้ากลับพาลอ่อนระทวย

โป้วอั้งเสาะจับตามองมันแน่วนิ่ง พลันส่งเสียง

"เล่าต่อไป"

แต้เกี๊ยกพยายามฝืนให้มีรอยยิ้มกล่าว

"เล่า...เล่ากระไร?"

"วันนั้น หลังจากเราไปแล้ว ท่านพบเห็นเรื่องราวใดอีก?"

แต้เกี๊ยกเช็ดเหงื่อพลางตอบ

"ข้าพเจ้าเห็นเรื่องราวมากหลาย แต่ต่างมิได้เห็นชัดเจน"

มันมิใช่โป้ปดมดเท็จทั้งสิ้น มันในตอนนั้นนับว่าถูกขู่ขวัญสลบไสลไปแล้วจริง ๆ

เรื่องที่โป้วอั้งเสาะต้องการทราบที่สุดมีอยู่เพียงประการเดียว คือ

"คนที่ใช้กระบี่สีแดงผู้นั้น ตอนหลังเป็นอย่างไร?"

ครั้งนี้ แต้เกี๊ยกตอบรวดเร็วอย่างยิ่ง

"มันตายแล้ว"

มือโป้วอั้งเสาะกำแนบแน่นกว่าเดิม หัวใจวาบหวิวแทบหยุดเต้น ตลอดร่างเย็นยะเยียบแล้ว เนิ่นนานให้หลังจึงสามารถเปล่งเสียง

"มันตายอย่างไร? เป็นผู้ใดฆ่ามัน?"

"มันความจริงไม่ตายก็ได้ หลังจากท่านขับรถออกไปแล้ว มันช่วยต้านสามคนแทนท่าน ผู้อื่นต่างคล้ายไม่กล้าไปกระทบกระบี่มัน ดังนั้นมันจึงได้โอกาสเตลิดหนีไป เป็นการหนีที่รวดเร็วจนคล้ายกระแสลมจริง ๆ"

ตอนปากมันส่งเสียง ในใจยังคิดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้น สีหน้าก็แปรเปลี่ยนไปมากมายตามความรู้สึก

แต่มันเล่าจนขึ้นใจ ดังนั้นมันจึงส่งเสียงต่อไปโดยเร็ว

"แต่เสียดาย มันเพิ่งพุ่งเข้าไปในป่าข้างทาง ประกายดาบที่ฟันม้าสายนั้นพุ่งออกจากป่าอีกครา มันแม้จะหลบดาบแรกพ้น แต่คนผู้นั้นได้ฟันดาบที่สองออกมาอีก และยังเป็นดาบที่เร็วขึ้นกว่าเดิมทุกดาบ"

มันมิได้เล่าต่อไป และไม่จำเป็นต้องเล่า เนื่องเพราะผลสุดท้ายของเรื่องราวทุกผู้คนต่างทราบแล้ว

ด้านหน้าเป็นเทียนอ๊วงจ้ำกุ้ยตอ ด้านหลังเป็นพวกกงซุนตู้กับเซียวซี่บ้อ มิว่าผู้ใดที่อยู่ในสถานการณ์เช่นนั้น ผลที่จะเกิดก็ต้องเป็นเช่นเดียวกัน

โป้วอั้งเสาะอึ้งเงียบงัน มาตรว่าสีหน้าเฉื่อยชาเช่นปกติ แต่หัวใจคล้ายดั่งมีม้าหมื่น ๆ พัน ๆ กำลังเหยียบย่ำอยู่

จันทร์เพ็ญลาลับ นางแอ่นโบยบินจากไป ไม่มีวันได้กลับมาอีกแล้วชั่วกาลนาน

โป้วอั้งเสาะอึ้งอยู่เนิ่นนานอย่างยิ่งจึงถาม

"คนผู้นั้นเป็นคนเช่นไร?"

แต้เกี๊ยกรีบตอบ

"ผู้นั้นดูไปนับว่าคล้ายทหารเทพยดา และก็นับว่าคล้ายจอมอสูรร้าย ยืนอยู่ในที่นั้น อย่างน้อยต้องสูงกว่าคนธรรมดาอีกศีรษะหนึ่ง หูห้อยห่วงทอง สวมเสื้อผ้าที่ตัดเย็บจากหนังสัตว์ ดาบที่ถืออยู่ อย่างน้อยต้องยาวเจ็ดแปดเชียะ"

"ภายหลังเล่า?"

"คนที่มีฉายาโต้วจื้อ (คนครัว) คิดจะสับสหายของท่านเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยไปต้มในหม้อ แต่คนที่เดินหมากรุกกลับยืนกรานคัดค้าน ภายหลัง..."

มันระบายลมจากปากเฮือกหนึ่งแล้วเล่าต่อ

"ภายหลัง พวกมันก็มอบซากศพของสหายท่านให้แก่หลวงจีนในวัดโบราณเทียนเล้ง (มังกรฟ้า)"

"วัดโบราณเทียนเล้งอยู่ที่ใด?"

"ฟังว่า อยู่ที่ประตูเมืองทิศเหนือ แต่ข้าพเจ้ามิเคยไป น้อยคนนักจะไปที่วัดนั้น"

"แล้วพวกมันมอบให้แก่หลวงจีนรูปใด?'

"วัดโบราณเทียนเล้งคล้ายมีหลวงจีนอยู่เพียงรูปเดียว เป็นหลวงจีนวิกลจริต ฟังว่า มัน..."

"มันเป็นไร?"

สีหน้าแต้เกี๊ยกเปลี่ยนแปรเป็นบิดเบี้ยวปั้นยาก คล้ายดั่งคิดจะอาเจียนอีกครา ชั่วครู่จึงตอบ

"ฟังว่า มันมิเพียงวิกลจริตเท่านั้น ยังชมชอบกินเนื้อคนอย่างที่สุดอีกด้วย"

แสงอาทิตย์ร้อนแรงดั่งเปลวไฟ ถนนร้อนระอุปานเตาใหญ่

โป้วอั้งเสาะเดินอย่างเงียบงันอยู่ในเตา ไม่มีเหงื่อหลั่งไหลแม้สักหยดหยาด และก็ไม่มีน้ำตาแม้สักหยดหยาด

โป้วอั้งเสาะเหลือแต่โลหิตพอจะหลั่งไหลเท่านั้น

'ตอนมีโอกาสนั่งรถ ข้าพเจ้าต้องไม่เดินเด็ดขาด ข้าพเจ้าชิงชังการเดิน'

โป้วอั้งเสาะพอดีเป็นตรงข้ามกับอี้น้ำปวย หากมีเวลาให้เดิน ต้องไม่ยอมนั่งรถม้าเด็ดขาด

คล้ายดั่งจงใจทรมานเท้าทั้งสองของตัวเอง เนื่องเพราะเท้าทั้งสองนี้ ได้นำพาความไม่สะดวกและเจ็บแค้นแก่โป้วอั้งเสาะมามากหลายเกินไป

'...มีบางครั้ง เรายังหลับในตอนเดินทางได้'

โป้วอั้งเสาะตอนนี้ย่อมไม่หลับ แต่ในดวงตามีประกายที่พิกลพิสดารอย่างยิ่ง มิใช่เป็นเจ็บแค้นรันทด แต่เป็นคลางแคลงสงสัย ครุ่นคิดคำนึง

จากนั้น พลันย้อนกลับไปทางเดิมอีกครา

โป้วอั้งเสาะได้คิดถึงเรื่องอันใด?

ใช่หรือไม่ว่า ยังมีความสงสัยที่ครุ่นคิดมิเข้าใจ จะต้องย้อนกลับไปหาคนตัดไม้วัยฉกรรจ์ผู้นั้น?

แต่แต้เกี๊ยกมิได้อยู่ในร้านน้ำชาแล้ว เจ้าของร้านน้ำชาได้บอกแก่โป้วอั้งเสาะ

"มันเพิ่งไป สองวันนี้มันมักเล่านิทาน มันจะต้องนั่งอยู่จนพลบค่ำจึงยอมไป แต่วันนี้กลับหลบไปเร็วผิดธรรมดา"

กับผู้ที่หน้าซีดขาวมือกำดาบสีดำสนิทนี้ เจ้าของร้านน้ำชาก็มีความหวาดหวั่นพรั่นพรึงอย่างยิ่ง ดังนั้นจึงบอกเล่าด้วยความระมัดระวัง ละเอียดลออเป็นพิเศษ

"และมันไปอย่างเร่งร้อนลนลาน คล้ายดั่งมีเรื่องเร่งร้อนใดจะรีบไปกระทำก็ปาน"

"มันไปในเส้นทางสายใด?"

เจ้าของร้านน้ำชาชี้ไปในตรอกตรงข้าม ตอบด้วยสีหน้าประหลาดพิกล

"ในตรอกนั้นมีคู่ขาคนหนึ่งนามเซี่ยวท้อ มันต้องไปหานางแน่"

ตรอกแคบเล็กที่มืดครึ้มสกปรก ในร่องน้ำคร่ำระเหยกลิ่นเหม็นชวนสะอิดสะเอียน สิ่งปฏิกูลกองอยู่ระเกะระกะ

แต่โป้วอั้งเสาะคล้ายมิได้รู้สึกเลย

ดวงตามันเป็นประกายแวววาว มือที่กำดาบเน้นแนบแน่นจนเส้นเลือดขึ้นโปน คล้ายดั่งกระหยิ่มยินดียิ่ง พลุ่งพล่านดาลใจยิ่ง

โป้วอั้งเสาะได้คิดถึงเรื่องราวใดกันแน่?

ที่หลังบานประตูซอมซ่อ มีสตรีนางหนึ่งเดินชดช้อยออกมา โป้วอั้งเสาะจึงถามนาง บ้านเซี่ยวท้ออยู่ที่ใด?

เมื่อนางชี้บอกให้แล้ว โป้วอั้งเสาะเร่งฝีเท้าไปโดยเร็ว

ทั้งตรอกมีแต่ประตูบานนี้สดใสที่สุด กระทั่งสียังมิได้หลุดออก

ดูท่าเซี่ยวท้อมิเพียงมีลวดลายไม่เลวเท่านั้น การค้าก็ต้องไม่เลวอย่างยิ่ง

หลังประตูเงียบวังเวง ไม่มีเสียงใด ๆ

บุรุษวัยฉกรรจ์ที่มีพละกำลังเข้มแข็ง กับนางคณิกาที่มีการค้าไม่เลว เมื่อร่วมอยู่ในห้องเดียวกัน ไฉนเงียบวังเวงถึงปานนี้ได้?

ประตูแม้ลงกลอน แต่ไม่มั่นคงนัก สตรีที่มีอาชีพเยี่ยงนี้ มิจำเป็นต้องการกลอนประตูที่แข็งแรงเลย

เฉกเช่นกับพวกนาง ต้องไม่มีสายรัดเอวที่เหนียวแน่นแก้ยากเด็ดขาด

ผลักประตูออก ภายในคือห้องโถงของนาง และก็เป็นห้องนอนของนาง ผนังทุกด้านแขวนรูปลามกไว้มากมาย

เซี่ยวท้อตายไปแล้ว ตายเคียงคู่กับแต้เกี๊ยกบนเตียง โลหิตสด ๆ ชโลมผ้าปูนอนแดงฉาน โลหิตไหลออกจากเส้นเลือดใหญ่ที่ก้านคอ ดาบเดียวปลิดชีวิต!

ฆาตกรมิเพียงมีดาบที่คมอย่างยิ่ง ยังมีความชำนาญอย่างยิ่งอีกด้วย

โป้วอั้งเสาะไม่แตกตื่นสงสัยเลย หรือเรื่องนี้จะอยู่ในความคำนวณก่อนแล้ว?...

โป้วอั้งเสาะกำลังครุ่นคิด

...คนที่ปกติมิใช่ปากมาก ไฉนไปเล่านิทานในร้านน้ำชาตลอดทั้งวัน กระทั่งฟืนก็ไม่ตัดแล้ว

...มันดื่มสุรา กินเนื้อ และยังเที่ยวหญิงคณิกา ย่อมต้องไม่มีเงินสะสมเหลือไว้

...อย่างนั้น สองวันนี้มันไม่ทำงาน ไฉนยังมีเงินมาหาเชี่ยวท้ออีก?

...และนิทานมันก็เล่าคล่องแคล่วขึ้นใจเกินไป ตื่นเต้นเร้าใจเกินไป กระทั่งสีหน้าความรู้สึกยังผสานกับนิทานที่เล่าจนกลมกลืนยิ่ง คล้ายดั่งได้ฝึกมาเป็นเวลาเนิ่นนานแล้วก็ปาน

จากเบาะแสเหล่านี้ พอจะสืบสาวได้ผลสรุปที่กระจ่างยิ่ง

...มันจงใจไปเล่านิทานในร้านน้ำชาซึ่งมีผู้คนไปชุมนุมมากที่สุดอยู่ไม่หยุดยั้งก็เพื่อต้องการให้โป้วอั้งเสาะไปหามัน

พวกกงซุนตู้ต้องให้เงินมันจำนวนหนึ่ง ให้มันกล่าวโป้ปดแก่โป้วอั้งเสาะฟัง

...ดังนั้น ตอนนี้พวกมันจึงฆ่ามันเพื่อปิดปาก

เพียงแต่ว่า ผลสรุปนี้แม้ถูกต้องแน่นอน แต่ยังมีปัญหาที่น่ากังขาอยู่หลายสถาน

...ในนิทานที่มันเล่า มีประการใดเป็นความจริง? ประการใดเป็นความเท็จ?

...พวกมันไฉนต้องการให้มันเล่าความเท็จ? เพราะต้องการปกปิดฆาตกรตัวจริงที่ฆ่าอี้น้ำปวย? หรือเพราะต้องการล่อให้โป้วอั้งเสาะไปในวัดโบราณเทียนเล้ง?

โป้วอั้งเสาะมิอาจแน่แก่ใจ แต่ตกลงใจแน่วแน่ แม้วัดโบราณเทียนเล้งจะเป็นหลุมพรางที่ฆ่าคนได้ ก็ต้องไปแน่นอนเด็ดขาด

ขณะเวลานั้นเอง สตรีเปลือยเปล่าที่นอนอยู่ในกองโลหิตพลันดีดตัวขึ้นดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง ทั้งยังล้วงมีดออกมาจากใต้หมอน แทงควับเข้าใส่ทรวงอกโป้วอั้งเสาะ!

ในตู้เสื้อผ้าที่อยู่ด้านหลังก็มีคนถลันออกมาอีกผู้หนึ่ง ทวนเงินในมือของมันทะลวงแทงใส่กลางหลังโป้วอั้งเสาะดั่งอสรพิษฉกเหยื่อ

นี่เป็นไม้ตายที่ไม่มีผู้คนคาดคิดได้เด็ดขาด!

แต้เกี๊ยกตายไปแล้วจริง ๆ ไม่มีคนคาดคิด สตรีที่นอนตายอยู่ข้างกายแต้เกี๊ยกยังมีชีวิตอยู่!

และต้องไม่มีผู้ใดไปสนใจสังเกต สตรีต่ำทรามที่นอนเปลือยเปล่าอยู่ในกองโลหิตจนละเอียดนักแน่

ยิ่งไม่มีผู้ใดสามารถคาดคิด สตรีนางนี้มิเพียงลงมือด้วยความอำมหิตโหดเหี้ยม

แม่นยำอย่างยิ่งเท่านั้น ยังรวดเร็วดั่งสายฟ้าแลบอีกด้วย!

โป้วอั้งเสาะมิได้เคลื่อนไหว และมิได้ชักดาบ ไม่มีความจำเป็นต้องปัดป้องหลบหลีกเลย!

พริบตาเดียวกันนั้น มีประกายอาวุธวูบขึ้นที่นอกประตูแวบหนึ่ง พุ่งเฉียดผ่านก้านคอของผู้ที่ถือทวนเงิน เข้าตรึงในคอหอยของสตรีที่เปลือยเปล่า

โลหิตฉีดจากก้านคอของบุรุษผู้นั้นเป็นสายยาวราวเกาทัณฑ์ ร่างสตรีเปลือยเปล่าที่เพิ่งดีดขึ้นจากเตียงร่วงหล่นลงอีกครา

ประกายมีดพอวูบขึ้นแวบเดียว ก็ปลิดชีวิตของสองคนไปได้อย่างง่ายดาย

โลหิตกระเซ็นเป็นฟูฝอยลงมา

โป้วอั้งเสาะหันกายช้า ๆ ก็เห็นเซียวซี่บ้อที่ปากประตู

ในมือมันยังมีมีดสั้นอีกเล่มหนึ่ง ครั้งนี้มิได้แต่งเล็บ เพียงแต่จับตาเย็นชาจ้องมองโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง

โป้วอั้งเสาะส่งเสียงเย็นชา

"มีดเดียวสองชีวิต มีดที่เยี่ยมยิ่ง"

"เยี่ยมยิ่งจริง ๆ?"

"ถูกแล้ว เยี่ยมยิ่งจริง ๆ"

เซียวซี่บ้อหันกายเดินออกไปสองก้าว เบือนหน้ามาถามอีกครา

"ท่านย่อมดูออกว่าข้าพเจ้ามิใช่ต้องการช่วยท่าน?"

โป้วอั้งเสาะร้องอ้อ เซียวซี่บ้อกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าเพียงแต่ต้องการให้ท่านได้เห็นมีดของข้าพเจ้าเท่านั้น"

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเห็นแล้ว"

"ท่านเห็นข้าพเจ้าลงมือสามครั้ง ยังมีสองครั้งที่ซัดใส่ท่าน กับการลงมือของข้าพเจ้า ไม่มีผู้ใดในโลกจะเห็นชัดเจนยิ่งกว่าท่านอีกแล้ว"

"อาจเป็นได้"

"เอี๊ยบไคเป็นสหายของท่าน ท่านก็ย่อมเคยเห็นการลงมือของมัน?"

โป้วอั้งเสาะยอมรับ ย่อมเคยเห็นมา และมิเพียงครั้งหนึ่งด้วย

เซียวซี่บ้อกล่าวต่อ

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเพียงต้องการถามท่านเรื่องเดียว หากท่านไม่ต้องการบอก ข้าพเจ้าก็ไม่ตำหนิท่าน"

"ท่านถาม"

"มีดบินของข้าพเจ้า มีที่ใดไม่อาจทัดเทียมเอี๊ยบไคได้?"

โป้วอั้งเสาะอึ้งอยู่เป็นเนิ่นนานจึงตอบช้า ๆ

"ท่านลงมือประทุษข้าพเจ้าสองครั้ง ครั้งแรกแม้จะทุ่มเทสุดกำลัง แต่ก่อนลงมือได้ส่งเสียงเตือนให้รู้ตัว ครั้งที่สองแม้มิส่งเสียง แต่ตอนลงมือกลับออมกำลังอยู่สองส่วน"

เซียวซี่บ้อมิได้ปฏิเสธ โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อไป

"เนื่องเพราะในใจของท่านเองก็ไม่ทราบควรฆ่าข้าพเจ้าหรือไม่? ท่านไม่มีเหตุผลใดเลยที่จะฆ่าข้าพเจ้าให้ได้ ดังนั้นตอนท่านลงมือจึงขาดความอาจหาญที่เข้มแข็งแกร่งกร้าวไป"

โป้วอั้งเสาะกล่าวช้า ๆ ต่อ

"ผู้ที่เอี๊ยบไคจะฆ่าล้วนเป็นคนที่ต้องฆ่าให้ได้ ดังนั้นมันจึงเข้มแข็งกว่าท่าน"

"มีเพียงประการนี้เท่านั้น?"

"ประการนี้ก็เกินพอแล้ว ท่านจะไม่มีวันทัดเทียมเอี๊ยบไคได้ตลอดกาล"

เซียวซี่บ้อก็อึ้งเป็นเวลาเนิ่นนาน จึงพลันหันกายเดินไปโดยไม่เหลียวหลังอีกเลย

โป้วอั้งเสาะไม่ได้เหลียวหลังเช่นกัน จนเป็นช่วงทางหนึ่ง เซียวซี่บ้อจึงหันหลังมาส่งเสียงดัง ๆ

"ท่านคอยดูไปเถิด ย่อมมีสักวันหนึ่งที่ข้าพเจ้าต้องเข้มแข็งกว่ามัน รอจนถึงวันนั้น ข้าพเจ้าต้องฆ่าท่าน"

โป้วอั้งเสาะส่งเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าต้องรอท่านแน่"

หากจะฆ่าคน อย่าได้ถือสาอาถรรพณ์ใด ๆ

ในครั้งนี้โป้วอั้งเสาะควรฆ่าเซียวซี่บ้อหรือไม่?

...ครั้งนี้ท่านไม่ฆ่ามัน ครั้งหน้าน่ากลัวต้องตายในมีดของมัน'

ครั้งนี้โป้วอั้งเสาะมิได้ลงมืออีก แต่มิได้สำนึกเสียใจเลย เนื่องเพราะได้ทิ้งพันธุ์ไว้เมล็ดหนึ่งอยู่ในหัวใจของเซียวซี่บ้อ

พันธุ์ของคุณธรรม

โป้วอั้งเสาะทราบ พืชพันธุ์เมล็ดนี้จะต้องมีวันผลิดอกออกผลจนได้

วัดโบราณเทียนเล้งก็คือวัดไต้เทียนเล้ง ความจริงเป็นสถานที่มีผู้มานมัสการคับคั่ง มิว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ มันไฉนจึงทรุดโทรมลงจนกลายเป็นวัดร้างไปได้ แต่มีคำเล่าขานที่มากหลายยิ่ง

คำเล่าขานที่ระบาดกว้างที่สุดคือ วัดโบราณที่ผิวเผินภาคภูมิน่าเลื่อมใส ความจริงเป็นรังราคะของพวกอลัชชี สตรีสวยงามที่มากราบไหว้นมัสการ มักจะถูกฉุดคร่าเข้าไปในห้องลับที่มีกลไกของวัด หากมิยินยอมจะถูกตีตายไปทั้งเป็น

ดังนั้น แต่ละคืนข้างแรมที่ไม่มีเดือนดาว ละแวกใกล้เคียงวัดโบราณจะมีวิญญาณของพวกนางออกมาปรากฏเสมอ

กระทั่งในวัดจะมีห้องลับหรือไม่? มีอิสตรีถูกฉุดคร่าไปย่ำยีหรือไม่? ต่างไม่มีผู้ใดสามารถระบุแน่นอน เนื่องเพราะไม่เคยมีผู้ใดเห็นกับตามา

แต่ทว่า หลังจากมีคำเล่าลือเยี่ยงนั้น ผู้ที่มากราบไหว้นมัสการก็เริ่มลดน้อยลงไปตามวันเวลา

นอกวัดโบราณเป็นป่ารกทึบ มาตรว่าเป็นฤดูใบไม้ผลิ ใบไม้ที่ร่วงหล่นก็ยังสุมหนาอย่างยิ่ง

ทางเล็ก ๆ ที่ทอดตรงไปยังซุ้มประตูวัด ถูกใบไม้ร่วงถมทับจนหายไปเนิ่นนานปีแล้ว แม้นับว่าเป็นคนที่เคยมาบ่อยครั้ง เมื่อเข้าในป่าที่รกทึบมืดครึ้ม ยังยากจะจำทางได้

โป้วอั้งเสาะไม่เคยมาเลยสักครั้ง จึงยืนแน่วนิ่งอยู่ในนั้น มองไปมองมารอบข้างล้วนเป็นป่าไม้เช่นเดียวกัน จนมิทราบควรเดินในเส้นทางสายใด

ขณะยืนลังเล พลันมีเสียงฝีเท้าเหยียบบนใบไม้ร่วง แล้วปรากฏหลวงจีนที่เค้าหน้าคมคายแจ่มใส บุคลิกสง่ามีราศี เดินอย่างเชื่องช้ามาบนใบไม้ร่วง จีวรสีขาวนวลที่ครอง สะอาดจนไม่มีฝุ่นละอองแม้สักธลี

วัยของท่านแม้มิสูงนัก แต่ดูออกได้แน่แก่ใจ ต้องเป็นมหาสมณะที่บำเพ็ญศีลมาจนสูงยิ่ง

โป้วอั้งเสาะแม้มิใช่พุทธมามกะที่เคร่งครัด แต่กับหลวงจีนบุคลิกสูงส่งสง่ายังคงให้ความเคารพนับถือเช่นกัน

"ไต้ซือ (มหาสมณะ) จะไปที่ใด?"

"มาจากที่ใดย่อมไปที่นั้น"

หลวงจีนหลุบตาต่ำ สองมือประนมไว้ มิได้เหลือบมองโป้วอั้งเสาะแม้สักแวบเดียว แต่โป้วอั้งเสาะยังคงไม่ยอมทอดทิ้งโอกาสถามทางจากท่าน เพราะตอนนี้ไม่มีเวลาจะให้เดินทางผิดอีกแล้ว จึงส่งเสียง

"ไต้ซือทราบ ไปวัดโบราณเทียนเล้งควรเดินเส้นทางสายใดหรือไม่?"

"เชิญตามเรามา"

ฝีเท้าของหลวงจีนเชื่องช้ามั่นคง ดูไปแม้ทางสายนี้จะทอดไปถึงชมพูทวีป ท่านยังคงต้องไม่เร่งเร็วกว่านี้อีกสักก้าวหนึ่งเด็ดขาด

โป้วอั้งเสาะจึงมีแต่ติดตามช้า ๆ อยู่ด้านหลัง

ฟ้ายิ่งมืดลง ในที่สุดทั้งสองได้มาถึงหน้าเก๋งหกเหลี่ยมเล็ก ๆ สีที่ฉาบลูกกรงเก๋งกะเทาะหลุดร่วง ในเก๋งมีพิณตัวหนึ่ง กระดานหมากรุกแผ่นหนึ่ง สุราป้านหนึ่ง จานหมึกพู่กันชุดหนึ่ง ยังมีเตาเล็ก ๆ อีกใบหนึ่ง

อยู่ในป่าที่สงบร่มรื่น ดีดพิณ เดินหมากรุก แต่งกาพย์กลอน ดื่มสุรา มหาสมณะเฉกเช่นบัณฑิตทรงปัญญา ย่อมมีรสนิยมที่สุนทรีย์เหนือธรรมดาจริง ๆ

โป้วอั้งเสาะแม้มิเคยมีอารมณ์ปลอดโปร่งมาเสพสุขกับความสุนทรีย์เยี่ยงนี้ แต่กับรสนิยมที่สูงส่งของผู้อื่น ยังคงให้ความเคารพเช่นกัน

มหาสมณะที่สง่าภูมิฐานดั่งกระเรียนวิเศษ เดินเข้าไปในเก๋งน้อย ๆ แล้ว หยิบหมากรุกขึ้นตัวหนึ่งก่อน เพ่งมองแน่วนิ่ง ดวงตามีประกายที่ครุ่นคิดอยู่ คล้ายดั่งกำลังใคร่ครวญ จะเดินหมากตานี้เยี่ยงไรก็ปาน

ครั้นแล้ว ท่านได้คีบเม็ดหมากรุกเข้าไปในปากอย่างเชื่องช้า เคี้ยวกรอดแล้วกลืนลงไป

จากนั้น ฟาดพิณแตกละเอียด ยัดเข้าในเตาไฟ จุดไฟให้ลุกขึ้น เทสุราในป้านออกล้างเท้า แต่กลับยกน้ำหมึกเทเข้าไปในป้านสุรา ยกขึ้นต้มบนเตาไฟ แล้วประคองกระดานหมากรุกขึ้นตีถี่เร็วไม่หยุดยั้ง ใบหน้ามีรอยยิ้มที่อิ่มเอิบยินดีปรากฏ ดุจกับรู้สึกเสียงนี้ยังไพเราะกว่าเสียงพิณอีกมากหลายนัก

โป้วอั้งเสาะมองจนตะลึงลานไปแล้ว!!

หลวงจีนที่บำเพ็ญภาวนาจนมีหลักธรรมสูงส่ง หรือจะเป็นหลวงจีนวิกลจริต?

หลวงจีนรูปนั้นพลันเงยหน้าขึ้นหัวร่อให้แล้วกล่าว

"ตอนนี้ท่านคงรู้จักเราเป็นผู้ใดแล้ว? เราคือหลวงจีนวิกลจริตของวัดเทียนเล้ง"

โป้วอั้งเสาะต้องงุนงงจนตะลึงลานอีกครา!

'หลวงจีนรูปนั้นมิเพียงวิกลจริต ยังชมชอบกินเนื้อคนเป็นที่สุด'

หลวงจีนรูปนั้นกวาดตามองโป้วอั้งเสาะขึ้น ๆ ลง ๆ ตลอดเวลา ดุจดั่งพิจารณา ในร่างโป้วอั้งเสาะมีเนื้อพอจะกินได้สักกี่ชั่ง

โป้วอั้งเสาะกลับยังไม่ยินยอมเชื่อ ส่งเสียงอีก

"ท่านเป็นฮวงฮ่อเสียง (หลวงจีนวิกลจริต) จริง ๆ?"

"วิกลจริตก็คือไม่วิกลจริต ไม่วิกลจริตก็คือวิกลจริต ฮิฮิ อาจบางทีผู้วิกลจริตที่แท้จริงมิใช่เรา เป็นท่าน!"

"เป็นข้าพเจ้า?"

"หากท่านไม่วิกลจริต ไฉนไปหาที่ตาย?"

มือโป้วอั้งเสาะกำแน่นทันที สวนคำไป

"ท่านรู้จักข้าพเจ้าเป็นผู้ใด? ทราบว่าข้าพเจ้าไปที่ใด?"

หลวงจีนผงกศีรษะแล้วสั่นศีรษะอีก พลันแหงนหน้าส่งเสียงรำพึง

"จบสิ้นอวสานกัน วัดโบราณเป็นพันปีจะทลายลงแล้วในทะเลมนุษย์ มีแต่คาวโลหิตอยู่ทุกแห่งหน ท่านจะให้หลวงจีนไปที่ใดกัน?"

พลันหิ้วป้านสุราบนเตาไฟขึ้น เทเข้าไปในปาก น้ำหมึกสีดำไหลออกจากมุมปากเป็นเส้นสาย หยดหยาดลงบนจีวรสีขาวนวลที่ไม่มีละอองแม้สักธุลีเป็นจุดแต้ม

ท่านพลันคุกเข่า ตะเบ็งเสียงร่ำไห้สนั่นหวั่นไหว ชี้ทิศตะวันตกพลางร้องสุดเสียง

"ท่านจะไปตายก็รีบเร่งไปเถิด บางครั้งมีชีวิตนับว่ามิสู้ตายไปประเสริฐกว่า"

ขณะเวลานั้นเอง ทางทิศตะวันตกมีเสียงระฆังดังขึ้นมา

มีแต่ระฆังทองเหลืองของวัดโบราณพันปีจึงจะมีเสียงแจ่มใสกังวานถึงปานนี้

หากในวัดโบราณมีเพียงหลวงจีนวิกลจริตอยู่รูปเดียว ผู้ใดเคาะระฆัง?

หลวงจีนที่ตะเบ็งเสียงร่ำไห้พลันกระโดดขึ้นอีกครา ดวงตามีประกายแตกตื่นขวัญเสีย ละล่ำละลักร้อง

"นั่นเป็นระฆังมรณะ ระฆังมรณะพอดัง ก็ต้องมีคนตาย"

ท่านขว้างป้านสุราในมือเข้าใส่โป้วอั้งเสาะ แล้วแผดเสียงอีก

"หากท่านไม่ตาย ผู้อื่นก็ต้องตาย ท่านไฉนไม่รีบเร่งไปตายอีก?"

โป้วอั้งเสาะมองหลวงจีนวิกลจริตแน่วนิ่ง ส่งเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าไป"

ระฆังส่งวิญญาณ

เสียงระฆังหยุดไปแล้ว คลื่นเสียงยังหลงเหลืออยู่

โป้วอั้งเสาะได้ไปถึงหน้าซุ้มประตูใหญ่ของวัดโบราณเทียนเล้ง

สิ่งก่อสร้างสีเทาซีดแม้จะเก่าจนทรุดโทรม แต่ยังคงสังเกตความภูมิฐาน เมื่อครั้งอดีตออก

กระถางทองเหลืองหนักเป็นพันชั่งที่ลานหน้าโบสถ์ มีสนิมเกาะจนกระดำกร บนบันไดศิลาก็มีตะไคร่น้ำเกาะหนา เป็นสภาพชวนให้หดหู่อย่างยิ่ง

แต่โบสถ์ที่ใหญ่โตโอฬารยังคงตระหง่านดั่งขุนเขา เสาแต่ละต้นโตใหญ่เต็ม

วัดโบราณที่ผ่านวัฏสงสารมานานปี ไฉนพลันพังทลายลงได้?

วาจาที่หลวงจีนวิกลจริตกล่าว ย่อมเป็นวาจาวิกลจริต

ตามซอกมุมภายในโบสถ์ หยากไย่ใยแมงมุมเกาะหนา แกว่งไกวไปตามกระแ ไม่ได้ยินเสียงคน และไม่เห็นเงาร่างผู้คน

ผู้เคาะระฆังเล่า?

โป้วอั้งเสาะยืนสงบนิ่งอยู่หน้าแท่นบูชา พลันบังเกิดความรู้สึกที่พิกลอย่ คล้ายใคร่คุกเข่าลงไป คุกเข่าต่อหน้าพระประธานที่กระดำกระด่าง วิงวอนขอพ รอดปลอดภัย

วิงวอนขอสวัสดิภาพมงคลให้กับเต๊าะเง็กเจ็งกับทารกของนาง

นี่เป็นครั้งแรกในชีวิต ที่โป้วอั้งเสาะมีความเลื่อมใสศรัทธาโดยจริงใจ แต

คุกเข่าลงไป

เนื่องเพราะในเวลานั้นมีเสียงฉับดังขึ้นที่หน้าโบสถ์ใหญ่ เมื่อเหลียวมองไปแลเห็นประกายดาบที่คล้ายสายฟ้าแลบวูบขึ้นมาแวบหนึ่ง

ประกายดาบพอผ่านพ้น เสาที่โตเต็มโอบถูกฟันขาดไปทันที มีเสียงกรีอบ ๆ ดังสนั่นไม่ขาดหู โบสถ์มหึมาที่ตระหง่านปานขุนเขาเริ่มสั่นไหวทีละน้อย

โป้วอั้งเสาะเงยหน้ามอง พบเห็นขื่อไม้ใหญ่ของโบสถ์แฉลบร่วงลงมาแล้ว!

วาจาหลวงจีนวิกลจริต มิใช่เป็นวาจาวิกลจริตแล้ว!

ประกายดาบที่แวววับวูบวาบ ฉวัดเฉวียนอยู่ในโบสถ์ใหญ่ โบสถ์โบราณที่ตระหง่านมาเป็นเวลาพันปีถึงกับจะพังทลายในบัดนี้จริง ๆ?

นั่นควรเป็นดาบเยี่ยงไร? ไฉนจึงมีอานุภาพน่าสะพรึงกลัวปานนี้?!

โป้วอั้งเสาะกำดาบในมือแนบแน่น

ความจริงดาบเล่มนี้เป็นอาวุธคมกริบที่สุดในแผ่นดิน แต่ทว่า ดาบเล่มนี้ต้องไม่มีอานุภาพน่าสะพรึงกลัวปานนี้เด็ดขาด!

เสียงโครมดังสะเทือนเลื่อนลั่นจนแผ่นดินสั่นไหว โบสถ์ใหญ่ทลายลงไปมุมหนึ่งแล้ว

แต่โป้วอั้งเสาะมิได้ล้มลง

ขุนเขาทลายได้ แผ่นดินแตกแยกได้ แต่มีบ้างบางคนไม่มีล้มลงชั่วกาลนาน!

โบสถ์ใหญ่ทลายลงไปอีกมุมหนึ่ง กระเบื้องหลังคาและฝุ่นบนหลังคากระจัดกระจาย นางแอ่นบนขื่อโบยบินหนีไปเนิ่นนานแล้ว

แต่โป้วอั้งเสาะยังคงยืนแน่วนิ่งอยู่ในที่เดิมมิเคลื่อนไหว

ด้านนอกมิเพียงมีเทียนอ๊วงจ้ำกุ้ยตอที่สามารถคุกคามให้เทพยดาเดือดดาลภูตผีร่ำไห้คร่ำครวญรออยู่เท่านั้น ยังมิทราบมีรังสีอำมหิตที่พอจะสังหารผู้คนอย่างง่ายดายรออยู่อีกมากน้อยเพียงใด?!

โป้วอั้งเสาะพลันแค่นหัวร่อส่งเสียง

"เมี้ยวจ้ำกุ้ย (สังหารปิศาจแซ่เมี้ยว) ดาบของท่านแม้เป็นดาบดี แต่ตัวของท่านกลับเป็นพวกมุสิก (ขี้ขลาด) ท่านไฉนไม่กล้ามาเผชิญกับข้าพเจ้าโดยตรง?มาต่อสู้ให้แตกหักจนตายไปฟากฝ่ายหนึ่ง แต่เพียงกล้าก่อกวนลวดลายปิศาจลับหลังเท่านั้น"

ประกายดาบสูญสลายคลายไป แต่นอกโบสถ์มีคนแค่นหัวร่อกล่าวขึ้นบ้าง

"ขอเพียงท่านไม่ตาย ไปพบเราที่หลังวัด"

เสียงหัวร่อของเมี้ยวจ้ำกุ้ยคล้ายเป็นปิศาจร่ำไห้คร่ำครวญ เน้นทีละคำต่อ

"เราต้องรอคอยท่านแน่"

ประตูโบสถ์พังทลายแล้ว

ฝุ่นละอองที่กระจายคลุ้ง บดบังสายตาของโป้วอั้งเสาะ โป้วอั้งเสาะเดินออกไปท่ามกลางเศษไม้หักและกองกระเบื้องอย่างเชื่องช้า

เสียงสะเทือนเลื่อนลั่นปานฟ้าถล่มดินทลายดังขึ้นอีกครา ช่วงกลางของโบสถ์ใหญ่พังทลายลงไปอีกแล้ว

กระเบื้องและเศษไม้พุ่งควับเคว้ยวอยู่ทางด้านหลัง ดุจเป็นเกาทัณฑ์คันแข็ง

โป้วอั้งเสาะมิได้เหลียวหลัง กระทั่งดวงตายังไม่กะพริบสักครั้ง

นี่มิเพียงจะมีความหนักแน่นที่น่าตระหนกเท่านั้น ยังต้องมีความกล้าหาญที่ไม่ตระหนกต่อทุกสรรพสิ่งอีกด้วย!

เนื่องเพราะสามารถฝึกจนมีความหนักแน่นเยี่ยงนี้ เนื่องเพราะมีความกล้าหาญเยี่ยงนี้ ดังนั้นโป้วอั้งเสาะจึงหลีกเลี่ยงจากมหันตภัยอันร้ายแรงได้อีกครั้งหนึ่ง

พริบตาที่เพิ่งย่างเท้าออกจากประตูโบสถ์ใหญ่ ทางภายนอกอย่างน้อยมีอาวุธลับกว่าห้าสิบชิ้นซัดเข้ามาด้วยความเร็วปานสายฟ้าแลบ!

หากตระหนกจนหันหน้าไป หากประสาทอันเข้มแข็งพังทลาย โป้วอั้งเสาะก็ต้องล้มลงในอาวุธลับนี้แล้ว!

ล้มครืนลงไปดั่งโบสถ์ที่ด้านหลังนั้น!

...กล้าหาญและเชื่อมั่น คือหลักของมนุษย์ ค้ำให้มนุษยชาติดำรงอยู่สืบไป

...ขอเพียงหลักทั้งสองไม่หักสะบั้น มนุษยชาติก็จะไม่มอดมลายไปชั่วกาลนาน

อาวุธลับเพิ่งถูกฟาดร่วงหล่นลง ก็มีรุ้งยาวสองสายพุ่งสลับกันเข้ามาปานประกายไฟ เป็นกระบี่หนึ่งเล่ม ตะขอหนึ่งเล่ม!

ดาบโป้วอั้งเสาะหลุดออกจากฝักแล้ว ประกายดาบฟันแฉลบ ร่างพุ่งปราดออกไป!

โป้วอั้งเสาะมิกล้าชะงักเท้าหันมอง...มิทราบในที่นั้นยังมีภัยมืดที่ซุ่มอยู่มีมากน้อยเพียงใด?

กระถางทองเหลืองในลานหน้าโบสถ์ยังอยู่ ร่างสูงโปร่งของโป้วอั้งเสาะพุ่งตรงไปดั่งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง ลงยังหลังกระถางใหญ่มหึมา

ลมเย็นกรรโชกมาวูบหนึ่ง โป้วอั้งเสาะรู้สึกเหน็บหนาวราวคมมีดกรีดเฉือนลงมาบนไหล่ เมื่อก้มมองจึงพบเห็น ที่ไหล่ถูกกรีดเป็นแผลยาวร่วมสี่นิ้ว

ความรวดเร็วและอำมหิตของหนึ่งกระบี่หนึ่งตะขอที่พุ่งมา หากมิใช่ผู้ประสบด้วยตนเอง ต้องไม่มีผู้ใดสามารถคาดคิดคำนวณได้เด็ดขาด

ที่ไหล่มีโลหิตหลั่งไหล ที่คมดาบก็มีโลหิตหลั่งไหล

โลหิตบนดาบเป็นของผู้ใด?

ตะขอเล่มนั้นย่อมเป็นปากเหยี่ยวของกงซุนตู้ แต่กระบี่เล่มนั้นต้องมิใช่เป็นกระบี่ลายสนของเอี้ยบ้อกี๋เด็ดขาด

กระบี่เล่มนั้นยังเร็วกว่า แม่นยำกว่า น่าสะพรึงกลัวกว่าของเอี้ยบ้อกี๋มากนัก อย่าว่าแต่ มือที่กุมกระบี่ของเอี้ยบ้อกี๋ถูกฟันขาดไปแล้ว

แผลบนไหล่ของโป้วอั้งเสาะเป็นแผลจากกระบี่ แล้วดาบโป้วอั้งเสาะทำอันตรายต่อผู้ใด?

โบสถ์ใหญ่พังทลายไปแทบหมดสิ้นแล้ว เมื่อโป้วอั้งเสาะหันไปมอง ก็ไม่เห็นเงาร่างคนเหลืออยู่เลย

'จู่โจมไม่ได้ผล ถอยเอาตัวรอดโดยปลอดภัย'

นี่มิเพียงเป็นกฎประจำสำนักของแซซกไฮ้เท่านั้น ยังเป็นหลักเกณฑ์ที่พวกนักเลงเก่าคร่ำโลกถือเป็นสรณะประจำใจด้วย

แต่ดาบเทียนอ๊วงจ้ำกุ้ยตอเล่มนั้นไฉนไม่ปรากฏมาอีก?

ดาบครั้งแรกของมันฟันม้าที่กำลังห้อตะบึงขาดสองท่อน ครั้งที่สองทำลายโบสถ์ใหญ่นี้ไป มันไฉนไม่ลงมือใส่โป้วอั้งเสาะ?

ใช่ว่ากำลังรอคอยโป้วอั้งเสาะอยู่ที่หลังโบสถ์จริง ๆ?

หลังโบสถ์สงบและร่มเย็น ยังคงไม่เห็นมีคนสักผู้หนึ่ง แต่ในป่าที่เขียวขจีกลับมีเสียงร้องเพลงเบา ๆ เป็นเสียงที่สดใสไพเราะจนผู้คนต้องเคลิบเคลิ้มหลงใหล

ในป่ามีบ้านอยู่สามหลัง ประตูหน้าต่างล้วนเปิดออกกว้าง

เดินเข้าไปในป่า เห็นมนุษย์มหึมาที่คล้ายทหารเทพยดาผู้หนึ่งนั่งเอนกายอยู่บนตั่งริมหน้าต่าง ผมของมันยาวสยาย ใช้ห่วงทองรัดไว้ มีเสื้อคลุมที่ปักด้วยใยทอง

แพรวพราย ใต้เอวเป็นกระโปรงหนังเสือ นัยน์ตาเสือทั้งคู่ของมันมีประกายแวววาว ผิวกายที่คล้ายทองแดงเก่ามันเป็นประกาย ดูแล้วคล้ายเป็นมนุษย์ดึกดำบรรพ์ และก็คล้ายมนุษย์ในเทพนิยาย

สตรีสี่นางที่สวมอาภรณ์บางเบาเกล้ามวยสูง รายล้อมอยู่รอบข้างมัน ผู้หนึ่งประคองจอกสุราทองคำนั่งอยู่บนตักมัน อีกผู้หนึ่งกำลังหวีผมให้มัน ผู้หนึ่งถอดรองเท้าให้มัน ยังมีอีกผู้หนึ่งนั่งอยู่ริมหน้าต่าง ส่งเสียงสดใสไพเราะเอื้อนเพลงอยู่เบา ๆ

พวกนางล้วนเป็นผู้ที่เคยร่วมรถกระบะมากับกุ้ยงั่วพั้ว พวกนางแม้มิใช่เป็นดรุณีเยาว์วัยอีกแล้ว แต่พวกนางล้วนมีเสน่ห์ของสตรีเต็มสาวที่เย้ายวนยิ่ง

...หากมิใช่สตรีที่เต็มสาว ไหนเลยจะทนทานมนุษย์มหึมาที่แข็งแรงปานนี้ได้?

มุมห้องเป็นกระถางกำยานมีควันกรุ่น บนโต๊ะเตี้ยวางดาบเล่มหนึ่ง ด้ามดาบยาวหนึ่งเชียะสามนิ้ว ตัวดาบยาวเจ็ดเชียะเก้านิ้ว บนฝักหนังปลาที่สวยละลานตาฝังอัญมณีไว้แพรวพราวระยิบระยับ

หรือดาบเล่มนี้คือเทียนอ๊วงจ้ำกุ้ยตอ?

หรือคนผู้นี้คือเมี้ยวเทียนอ๊วง?

โป้วอั้งเสาะเหยียบย่างบนใบไม้แห้ง ก้าวเข้าไปอย่างเชื่องช้า

โป้วอั้งเสาะเห็นคนผู้นี้แล้ว มาตรว่าสีหน้ายังมิได้เปลี่ยนแปรสักน้อยนิด แต่พละกำลังทั้งร่าง เส้นประสาททุกสาย ตึงเครียดขึ้นมาในบัดดล

ดาบที่สามารถทลายโบสถ์ใหญ่ ฟันม้าที่กำลังวิ่งขาดสองท่อน ความจริงเพียงหาได้จากในเทพนิยายเท่านั้น

แต่บัดนี้ กลับพาลมาปรากฏในสายตาของโป้วอั้งเสาะแล้ว

สตรีที่ร้องเพลงริมหน้าต่างเพียงชายตามองแวบเดียว เพลงของนางยังคงดังติดต่อตามกัน แต่ฟังแล้วยิ่งโศกเศร้ารันทด

สตรีที่ประคองจอกสุราทองคำพลันถอนใจกล่าว

"คนที่ยังเป็นปกติดีอยู่ ไฉนพาลต้องมาหาที่ตาย?"

สตรีที่หวีผมส่งเสียงเย็นชา

"เนื่องเพราะมันแม้มีชีวิต ก็ต้องไม่มีความสุข"

สตรีที่ถอดรองเท้ากลับหัวร่อคิกคิกกล่าว

"เราชอบดูการฆ่าคน"

สตรีที่หวีผมกล่าว

"แต่ฆ่าคนผู้นี้กลับไม่น่าดู"

"เพราะเหตุใด?"

"ดูสีหน้าของมัน คนผู้นี้อาจไม่มีโลหิตแม้สักหยดหยาดเดียว"

สตรีที่ประคองจอกสุราทองคำกล่าว

"แม้นับว่ามี ก็ต้องเย็นแน่"

สตรีที่ถอดรองเท้ายังคงหัวร่อคิกคิกกล่าว

"เลือดที่เย็นย่อมยังประเสริฐกว่าไม่มีเลือด เราเพียงหวังเห็นเลือดมันสักหยดเดียวก็พอ เราเป็นสตรีที่มีความพอใจง่ายดายเสมอมา"

โป้วอั้งเสาะมาถึงปากประตูแล้วจึงหยุดลง วาจาของพวกนาง โป้วอั้งเสาะคล้ายมิได้ยินเลยแม้สักคำเดียว

โป้วอั้งเสาะไม่ได้ยินเลยสักคำจริง ๆ

เนื่องเพราะประสาทความรู้สึก พละกำลังทั้งมวล ล้วนถูกทุ่มเทไปในร่างมหึมาปานทหารเทพยดาของคนผู้นั้นแล้ว พลันส่งเสียง

"เมี้ยวเทียนอ๊วง?"

เมี้ยวเทียนอ๊วงยื่นมือใหญ่มหึมาของมันกุมไปที่ด้ามดาบบนโต๊ะเตี้ย

โป้วอั้งเสาะส่งเสียงต่อ

"นี่ก็คือเทียนอ๊วงจ้ำกุ้ยตอ (ดาบเทพินทร์สังหารปิศาจ)?"

เมี้ยวเทียนอ๊วงส่งเสียงเย็นชา

"บางครั้งสังหารปิศาจ บางครั้งฆ่าคน เพียงดาบหลุดจากฝัก มิว่าเป็นคนหรือปิศาจ ต่างต้องตายในคมดาบนี้"

"ประเสริฐมาก"

ดวงตาเมี้ยวเทียนอ๊วงมีประกายแตกตื่นสงสัย โพล่งสวนคำ

"ประเสริฐมาก?"

"ใช่ ดาบของท่านอยู่ในมือ ตัวของเราอยู่ในคมดาบแล้ว หรือนี่ยังไม่ประเสริฐ?"

"ฮา...ประเสริฐมาก ประเสริฐมากจริง ๆ"

"แต่เสียดาย เรายังไม่ตาย"

"เป็นและตาย ความจริงเป็นเรื่องในพริบตาเดียว เราไม่รุ่มร้อน ท่านรุ่มร้อนไปไย?"

โป้วอั้งเสาะเม้มปากไว้

ด้ามดาบยังมีแพรสีม่วงผูกอยู่อีกผืนหนึ่ง คล้ายดั่งเป็นสีของโลหิตที่แห้งกรังไปแล้ว

เมี้ยวเทียนอ๊วงลูบด้ามดาบเบา ๆ ส่งเสียงอ้อยอิ่ง

"ท่านใช่กำลังรอคอยให้เราชักดาบ?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะ เมี้ยวเทียนอ๊วงกล่าวต่อ

"วงพวกนักเลงเล่าลือ ดาบของท่านเป็นดาบเร็วที่สุดในพิภพจบแดน?"

โป้วอั้งเสาะมิได้ปฏิเสธ เมี้ยวเทียนอ๊วงถาม

"ท่านไฉนไม่ชักดาบก่อน?"

"เนื่องเพราะเราต้องการเห็นดาบของท่าน"

...หากเราชักดาบก่อน ดาบของท่านน่ากลัวไม่มีโอกาสถูกชักออกจากฝักตลอดกาลแล้ว'

มาตรว่าโป้วอั้งเสาะมิได้กล่าววาจานี้ไป แต่ความหมายของโป้วอั้งเสาะกลับกระจ่างอย่างยิ่ง

เมี้ยวเทียนอ๊วงพลันหัวร่อเสียงก้องแล้วผุดลุกขึ้นยืน สตรีที่อยู่บนตักกลิ้งตกจากเตียงไปทันที

ร่างที่ยืนขึ้นของมันสูงถึงเก้าเชียะเศษ เอวอวบหนากว่าโอบ ยิ่งเป็นอานุภาพที่กราดเกรี้ยวดุดันน่าพรั่นพรึง

และก็มีแต่คนเช่นนี้เท่านั้นจึงคู่ควรใช้ดาบเช่นนี้!

โป้วอั้งเสาะยืนแน่วนิ่งอยู่ที่เบื้องหน้ามัน เฉกเช่นเป็นเสือดาวที่ยืนเผชิญหน้ากับราชสีห์มหึมา

ราชสีห์แม้องอาจสง่าน่ากลัว แต่เสือดาวกลับไม่ถดถอยโดยเด็ดขาด

เสียงหัวร่อของเมี้ยวเทียนอ๊วงดังกึกก้องเป็นเวลายาวนานจึงได้กล่าว

"ท่านต้องให้เราชักดาบก่อน?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะ เมี้ยวเทียนอ๊วงถามอีก

"ท่านไม่สำนึกเสียใจ?"

โป้วอั้งเสาะแค่นหัวร่อ

ขณะเวลานั้นเอง ประกายดาบที่คล้ายสายฟ้าแลบ พุ่งวาบลงจากอากาศเข้าฟันใส่โป้วอั้งเสาะ!

มือขวาเมี้ยวเทียนอ๊วงยังกำด้ามดาบ ตัวดาบยังอยู่ในฝักที่ฝังอัญมณีแพรวพราย

มันมิได้ชักดาบ!

ประกายดาบพุ่งมาจากทางด้านหลังโป้วอั้งเสาะ ดุจกับอสนีบาตยามฟาดมาในยามแล้งก็ปาน!

โป้วอั้งเสาะได้ทุ่มเทสมาธิจิตใจอยู่ในร่างมนุษย์มหึมาที่เบื้องหน้าหมดสิ้นไหนเลยจะคาดคิด มีประกายดาบฟันจากทางด้านหลัง?!

สตรีที่ร้องเพลงริมหน้าต่าง มาตรว่าเสียงเพลงมิได้หยุดชะงัก แต่ก็หลับตาลงแล้ว

นางเคยเห็นอานุภาพประกายดาบที่วูบเพียงแวบเดียวนี้...ประกายดาบผ่านไป เลือดเนื้อกระจัดกระจาย!

นางเคยเห็นมามากครั้งเกินไป จนไม่อาจหักใจเห็นอีก

สตรีที่ถอดรองเท้างอตัวด้วยความหวาดกลัว แสดงแน่ชัด นางมิใช่ชมชอบเห็นแก่การฆ่าคนจริงดังว่า

แต่ประกายดาบที่วูบมาในครานี้ กลับไม่มีเลือดเนื้อปลิวกระจาย!

ร่างโป้วอั้งเสาะพลันพุ่งแฉลบออกด้านข้าง พอดีเฉียดผ่านริมประกายดาบไปหวุดหวิด

ดาบของโป้วอั้งเสาะหลุดจากฝักแล้ว ตวัดฟันกลับด้านหลังไปอย่างว่องไว

โป้วอั้งเสาะได้คำนวณเป้าไว้แม่นยำแล้ว

ดาบนี้พอฟันไป ต้องเข้าสู่เข่าทั้งสองของผู้ลอบเข้าประทุษร้ายทางด้านหลัง

การคำนวณของโป้วอั้งเสาะมิเคยผิดพลาดมาเลย!

ดาบของโป้วอั้งเสาะก็มิเคยพลาดพลั้งมาเลย!

แต่ดาบนี้เมื่อฟันออกไปก็ไม่เห็นมีเลือด เพียงได้ยินเสียงกรอดขึ้นเบา ๆ เท่านั้น

นั่นมิใช่เป็นเสียงกระดูกถูกฟันขาด แต่เป็นเสียงไม้ไผ่ถูกบิดหัก!

เทียนอ๊วงจ้ำกุ้ยตอที่ยาวเก้าเชียะ พอฟันผิดพลาดเข้าใส่อากาศ ปลายดาบจี้พื้นวูบ ร่างพุ่งปราดออกไปดั่งประกายสายฟ้า

ในประกายดาบที่คล้ายรุ้งยาว คล้ายดั่งมีเงาร่างที่เตี้ยเล็กอย่างยิ่งสายหนึ่งทะยานไปพร้อมกับเสียงหัวร่อที่กราดเกรี้ยวโหยหวน

เสียงหัวร่อและเงาร่างคนต่างลับหายไปในป่าแล้ว แต่บนพื้นกลับมีไม้ที่ถูกฟันขาดเพิ่มมาสองท่อน!

...หรือเป็นเท้าทั้งสองของคนผู้นั้น?

...หรือผู้นั้นใช้ค้ำร่างของมันมา?

โป้วอั้งเสาะหันกาย ดาบถูกสอดเข้าฝักแล้ว

มนุษย์มหึมาที่คล้ายทหารเทพยดาล้มลงแล้ว ล้มอยู่บนตั่งใหญ่ ความโอ่อ่าอาจหาญและผยองลำพองของเมื่อครู่ ต่างปลาสนาการหมดสิ้น ทหารเทพยดาที่มิได้พ่ายแพ้ผู้นี้ หรือเป็นเพียงหุ่นกระดาษเท่านั้น?

โป้วอั้งเสาะเขม้นมองมันแน่วนิ่ง ส่งเสียงเย็นชา

"ผู้นั้นเป็นใคร?"

มนุษย์มหึมาตอบ

"เมี้ยวเทียนอ๊วง มันจึงเป็นเมี้ยวเทียนอ๊วงตัวจริง"

"ท่านเล่า?"

"ข้าพเจ้าเป็นเพียงหุ่นของมัน วางท่าออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจผิดคิดเป็นตัวมัน ดุจดั่งดาบเล่มนี้ก็เช่นกัน"

มันชักดาบออกมาแล้ว

ดาบที่อยู่ในฝักฝังอัญมณีแพรวพราย ถึงกับเป็นดาบไม้ที่ทาสีเงินไว้เท่านั้น!

นับเป็นเรื่องเหลวไหลที่สุดจริง ๆ มีแต่คนวิกลจริตเท่านั้นจึงกระทำเรื่องเช่นนี้

โป้วอั้งเสาะอดมิได้ต้องถามอีก

"มันเป็นคนเยี่ยงไรกันแน่? ไฉนจึงต้องกระทำเรื่องเช่นนี้?"

มนุษย์มหึมาก้มศีรษะต่ำ

สตรีที่ประคองจอกสุราทองคำ รินสุราลงไปในจอกไม่หยุดยั้ง รินเองดื่มเอง

สตรีที่ร้องเพลงริมหน้าต่างต้องหยุดร้อง ส่งเสียงดัง ๆ

"พวกท่านไม่กล้าบอกมัน เราบอกมันเอง"

เสียงเพลงของนางสดใสไพเราะ แต่เสียงกล่าวของนางในตอนนี้กลับแหบพร่าด้วยความเดือดดาลคลั่งแค้น

"มันความจริงมิใช่เป็นบุรุษ แต่พยายามวาดมโนภาพ เพ้อฝันว่ามันเป็นชายชาตรีที่ให้ความพึงพอใจต่อภรรยาทั้งสี่ได้ในเวลาเดียวกัน มันมีร่างเพียงสามเชียะแปดนิ้ว แต่พยายามเพ้อฝัน มันเป็นมนุษย์มหึมาดุจทหารเทพยดา ที่มันทำดั่งนี้เนื่องเพราะมันความจริงเป็นคนวิกลจริต!"

สตรีที่ประคองจอกสุราทองคำพลันปรบมือหัวร่อกล่าว

"ประเสริฐ ด่าได้ดียิ่ง ด่าได้น่าฟังจริง ๆ"

นางหัวร่ออยู่ แต่ใบหน้าของนางกลับบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บแค้นรันทด ส่งเสียงบ้าง

"ท่านไฉนไม่พาลให้ผู้แซ่โป้วนี้ดู สามีที่ยิ่งใหญ่ของพวกเราให้ความพอใจต่อพวกเราเยี่ยงไร?"

สตรีที่ถอดรองเท้าพลันกระชากอกเสื้อของนางออก ทรวงอกที่ขาวผุดผ่องเป็นยองใยมีแต่รอยแส้ก่ายกันระเกะระกะ นางหัวร่อด้วยสีหน้าที่ยังปั้นยากกว่าร่ำไห้พลางส่งเสียง

"มันได้ให้ความพึงพอใจเยี่ยงนี้ต่อพวกเรา เราเป็นสตรีที่มีความพอใจง่ายดาย เรานับว่าพอใจจนแทบตายจริง ๆ แล้ว"

โป้วอั้งเสาะหันกายอย่างเงียบงัน เดินออกไปโดยเงียบงัน

โป้วอั้งเสาะมิอาจหักใจดูต่อ และไม่อาจสะกดใจฟังต่อ

สตรีเหล่านั้นกรีดร้องไล่หลัง

"ท่านไฉนไม่ช่วยพ่วกเรา? ไฉนไม่พาพวกเราไป?"

โป้วอั้งเสาะมิได้หันหน้า มิใช่ไม่ต้องการช่วยพวกนาง แต่เพราะไม่มีความสามารถเลย ปัญหาของพวกนาง ไม่มีผู้ใดจะสามารถคลี่คลายให้ได้

ที่โป้วอั้งเสาะมิได้หันกลับไป เนื่องเพราะแทบอดมิได้จะอาเจียนอีกแล้ว

โป้วอั้งเสาะทราบ วิธีเดียวที่จะช่วยพวกนาง มิใช่จะพาพวกนางไป มีแต่ฆ่าเมี้ยวเทียนอ๊วงเท่านั้น พวกนางจึงจะได้รับการปลดปล่อยที่แท้จริง

บนพื้นมีกิ่งใบไม้ใหม่ร่วงอยู่ เป็นถูกฟันขาดจากคมดาบเทียนอ๊วงจ้ำกุ้ยตอของเมี้ยวเทียนอ๊วง

โป้วอั้งเสาะไล่ตามไปในร่องรอยนี้

อาจบางทีเมี้ยวเทียนอ๊วงหนีไปไกลอย่างยิ่งแล้ว ที่โป้วอั้งเสาะไล่มิใช่เป็นตัวเมี้ยวเทียนอ๊วง แต่เป็นเป้าหมายหนึ่ง

โป้วอั้งเสาะทราบ ขอเพียงตนยังมีลมหายใจอยู่ตราบใด ก็ต้องไม่ยอมทอดทิ้งเป้าหมายนี้โดยเด็ดขาด

ตอนนี้โป้วอั้งเสาะก็เข้าใจแล้ว อี้น้ำปวยไฉนจึงต้องฆ่ากงจื้ออู้ให้ได้

ที่มันต้องการฆ่ามิใช่เป็นคนผู้หนึ่ง แต่เป็นบาปกรรมและพลังไม่เป็นธรรมซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของคนผู้นั้น!

ออกจากป่าเขียวขจี ผ่านหลังวัดไป คนผู้หนึ่งยืนอยู่บนซากปรักหักพังของโบสถ์ใหญ่ กำลังแย้มยิ้มให้อย่างเชื่องซึม พลางกล่าว

"กระทั่งวัดโบราณพันปียังพังทลายแล้ว ท่านไฉนยังไม่ตาย? ยังจะอยู่รอกระไร?"

บนจีวรสีขาวนวลของท่านมีคราบหมึกติดอยู่เป็นจุดแต้ม แต่ในมือกลับมีดอกไม้สีเหลืองอยู่ดอกหนึ่ง

ดอกไม้เล็ก ๆ สีเหลืองสดใสที่แรกแย้ม

...ริมรั้วไม้ไผ่ในบ้านเล็ก ๆ ที่เชิงเขา ยังมีดอกไม้สีเหลืองอยู่หลายพุ่ม

...นั่นเป็นดรุณีนางหนึ่งปลูกไว้ ดรุณีที่ตาโต ๆ หางเปียยาว ๆ

หัวใจโป้วอั้งเสาะวาบหวิว แก้วตาหดเล็กลงทันที มือที่กำดาบบีบแน่นกว่าเดิม

"ดอกไม้นี้ได้มาจากที่ใด?"

"คนมาจากที่มา ดอกไม้ก็ย่อมมาจากที่มา"

หลวงจีนวิกลจริตยังคงยิ้มอย่างซึมเซา พลันโยนดอกไม้ให้แก่โป้วอั้งเสาะ

"ท่านดูก่อนว่าเป็นดอกไม้ใด?"

"ข้าพเจ้าดูไม่ออก"

"นี่คือดอกจำพรากหัวใจสลาย"

"ในโลก ไหนเลยมีดอกไม้นามนี้?"

มือที่คีบดอกไม้ของโป้วอั้งเสาะเย็นเยียบราวน้ำแข็ง

"มี! ในเมื่อมีคนหัวใจสลายมีคนจำพราก ไฉนไม่มีดอกไม้จำพรากหัวใจสลาย?"

หลวงจีนวิกลจริตไม่แย้มยิ้มอีกแล้ว แต่ดวงตามีประกายโศกเศร้ารันทดจนบอกไม่ถูก กล่าวสืบต่อไป

"ในเมื่อโลกนี้มีดอกไม้จำพรากหัวใจสลาย ผู้ที่สัมผัสถูกมันก็ย่อมยากจะไม่หัวใจสลาย จำพรากจากกันได้"

สองนิ้วของโป้วอั้งเสาะคีบที่ก้านดอกไม้ มือมิได้เคลื่อนไหว ที่นี้ก็ไม่มีลม แต่ทว่ากลีบดอกไม้พลันร่วงหล่นไปทีละกลีบ ก้านดอกไม้ก็เหี่ยวเฉาลง นี่ความจริงเป็นมือข้างที่ชักดาบ พลังของมือข้างนี้เพียงพอบดขยี้ทุกชีวิตที่มี

ความโศกเศร้าเสียใจของหลวงจีนวิกลจริตยิ่งรุนแรงกว่าเดิม ส่งเสียงต่อ

"ดอกไม้มาจากที่มา ได้ไปในที่ไปแล้ว คนเล่า? คนไฉนยังไม่กลับไป?"

"กลับไปที่ใด?"

"มาจากที่มา ก็ควรไปในที่นั้น กลับไปตอนนี้ อาจบางทียังทันอยู่"

"ยังทันกระทำเรื่องอันใด?"

"ท่านคิดจะทำเรื่องอันใด เราจะทราบได้อย่างไร?"

"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่?"

"เราเป็นเพียงหลวงจีนวิกลจริต เป็นเพียงคนที่บังเอิญเก็บดอกไม้เล็ก ๆ ได้ดอกหนึ่งเท่านั้น"

พลันโบกมือตวาดสุดเสียง

"ไป! รีบไปทำเรื่องที่ท่านจะกระทำ อย่าได้มารบกวนหลวงจีน หลวงจีนต้องการความสงบ"

หลวงจีนนั่งลงแล้ว นั่งลงบนซากอิฐปูน ชั่วขณะก็เข้าฌานสู่สมาธิ

โบสถ์ของวัดโบราณแม้พังทลายแล้ว แต่โบสถ์ในหัวใจท่านกลับยังคงสมบูรณ์มิบุบสลาย

เฉกเช่นกับเปลือกของหอยทาก ตอนลมฝนมามันก็ซ่อนตัวเข้าไปทันที

ท่านใช่ดูออกว่า ตอนนี้ใกล้จะมีลมฝนโหมมาแล้ว?

แสงสนธยาเจิดจ้าเต็มขอบฟ้า ไม่มีลมฝน

ลมฝนอยู่ในหัวใจผู้คน อยู่ในหัวใจโป้วอั้งเสาะ

ดอกไม้สีเหลืองนั้นใช่เด็ดมาจากริมรั้ว? ไฉนจึงมีนามจำพรากหัวใจสลาย?

...ผู้ใดหัวใจสลาย? ผู้ใดจำพราก?

โป้วอั้งเสาะไม่อาจถาม ไม่กล้าถาม แม้นับว่าถาม ก็ต้องถามไม่ได้ความใด

คิดจะทราบคำตอบนี้ มีอยู่เพียงวิธีเดียว...ทุ่มเทกำลังทั้งมวลกลับโดยเร็วที่สุด

'...กลับไปตอนนี้ อาจบางทียังทันอยู่'

แต่เมื่อโป้วอั้งเสาะกลับไปถึง ก็ไม่ทันเวลาแล้ว

พุ่มดอกไม้สีเหลืองที่ริมรั้วหายหมดสิ้นแล้ว ไม่มีเหลือแม้แต่ดอกเดียว คนก็ไม่เห็นอีกแล้ว

บนโต๊ะยังมีกับสามจาน ข้าวต้มหม้อหนึ่ง ชาม ตะเกียบสองชุด ข้าวต้มยังอุ่นอยู่

ปัสสาวะของทารกบนเตียงยังไม่แห้ง แล้วคนเล่า?

"เต๊าะเง็กเจ็ง โต้วจับฉิก"

โป้วอั้งเสาะเปล่งเสียงเรียกดังสนั่นหวั่นไหว แต่ไม่มีเสียงขาน

...เป็นเต๊าะเง็กเจ็งทรยศทอดทิ้งมันไป? หรือเป็นโต้วจับฉิกขายพวกมัน?

โป้วอั้งเสาะแหงนหน้ามองท้องฟ้า ถามฟ้า ฟ้าไม่ตอบ ถามดาว ดาวไม่มีเสียง ถามจันทร์เพ็ญ จันทร์เพ็ญได้ล่วงลับแล้ว!

โป้วอั้งเสาะจะไปสถานที่ใดจึงสามารถหาพวกนางพบ? จะไปที่ใดจึงหลบจากลมฝนครานี้พ้น?

วิกาลเคลื่อนคล้อยจนดึกสงัด ในความมืดพลันมีเสียงต๊ก ต๊ก ต๊ก แว่วมาหลายครา แล้วประกายสายฟ้าวูบขึ้นแวบหนึ่ง

มิใช่ฟ้าแลบ เป็นประกายดาบ!

ในประกายดาบที่วูบวาบหวั่นไหว ยังพอจะเห็นเงาร่างคนที่ยังสูงกว่ายอดไม้

อยู่สายหนึ่ง!

เงาคนและประกายดาบพุ่งเข้ามาพร้อมกัน ถึงกับเป็นคนแคระเตี้ยเล็กเหยียบอยู่บนไม้ไผ่สองลำที่สูงกว่าสองวา มือควงดาบที่มีความยาวกว่าเก้าเชียะเล่มหนึ่ง

เทียนอ๊วงจ้ำกุ้ยตอ (ดาบเทพินทร์สังหารปิศาจ)!

ประกายดาบวูบขึ้น ฟันรั้วไม้ไผ่แตกกระจาย ฟันใส่ศีรษะโป้วอั้งเสาะอย่างว่องไว

โป้วอั้งเสาะถอยปราดไปแปดเชียะ ประกายดาบฟันฉับลงมาอีกครา ชายคาแตกกระจาย อานุภาพของเทียนอ๊วงจ้ำกุ้ยตอคล้ายกับอสนีบาตฟาดทำลาย ฟันขวางเข้าใส่โป้วอั้งเสาะอีกครา พริบตานั้น ฟันลงมาเจ็ดดาบซ้อน ๆ

โป้วอั้งเสาะถอยต่อไปอีก มีแต่ถอยเท่านั้น เนื่องเพราะทั้งไม่อาจปัดป้องต่อต้าน และไม่มีปัญญาตีโต้กลับไป

โป้วอั้งเสาะจะต้องทะยานกายขึ้นสูงกว่าสองวา ดาบในมือจึงจะสัมผัสถูกเมี้ยวเทียนอ๊วงบนลำไม้ไผ่ได้

แต่ตลอดร่างของโป้วอั้งเสาะอยู่ในรัศมีของอานุภาพดาบเทียนอ๊วงจ้ำกุ้ยตอแล้ว!

เมี้ยวเทียนอ๊วงใช้สองมือกุมดาบ ฟันติดต่อตามกันตลอดเวลา ไม่ยอมเปิดโอกาสให้โป้วอั้งเสาะได้หอบหายใจเลย

แต่ทว่า แม้นับว่ามันเป็นอสนีบาตที่ฟาดลงมาจริง ๆ ก็ต้องมีเวลาหยุดยั้งเช่นกัน แม้นับว่าเป็นทหารเทพยดาจากฟากฟ้ามาจริง พลังก็มีวันใช้หมดสิ้นเช่นกัน

โป้วอั้งเสาะกระโดดหลบหลีกไปสี่สิบเก้าดาบ แล้วร่างพลันพุ่งขึ้นจากในประกายดาบ!

ดาบของโป้วอั้งเสาะหลุดออกจากฝักแล้ว!

ดาบเทียนอ๊วงจ้ำกุ้ยตอยาวเกินไป "ยาวกว่าหนึ่งนิ้ว เข้มแข็งกว่าหนึ่งนิ้ว" แต่คมดาบเพียงสามารถจู่โจมระยะไกล รอจนฝ่ายตรงข้ามถลันเข้ามาประชิดตัวก็ไม่มีปัญญาปัดป้องช่วยตัวเองแล้ว

โป้วอั้งเสาะดูจุดอ่อนที่ถึงแก่ชีวิตของเมี้ยวเทียนอ๊วงออก ดาบโป้วอั้งเสาะได้ทะลวงใส่หว่างกลางทรวงอกของเมี้ยวเทียนอ๊วงแล้ว!

ไหนเลยจะคาด ขณะเวลานั้นเอง ไม้ไผ่สองลำที่เมี้ยวเทียนอ๊วงเหยียบมาพลันหักสะบั้นกลายเป็นสิบกว่าท่อนไป

ร่างของมันพลันร่วงหล่นจากอากาศ เทียนอ๊วงจ้ำกุ้ยตอก็ถูกสลัดทิ้ง แต่พลิกมือชักดาบอีกเล่มหนึ่งออกมา!

ดาบสั้นที่มีประกายเจิดจ้าแวววาว พร้อมกับสภาวะร่างที่ร่วงหล่น ฟันฉับเข้าใส่ทรวงอกโป้วอั้งเสาะไม่ผิดกับสายฟ้าแลบ!

กระบวนท่าที่ต้องมีชัยแน่นอนของโป้วอั้งเสาะ กลับกลายเป็นจุดอ่อนที่จะปลิดชีวิตตัวโป้วอั้งเสาะไปแล้ว!

...ตอนเสือสิงห์กระโดดขึ้นโถมใส่คน พวกที่มีความชำนาญมักจะพลิ้วตัวหลบไปที่ใต้ท้องพวกมัน ยกดาบขึ้นกรีดอกท้องของมัน!

สภาพของโป้วอั้งเสาะในตอนนี้ คล้ายเป็นเสือสิงห์ที่ทะยานกายอยู่ในอากาศ ดาบของพรานป่าได้ไปถึงที่ท้องของมันแล้ว

โป้วอั้งเสาะกระทั่งยังรู้สึกออก คมดาบที่เย็นเยียบได้กรีดอกเสื้อขาดไปแล้ว!

เมี้ยวเทียนอ๊วงก็คำนวณแม่นยำ ฝ่ายตรงข้ามต้องไม่สามารถหลบดาบนี้พ้นโดยเด็ดขาด ดาบนี้มิใช่เทียนอ๊วงจ้ำกุ้ยตอ แต่เป็นดาบที่ฆ่าคน!

พละกำลังทั้งร่างของมันอยู่ในดาบนี้หมดสิ้น แต่พละกำลังของมันปลาสนาการไปหมดสิ้นในบัดดล!

พลังเท่าที่มีต่างสูญสลายไปแล้ว คล้ายดั่งลูกหนังที่พลันถูกปล่อยลมออกก็ปาน!

ดาบของมันพอจะแทงเข้าใส่ทรวงอกของโป้วอั้งเสาะอย่างแน่ชัด แต่พาลไม่มีพละกำลังแทงลงไป!

นี่เป็นเรื่องราวใดกันแน่? มันคิดไม่ออก แม้ตายก็คิดไม่ออก!

มันเห็นโลหิตแล้ว แต่มิใช่โลหิตโป้วอั้งเสาะ แล้วโลหิตนี้มาจากที่ใด? มันก็คิดไม่ออก

จวบจนตอนนี้มันจึงพลันรู้สึก มีความเย็นยะเยียบขึ้นที่คอหอยจนไม่สามารถบ่งบอกบรรยาย คล้ายดั่งคอหอยถูกคนกรีดขาดจากกันแล้ว!

แต่มันไม่เชื่อ มันไม่เชื่อเด็ดขาด ประกายดาบที่วูบขึ้นเมื่อครู่ได้กรีดคอหอยของมันขาดไป มันแม้ตายก็ไม่เชื่อ ในโลกจะมีดาบที่รวดเร็วปานนี้!

มันกระทั่งยังไม่เห็นดาบเล่มนั้นเลยสักแวบหนึ่ง!!

โป้วอั้งเสาะก็ล้มลงไปแล้ว ล้มอยู่ที่ริมรั้วไม้ไผ่ แผ่นฟ้าแผ่นดินคืนกลับสู่ความสงบและวังเวงของดั้งเดิมอีกครา

โป้วอั้งเสาะพลันรู้สึกอ่อนล้าจนบอกไม่ถูก

เรื่องของเมื่อครู่ มาตรว่าผ่านไปในชั่วพริบตาเดียว แต่ในพริบตานั้น พละกำลังคล้ายดั่งถูกใช้ออกไปจนหมดสิ้นเลยก็ปาน

'ช่วงห่างของความเป็นความตาย ที่จริงก็เป็นเพียงใยเดียวเท่านั้น'

จวบจนบัดนี้ โป้วอั้งเสาะจึงสามารถเข้าใจความหมายของวาจานี้ชัดเจน เมื่อครู่มันใกล้กับความตายเกินไปจริง ๆ

การต่อสู้ครั้งนี้ นับเป็นอำมหิตดุดันที่สุดในชั่วชีวิตของมัน!

ดวงดาวแพรวพรายเต็มท้องฟ้า โลหิตแห้งกรังไปแล้ว เป็นโลหิตของเมี้ยวเทียนอ๊วง มิใช่โลหิตของโป้วอั้งเสาะ

แต่โป้วอั้งเสาะคล้ายดั่งรู้สึก โลหิตที่มีได้หลั่งไหลออกไปจนเหือดแห้งร่างก็ปาน หากตอนนี้เมี้ยวเทียนอ๊วงยังมีกำลังสะบัดดาบ โป้วอั้งเสาะต้องไม่มีปัญญาต่อต้านเด็ดขาด

โป้วอั้งเสาะกระทั่งยังรู้สึก แม้เป็นทารกใช้ดาบที่ขึ้นสนิม ยังคงสามารถฆ่ามันได้เช่นกัน

โชคดีที่คนตายไม่อาจสะบัดดาบได้อีก วิกาลที่ดึกสงัดปานนี้ ในเชิงเขาที่เปลี่ยวร้างเยี่ยงนี้ ก็ต้องไม่มีคนมาแน่

โป้วอั้งเสาะพริ้มตาลง หวังจะได้หลับพักผ่อนสักงีบหนึ่ง มีสมองที่แจ่มใสจึงสามารถคิดใคร่ครวญให้ได้เรื่องราวมา

ไหนเลยจะคาด ตอนนั้นกลับพาลมีคนมาจนได้!

ในความมืดเลือนรางพลันมีเสียงฝีเท้าแว่วมาอย่างเชื่องช้า ในเสียงฝีเท้าที่เชื่องช้าแต่มั่นคงนี้ คล้ายดั่งเป็นจังหวะที่พิสดารอย่างยิ่ง

มีแต่คนมั่นใจต่อเรื่องราวที่ตัวเองจะกระทำเท่านั้น ยามเดินทางจึงมีเสียงฝีเท้าเป็นจังหวะเช่นนี้

นั่นเป็นผู้ใดกัน? มันไฉนมาที่นี้? มาเพื่อทำกระไร?

โป้วอั้งเสาะนอนสงบฟัง ในใจพลันบังเกิดความรู้สึกที่ประหลาดพิสดารอย่างยิ่ง ตอนนั้นจังหวะของเสียงฝีเท้าถึงกับเป็นเช่นเดียวกับเสียงระฆังในวัดโบราณที่ถูกทิ้งร้างนั้นไม่ผิดเพี้ยน

เป็นเสียงระฆังมรณะ!

ในเสียงฝีเท้าที่เป็นจังหวะนี้ ถึงกับคล้ายเต็มไปด้วยกลิ่นอายของความตาย!

เสียงฝีเท้าใกล้เข้ามาทุกขณะ ในที่สุดมีคนปรากฏออกมาจากในความมืดผู้หนึ่ง มือยังคีบดอกไม้อยู่ดอกหนึ่ง

ดอกไม้เล็ก ๆ สีเหลืองสดใส!

ความหวังที่สูญสิ้น

ผู้ปรากฏตัวออกมาจากในความมืด ถึงกับเป็นหลวงจีนวิกลจริต ยังครองจีว
ที่เปื้อนหมึกเป็นดอกดวง เดินช้า ๆ เข้ามา ปักดอกไม้เหลืองไปบนรั้วไม้ไผ่แล้วส่งเสีย
"คนกลับมาถึงที่มา ดอกไม้ก็กลับมาแล้ว"
ดวงตาของท่านยังมีประกายโศกเศร้ารันทดอย่างยิ่ง กล่าวต่อไป
"แต่เสียดาย ดอกไม้เหลืองยังคงเดิม สถานที่นี้กลับเปลี่ยนแปรไปหมดสิ้นแล้ว
โป้วอั้งเสาะก็เหม่อมองดูดอกไม้เหลืองที่ริมรั้วจนซึมเซา ส่งเสียงบ้าง
"ท่านทราบข้าพเจ้าไปจากที่นี้ ท่านก็ทราบดอกไม้ไปจากที่นี้ ดังนั้นท่านจึงมาที่นี้
"ท่านยังทราบกระไร?"
"ข้าพเจ้าไม่ทราบกระไรทั้งสิ้น"
"ท่านทั้งไม่ทราบผู้ใดเด็ดดอกไม้? และไม่ทราบเราเป็นผู้ใด?"
"ท่านเป็นผู้ใด?"
หลวงจีนวิกลจริตพลันชี้คราบหมึกบนจีวรแล้วตอบ
"ท่านดูออกหรือไม่ว่านี้เป็นกระไร?"
โป้วอั้งเสาะสั่นศีรษะ
หลวงจีนวิกลจริตถอนใจยาว พลันทรุดกายนั่งที่ตรงข้ามโป้วอั้งเสาะ แล้วกล่า
"ท่านดูอีก ท่านต้องรวมสมาธิจิตใจดู"
โป้วอั้งเสาะลังเลแล้ว ในที่สุดพลอยลุกขึ้นนั่งบ้าง

แสงดาวที่ซีดจางลูบไล้อยู่บนจีวรสีขาวนวลที่ไม่มีฝุ่นละอองแม้สักธุลี คราบหมึกสีดำยุ่งเหยิงยิ่ง

โป้วอั้งเสาะสงบดูอย่างเยือกเย็น เฉกเช่นจ้องดูไฟจากปลายธูปในห้องมืดที่สั่นไหวอยู่

'...หากเจ้ารู้สึกไฟธูปไม่สั่นไหวอีก และมีแสงสว่างดั่งคบไฟ เจ้าก็สำเร็จไปครึ่งหนึ่ง

'...ต่อจากนั้น เจ้าต้องเห็นกระทั่งควันที่ลอยขึ้นจากไฟของธูปจนชัดเจนชัดเจนดุจดั่งดูปุยเมฆขาวบนยอดเขา ยุงในม่านควันก็ต้องกลับกลายจนคล้ายกระเรียนใหญ่ในเมฆขาวนั้น'

โป้วอั้งเสาะรวมสมาธิจิตใจเพ่งมอง พลันรู้สึกคราบหมึกที่ยุ่งเหยิงนั้นไม่ยุ่งเหยิงอีกแล้ว คล้ายดั่งยังมีจังหวะที่พิสดารแฝงอยู่

จากนั้นโป้วอั้งเสาะจึงพบเห็น คราบหมึกที่ยุ่งเหยิงถึงกับเป็นลายแทง ในนั้นคล้ายดั่งมีภูเขา มีสายน้ำ มีใบหน้าพวกทารกอีกด้วย

"ที่ท่านว่าเป็นกระไรกันแน่?"

"ในใจท่านครุ่นคิดกระไร เราก็ว่ากระนั้น"

"ภาพ ความจริงก็เกิดขึ้นจากจินตนาการในใจ"

"นี่มิเพียงเป็นภาพวาด ยังเป็นภาพวิเศษอีกด้วย"

ดวงตาโป้วอั้งเสาะเป็นประกายสุกใส ส่งเสียงขึ้น

"ข้าพเจ้าทราบท่านเป็นผู้ใดแล้ว ท่านต้องเป็นบริวารคนหนึ่งของกงจื้ออู้ ที่ชื่อโง้วอ่วย (ภาพแซ่โง้ว)"

หลวงจีนหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"มีภาพอยู่ชัด ๆ ท่านไฉนพาลบอกว่าไม่มีภาพ? หากไม่มีภาพ ไฉนมีคน?"

"คนใด?"

"ย่อมเป็นคนในภาพวาด"

ทารกในภาพมีคราบน้ำตา ที่โป้วอั้งเสาะครุ่นคิดก็คือพวกมัน...

"คนไปที่ใดแล้ว?"

หลวงจีนวิกลจริตตอบ

"มีคนชัด ๆ ท่านพาลยังจะถาม ที่แท้ผู้วิกลจริตมิใช่หลวงจีน แต่เป็นท่าน! ฮา ฮา ท่านดูอีกครา คนไยมิใช่อยู่ที่นั่น?"

ที่หลวงจีนวิกลจริตชี้เป็นกระท่อมหลังนั้น

ประตูหน้าต่างของกระท่อมเปิดอยู่ก่อนแล้ว มิทราบเมื่อใด ในกระท่อมถึงกับมีแสงสว่างของโคมไฟมา

โป้วอั้งเสาะมองตามนิ้วของหลวงจีน ต้องตะลึงลานไปทันที

ในบ้านมีคนจริง ๆ...โต้วจับฉิกและเต๊าะเง็กเจ็งกำลังนั่งกินข้าวต้มอยู่

หม้อข้าวต้มที่ความจริงเย็นไปแล้ว ตอนนี้กลับกลายเป็นมีควันร้อนลอยกรุ่นอยู่

แต่ร่างของโป้วอั้งเสาะกลับเย็นเยียบ เย็นดั่งน้ำแข็ง!

"...หรือนี่ก็เป็นเช่นคราบหมึกบนจีวร เป็นภาพมายาที่เลื่อนลอย?"

ไม่ใช่แน่! ในห้องมีสองคนที่ยังมีชีวิตอย่างแน่ชัด เป็นโต้วจับฉิกกับเต๊าะเง็กเจ็งแน่นอน

หลังจากดูคราบหมึกในจีวรแล้ว โป้วอั้งเสาะในตอนนี้ กระทั่งยังเห็นรอยย่นบนใบหน้าของพวกมันถนัดชัดเจน กระทั่งยังเห็นขุมขนที่มือพวกนาง เห็นกล้ามเนื้อที่กำลังเคลื่อนไหวของมือพวกนางอยู่

แต่ทั้งสองกลับมิได้มาสนใจโป้วอั้งเสาะเลย

ผู้คนส่วนมากที่ตกอยู่ในสภาวะเช่นนี้ จะต้องกระโดดขึ้นมา โถมเข้าไป หรือไม่ก็ตะเบ็งร้องสุดเสียง

แต่โป้วอั้งเสาะมิใช่คนในจำนวนมากนั้น มาตรแม้นจะยืนขึ้นมาแล้ว แต่ก็เพียงยืนสงบนิ่งในที่นั้น กระทั่งยังมิขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเลย

เนื่องเพราะโป้วอั้งเสาะมิเพียงเห็นทั้งสองเท่านั้น ยังเห็นจนยิ่งกระจ่างซึ้งเห็นจนยิ่งกว้างไกล

ในพริบตานั้น โป้วอั้งเสาะเข้าใจต้นสายปลายเหตุทั้งมวลโดยชัดเจนแล้ว

หลวงจีนวิกลจริตถาม

"คนที่ท่านต้องการหา ใช่ยังอยู่ที่นี้หรือไม่?"

"ถูกแล้ว"

"ท่านไฉนยังไม่เข้าไป?"

โป้วอั้งเสาะหันหน้าช้า ๆ เพ่งมองหลวงจีนแน่วนิ่ง ดวงตาที่ความจริงแดงฉานด้วยความอ่อนล้าและโศกเศร้ารันทด พลันกลับกลายเป็นสุกใสจนบอกไม่ถูกอีกครา จับมองด้วยประกายที่คมกริบดั่งคมดาบเป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่ง จึงกล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าเพียงหวังให้ท่านเข้าใจเรื่องหนึ่ง"

"ท่านบอก"

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเพียงชักดาบ ท่านก็ต้องตาย ในแผ่นฟ้าแผ่นดิน ไม่มีผู้ใด

สามารถช่วยท่านได้เด็ดขาด"

หลวงจีนวิกลจริตหัวร่ออีกครา โดยไม่มีเค้าฝืนหรือหวาดหวั่นเลย กล่าวต่อไป

"เราได้ให้ท่านเห็นคนที่ต้องการหาแล้ว ท่านกลับจะฆ่าเรา?"

"เพียงเห็นพวกนางยังไม่พอ"

"ท่านยังต้องการอย่างไร?"

โป้วอั้งเสาะส่งเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านนั่งสงบเสงี่ยมในที่นี้ ข้าพเจ้าจะให้ท่านตอนนี้เรียกคนที่ซ่อนตัวอยู่หลังประตูและมุมห้องออกมา หากพวกมันทำอันตรายเต๊าะเง็กเจ็งกับโต้วจับฉิกแม้สักขุมขนหนึ่ง ข้าพเจ้าก็จะตัดคอ่หอยท่านขาดในทันที"

หลวงจีนวิกลจริตไม่แย้มยิ้มแล้ว ดวงตาที่ปกติชมชอบมองคนอย่างซึมเซาพลันกลับกลายเป็นสุกใสและเหี้ยมอำมหิตอย่างบอกไม่ถูก จนอีกเนิ่นนานให้หลังเช่นกันจึงได้กล่าวช้า ๆ

"ท่านมิได้ดูผิด มุมห้องกับหลังประตูมีคนซ่อนตัวอยู่จริง ๆ แต่ต้องไม่ออกมาเด็ดขาด"

"ท่านไม่เชื่อ ข้าพเจ้าสามารถฆ่าท่าน?"

"เราเชื่อ"

"ท่านไม่วิตก?"

"เราก็วิตกอย่างยิ่ง แต่เสียดาย พวกมันกลับไม่วิตก เรื่องฆ่าคนหลั่งโลหิตพวกมันต่างเห็นจนชาชินแล้ว แม้นับว่าท่านสับเราจนแหลกเละเป็นก้อนเนื้อ เราประกันพวกมันต้องไม่ขมวดคิ้วแม้สักครั้ง"

โป้วอั้งเสาะเม้มปากไว้ ทราบว่าที่หลวงจีนกล่าวเป็นวาจาสัตย์จริง เนื่องเพราะได้เห็นใบหน้าที่โผล่ออกมาจากหน้าต่าง และก็ได้เห็นรอยแผลเป็นกับรอยยิ้มที่เหี้ยมอำมหิตของใบหน้านั้น

ผู้ที่ซ่อนตัวมุมบ้านคือกงซุนตู้นั่นเอง

หลวงจีนวิกลจริตส่งเสียงราบเรียบ

"ท่านสมควรเข้าใจคนผู้นี้กระจ่าง แม้นับว่าท่านจับบุตรของมันมาสับเป็นก้อนเนื้อมันน่ากลัวไม่ขมวดคิ้วนิ่วหน้าเด็ดขาด"

โป้วอั้งเสาะไม่อาจปฏิเสธ ฮวงฮ่อเสียง (หลวงจีนวิกลจริต) กล่าวสืบไป

"ตอนนี้เราเพียงหวังให้ท่านเข้าใจเรื่องหนึ่ง"

"ท่านบอก"

"หากพวกมันสับเต๊าะเง็กเจ็งกับโต้วจับฉิกเป็นก้อนเนื้อ ท่านแยแสสนใจหรือไม่?"

มือโป้วอั้งเสาะกำแนบแน่น หัวใจวาบหวิวราวร่วงหล่นลงไปในหุบเหวลึก

กงซุนตู้พลันหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ประเสริฐ ถามได้ประเสริฐมาก เราก็ประกันได้ เพียงโป้วอั้งเสาะทำอันตราย ท่านสักขุมขนหนึ่ง เราก็จะตัดคอหอยของสองคนนี้ขาดไปทันที"

ใบหน้าซีดขาวของโป้วอั้งเสาะบิดเบี้ยวด้วยความเดือดดาลและเจ็บช้ำ

หลวงจีนวิกลจริตกล่าว

"วาจาที่มันบอก ท่านเชื่อหรือไม่?"

โป้วอั้งเสาะตอบ

"ข้าพเจ้าเชื่อ และข้าพเจ้าก็กังวลอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าต้องการให้พวกนางมีชีวิต แต่ไม่ทราบ พวกท่านต้องการกระไร?"

"พวกเราต้องการกระไร ท่านก็จะให้กระนั้น?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะ

"ขอเพียงพวกนางมีชีวิตรอดอยู่ ขอเป็นเพียงที่ข้าพเจ้ามี"

หลวงจีนวิกลจริตหัวร่อกล่าว

"เราเพียงต้องการให้ท่านเปลื้องเสื้อผ้าออก เปลื้องจนเปลือยเปล่า!"

ใบหน้าขาวซีดของโป้วอั้งเสาะพลันแดงฉาน กล้ามเนื้อทุกส่วนสัดตึงเครียดจนเบ่งพอง

มันยินยอมตายก็ไม่ยอมรับการเหยียดหยามเยี่ยงนี้ แต่ไฉนพาลมิอาจขัดขืนปฏิเสธได้?

หลวงจีนวิกลจริตกล่าวต่อไป

"เราตอนนี้ต้องการให้ท่านถอดทันที ถอดให้เปลือยเปล่า"

มือโป้วอั้งเสาะยกขึ้นแล้ว แต่มิได้ปลดกระดุมเสื้อ กลับชักดาบของมันออกมา!

ประกายดาบวูบขึ้นดั่งสายฟ้า แต่ร่างมันกลับคล้ายเร็วยิ่งกว่าประกายดาบ!

ประกายดาบพอวูบขึ้น ร่างก็พุ่งเข้าไปในกระท่อม ดาบแรกแทงเข้าใส่บานประตูไม้

มีเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดดังมาจากหลังประตู แล้วคนผู้หนึ่งก็ล้มโครมลงมา มันคือเอี้ยบ้อกี่ที่จะฆ่าคนไม่ถือสาอาถรรพณ์ใด

มันเหลือมือเพียงข้างเดียว มันคาดคิดไม่ถึงเด็ดขาด จะมีดาบแทงทะลุบานประตูเข้าไปใส่ทรวงอกของมัน!

มันเบิ่งตามองโป้วอั้งเสาะด้วยความตระหนก คล้ายดั่งจะกล่าว

'ท่านฆ่าเราอย่างนี้เอง?'

โป้วอั้งเสาะจับตาเย็นชามองมันแวบหนึ่ง คล้ายดั่งจะตอบ

'หากจะฆ่าคน ไม่ต้องถือสาอาถรรพณ์ใด นี่ความจริงเราเรียนจากท่านมาเอง'

วาจาเหล่านี้ พวกมันมิได้กล่าวออกมา เนื่องเพราะเอี้ยบ้อกี่มิได้เปล่งเสียงสักครึ่งคำ ลมหายใจก็ได้ชะงักงันไปแล้ว

โป้วอั้งเสาะเพียงเหลือบแลมันแวบเดียว แต่ตอนเหลือบแลมัน คมดาบได้หันไปหากงซุนตู้

กงซุนตู้ทะยานกายขึ้นอากาศ พ่งปราดออกจากหน้าต่างไป มันถึงกับหลบหลีกดาบนี้พ้นได้

เนื่องเพราะดาบนี้ของโป้วอั้งเสาะมิใช่จะทำอันตรายคน เพียงป้องกันเต๊าะเง็กเจ็งเท่านั้น

ประกายดาบพอวูบขึ้นแวบหนึ่ง ดาบถูกสอดเข้าฝักแล้ว

กงซุนตู้ยืนอยู่ข้างรั้วไม้ไผ่ที่ห่างไกล ใบหน้าที่มีแผลเป็นยับเยินของมัน มีเหงื่อกาฬหลั่งไหลดั่งสายฝน

เต๊าะเง็กเจ็งวางชามข้าวลง น้ำตาหลั่งไหลดุจไข่มุกขาดจากสายทันที

โต้วจับฉิกจ้องมองดูมัน ดวงตาคล้ายมีประกายที่พิกลอย่างยิ่ง

หลวงจีนวิกลจริตถอนใจรำพึง

"ดีมาก คนที่ร้ายกาจมาก ดาบที่รวดเร็วมาก"

ใบหน้าของโป้วอั้งเสาะแม้ไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด แต่ความจริงหัวใจยังคงเต้นถี่เร็วอย่างยิ่ง

การจู่โจมของเมื่อครู่ โป้วอั้งเสาะไม่มีความมั่นใจต้องประสบผลสำเร็จอยู่เลย เพียงแต่ว่าไพ่สำคัญได้อยู่ในอุ้งมือฝ่ายตรงข้าม มันจึงมิอาจไม่เสี่ยงอันตรายทุ่มเทเดิมพันเป็นครั้งสุดท้ายได้

กงซุนตู้พลันแค่นหัวร่อกล่าว

"เดิมพันครั้งนี้แม้ท่านแทงได้ถูกต้อง แต่ไพ่ตานี้ท่านกลับมิใช่ได้ชัยชนะ"

โป้วอั้งเสาะร้องอ้อเป็นทีสงสัย กงซุนตู้กล่าวต่อไป

"เนื่องเพราะไพ่สำคัญใบสุดท้ายยังอยู่ในกำมือเรา"

...มันยังมีไพ่สำคัญใด?

กงซุนตู้กล่าวอีก

"ความจริงตัวท่านก็ควรคิดออก หากไม่มีคนนำทาง พวกเราไหนเลยจะหา

มาถึงที่นี้ได้?"

มือโป้วอั้งเสาะกำแนบแน่นกว่าเดิมอีกครา...ผู้ขายมันเป็นใครกันแน่?

พลันมีเสียงร้องด้วยความตระหนก โต้วจับฉิกพลันลงมือตะปบแขนของเต๊าะเง็กเจ็งไว้ รั้งร่างนางเข้าไปในอ้อมอก ขวางอยู่เบื้องหน้ามัน

โป้วอั้งเสาะหันขวับไปส่งเสียง

"ท่านเอง?"

โต้วจับฉิกจ้องมองโป้วอั้งเสาะ ในดวงตายังมีประกายที่พิกลอย่างยิ่ง คล้ายดั่งจะคิดเอ่ยปาก แต่ก็กลั้นไว้อีก

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"ท่านความจริงเป็นชายชาตรีที่เข้มแข็งทระนง ไฉนมากระทำเรื่องเช่นนี้?"

ในที่สุด โต้วจับฉิกอดมิได้ต้องส่งเสียง

"ท่าน...?"

มันเพียงกล่าวได้คำเดียว ดวงตาพลันถลนออกนอกเบ้า โลหิตสด ๆ ไหลออกจากหางตา จมูก มุมปากมาเป็นทาง

เต๊าะเง็กเจ็งงอศอกกระแทกกลับไป ร่างของมันก็หงายตึงลง ที่ชายโครงถึงกับมีมีดสั้นเล่มหนึ่งยาวร่วมเชียะแทงเข้าจมมิดถึงด้าม

กล้ามเนื้อบนใบหน้ามันบิดเบี้ยว มุมปากกระตุกถี่เร็ว คล้ายดั่งจะกล่าว

'เราผิดแล้ว ผิดแล้ว...'

...ขอเพียงเป็นมนุษย์ ก็ยากจะไม่กระทำเรื่องราวผิดพลาด มิว่าเป็นมนุษย์เช่นใด ต่างไม่นอกเหนือกฎเกณฑ์นี้

มือของเต๊าะเง็กเจ็งคลายจากด้ามมีด ถอยหลังกรูดมาทันที พลันหันกายโถมเข้ากอดโป้วอั้งเสาะแนบแน่นแล้วร้อง

"ข้าพเจ้าฆ่าคน ข้าพเจ้าฆ่าคนแล้ว..."

สำหรับนาง ฆ่าคนถึงกับน่าสะพรึงกลัวกว่าถูกฆ่าเสียอีก

แสดงแน่ชัดว่า นี่เป็นครั้งแรกที่นางฆ่าคน

โป้วอั้งเสาะก็เคยมีประสบการณ์เช่นนี้มา ตอนฆ่าคนครั้งแรก กระทั่งน้ำขมในกระเพาะยังถูกอาเจียนออกมาแทบหมดสิ้น

โป้วอั้งเสาะเข้าใจความรู้สึกเยี่ยงนี้กระจ่าง จะลืมความรู้สึกนี้ มิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย

แต่ว่าคนยังฆ่าคนต่อไป มีแต่คนจึงฆ่าคนได้ เนื่องเพราะมีบ้างบางคนต้อง

คุกคามให้คนไปฆ่าคนอยู่เสมอ

เรื่องเยี่ยงนี้ บางครั้งคล้ายดั่งเป็นโรคระบาด มิว่าผู้ใดต่างไม่อาจหลีกเลี่ยงพ้น เนื่องเพราะท่านไม่ฆ่ามัน มันก็จะฆ่าท่าน

...ที่ถูกฆ่าได้รับการพักผ่อน คนที่ฆ่าคนกลับต้องทนทรมานอยู่ในกองทุกข์ต่อไป

นี่ไยมิใช่เป็นโศกนาฏกรรมที่เต็มไปด้วยการเสียดสีและเสียดแทงใจ?

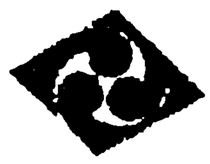

ทุกประการคืนสู่ความสงบแล้ว

สงบจนวังเวงเกินไป

โลหิตไม่หลั่งไหลอีก ศัตรูได้ไปกันไกลแล้ว พสุธาถูกกลืนอยู่ในความมืดมิด ไม่ได้ยินสรรพเสียงใด ๆ ทั้งสิ้น

กระทั่งเสียงร่ำไห้ของทารกก็ไม่ได้ยิน

ทารกเล่า?

ร่างของโป้วอั้งเสาะพลันเย็นเยียบไปทันที โพล่งขึ้นเบา ๆ

"พวกทารกตกอยู่ในเงื้อมมือของพวกมัน?"

เต๊าะเง็กเจ็งกลับสะกดกลั้นความเศร้ารันทดไว้ ปลอบใจเบา ๆ

"พวกทารกไม่มีเรื่องราวใด ที่พวกมันต้องการมิใช่ทารก"

"พวกมันต้องการกระไร?"

"ที่พวกมันต้องการคือ..."

"ใช่คงเชียะเหล็งหรือไม่?"

เต๊าะเง็กเจ็งจึงต้องยอมรับ

"พวกมันเข้าใจ ชิวจุ้ยเซ็งได้มอบคงเชียะเหล็งแก่ข้าพเจ้า ขอเพียงข้าพเจ้ายอมมอบคงเชียะเหล็งแก่พวกมัน พวกมันก็จะคืนทารกให้แก่ข้าพเจ้า"

น้ำตาของนางหลั่งไหลลงอีกครา ส่งเสียงเครือสืบไป

"แต่ข้าพเจ้าไม่มีคงเชียะเหล็ง ข้าพเจ้ากระทั่งเห็นก็ยังมิเคยเห็นของภูตผีนั้นเลย"

มือของโป้วอั้งเสาะเย็นยะเยียบจนน่ากลัวยิ่ง

เต๊าะเง็กเจ็งบีบมือโป้วอั้งเสาะแนบแน่น กล่าวเสียงเครือต่อ

"ความจริงข้าพเจ้าไม่คิดจะบอกเรื่องนี้กับท่าน ข้าพเจ้าทราบ ทั้งแผ่นดินทั้งแผ่นฟ้า ไม่มีผู้ใดสามารถชิงทารกกลับมาให้ข้าพเจ้าได้แล้ว"

โป้วอั้งเสาะสวนคำทันที

"นั่นก็เป็นทารกของข้าพเจ้าเช่นกัน"

"แต่ท่านก็ไม่มีคงเชียะเหล็ง แม้นับว่าท่านสามารถฆ่าพวกมันหมดสิ้น ก็ยังคงไม่อาจชิงทารกของพวกเรากลับมา"

โป้วอั้งเสาะเม้มปากไว้ มิอาจไม่ยอมรับ ตัวเองก็ไม่มีปัญญาคลี่คลายเรื่องราวนี้ ในหัวใจคล้ายดั่งมีมีดกำลังกรีดอยู่อย่างทารุณ

เต๊าะเง็กเจ็งสอดขึ้นอีกครา

"พวกมันยังต้องไม่ทำอันตรายทารกอีกชั่วคราว แต่ว่าท่าน..."

นางลูบใบหน้าขาวซีดของโป้วอั้งเสาะเบา ๆ พลางกล่าวต่อ

"ท่านเหน็ดเหนื่อยเกินไปแล้ว และยังบาดเจ็บอีกด้วย ท่านจะต้องพักผ่อนให้สบาย คิดหาทางลืมเรื่องหงุดหงิดกลัดกลุ้มเหล่านี้ไปสักชั่วคราว"

โป้วอั้งเสาะมิได้เอ่ยปาก มิได้เคลื่อนไหว ทั้งตัวคล้ายดั่งชาด้านไปแล้วก็ปาน

เนื่องเพราะมันไม่มีคงเชียะเหล็ง มันช่วยทารกไม่ได้

มันเป็นผู้ต้อนรับพวกทารกมาในโลกด้วยมือตัวเอง ตอนนี้กลับได้แต่เบิ่งตาดูพวกมันไปทนทุกข์ ดูพวกมันไปตาย!

เต๊าะเง็กเจ็งย่อมสังเกตความเจ็บปวดของโป้วอั้งเสาะออก นางหลั่งน้ำตา ฉุดโป้วอั้งเสาะไปนอนบนเตียง กอดสองไหล่โป้วอั้งเสาะไว้ พลางส่งเสียงนุ่มนวล

"ตอนนี้ท่านต้องพยายามผ่อนคลายตัวเองให้เต็มที่ อย่าไปคิดเรื่องอื่นใดทั้งสิ้น ให้ข้าพเจ้าล้างแผลท่านก่อน"

นางลูบคลำใบหน้าโป้วอั้งเสาะเบา ๆ อีกครา จากนั้นพลันจี้หนัก ๆ ลงไปในเจ็ดจุดสำคัญของโป้วอั้งเสาะ!!

ไม่มีผู้ใดสามารถคาดคิดความเปลี่ยนแปรนี้ได้!

มาตรว่าผู้คนทั้งโลกต่างสามารถคาดคิดได้ โป้วอั้งเสาะยังต้องคิดไม่ถึงเด็ดขาด!

โป้วอั้งเสาะเบิ่งตามองนางด้วยความตระหนก

แต่ความแตกตื่นสงสัยของมัน ยังห่างไกลจากความเจ็บปวดของมันอีกมากนัก

ยามเมื่อท่านทุ่มเทความจริงใจทั้งมวลให้แก่คนผู้หนึ่งแล้ว คนผู้นั้นกลับขายท่านไป ความเจ็บช้ำใจเยี่ยงนี้ มีผู้ใดสามารถคาดคิดได้?

แต่เต๊าะเง็กเจ็งกลับแย้มยิ้มยิ่งนุ่มนวล กล่าวเสียงสดใสไพเราะ

"ดูท่าทีท่านคล้ายเสียใจอย่างยิ่ง ใช่บาดแผลท่านเจ็บปวด? หรือหัวใจท่านเจ็บปวด?"

นางแย้มยิ้มจนเบิกบานแจ่มใสกว่าเดิม กล่าวสืบไป

"มิว่าท่านเจ็บปวดในที่ใด ต้องหายเจ็บโดยรวดเร็วยิ่ง"

เนื่องเพราะคนตายต้องไม่รู้สึกเจ็บปวดอีก

นางแย้มยิ้มกล่าว

"ความจริงข้าพเจ้าเข้าใจ คงเชียะเหล็งอยู่ในตัวท่าน แต่ตอนนี้ดูแล้วคล้ายข้าพเจ้าคาดคิดผิดไป ดังนั้นข้าพเจ้าจึงต้องฆ่าท่านโดยเร็ว เมื่อถึงตอนนั้น ท่านก็ไม่มีความหงุดหงิดรำคาญ เจ็บช้ำรันทดใด ๆ เหลืออยู่อีกแล้ว"

ริมฝีปากของโป้วอั้งเสาะแห้งกรัง ไม่มีวาจาใดมาเลยสักครึ่งคำ

เต๊าะเง็กเจ็งกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านต้องใคร่จะถามข้าพเจ้า ไฉนจึงต้องลงมือเยี่ยงนี้ต่อท่าน แต่ข้าพเจ้าพาลไม่บอกท่าน"

นางดูดาบของโป้วอั้งเสาะแล้วกล่าวต่อ

"ท่านเคยบอก ดาบเล่มนี้มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจแตะต้องมัน ตอนนี้ข้าพเจ้ากลับพาลแตะต้องมันดู"

นางยื่นมือไปที่ดาบของโป้วอั้งเสาะ แล้วส่งเสียงด้วยความภาคภูมิ

"มิเพียงแตะต้องเท่านั้น ยังจะใช้มันฆ่าท่าน"

มือของนางห่างจากดาบเพียงนิ้วเดียว

โป้วอั้งเสาะพลันส่งเสียง

"ท่านยังคงอย่าแตะต้องมันจะประเสริฐสุด"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ายังไม่คิดจะฆ่าท่านในตอนนี้"

เต๊าะเง็กเจ็งตะเบ็งเสียงหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าพาลจะแตะต้อง ข้าพเจ้ากลับต้องการดูท่านสามารถใช้วิธีใดมาฆ่าข้าพเจ้า?"

ในที่สุดนางสัมผัสถูกดาบของโป้วอั้งเสาะแล้ว

ดาบโป้วอั้งเสาะพลันพลิกขึ้น ฟาดไปบนหลังมือของนาง ฝักดาบดำสนิทคล้ายดั่งกลายเป็นเหล็กเผาไฟจนแดงฉาน!

หลังมือของนางมีรอยสีแดงเพิ่มขึ้นอีกสายหนึ่งทันที เจ็บปวดจนกระทั่งน้ำตาแทบหลั่งไหลออกมา

แต่ความแตกตื่นขวัญเสียของนาง กลับเหนือกว่าความเจ็บปวดอีกมากมาย

หลายเท่านัก

นางจี้เจ็ดจุดสำคัญของโป้วอั้งเสาะกับมือชัด ๆ

นางลงมือโดยแม่นยำเสมอมา

โป้วอั้งเสาะส่งเสียงอีก

"เพียงเสียดาย มีเรื่องหนึ่งที่ท่านจะไม่มีวันคาดคิดได้ตลอดกาล"

เต๊าะเง็กเจ็งอดมิได้ต้องถาม

"เรื่องอันใด?"

"ทุกจุดในร่างข้าพเจ้า ได้ถูกเคลื่อนออกจากที่เดิมอีกหนึ่งนิ้ว"

เต๊าะเง็กเจ็งตะลึงลานทันที ในแผนของนางไม่มีจุดอ่อนและความผิดพลาดแม้สักน้อยนิดโดยเด็ดขาด ฝีมือจี้จุดของนางก็ไม่ผิดพลาดเด็ดขาด

ที่ผิดพลาด ความจริงคือตัวโป้วอั้งเสาะ!

แต่นางคาดฝันไม่ถึง จุดของโป้วอั้งเสาะจะผิดจากที่ไปได้!

ความผิดที่ห่างเพียงหนึ่งนิ้ว ถึงกับทำลายแผนทั้งมวลของนางจนพังทลายหมดสิ้นไป

นางเดือดดาล สำนึกเสียใจ โทษฟ้าโทษดิน แต่นางกลับลืมครุ่นคิด ความผิดพลาดอันเดียวนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร?

...คร่ำเคร่งฝึกด้วยความพยายามยี่สิบปี หลั่งโลหิตและเหงื่อมามากหลาย ค่วามมั่นใจที่เด็ดเดี่ยวมิคลอนคลาย ความอดกลั้นที่ขบกรามทนทานไว้

...การคลาดเคลื่อนเพียงหนึ่งนิ้วนี้ ได้มาด้วยการแลกเปลี่ยนเช่นนี้ ในโลกต้องไม่มีเรื่องบุญบันดาลเด็ดขาด!

นางมิได้ไปคิดถึงประการเหล่านั้น นางเพียงแต่ได้คิดถึงเรื่องหนึ่ง...พลาดพลั้งครั้งนี้แล้ว นางต้องไม่มีโอกาสครั้งที่สองอีกโดยเด็ดขาด

ร่างของนางก็พังทลายไปหมดสิ้น

แต่โป้วอั้งเสาะกลับทรงกายขึ้นยืน จ้องมองนางอย่างเย็นชา พลางส่งเสียง

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านก็บาดเจ็บแล้ว"

"ท่านทราบ?"

"บาดแผลของท่านอยู่ที่ชายโครง ระหว่างโครงกระดูกซี่ที่สองกับซี่ที่สาม แผลดาบยาวสี่นิ้ว ลึกเจ็ดหุน"

"ท่านไฉนทราบได้?"

"เนื่องเพราะนั่นเป็นดาบข้าพเจ้า"

...นอกโบสถ์ใหญ่ของวัดโบราณเทียนเล้ง หยาดโลหิตบนคมดาบ

โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อ

"ที่ร่วมมือกับกงซุนตู้ลอบประทุษข้าพเจ้าทางนอกวัดเทียนเล้งในวันนั้น ก็คือตัวท่าน!"

เต๊าะเง็กเจ็งถึงกับมีความหนักแน่นเยือกเย็นกล่าว

"ใช่! ข้าพเจ้าเอง"

"กระบี่ของท่านไม่เลวอย่างยิ่ง"

"ยังพอใช้ได้"

"พอข้าพเจ้าถึงวัดโบราณเทียนเล้ง ท่านก็ติดตามไปถึงทันที?"

"ท่านเดินได้ไม่เร็วนัก"

"ที่พวกกงซุนตู้สามารถหาถึงที่นี้ ย่อมมิใช่เนื่องเพราะโต้วจับฉิกส่งข่าวให้?"

"ย่อมไม่ใช่มัน เป็นข้าพเจ้า"

"ดังนั้น ท่านจึงฆ่ามันเพื่อปิดปาก?"

"ข้าพเจ้าย่อมไม่ยอมให้มันแพร่งพรายความลับของข้าพเจ้า"

"พวกมันสามารถหาเม่งง้วยซิมพบได้ ก็เนื่องเพราะท่าน?"

"หากมิใช่ข้าพเจ้า พวกมันไหนเลยจะทราบ เม่งง้วยซิมได้ย้อนไปในห้องใต้ดินของคงเชียะซัวจึงอีก"

"เรื่องเหล่านี้ท่านต่างยอมรับ?"

"ข้าพเจ้าไฉนไม่ยอมรับ?"

"ท่านไฉนต้องกระทำเรื่องเหล่านี้?"

เต๊าะเง็กเจ็งพลันล้วงดอกไม้มุกออกมา เป็นดอกไม้มุกที่ร่วงหล่นออกจากอกเสื้อ "นิ้วชี้" เตี้ยเพ้ง ที่ในห้องใต้ดินของคงเชียะซัวจึงเมื่อวันนั้น

นางดูดอกไม้มุกพลางส่งเสียง

"ท่านต้องยังจำได้ มันมาจากที่ใด?"

โป้วอั้งเสาะจำได้ เต๊าะเง็กเจ็งกล่าวต่อไป

"วันนั้นข้าพเจ้าไม่ต้องการกระไรทั้งสิ้น เพียงต้องการดอกไม้มุกนี้เท่านั้น ท่านต้องเข้าใจ ข้าพเจ้าก็เป็นเช่นสตรีอื่น ๆ พอเห็นอัญมณีก็ลืมทุกสรรพสิ่งไป"

"ท่านไม่ใช่?"

"ที่ข้าพเจ้าชิงต้องการดอกไม้มุกนี้ก่อน เนื่องเพราะกลัวท่านจะเห็นตราคงเชียะ (นกยูง) บนดอกไม้"

"คงเชียะ?"

"ดอกไม้มุกนี้ เป็นของขวัญที่ชิวจุ้ยเซ็งมอบแก่เต๊าะเง็กเจ็งเป็นพยานรัก นาง กระทั่งตาย ยังพกติดกับตัวมิยอมทิ้ง"

"เต๊าะเง็กเจ็งตายไปแล้ว?"

เต๊าะเง็กเจ็งตัวปลอมส่งเสียงเย็นชา

"หากนางยังไม่ตาย ดอกไม้มุกนี้ไฉนไปถึงมือนิ้วชี้เตี้ยเพ้งได้?"

โป้วอั้งเสาะเงียบงัน เนื่องเพราะจำเป็นต้องสะกดกลั้นตัวเองไว้

จนอีกเนิ่นนานให้หลัง จึงระบายลมจากปากเบา ๆ ถาม

"ท่านมิใช่เต๊าะเง็กเจ็งจริง ๆ ท่านเป็นใคร?"

นางหัวร่ออีกแล้ว หัวร่อด้วยสีหน้ากลอกกลิ้งและเหี้ยมโหด แค่นเสียงตอบ

"ท่านถามข้าพเจ้าเป็นใคร? หรือท่านลืมว่าข้าพเจ้าคือภรรยาของท่าน?"

มือโป้วอั้งเสาะเย็นเฉียบ สงบฟังเสียงเหี้ยมโหดของนาง

"ข้าพเจ้าแต่งให้ท่าน มาตรว่าเป็นเพียงเพราะข้าพเจ้าใคร่จะทุ่มภาระให้ท่านพะวง ฉุดลากท่านไว้ ทรมานท่านให้เหนื่อยตาย ให้ท่านไปเสี่ยงชีวิตกับผู้อื่นเพื่อคอยช่วยเหลือข้าพเจ้าในทุกวันทุกเวลา แต่มิว่าผู้ใดต่างไม่อาจปฏิเสธ ข้าพเจ้าอย่างไรนับว่าแต่งให้แก่ท่านแล้ว"

โป้วอั้งเสาะเม้มปากสนิทแน่น สงบฟังนางกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าทำร้ายเม่งง้วยซิมตายไป ทำร้ายอี้น้ำปวยตายไป สังหารโต้วจับฉิกกับมือ และยังคิดทำร้ายท่านให้ตาย แต่ข้าพเจ้ากลับเป็นภรรยาของท่าน"

นางแย้มยิ้มอย่างโหดเหี้ยมกว่าเดิม แค่นเสียงต่อ

"ข้าพเจ้าเพียงต้องการให้ท่านจำประการนี้ไว้ หากท่านจะฆ่าข้าพเจ้า ตอนนี้ก็เข้ามาลงมือได้แล้ว"

โป้วอั้งเสาะพลันโถมออกไป

ตอนนั้นเป็นช่วงเวลามืดมิดที่สุดของวิกาลอันยาวนาน โป้วอั้งเสาะโถมเข้าไปในความมืดโดยไม่เหลียวหลังอีกเลย

โป้วอั้งเสาะไม่มีปัญญาหันกลับไปได้

มืดมิด ความมืดมิดที่บันดาลให้คนสิ้นหวัง

โป้วอั้งเสาะวิ่งดั่งคลุ้มคลั่ง

มันมิอาจหยุด เนื่องเพราะพอหยุด ต้องล้มลงไปแน่

มันไม่ได้คิดเรื่องราวใด เนื่องเพราะมันไม่อาจไปคิด

...คงเชียะซัวจึงพินาศไป ชิวจุ้ยเซ็งมิได้ตัดพ้อต่อว่าสักครึ่งคำ เพียงวิงวอนให้มันกระทำเรื่องราวหนึ่ง เพียงวิงวอนให้มันสามารถรักษาเชื้อสายใยสุดท้ายให้แก่ตระกูลชิวมันเท่านั้น

...แต่ตอนนี้ เต๊าะเง็กเจ็งตายไปแล้ว

...นางทราบว่าในดอกไม้มุกมีตราของนกยูง นางย่อมเป็นหนึ่งในพวกฆาตกร

...แต่มันกลับทุ่มเทความพยายามทั้งมวลไปพิทักษ์ป้องกันนาง กระทั่งยังรับนางไว้เป็นภรรยา

...หากมิใช่เพราะนาง เม่งง้วยซิมไหนเลยจะตายไป?

...หากมิใช่เพราะพิทักษ์นาง อี้น้ำปวยไหนเลยจะตายไป?

...แต่มันกลับเข้าใจอยู่เสมอมา เรื่องราวที่กระทำล้วนถูกต้อง จนตอนนี้มันจึงทราบ เรื่องที่มันกระทำน่าสะพรึงกลัวเพียงใด?!

แต่ตอนนี้สายเกินไปแล้ว!

นอกเสียจากมีปาฏิหาริย์เกิดขึ้น คนที่ตายไปแล้วต้องไม่ฟื้นคืนชีวิตเด็ดขาด

โป้วอั้งเสาะไม่เคยเชื่อมีเรื่องปาฏิหาริย์มาก่อนเลย

อย่างนั้น นอกจากจะวิ่งปานคลุ้มคลั่งดั่งสุนัขเถื่อนแล้ว ยังจะสามารถกระทำอย่างไรอีก?

แม้นับว่าฆ่านางไปแล้วก็จะเป็นไร?

โป้วอั้งเสาะมิกล้าไปคิดเรื่องเหล่านี้ และไม่อาจไปคิดด้วย

สมองเริ่มเลอะเลือนไปทีละน้อย เลอะเลือนจนยุ่งเหยิง คล้ายใกล้จะคลุ้มคลั่ง

เมื่อโป้วอั้งเสาะวิ่งอย่างคลุ้มคลั่งจนสิ้นแรง ร่างก็ล้มฟาดลงกับพื้น พอล้มลงไปก็เริ่มชักกระตุกทั้งร่าง

แส้ที่ไม่เห็นสายนั้น เริ่มโบยลงใส่ร่างโดยไม่หยุดยั้งอีกครา

ตอนนี้มิเพียงเทพเจ้าบนฟากฟ้า หมู่มารในโลกันตร์ ต่างจะลงโทษทัณฑ์มันให้มันเจ็บปวดทรมานเท่านั้น กระทั่งตัวมันเองก็ต้องลงโทษตัวเอง

ประการนี้ อย่างน้อยโป้วอั้งเสาะยังสามารถกระทำได้อยู่!

กรรมแต่ปางบรรพ์

อรุโณทัยไขแสง ทิวาครายมาอีกครา

โป้วอั้งเสาะลากเท้าที่หนักอึ้งออกมาจากในตรอกแคบที่สกปรกโสโครก เสื้อผ้าแปดเปื้อนด้วยเศษปฏิกูลและอาเจียนของตัวเอง

ห้วงสมองตอนนี้เวิ้งว้างว่างเปล่า เพราะไม่กล้าคิด และไม่อาจไปคิดถึงเรื่องราวใด

ร้านเหล้าใหญ่ที่ปากตรอกกำลังประกอบพิธีงานศพ โป้วอั้งเสาะโถมเข้าไปคว้าสุราขึ้นไหหนึ่ง ทุบทำลายร้านสุราจนพินาศย่อยยับ

ไม่มีผู้ใดสามารถสกัดกั้นโป้วอั้งเสาะได้

จากนั้น ดื่มสุราทั้งไหลงในรวดเร็ว แล้ววิ่งโซเซไปล้มลงในร่องน้ำคร่ำอีกตรอกหนึ่ง

โป้วอั้งเสาะทราบแล้ว จะลืมและไม่ไปคิดถึงเรื่องที่ผิดพลาดที่เจ็บแค้น มีแต่ดื่มสุรา ดื่มให้เมามายเท่านั้น

โป้วอั้งเสาะตะเกียกตะกายจนคลานขึ้นยืนได้ โถมออกจากตรอกแคบ พอดีมีอาชาพ่วงพีตัวหนึ่งห้อตะบึงผ่านปากตรอก

อาชาพ่วงพีร้องด้วยความตระหนก ผู้ขับขี่ตวาดด้วยโทสะ แส้สายหนึ่งตวัดลงมาดุจเป็นอสรพิษฉกเหยื่อ

โป้วอั้งเสาะเพียงพลิกมือก็คว้าปลายแส้ไว้ได้อย่างแม่นยำ

มันเมามายจนไม่มีสติ เมามายจนคลุ้มคลั่งแล้ว

มันได้ทรมานตัวเองจนไม่เป็นสารรูปของมนุษย์แล้ว

แต่มันอย่างไรยังคงเป็นโป้วอั้งเสาะ!

ผู้ขับขี่พยายามใช้กำลังกระชากแส้คืน แต่ไม่มีผู้ใดสามารถชิงของจากในมือโป้วอั้งเสาะคืนกลับได้

เสียงฉาดดังสนั่น แส้ม้าขาดจากกัน

โป้วอั้งเสาะยังยืนในที่นั้น แต่ผู้ขับขี่กลับแทบเสียหลักหงายร่วงหล่นลงจากหลังม้า

ปฏิกิริยาของมันไม่เชื่องช้าเลย สะบัดเท้าออกจากโกลน ตีลังกาขึ้นอากาศ จ้องมองโป้วอั้งเสาะด้วยความตระหนก

โป้วอั้งเสาะมิได้เหลือบแลมันแม้สักแวบเดียว หนึ่งเดียวที่ต้องการเห็นในตอนนี้คือสุราไหหนึ่ง สุราที่สามารถบันดาลให้มันลืมความเจ็บช้ำทั้งมวล

โป้วอั้งเสาะจึงเดินผ่านหน้าผู้คนนั้นไป ท่วงท่าการเดินยังคงเก้งก้างและพิกลยิ่ง

ดวงตาคนผู้นั้นมีประกายพิกลอย่างยิ่ง คล้ายดั่งพบเห็นภูตผีก็ปาน พลันตวาดดัง ๆ

"หยุดก่อน!"

โป้วอั้งเสาะมิแยแสมัน คนผู้นั้นถามอีก

"ท่านคือโป้วอั้งเสาะ?"

โป้วอั้งเสาะยังคงมิแยแสสนใจ คนผู้นั้นพลันพลิกมือชักกระบี่ แทงสวบเข้าใส่ชายโครงของโป้วอั้งเสาะทันที

มันลงมือได้แคล่วคล่องปราดเปรียวยิ่ง แสดงว่าเป็นกระบี่เร็วของบู๊ลิ้มอีกเล่มหนึ่งอย่างแน่ชัด

แต่เมื่อปลายกระบี่ของมันห่างจากชายโครงโป้วอั้งเสาะอีกเจ็ดนิ้ว ดาบโป้วอั้งเสาะก็หลุดออกจากฝัก

ประกายดาบวูบขึ้น ห่าโลหิตสาดกระจาย ศีรษะที่ล้ำค่าถึงกับถูกฟันแบะออกเป็นสองเสี่ยง!

คนล้มลง ดาบเข้าฝัก

โป้วอั้งเสาะกระทั่งเท้ายังมิได้หยุดลง กระทั่งหางตายังมิได้ไปเหลือบแลมัน

โป้วอั้งเสาะฆ่าคน

ฆ่าคนก็มีวิธีมากหลายยิ่ง

โป้วอั้งเสาะมิเคยใช้วิธีที่อำมหิตเช่นนี้ไปฆ่าคน ที่ฆ่าคนก็เพราะด้วยความจำเป็นเท่านั้น

โป้วอั้งเสาะมิใช่เพชฌฆาต
ดาบนี้ถึงกับไม่คล้ายเป็นโป้วอั้งเสาะฟันลงเลย
โป้วอั้งเสาะเดินออกไปไกลอย่างยิ่ง ไกลจนไม่เห็นคนที่ตายในคมดาบของมัน
แต่มันพลันหยุดลง เริ่มอาเจียนอีกแล้ว

เมื่ออาเจียนผ่านไป ย่อมต้องดื่มอีก ดื่มมากกว่าที่อาเจียนออกมาหลายเท่านัก

วิกาลดึกสงัดแล้ว แต่ในร้านสุราเล็ก ๆ กลับมีคนอยู่อีกไม่น้อย เนื่องเพราะมิว่าผู้ใดพอเข้ามา ก็ถูกห้ามออกไป

เนื่องเพราะโป้วอั้งเสาะประกาศ

"เราเชิญเลี้ยง พวกท่านดื่มเป็นเพื่อนเรา มิว่าผู้ใดต่างห้ามออกไป!"

ร่างของโป้วอั้งเสาะมีกลิ่นเหม็นคละคลุ้งและคราบโลหิต แต่ยังมีตั๋วแลกเงินอีกปึกหนึ่ง กับทองคำหลายก้อน

กลิ่นเหม็นในร่างเป็นที่ผู้คนสะอิดสะเอียน คราบโลหิตเป็นที่ผู้คนสะพรึงกลัว แต่ทองคำเต็มกำมือกลับเป็นที่ผู้คนเลื่อมใสนับถือ

ดังนั้น ไม่มีคนกล้าปลีกตัวหนี

โป้วอั้งเสาะดื่มจอกหนึ่ง แต่ละคนต่างต้องชูจอกร่วมดื่มด้วยจอกหนึ่ง

ถึงกับมีอีกสองคนเดินเข้ามาในร้านสุรา โป้วอั้งเสาะมิได้ไปสนใจดูเป็นคนสองลักษณะเช่นไร

แต่สองคนนั้นกลับจ้องมองโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง หนึ่งในจำนวนนั้น พลันเดินมาทรุดกายนั่งร่วมโต๊ะที่ตรงข้าม

"คว่ำจอกได้"

โป้วอั้งเสาะยกจอกขึ้นกรอกแห้งไปในบัดดล ถึงกับยังมิได้มองคนที่มานั่งร่วมโต๊ะผู้นั้น กระทั่งหางตายังไม่ชำเลืองแล

คนผู้นั้นพลันหัวร่อกล่าว

"คอแข็งมาก"

โป้วอั้งเสาะส่งเสียง

"อืมม์ คอแข็งมาก"

"คอสุราดีมาก วิชาดาบก็ดีมาก"

"ดาบดีมาก"

"ท่านคล้ายดั่งเคยบอก วิชาดาบที่สามารถฆ่าคนก็เป็นวิชาดาบที่ดี"

"เราเคยบอก"

ผู้นั้นผงกศีรษะ พลันถามอีก

"ท่านทราบคนที่ท่านฆ่าเมื่อครู่เป็นผู้ใด?"

"เมื่อครู่เราฆ่าคน? เราฆ่าผู้ใด?"

ผู้นั้นจ้องมองโป้วอั้งเสาะ ดวงตามีประกายยิ้มแย้ม อย่างที่เห็นแล้วต้องสะดุ้งตื่นในกลางดึกด้วยความหวาดหวั่นสยองขวัญ เน้นเสียงช้า ๆ

"ที่ท่านฆ่าคือตั้วกู๋ (พี่ชายภรรยา) ของท่าน"

โป้วอั้งเสาะขมวดคิ้วแนบแน่น คล้ายดั่งพยายามทบทวนหวนคิด ตนไฉนมีตั้วกู๋ (พี่ชายภรรยา)?

คนผู้นั้นเตือนสติให้ทันที

"หรือท่านลืมแล้ว ท่านตอนนี้เป็นคนที่แต่งงานแล้ว กอกอของภรรยาท่านก็เป็นตั้วกู๋ของท่าน"

โป้วอั้งเสาะขมวดคิ้วคิดอีกครึ่งวันจึงผงกศีรษะ แต่แล้วสั่นศีรษะอีกครา คล้ายดั่งเข้าใจ แต่ก็คล้ายมิเข้าใจ

คนผู้นั้นพลันชี้อีกผู้หนึ่งที่เข้ามาพร้อมกับมัน พลางกล่าว

"ท่านรู้จักนางเป็นผู้ใด?"

ที่เข้ามาพร้อมกับมันเป็นสตรี กำลังยืนอยู่ที่โต๊ะเก็บเงินซึ่งอยู่ห่างไกล จับตามองโป้วอั้งเสาะด้วยสีหน้ากระด้างเย็นชา

นางเยาว์วัยอย่างยิ่ง สวยงามอย่างยิ่ง ผมดำขลับเป็นประกาย ดวงตากลมโตสุกใส นับเป็นดรุณีที่บิดามารดาทุกคนต่างปรารถนาใคร่จะได้ เป็นม่วยม่วยที่บุรุษทุกคนต่างใคร่จะมี เป็นดรุณีที่บุรุษหนุ่มทุกคนใคร่ได้เป็นคนรัก

แต่ตอนนางจับจ้องมองโป้วอั้งเสาะ ในดวงตากลับมีแต่ประกายอาฆาตแค้นปานอสรพิษ

ในที่สุด โป้วอั้งเสาะเงยหน้ามองนางแวบหนึ่ง คล้ายดั่งจำนางได้ และก็คล้ายจำไม่ได้

คนผู้นั้นหัวร่อกล่าว

"นางก็คือเซี่ยวอี๊ (น้องสาวภรรยา) ของท่าน"

มันกลัวโป้วอั้งเสาะไม่เข้าใจ จึงอธิบายต่อทันที

"เซี่ยวอี๊คือม่วยม่วยของภรรยาท่าน และก็เป็นม่วยม่วยของตั้วกู๋ท่าน"

โป้วอั้งเสาะเริ่มดื่มอีกแล้ว คล้ายดั่งถูกมันก่อกวนจนยิ่งวุ่นวาย ต้องดื่มสุราเสียจอกหนึ่งเพื่อปลุกสติให้แจ่มใสมา

คนผู้นั้นถาม

"ท่านทราบหรือไม่ นางตอนนี้คิดจะกระทำอย่างไร?"

โป้วอั้งเสาะส่ายหน้า คนผู้นั้นกล่าว

"นางคิดจะฆ่าท่าน"

โป้วอั้งเสาะพลันถอนใจยาว รำพึงเบา ๆ

"ไฉนแต่ละคนต่างคิดจะฆ่าเรา?"

คนผู้นั้นหัวร่อกล่าว

"ท่านบอกไม่ผิดแม้แต่น้อย สิบสามคนที่อยู่ในร้านนี้ อย่างน้อยก็มีเจ็ดคนที่มาเพื่อฆ่าท่าน"

"เราตายไปแล้ว?"

"ท่านยังมิได้ตาย เนื่องเพราะพวกมันต่างต้องการรอให้ท่านดื่มจนเมาจึงลงมือ"

"รอจนเราเมา? เราไหนเลยเมาได้ ดื่มอีกสามวันสามคืนก็ไม่เมา"

"ในเมื่อรออีกสามวันสามคืนก็ไม่มีประโยชน์ ดูท่าพวกมันต้องลงมือในบัดดลแล้ว"

ขณะเวลานั้นเอง มีเสียงจอกสุราใบหนึ่งร่วงลงกระทบพื้นดังตึง

ผู้ที่ถือจอกสุราใบนั้น ในมือมีดาบจามภูเขาเล่มยาวใหญ่ขึ้นมาแทนจอกสุรา

ขณะที่มันโถมเข้าหาโป้วอั้งเสาะ ก็มีโซ่ปลายทวนสายหนึ่ง ดาบปีกนกเล่มหนึ่ง แส้ปล้องไผ่ท่อนหนึ่ง กระบี่ยาวเล่มหนึ่ง กระหน่ำลงมาพร้อมเพรียงกัน

บุรุษหนุ่มที่ใช้กระบี่ ดวงตาเป็นสีแดงฉาน ปากยังส่งเสียงคำรามเบา ๆ

"มือมหากาฬล้างแค้น สหายในเส้นทางอย่าได้เกี่ยวข้องเรื่องไร้สาระ"

เมื่อส่งเสียงนั้นจบคำ ร่างของมันก็ชะงักงัน

พวกพ้องทั้งสี่ของมันก็ชะงักงัน

ทั้งห้าคนยืนแน่วนิ่งอยู่ดุจเป็นรูปศิลา เพราะอาวุธในมือของพวกมันต่างหายไปแล้ว

อาวุธทั้งห้าชนิดได้ไปอยู่ในมือของผู้ที่นั่งร่วมโต๊ะกับโป้วอั้งเสาะ!

ขณะที่พวกมันเริ่มเคลื่อนไหว มันก็เคลื่อนไหวด้วย โดยมือซ้ายตบไปบนบ่าเบา ๆ มือขวาชิงอาวุธมาอย่างง่ายดาย

ทั้งห้าคนเพียงรู้สึกตาลายไปวูบ เงาร่างยังพุ่งวาบอยู่นั้น อาวุธในมือก็หายไปแล้ว

คนผู้นั้นได้ย้อนมานั่งอยู่ตรงข้ามโป้วอั้งเสาะอีก วางอาวุธทั้งห้าชนิดลงบนโต๊ะเบาๆ

แย้มยิ้มกล่าว

"เรามิใช่สหายในเส้นทาง เราเกี่ยวข้องเรื่องไร้สาระได้"

บุรุษหนุ่มที่ใช้กระบี่ตวาดด้วยโทสะ

"ท่านเป็นผู้ใด?"

"เรามิเคยบอกชื่อแซ่แก่คนตายเสมอมา"

"ผู้ใดเป็นคนตาย?"

"ท่าน"

พวกมันความจริงยังยืนเป็นปกติอยู่ในที่นั้น แต่พอคำนี้เปล่งไป ใบหน้าของทั้งห้าพลันแปรเปลี่ยนเป็นเผือดขาว เลือดเนื้อทั้งร่างคล้ายถูกสูบออกมาจนแห้งไปในบัดดลก็ปาน

กระทั่งไขกระดูกยังถูกดูดแห้งหมดสิ้น!

ชายฉกรรจ์ที่กระเหี้ยนกระหือคึกคักทั้งห้า พริบตานั้นกลับกลายเป็นซากที่ซูบซีดแห้งกรัง พลันหงายหลังลงไปแน่นิ่งกับพื้น

แต่โป้วอั้งเสาะคล้ายยังไม่เห็น

คนผู้นั้นถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าฆ่าคนเหล่านั้นแทนท่านแล้ว แม้นับว่าไม่สำนึกพระคุณ อย่างน้อยก็ควรชมเชยข้าพเจ้าสักสองคำ"

"ชมเชยกระไรของท่าน?"

"หรือท่านดูไม่ออกว่าข้าพเจ้าใช้หลักวิชาใด?"

"เราดูไม่ออก"

"เป็นหนึ่งในสองวิชาของคัมภีร์ไต้ปุยหู่ที่มีถ่ายทอดอยู่ในโลกมนุษย์ยุคนี้"

โป้วอั้งเสาะร้องอ้อ ผู้นั้นกล่าวต่อ

"วิชานั้นก็คือ ที่เจ๊าะตี่กิมไต้โซวฮุ้นชิ้ว (หัตถ์ควานวิญญาณฟ้าสยบดินสยอง)"

โป้วอั้งเสาะร้องอ้ออีกครั้ง คนผู้นั้นกล่าวต่อไป

"ยังมีอีกวิชาก็คือ ทีอี๊ตี่จ้วงไต้อี๊ฮวก (เคลื่อนจุดพลิกฟ้ากลับดิน) ที่ท่านฝึกสำเร็จ"

มันหยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"ท่านสามารถฝึกจนเคลื่อนจุดได้หนึ่งนิ้ว อย่างน้อยนับว่าฝึกหลักวิชานี้จนมีความสำเร็จถึงเก้าส่วนแล้ว"

"ท่านเล่า? ท่านเป็นผู้ใด?"

"ข้าพเจ้าคือตอเซ้งจื้อ (ผู้มากน้ำใจ) แห่งสำนักแซซกไฮ้ในปัจฉิม กระทั่งยังมีน้ำใจมากกว่าท่านเสียอีก"

ในที่สุด โป้วอั้งเสาะเงยหน้าขึ้นมองมันแล้ว คล้ายดั่งจนบัดนี้จึงทราบ ที่ตรงข้ามมีคนนั่งอยู่อีกผู้หนึ่ง

คนผู้นั้นแย้มยิ้มด้วยสีหน้านุ่มนวลยิ่ง ปากแก้มคิ้วคางคมคายแจ่มใส ดูแล้วนับเป็นคนมีน้ำใจที่มากมายจริง ๆ

"คนที่มากน้ำใจก็ฆ่าคน?"

ตอเซ้งจื้อแย้มยิ้มตอบ

"แต่ข้าพเจ้ามิเคยฆ่าคนโดยปราศจากต้นสายปลายเหตุมาก่อน"

โป้วอั้งเสาะร้องอ้อเป็นทีสงสัย ตอเซ้งจื้อกล่าวต่อไป

"บรรดานี้ที่ถูกข้าพเจ้าฆ่า เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่คิดจะให้ท่านตายในมือพวกมัน"

"เพราะกระไร?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าต้องการให้ท่านตายในมือข้าพเจ้า"

"ท่านต้องการจริง ๆ?"

"ข้าพเจ้าต้องการจนแทบตายทีเดียว"

ดรุณีที่ยืนอยู่ข้างโต๊ะเก็บเงินอันห่างไกล พลันส่งเสียงเข้ามา

"เนื่องเพราะหากมันฆ่าท่านได้ ข้าพเจ้าก็ยอมวิวาห์กับมัน"

ตอเซ้งจื้อกล่าว

"ท่านดู ข้าพเจ้าอายุสามสิบห้าแล้ว ยังไม่มีครอบครัว ย่อมยังไม่มีบุตร อกตัญญูมีอยู่สาม ไร้ทายาทสืบตระกูลสำคัญที่สุด ท่านย่อมไม่อาจให้ข้าพเจ้าเป็นคนอกตัญญู"

ดรุณีนางนั้นชิงส่งเสียงมา

"มันไม่ยอมดอก"

ตอเซ้งจื้อถาม

"ท่านทราบได้อย่างไร?"

ดรุณีน้อยตอบ

"ข้าพเจ้าเคยเห็นมันลงมือมาสามครั้ง ดาบของมัน ความจริงคล้ายเป็นภูตผีไม่ผิดเพี้ยน"

"ตอนนี้เล่า?"

"ตอนนี้ภูตผีในดาบของมันได้เข้าไปอยู่ในหัวใจมันแล้ว"

ตอเซ้งจื้อแสร้งถาม

"ไฉนเข้าไปได้?"

"เพราะสองสิ่ง"

"สุรากับนารี?"

ดรุณีน้อยผงกศีรษะตอบ

"เพราะสองประการนี้ ก่อนนี้มันก็แทบจะตายไปครั้งหนึ่งแล้ว"

"แต่มันไม่ตาย"

"เนื่องเพราะมันมีสหายรักผู้หนึ่ง"

"เอี๊ยบไค?"

ดรุณีน้อยถอนใจตอบ

"แต่เสียดาย ตอนนี้ไม่ทราบเอี๊ยบไคหายไปที่ใดแล้ว"

"อย่างนั้น มันตอนนี้ไยมิใช่ร่อแร่คับขันยิ่ง?"

"มีอันตรายคับขันยิ่ง"

"ท่านดู ข้าพเจ้าใช่สามารถรับดาบมันหยุด?"

ดรุณีน้อยหัวร่อตอบ

"ไต้โซวฮุ้นชิ้ว (หัตถ์ควานวิญญาณ) ของท่าน กระทั่งวิญญาณของภูตผีจริง ๆ ยังคว้ามาได้ อย่าว่าแต่เป็นดาบที่ไม่มีภูตผี"

"แม้นับว่าข้าพเจ้าสามารถคว้าดาบมันได้ มือข้าพเจ้าไยมิใช่ต้องขาดไป?"

"ไม่เป็นดอก"

"ไฉนไม่เป็น?"

"เนื่องเพราะวิชาคว้าจับของท่านพลิกแพลงอย่างยิ่ง มือของท่านไม่ได้กระทบถูกคมดาบมันเลย"

"ข้าพเจ้าจะคว้าไว้ได้นานเท่าใด?"

"ไม่ต้องนานเท่าใด เนื่องเพราะตอนนั้น มืออีกข้างหนึ่งของท่านควานวิญญาณมันไปแล้ว"

โป้วอั้งเสาะยังคงนั่งดื่มสุรา ฟังคำตอบโต้ของทั้งสองที่ปรึกษากันมาก่อนอย่างเยือกเย็น ได้ยินตอเช้งจื้อถามอีก

"เช่นนี้เป็นว่า มันไยมิใช่จบสิ้นอวสานแล้ว?"

ดรุณีน้อยตอบมา

"มันยังมีความหวังอีกเล็กน้อย"

"ความหวังใด?"

"เพียงมันบอกพวกเราสองเรื่อง พวกเรากระทั่งปลายนิ้วก็ไม่กระทบมัน"

"สองเรื่องใด?"

"คงเชียะเหล็งอยู่ที่ใด? คัมภีร์ไต้ปุยหู่ (มหาการุณย์) อยู่ที่ใด?"

"หากมันมีคงเชียะเหล็ง หากมันฝึกไต้ปุยหู่สำเร็จ พวกเราก็อวสานกัน"

"อาจบางทีมือมันไม่มั่นคงพอ ไม่มีปัญญาใช้คงเชียะเหล็งแล้ว อาจบางทีมันแม้จะฝึกวิชาเคลื่อนจุดสำเร็จ แต่ไม่มีปัญญาไปฝึกวิชาอื่น ๆ อีกแล้ว"

ตอเช้งจื้อหัวร่อกล่าว

"ดูสารรูปของมันตอนนี้ นับว่าคล้ายไม่มีปัญญาฝึกวิชาอื่นอีกจริง ๆ"

ดรุณีน้อยก็หัวร่อตอบ

"วิชาเดียวที่มันตอนนี้ยังสามารถฝึกได้ คือดื่มสุรา"

"วิชานี้ มันคล้ายดั่งฝึกได้ไม่เลวอย่างยิ่งแล้ว"

"แต่เสียดาย คุณประโยชน์หนึ่งเดียวของวิชานี้คือให้มันกลายเป็นปิศาจสุรา ปิศาจสุราที่ต้องตาย"

แต่ละประโยคที่ทั้งสองตอบโต้กัน คล้ายเป็นเข็มแหลมอันดุดัน ทั้งสองคิดจะใช้เข็มแหลมนี้แทงเข้าไปในหัวใจโป้วอั้งเสาะ ให้โป้วอั้งเสาะเจ็บช้ำ ให้มันอ่อนแอ ให้มันพังทลาย!

แต่เสียดาย เข็มเหล่านี้คล้ายดั่งล้วนแทงไปบนก้อนหิน เนื่องเพราะโป้วอั้งเสาะไม่มีปฏิกิริยาแม้สักน้อยนิด

โป้วอั้งเสาะชาด้านไปหมดสิ้นอยู่นานแล้ว!

ชาด้านได้ห่างจากพังทลายไม่ไกลนัก และก็ห่างจากความตายไม่ไกลนักเช่นกัน

ตอเช้งจื้อถอนหายใจกล่าว

"ดูท่ามันคล้ายตกลงใจมิยอมบอก"

ดรุณีน้อยก็ถอนใจกล่าว

"อาจบางทีมันจะต้องรอจนใกล้ตายจึงยอมบอก"

"ตอนนี้มันยังไม่ถึงเวลา?"

"เพียงท่านลงมือก็ถึงเวลา"

ตอเช้งจื้อลงมือแล้ว!

มือของตอเช้งจื้อมีผิวทั้งขาวทั้งละเอียด คล้ายดั่งเป็นมืออิสตรี

ท่วงท่ามือของมันอ่อนช้อยสวยงาม คล้ายกำลังปลิดบุปผาที่บอบบาง

มิว่าเป็นคนที่เข้มแข็งเพียงใด ภายใต้มือของมันต่างต้องกลับกลายเป็นบอบบาง

เฉกเช่นกับบุปผา

มันลงมือคล้ายไม่รวดเร็ว แต่ความจริงคล้ายเป็นประกายที่นุ่มนวล รอจนเมื่อท่านเห็นมัน มันก็ได้มาถึงแล้ว

แต่ทว่า ครั้งนี้มือของมันยังไม่ถึงเป้า ดาบก็ออกจากฝักแล้ว

มืออีกข้างหนึ่งของมันใช่ตะปบเข้าควานวิญญาณโป้วอั้งเสาะทันทีหรือไม่? เฉกเช่นกับเมื่อครู่ เพียงลงมือครั้งเดียวก็สูบเลือดเนื้อของผู้คนเหล่านั้นจนแห้งตายไป!

มือที่คล้ายกลืบบุปผา มือที่ควานวิญญาณ!

ดาบที่ไม่เคยมีคนสามารถคว้าได้ ถึงกับถูกมือข้างนี้คว้าไว้!

แต่เสียดาย มิว่าเป็นมือน่าสะพรึงกลัวเพียงใด เมื่อมาถึงใต้คมดาบเล่มนี้ ต่างต้องกลับกลายเป็นบอบบางเช่นกลืบบุปผา!

ประกายดาบวูบขึ้น ท่าโลหิตสาดกระจาย!

มือข้างนั้นถูกฟันเป็นสองซีก ศีรษะก็ถูกฟันแบะเป็นสองเสี่ยง!

ดวงตาดรุณีน้อยเบิกกลมกว้าง แต่แก้วตาหดเล็กลง

นางความจริงมิได้เห็นดาบเล่มนั้นเลย

ดาบถูกสอดเข้าฝักแล้ว เฉกเช่นกับสายฟ้าแลบที่ถูกกลืนหายไปในม่านฟ้าอันมืดมิด ไม่มีผู้ใดสามารถเห็นได้อีก!

นางเพียงสามารถเห็นหน้าที่ซีดขาวของโป้วอั้งเสาะเท่านั้น

โป้วอั้งเสาะทรงกายขึ้นแล้วเดินออกไป ท่าการเดินยังคงเก้งก้างและพิกลอย่างยิ่ง

เก้งก้างจนน่าสะพรึงกลัวยิ่ง!

โป้วอั้งเสาะเดินไม่มั่นคงเพราะเมาแล้ว เมาจนน่ากลัวยิ่ง

สำหรับกับนาง แต่ละอากัปกิริยาของมันล้วนแล้วกลับกลายเป็นน่าสะพรึงกลัวจนบอกไม่ถูก!

นางกลัวจนโลหิตในร่างแทบผนึกแข็งตัว แต่นางกลับพลันหัวร่อกล่าว

"หรือท่านจำข้าพเจ้าไม่ได้แล้ว? ข้าพเจ้าคือยี่เสียวเจี๊ยะตระกูลเง้ย เง้ยหุยพวกเราเป็นสหายกัน"

โป้วอั้งเสาะมิแยแสนาง

นางจึงเบิ่งมองโป้วอั้งเสาะที่เดินผ่านหน้าไป ในดวงตายังคงมีประกายหวาดหวั่นสยองขวัญไม่คลาย...นางต้องไม่ยินยอมให้คนผู้นี้มีชีวิตอยู่เด็ดขาด!

มันมีชีวิต นางก็ต้องตาย ตายกับมือของมัน!

การระบุเช่นนี้ อาจบางทีมิถูกต้องนัก นางความจริงเป็นผู้เปรื่องปราดหลักแหลม

สุดยอด แต่ทว่า ความหวาดกลัวกลับทำลายสัมปชัญญะของนางไป

แต่นางมิได้ลืมเทียนนึ่งฮวย (บุปผาเทพธิดา) ของนาง

นอกจากนาง ในยุทธจักรกว้างใหญ่ คล้ายไม่มีผู้อื่นสามารถใช้อาวุธลับที่โหดเหี้ยมอำมหิตเช่นนี้

อาวุธลับซัดไป มิเพียงกลีบบุปผาพอจะกระจายออกทำร้ายคนเท่านั้น ในกลีบบุปผายังซ่อนเข็มอาบยาพิษที่ปลิดชีวิตได้อยู่

ในตัวนางมีเทียนนึ่งฮวยอยู่เพียงสิบสามดอก เนื่องเพราะนางไม่มีความจำเป็นต้องพกมากเกินไป

อาวุธลับเยี่ยงนี้ นางเคยใช้เพียงสามครั้ง แต่ละครั้งใช้เพียงดอกเดียว

ดอกเดียวก็พอจะปลิดชีวิตคนได้เหลือเฟือแล้ว

แต่ตอนนี้นางถึงกับซัดออกไปทั้งสิบสามดอก จากนั้นร่างของนางพุ่งปราดไปด้านหลังดั่งสายฟ้า

การจู่โจมนี้แม้จะไม่ได้ผล แต่อย่างน้อยนับว่านางถอนตัวรอดโดยปลอดภัยได้

นางมีความเชื่อมั่นวิชาตัวเบาของนางอยู่เสมอมา

แต่เสียดาย ตอนนั้นดาบถูกชักออกจากฝักอีกแล้ว!

ประกายดาบวูบขึ้น ห่าโลหิตกระจาย

นางแลเห็นประกายดาบวูบขึ้น นางกระทั่งยังแลเห็นโลหิตที่สาดกระจาย

โลหิตถึงกับพุ่งผ่านระหว่างกลางสายตาทั้งสองของนางไป

นางเมื่อเห็นหยาดโลหิตเหล่านั้น คล้ายดั่งคนที่ได้เห็นวิญญาณของตัวเอง คล้ายดั่งได้เห็นเท้าทั้งสองที่หลุดจากร่างตัวเอง กลับเตะเข้าใส่ตัวเองฉาดหนึ่ง!

นางกระทั่งรู้สึก ตาซ้ายของนางคล้ายดั่งสามารถเห็นนัยน์ตาขวาของนาง

มีผู้ใดสามารถเข้าใจความรู้สึกเยี่ยงนี้ของนาง?!

ไม่มี! เนื่องเพราะมีแต่คนเป็น ๆ จึงสามารถเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น ศีรษะคนเป็น ๆ ต้องไม่ถูกฟันแบะออกเป็นสองเสี่ยงเด็ดขาด

คนที่ศีรษะถูกฟันแบะออกสองเสี่ยง ความจริงสมควรไม่เห็นกระไรทั้งสิ้น นอกเสียจากดาบเร็วเกินไป คมเกินไป ตอนคมดาบฟันลง ประสาทตายังไม่ตาย ยังพอจะเห็นเหตุการณ์ในชั่ววูบนั้น

ชั่ววูบสุดท้ายของชีวิต...

จำยอมให้สังหาร

เง้ยเพ้ง อายุสามสิบสามปี

บุตรคนรองของเง้ยป้อฮง ประมุขตึกชั่งเตียงเกาะ (ซ่อนอัญมณี) ใช้กระ
เป็นกระบี่เร็วที่พอมีชื่อในบรรดามือกระบี่รุ่นหลัง

ยังเป็นโสด

อุทยานตระกูลเง้ยสลายไปแล้ว มักไปพักในตึกของนางคณิกาเลื่องชื่อ แป๊ะ
แรมสี่ค่ำเดือนสี่ โป้วอั้งเสาะฆ่าเง้ยเพ้ง

เง้ยหุย อายุยี่สิบปี

บุตรีคนรองประมุขชั่งเตียงเกาะ (ซ่อนอัญมณี) เปรื่องปราดหลักแหลม ไห
ปฏิภาณฉับไว วิชาตัวเบาสูงเยี่ยมยิ่ง อาวุธลับเฉพาะตัว "เทียนนึ่งฮวย" อำ
ดุดันสุดยอด เคยฆ่ามาสามคน

ยังเป็นโสด

คืนแรมสี่ค่ำเดือนสี่ โป้วอั้งเสาะฆ่าเง้ยหุย

ตอเช้งจื้อ อายุสามสิบห้าปี

เดิมแซ่เบ้ ชาติกำเนิดมืดมน ตอนเยาว์วัยเข้าเป็นศิษย์สำนักแซซกไฮ้แห่งฟ้าบ
ตอนวัยฉกรรจ์พลังฝีมือสำเร็จถึงอันดับสูง ทีเจ๊าะตี่กิมไต้โซวฮุ้นชิ้ว (หัตถ์

วิญญาณฟ้าสยบดินสยอง) ที่ฝึก เป็นหนึ่งในเจ็ดวิชาลับสุดยอดของยุทธจักร ฆ่าคนนับไม่ถ้วน

ยังเป็นโสด

เดือนสามเข้าด่าน ข่มขืนสังหารสตรีหกนาง

คืนแรมสี่ค่ำเดือนสี่ โป้วอั้งเสาะฆ่าตอเซ้งจื้อ

ล้อโซ่วโฮ้ว อายุสี่สิบสองปี

มหาโจรโดดเดี่ยวที่ยิ่งใหญ่ในฮ้อไซ ใช้ดาบ ทะนงตัวสุดสูง ประกาศตนเป็นดาบเร็วที่สุดในยุทธจักร

ยังเป็นโสด

แรมหกค่ำเดือนสี่ โป้วอั้งเสาะฆ่าล้อโซ่วโฮ้ว

เอี้ยบ้อลก อายุสี่สิบสี่ปี

ลูกพี่ลูกน้องของเอี้ยบ้อกี๋ ประมุขอารามจี้ฮุ้นกวน ศิษย์สำนักคุนลุ้น สิบแปดกระบวนท่ามังกรบินดีเยี่ยม จิตใจคับแคบ ริษยาอาฆาตเป็นที่สุด ถือหลักการฆ่าคนไม่ถือสาอาถรรพณ์เช่นเดียวกับเอี้ยบ้อกี๋

เป็นบรรพชิตแต่เยาว์วัย มิได้วิวาห์

แรมหกค่ำเดือนสี่ โป้วอั้งเสาะฆ่าเอี้ยบ้อลก

อิมยิบตี่ อายุสามสิบปี

กิมยิบบั๊ก อายุสามสิบปี

สองคนร่วมมือฆ่าคนมานับไม่ถ้วน ตั้งฉายาว่าโง้วฮั้งซังซัวะ (สองสังหารธาตุทั้งห้า) หลักวิชาฝีมือลี้ลับพิสดารที่สุด

ทั้งสองมีนิสัยเหี้ยมโหดถี่เหนียว มิยอมกระเด็นแม้สักเหรียญเดียว ระหว่างนี้เป็นมหาเศรษฐีใหญ่แล้ว

อิมยิบตี่มักมากในกามคุณ

กิมยิบบั๊กเป็นโรคกามตายด้านแต่กำเนิด

แรมแปดค่ำเดือนสี่ โป้วอั้งเสาะฆ่าอิมยิบตี่ กิมยิบบั๊ก

จูกัวต๋วง อายุห้าสิบปี

สืบทายาทล้อเจ็กตอของกวนไช นิสัยอำมหิต ขี้ระแวง ชมชอบฆ่าคน
เป็นม่ายมานานปีแล้ว
เคยมีภรรยาสามครั้ง แต่ภรรยาทั้งสามต่างตายในดาบของมัน
ไม่มีบุตรธิดา
แรมเก้าค่ำเดือนสี่ โป้วอั้งเสาะฆ่าจูกัวต๋วง

เจ็กกี่ฮวยเชยลี้เฮียง (ดอกไม้กิ่งเดียวหอมพันลี้) อายุยี่สิบเก้าปี
โจรราคะ ชำนาญวิชาตัวเบาและยาสลบ
ยังเป็นโสด
แรมสิบค่ำเดือนสี่ โป้วอั้งเสาะฆ่าเชยลี้เฮียง

ในบันทึกเล่มหนายังมีข้อมูลอยู่อีกปึกใหญ่ เป็นสองคนที่ยืนอยู่เบื้องหน้ามัน เสาะหามาจากที่ทางต่าง ๆ

มันเพียงพลิกดูไม่กี่ใบ ก็มิได้ดูสืบไป

สองคนที่ยืนอยู่เบื้องหน้ามัน ผู้หนึ่งสวมเสื้อยาวสีเขียวถุงเท้าขาว คือกู้กี้ อีกผู้หนึ่งครองจีวรขาวนวล ไม่มีฝุ่นละอองแม้สักธุลี ถึงกับเป็นหลวงจีนวิกลจริตของวัดโบราณเทียนเล้ง!

ตอนนี้ท่านมีทีท่าไม่คล้ายวิกลจริตแม้สักน้อยนิดเลย

มันมีทีท่าต่อทั้งสองนุ่มนวลอย่างยิ่ง พวกมันกลับมีทีท่าเคารพนบน้อมต่อมันสุดสูง เฉกเช่นกับข้าราชบริพารที่จงรักภักดีต่อเจ้าชีวิตของพวกมัน

พวกมันแม้ยืนอยู่เบื้องหน้ามัน แต่กึ่งกลางยังกั้นด้วยโต๊ะตัวใหญ่มหึมา

มิว่าในเวลาใด สถานที่ใด มันต้องรักษาระยะห่างจากผู้อื่นจนไกลยิ่งเสมอมา

รอยยิ้มของมันแม้นุ่มนวลน่าสนิทสนม แต่ยังไม่เคยมีผู้ใดกล้าอุกอาจก้าวร้าวมัน

เพราะมันคือบุคคลที่ถูกกล่าวขวัญอย่างลี้ลับพิสดารที่สุดของยุทธจักรยุคนี้

มันก็คือกงจื้ออู้!

ห้องกว้างใหญ่ตบแต่งไว้งามประณีต ของแต่ละชิ้นล้วนผ่านการเลือกเฟ้นที่พิถีพิถัน ตั้งอยู่ในที่เหมาะสมที่สุด

แต่ของบนโต๊ะกลับมีไม่มาก นอกจากบันทึกปึกนั้นแล้ว มีกระบี่ที่ใช้ต่วนเหลืองห่ออยู่อีกเล่มเดียว

นอกหน้าต่างมีเงาดอกไม้เคลื่อนไหว ไม่ได้ยินเสียงคน ในห้องก็มีพวกมัน

เพียงสามคน

ตอนมันไม่ส่งเสียง พวกมันกระทั่งลมหายใจยังไม่กล้าระบายแรงนัก พวกมันต่างทราบ กงจื้ออู้ชมชอบความสงบเงียบ

บันทึกเล่มหนาถูกปิดลงแล้ว กงจื้ออู้ถอนหายใจเฮือกหนึ่ง ส่งเสียงนุ่มนวล

"พวกท่านไฉนจึงมักต้องให้เราดูของเหล่านี้?"

มันใช้สองนิ้วผลักบันทึกเล่มหนาคืนให้แก่พวกมันเบา ๆ คล้ายดั่งกลัวจะแตะต้องถูกคาวโลหิตและกลิ่นอายอำมหิตของบันทึกก็ปาน

จากนั้นจึงได้กล่าวต่อ

"พวกท่านไฉนไม่บอกกับเราตามตรง ในวันเวลาเหล่านั้นมันฆ่าคนไปมากเท่าใด?"

เฮ้งจือหันมองกู้กี๊ กู้กี๊จึงตอบ

"ยี่สิบสามคน"

กงจื้ออู้ขมวดคิ้วกล่าว

"สิบเจ็ดวันฆ่ายี่สิบสามคน?"

กู้กี๊รับคำอย่างนอบน้อม กงจื้ออู้ถอนหายใจอีกคราจึงกล่าว

"มันใช่ฆ่าคนมากเกินไปแล้วหรือไม่?"

"มากเกินไปจริง ๆ"

"ฟังว่า เอี้ยบ้อกี๋ที่เป็นสหายหมากรุกของท่าน ถูกมันฟันมือขาดไปข้างหนึ่ง?"

กู้กี๊รับคำอย่างนอบน้อม กงจื้ออู้หัวร่อกล่าวต่อ

"โชคดีที่มือซ้ายก็เดินหมากรุกได้เช่นกัน"

กู้กี๊รับคำอย่างนอบน้อม กงจื้ออู้ถาม

"เอี้ยบ้อลกต้องการล้างแค้นแทนลูกพี่ลูกน้องของมัน จึงได้ไปหาโป้วอั้งเสาะ?"

กู้กี๊รับคำอย่างนอบน้อม กงจื้ออู้ถามอีก

"ล้อโซ่วโฮ้วย่อมเพราะโอหังต้องการเอาชนะ จึงไปประลองดูว่าดาบผู้ใดเร็วกว่ากัน?"

กู้กี๊รับคำอย่างนอบน้อม กงจื้ออู้ถามอีก

"จกัวตั๋วงไฉนต้องฆ่าภรรยาทั้งสามของมัน?"

กู้กี๊ตอบอย่างนอบน้อม

"เนื่องเพราะพวกนางไปหัวร่อให้บุรุษอื่น"

กงจื้ออู้สั่งสอน

"สองคนนั้น ผู้หนึ่งไม่มีความสำนึกตัวเลย ผู้หนึ่งระแวงมากเกินไป คนประเภทนี้ไม่มีปัญญากระทำเรื่องให้สำเร็จ รังแต่ทำลายเรื่องให้ล้มเหลวเท่านั้น พวกท่านภายหน้า

จะต้องไม่อาจชักชวนคนประเภทนี้เข้ามาร่วมในขบวนการของพวกเรา"

กู้กี๊กับเฮ้งจือรับคำโดยนอบน้อม กงจื้ออู้มีสีหน้าผ่อนคลายลงกว่าเดิม กล่าวต่อไป

"แต่เรากลับทราบ ดาบของพวกมันไม่เลวยิ่ง"

กู้กี๊รับคำอย่างนอบน้อม กงจื้ออู้กล่าวต่อ

"หัตถ์ควานวิญญาณของแซซกไฮ้ ก็พอจะนับเป็นหลักวิชาที่ร้ายกาจยิ่ง"

กู้กี๊รับคำอย่างนอบน้อม กงจื้ออู้กล่าวต่อ

"ฟังว่า โป้วอั้งเสาะระหว่างนี้ท้อแท้อย่างยิ่ง แทบทุกวันจะจมอยู่ในสุราจนเมามาย?"

กู้กี๊รับคำอย่างนอบน้อม กงจื้ออู้กล่าวต่อ

"แต่บรรดามือดีที่พวกท่านหามา กลับไม่มีผู้ใดสามารถต้านมันได้แม้สักดาบเดียว?"

กู้กี๊มิกล้าเอ่ยปากอีกแล้ว กระทั่งยังไม่กล้ารับคำอีกด้วย

แต่กงจื้ออู้กลับกำลังรอคำตอบของมัน

ปัญหาที่มันถามไป คำตอบจะต้องรวบรัดและชัดเจน และจะต้องตอบมาด้วย

ไม่มีคำตอบ แสดงว่าไม่เห็นคำถามของมันมีความสำคัญ

มิว่าผู้ใดที่ไม่เห็นมันมีความสำคัญ ประกันว่า ต้องได้รับโทษทัณฑ์ที่เหมาะสม

ในที่สุด กู้กี๊ปลุกปลอบใจตอบไป

"มันแม้ดื่มมาก แต่มือยังมั่นคงอย่างยิ่ง"

กงจื้ออู้ย้อนถาม

"สุรามิได้กระทบกระเทือนมันสักน้อยนิด?"

"มีเล็กน้อย"

"กระทบกระเทือนเยี่ยงไร?"

"มันลงมือกลับโหดเหี้ยมอำมหิตกว่าเดิม"

กงจื้ออู้ครุ่นคิดพลางกล่าวช้า ๆ

"เราคิดว่า มันจะต้องเดือดดาลคลั่งแค้นอย่างยิ่ง ดังนั้นดาบของมันจึงยิ่งน่ากลัวกว่าเดิม"

กู้กี๊มิได้ถามเพราะกระไร?

อยู่ต่อหน้ากงจื้ออู้ มันมีแต่ตอบ ไม่ถาม

แต่กงจื้ออู้ได้กล่าวสืบไป

"เนื่องเพราะคลั่งแค้นก็เป็นพลังประเภทหนึ่ง พลังที่พอจะผลักดันให้คนไปกระทำเรื่องราวอีกมากหลาย"

กู้กี๊จ้องมองมันด้วยความเคารพเทิดทูนสูง

...มันมิเคยดูแคลนศัตรูของมัน

...การแยกแยะบ่งชี้ของมัน ถูกต้องตลอดกาล

...ความเข้าใจที่มันมีต่อศัตรู อาจบางทียังลึกซึ้งยิ่งกว่าตัวผู้นั้นเองเสียอีก

ดังนั้น มันจึงสำเร็จแล้ว

ความสำเร็จของมันมิใช่เป็นบุญพาวาสนาอำนวยเด็ดขาด

กงจื้ออู้พลันถามอีก

"มันยังคงต้องรอให้ผู้อื่นลงมือก่อนจึงชักดาบ?"

กู้กี๊รับคำอย่างนอบน้อม กงจื้ออู้ถอนใจกล่าว

"ประการนี้จึงเป็นที่น่าสะพรึงกลัวที่สุด"

กู้กี๊ไม่ถาม มีแต่ฟัง

กงจื้ออู้กล่าวต่อ

"สามารถลงมือทีหลังสยบคนก่อน ต้องน่าสะพรึงกลัวกว่าลงมือก่อนสยบคนตอนหลังเด็ดขาด"

กู้กี๊รับคำอย่างนอบน้อม กงจื้ออู้ถาม

"ท่านทราบเพราะกระไร?"

กู้กี๊ตอบอย่างนอบน้อม

"เนื่องเพราะกระบวนท่าจู่โจมไป ในพริบตาที่จะทะลักพลังแต่ยังไม่ได้ทะลักนั้น พลังจะเปราะบางที่สุด ดาบของโป้วอั้งเสาะจึงได้ฟันชีพจรชีวิตของอีกฝ่ายตรงข้ามขาดสะบั้นในพริบตานั้น"

"ผู้อื่นสามารถกระทำได้หรือไม่?"

"ไม่สามารถ"

"เพราะเหตุใด?"

"นั่นเป็นพริบตาที่พอคลาดก็ผ่านพ้น นอกจากมัน มีน้อยคนนักที่จะคว้าไว้ทัน"

กงจื้ออู้แย้มยิ้มกล่าว

"ดูท่าพลังฝีมือของท่านมีความรุดหน้าอีกแล้ว"

"เล็กน้อยเท่านั้น"

มันไม่กล้าถ่อมตัว ที่มันบอกเป็นวาจาสัตย์จริง

อยู่ต่อหน้ากงจื้ออู้ มิว่าผู้ใดต่างต้องกล่าววาจาสัตย์จริง

รอยยิ้มของกงจื้ออู้ยิ่งเบิกบานแจ่มใส กล่าวต่อไป

"ท่านต้องการไปทดลองดาบของมันมีความเร็วเท่าใดหรือไม่?"

"ไม่ต้องการ"

"ท่านสำนึกตัว มิใช่เป็นคู่มือของมัน?"

"เท่าที่ข้าพเจ้าได้รู้ได้เห็น ในพิภพจบแดน มีเพียงสองคนที่พอจะสยบมันได้"

"หนึ่งในจำนวนนั้นคือเอี๊ยบไค?"

"ถูกแล้ว"

"ยังมีอีกหนึ่งคือเรา?"

"ถูกแล้ว"

กงจื้ออู้ทรงกายช้า ๆ เดินไปที่หน้าต่าง ผลักหน้าต่างเปิดออก กลิ่นบุปผาของอุทยานกว้างใหญ่อบอวลเข้ามาทันที

กงจื้ออู้ยืนสงบอยู่ในที่นั้นมิเคลื่อนไหว และมิส่งเสียง

กู้กี๊ เฮ้งจือยิ่งมิกล้าเคลื่อนไหว

จนอีกเนิ่นนานให้หลัง กงจื้ออู้จึงกล่าวช้า ๆ

"มีเรื่องหนึ่งที่น่ากลัวพวกท่านยังไม่ทราบ?"

กู้กี๊ยังคงมิกล้าถาม กงจื้ออู้กล่าวต่อ

"เราไม่ชมชอบฆ่าคน ในชีวิตเรามิเคยฆ่าคนด้วยตนเองเลย"

กู้กี๊มิแตกตื่นสงสัย มีบ้างบางคน จะฆ่าคนไม่จำเป็นต้องลงมือเองเลย กงจื้ออู้กล่าวต่อ

"ไม่มีคนสามารถสยบมันได้ เราอย่างมากก็เพียงสามารถฆ่ามันเท่านั้น"

...เนื่องเพราะมันคล้ายเป็นดาบเล่มหนึ่ง ดาบเหล็กกล้า เพียงสามารถหักมัน กลับไม่สามารถงอมันโดยเด็ดขาด

กงจื้ออู้กล่าวต่อ

"แต่เราตอนนี้ยังไม่คิดจะละเมิดกฎประจำตัวไปฆ่าคน"

...เนื่องเพราะมันยังมีความกริ่งเกรง

...นามวีรบุรุษทรงคุณธรรมของมัน มิใช่ได้มาโดยง่ายดาย

...ดังนั้น มันไม่อาจฆ่าคน ยิ่งไม่อาจฆ่าโป้วอั้งเสาะ

...โป้วอั้งเสาะหาใช่เป็นคนที่ทุกผู้คนต่างเห็นว่าสมควรถูกฆ่า

กงจื้ออู้กล่าวต่อ

"ดังนั้น เราตอนนี้จึงมีแต่ปล่อยมันไปฆ่าคน ฆ่ายิ่งมากยิ่งประเสริฐ"

...ปล่อยให้มันฆ่าคนถึงเมื่อใดจึงยุติ?

...ฆ่าจนถึงทุกผู้คนต่างเห็นว่าควรฆ่ามันจึงยุติ ปล่อยให้มันฆ่าจนคลุ้มคลั่งจึงยุติ

กงจื้ออู้กล่าวต่อไป

"ดังนั้น พวกเราตอนนี้ยังพอจะไปเสียดแทงใจมันอีกเล็กน้อย ให้มันฆ่าคนมากกว่านี้"

หันหน้ากลับมา มองบริวารทั้งสองแล้วกล่าวต่อ

"พวกเรากระทั่งยังพอจะส่งบางคนไปให้มันฆ่า"

กู้กื๊อาสาทันที

"ข้าพเจ้าไปจัดการ"

"ท่านเตรียมจะจัดการผู้คนใดไปให้มันฆ่า?"

"คนแรกคือเซียวซี่บ้อ"

"ไฉนจึงต้องเลือกคนผู้นี้?"

"เนื่องเพราะมันเปลี่ยนไปแล้ว"

"เราคาดคิด ท่านต้องพอจะจัดการคนที่ยิ่งน่าสนใจกว่านี้ไปให้มันฆ่า"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อช้า ๆ

"แต่ตอนนี้ เราได้คิดถึงคนที่น่าสนใจที่สุดมาผู้หนึ่งแล้ว"

กลิ่นบุปผาหอมอบอวลทั้งอุทยานกว้างใหญ่

กงจื้ออู้เดินมือไพล่หลังอย่างปลอดโปร่งแจ่มใสในหมู่พุ่มพฤกษ์บุปผา

อารมณ์ของมันแจ่มใสอย่างยิ่ง มันเชื่อมั่นบริวารของมันต้องปฏิบัติหน้าที่ให้มันสำเร็จ...หน้าที่ของการฆ่าคน!

แต่ตัวมันเองกลับไม่ฆ่าคน...ไม่เคยฆ่ามาเลย!

วิกาลดึกสงัด สรรพเสียงสงบ

โป้วอั้งเสาะนอนไม่หลับ

ไม่ได้นอนแม้เป็นความทรมาน นอนไม่หลับยิ่งทรมานกว่า

...คนที่นอนบนไม้กระดานทั้งเย็นทั้งแข็งในห้องของโรงเตี๊ยมซอมซ่อ ที่เต็มไปด้วยกลิ่นเหม็นของชนชั้นต่ำที่ต้องใช้หยาดเหงื่อแรงงานไปแลกเปลี่ยนเศษเงิน

มายังชีพ เบิ่งมองดูเพดานห้องที่เก่าคร่ำคร่าจนสกปรกโสมม ครุ่นคิดถึงอดีตที่ไม่สมควรอยู่ครั้งแล้วครั้งเล่า

...คนพเนจรที่ไม่มีราก ความเจ็บช้ำรันทดของพวกท่าน มีผู้ใดสามารถเข้าใจ?

มันยินยอมที่จะเตร็ดเตร่อยู่ในความมืด เฉกเช่นวิญญาณพเนจรเพียงลำพัง

หน้าต่างบางบ้านยังมีแสงไฟอยู่

คนในหน้าต่างยังทำกระไรอยู่? ไฉนไม่หลับนอน?

ใช่ว่าเมื่อสามีภรรยาทั้งสองตื่นขึ้นหลังจากแสดงความรักกันจนเหนื่อยอ่อน? กำลังอุ่นอาหารที่ค้างอยู่ตั้งแต่มื้อเย็นมารับประทาน?

ใช่ว่าทารกตื่นขึ้นมาในกลางดึก บิดามารดาจำต้องจุดไฟขึ้น เปลี่ยนผ้าอ้อมแก่มัน?

ชีวิตเช่นนี้แม้ราบเรียบธรรมดา แต่ความสุขของมันกลับเป็นที่คนเช่นโป้วอั้งเสาะไม่มีวันได้เสพตลอดกาล

ได้ยินเสียงร่ำไห้ของทารก หัวใจโป้วอั้งเสาะเริ่มปวดแปลบอีกครา

โป้วอั้งเสาะใคร่ได้ดื่มสุราอีก

สุราแม้ไม่อาจคลี่คลายความเจ็บปวดใด ๆ แต่อย่างน้อยพอจะบันดาลให้คนลืมความเจ็บปวดไปได้ชั่วคราว

ในตรอกที่เบื้องหน้า มีแสงตะเกียงวับแวมอยู่จุดหนึ่ง

ชายชราที่เหนื่อยหน่ายอ่อนล้าคนหนึ่งกำลังนั่งดื่มสุรา กลัดกลุ้มอยู่ใต้แสงไฟนี้

แผงหมี่ของมันได้ตั้งมาสามสิบห้าปีแล้ว

แต่ละเช้าตรู่ต้องมีงานยุ่งอย่างยิ่ง ไปซื้อเนื้อติดกระดูกถูกที่สุดมาต้มน้ำหมักอาหารสำเร็จราคาเยาที่ทุกผู้คนต่างมีปัญญารับประทานแกล้มสุรา นวดแป้งหั่นหมี่พอพลบค่ำก็มาตั้งแผง จวบจนอรุณรุ่งจึงเก็บ

ในสามสิบห้าปีที่ผ่าน ชีวิตของชายชราแทบมิได้มีการเปลี่ยนแปรมาเลย

ความสุขเพียงหนึ่งเดียวของชายชรา คือรอจนดึกสงัดผู้คนสงบ มีคนมาอุดหนุนน้อยที่สุด จึงดื่มสุราเองเล็กน้อย

มีแต่ตอนดื่มสุราเล็กน้อยเท่านั้น จึงได้เข้าสู่โลกที่เป็นของตัวเองโดยสมบูรณ์

โลกที่สวยงามและสุขสันติ โลกที่ไม่มีคนกินคนอยู่อย่างเด็ดขาด

มาตรว่าโลกนี้จะมีเพียงในมโนภาพเท่านั้น แต่ชายชราก็รู้สึกไม่เลวอย่างยิ่งแล้ว

คนเราหากยังสามารถรักษามโนภาพไว้สักเล็กน้อย ก็ไม่เลวอย่างยิ่งทีเดียว

โป้วอั้งเสาะไปถึงใต้ตะเกียงเลือนราง

"ตวงเหล้าให้เราสองชั่ง"

ขอเพียงสามารถเมา มิว่าเป็นสุราใดต่างไม่สำคัญ

ข้างแผงหมี่มีโต๊ะไม้คร่ำคร่าอยู่เพียงสามตัว เมื่อโป้วอั้งเสาะนั่งลงจึงพบเห็นตนมิใช่เป็นผู้มาดื่มสุราเพียงลำพัง

ยังมีชายฉกรรจ์รูปกายสูงใหญ่อีกผู้หนึ่ง กำลังกินหมี่ชามใหญ่ ดื่มสุราชามใหญ่ แต่ตอนนั้นกลับวางลง เบิ่งตามองโป้วอั้งเสาะด้วยความตระหนก

มันคาดคิดไม่ถึง ในเวลาดึกสงัดจะมีคนที่หน้าซีดขาวแต่ถือดาบดำสนิทมาดื่มสุราที่แผงเล็ก ๆ ในตรอกได้

เพื่อความอยู่รอดปลอดภัยของตัวเอง มันผุดลุกขึ้นเตรียมจะออกไป แต่โป้วอั้งเสาะพลันส่งเสียง

"นั่ง"

คนที่แม้นับว่าอยู่โดดเดี่ยวและว้าเหว่มาจนชาชิน แต่บางครั้งกลับยังรู้สึกยากจะทนทานได้

โป้วอั้งเสาะพลันหวังมีคนยินยอมมาอยู่ที่ข้างกาย มิว่าจะเป็นคนอย่างไรก็ได้ ยิ่งต่ำต้อย ยิ่งหยาบกร้านจนไม่รู้จักกระไรยิ่งประเสริฐ เนื่องเพราะคนประเภทนี้ต้องไม่สะกิดแผลหัวใจที่ปวดแปลบของมันได้

ชายฉกรรจ์มีทีท่ายินดียิ่ง รีบทรุดกายนั่งแล้วสั่งสุราเสียงดัง ๆ

"หั่นหางหมูอีกจานหนึ่ง หัวเป็ดสองหัว"

มันหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"เสียดายที่หัวเป็ดนี้ถูกคนตัดมาก่อน ให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ตัด ต้องยิ่งรวบรัดกว่านี้แน่"

ชายชราเจ้าของแผงหมี่ก็มีฤทธิ์สุราอยู่หลายส่วน มันถลึงตามองพลางกล่าว

"ท่านมักตัดหัวเป็ด?"

"หัวเป็ดหัวคนเราต่างตัดอยู่เสมอ มิใช่เราคุยโอ่โอ้อวด ความสามารถในการตัดหัวคนของเรา ในรัศมีหลายร้อยลี้นี้ น่ากลัวต้องนับเราเป็นที่หนึ่ง"

"ท่านมีอาชีพใด?"

"เราเป็นเพชฌฆาต ในสิบสามตำบลของอำเภอนี้ เราเป็นเพชฌฆาตอันดับหนึ่ง ผู้ใดจะเชิญเราไปตัดหัวมัน อย่างน้อยต้องให้เราเป็นร้อยตำลึง"

"ท่านตัดหัวคนแล้ว คนยังต้องให้เงินท่านอีก?"

"เฮอะ ให้น้อยเรายังไม่ยอมลงมือเลย?"

"ถือดีอย่างไร?"

ชายฉกรรจ์ยื่นมือโตใหญ่ทั้งสองของมันออกไปให้ดูพลางตอบ

"ถือดีที่มือทั้งสองของเรา และดาบสันหนาที่มีน้ำหนักมากเป็นพิเศษของเรา ดาบเราพอฟันลง คนที่ถูกฟัน บางครั้งกระทั่งยังไม่รู้สึกตัวว่าศีรษะหลุดจากบ่าไปแล้ว"

"เฮอะ ยืดหัวก็ดาบหนึ่ง หดหัวก็ดาบหนึ่ง ผู้อื่นไยต้องกำนัลเงินแก่ท่านอีก?"

"เนื่องเพราะเจ็บนานมิสู้เจ็บเร็ว ให้เราเป็นผู้ตัด อย่างน้อยรวบรัดตัดความไม่รู้สึกเจ็บ เพชฌฆาตมือใหม่บางคนฟันไปแล้วหลายดาบผู้คนยังไม่ตาย แต่เจ็บปวดจนแผดร้องสนั่นหวั่นไหว"

ชายฉกรรจ์พลันหันไปถามโป้วอั้งเสาะ

"ท่านเล่า ท่านมีอาชีพใด?"

โป้วอั้งเสาะมิได้ตอบ เนื่องเพราะกระเพาะกำลังหด คล้ายดั่งจะอาเจียนอีกแล้ว

พลันมีเสียงกระด้างเย็นชาดังออกมาในความมืด

"มันก็เป็นเช่นท่าน มันเป็นเพชฌฆาต!"

วิกาลยาวนานใกล้จะสุดสิ้น

ก่อนทิวามาเยือน เป็นช่วงที่มืดที่สุดของวิกาล คนผู้นั้นยืนอยู่ในความมืดมิด

ชายฉกรรจ์ตระหนกจนร้องโพล่งไป

"ท่านว่าผู้นี้ก็เป็นเพชฌฆาต?"

"ใช่! แต่มันยังไม่อาจทัดเทียมท่าน"

"ประการใดไม่ทัดเทียมข้าพเจ้า?"

"สำหรับกับท่าน ฆ่าคนมิเพียงเป็นเรื่องปลอดโปร่งอย่างยิ่งเท่านั้น มันยังเป็นหัวเป็ดของท่าน เป็นหางหมูของท่าน เป็นสุราของท่าน"

"ท่านผู้นี้เล่า?"

"มันฆ่าคนกลับเจ็บช้ำอย่างยิ่ง ตอนนี้ กลางคืนมันก็นอนไม่หลับแล้ว"

"อ้อ ท่านผู้นี้เคยฆ่าคนมามากน้อยเท่าใด?"

เสียงในความมืดตอบมา

"ก่อน ๆ นี้ไม่นับ ในสิบเจ็ดวันนี้ มันฆ่าไปยี่สิบสามคนแล้ว"

"ท่านฆ่าคนได้เงินหรือไม่?"

"ไม่ได้"

"ทั้งไม่ได้เงิน ทั้งเจ็บช้ำทรมาน แต่ท่านยังต้องฆ่าคน?"

"ถูกแล้ว มิเพียงภายหน้ายังฆ่าคนเท่านั้น ตอนนี้ก็จะฆ่าคนแล้ว"

ชายฉกรรจ์ตื่นเต้นจนโพล่งขึ้น

"ท่านตอนนี้จะฆ่าผู้ใด?"

"ฆ่าเรา"

แล้วผู้ส่งเสียงคนนั้นเดินช้า ๆ ออกมาจากในความมืด เดินเข้าสู่ใต้แสงโคมไฟ

ใบหน้าของมันก็ซีดขาวเช่นกัน แทบจะเป็นดั่งโป้วอั้งเสาะ ขาวจนใส ขาวจนน่าสะพรึงกลัว

ดวงตาของมันแจ่มใสอย่างยิ่ง แต่มีประกายรันทด และเวิ้งว้างจนบอกไม่ถูก

ชายฉกรรจ์จ้องมองดูมันด้วยความตระหนก อดมิได้ต้องถาม

"ท่านทราบว่าท่านผู้นี้จะฆ่าท่าน ท่านไยต้องมาอีก?"

"เราจำต้องมา"

"เพราะเหตุใด?"

"เพราะเราก็จะฆ่ามัน"

"ก็จำต้องฆ่าให้ได้?"

ผู้นั้นผงกศีรษะตอบ

"ในชั่วชีวิตของแต่ละคน จะมากจะน้อยต่างจำเป็นต้องกระทำเรื่องที่ไม่ต้องการกระทำอยู่หลายเรื่อง เนื่องเพราะมันไม่มีทางเลือกเหลืออยู่เลย"

ชายฉกรรจ์จ้องมองดูมันแล้วเบือนหน้ามามองโป้วอั้งเสาะอีก มีสีหน้าทั้งแตกตื่นสงสัย ทั้งงุนงงไม่เข้าใจ เรื่องเช่นนี้ คนประเภทนี้มักไม่มีวันเข้าใจได้ตลอดกาล

แต่มันได้รู้สึก มีรังสีอำมหิตแผ่กระจายออกมาแล้ว

บริเวณแคบเล็กของแผงหมี่ซอมซ่อ พลันกลับกลายคล้ายเป็นลานประหารไปแล้ว!

รังสีอำมหิตที่มันรู้สึก กระทั่งยังยิ่งรุนแรง ยิ่งน่ากลัวกว่าในลานประหารเสียอีก

เมื่อสายตาคนที่ออกมาจากในความมืดเบือนมาจ้องโป้วอั้งเสาะ ประกายตายิ่งรันทดหดหู่กว่าเดิม

คนที่ไร้น้ำใจ ความจริงไม่ควรมีความรันทดเช่นนี้

เชียวซี่บ้อความจริงเป็นคนไร้น้ำใจ แต่มันพลันถอนใจกล่าว

"ท่านสมควรทราบ ข้าพเจ้าความจริงไม่ต้องการมาเลย"

โป้วอั้งเสาะยังคงเงียบงัน คล้ายดั่งเมาไปนานแล้ว ชาด้านไปนานแล้ว กระทั่งมือที่กำดาบยังสูญเสียความมั่นคงดั่งศิลาแลงของกาลก่อนไปแล้ว

แต่ในมือยังคงกำดาบไว้ ดาบสีดำสนิท ดาบของโป้วอั้งเสาะมิได้เปลี่ยนแปลง

ดาบคือนิรันดร์!

เซียวซี่บ้อจ้องมองดาบในมือโป้วอั้งเสาะ พลางกล่าว

"ข้าพเจ้าเชื่อมั่น จะเร็วจะช้าย่อมมีสักวันที่สามารถทำลายดาบของท่านได้"

โป้วอั้งเสาะเคยบอกอยู่นานแล้วว่า

' ข้าพเจ้ารอคอยท่าน '

เซียวซี่บ้อกล่าวต่อ

"ความจริงข้าพเจ้าต้องการรอจนถึงวันนั้นค่อยมาหาท่าน"

โป้วอั้งเสาะพลันกล่าว

"อย่างนั้นท่านตอนนี้ก็ไม่สมควรมา?"

"แต่ข้าพเจ้าได้มาแล้ว"

"ทั้งที่รู้ว่าไม่สมควรมา ไฉนยังต้องมา?"

เซียวซี่บ้อถึงกับแย้มยิ้มด้วยเค้าเย้ยหยัน พลางกล่าว

"หรือท่านมิเคยกระทำเรื่องที่ทั้งที่รู้แน่ว่าไม่สมควรกระทำ?"

โป้วอั้งเสาะเม้มปากไว้...โป้วอั้งเสาะเคยกระทำ

...มีบ้างบางเรื่อง ท่านแม้รู้แน่ว่าไม่สมควรกระทำ แต่พาลจะต้องไปกระทำ กระทั่งตัวเองยังไม่มีปัญญาสะกดกลั้นบังคับตัวเอง

...มีเรื่องบางประการ ตัวมันก็คล้ายดั่งมีพลานุภาพดึงดูดอย่างรุนแรง จนไม่สามารถต่อต้านขัดขืน...นอกจากนี้ ที่ท่านไปกระทำเรื่องบางประการที่ไม่สมควรกระทำนั้น เนื่องเพราะถูกสิ่งแวดล้อมคุกคามบังคับ กระทั่งยังไม่มีปัญญาหลีกเลี่ยงหลบหนี

เซียวซี่บ้อกล่าว

"ข้าพเจ้าไปหาท่านมาสามครั้งแล้ว ข้าพเจ้าต่างต้องการฆ่าท่านทั้งสามครั้ง แต่ท่านปล่อยข้าพเจ้ามาทั้งสามครั้ง"

โป้วอั้งเสาะเงียบงันอีกครา เซียวซี่บ้อกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านไม่ต้องการฆ่าข้าพเจ้าเสมอมา"

โป้วอั้งเสาะพลันถาม

"ท่านก็ทราบ ข้าพเจ้าไฉนไม่ฆ่าท่าน?"

"เนื่องเพราะท่านมิได้พบพานคู่มือทัดเทียมกันมาเนิ่นนานอย่างยิ่ง ท่านก็คิดจะรอจนถึงวันนั้น ดูว่าข้าพเจ้าใช่สามารถทำลายดาบของท่านได้หรือไม่?"

โป้วอั้งเสาะยอมรับ

โดดเด่นเป็นเอกหาผู้ต่อต้านมิได้ มิใช่เป็นเรื่องเบิกบานสบายใจดั่งผู้อื่นคาดคิดไว้ คนเมื่อถึงคราไม่มีคู่มือ กระทั่งยังว้าเหว่ยิ่งกว่าไม่มีมิตรสหายเสียอีก

เซียวซี่บ้อกล่าว

"แต่ข้าพเจ้าทราบ ท่านตอนนี้ต้องไม่รออีกแล้ว ครั้งนี้ท่านต้องฆ่าข้าพเจ้า"

"เพราะเหตุใด?"

"เพราะท่านไม่มีปัญญาบังคับตัวเอง"

ดวงตาของมันเวิ้งว้าง ดูไปดุจกับเป็นดวงตาคนตาย แต่รอยยิ้มยังคงเต็มไปด้วยความหมายเย้ยหยัน กล่าวสืบต่อ

"เนื่องเพราะท่านมิใช่เป็นโป้วอั้งเสาะในอดีตแล้ว!"

...ท่านตอนนี้เป็นเพียงเพชฌฆาตเท่านั้น

วาจานี้มันมิได้กล่าว แต่มีดสั้นของมันพุ่งออกมาแทน มีดสั้นที่รวดเร็วแม่นยำ!

มันแม้ทราบกระจ่าง มีดนี้ต้องถูกโป้วอั้งเสาะทำลาย แต่ตอนมันลงมือ ยังคงทุ่มเทสุดกำลังความสามารถ

เนื่องเพราะมันจริงใจ อย่างน้อยจริงใจต่อมีดของมัน!

ความหมายของ "จริงใจ" คือจิตใจที่เคารพในวิชาชีพ จิตใจที่หนักแน่นไม่แคลนคลาย มิถึงเวลาสูญสิ้นหวัง ต้องไม่ทอดทิ้งโอกาสสุดท้ายเด็ดขาด ต้องไม่ทอดทิ้งความพยายามครั้งสุดท้ายโดยเด็ดขาด !

สามารถกระทำถึงประการนี้ มิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย

มิว่าผู้ใด เพียงสามารถกระทำได้เช่นนี้ มิว่ากระทำเรื่องราวใด ต้องประสบความสำเร็จแน่

แต่เสียดาย มันไม่มีโอกาสอีกแล้ว เนื่องเพราะมันเดินในเส้นทางที่ไม่สมควรเดิน

เนื่องเพราะโป้วอั้งเสาะชักดาบแล้ว!

ประกายดาบวูบขึ้น ศีรษะร่วงหล่นลง!

โลหิตกระจายอยู่ในแสงโคมไฟดั่งหมอกบาง!

แสงไฟเป็นสีแดงแล้ว!

แต่หน้าคนเป็นสีเขียวไป

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นเย็นเยียบทั้งร่าง ดุจดั่งโลหิตผนึกแข็งตัวก็ปาน กระทั่งลมหายใจ

ยังคล้ายหยุดชะงักด้วย

มันก็ใช้ดาบ มันก็ฆ่าคน

แต่ตอนนี้มันเห็นดาบนั้นของโป้วอั้งเสาะแล้ว จึงทราบว่าที่มันใช้ ความจริงไม่อาจเรียกว่าดาบได้เลย

มันกระทั่งยังรู้สึก มันก่อน ๆ นี้ไม่อาจนับว่าฆ่าคนได้

แสงไฟสลัวลงอีกครา

มันเงยหน้ามอง พลันเห็นโป้วอั้งเสาะมิได้อยู่ใต้แสงไฟอีกแล้ว

ในที่ซึ่งแสงไฟสาดส่องไม่ถึง ยังคงเป็นความมืดมิดสนิท

'เราความจริงพอจะไม่ฆ่ามันได้ชัด ๆ ไฉนยังต้องฆ่ามัน?'

โป้วอั้งเสาะมองดาบในมือ พลันเข้าใจเซียวซี่บ้อมาด้วยสาเหตุใดแล้ว

...เนื่องเพราะเซียวซี่บ้อทราบ โป้วอั้งเสาะไม่มีปัญญาบังคับตนเอง มันมีความเห็น มันมีโอกาสพิชิตโป้วอั้งเสาะแล้ว

...มันเร่งร้อนต้องการทดลอง ดังนั้นมันจึงไม่มีปัญญารอคอยจนถึงวันนั้น

...รอคอย อย่างไรก็เป็นเรื่องที่ทรมานอย่างยิ่ง มันอย่างไรยังคงมีวัยเยาว์เกินไป

ข้อคิดสันนิษฐานของโป้วอั้งเสาะมิได้ผิดพลาด เซียวซี่บ้อก็ต้องเข้าใจว่าตัวเองไม่ผิดพลาด

แล้วที่ผิดคือผู้ใด?

มิว่าที่ผิดคือผู้ใด ความกดดันและภาระที่ทับในหัวใจโป้วอั้งเสาะ ต่างไม่มีปัญญาผ่อนคลายให้เบาลงได้

เนื่องเพราะคนที่มันฆ่า ความจริงเป็นคนที่ก่อนนี้ต้องไม่ยอมฆ่าแน่

'หรือเราไม่มีปัญญาบังคับตัวเองแล้วจริง ๆ?'

'หรือเราได้กลายเป็นเพชฌฆาตไปแล้วจริง ๆ?'

'หรือเราจะเร็วจะช้าก็ต้องกลายเป็นคนวิกลจริต?'

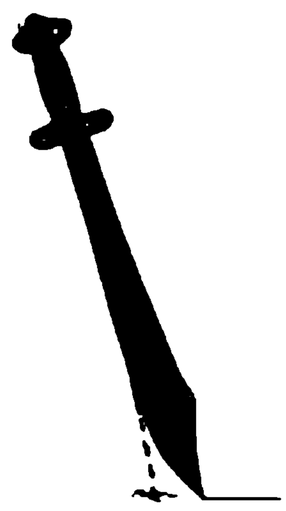

เมธีที่สูงส่ง

บนโต๊ะกว้างใหญ่ไม่มีฝุ่นละอองแม้สักธุลี ในห้องกว้างใหญ่ก็ไม่มีเสียงแม้สักแผ่วเบา

เนื่องเพราะกงจื้ออู้กำลังครุ่นคิด เมื่อครู่กงจื้ออู้เคยถาม

"เซียวซี่บ้อไปแล้ว?"

"ถูกแล้ว"

"พวกท่านใช้วิธีใดเรียกมันไปได้?"

"พวกเราให้มันได้เข้าใจ มันมีโอกาสสังหารโป้วอั้งเสาะแล้ว"

"ผลเป็นอย่างไร?"

"ผลคือโป้วอั้งเสาะฆ่ามัน"

"ก็เป็นมันลงมือก่อน?"

"ถูกแล้ว"

ตอนนี้กงจื้ออู้กำลังครุ่นคิด เป้าที่ครุ่นคิดคือโป้วอั้งเสาะ และก็มีแต่โป้วอั้งเสาะเท่านั้นจึงมีคุณค่าให้มันครุ่นคิด

นอกจากโป้วอั้งเสาะ ตอนนี้แทบไม่มีผู้คนใดสามารถกระตุ้นให้มันมีความสนใจอีกแล้ว

ม่านสนธยาที่นอกหน้าต่างเป็นสีเข้ม กลิ่นบุปผาลอยตามกระแสลม กงจื้ออู้พลันหัวร่อแล้วกล่าว

"มันยังคงฆ่าคน ยังคงเป็นดาบเดียวก็ปลิดชีวิต แต่มันเปลี่ยนโดยสิ้นเชิงแล้ว"

กงจื้ออู้ถามอีก

"ท่านทราบสาเหตุที่มันไฉนใกล้จบสิ้นหรือไม่?"

ที่กงจื้ออู้มอง มิใช่กู้กี๊ที่ยืนอยู่เบื้องหน้า แต่เป็นคนที่ยืนอยู่ทางด้านหลังของมัน

ไม่มีคนผู้ใดไปสนใจคนผู้นี้

เนื่องเพราะมันเงียบขรึมเกินไป เยือกเย็นเกินไป ธรรมดาเกินไป ดุจกับเป็นเงาร่างของกงจื้ออู้

ไม่มีผู้คนไปสนใจเงาร่างดอก

แต่วาจานี้ของกงจื้ออู้ มิใช่ถามกู้กี๊ เป็นถามต่อมัน

หรือเรื่องที่กู้กี๊ไม่สามารถอธิบาย มันกลับอธิบายได้? หรือมันยังมีความรอบรู้ยิ่งกว่ากู้กี๊? โดยมันตอบ

"หากคนใดได้ถึงวาระที่ใกล้จะจบสิ้น ต้องมีรอยแตกปรากฏมา"

"รอยแตก?"

"เฉกเช่นกับรอยแตกของทำนบที่จะพังทลาย"

คำพูดของมันแม้จะพิกล แต่ใช้ได้ลึกซึ้งถูกต้อง

กงจื้ออู้ถามอีก

"โป้วอั้งเสาะมีรอยแตกแล้ว?"

"มันความจริงไม่ต้องการฆ่าเซียวซี่บ้อ มันปล่อยเซียวซี่บ้อมาสามครั้งแล้ว แต่ครั้งนี้กลับไม่มีปัญญาบังคับตัวเอง"

"นี่คือรอยแตกของมัน?"

"ถูกแล้ว"

กงจื้ออู้แย้มยิ้มยิ่งเบิกบานกว่าเดิม ถามต่อไป

"ตอนนี้พวกเราใช่ไม่จำเป็นต้องส่งคนไปให้มันฆ่าอีกแล้ว?"

"ยังพอจะส่งไปได้อีกคนหนึ่ง"

"ผู้ใด?"

"ตัวมันเอง"

คำพูดของเงาร่างยิ่งพิกลเมื่อกล่าว

"ที่จริงในโลกก็มีแต่ตัวมันเองจึงสามารถฆ่าโป้วอั้งเสาะ และก็มีแต่โป้วอั้งเสาะจึงสามารถฆ่าตัวมันเอง"

เรื่องใดจะอำมหิตยิ่งกว่าการฆ่าคน?

คุกคามบังคับคนให้ฆ่าตัวเอง ยิ่งอำมหิตกว่าฆ่าคน เนื่องเพราะช่วงเวลานั้นจะยิ่งยาวนาน ยิ่งเจ็บปวดทรมาน

วิกาลยาวนาน ยาวนานจนน่าสะพรึงกลัว

วิกาลยาวนานใกล้สุดสิ้นแล้ว

โป้วอั้งเสาะหยุดลง มองดูหมอกอรุณที่ขาวสล้างลอยตัวจากพุ่มบุปผาริมรั้วไม้ไผ่

ในที่สุด นับว่าทนในวิกาลยาวนานจนผ่านพ้นไปได้แล้ว

มันยังต้องทนทานไปอีกนานเท่าใด?

อ่อนระโหย หิวกระหาย ศีรษะปวดแปลบราวแตกทำลาย ริมฝีปากแห้งจนปริ

โป้วอั้งเสาะเองไม่ทราบว่า ตนตอนนี้อยู่ที่ใด? ยิ่งไม่ทราบ นี่เป็นรั้วบ้านของผู้ใด? เป็นเดอกไม้ของผู้ใด?

โป้วอั้งเสาะได้เดินเป็นเวลาเนิ่นนานยิ่ง ที่หยุดลงนอกรั้วไม้ไผ่นี้ เนื่องเพราะได้ยินเสียงพิณ

เสียงพิณที่วิเวกหวาน คล้ายดั่งเป็นหมอกอรุณที่ลอยมาจากฟ้าอันเวิ้งว้าง

โป้วอั้งเสาะมิใช่ต้องการหยุดลงที่นี้ และมิทราบตนไฉนจึงหยุดลงได้?

เสียงพิณที่เวิ้งว้างวังเวง คล้ายดั่งเป็นเสียงเรียกของญาติสนิทที่แว่วมาจากขอบฟ้าสุดแสนไกล

โป้วอั้งเสาะไม่มีญาติสนิท แต่เมื่อได้ยินเสียงพิณนี้ ในก้นบึ้งของหัวใจบังเกิดความรู้สึกที่พิสดารขึ้น

คล้ายเป็นกระแสจิตที่สัมพันธ์กัน จากนั้นตลอดร่างของโป้วอั้งเสาะคล้ายดั่งละลายเข้าในเสียงพิณ เรื่องฆ่าคนหลั่งโลหิตพลันกลับกลายเป็นห่างจนสุดแสนไกล

หลังจากฆ่าเฮียม่วยตระกูลเง้ยแล้ว นี่เป็นครั้งแรกที่โป้วอั้งเสาะรู้สึกผ่อนคลายโดยสิ้นเชิง

พลันมีเสียงตังดังขึ้น เสียงพิณชะงักลงกลางคัน แล้วมีเสียงคนแว่วออกมาจากในสวนเล็ก ๆ

"นึกมิถึง นอกประตูยังมีคนรู้สำเนียงพิณอยู่ ไยไม่เข้ามานั่งฟังสักครู่ก่อน?"

โป้วอั้งเสาะมิได้ลังเลครุ่นคิด ผลักประตูไม้ของรั้วเข้าไปทันที

ในสวนเล็ก ๆ มีหมู่ไม้ใบดอกประปราย มีบ้านอยู่สี่ห้าหลัง ชายชราผมเผ้า

หนวดเคราขาวโพลงผู้หนึ่งกำลังคารวะต้อนรับมาแต่ไกล

โป้วอั้งเสาะถึงกับคารวะจรดพื้นตอบบ้างแล้วกล่าว

"อาคันตุกะที่มิได้รับเชิญ ไหนเลยกล้ารบกวนผู้เฒ่าออกมาต้อนรับด้วยตนเอง?"

ชายชราแย้มยิ้มกล่าว

"อาคันตุกะพบพานง่าย ผู้รู้สำเนียงพิณยากจะแสวงหา หากมิออกมาต้อนรับด้วยตนเอง ไยมิใช่ไม่เคารพไม่นับถือ? คนที่ไม่มีมารยาท ไหนเลยจะฝึกพิณได้?"

"ใช่"

"เชิญ"

ในห้องสะอาด แต่งงามตา เตียงสูง โต๊ะต่ำ บนโต๊ะมีพิณอยู่ตัวหนึ่ง

พิณที่ลักษณะโบราณ ดูไปอย่างน้อยต้องเป็นของโบราณกว่าพันปี ปลายของพิณมีรอยถูกไหม้เกรียมไปหย่อมหนึ่ง

โป้วอั้งเสาะกล่าวด้วยความตื่นเต้น

"หรือเป็นพิณโบราณที่เล่าขานกันว่าสุดยอดของพิณ นามเจียวบ้วย (หางไหม้)?"

(พิณดีที่สุดในประวัติศาสตร์จีน เป็นของฉั่วเอียงคนแคว้นหวู ในปลายสมัยแผ่นดินฮั่น (สามก๊ก) เนื่องจากเดินผ่านบ้านที่กำลังเผาไม้มะเดื่อ รู้สึกเสียงเผาไหม้ผิดธรรมดา จึงขอมาแล้วเชิญช่างสร้างเป็นตัวพิณ และเสียงก็ไพเราะกว่าธรรมดาจริง ๆ แต่ทางปลายยังมีรอยไหม้เกรียม จึงเรียกว่าพิณหางไหม้...ผู้เรียบเรียง)

ชายชราแย้มยิ้มตอบ

"ท่านที่นับถือมีสายตาเยี่ยมมาก"

"อย่างนั้นผู้เฒ่าก็คือ เจ็งไต้ซือ (อาจารย์แซ่เจ็ง)?"

"เล่าฮิว (ชายชราที่ถ่อมตนดั่งไม้ผุ) แซ่เจ็งจริง ๆ"

โป้วอั้งเสาะคารวะจรดพื้นอีกครา

นี่เป็นครั้งแรกที่โป้วอั้งเสาะให้ความเคารพผู้คนถึงเพียงนี้ ที่โป้วอั้งเสาะเคารพมิใช่คนผู้นี้ แต่เป็นฝีมือพิณที่เลอเลิศในพิภพจบแดนของท่าน

ศิลปะที่โดดเด่นสุดยอด บุคลิกภาพและจริยธรรมที่สุดสูง ต่างควรได้รับความเคารพที่สูงสุดเช่นกัน

บนเตียงไม้สะอาดไม่มีฝุ่นละออง เจ็งไต้ซือถอดรองเท้าขึ้นนั่งขัดสมาธิกล่าว

"ท่านก็นั่ง"

โป้วอั้งเสาะมิได้นั่ง เสื้อผ้าที่สวมใส่มีทั้งคราบปฏิกูลและคราบโลหิต มิได้เปูา ซักล้างมาเป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่งแล้ว

เจ็งไต้ซือกล่าว

"ในห้องคับแคบของเล่าฮิว แม้มีเพียงหนึ่งพิณหนึ่งโต๊ะ แต่ผู้เข้ามาได้กลับมีไม่มาก ท่านทราบหรือไม่ เล่าฮิวไฉนเชิญท่านเข้ามา?"

โป้วอั้งเสาะส่ายหน้า เจ็งไต้ซือกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะเราดูออก มาตรว่าเสื้อผ้าของท่านคร่ำคร่า แต่หัวใจกลับสุกใสดั่งจันทร์กระจ่าง ท่านไยต้องละอายในคราบสกปรกของตัวเอง?"

โป้วอั้งเสาะนั่งลงแล้ว เจ็งไต้ซือแย้มยิ้มเล็กน้อย กรีดนิ้วไปที่สายพิณเบา ๆ พลันมีเสียงติงตังที่สดใสแทรกซึมเข้ายึดครองจิตใจโป้วอั้งเสาะทันที

มือโป้วอั้งเสาะยังกำด้ามดาบแนบแน่น แต่พลันรู้สึก ดาบเล่มนี้มากเกินความจำเป็น

นี่ก็เป็นความรู้สึกครั้งแรกในชีวิต

เสียงพิณคล้ายดั่งนำพาโป้วอั้งเสาะเข้าสู่อีกอาณาจักรหนึ่ง ที่นั้นไม่มีดาบ และไม่มีกลิ่นอายอำมหิต

...คนไฉนต้องฆ่าคน? มิเพียงตัวเองฆ่าคน ยังคุกคามบังคับผู้อื่นไปฆ่าคน

มือที่กำดาบของโป้วอั้งเสาะเริ่มคลายออกทีละน้อย

โป้วอั้งเสาะที่ความจริงได้ใกล้จะถึงวาระพังทลาย แต่ในเสียงพิณนี้ คล้ายได้รับการปลดเปลื้องแล้ว

ขณะเวลานั้นเอง มีเสียงติงตังแว่วมาจากที่ห่างไกลบ้าง คล้ายดั่งเป็นเสียงของพิณเช่นกัน

เสียงแม้ห่างไกล โสตประสาทของมนุษย์กลับปราดเปรียวได้ยินชัดเจนยิ่ง

มือที่กรีดพิณของเจ็งไต้ซือพลันสะท้านขึ้นเบา ๆ เสียงตังดังถี่ยิบ สายทั้งห้าของพิณขาดสะบั้นไป!

สีหน้าโป้วอั้งเสาะเปลี่ยนแปรไปเช่นกัน

ในแผ่นฟ้าแผ่นดินพลันกลับกลายเป็นเงียบวังเวง เจ็งไต้ซือก็นั่งแน่วนิ่งในที่นั้น มิเคลื่อนไหว แต่มีทีท่าท้อแท้รันทด ดุจกับสูญเสียของรักใด ดูแล้วถึงกับคล้ายพลันชราไปอีกสิบปีก็ปาน

โป้วอั้งเสาะอดมิได้ต้องถาม

"หรือไต้ซือฟังออกว่าเป็นลางร้ายใด?"

เจ็งไต้ซือมิสนใจฟังและถาม พลันมีเสียงพิณแว่วมาจากที่ห่างไกลอีกครั้ง หน้าผากของท่านมีเหงื่อไหลออกมาเป็นเส้นสายแล้ว

รอจนเมื่อเสียงพิณดังอีกครา ชายชราที่บุคลิกภาพสุดสูงและหนักแน่นเยือกเย็นถึงกับพลันกระโดดจากเตียง เพียงสวมถุงเท้าสีขาวโถมออกจากห้องไปแล้ว

ลมกรรโชกเข้ามาวูบหนึ่ง สายพิณที่ขาดสั่นไหวในสายลม ดุจกับพิณโบราณนี้ได้ฟื้นคืนชีวิตอีกครา ปรารถนาติดตามท่านออกไป ดูว่าเป็นผู้ใดบรรเลงพิณอยู่ในที่ห่างไกลกันแน่

โป้วอั้งเสาะย่อมติดตามออกไปบ้าง

สายพิณขาดสะบั้น คนชราลง กระทั่งดอกไม้ในสวนเล็ก ๆ ก็คล้ายดั่งเหี่ยวเฉาไปอีกมากหลาย

นี่เป็นเพราะสาเหตุใดกันแน่?

สุดปลายของตรอกยาวเป็นถนนใหญ่สายยาว สุดปลายของถนนสายยาวเป็นตลาดสด

ตอนนี้เป็นเวลาตลาดเช้ากำลังคึกคัก

ในตลาดแออัดด้วยผู้คนประเภทต่าง ๆ

อึงอลไปด้วยเสียงต่าง ๆ

คนล้วนแล้วเป็นคนสามัญที่ธรรมดา เสียงก็เป็นเสียงสามัญธรรมดา แล้วเจ็งไต้ซือที่เหนือธรรมดา มาในที่นี้เพื่อหากระไร?

ถุงเท้าสีขาวสะอาดของท่านแปดเปื้อนด้วยดินโคลนจนเกรอะกรัง ยืนซึมเซาอยู่ในที่นั้น คล้ายดั่งเป็นแม่บ้านที่สูญเสียกระเป๋าเงินไปก็ปาน

อริยะแห่งพิณที่มีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน ไฉนกลับกลายเป็นสภาพเช่นนี้ได้?

โป้วอั้งเสาะมิใช่เป็นคนปากมาก แต่ตอนนี้อดมิได้ต้องถาม

"ไต้ซือต้องการหาอะไรกันแน่?"

เจ็งไต้ซือนิ่งอึ้ง ใบหน้ามีแววประหลาดจนพิกลยิ่ง อีกเนิ่นนานให้หลังจึงตอบ

"เราต้องหาคนผู้หนึ่ง ต้องหาคนผู้นั้นให้ได้"

"คนเยี่ยงไร?"

"ยอดคนที่เลอเลิศในพิภพจบแดน"

"มันเลอเลิศในที่ใด?"

"พิณ"

"หรือพิณของมันยังเหนือกว่าไต้ซือได้?"

เจ็งไต้ซือถอนใจยาว กล่าวด้วยสีหน้าหมองคล้ำ

"เสียงพิณของท่านพอดัง เพียงพอให้เราไม่กล้าแตะต้องพิณไปชั่วชีวิต"

โป้วอั้งเสาะอดมีความตื่นเต้นจนหน้าเปลี่ยนแปรมิได้ โพล่งเบา ๆ

"ไต้ซือทราบว่าคนผู้นั้นอยู่ที่นี่แล้ว?"

"เสียงพิณดังออกจากที่นี่ ตัวของท่านก็ต้องอยู่ที่นี่"

"ที่นี่เป็นเพียงตลาดเท่านั้น"

"โอ...เนื่องเพราะที่นี่เป็นตลาด จึงยิ่งสามารถเน้นให้เห็นถึงความสูงส่งสุดยอดของท่าน"

"เพราะเหตุใด?"

สายตาเจ็งไต้ซือเหม่อมองไปที่สุดไกล ดุจดั่งสูญเสียของสำคัญไปก็ปาน และก็คล้ายได้กระไรมา ตอบเบา ๆ

"เนื่องเพราะท่านแม้จะอยู่ในแวดวงของธรรมดาสามัญ แต่จิตใจกลับล่องลอยสูงกว่าปุยเมฆบนท้องฟ้า ทุกสรรพสิ่งและทุกเรื่องราวในโลกียวิสัย ไม่อาจกระทบต่อจิตใจที่สงบดั่งน้ำในบ่อโบราณของท่านได้"

โป้วอั้งเสาะนิ่งอึ้งไป เงยหน้าช้า ๆ ส่งเสียงดัง ๆ

"ที่ไต้ซือบอก เป็นคนผู้นั้นหรือไร?"

ในตลาดมีเขียงเนื้อ

มิว่าในตลาดเยี่ยงไร ต่างต้องมีเขียงเนื้อ

มีเขียงเนื้อก็มีคนฆ่าสัตว์ (เมืองจีนฆ่าเองขายเองเป็นส่วนมาก)

มิว่าคนฆ่าสัตว์ในที่ใด ๆ ต่างมีความรู้สึกว่าตัวเองเหนือธรรมดาอยู่บ้าง มักรู้สึกว่าตัวเองสูงส่งกว่าแผงอื่น ๆ ในตลาด

เนื่องเพราะมันสามารถเข่นฆ่า เนื่องเพราะมันไม่กลัวหลั่งโลหิต

ตอนนั้น คนฆ่าสัตว์กำลังตัดเนื้อ ข้างแผงเนื้อยังมีเขียงที่สูงใหญ่อย่างยิ่ง ที่ใต้เขียงมีคนนั่งเอนกายพิงอยู่ คนที่สวมอาภรณ์สีขาว ทีท่าเหนื่อยหน่ายเกียจคร้าน

พื้นทั้งเปียกแฉะทั้งสกปรก มีสตรีมากหลายที่สวมรองเท้าไม้มาซื้อหาอาหาร แต่คนผู้นี้กลับไม่แยแสสนใจ นั่งอยู่ในโคลนเฉอะแฉะอย่างเกียจคร้าน

บนตักมันมีพิณตัวหนึ่ง มันคล้ายกำลังบรรเลง แต่ไม่มีเสียงดังจากสาย
เจ็งไต้ซือเดินเข้าไป แล้วยืนสำรวมที่เบื้องหน้ามันอย่างนอบน้อม คารวะจรดพื้น
แต่คนผู้นั้นกลับดูมือของตัวเอง กระทั่งศีรษะยังไม่เงยขึ้นมอง
เจ็งไต้ซือยิ่งมีทีท่านอบน้อมกว่าเดิม ถึงกับเรียกตัวเองเป็นศิษย์
"ศิษย์นามเจ็งลี้"
คนเสื้อขาวส่งเสียงราบเรียบ
"หรือเป็นอริยะแห่งพิณ เจ็งไต้ซือ?"
เหงื่อที่หน้าผากเจ็งไต้ซือทะลักออกมาอีกครา อ้อมแอ้มตอบ
"เสียงพิณของท่านที่นับถือพอดัง ก็สุดสูงครอบคลุมแผ่นดินแล้ว ไฉนไม่บรรเลงอีก?"
"เรากลัว"
"กลัว? กลัวกระไร?"
"เรากลัวท่านจะพุ่งศีรษะกระแทกตายกับพิณเจียวบ้วยของท่านเอง"
เจ็งไต้ซือก้มศีรษะต่ำ เหงื่อหลั่งไหลเป็นเส้นสายราวห่าฝน แต่ยังอดมิได้ต้องถาม
"ท่านที่นับถือมาจากทางไกล?"
"มาจากทางไกล แต่มิทราบทางไป"
"ขอบังอาจถามชื่อแซ่ยิ่งใหญ่"
"ท่านก็ไม่จำเป็นต้องเรียนถาม เราเป็นเพียงคิ้มท้งเท่านั้น"
คิ้มท้ง (เด็กรับใช้ในทางพิณ)?
คนเช่นดั่งนี้ เป็นคิ้มท้งของผู้ใดกัน?
ผู้ใดมีคุณสมบัติมาได้คิ้มท้งเช่นนี้?
เจ็งไต้ซือมิอาจเชื่อ ความเป็นจริงของเรื่องเช่นนี้ ที่บันดาลให้ท่านไม่มีปัญญาครุ่นคิดคำนวณ จึงอดมิได้ต้องถามอีก
"ด้วยความสามารถที่สูงสุดของท่านที่นับถือ ไฉนจึงยอมถ่อมตัวอยู่ใต้ผู้อื่น?"
"เนื่องเพราะเราความจริงก็ไม่ทัดเทียมอยู่แล้ว"
โป้วอั้งเสาะพลันถามเป็นครั้งแรก
"มันคือใคร?"
คนเสื้อขาวแย้มยิ้มตอบ
"ในเมื่อเราทราบท่านคือใคร ท่านก็สมควรทราบนายเราคือผู้ใด?"
มือโป้วอั้งเสาะกำด้ามดาบแน่นอีกครา โพล่งสวนคำ

"กงจื้ออู้"

"ท่านทราบจริง ๆ"

คนเสื้อขาวแย้มยิ้มตอบ แต่โป้วอั้งเสาะพลันตะปบไปดั่งสายฟ้า คว้าข้อมือของมันไว้ในบัดดล แต่ไหนเลยจะคาด เจ็งได้ซือพลันโถมเข้าไปกอดแขนโป้วอั้งเสาะไว้สุดกำลัง พลางร้อง

"ท่านไม่อาจทำอันตรายสองมือนี้เป็นอันขาด นี่เป็นมือยอดเยี่ยมที่สุดในแผ่นดิน"

คนเสื้อขาวหัวร่อเสียงก้อง ปังตอของคนฆ่าสัตว์ที่กำลังตัดเนื้อ พลันฟันฉับเข้าใส่ศีรษะของโป้วอั้งเสาะ!

ข้างเขียงเนื้อเป็นแผงขายผัก กำลังใช้ตาชั่งชั่งผักอยู่ ถึงกับทะลวงคันตาชั่งมาดุจเป็นพู่กันจี้จุด พุ่งเข้าใส่สามจุดสำคัญของโป้วอั้งเสาะดั่งสายฟ้า!

แม่บ้านที่หิ้วตะกร้านางหนึ่ง พลันครอบตะกร้าลงไปที่ศีรษะโป้วอั้งเสาะอย่างว่องไว!

ทางด้านหลังกำลังมีคนขายไก่ที่หาบกระบุงไก่มา ถึงกับชักไม้คานออก ฟาดใส่หว่างเอวโป้วอั้งเสาะสุดแรง

ทันใดนั้น ประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง เสียงฉับดังสดใส ไม้คานหักไป ตะกร้ากับข้าวแตกกระจาย คันตาชั่งหักสะบั้น ปังตอตัดเนื้อปลิวแฉลบ บนด้ามปังตอยังมีมือที่โลหิตเนืองนองติดอยู่ข้างหนึ่ง!

ไก่ในกระบุงกระจัดกระจายออกมา ในตลาดปั่นป่วนวุ่นวาย ดุจเป็นข้าวต้มเดือดพล่านในหม้อใหญ่

แต่คนเสื้อขาวที่นั่งพิงเขียงกลับสาบสูญร่องรอยไปแล้ว!

ฝูงคนฮือเข้ามา แต่คนขายเนื้อ ขายผัก แม่บ้าน ขายไก่ ต่างสาบสูญไปในกลุ่มผู้คน

เสียงพิณกลับดังในที่สุดไกลมาอีกครา

โป้วอั้งเสาะแหวกผู้คนเดินออกไปนอกกลุ่ม ผู้คนยังเป็นคน แต่ไม่เห็นผู้คนที่โป้วอั้งเสาะต้องการหา

แต่โป้วอั้งเสาะได้ยินเสียงพิณอีกแล้ว

พิณนี้ดังมาจากที่ใด โป้วอั้งเสาะก็ไปที่นั้น โป้วอั้งเสาะมิได้เดินเร็วนัก

เสียงพิณที่เลื่อนลอย มิว่าผู้ใดต่างไม่มีปัญญาจับต้องไขว่คว้า เดินเร็วก็จะมีประโยชน์ใด?

แต่โป้วอั้งเสาะก็ไม่ทอดทิ้งเลิกละ

ขอเพียงเบื้องหน้ายังมีเสียงพิณ โป้วอั้งเสาะก็มุ่งไปที่เบื้องหน้า เจ็งได้ซือถึงกับติดตามหลังมา ถุงเท้าขาวสะอาดขาดไปแล้ว กระทั่งฝ่าเท้าก็เดินจนขาดแล้ว และมิทราบเดินเป็นเวลานานเท่าใด

อาทิตย์ลอยสูงขึ้นทุกขณะ ทั้งสองออกจากตลาด ออกจากตัวเมืองมานานแล้ว ลมปลายฤดูใบไม้ผลิโชยเฉื่อยฉิว โชยพัดข้าวกล้าในนาลู่ไปดั่งคลื่นเขียวขจี เทือกเขาสุดไกลทอดยาวทาบขอบฟ้า แผ่นดินกว้างใหญ่ อบอุ่นนุ่มนวลดั่งเป็นทรวงอกของอิสตรี

พวกโป้วอั้งเสาะเดินเข้าไปในอ้อมแขนของ "นาง"

รอบข้างเป็นขุนเขาเขียวขจี ลำธารน้ำใสคดเคี้ยว เสียงพิณคล้ายดั่งดังมาจากสุดปลายของสายน้ำ

สุดลึกของขุนเขา สุดปลายของลำธาร ที่ข้างบึงเล็ก ๆ มีบ้านไม้หลังเล็ก ๆ

ในบ้านไม้มีหนึ่งพิณ หนึ่งโต๊ะ แต่ไม่มีคน

สายของพิณคล้ายดั่งมีคลื่นเสียงหลงเหลือ ใต้พิณทับกระดาษอยู่แผ่นหนึ่ง

ดาบบั่นสายพิณสะบั้น เดือนร่วงดอกไม้โรยรา กงจื้อเฉกเช่นมังกร ร่อนผงาดเหนือเมฆา

ป่าเขาวิเวกวังเวง

เจ็งได้ซือหันดูขุนเขาที่สุดไกล อึ้งเป็นเวลาเนิ่นนาน เนิ่นนานอย่างยิ่งจึงกล่าวช้า ๆ

"ที่นี่นับเป็นสถานที่ดีอย่างยิ่ง คนที่ไม่ไปก็ไม่ต้องไปแล้ว คนที่ไม่อาจไปไยต้องไปอีก?"

โป้วอั้งเสาะยืนดูอยู่แต่ไกล สงบฟังเจ็งได้ซือกล่าวต่อ

เจ็งได้ซืออึ้งอีกเนิ่นนานจึงกล่าว

"เราไม่ตั้งใจจะไปอีกแล้ว"

"เป็นไม่ต้องการไป? หรือไม่อาจไป?"

เจ็งได้ซือมิได้ตอบ แต่หันมาเผชิญหน้าด้วย ย้อนถามไป

"ท่านดูเรามีวัยสูงเท่าใด?"

ผมของท่านขาวโพลง ใบหน้ามีรอยย่นซับซ้อนจากความคับแค้น และตรากตรำจากทั้งกายทั้งใจ

เจ็งได้ซือได้ตอบคำถามของตัวเองด้วยตัวเอง

"เรามีชื่อแต่วัยฉกรรจ์ ปีนี้เราเพิ่งอายุสามสิบห้าสามสิบหกเท่านั้น"

โป้วอั้งเสาะมองหน้าที่เหนื่อยหน่ายและผมที่ขาวสล้างของท่าน มาตรว่ามิได้กล่าวกระไร แต่มีสีหน้าตื่นเต้นสงสัยอย่างยิ่ง

เจ็งได้ซือหัวร่อกล่าว

"เราทราบว่าเรามีเค้าที่แก่ชราอย่างยิ่ง ผมของเราขาวสล้างตั้งแต่เมื่อหกเจ็ดปีก่อนแล้ว เนื่องเพราะเราค้นคิดจนจิตใจเหือดแห้ง เราแม้จะได้การปลอบประโลมและเกียรติภูมิที่ผู้อื่นคาดฝันไม่ถึงจากพิณของเรา แต่พิณของเราก็ได้ดูดเลือดเนื้อและจิตใจเราไปจนหมดสิ้นเช่นกัน"

โป้วอั้งเสาะเข้าใจความหมายของท่าน

หากผู้ใดจมอยู่ในเรื่องราวใดจนงมงาย ก็คล้ายดั่งได้ทำการแลกเปลี่ยนกับภูตผีปิศาจ

...เจ้าต้องการให้เรามอบแก่เจ้าโดยสิ้นเชิงทุกประการ เจ้าก็ต้องมอบแก่เราจนสิ้นเชิง รวมทั้งชีวิตและวิญญาณของเจ้าด้วย!

เจ็งได้ซือกล่าว

"นี่ความจริงเป็นการแลกเปลี่ยนที่ยุติธรรม เราไม่มีอะไรตัดพ้อต่อว่า แต่ตอนนี้..."

ท่านเพ่งมองโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง พลางเน้นเสียงต่อ

"ท่านเป็นผู้ฝึกดาบ หากท่านก็เป็นเช่นดั่งเรา ทุ่มเททุกประการไปเพื่อดาบของท่าน แต่พลันพบเห็นผู้อื่นใช้เวลาเพียงลัดนิ้วมือเดียวก็พิชิตท่านพ่ายแพ้ ท่านจะรู้สึกอย่างไร?"

โป้วอั้งเสาะมิได้ตอบ เจ็งได้ซือถอนใจกล่าวต่อ

"เรื่องเช่นนี้ท่านย่อมไม่เข้าใจดอก สำหรับกับท่าน ดาบก็เป็นเพียงดาบเล่มหนึ่งไม่มีความหมายที่พิเศษพิสดารอย่างไร"

โป้วอั้งเสาะใคร่จะหัวร่อให้สดเสียง แต่ย่อมมิได้หัวร่อไป

...ดาบเป็นเพียงดาบเล่มหนึ่ง ยังมีผู้ใดเข้าใจความหมายที่มันมีต่อดาบ?

...โป้วอั้งเสาะไยมิใช่ทำการแลกเปลี่ยนกับภูตผีมาเช่นกัน? ไยมิใช่ทุ่มเททุกสรรพสิ่งไปให้เช่นกัน?

...แล้วที่ได้มาคือกระไร?

ในโลกนี้ อาจไม่มีบุคคลที่สองจะสามารถเข้าใจเรื่องนี้ได้กระจ่างกว่าโป้วอั้งเสาะ

แต่โป้วอั้งเสาะมิได้บอกไป

เจ็งไต้ซือหัวร่ออีกคราแล้วกล่าว

"มิว่าอย่างไร เมื่อเราสองได้พบกัน ย่อมนับว่ามีวาสนาร่วมกันอยู่ เรายังคงจะบรรเลงให้แก่ท่านฟังเพลงหนึ่ง"

"จากนั้นเล่า?"

"จากนั้น หากท่านต้องการไป ท่านก็ไปได้"

"หรือท่านไม่ไป?"

"เรา? เรายังไปที่ใดได้?"

ในที่สุด โป้วอั้งเสาะก็เข้าใจความหมายของท่านแล้ว...ที่นี้เป็นสถานที่ดี ท่านเตรียมจะฝังซากสังขารอยู่ในที่นี้

สำหรับกับท่าน ชีวิตมิใช่เป็นเกียรติภูมิอีกแล้ว แต่เป็นความอัปยศ

ท่านมีชีวิตอยู่ ก็ไม่มีความหมายโดยสิ้นเชิง!

เสียงติงตังของพิณดังขึ้นอีกครา

ม่านราตรีที่นอกหน้าต่างหนาทึบแล้ว มืดมิดดุจกับเป็นม่านดำคลี่คลุมลงมา

เสียงพิณเศร้าสร้อยละห้อยหวน ดุจกับนางกำนัลที่แก่ชราผมขาวโพลงผ่านกลียุคเนิ่นนานปี กำลังคร่ำครวญถึงความคับแค้นในชีวิตนาง

ในชีวิตแม้มีความสุขอยู่บ้าง แต่เป็นเพียงหมอกควันที่ผ่านตา มีแต่โศกเศร้าจึงเป็นนิรันดร

ชีวิตความจริงก็สั้นอย่างยิ่ง มิว่าผู้ใด ในที่สุดยังคงต้องตาย

คนมีชีวิตอยู่เพื่อกระไรกันแน่?

ไฉนต้องดิ้นรนต่อสู้? ไฉนต้องทนทุกข์ทรมาน? ไฉนไม่เข้าใจ ตายจึงจะเป็นการพักผ่อนโดยสงบไปชั่วนิรันดร?

จากนั้น เสียงพิณได้บอกเล่าถึงความสุขสงบและสวยงามของความตาย ความสุขสงบและความงามที่ไม่มีผู้ใดสามารถใช้ถ้อยร้อยวาจามาบ่งบอกบรรยาย มีแต่เสียงพิณของท่านเท่านั้นที่จะแสดงออกได้!

เนื่องเพราะตัวท่านได้จมอยู่ในความฝันที่งดงามและตายไปแล้ว

หัตถ์ของพญายมคล้ายดั่งมาช่วยท่านกรีดสายพิณ เตือนให้ผู้คนทอดทิ้งทุกสรรพสิ่ง ไปแสวงหาการพักผ่อนที่สุขสงบตลอดไป ในความฝันและความตาย

ในที่นั้น ไม่มีอัปยศอดสู ไม่มีลำบากยากแค้น และไม่ต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อผู้ใด อีกด้วย

ในที่นั้น ทั้งไม่มีคนไปฆ่าคน และไม่มีคนคุกคามให้คนไปฆ่าคน

นี่ความจริงเป็นที่ทุกผู้คนต่างไม่อาจต่อต้านปฏิเสธโดยเด็ดขาด

มือโป้วอั้งเสาะเริ่มสั่นระริก เสื้อผ้าถูกเหงื่อซึมออกมาจนเปียกชุ่มโชก

...ในเมื่อชีวิตโศกเศร้าลำเค็ญเพียงนี้ ไฉนยังจะต้องมีชีวิตอยู่ต่อไป?

มือที่กำดาบของโป้วอั้งเสาะ เน้นแนบแน่นกว่าเดิม

ใช่ว่าเตรียมจะชักดาบ? ชักดาบฆ่าผู้ใด?

...มีแต่โป้วอั้งเสาะเองจึงสามารถฆ่าตัวเอง และก็มีแต่โป้วอั้งเสาะเท่านั้นจึงจะฆ่าตัวเองตายได้!

เสียงพิณยิ่งโศกเศร้ารันทด หุบเขายิ่งมืดมิด

ไม่มีแสงสว่าง ไม่มีความหวัง

เสียงพิณคล้ายดั่งพร่ำเพรียกเรียกหา โป้วอั้งเสาะคล้ายดั่งได้เห็นอี้น้ำปวยกับเม่งง้วยซิมกำลังแย้มยิ้มให้อีกครา

ทั้งสองใช่ได้รับการพักผ่อนโดยสุขสงบก่อนแล้ว? ทั้งสองใช่กำลังเตือนให้โป้วอั้งเสาะไปเสพสุขต่อความงามที่สงบนี้?

ในที่สุด โป้วอั้งเสาะชักดาบออกมาแล้ว

ประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง ที่ฟันมิใช่ศีรษะมนุษย์ เป็นสายพิณ!

โป้วอั้งเสาะไฉนต้องชักดาบฟันสายพิณขาด?!

เจ็งไต้ซือเงยหน้าขึ้นมองด้วยความตระหนก มิเพียงตระหนกเท่านั้น ยังเดือดดาลอย่างยิ่งด้วย

ดาบเข้าฝักแล้ว

โป้วอั้งเสาะนั่งลงแล้ว ใบหน้าซีดขาวในความมืด ดูไปคล้ายดั่งสลักขึ้นจากศิลาแลง เข้มแข็ง เหี้ยมเกรียม สูงส่ง

เจ็งไต้ซือโพล่งขึ้น

"แม้นับว่าเสียงพิณของเราไม่คู่ควรหูสูงศักดิ์ของท่าน แต่สายพิณไม่มีความผิด ท่านไฉนจึงไม่พาลฟันศีรษะเราให้ขาดสะบั้น?"

"สายพิณไม่มีความผิด คนก็ไม่มีความผิด จะให้คนตาย มิสู้สายพิณขาดสะบั้น"

"เราไม่เข้าใจ"

"ท่านสมควรเข้าใจ แต่ท่านก็มีเรื่องราวมากหลายที่ไม่เข้าใจอยู่จริง ๆ ท่านเพียงแต่ทราบ ช่วงชีวิตคนสั้นอย่างยิ่ง ไม่อาจหลีกหนีความตายพ้น แต่กลับไม่ทราบตายก็มีหลายประเภท"

ตายมีเบาราวขนนก และก็มีหนักดั่งขุนเขา เหตุผลนี้ เจ็งได้ชือไหนเลยไม่เข้าใจ?

โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อไป

"ในเมื่อกำเนิดมาแล้ว แม้นับว่าต้องตาย ก็ควรตายโดยกึกก้องเกรียงไกร ตายโดยสงบสบายใจได้"

คนเมื่อมีชีวิต หากไม่สามารถกระทำเรื่องที่ตนเองพึงกระทำให้เสร็จสิ้น ไหนเลยจะตายโดยสุขสงบใจได้?

ความหมายของชีวิต คือต่อสู้สืบไปไม่หยุดยั้ง ขอเพียงท่านเข้าใจประการนี้ ชีวิตของท่านก็มิใช่ไร้ความหมายอีก

ความคับแค้นลำเค็ญในชีวิตคน ความจริงก็เป็นการรอคอยให้ผู้คนไปสยบพิชิตด้วยตนเอง

"แต่เรามีชีวิต กลับมีแต่ความอัปยศอดสู"

"อย่างนั้น ท่านก็ควรหาวิธีไปกระทำเรื่องที่มีความหมาย ไปลบล้างความอัปยศอดสูของท่าน มิเช่นนั้นแม้นับว่าท่านตายไป ก็เป็นการอัปยศอดสูเช่นกัน"

ตาย ไม่สามารถคลี่คลายปัญหาใด ๆ

มีแต่คนขี้ขลาดที่ไม่อาจทนทานการกระทบกระเทือนเท่านั้น จึงใช้ความตายมาปลดเปลื้อง

"ที่ข้าพเจ้าทุ่มเทไปกับดาบเล่มนี้ ต้องไม่น้อยกว่าท่านเด็ดขาด แต่ข้าพเจ้ามิได้รับการปลอบประโลมและเกียรติภูมิเฉกเช่นกับที่ท่านเคยได้รับและเคยมี ที่ข้าพเจ้าได้รับ เพียงเป็นมีศัตรูที่ปองร้ายและเหยียดหยามดูแคลน ในสายตาผู้อื่น ท่านเป็นอริยะในพิณ แต่ข้าพเจ้าเป็นเพียงเพชฌฆาตเท่านั้น"

"แต่ท่านกลับยังคงจะมีชีวิตสืบไป?"

"ขอเพียงสามารถมีชีวิต ข้าพเจ้าก็ต้องมีชีวิตสืบไป ผู้อื่นที่ต้องการให้ข้าพเจ้าตาย ข้าพเจ้ายิ่งต้องการมีชีวิตรอดต่อไป...การรอดอยู่มิใช่เป็นอัปยศอดสู ตายจึงใช่"

ใบหน้าที่ซีดขาวของโป้วอั้งเสาะเป็นประกายเปล่งปลั่ง ดูแล้วยิ่งเคร่งขรึมสง่ายิ่งสูงส่งควรคารวะ

เป็นความสูงส่งที่แทบจะใกล้เคียงกับเทพเจ้า!

โป้วอั้งเสาะมิใช่เป็นเพชฌฆาตที่มีคราบโลหิตเต็มร่าง ยากจนข้นแค้นจนเข็ญใจอีกแล้ว

โป้วอั้งเสาะได้หาแก่นของชีวิตพบแล้ว หาได้จากความเจ็บช้ำลำเค็ญ เสียดแทงทำร้าย อย่างที่ผู้อื่นไม่มีปัญญาสะกดกลั้นทนทาน

เนื่องเพราะผู้อื่นยิ่งให้ความกระทบกระเทือนรุนแรง ปฏิกิริยาต่อต้านของโป้วอั้งเสาะต้องยิ่งเข้มแข็งแกร่งกร้าว

พลังต่อต้านนี้ ในที่สุดถึงกับบันดาลให้โป้วอั้งเสาะดิ้นรนออกจากขื่อคาที่สร้างกับมือตนเองมาได้!

ประการนี้ ย่อมเป็นที่กงจื้ออู้คาดไม่ถึงเด็ดขาด!

เจ็งไต้ซือก็คาดคิดไม่ถึง

แต่เมื่อท่านมองโป้วอั้งเสาะอีก ในดวงตาของท่านไม่มีประกายแตกตื่นสงสัยและเดือดดาล มีแต่ความเคารพนับถือ

บุคลิกภาพที่โดดเด่น ความจริงต้องได้รับความเคารพนับถือ เช่นเดียวกับศิลปินที่โดดเด่นเป็นเอก

เจ็งไต้ซืออดมิได้ต้องถาม

"ท่านก็ใคร่จะกระทำเรื่องที่มีความหมายสักประการ มาลบล้างความอัปยศอดสูของตัวเองให้บริสุทธิ์?"

"ข้าพเจ้ากำลังพยายามไปกระทำ"

"นอกจากฆ่าคนแล้ว ท่านยังกระทำเรื่องราวใดได้?"

"ข้าพเจ้าอย่างน้อยกระทำได้เรื่องหนึ่ง"

เสียงของโป้วอั้งเสาะเต็มไปด้วยความมั่นใจ เมื่อกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าอย่างน้อยยืนยันให้มันดูได้ ข้าพเจ้ามิได้ยอมสยบ และมิได้ถูกมันจู่โจมล้มลง"

"มันคือผู้ใด?"

"กงจื้ออู้"

เจ็งไต้ซือระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าว

"คนผู้นั้นสามารถมีคิ้มทั้งเช่นนั้น ต้องเป็นคนที่สูงส่งเหนือธรรมดา"

"มันใช่"

"แต่ท่านกลับคิดจะฆ่ามัน?"

"ถูกแล้ว"

"ฆ่าคนก็เป็นเรื่องมีความหมาย?"

"หากคนผู้นั้นมีชีวิต ผู้อื่นต่างต้องทนทุกข์ทรมาน ทนถูกย่ำยีภายใต้พลังที่ไม่เป็นธรรม เมื่อเราฆ่ามัน ก็เป็นเรื่องที่มีความหมาย"

"ท่านไฉนยังไม่ไปกระทำเรื่องรายนี้?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าหามันไม่พบ"

"ในเมื่อมันเป็นยอดคน ย่อมต้องมีชื่อกระเดื่องเกรียงไกร ท่านไฉนหามันไม่พบ?"

"เนื่องเพราะมันแม้มีชื่อกระเดื่องเลื่องลือ แต่น้อยคนนักที่จะเคยเห็นโฉมหน้าแท้จริงของมัน"

...นี่ก็เป็นเรื่องประหลาดอย่างยิ่ง คนที่มีชื่อยิ่งเกรียงไกร ผู้สามารถได้เห็นมันกลับยิ่งน้อย

ประการนี้เจ็งไต้ซือย่อมควรเข้าใจ ตัวท่านก็มีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน ผู้ที่มีโอกาสได้เห็นท่านกลับน้อยกว่าน้อย

แต่เจ็งไต้ซือมิได้กล่าวกระไร โป้วอั้งเสาะก็ไม่ต้องการกล่าวสืบต่อไป วาจาที่ควรกล่าว ได้กล่าวไปหมดสิ้นแล้ว

โป้วอั้งเสาะทรงกายขึ้นแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงใคร่ให้ท่านทราบไว้ ที่นี้แม้เป็นสถานที่ดี แต่มิใช่เป็นสถานที่พวกเราสมควรอยู่กันเนิ่นนาน"

ดังนั้น แม้ภายนอกจะเป็นความมืดมิด โป้วอั้งเสาะยังก้าวออกไปโดยไม่ยอมอยู่อีก

ขอเพียงในหัวใจสว่างไสว ไยต้องกลัวกับความมืด?

โป้วอั้งเสาะเดินช้า ๆ ไป ท่วงท่าการเดินแม้ยังคงเก้งก้าง แต่เอวกลับเหยียดตรงดังพู่กัน

เจ็งไต้ซือมองดูเงาหลังของโป้วอั้งเสาะ แล้วพลันส่งเสียง

"รอก่อน"

โป้วอั้งเสาะหยุดลง เจ็งไต้ซือถาม

"ท่านจะไปหากงจื้ออู้จริง ๆ?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะ เจ็งไต้ซือกล่าว

"อย่างนั้นท่านควรอยู่ที่นี้ เราเป็นฝ่ายไป"

โป้วอั้งเสาะโพล่งขึ้นด้วยสีหน้าตื่นเต้น

"เพราะเหตุใด? ท่านทราบกงจื้ออู้อยู่ที่ใด?"

เจ็งไต้ซือไม่ตอบ แต่ชิงเดินออกจากประตูไปก่อน

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"ท่านทราบได้อย่างไร? ท่านเป็นผู้ใดกันแน่?"

เจ็งไต้ซือพลันหันมาหัวร่อให้แล้วถาม

"ท่านเข้าใจเราเป็นผู้ใด?"

สีหน้าหัวร่อของท่านพิกลและลึกลับยิ่ง ร่างของท่านพลันหายสาบสูญไปในม่านวิกาล ถูกกลืนเป็นเนื้อเดียวกับความมืดมิด!

แต่ยังได้ยินเสียงของท่านแว่วมาในระยะไกล

"ขอเพียงท่านสะกดใจรอคอยที่นั้น ต้องได้พบท่านแน่นอน"

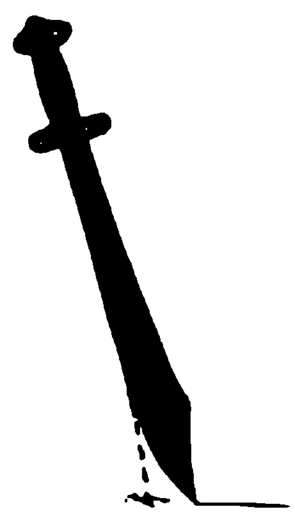

เมื่อหลุดพ้นชื่อคา

‘ท่านเข้าใจเราเป็นผู้ใด? ’

หรือมันมิใช่เจ็งได้ซือตัวจริง?!

หรือมันจึงเป็นยู่คิ้ม? มิเช่นนั้นมันไหนเลยจะทราบร่องรอยและข่าวครา กงจื้ออู้?

โป้วอั้งเสาะมิอาจแน่แก่ใจ เพราะมิเคยเห็นหน้าเจ็งได้ซือมา ยิ่งไม่เคย ยู่คิ้มเลย

กงจื้ออู้ใช่จะมาที่นี้จริง ๆ?

โป้วอั้งเสาะยังไม่อาจแน่แก่ใจ แต่ตกลงใจอยู่ต่อไป นี่เป็นเบาะแสสายเดีย มิว่าอย่างไรย่อมไม่ยอมทอดทิ้งไปเด็ดขาด!

วิกาลยิ่งดึก ในป่าเขายิ่งวังเวง ไม่ได้ยินเสียงกระไรทั้งสิ้น

ไม่มีเสียงเด็ดขาด จึงเป็นเสียงที่น่าสะพรึงกลัว คนเมื่ออยู่ในสถานก เช่นนี้ กลับยากยิ่งจะข่มตาหลับได้

โป้วอั้งเสาะหลับแล้ว แต่หลับตา มิใช่หลับไหล

ในบ้านหลังน้อยไม่มีโคมไฟ นอกจากหนึ่งพิณ หนึ่งโต๊ะ หนึ่งเตีย ไม่มีกระไรทั้งสิ้น

โป้วอั้งเสาะหิวโหยและอ่อนล้า ใคร่จะหลับอย่างยิ่ง ในหลายปีนี้ ความทุกข์ทรมานของการนอนไม่หลับบีบคั้นทำร้ายอยู่ตลอดมา สามารถได้หลับโดยสบายสักตื่นหนึ่ง สำหรับโป้วอั้งเสาะแล้ว นับเป็นความหวังที่ทะเยอทะยานยิ่ง

ไฉนเงียบปานนี้? ไฉนกระทั่งยังไม่มีเสียงลม?

โป้วอั้งเสาะได้แต่กระแอมเบา ๆ แทบอดมิได้ต้องส่งเสียงร่ำพึงกับตัวเอง สนทนากับตัวเองสักหลายคำ

ขณะเวลานั้นเอง โป้วอั้งเสาะพลันได้ยินเสียงติง ๆ ตัง ๆ

นั่นเป็นเสียงพิณ!

พิณอยู่บนโต๊ะเตี้ยหน้าเตียงนี้เอง นอกจากโป้วอั้งเสาะแล้ว ในบ้านไม่มีผู้คนเด็ดขาด

ไม่มีคนกรีดสายพิณ พิณไฉนส่งเสียงมาได้?!

โป้วอั้งเสาะรู้สึกมีความเย็นยะเยียบแผ่ซ่านขึ้นจากกระดูกสันหลัง อดมิได้ต้องพลิกตัวเบิ่งตาดูพิณบนโต๊ะเตี้ย แสงดาวที่เลือนรางพอดีลูบไล้อยู่บนสายพิณ

สายพิณดังอีกแล้ว ดังติง ๆ ตัง ๆ หลายครั้ง!

เป็นผู้ใดมากรีดสายพิณ?!

ในพิณนี้มีวิญญาณ? หรือในป่าเขานี้มีภูตผี?

โป้วอั้งเสาะพลันกระโดดจากเตียง เห็นที่นอกหน้าต่างมีเงาจาง ๆ ร่างหนึ่งอยู่เลือนราง

นั่นเป็นเงาคน? หรือเงาวิญญาณ?

คนอยู่นอกหน้าต่าง ไฉนสามารถกรีดพิณบนโต๊ะเตี้ยนี้ให้มีเสียงได้?

โป้วอั้งเสาะแค่นหัวร่อกล่าว

"พลังดรรชนีที่เยี่ยมยิ่ง"

เงาดำที่นอกหน้าต่างคล้ายตระหนกจนสะดุ้งเฮือกหนึ่ง รีบถอยหลังไปโดยเร็ว

โป้วอั้งเสาะยิ่งเร็วกว่า แทบจะไม่มีอากัปกิริยาใดส่อว่าได้เตรียมตัว ร่างก็พุ่งควับออกไปดั่งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง!

เงาดำนอกหน้าต่างตีลังกาขึ้นอากาศ คล้ายเป็นวิญญาณร้าย และก็คล้ายเป็นควันบางเบา พลันสลายหายไปในม่านวิกาลอันมืดมิด

ป่าเขาเวิ้งว้างวังเวง ม่านวิกาลวิเวกเหน็บหนาว

โป้วอั้งเสาะสืบเท้าเข้าหาต่อไป ไม่เห็นผู้คน เมื่อเหลียวมองมา กลับเห็นตะเกียงดวงหนึ่ง!

เปลวไฟจุดเดียวในตะเกียงสั่นระริกอยู่

ตะเกียงอยู่ในหน้าต่าง เป็นผู้ใดเข้าจุดตะเกียงในห้อง?!

โป้วอั้งเสาะไม่ใช้วิชาตัวเบาอีกแล้ว เดินช้า ๆ กลับไป ตะเกียงมิได้ดับ ตะเกียงอยู่บนโต๊ะเอง

แต่สายพิณบนโต๊ะกลับขาดไปแล้ว ขาดสะบั้นเป็นรอยราบเรียบ คล้ายดั่งถูกอาวุธคมกริบฟันขาด

ในบ้านยังคงไม่มีผู้คน แต่ที่ใต้พิณมีกระดาษอยู่แผ่นหนึ่ง

'คืนนี้ไม่ไป ร่างขาดดั่งสายพิณ'

อักษรสวยงามอย่างยิ่ง กับกระดาษที่ทับอยู่ใต้พิณเมื่อครู่ แสดงว่าเป็นลายมือของคนผู้เดียวกัน

คนอยู่ที่ใด?

โป้วอั้งเสาะทรุดกายลงนั่งประจันกับตะเกียงโดดเดี่ยว พิณที่สายขาด ดวงตาพลันมีประกายวาว

มีแต่วิญญาณเท่านั้น จึงสามารถไปมาในช่วงเวลาเร็วปานพริบตา โป้วอั้งเสาะมิเคยเชื่อ ในโลกจะมีภูตผีปิศาจ

หากในโลกไม่มีภูตผีปิศาจ บ้านน้อยหลังนี้ก็ต้องมีห้องใต้ดิน และอาจอยู่ใต้เตียงนี้เป็นอย่างยิ่ง

สำหรับประการนี้ โป้วอั้งเสาะไม่อาจนับว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญได้

แต่โป้วอั้งเสาะพอรู้อยู่บ้าง มิว่าเล่ห์ร้ายอุบายชั่วใดในยุทธจักร โป้วอั้งเสาะก็รู้อยู่บ้าง

วิชากลไกกับดัก มาตรว่าลึกลับซับซ้อน แต่จะหาประตูลับหรืออุโมงค์ใต้ดินจากบ้านหลังเล็ก ๆ นี้ กลับมิใช่ยากเข็ญเกินไปนัก

กงจื้ออู้ใช่มาแล้ว? มาจากอุโมงค์ใต้ดิน?

โป้วอั้งเสาะพริ้มตา สกัดลมหายใจ พยายามให้หัวใจของตัวเองสงบเยือกเย็นลงก่อน จึงจะมีปฏิกิริยาที่ปราดเปรียว

จากนั้น จึงได้เริ่มหา...หาไม่พบ

...คืนนี้ไม่ไป ร่างขาดดั่งสายพิณ

...เราหาท่านไม่พบ ท่านย่อมต้องมาหาเราเอง เราไยไม่อยู่รอท่านในที่นี้ ดูท่านจะให้ร่างเราขาดดั่งสายพิณด้วยวิธีใด?

โป้วอั้งเสาะทรุดกายนั่งอย่างเชื่องช้า ไขตะเกียงให้สว่างกว่าเดิมบ้าง แสงสว่าง

ย่อมสามารถบันดาลให้คนแจ่มใสและคึกคัก นอนหลับมักจะไม่มีวาสนาร่วมกันกับโป้วอั้งเสาะ

มีบางครั้ง คิดจะนอนแต่นอนไม่หลับ มีบางครั้ง จะนอนแต่ไม่อาจนอน

คนที่ฟันสายพิณขาดสะบั้น พร้อมที่จะออกมาจากประตูลับในเวลาใดก็ได้ ฟันร่างให้มันขาดสะบั้นดั่งสายพิณ

ผู้นี้ใช่กงจื้ออู้หรือไม่?

กงจื้ออู้เป็นคนอย่างไรกันแน่?

มือโป้วอั้งเสาะกำดาบแนบแน่น โป้วอั้งเสาะก้มหน้ามองดาบในมือ รู้สึกว่างคล้ายจมต่ำลงไปทีละน้อย จมลงไปในฝักดาบสีดำสนิท

โป้วอั้งเสาะพลันหลับไป!

วิกาลดึกสงัด ตะเกียงริบหรี่

แผ่นฟ้าแผ่นดินมีแต่ความสงบสันติ ไม่มีภทภัย ไม่มีคาวโลหิต และไม่มีเสียง

ตอนโป้วอั้งเสาะตื่นมา ยังคงนั่งเป็นปกติอยู่บนเก้าอี้

โป้วอั้งเสาะไม่ทราบตนหลับไปนานเท่าใด เมื่อตื่นขึ้น ปราดแรกก็เห็นดาบของตน

ดาบยังอยู่ในมือ ฝักดาบที่ดำสนิท เป็นประกายในแสงตะเกียง

อาจบางทีเมื่อครู่เพียงหลับตาสัปหงกไปเท่านั้น

โป้วอั้งเสาะเหน็ดเหนื่อยจนอ่อนล้าเกินไปจริง ๆ อย่างไรก็มิใช่เป็นร่างหล่อหลอมจากเหล็กไหล เรื่องเช่นนี้ ยากยิ่งจะมิให้ปรากฏขึ้นได้

ขอเพียงดาบยังอยู่ในมือ ก็ไม่มีความเกรงกลัวกระไรทั้งสิ้น

แต่รอจนเมื่อเงยหน้า ร่างก็จมต่ำลงไปทันที จมสู่ก้นบึ้งที่เย็นยะเยียบ

ร่างของโป้วอั้งเสาะยังนั่งบนเก้าอี้ ดาบยังอยู่ในมือ แต่สถานที่นี้กลับมิใช่บ้านไม้ซอมซ่อในป่าเขารกร้างนั้น!

ปราดแรกที่เห็นคือภาพวาด ภาพวาดที่ยาวสี่วาเจ็ดเชียะแขวนอยู่บนผนังด้านตรงข้าม

ห้องนี้ย่อมมิเพียงยาวสี่วาเจ็ดเชียะ นอกจากภาพวาดนั้นแล้ว บนผนังที่ขาวสะอาดยังแขวนอาวุธนานาไว้มากหลาย ในจำนวนนั้นเป็นขวานหินมหึมาที่มนุษย์ดึกดำบรรพ์ยุคยังมิได้ค้นพบโลหะใช้ ยังมีหอก ง้าว ทวนยาวของโบราณที่ใช้

ในสงคราม มีง้าวเดือนหงายที่เล่าลือกันว่าเป็นอาวุธคู่มือของกวนอู เทพเจ้าวิชาบู๊ในยุคสามก๊ก และมีอาวุธนอกตำราของชนชาวนักเลง อาทิ ตะกร้อพยัคฆ์ และกระบี่โค้ง

ในจำนวนนั้น มากที่สุดยังคงเป็นดาบ

ดาบเดี่ยว ดาบคู่ ดาบปีกนก ดาบหัวตัด ดาบสันหนา ดาบเก้าห่วง ดาบเกล็ดปลา...กระทั่งยังมีเล่มหนึ่งที่ยาวถึงเก้าเชียะ คือ เทียนอ๊วงจ้ำกุ้ยตอ!

แต่ที่สร้างความแตกตื่นแก่โป้วอั้งเสาะอย่างใหญ่หลวงยังคงเป็นดาบสีดำสนิทเล่มหนึ่ง ไม่ผิดกับดาบที่ถืออยู่ในมือเลยแม้สักน้อยนิด!

อาวุธมีจำนวนพัน ถึงกับยังมิได้แขวนเต็มผนัง ความกว้างยาวของห้องนี้จึงเป็นที่คาดคำนวณได้แล้ว

แต่บนพื้นกลับปูพรมเปอร์เซียที่เป็นผืนเดียว ทำให้ห้องมีความอบอุ่นและสบายอย่างบอกไม่ถูก

ของแต่ละชิ้นภายในห้อง ล้วนแล้วผ่านการเลือกเฟ้นโดยพิถีพิถัน ในชั่วชีวิตโป้วอั้งเสาะ ยังมิเคยเห็นสถานที่สวยงามและสูงส่งเช่นนี้มาก่อนเลย

ตอนนี้โป้วอั้งเสาะไม่ทราบว่า ตนไฉนเข้ามาในที่นี้ได้อีกแล้ว!?

นี่มิใช่ฝัน เพราะประหลาดพิสดาร พิกลจนพิลึกยิ่งกว่าความฝันมากหลายนัก

มือที่กำดาบของโป้วอั้งเสาะเย็นเฉียบ ด้ามดาบถูกกำจนเปียกชุ่มโชกด้วยหยาดเหงื่อที่หลั่งไหล

แต่โป้วอั้งเสาะทั้งมิได้แผดร้อง และมิได้วิ่งหนี!

โป้วอั้งเสาะยังคงนั่งสงบบนเก้าอี้ กระทั่งยังมิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเลย

ในเมื่อคนผู้นี้สามารถพาตัวโป้วอั้งเสาะมาที่นี่ได้โดยไม่มีภูตผีเทพยดาล่วงรู้ จะฆ่าโป้วอั้งเสาะ ย่อมยิ่งง่ายดายนัก

ในเมื่อตอนนี้ยังมีชีวิตอยู่ ไยต้องหลบหนี? ไยต้องเคลื่อนไหว?

พลันมีคนผู้หนึ่งหัวร่อขึ้นที่ปากประตู แล้วทักทายมา

"กงจื้อสะกดใจได้เยือกเย็นยิ่ง"

ประตูเปิดออกแล้ว ผู้เดินหัวร่อเสียงก้องเข้ามาถึงกับเป็นเจ็งไต้ซือ!

เพียงแต่ว่า เจ็งไต้ซือผู้นี้เปลี่ยนแปรจากเดิมไปบ้าง เสื้อผ้าฝ้ายได้กลายเป็นแพรต่วนลายงาม ผมขาวดำกว่าเดิมบ้าง รอยย่นบนใบหน้าก็น้อยลงไป ดูแล้วอย่างน้อยต้องเยาว์วัยกว่าสิบปียี่สิบปี

โป้วอั้งเสาะเพียงเหลือบมองอย่างเย็นชาแวบหนึ่ง กระทั่งสีหน้าแตกตื่นสงสัย

ก็ยังไม่มี คล้ายดั่งคำนวณได้อยู่ก่อน ต้องพบคนผู้นี้ในสถานที่นี้กำปาน

เจ็งไต้ซือคารวะจรดพื้นกล่าว

"ข้าพเจ้ายู่คิ้ม ขอกราบพบโป้วกงจื้อ"

ที่แท้มันคือยู่คิ้ม ที่แท้มันก็คือคิ้มทั้งตัวจริงของกงจื้ออู้ คิ้มทั้งที่อยู่ในตลาดสดผู้นั้น เป็นเพียงตัวประกอบเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่มาช่วยเสริมการแสดงของมันเท่านั้น

การแสดงครานั้น เพียงเพื่อให้โป้วอั้งเสาะดูอยู่ผู้เดียว ยู่คิ้มตัวจริงมีสภาวะรูปอย่างไรกัน โป้วอั้งเสาะไม่เคยเห็นมา ดังนั้นการแสดงจึงไม่มีที่ติ ซาบซึ้งจนติดตรึงใจอย่างใหญ่หลวงมาก

ที่พวกมันมีการแสดงเช่นนั้น หรือเพียงเพื่อต้องการให้โป้วอั้งเสาะฟังเพลงเศร้าเพลงนั้น ต้องการให้โป้วอั้งเสาะท้อแท้ทอดอาลัย ชักดาบออกมาเชือดคอตายเอง?

ตอนนี้ หากดาบเล่มนี้ถูกชักออกมาอีก ที่จะตัดย่อมมิใช่คอของตัวเองแล้ว

มองดูดาบในมือโป้วอั้งเสาะ ยู่คิ้มต้องหยุดในระยะไกล พลันส่งเสียง

"นี่เป็นสถานที่ใด? ข้าพเจ้าไฉนมาที่นี่ได้?"

มันหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"ความจริง สองประโยคนี้ควรเป็นโป้วกงจื้อถามข้าพเจ้า ในเมื่อโป้วกงจื้อไม่ถาม ข้าพเจ้าจำต้องถามมาเอง"

คำถามของมัน ความจริงมีแต่มันต้องตอบมาเอง

ไหนเลยจะคาด โป้วอั้งเสาะกลับส่งเสียงเย็นชา

"ที่นี้เป็นสถานที่ดี ในเมื่อข้าพเจ้ามาแล้ว ไยต้องถามมาได้อย่างไรด้วย?"

ยู่คิ้มตะลึงลานไปวูบจึงย้อนถาม

"โป้วกงจื้อไม่ต้องการถามจริง ๆ?"

"ไม่ต้องการ"

ยู่คิ้มมองแน่วนิ่ง พลางกล่าวด้วยความคลางแคลง

"โป้วกงจื้อใช่ต้องการฆ่าข้าพเจ้า ทะลวงออกจากประตูไป?"

"ไม่ต้องการ"

"หรือโป้วกงจื้อก็ไม่คิดจะไป?"

"ข้าพเจ้ามาโดยลำบาก ไฉนยังต้องไป?"

ยู่คิ้มตะลึงลานอีกครา ตอนมันเข้ามา เข้าใจว่าโป้วอั้งเสาะยากยิ่งจะไม่แตกตื่นจนลนลาน คาดคิดมิถึง ผู้แตกตื่นจนลนลานในครานี้กลับเป็นตัวมัน

โป้วอั้งเสาะส่งเสียง

"นั่ง"

ยู่คิ้มถึงกับทรุดกายนั่งทันที

ข้างเก้าอี้สลักลวดลายสวยงาม เป็นโต๊ะหยกขาวตัวใหญ่ บนโต๊ะมีพิณ นั่นคือพิณหางไหม้ (เจียวบ้วย) ที่สูงสุด ครอบคลุมโบราณจวบปัจจุบัน

โป้วอั้งเสาะส่งเสียง

"เชิญบรรเลงให้ข้าพเจ้าฟังเพลงหนึ่ง"

ยู่คิ้มรับคำทันที แล้วเสียงติงตังของพิณดังตามติดมา ที่บรรเลง มิใช่เป็นเพลงเศร้าซึ่งเป็นผู้คนต้องท้อแท้ทอดอาลัย เสียงพิณถึงกับเต็มไปด้วยความเบิกบานหรรษา กระปรี้กระเปร่า แจ่มใส แม้นับว่าเป็นคนที่ไม่ต้องการมีชีวิตสืบไป ได้ยินเสียงเพลงนี้แล้ว ต้องไม่ไปฆ่าตัวตายแน่นอน

ตัวยู่คิ้มเองก็ย่อมยิ่งไม่คิดจะตาย

โป้วอั้งเสาะพลันถาม

"กงจื้ออู้ก็อยู่ที่นี่?"

ยู่คิ้มแม้มิได้ตอบ แต่เสียงพิณนุ่มนวลระรื่นหูดุจดั่งกำลังบอกว่า "ใช่แล้ว"

โป้วอั้งเสาะถามอีก

"มันใช่ต้องการพบข้าพเจ้าเช่นกัน?"

เสียงพิณได้รับคำแทนยู่คิ้มอีกครา

ความจริงโป้วอั้งเสาะเป็นผู้รู้สำเนียงเสียงพิณอยู่แล้ว ขณะคิดจะถามอีก พลันมีเสียงประหลาดดังขึ้นที่ด้านนอก เป็นเสียงโดดเดี่ยวสั้น ๆ น่ากลัว ดังติดต่อตามกันไม่หยุดยั้ง

มือของยู่คิ้มสะท้านขึ้น สายพิณพลันขาดสะบั้นไปสองสาย

ในเสียงแหลมเล็กที่ถี่เร็วนี้ คล้ายดั่งมีพลานุภาพสยบจิตใจผู้คนอย่างรุนแรงจนบอกไม่ถูก

มิว่าผู้ใดได้ยินเสียงนี้ ต้องรู้สึกคอแห้งผาก หัวใจเต้นถี่ กระเพาะหดเล็กลง

กระทั่งโป้วอั้งเสาะก็ไม่นอกเหนือจากกฎนี้!

สีหน้ายู่คิ้มเปลี่ยนแปรไปแล้ว พลันผุดลุกขึ้นก้าวยาว ๆ ออกไป

โป้วอั้งเสาะมิได้ขัดขวางทักท้วง มันมิเคยกระทำเรื่องไม่จำเป็นมาก่อนเลย ตอนนี้จำเป็นต้องรวบรวมสมาธิจิตใจ พยายามข่มบังคับตัวเองให้เยือกเย็นไว้

อาวุธบนผนังเป็นประกายอยู่ใต้แสงโคมไฟ ภาพวาดที่ยาวสี่วาเจ็ดเชียะนั้นต้องเป็นสุดยอดของภาพวาดแน่นอน

แต่โป้วอั้งเสาะมิได้เหลือบแลสักแวบหนึ่ง โป้วอั้งเสาะต้องไม่ยินยอมให้เรื่องราวใดมาเบนสมาธิให้เสียไป

แต่ทว่า โป้วอั้งเสาะยังคงไม่มีปัญญารวมสมาธิจิตใจ เสียงแหลมเล็กถี่เร็วนั้นดังอยู่ติดต่อตามกันไม่หยุดยั้ง ดุจกับค้อนเหล็กกระหน่ำลงใส่ประสาทของโป้วอั้งเสาะอยู่ถี่เร็ว

จวบจนเสียงห่วงทองเหลืองประตูดัง โป้วอั้งเสาะจึงได้สนใจสังเกตเห็น ด้านหลังยังมีประตูอีกบานหนึ่ง สตรีอาภรณ์ขาวที่สวยสะคราญนางหนึ่งกำลังยืนจับจ้องมองมาแน่วนิ่ง ดูไปคล้ายมีเค้าของเต๊าะเง็กเจ็ง

แต่นางกลับมิใช่เต๊าะเง็กเจ็ง!

นางสวยสะคราญกว่าเต๊าะเง็กเจ็งมากนัก สวยสะคราญจนสดใสและสูงส่ง รอยยิ้มของนางนุ่มนวลและสง่า เสน่ห์ของเรือนร่างยิ่งเย้ายวนใจ กระทั่งโป้วอั้งเสาะก็ยังอดมิได้ต้องเหลือบมองนางอีกสองสามครั้ง

นางเดินเข้ามาปิดประตูเบา ๆ เดินผ่านข้างกายโป้วอั้งเสาะไป เดินถึงกลางห้องใหญ่ จึงได้หันกายมาประจันหน้ากับโป้วอั้งเสาะ แย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบท่านคือโป้วอั้งเสาะ ท่านกลับไม่แน่จะรู้จักข้าพเจ้าเป็นผู้ใด?"

เสียงของนางเป็นเช่นกับตัวของนาง แจ่มใสและสูงส่ง แต่วาจาที่นางกล่าวกลับรวบรัดชัดเจนอย่างยิ่ง

แสดงแน่ชัดว่า นางมิใช่เป็นสตรีที่เสแสร้งมารยา

โป้วอั้งเสาะไม่รู้จักนางเป็นผู้ใด แต่นางได้กล่าวมาแล้ว

"ข้าพเจ้าแซ่เต๊าะ พอจะนับเป็นประมุขหญิงของสถานที่นี้ได้ ดังนั้น ท่านเรียกข้าพเจ้าเป็นเต๊าะฮูหยินก็ได้ หากแม้ท่านรู้สึกการเรียกหานี้ออกจะคร่ำครึเกินไป พอจะเรียกข้าพเจ้าเป็นเต๊าะจื้อ (โต๊ะ)"

นางแย้มยิ้มแล้วกล่าวต่อ

"โต๊ะก็คือฉายาข้าพเจ้า มิตรสหายของข้าพเจ้าต่างชมชอบเรียกข้าพเจ้าในนามนี้"

โป้วอั้งเสาะส่งเสียงเย็นชา

"เต๊าะฮูหยิน"

มันมิใช่มิตรสหายของนาง มันไม่มีมิตรสหาย!

เต๊าะฮูหยินย่อมเข้าใจความหมายของโป้วอั้งเสาะ แต่กลับแย้มยิ้มจนเบิกบานกว่าเดิม กล่าวเสียงสดใสไพเราะ

"มิน่าเล่า ผู้คนต่างว่าท่านเป็นคนประหลาด ท่านใช่จริง ๆ"

โป้วอั้งเสาะเองก็ต้องยอมรับ

ตาหยาดเยิ้มของเต๊าะฮูหยินกลอกไปมา พลางกล่าวต่อ

"หรือท่านก็ไม่คิดจะถามข้าพเจ้า เต๊าะเง็กเจ็งเป็นผู้ใดของข้าพเจ้า?"

"ไม่คิด"

"หรือในโลกนี้ ไม่มีเรื่องราวใดสามารถสะกิดใจให้ท่านหวั่นไหวได้?"

โป้วอั้งเสาะเม้มปากไว้...หากปฏิเสธไม่ตอบคราวใด จะต้องใช้การเม้มปากแสดงให้เห็นทันที

เต๊าะฮูหยินถอนหายใจกล่าว

"ข้าพเจ้าความจริงเข้าใจ ท่านอย่างน้อยก็ต้องดูอาวุธเหล่านี้บ้าง ผู้ที่เคยเข้ามาในห้องนี้ ล้วนกระตือรือร้นสนใจต่ออาวุธเหล่านี้ยิ่ง"

อาวุธเหล่านั้น ล้วนเป็นชั้นเยี่ยมที่ผ่านการคัดโดยพิถีพิถันมาจริง ๆ จะรวบรวมอาวุธมาได้จำนวนมากปานนี้ มิใช่เป็นเรื่องง่ายดายเด็ดขาด มีโอกาสได้เห็นยิ่งต้องเป็นเรื่องยากเข็ญกว่า

โอกาสเช่นนี้ ผู้ฝึกวิชาบู๊ น้อยคนนักจะยอมปล่อยให้พลาดไป

นางพลันหันกายเดินไปที่เชิงผนังห้อง ปลดกระบี่เหล็กที่ลักษณะโบราณสีดำมะเมื่อม ทีท่าหนักอึ้งลงมา กล่าว

"ท่านจำได้ว่าเป็นกระบี่ของผู้ใดใช่หรือไม่?"

โป้วอั้งเสาะเพียงเหลือบมองแวบเดียวก็ตอบทันที

"เป็นกระบี่ของก้วยซงเอี๊ยง"

ความจริงโป้วอั้งเสาะไม่คิดจะกล่าววาจา แต่อดมิได้ต้องเปล่งไป เพราะมิยินยอมให้ถูกนางดูแคลน เป็นผู้ไม่มีความรอบรู้

เต๊าะฮูหยินแย้มยิ้มชมเชย

"เป็นสายตาที่ยอดเยี่ยมจริง ๆ"

ความจริงใจในคำชมนี้มิได้มากนัก กาลก่อนที่ก้วยซงเอี๊ยงใช้กระบี่เหล็กเล่มนี้อาละวาดในแผ่นดิน ตำราอาวุธได้จัดไว้อยู่ในอันดับสี่ ผู้ที่ไม่รู้จักกระบี่เล่มนี้ นับว่ามีอยู่ไม่มากเลย

เต๊าะฮูหยินกล่าวต่อ

"ที่แท้เป็นเพียงของเทียมที่สร้างเลียนแบบ แต่รูปลักษณะ น้ำหนัก สั้นยาวของมัน กระทั่งเหล็กที่หลอมกระบี่นี้ ยังเป็นเช่นกระบี่เหล็กของก้วยซงเอี๊ยงที่เคยใช้ในอดีตไม่ผิดเพี้ยน"

นางอดมิได้ต้องแย้มยิ้มด้วยความภาคภูมิ แล้วกล่าวต่อ

"กระทั่งพู่กระบี่นี้ ยังเป็นโกวไหนไน่ของตระกูลก้วยถักทับมือเอง นอกจากกระบี่เหล็กที่เป็นมรดกประจำตระกูลแล้ว ในแผ่นฟ้าแผ่นดิน น่ากลัวยากยิ่งจะหาพู่กระบี่เช่นนี้ได้อีก"

นางแขวนกระบี่เหล็กไว้ ปลดแส้ยาวลงมาอีกสายหนึ่ง แส้สีดำมะเมื่อมกเป็นประกายคล้ายอสรพิษ

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"นี่เป็นอาวุธของไซมึ้งยิ้ว นามเปียงซิ้งจั๊วเปียง (แส้เทพเจ้าอสรพิษ) ถูกจัดอยู่ในอันดับเจ็ดตำราอาวุธ"

เต๊าะฮูหยินหัวร่อกล่าว

"เมื่อท่านรู้จักแส้อสรพิษสายนี้ ย่อมต้องรู้จักกิมกังทิไกว้ (ไม้เท้าเหล็กวชิระ) ของจูกั๊วกัง"

นางแขวนแส้ยาวไว้ ปลดค้อนดาวตกคู่หนึ่งออกจากข้างกิมกังทิไกว้ (ไม้เท้าเหล็กวชิระ)

โป้วอั้งเสาะโพล่งไป

"ฮวงโหวซังลิ่วแซ (สองดาวตกลมฝน) ถูกจัดอยู่ในอันดับสามสิบสี่ของตำราอาวุธ"

"สายตาที่ยอดเยี่ยม"

คำชมของเต๊าะฮูหยินครานี้ มีความหมายจริงใจกว่าเดิมอีกมากหลาย พลันเดินไปที่มุมห้อง ปลดห่วงเหล็กมาคู่หนึ่งพลางกล่าว

"กาลก่อนที่พรรคกิมจี๊ปัง (เหรียญทอง) มีอิทธิพลอำนาจครอบคลุมยุทธจักร เซี่ยงกัวกิมฮั้งที่เป็นประมุขพรรค ทรงพลังฝีมือสยบแผ่นดินไว้ในอำนาจ นี่ก็คือเล่งหงส์ซังฮ้วง (สองห่วงหงส์มังกร) ของท่าน?"

"นี่ไม่ใช่"

"ไม่ใช่?"

"นี่คือตอเซ้งฮ้วง (ห่วงมากน้ำใจ) เป็นอาวุธเฉพาะสำนักของศิษย์ทิฮ้วงมึ้ง (ห่วงเหล็ก) ดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ"

"อาวุธที่ฆ่าคน ไฉนเรียกตอเซ้ง (มากน้ำใจ) ได้?"

"เนื่องเพราะมันเพียงสัมผัสถูกอาวุธของฝ่ายตรงข้าม ก็พัวพันไว้ไม่ยอมปล่อย เฉกเช่นกับคนที่มากน้ำใจ"

ใบหน้าที่ซีดขาวของโป้วอั้งเสาะพลันมีเค้าที่พิกลอย่างยิ่ง กล่าวต่อไป

"รักที่ฝังใจแทรกเข้าไปในไขกระดูก ชั่วฟ้าดินสลายจวบจนวันตายจึงสุดสิ้น คนที่มากรักมากน้ำใจ ไยมิใช่มักเป็นคนที่ฆ่าคน?"

เต๊าะฮูหยินถอนใจเบา ๆ กล่าว

"รักที่ฝังใจ มิตายไม่เลิกรา มีบางครา มิเพียงทำร้ายผู้อื่นเท่านั้น ยังทำร้ายตัวเองด้วย"

"น่ากลัวปกติทำร้ายตัวเองเสียมากกว่า"

เต๊าะฮูหยินผงกศีรษะช้า ๆ กล่าว

"ใช่...ปกติที่ถูกทำร้ายมักเป็นตัวเอง"

ทั้งสองประจันหน้ากันโดยเงียบงัน จนอีกเนิ่นนานให้หลัง เต๊าะฮูหยินจึงแย้มยิ้มกล่าว

"อาวุธในที่นี้ ท่านไม่มีที่มิรู้จัก?"

"ไม่มี"

"อาวุธในที่นี้ แต่ละชิ้นล้วนมีประวัติความเป็นมา ล้วนเคยสร้างความเกรียงไกรในยุทธจักรมาช่วงหนึ่ง จะรู้จักมันให้หมดสิ้น กลับมิใช่เป็นเรื่องยุ่งยากอย่างไรนัก"

"ความจริง ในโลกก็ไม่มีเรื่องยุ่งยากที่จริงแท้แน่นอนอยู่"

"แต่เสียดาย อาวุธเหล่านี้แม้จะมีชื่อเสียงเกรียงไกรสะท้านแผ่นดินมานาน ฆ่าคนมากมายนับไม่ถ้วน แต่กลับยังไม่เคยมีผู้ใดสามารถเห็นโฉมแท้จริงของมันสมมุติเช่น..."

"เซี่ยวลี้ปวยตอ (มีดบินลี้น้อย)?"

"ถูกแล้ว เซี่ยวลี้ปวยตอมิเคยผิดเป้า กระทั่งเซี่ยงกัวกิมฮ้งที่ถูกยอมรับเป็นสุดยอดฝีมือเลิศฟ้าเหนือพสุธาในยุคนั้น ยังยากจะรอดตายภายใต้มีดบิน จึงพอจะนับเป็นมีดที่หนึ่งในแผ่นดินได้เต็มภาคภูมิ"

นางถอนหายใจอีกคราจึงกล่าว

"แต่เสียดาย จวบจนบัดนี้ยังไม่มีผู้คนสามารถเห็นมีดเล่มนั้น"

ประกายมีดวูบขึ้น มีดได้จมเข้าไปในคอหอย ความสั้นยาวและลักษณะของมีดยังมีผู้ใดสามารถเห็นได้ชัดเจน?

เต๊าะฮูหยินถอนใจกล่าวต่อ

"ดังนั้น จวบจนบัดนี้ มีดนั้นยังคงเป็นปริศนายิ่งใหญ่ของยุทธจักร พวกเราทุ่มเทความมานะพยายามจนสุดสิ้น ยังคงไม่มีปัญญาสร้างมีดลักษณะเดียวกันออกมา

สักเล่มหนึ่ง ไข่มุกค้างในทะเล นับเป็นเรื่องที่ต้องเสียใจยิ่งจริง ๆ"

โป้วอั้งเสาะสวนคำ

"ที่นี้คล้ายยังขาดอาวุธไปชนิดหนึ่ง"

"คงเชียะเหล็ง?"

"ถูกแล้ว"

เต๊าะฮูหยินหัวร่อกล่าว

"ความจริง ในโลกก็ไม่มีที่งามพร้อมสมบูรณ์อยู่ โชคดีที่พวกเรายังนับว่ามีดาบเล่มนี้"

นางพลันปลดดาบสีดำสนิทออกจากผนังมา

ประกายดาบวูบขึ้น ดาบถูกชักออกจากฝัก มิเพียงความสั้นยาวลักษณะจะเป็นเช่นเดียวกันเท่านั้น กระทั่งบนคมดาบถึงกับมีรอยบิ่นอยู่สามแห่งเช่นกัน

เต๊าะฮูหยินแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบ ดาบของท่านมิใช่ให้คนดู น่ากลัวกระทั่งตัวท่านเอง ยังน้อยครั้งนักที่จะดูมัน"

ใบหน้าของโป้วอั้งเสาะขาวจนแทบใส ส่งเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าทราบ มีบ้างบางคนก็เป็นเช่นกัน"

"คน?"

"มีบ้างบางคน แม้ชื่อเสียงกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน ฆ่าคนมานับไม่ถ้วน แต่กลับไม่เคยมีผู้ใดได้เห็นโฉมหน้าแท้จริงของมัน สมมุติเช่น..."

"กงจื้ออู้?"

"ใช่ กงจื้ออู้!"

เต๊าะฮูหยินหัวร่ออีกคราแล้วถาม

"ท่านมิเคยเห็นมันมาก่อนเลยจริง ๆ?"

สีหน้าหัวร่อของนางคล้ายพิกลอย่างยิ่ง ลึกลับอย่างยิ่ง แต่คำตอบของโป้วอั้งเสาะกลับรวบรัดชัดเจนยิ่ง

"ข้าพเจ้าไม่เคย!"

"ในเมื่อตอนนี้ท่านมาแล้ว จะเร็วจะช้าย่อมต้องได้เห็นมัน ไยกระวนกระวายไปด้วย?"

"มันต้องรอถึงเมื่อใดจึงยอมมาพบข้าพเจ้า?"

"ใกล้แล้ว"

โป้วอั้งเสาะกล่าวเสียงเย็นชา

"ในเมื่อใกล้แล้ว ตอนนี้ไยต้องทุ่มเทความพยายามฝึกการชักดาบ?"

เสียงที่โดดเดี่ยว เร่งเร้า แหลมเล็กนั้น ยังคงดังติดต่อตามกันไม่หยุดยั้ง

หรือนั่นคือเสียงชักดาบ?

โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อ

"วิชาดาบพลิกแพลงแปรเปลี่ยนเป็นหมื่น ๆ พัน ๆ แต่ชักดาบเป็นเพียงท่วงท่าง่ายดายที่สุดของวิชานั้น"

"ท่านฝึกท่วงท่านี้มานานเท่าใด?"

"สิบเจ็ดปี"

"เพียงท่วงท่าที่ง่ายดายเยี่ยงนี้ ท่านถึงกับฝึกมาสิบเจ็ดปี?"

"ข้าพเจ้าเพียงแค้น ที่ไม่สามารถฝึกอีกช่วงเวลาหนึ่ง!"

เต๊าะฮูหยินหัวร่ออีกคราจึงกล่าว

"ในเมื่อท่านสามารถฝึกสิบเจ็ดปี มันไฉนไม่อาจฝึกบ้าง?"

"เนื่องเพราะมันแม้จะฝึกอีกวันสองวันก็ไม่มีประโยชน์"

เต๊าะฮูหยินแย้มยิ้มทรุดกายนั่งประจันหน้ากับโป้วอั้งเสาะ พลางกล่าว

"ครั้งนี้ท่านผิดแล้ว"

โป้วอั้งเสาะร้องอ้อ เต๊าะฮูหยินกล่าวต่อ

"มันมิใช่ชักดาบ"

"มิใช่?"

"ที่มันฝึกชักคือกระบี่!"

นางกล่าวช้า ๆ สืบไป

"ร่วมร้อยปีมานี้ กระบี่เยี่ยมในยุทธจักรมีมากมายราวป่าใหญ่ วิชากระบี่ที่บัญญัติใหม่ก็มีถึงเก้าสิบสามวิชา พลิกแพลงแปรเปลี่ยนเป็นหมื่น ๆ พัน ๆ ต่างมีกระบวนท่าเลิศพิสดารอยู่ กระบี่บางวิชาพิกลถี่เร็ว จนผู้คนไม่มีปัญญาคาดคิดคำนวณ แต่ท่วงท่าการชักกระบี่ กลับยังมีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น"

โป้วอั้งเสาะสวนคำ

"มิใช่มีเพียงหนึ่งเดียว เป็นมีเพียงหนึ่งเดียวที่เร็วที่สุด"

"แต่คิดจะหาวิธีเร็วที่สุดนี้ออกมา มิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย"

"วิธีรวบรัดที่สุด ก็เป็นวิธีเร็วที่สุด"

"นั่นต้องผ่านการแปรเปลี่ยนเป็นหมื่น ๆ พัน ๆ มา จึงสามารถคืนกลับสู่สภาพ

ดั้งเดิมธรรมดา"

"ดังนั้น การพลิกแพลงแปรเปลี่ยนของหลักวิชาบู๊ อย่างไรก็ไม่อาจแปรเปลี่ยนออกจากคำ 'เร็ว' ไปได้"

เต๊าะฮูหยินกล่าว

"มันคร่ำเคร่งฝึกมาห้าปีจึงหาวิธีนี้ออกมาได้ และท่วงท่าที่รวบรัดง่ายดายนี้ มันก็ฝึกมาสิบเจ็ดปีแล้ว จวบจนบัดนี้ยังฝึกอยู่ แต่ละวันต้องฝึกไม่ต่ำกว่าสามชั่วยาม (หกชั่วโมง)"

มือโป้วอั้งเสาะกำดาบแนบแน่นกว่าเดิม แก้วตาเริ่มหดเล็กลง

เต๊าะฮูหยินประสานสายตาโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง ประกายตาที่หยาดเยิ้มนุ่มนวลกลับกลายเป็นคมกริบราวกระบี่ แล้วเน้นทีละคำ

"ท่านทราบหรือไม่ ที่มันคร่ำเคร่งพยายามฝึกเช่นนี้เพราะกระไรกัน?"

"เพราะรับมือข้าพเจ้า"

เต๊าะฮูหยินถอนใจอีกครั้งกล่าว

"ท่านผิดอีกแล้ว"

โป้วอั้งเสาะร้องอ้อ เต๊าะฮูหยินกล่าวต่อ

"มันมิใช่จะต้องรับมือท่าน และมิใช่เพียงเพราะต้องการรับมือท่านคนเดียว"

ในที่สุด โป้วอั้งเสาะเข้าใจมาได้แล้ว จึงกล่าวไป

"ที่มันจะรับมือ เป็นสุดยอดฝีมือที่มีอยู่ในแผ่นดิน"

เต๊าะฮูหยินผงกศีรษะกล่าว

"เนื่องเพราะมันตกลงใจจะเป็นคนที่หนึ่งในแผ่นดิน"

โป้วอั้งเสาะแค่นหัวร่อกล่าว

"หรือมันมีความเห็น เพียงพิชิตข้าพเจ้าพ่ายแพ้ก็เป็นคนที่หนึ่งในแผ่นดินได้?"

"จวบจนบัดนี้ มันยังคิดเช่นนี้อยู่"

"อย่างนั้นมันคิดผิดแล้ว"

"มันมิได้ผิด"

โป้วอั้งเสาะส่งเสียงเย็นชา

"ในยุทธจักรซ่อนพยัคฆ์เร้นมังกร ในมวลมนุษย์ที่คราคร่ำยิ่งมีอัจฉริยะโดดเด่นอยู่มากหลาย ผู้มีพลังฝีมือเหนือกว่าข้าพเจ้า ยังมิทราบมีอีกมากน้อยเพียงใด..."

เต๊าะฮูหยินสอดคำทันที

"แต่จวบจนบัดนี้ ยังไม่มีผู้คนสามารถพิชิตท่าน?"

โป้วอั้งเสาะเม้มปากไว้ เต๊าะฮูหยินกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าก็ดูออก จะพิชิตท่านพ่ายแพ้มิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย ผู้ที่มาสถานที่นี้ท่านนับเป็นคนพิเศษที่สุดได้"

โป้วอั้งเสาะอดมิได้ต้องถาม

"ที่นี้เคยมีคนมามากน้อยเท่าใด?"

เต๊าะฮูหยินหลีกเลี่ยงปัญหานี้โดยกล่าว

"อาวุธที่แขวนบนผนังมิเพียงรวบรวมได้ครบถ้วนที่สุดเท่านั้น ยังเป็นของแท้ของดีที่สุดอีกด้วย ขอเพียงเป็นผู้ฝึกวิชาบู๊ ต่างยากยิ่งจะไม่เหลือบมองอีกสักหลายครั้ง มีแต่ท่านถึงกับไม่หวั่นไหวเลย"

นางหยุดถอนหายใจอีกคราจึงกล่าวต่อ

"ที่ประหลาดพิกลที่สุดคือ กระทั่งภาพวาดนี้ท่านก็มิชำเลืองมองแม้สักแวบเดียว"

โป้วอั้งเสาะสวนคำ

"ข้าพเจ้าไฉนจะต้องดู?"

"เพียงท่านดูแวบเดียวก็เข้าใจมาได้เอง"

พลันมีคนผู้หนึ่งส่งเสียง

"ในเมื่อมันจะเร็วจะช้าย่อมยากจะไม่ดู ท่านไยต้องเร่งร้อนปานนี้?"

กระแสเสียงที่นุ่มนวล แสดงแน่ชัด คนผู้นี้มีความสำรวมอันดีเยี่ยม มีมารยาทที่ดีเยี่ยม

มีมารยาทมาก ความจริงเป็นอีกด้านหนึ่งของเย็นชากระด้าง แต่ในกระแสเสียงนี้กลับพานมีเค้าของความกระตือรือร้นอันพิสดารอยู่บ้าง

เป็นความกระตือรือร้นจนแทบจะคล้ายความอำมหิต!

หากแม้นในแผ่นดินมีพลังที่สามารถทลายทุกสรรพสิ่งได้อยู่จริง ต้องก่อเกิดจากความกระตือรือร้นเยี่ยงนี้เป็นแน่แท้

และก็มีคนเช่นกงจื้ออู้เท่านั้น จึงมีความกระตือรือร้นที่น่าสะพรึงกลัวปานนี้

แสดงแน่ชัดว่า มันก็มีความกระหายใคร่ได้พบโป้วอั้งเสาะ

มันก็ทราบ เวลาพบกันของพวกมันคือเวลาของความพินาศย่อยยับ ในระหว่างสองคน อย่างน้อยต้องมีคนหนึ่งถูกทำลายพินาศย่อยยับ กระทั่งดับสูญจากแผ่นดิน!

ตอนนี้มันได้มาถึงด้านหลังโป้วอั้งเสาะ หากในมือมันมีกระบี่ พร้อมที่จะแทงเข้าใส่จุดสำคัญของโป้วอั้งเสาะในทุกเวลาแล้ว!

มันเป็นคนเช่นไรกันแน่?

ในมือมันมีกระบี่หรือไม่?

โป้วอั้งเสาะมิได้หันมอง และมิได้เคลื่อนไหว

โป้วอั้งเสาะมิอาจเคลื่อนไหว!

โป้วอั้งเสาะได้รู้สึกมีรังสีอำมหิตที่ทลายความแข็งแกร่งทั้งมวล แทงทะลุมิได้ทุกขุมขน เกิดขึ้นที่ด้านหลังแล้ว เพียงขยับตัวเคลื่อนไหว มิว่าจะเป็นท่วงท่าใดต่างพอจะเป็นโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามลงมือฉกฉวยได้!

กระทั่งกล้ามเนื้อส่วนสัดใดกระตุกวูบ ก็พอจะเป็นชนวนความผิดพลาดที่ถึงกับต้องใช้ชีวิตออกสังเวย!

มาตรว่าโป้วอั้งเสาะทราบแก่ใจ กงจื้ออู้มิใช่คนประเภทนี้ ต้องไม่ยอมลงมือทางข้างหลังมันเด็ดขาด

แต่โป้วอั้งเสาะย่อมมิอาจไม่ระวังตัวไว้!

กงจื้ออู้พลันหัวร่อด้วยเสียงที่นุ่มนวลระรื่นหูกว่าเดิมแล้วกล่าว

"นับว่าไม่เสียทีที่เป็นสุดยอดฝีมือเลอเลิศในแผ่นดินจริง ๆ"

โป้วอั้งเสาะยังคงรักษาความสงบงันไว้

แต่เต๊าะฮูหยินกลับกะพริบตากล่าว

"มันกระทั่งเคลื่อนไหวก็ยังมิได้มีสักน้อยนิด ท่านสามารถดูออกว่ามันเป็นสุดยอดฝีมือ?"

เสียงกงจื้ออู้ตอบมา

"เนื่องเพราะมันมิได้เคลื่อนไหว ดังนั้นจึงเป็นสุดยอดฝีมืออันดับเลิศในแผ่นดินได้"

"หรือไม่เคลื่อนไหวยังยากกว่าเคลื่อนไหว?"

"ยากกว่ามากแล้ว"

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ"

"ท่านสมควรเข้าใจ หากท่านเป็นโป้วอั้งเสาะ หากท่านทราบข้าพเจ้าพลันมาที่ด้านหลังท่าน ท่านจะทำอย่างไร?"

"ข้าพเจ้าต้องตระหนกอย่างยิ่ง"

"ตระหนก ยากยิ่งจะไม่มีการเกร็งกำลังป้องกันตัว ก็ยากยิ่งจะไม่เคลื่อนไหวได้"

"ถูกต้อง"

"เพียงท่านเคลื่อนไหว ท่านก็ต้องตายทันที"

"เพราะเหตุใด?"

กงจื้ออู้ตอบช้า ๆ

"เนื่องเพราะท่านไม่มีทางทราบเลย ข้าพเจ้าจะลงมือในส่วนสัดใดของท่าน ดังนั้นมิว่าท่านเคลื่อนไหวเยี่ยงไร ต่างพอจะกลายเป็นความผิดพลาดที่ต้องถึงแก่ชีวิต!"

"คู่มือเช่นดั่งท่าน หากพลันไปถึงด้านหลังคนผู้หนึ่ง มิว่าผู้ใดต่างยากยิ่งจะไม่ตื่นเต้นได้ แม้นับว่าไม่เคลื่อนไหว กล้ามเนื้อที่ด้านหลังก็ยากจะไม่กระตุกได้"

กงจื้ออู้กล่าว

"แต่มันไม่มี ข้าพเจ้าแม้มายืนอยู่ด้านหลังมันเป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่ง ตลอดร่างของมันไม่มีความเปลี่ยนแปรแม้สักน้อยนิด"

ในที่สุด เต๊าะฮูหยินถอนหายใจกล่าว

"ตอนนี้ข้าพเจ้านับว่าเข้าใจได้แล้ว ไม่เคลื่อนไหว ยังยากกว่าเคลื่อนไหวมากหลายนัก"

หากท่านทราบมีคนเช่นกงจื้ออู้มายืนอยู่ด้านหลัง ยังสามารถบังคับกล้ามเนื้อทั้งร่างให้ผ่อนคลายอยู่ อย่างนั้นประสาทของท่านจะต้องเย็นเยียบกว่าน้ำแข็งอีกมากหลายนัก

เต๊าะฮูหยินพลันถาม

"มันไม่เคลื่อนไหว หรือท่านไม่มีโอกาสลงมือ?"

กงจื้ออู้ตอบ

"ไม่เคลื่อนไหวก็เป็นเคลื่อนไหว ดังนั้นจุดสุดท้ายที่ความเคลื่อนไหวจะเปลี่ยนแปรก็คือไม่เคลื่อนไหว"

เต๊าะฮูหยินสวนคำ

"ช่องว่างมากเกินไปกลับกลายเป็นไม่มีช่องว่าง เนื่องเพราะทั้งร่างของมันได้กลายเป็นความเวิ้งว้างว่างเปล่า ละลิ่วไร้สสาร ดังนั้นท่านกลับมิทราบสมควรลงมือในส่วนสัดใด?"

กงจื้ออู้หัวร่อตอบ

"เหตุผลนี้ ข้าพเจ้าทราบว่าท่านจะต้องเข้าใจได้"

เต๊าะฮูหยินกล่าว

"ข้าพเจ้าก็ทราบ ท่านความจริงต้องไม่ลงมือ หากท่านจะฆ่ามันทางด้านหลัง ท่านมีโอกาสที่ดีกว่าตอนนี้มากมายหลายครั้งนัก"

นางแย้มยิ้มแล้วกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะจุดมุ่งหมายของท่านมิใช่ฆ่ามัน แต่เป็นต้องการพิชิตมัน"

กงจื้ออู้พลันถอนใจกล่าว

"จะฆ่ามันนั้นง่าย จะพิชิตมันพ่ายแพ้ ต้องลำบากยากเข็ญมากแล้ว"

ในที่สุด มันเดินอ้อมออกมาจากด้านหลังโป้วอั้งเสาะ

ฝีเท้าของมันหนักแน่นและสม่ำเสมอ

ในพริบตาเดียวกันนั้น โป้วอั้งเสาะพลันรู้สึกอ่อนล้าทั้งร่าง เหงื่อเย็นเยียบซึมออกมาจากเสื้อผ้าชุ่มโชก

โป้วอั้งเสาะต้องไม่ยินยอมให้กงจื้ออู้สังเกตความนี้ออกโดยเด็ดขาด จึงพลันกล่าว

"ท่านไฉนต้องสละง่ายดาย ไปแสวงหายากเข็ญ?"

กงจื้ออู้เน้นเสียงหนัก ๆ

"เนื่องเพราะท่านคือโป้วอั้งเสาะ ข้าพเจ้าคือกงจื้ออู้!"

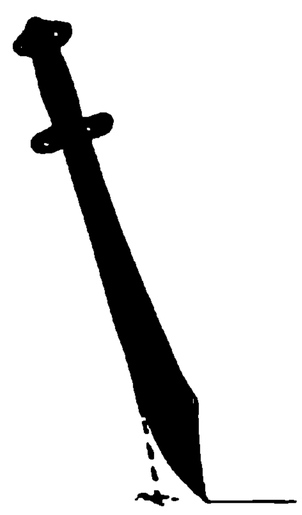

เผชิญหน้ากงจื้ออู้

ในที่สุด ตอนนี้กงจื้ออู้ได้เผชิญหน้ากับโป้วอั้งเสาะแล้ว แต่โป้วอั้งเสาะยังไม่เ
โฉมหน้าแท้จริงของมัน

มองจากด้านหลัง มันมีบุคลิกที่งามสง่า ไม่มีจุดอ่อนช่องว่างพอจะจู่โจม แต่ทว่า ใบหน้ามันกลับพาลสวมหน้ากากทองเหลืองที่บิดเบี้ยวอัปลักษณ์ไว้

โป้วอั้งเสาะส่งเสียงเย็นชา

"นึกไม่ถึง กงจื้ออู้ถึงกับไม่กล้าใช้โฉมหน้าแท้จริงพบผู้คน"

เต๊าะฮูหยินกล่าว

"ท่านผิดอีกแล้ว"

โป้วอั้งเสาะแค่นหัวร่อ เต๊าะฮูหยินกล่าวต่อ

"ที่ท่านเห็นในตอนนี้ คือโฉมหน้าแท้จริงของกงจื้ออู้"

"ที่ข้าพเจ้าเห็น เป็นเพียงหน้ากากเท่านั้น"

"หรือใบหน้าท่านไม่มีหน้ากาก? หรือท่านพอกำเนิดมาก็เป็นใบหน้าที่กระ เย็นชา ไม่มีสีเลือดแม้สักน้อยนิด? หรือนี่มิใช่เป็นหน้ากากที่แท้จริงของท่าน?"

โป้วอั้งเสาะเม้มปากไว้อีก เต๊าะฮูหยินกล่าวต่อ

"ความจริงท่านสมควรเข้าใจ มิว่ามันจะมีสารรูปเช่นไรต่างไม่สำคัญ ขอเ ท่านทราบมันเป็นกงจื้ออู้ ประการนี้จึงมีความสำคัญที่สุด"

นี่เป็นความสัตย์จริง กระทั่งโป้วอั้งเสาะยังมิอาจไม่ยอมรับ เนื่องเพราะอด

ต้องถามตัวเอง

...เราในตอนนี้ เป็นโฉมหน้าแท้จริงของเราหรือไม่ใช่?

...โฉมหน้าแท้จริงของเรา เป็นสารรูปเยี่ยงไรกันแน่?

กงจื้ออู้ส่งเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้ามิต้องการเห็นโฉมหน้าแท้จริงของท่าน ข้าพเจ้าเพียงทราบว่าท่านคือโป้วอั้งเสาะก็เป็นที่เพียงพอแล้ว"

โป้วอั้งเสาะเขม้นมองมันแน่วนิ่ง จนเนิ่นนานให้หลังจึงเน้นเสียง

"ตอนนี้ท่านได้ทราบข้าพเจ้าคือโป้วอั้งเสาะ ข้าพเจ้าก็ทราบท่านคือกงจื้ออู้แล้ว"

"ดังนั้น มีเรื่องหนึ่งที่พวกเราตอนนี้จะต้องคลี่คลายกัน"

"เรื่องอันใด?"

"ในระหว่างเราสองคน ตอนนี้มีเพียงผู้เดียวที่จะรอดชีวิตต่อไปได้"

เสียงของกงจื้ออู้ยังคงกระด้างเย็นชา แต่มีมารยาท แสดงว่ามันมีความมั่นใจตัวเองเต็มที่ เมื่อกล่าวต่อ

"ผู้ใดเข้มแข็ง ผู้นั้นก็มีชีวิตต่อไป!"

โป้วอั้งเสาะสวนคำ

"เรื่องเช่นนี้ คล้ายดั่งมีวิธีคลี่คลายอยู่ประการเดียวจริง ๆ"

"ใช่! มีเพียงวิธีเดียว นับแต่โบราณกาลจวบปัจจุบัน ก็มีวิธีนี้เท่านั้น"

มันเขม้นมองดาบในมือโป้วอั้งเสาะ กล่าวต่อไป

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจะต้องพิชิตท่านพ่ายแพ้กับมือตัวเอง"

"มิเช่นนั้น ท่านก็ยินยอมตาย?"

ดวงตากงจื้ออู้พลันปรากฏประกายที่รันทดจนบอกไม่ถูก กล่าวช้า ๆ

"มิเช่นนั้น ข้าพเจ้าต้องตายแน่นอน"

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ?"

"ท่านสมควรเข้าใจ ข้าพเจ้าไม่ใช้ให้ผู้อื่นมาฆ่าท่าน เพราะต้องการยืนยันว่าข้าพเจ้าเข้มแข็งกว่าท่าน ข้าพเจ้าต้องเป็นคนที่เข้มแข็งที่สุดในแผ่นดิน มิเช่นนั้นข้าพเจ้ายินยอมตาย"

กระแสเสียงของมันพลันเปลี่ยนแปรเป็นเย้ยหยัน เมื่อกล่าวต่อ

"ยุทธจักรคล้ายเช่นประเทศเอกราช เพียงยินยอมให้มีกษัตริย์อยู่องค์เดียวเท่านั้น มิใช่ข้าพเจ้าก็เป็นท่าน!"

"ครั้งนี้น่ากลัวท่านผิดแล้ว"

"ข้าพเจ้ามิได้ผิด มีเรื่องราวมากหลายต่างยืนยันได้ นอกจากข้าพเจ้า ท่านก็คือผู้เข้มแข็งที่สุดในยุทธจักรยุคนี้"

กงจื้ออู้พลันเบือนหน้าไปประจันกับภาพวาดที่บนผนัง แล้วกล่าวช้า ๆ ต่อ

"ท่านสามารถมีชีวิตเข้ามาในห้องนี้ มิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย มิใช่เป็นโชคดลบันดาล"

เต๊าะฮูหยินถอนใจเบา ๆ กล่าว

"มิใช่เด็ดขาด"

ผู้คนในภาพมีมากมายอย่างยิ่ง วาดด้วยฝีมือเลอเลิศปานมีชีวิต ความหมายในภาพคล้ายเป็นตำนานหลายเรื่อง

แต่ละเรื่องในตำนาน ต่างมีคนเช่นเดียวกันอยู่ผู้หนึ่ง คนผู้นั้นคือโป้วอั้งเสาะ!

เมื่อโป้วอั้งเสาะหันหน้ามาที่ภาพวาด ปราดแรกก็ได้เห็นตัวเอง

ในอากาศที่มืดครึ้ม ในเมืองเล็ก ๆ ชายแดน บนถนนสายยาวกำลังมีคนสองคนต่อสู้อย่างดุดันอยู่

ผู้หนึ่งสวมเสื้อขาวสะอาดราวหิมะ แต่มือกลับควงกระบี่สีแดงฉานปานโลหิต อีกผู้หนึ่งใช้ดาบดำสนิท

กงจื้ออู้กล่าว

"ท่านสมควรจำได้ นี่คือฮ่งฮ้วงจิ๊บ"

โป้วอั้งเสาะย่อมจำได้ ในตอนนั้นฮ่งฮ้วงจิ๊บยังไม่ได้กลายเป็นเมืองร้าง และก็เป็นครั้งแรกที่ได้พบอี้น้ำปวย

กงจื้ออู้กล่าวต่อ

"การต่อสู้ครั้งนี้ ท่านพิชิตอี้น้ำปวยพ่ายแพ้"

ในภาพวาดช่วงที่สอง ฮ่งฮ้วงจิ๊บกลายเป็นเมืองร้างแล้ว ในหมอกบางที่เลือนราง มีสองคนคุกเข่าอยู่ที่เบื้องหน้าโป้วอั้งเสาะ

กงจื้ออู้กล่าว

"การต่อสู้ครั้งนี้ ท่านพิชิตโง้วฮั้งซังซัวะ (สองสังหารธาตุทั้งห้า) พ่ายแพ้"

จากนั้นก็เป็นงูพิษในอานม้า เป็นขนมพิษของกุ้ยงั่วพั้ว เป็นสุราพิษบนหอของเม่งง้วยซิม

ในสวนร้างตระกูลเง้ย บุรุษหนุ่มเท้าเปล่าผู้หนึ่งกำลังล้มช้า ๆ อยู่ใต้คมดาบโป้วอั้งเสาะ

กงจื้ออู้กล่าว

โต้วลุ้ยความจริงเป็นมือดีที่ยากจะหาในยุทธจักร วิชาดาบของมันฝึกฝนมา

ด้วยความลำบากยากเข็ญ มาตรว่ามีความทะนงตัวและเสแสร้งมารยาทอยู่บ้าง แต่ข้าพเจ้ายังคาดคิดไม่ถึง ท่านใช้เพียงดาบเดียวก็สามารถฆ่ามัน"

โป้วอั้งเสาะตอบ

"เพลงดาบที่ฆ่าคน ความจริงก็มีอยู่ดาบเดียวเท่านั้น"

กงจื้ออู้ถอนใจกล่าว

"ใช่ ความคิดวูบประสาทรู้สึก ลงมือทีหลังถึงเป้าก่อน ใช้ไม่เปลี่ยนต้านว่องไวเปลี่ยน ดาบเดียวก็เป็นที่เพียงพอแล้วจริง ๆ"

ดาบนี้มิเพียงทะลวงออกจากความพลิกแพลงแปรเปลี่ยนของกระบวนท่าดาบที่มีเท่านั้น ยังได้ทะลวงออกจากวงจำกัดของระดับความเร็วอีกด้วย

เต๊าะฮูหยินกล่าวบ้าง

"ที่ข้าพเจ้ายิ่งคาดคิดไม่ถึงคือ ท่านถึงกับสามารถหนีออกจากห้องใต้ดินของคงเชียะซัวจึงมาได้"

หลังจากคงเชียะซัวจึงพินาศย่อยยับกลายเป็นซากปรักหักพัง เต๊าะเง็กเจ็งก็ได้ปรากฏในภาพวาดแล้ว

เทียนอ๊วงจ้ำกุ้ยตอฟันม้าที่ห้อตะบึง ฮักโต้วจื้อตุ๋นเนื้อบนรถม้ากระบะ เม่งง้วยซิมกับเต๊าะเง็กเจ็งถูกส่งเข้าไปในห้องใต้ดินของคงเชียะซัวจึง กงซุนตู้ปรากฏ เต๊าะเง็กเจ็งชิงคงเชียะเหล็งจากเม่งง้วยซิม โป้วอั้งเสาะย้อนกลับคงเชียะซัวจึง เต๊าะเง็กเจ็งคลอดบุตรในห้องใต้ดิน

ดูถึงภาพนี้ มือเท้าโป้วอั้งเสาะเย็นเยียบไปแล้ว

เต๊าะฮูหยินกล่าว

"นางเป็นเชือกเส้นหนึ่ง ความจริงพวกเราคิดจะใช้นางไปพันธนาการท่าน หากในใจท่านยังมีความกังวลถึงนางกับบุตรทั้งสองของนาง มือของท่านก็เท่ากับถูกเชือกพันธนาการไว้"

คนที่ถูกพันธนาการมือทั้งสอง ย่อมไม่มีคุณค่าให้กงจื้ออู้มาลงมือเอง

เต๊าะฮูหยินถอนใจกล่าวต่อ

"แต่พวกเรากลับคาดคิดไม่ถึง ในสถานการณ์เช่นนั้น ท่านถึงกับยังสามารถฆ่าเทียนอ๊วงจ้ำกุ้ยตอได้"

มือโป้วอั้งเสาะกำแนบแน่นพลางกล่าว

"ตอนนั้นพวกท่านได้ตั้งใจจะให้นางเปิดเผยศักดิ์ศรีแท้จริงอยู่แล้ว ไฉนยังต้องให้นางฆ่าโต้วจับฉิก?"

เต๊าะฮูหยินกล่าว

"เนื่องเพราะพวกเรายังจะใช้นางเป็นเครื่องมือในเรื่องสุดท้าย

โป้วอั้งเสาะสวนคำ

"พวกท่านจะให้นางใช้ทารกทั้งสองมาคุกคามข้าพเจ้า มอบวิชาในคัมภีร์ไต้ปุยหู่ไป?"

เต๊าะฮูหยินผงกศีรษะกล่าว

"จวบจนตอนนั้นพวกเราจึงเชื่อ คัมภีร์ไต้ปุยหู่มิได้อยู่กับมือท่าน เนื่องจากพวกเราทราบ เพราะทารกสองคนนั้น ท่านยินยอมเสียสละทุกสรรพสิ่งได้อย่างแน่นอน"

นางถอนใจอีกคราจึงกล่าวต่อ

"แต่เสียดาย ท่านถึงกับฝึกวิชาเคลื่อนจุดสำเร็จ ถึงกับมิได้ตายในมือนาง ที่ยิ่งน่าเสียดายคือ ท่านถึงกับไม่อาจหักใจอำมหิตไปฆ่านาง"

เต๊าะฮูหยินถอนหายใจกล่าวต่อ

"ตอนที่ท่านเจ็บแค้นคลั่งใจ ใช้สุราราดรดความทุกข์ จนเมามายปานวิกลจริตนั้น พวกเราความจริงเข้าใจว่าท่านจบสิ้นอวสานแล้ว แม้นับว่าท่านยังสามารถฆ่าคน ก็เป็นเพียงเพชฌฆาตที่คลุ้มคลั่งเท่านั้น ไม่คู่ควรให้กงจื้ออู้ลงมือด้วยตนเองแล้ว"

ที่กงจื้ออู้จะรับมือ เป็นเพียงบุคคลเข้มแข็งที่สุดในยุทธจักรเท่านั้น

เต๊าะฮูหยินกล่าวต่อ

"หากท่านมิใช่เป็นคนเข้มแข็งที่สุดในยุทธจักร แม้นับว่าตายในร่องน้ำคร่ำ พวกเราก็ไม่ไปห่วงกังวลเลย ยิ่งมิแยแสสนใจด้วย ดังนั้น ตอนนั้นเราได้เตรียมหาผู้อื่นไปฆ่าท่าน"

โป้วอั้งเสาะสวนคำ

"เสียดาย ผู้ที่สามารถฆ่าข้าพเจ้าได้มีไม่มาก"

เต๊าะฮูหยินตอบ

"พวกเราอย่างน้อยรู้จักคนหนึ่ง"

"ผู้ใด?"

"ตัวท่านเอง"

โป้วอั้งเสาะได้คิดไปถึงเสียงพิณที่โศกเศร้ารันทดสูญสิ้นหวัง เพียงพอจะบันดาลให้ผู้คนเสียความเข้มแข็ง ไม่ไปต่อสู้กับการมีชีวิตอยู่ทันที

มิว่าผู้ใดต่างคาดคิดไม่ถึง โป้วอั้งเสาะในตอนนั้นถึงกับยังมีความกล้าหาญรักษาชีวิตต่อไป

และอาจบางทีเนื่องเพราะโป้วอั้งเสาะมีความกล้าหาญเยี่ยงนี้ ดังนั้นโป้วอั้งเสาะ

จึงสามารถมีชีวิตอยู่จนถึงตอนนี้

หากกระทั่งตัวเองยังพิชิตตัวเองพ่ายแพ้ได้ ไยต้องให้กงจื้ออู้มาสงมือเองอีก?

กงจื้ออู้กล่าวบ้าง

"ดังนั้น ท่านตอนนี้ย่อมควรเข้าใจ ท่านสามารถมีชีวิตจนถึงที่นี่ มิใช่เป็นโชควาสนาบันดาลเด็ดขาด"

โป้วอั้งเสาะถามอีก

"ท่านกระทำดังนี้ เพียงเพราะท่านต้องการยืนยันว่าเข้มแข็งกว่าข้าพเจ้า?"

"ใช่"

กงจื้ออู้ตอบสั้น ๆ แต่ในดวงตาปรากฏประกายที่รันทดและเย้ยหยันจนบอกไม่ถูกมาอีกครา กล่าวต่อไป

"เนื่องเพราะทุกประการในที่นี้ มีแต่ผู้เข้มแข็งที่สุดจึงจะช่องเสพได้ หากท่านสามารถเอาชัยข้าพเจ้า ทุกประการล้วนเป็นของท่าน"

"ทุกประการ?"

เต๊าะฮูหยินเห็นโป้วอั้งเสาะมีความสงสัย นางจึงรีบอธิบาย

"ความหมายของทุกประการ คือทุกประการที่มีในนั้น ไม่เพียงรวมทั้งสมบัติเกียรติยศ และอำนาจเท่านั้น กระทั่งยังรวมทั้งตัวข้าพเจ้าด้วย"

นางแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มปานบัวแย้ม กล่าวสืบไป

"ขอเพียงท่านสามารถพิชิตมัน กระทั่งข้าพเจ้าก็เป็นของท่าน..."

ผลักประตูเดินออกไป เป็นระเบียงที่ยาวเหยียด ดุจกับไม่มีวันจะเดินถึงสุดทางก็ปาน

กงจื้ออู้ผลักประตูเดินออกไปแล้ว จึงหันมากล่าว

"เชิญ! เชิญตามข้าพเจ้ามา"

เต๊าะฮูหยินมิได้ตามโป้วอั้งเสาะออกไป

ตอนนี้ทั้งสองได้มาถึงสุดทางระเบียงยาว

สุดทางเป็นประตูไม้ที่สลักลวดลายงามประณีตและหนักหน่วง ภายในเป็นห้องโถงที่กว้างใหญ่ กลางห้องเป็นแท่นศิลามหึมา สี่มุมของแท่นมีคบไฟใหญ่อยู่มุมละดวง

กงจื้ออู้เดินช้า ๆ เข้าไป ยืนอยู่กึ่งกลางแท่นหินใหญ่ พลางกล่าว

"นี่คือสถานที่ต่อสู้ของเราสอง"

"ประเสริฐมาก"

แท่นหินที่ราบเรียบ คบไฟที่สว่างไสว มิว่าท่านยืนอยู่ในแง่มุมใด มิว่าท่านหันหน้าเผชิญกับทิศทางใด ต่างเป็นเช่นเดียวกัน

ในห้อง กระทั่งลมยังไม่มีแม้สักแผ่วเบา ตอนท่านลงมือ ความแม่นยำและระดับความเร็ว ต้องไม่ถูกเรื่องราวอื่นใดทางภายนอกมากระทบกระเทือนเด็ดขาด แสดงแน่ชัด กงจื้ออู้มิใช่จะเอาเปรียบในด้านเวลาและสถานที่

สามารถกระทำได้ประการนี้ นับว่าไม่ง่ายดายอย่างยิ่งเลย

สองข้างของแท่นศิลา มีเก้าอี้ตัวใหญ่บุนวมน่าสบายอยู่ข้างละสามตัว ห่างจากแท่นหินประมาณเจ็ดเชียะพอดี

กงจื้ออู้กล่าว

"ตอนพวกเราต่อสู้ เพียงยินยอมให้มีผู้ดูหกคนเท่านั้น และพวกมันก็เป็นสักขีของการต่อสู้ครั้งนี้ ดังนั้นท่านมีสิทธิ์เลือกมาสามคน"

"ไม่จำเป็น"

"ยอดฝีมือต่อสู้กัน ผลของการแพ้ชนะมักจะระบุอยู่ในเรื่องเล็ก ๆ เพียงรายเดียวบ่อยครั้ง มีสหายของตัวเองมาดูแลทางด้านข้าง ย่อมมีจิตใจที่อบอุ่นมั่นคงบ้าง ท่านไฉนจึงทอดทิ้งสิทธิ์นี้?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่มีมิตรสหาย"

กงจื้ออู้เขม้นมองโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่งพลางเน้นเสียง

"สิทธิ์นี้ ท่านยังคงรักษาไว้ให้ได้ ในจำนวนคนที่ข้าพเจ้าหามา หากมีผู้ใดที่บันดาลให้ท่านรู้สึกไม่สบายใจ ท่านพร้อมที่จะปฏิเสธได้ทุกเวลา"

"ประเสริฐมาก"

"ท่านตรากตรำมานานวัน ประสาทความรู้สึกและพละกำลังยากยิ่งจะไม่โทรมลงบ้าง ควรจะมีเวลาพักผ่อนสักช่วงหนึ่ง ดังนั้นกำหนดการต่อสู้ขั้นแตกหัก ก็ให้ท่านเป็นผู้เลือกเฟ้น"

"เวลานี้ของวันพรุ่งเป็นไร?"

"ประเสริฐมาก"

"อย่างนั้น วันพรุ่งข้าพเจ้าค่อยมาอีก"

"ท่านมิจำเป็นต้องไป ข้าพเจ้าได้เตรียมที่พักและเสื้อผ้าให้แก่ท่านอยู่ในที่นี้แล้ว ท่านพอจะพักผ่อนโดยสงบ ต้องไม่มีผู้ใดไปรบกวนท่านเด็ดขาด หากท่านมีความ

ต้องการกระไร พวกเราพอจะรับภาระหาให้แก่ท่านได้"

"ดูท่าคล้ายเป็นการต่อสู้ที่ยุติธรรมอย่างยิ่งอยู่"

"ย่อมใช่แน่นอน"

"โลงของข้าพเจ้า คาดว่าท่านก็ต้องได้ตระเตรียมอยู่นานแล้ว?"

กงจื้ออู้ถึงกับมิได้ปฏิเสธ

"นั่นเป็นโลงไม้น่ำบั๊ก (เนื้อละเอียดแข็งแกร่ง ฝังใต้ดินไม่ผุ) สำเสียงจากเสิ่งจิ่ว (เมืองสร้างโลงดีที่สุดในประเทศจีน) เป็นพิเศษ หากท่านต้องการไปดูก่อน ข้าพเจ้าก็ยินดีพาท่านไป"

"ท่านดูมาแล้ว?"

"ใช่ ข้าพเจ้าดูมาแล้ว"

"ท่านพอใจอย่างยิ่ง?"

"ใช่ พอใจอย่างยิ่ง"

"อย่างนั้นก็พอแล้ว"

ปฏิกิริยาของกงจื้ออู้ยิ่งราบเรียบเย็นชากว่าโป้วอั้งเสาะ เมื่อกล่าว

"ตอนนี้ อาจบางทีท่านเพียงต้องการไปดูเตียงของท่าน?"

"ถูกแล้ว"

ม่านหน้าต่างบดบังแสงอาทิตย์ไป ในห้องเลือนรางดั่งสนธยา

ด้านนอกมีเสียงชักกระบี่ที่เร่งเร้าถี่เร็วอีกครา โป้วอั้งเสาะตื่นมาด้วยความแจ่มใส

เมื่อครู่โป้วอั้งเสาะถึงกับหลับไปได้

โป้วอั้งเสาะมิใช่ถูกเสียงกระบี่ก่อกวนให้ตกใจตื่น ที่พลันตื่นมา เนื่องเพราะในห้องมีเพิ่มอีกผู้หนึ่ง

เป็นร่างที่สูงโปร่ง เอนกายพิงกรอบหน้าต่าง หันหลังให้โป้วอั้งเสาะ ในเสื้อแพรยาวที่เบาน่มนิ่ม ยังพอดออกเลือนราง เอวของนางคอดกิ่ว สองเท้าเหยียดตรง

นางทราบว่าโป้วอั้งเสาะตื่นแล้ว แต่มิได้หันมา กลับถอนใจเบา ๆ แล้วส่งเสียงปานรำพึง

"ผ่านไปอีกวันหนึ่งแล้ว วันแล้ววันเล่า ปีแล้วปีเล่า วันเวลาเยี่ยงนี้ ต้องถึงเมื่อใดจึงยุติ?"

กระแสเสียงสดใสไพเราะ รูปกายที่โปร่งงามเย้ายวน แต่กลับมีทีท่าเหนื่อยหน่าย

อ่อนล้าอย่างบอกไม่ถูก

โป้วอั้งเสาะไม่มีปฏิกิริยา

เต๊าะฮูหยินหันช้า ๆ มากล่าวสืบไป

"อาจบางทีท่านมีความเห็น ข้าพเจ้าไม่สมควรมาเลย ข้าพเจ้าอย่างไรยังคงเป็นภรรยามัน แต่วันเวลาเช่นนี้ ข้าพเจ้าเบื่อหน่ายอย่างยิ่งแล้ว ดังนั้น...

"ดังนั้น ท่านจึงหวังให้ข้าพเจ้าพิชิตมันพ่ายแพ้?"

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าหวังให้ท่านพิชิตมันพ่ายแพ้จริง ๆ ในหลายปีนี้ ท่านเป็นเพียงผู้เดียวที่มีโอกาสได้พิชิตมัน เมื่อท่านพิชิตมันพ่ายแพ้ วิถีชีวิตของข้าพเจ้าจึงจะเปลี่ยนแปรได้"

"ผู้มีชัยก็จะได้ทุกสรรพสิ่ง?"

"ทุกสรรพสิ่งที่มี"

"กระทั่งภรรยาของมันก็ไม่นอกเหนือ?"

"ถูกแล้ว"

โป้วอั้งเสาะพลันแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านแม้มิใช่เป็นภรรยาที่ดี มันยิ่งไม่จำเป็นต้องเสี่ยงอันตรายเยี่ยงนี้"

"แต่มันต้องการยืนยันว่ามันเข้มแข็งกว่าท่าน"

โป้วอั้งเสาะกล่าวเสียงเย็นชา

"ยืนยันให้ผู้ใดดู? หรือในที่นี้ยังมีคนควบคุมชะตาชีวิตของมันอยู่อีกผู้หนึ่ง? ที่มันทำดั่งนี้ เนื่องเพราะมันไม่มีทางอื่นให้เลือกเฟ้น?"

เต๊าะฮูหยินหันขวับกลับมา จ้องมองโป้วอั้งเสาะด้วยประกายตาแตกตื่นสงสัยอย่างใหญ่หลวง จนเนิ่นนานให้หลังจึงถอนใจกล่าว

"ท่านไฉนมีความคิดเช่นนี้ขึ้นได้?"

"หากท่านเป็นข้าพเจ้า ท่านจะมีความคิดอย่างไร?"

"ข้าพเจ้าอย่างน้อยต้องไม่มีความคิดฟุ้งซ่านเหลวไหลดั่งนี้ ข้าพเจ้าจะรวมสมาธิจิตใจครุ่นคิด ต้องใช้วิธีใดจึงสามารถพิชิตมันพ่ายแพ้"

นางเดินช้า ๆ เข้ามา ดวงตาเป็นประกายหยาดเยิ้มเมื่อกล่าว

"ข้าพเจ้าแม้ไม่อาจนับเป็นภรรยาดีงาม แต่เป็นสตรีที่ดีงามอย่างยิ่ง ท่านย่อมสมควรดูออกอยู่"

"ข้าพเจ้าดูไม่ออก"

เต๊าะฮูหยินถอนใจเบา ๆ แล้วกล่าว

"ท่านตอนนี้ลองดูอีกครากก็ได้"

วาจานั้นพอจบคำ เสื้อแพรในร่างนางพลันลื่นหลุดลง

ลมหายใจโป้วอั้งเสาะชะงักงันทันที

โป้วอั้งเสาะมิอาจไม่ยอมรับ นางนับเป็นสตรีที่มีรูปกายงามที่สุด งามอย่างมิเคยพบเห็นมาเลยในชีวิต

สตรีที่สูงสง่าพลันมาเปลื้องจนเปลือยเปล่าอยู่ที่เบื้องหน้า เสน่ห์ที่เย้ายวนอย่างรุนแรงนี้ ยากยิ่งจะสามารถต่อต้านขัดขืนได้จริง ๆ

นางยืนสงบนิ่งอยู่ที่หัวเตียง จับมองโป้วอั้งเสาะ พลางกล่าว

"ขอเพียงท่านสามารถมีชัยในการต่อสู้ ทุกประการล้วนเป็นของท่าน แต่ตอนนี้ยังไม่ใช่"

ใบหน้าซีดขาวของโป้วอั้งเสาะแดงฉานไปแล้ว โป้วอั้งเสาะทราบความเปลี่ยนแปรในร่างกายของตน และก็ทราบว่านางต้องสังเกตเห็นด้วย

สนธยาที่งดงาม ในห้องที่สงบเงียบ อบอวลไปด้วยกลิ่นหอมที่ระเหยออกมาจากร่างนาง

โป้วอั้งเสาะอย่างไรก็เป็นบุรุษเพศ

แต่นางได้เก็บเสื้อขึ้นมาสวมใส่แล้ว พลิ้วกายออกไปดั่งนกนางแอ่น ตอนจะพ้นประตู ยังหันมาแย้มยิ้มกล่าว

"ตอนนี้ข้าพเจ้ายังมิใช่เป็นของท่าน แต่หากท่านต้องการ ข้าพเจ้าพอจะหาผู้อื่นมาเป็นเพื่อนท่านได้"

โป้วอั้งเสาะกำมือแนบแน่น พลันถามไป

"เต๊าะเง็กเจ็งใช่อยู่ที่นี้หรือไม่?"

เต๊าะฮูหยินผงกศีรษะ โป้วอั้งเสาะโพล่งไป

"ไปเรียกนางมา เรียกมาทันที!"

เต๊าะฮูหยินจ้องมองด้วยความตระหนก นางคาดฝันไม่ถึงเด็ดขาด โป้วอั้งเสาะจะมีการขอร้องเช่นนี้

โป้วอั้งเสาะส่งเสียงเย็นชา

"ท่านเมื่อครู่บอก ขอเพียงเป็นข้าพเจ้าต้องการ พวกท่านก็จะกระทำให้ข้าพเจ้าได้?"

เต๊าะฮูหยินแย้มยิ้มอีกแล้ว ในรอยยิ้มคล้ายได้แฝงความลี้ลับจนบอกไม่ถูก กล่าวช้า ๆ

"ท่านไฉนจึงต้องเลือกนาง? ท่านไฉนไม่เลือกเม่งง้วยซิม?"

ร่างโป้วอั้งเสาะชาแข็งไปทันที

เต๊าะฮูหยินส่งเสียงอ้อยอิ่ง

"ท่านคิดไม่ถึงว่านางยังไม่ตายกระมัง?"

"ข้าพเจ้า..."

"นางก็อยู่ที่นี้ ต้องการให้ข้าพเจ้าไปพานางมาหรือไม่?"

สีหน้านางพลันเครียดลง ส่งเสียงเย็นชาต่อ

"ข้าพเจ้าทราบท่านต้องไม่ต้องการ ที่ท่านต้องการคือเต๊าะเง็กเจ็ง ปกติท่านก็ชมชอบสตรีที่ต่ำช้าสามานย์ อำมหิตชั่วร้ายเช่นดั่งนางอยู่แล้ว"

เสียงประตูถูกกระชากให้ปิดดังสนั่น ครั้งนี้นางไปโดยไม่เหลียวมาอีกเลย

นางไฉนพลันเกิดความพลุ่งพล่านและดาลเดือดปานนี้? เพียงโป้วอั้งเสาะต้องการเต๊าะเง็กเจ็งเท่านั้น?

สตรีที่สวยสะคราญ กลอกกลิ้ง และเลือดเย็น ปกติมักจะไม่มีโทสะเพราะเรื่องเช่นนี้ได้

โป้วอั้งเสาะยังคงนอนสงบอยู่บนเตียง เสียงชักกระบี่ที่โดดเดี่ยวและเร่งเร้ายังคงดังอยู่ไม่หยุดยั้ง

ผู้อื่นได้ทุ่มเทคุณค่าอย่างใหญ่หลวงต่อการพิสูจน์ฝีมือครานี้ หากมันยังมาหงุดหงิดเพราะพวกอิสตรี ไยมิใช่โง่เขลาเกินไป?

แต่มันยังคงมิอาจไม่ไปนึกถึงเม่งง้วยซิม

หากนางยังไม่ตายจริง ตกมาอยู่ในมือพวกเหล่านี้ เรื่องราวที่ประสบ อาจบางทียังยิ่งอเนจอนาถกว่าตายเสียอีก

เมื่อนึกถึงประการนี้ โป้วอั้งเสาะจึงได้พบเห็น ตนมิได้คิดถึงนางมาเป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่งแล้ว

วิกาลคล้อยผ่านจนดึกสงัด ในห้องโป้วอั้งเสาะมืดมิด แต่ตอนนั้นพลันมีเสียงเคาะประตู

"ผู้ใด?"

"เต๊าะโกวเนี้ย เต๊าะเง็กเจ็งโกวเนี้ย"

ดรุณีรับใช้เยาว์วัยสองนาง นางหนึ่งถือโคมแพร นางหนึ่งประคองเต๊าะเง็กเจ็ง เดินเข้ามา

นางตบแต่งสวยงามอย่างยิ่ง ผมดำขลับประดับอัญมณีอยู่แพรวพราว เสื้อคลุมสีแดงยาวเหยียดจนลากกับพื้น เดินชดช้อยเข้ามา

นางตอนนี้ย่อมไม่จำเป็นต้องมารยาให้อ่อนแอจนน่าเวทนาอีก นางจับตาเก็นเซา จ้องมองโป้วอั้งเสาะ ใบหน้าไม่มีความรู้สึกแม้สักน้อยนิด

ดรุณีรับใช้วางโคมแพรลง หัวร่อคิกคักแล้วถอยออกไปเบา ๆ

เต๊าะเง็กเจ็งส่งเสียงเย็นชา

"ท่านให้หาข้าพเจ้ามา?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะ เต๊าะเง็กเจ็งถามอีก

"หามาเพื่อล้างแค้น?"

"ข้าพเจ้าหาท่านมา เนื่องเพราะตอนนั้นมีอีกหลายเรื่องต้องการถามท่าน"

"ตอนนี้เล่า?"

"ตอนนี้ข้าพเจ้าไม่ต้องการถาม ดังนั้นท่านไปก็ได้"

"ท่านไม่ต้องการล้างแค้น?"

"ไม่ต้องการ"

"ท่านก็ไม่ต้องการให้ข้าพเจ้าขึ้นเตียง?"

โป้วอั้งเสาะเม้มปากไว้

โป้วอั้งเสาะมิได้ตำหนินาง ที่นางกล่าววาจานี้ มิใช่เป็นเรื่องที่ผู้คนจะต้องแตกตื่นสงสัยเลย

สตรีที่เช่นดั่งนาง หากทราบว่าตัวเองไม่สามารถใช้การกระทำไปประทุษร้ายผู้อื่นได้อีก มักจะใช้วาจาที่โหดเหี้ยมแหลมคมไปประทุษร้ายผู้คนแทน

ที่นางประทุษร้ายผู้อื่น อาจบางทีเพียงเพราะต้องการป้องกันตัวเท่านั้น

โป้วอั้งเสาะมิได้ตำหนินาง เพียงแต่พลันรู้สึกอ่อนล้าอย่างยิ่ง เพียงแต่หวังให้นางรีบเร่งไป อย่าได้พบเห็นกันอีกตลอดกาลนาน

โป้วอั้งเสาะพลันพบเห็น เรื่องอื่น ๆ ต่างไม่สำคัญ มีแต่การต่อสู้ของพรุ่งนี้เท่านั้นจึงสำคัญที่สุด

ผู้มีชัยได้ทุกสรรพสิ่ง!

โป้วอั้งเสาะจะต้องพิชิตผู้ที่กระทั่งตอนนี้ยังชักกระบี่ไม่หยุดยั้งให้พ่ายแพ้ มีแต่พิชิตคนผู้นี้เท่านั้น จึงจะเปิดความลับทั้งมวลออกมาได้ จึงจะได้พบเม่งง้วยซิมอีก

แต่เต๊าะเง็กเจ็งกลับพาลยืนในที่นั้น เขม้นมองมันแน่วนิ่ง ดวงตาเต็มไปด้วยประกายรันทดและเคียดแค้น ร้องโพล่งขึ้น

"ในเมื่อท่านมิได้แยแสข้าพเจ้าในสายตาเลย ไยต้องเรียกตัวข้าพเจ้ามา?"

โป้วอั้งเสาะตอบ

"แม้นับว่าข้าพเจ้าไม่สมควรเรียกท่านมา ตอนนี้ท่านยังคงไปได้เช่นกัน"

"ไม่เช่นกัน"

"มีกระไรไม่เช่นกัน?"

"ไม่เช่นกัน ไม่เช่นกัน..."

นางคล้ายดั่งมิได้ยินโป้วอั้งเสาะถามอะไรอีก ปากส่งเสียงแต่คำ "ไม่เช่นกัน" อยู่ตลอดเวลา จนมิทราบกล่าวมากครั้งเท่าใด น้ำตาพลันหลั่งไหลลงอาบแก้ม

ตอนน้ำตาหลั่งไหล ร่างนางก็ล้มลงไป เสื้อคลุมสีแดงฉานกระจายออก เผยให้เห็นผิวเนื้อที่แดงปานชโลมโลหิต!

เป็นโลหิตจริง ๆ โลหิตชโลมร่างเปลือยเปล่าของนางจนแดงฉาน ตลอดร่างของนางแทบไม่มีผิวกายส่วนสัดใดสมบูรณ์อยู่เลย

โป้วอั้งเสาะกระโดดขึ้นจากเตียง แต่หัวใจกลับวาบหวิวลง

เต๊าะเง็กเจ็งขบกรามเค้นเสียง

"ตอนนี้ท่านสมควรเข้าใจแล้ว ไฉนจึงเป็นไม่เช่นกัน!..."

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าต้องการท่าน นางจึงทรมานท่านเป็นสภาพนี้?"

เต๊าะเง็กเจ็งถึงกับหัวร่อตอบ

"ที่จริงท่านสมควรเข้าใจได้แต่แรก นางแม้มิยอมให้ท่านกระทบนาง แต่นางก็ไม่ยินยอมให้ท่านไปกระทบสตรีนางอื่น เนื่องเพราะ..."

เสียงหัวร่อของนางยังขัดหูกว่าร่ำไห้ นางยังคิดจะกล่าวสืบไป แต่ไม่มีปัญญาเปล่งเสียงอีกสักครึ่งคำ

โป้วอั้งเสาะยังคงถาม

"เพราะเหตุใด? เพราะเหตุใด?"

เต๊าะเง็กเจ็งหัวเราะอีกแล้ว หนังตาพริ้มลงช้า ๆ กลิ่นยาที่ฉุนเฉียวระเหยออกมาจากในเสื้อคลุมของนาง

นางตายโดยไม่เจ็บปวดทรมาน เนื่องเพราะตลอดร่างนางถูกเต๊าะฮูหยินใช้ยาชโลมจนชาด้านไปนานแล้ว!

โป้วอั้งเสาะทรงกายขึ้นช้า ๆ เดินช้า ๆ ออกไปผลักประตูเบา ๆ

หากประตูถูกใส่กุญแจทางด้านนอก หากประตูเป็นเหล็กหล่อม ยังไม่ทันตาล ให้โป้วอั้งเสาะผิดคาดหมาย

โป้วอั้งเสาะมีการตระเตรียมอยู่ในใจก่อนแล้ว

มิว่าอยู่ในสถานการณ์เยี่ยงไร มิว่าเกิดเรื่องราวใด โป้วอั้งเสาะต่างเตรียมรับไว้ทั้งมวล

คาดคิดไม่ถึง ผลักเบา ๆ ประตูก็เปิดออก

นอกประตูไม่มีคน ระเบียงที่ยาวเหยียดก็ไม่มีคน มีแต่เสียงชักกระบี่ที่เร่งเร้าถี่เร็วยังคงดังอยู่ไม่หยุดยั้ง

โป้วอั้งเสาะเดินไปในทิศทางที่มีเสียงชักกระบี่ ระเบียงยาวเหยียดและคดเคี้ยว ช่วงของแต่ละห้องห่างไกลอย่างยิ่ง มิทราบลัดเลาะไปกี่เลี้ยว โป้วอั้งเสาะจึงเห็นประตูบานหนึ่ง

ในประตูเงียบวังเวง ไม่มีเสียงคน และไม่มีเสียงชักกระบี่

โป้วอั้งเสาะยังคงผลักประตูเดินเข้าไป

โป้วอั้งเสาะได้กลับมาถึงห้องที่ออกไปเมื่อครู่อีก เต๊าะเง็กเจ็งที่ล้มในกองโลหิตหายไปแล้ว

ห้องยังคงสวยงามเงียบดั่งเดิม มาตรว่าขาดไปผู้หนึ่ง แต่เพิ่มโต๊ะสุรามาอีกตัวหนึ่ง

ตอนนี้เป็นเวลาอาหารค่ำ

อาหารโอชะที่งามทั้งสีและกลิ่นหกจาน ยังคงร้อนมีควันกรุ่น ยังมีซาลาเปาเต็มตะกร้าใบน้อย ข้าวสุกอีกหม้อหนึ่ง สุราที่ยังมิได้เปิดฝาอีกไหหนึ่ง

ตอนนี้โป้วอั้งเสาะมีความต้องการดื่มสุราสักเล็กน้อยอย่างยิ่ง แต่ยังคงเดินออกไปจากห้อง

ระเบียงเช่นเดียวกัน สงบวังเวงเช่นเดียวกัน แต่วิธีเดินของโป้วอั้งเสาะกลับผิดกัน

โป้วอั้งเสาะความจริงเดินช้าอย่างยิ่ง แต่ตอนนี้เดินเร็วกว่าเดิม ความจริงเดินไปทางขวา แต่ตอนนี้ไปทางซ้าย

เสียงกระบี่ยังไม่หยุดยั้ง

มิทราบลัดเลาะไปอีกกี่เลี้ยว โป้วอั้งเสาะพบประตูอีกบานหนึ่ง ในประตูสงบเงียบ

วังเวง

ประตูของที่นี้ ความกว้างยาวและลวดลายที่สลักเป็นเช่นเดียวกันไม่ผิดเพี้ยน เพียงแต่ว่าเมื่อครู่ตอนเดินออกมามิได้ดึงประตูปิดไว้...แต่ประตูบานนี้กลับปิดอยู่

โป้วอั้งเสาะผลักประตูเข้าไป ได้เตือนตัวเองซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ...ต้องตั้งสติให้หนักแน่นเยือกเย็น ต้องตั้งสติให้หนักแน่นเยือกเย็น

แต่เมื่อเดินเข้ามาในประตูบานนั้น ยังคงอดรู้สึกเสียใจมิได้ เนื่องเพราะเห็นสุราอาหารบนโต๊ะนั้นอีก

โป้วอั้งเสาะได้เดินเข้ามาในห้องที่ออกไปเมื่อครู่อีกแล้ว อาหารยังร้อนอยู่ ถึงกับคล้ายร้อนกว่าเมื่อครู่เสียอีก

แต่ใต้ไหสุรามีกระดาษเพิ่มอีกแผ่นหนึ่ง อักษรในกระดาษอ่อนช้อยสวยงาม แสดงว่าเป็นลายมือสตรี

'ความจริงจันทร์เพ็ญไร้หัวใจ ไยต้องแสวงหาเพ็ญจันทร์?

จิบน้อย ๆ พาให้หลับได้ เชิญตามลำพังให้สบาย'

โป้วอั้งเสาะนั่งลงแล้ว

โป้วอั้งเสาะต้องพยายามบังคับตัวเองให้นั่งลง เนื่องเพราะพบเห็น มิว่าจะเดินเยี่ยงไร ต่างมีผลเช่นเดียวกัน

มันยังคงเดินกลับมาที่นี้ ยังคงเห็นอาหารที่คล้ายไม่มีวันเย็นลงโต๊ะหนึ่งเสมอ

มันคิดจะบังคับตัวเองกินสักเล็กน้อย แต่รอจนเมื่อหยิบตะเกียบ ก็พบเห็นไม่ถูกต้องแล้ว

กับหกจานที่เห็นเมื่อครู่ มีจานหนึ่งเป็นปลานึ่ง จานหนึ่งเป็นซี่โครงหมูเปรี้ยวหวาน

มาตรว่าเพียงมองปราดเดียว แต่โป้วอั้งเสาะจำได้แม่นยำ เพราะมีปฏิกิริยาต่ออาหารที่ใส่น้ำส้มสายชูรวดเร็วเป็นพิเศษ

แต่อาหารทั้งหกจานของโต๊ะนี้ล้วนเป็นอาหารเจ ข้าวสุกเต็มหม้อกลับกลายเป็นข้าวต้มทั้งหม้อ

ปลานึ่งต้องไม่กลับกลายเป็นผักกาดขาวไปได้ ข้าวสุกก็ต้องไม่อาจพลันเป็นข้าวต้มเด็ดขาด

ในที่สุดโป้วอั้งเสาะก็พบเห็น นี่มิใช่เป็นห้องที่ตนเพิ่งเดินออกไปเมื่อครู่

ทุกห้องของสถานที่นี้มิเพียงประตูหน้าต่างเป็นเช่นเดียวกัน ภาชนะเครื่องใช้ที่ตบแต่งก็เป็นเช่นเดียวกันไม่ผิดเพี้ยน

กระทั่งโป้วอั้งเสาะเองยังแยกแยะไม่ชัดเจน มันจำเดิมอยู่ในห้องนี้? หรืออยู่

ห้องเมื่อครู่?

ผ้าห่มที่นอนบนเตียงยุ่งอย่างยิ่ง แสดงว่ามีคนนอนมาแล้ว ผู้นอนบนเตียงนี้เมื่อครู่ เป็นมันหรือเป็นผู้อื่น?

หากมิใช่มัน อย่างนั้นเป็นผู้ใด?

สถานที่ลึกลับและพิสดารนี้ มีผู้คนเยี่ยงไรอยู่อาศัยกัน?

หลังห้องใหญ่นี้ยังมีห้องเล็ก

ในนั้นมีเสียงน้ำแว่วออกมา

โป้วอั้งเสาะอดมิได้ต้องคิดเข้าไปดู

ประตูเพียงปิดแง้มไว้ โป้วอั้งเสาะเพียงเห็นแวบเดียว โลหิตทั้งร่างแทบจะพุ่งขึ้นสู่ศีรษะจนหมดสิ้น

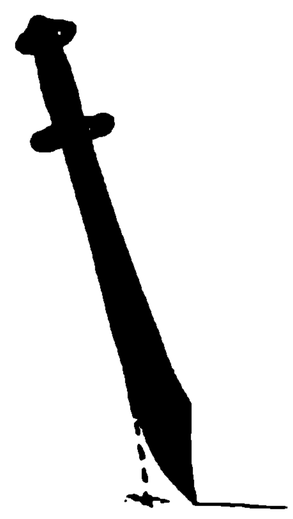

ผู้เฒ่าที่ลึกลับ

ห้องเล็กหลังห้องนอนที่สวยงาม เป็นห้องอาบน้ำที่ตบแต่งไว้สวยงามยิ่ง ในสระมีควันร้อนลอยกรุ่น รอบข้างเป็นลูกกรงหยกสลักลวดลาย บนลูกก พาดเสื้อยาวสีขาวสะอาดอยู่ตัวหนึ่ง

มีคนผู้หนึ่งยืนหันหลังให้อยู่ในสระน้ำ ผิวกายที่ขาวผุดผ่องเป็นประกา ต่วนเนื้อดี เอวคอดกิ่ว ตะโพกผายกว้าง เท้าทั้งสองข้างแข็งแรงเรียวยาว ดูไปคล้ สลักขึ้นจากแท่งหยก

โป้วอั้งเสาะไม่เห็นหน้าของนาง เพียงเห็นผมของนางถูกโกนเกลี้ยงเกลา รอยธูปตอนรับศีลอีกด้วย

โฉมสะคราญที่สรงสนานนางนี้ ถึงกับเป็นนางชี!

โป้วอั้งเสาะมิใช่ไม่เคยเห็นสตรี และมิใช่ไม่เคยเห็นสตรีที่เปลือยเปล่า

แต่นางชีเปลือยเปล่านี้ กลับผิดกันโดยสิ้นเชิง

ความงามในสรีระร่างของชีนางนี้ มาตรว่าคุกคามจนโป้วอั้งเสาะตาลายใจเต้น แต่โป้วอั้งเสาะก็ต้องไม่กล้าเหลือบมองครั้งที่สองเด็ดขาด

โป้วอั้งเสาะพลันโถมออกไป จนอีกเนิ่นนานให้หลัง หัวใจที่เต้นถี่เร็วจึง สงบลงได้บ้าง

ในใจพลันบังเกิดความคิดที่ประหลาดพิสดาร

นางชีนี้ใช่เม่งง้วยซิมหรือไม่?

นี่มิใช่ไม่อาจเป็นไปได้!

หลังจากถูกทรมานมามากหลายแล้ว เม่งง้วยซิมอาจจะปลงผมสู่ร่มกาสาวพัสตร์ แต่โป้วอั้งเสาะไม่มีความกล้าพอจะกลับไปสืบเสาะยืนยันอีกแล้ว

ขณะเวลานั้น ได้พบประตูอีกบานหนึ่งสลักลวดลายเช่นเดียวกัน คล้ายตั้งปิดแง้มอยู่เช่นกัน

หลังประตูนี้มิใช่ห้องที่มันอยู่หรือไม่? มันไม่มีปัญญาแน่แก่ใจแล้ว!

ที่อยู่ในห้องนี้ ไม่แน่ว่าเป็นเม่งง้วยซิม และไม่แน่จะเป็นเต๊าะฮูหยินที่มีจิตใจราวอสรพิษนางนั้น

ในเมื่อมาแล้ว โป้วอั้งเสาะย่อมต้องเข้าไปดู

โป้วอั้งเสาะเคาะประตูก่อน ไม่มีเสียงขาน จึงผลักประตูเบา ๆ เป็นช่อง ในห้องก็มีโต๊ะอาหารตัวหนึ่ง

ตอนนี้เป็นเวลาอาหารค่ำ มิว่าบุคคลเช่นไรต่างต้องรับทานอาหารอยู่

กลิ่นเปรี้ยว ๆ หวาน ๆ ลอยมาจากช่องประตู ในกับหกจานของโต๊ะ มีปลานึ่งจานหนึ่ง ซี่โครงหมูเปรี้ยวหวานจานหนึ่งจริง ๆ

วกวนมามิทราบกี่รอบแล้ว โป้วอั้งเสาะจึงได้กลับมาถึงสถานที่ซึ่งออกไปเมื่อครู่อีกครา

โป้วอั้งเสาะกลับรู้สึกโล่งอก ขณะจะผลักประตูเข้าไป พลันได้ยินเสียงโครมสนั่น ประตูถึงกับถูกผลักจากด้านในมาปิดลง

เสียงกระด้างเย็นชาของสตรีนางหนึ่งแว่วออกมาจากในประตู

"เป็นผู้ใดยืนลับ ๆ ล่อ ๆ ดั่งปิศาจ รีบไป"

โป้วอั้งเสาะต้องหัวใจเต้นถี่เร็วอีกครา จำได้แน่ชัด นั่นเป็นเสียงของเม่งง้วยซิม อดมิได้ต้องถามไป

"เม่งง้วยซิม ท่านหรือ?"

จนครู่ใหญ่ โป้วอั้งเสาะจึงบอกนามตัวเองไป เข้าใจว่าเม่งง้วยซิมต้องเปิดประตูรับแน่

ไหนเลยจะคาด นางกลับส่งเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าไม่รู้จักท่าน ท่านรีบไป"

ใช่ว่านางมีความคับแค้นที่จำเป็น? ใช่ว่านางถูกควบคุมบังคับไว้อีก ไม่กล้ามาแสดงความรู้จักกับมัน?!

โป้วอั้งเสาะพลันใช้กำลังกระแทกประตู

ประตูไม้ที่สลักลวดลาย ย่อมต้องบอบบางกว่าประตูไม้ราบเรียบธรรมดามากหลาย พอกระแทกก็เปิดออกทันที

โป้วอั้งเสาะโถมเข้าไป คนผู้หนึ่งกำลังจับตาเย็นชาจ้องมองมาจากหน้าเตียงจริง ๆ แต่มิใช่เม่งง้วยซิม เป็นเต๊าะฮูหยิน!

นางก็คล้ายดั่งเพิ่งขึ้นจากสระน้ำมา ร่างที่เปลือยเปล่าถูกห่อหุ้มอยู่ในผ้าแพรนุ่มนิ่มผืนเดียว

ในแพรที่ร่ำไรกลับยิ่งเน้นให้เห็นรูปกายที่สวยสะคราญของนางที่มีเสน่ห์รุนแรงกว่าเดิม

โป้วอั้งเสาะตะลึงลานไปแล้ว เต๊าะฮูหยินส่งเสียงเย็นชา

"ท่านไม่บังควรบุกรุกเข้ามาเยี่ยงนี้ ท่านสมควรทราบ ข้าพเจ้าตอนนี้ยังเป็นภรรยาของผู้อื่น"

เสียงของนางฟังแล้วนับว่าคล้ายเสียงของเม่งง้วยซิมอยู่บ้างจริง ๆ

โป้วอั้งเสาะเขม้นมองนางแน่วนิ่ง คล้ายดั่งจะต้องการค้นหาความลับใดจากใบหน้าของนางออกมา

เต๊าะฮูหยินกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าได้ส่งเต๊าะเง็กเจ็งไปแล้ว ท่านไฉนยังมาหาข้าพเจ้าอีก?"

โป้วอั้งเสาะเน้นเสียงช้า ๆ

"เนื่องเพราะท่านคือคนที่ข้าพเจ้าต้องการหา ท่านคือเม่งง้วยซิม!!"

ในห้องไม่มีเสียงอื่นใด ใบหน้าเต๊าะฮูหยินยิ่งไม่มีความรู้สึกใด ๆ ดุจกับสวมหน้ากากไว้ก็ปาน อาจบางทีนี่จึงเป็นโฉมหน้าที่แท้จริงของนาง หรืออาจบางทียังมิใช่?

แต่ประการเหล่านี้กลับไม่สำคัญแล้ว เนื่องเพราะโป้วอั้งเสาะตอนนี้ได้เข้าใจมิว่านางจะมีรูปลักษณะเยี่ยงไรต่างไม่สำคัญ ขอเพียงทราบว่านางคือเม่งง้วยซิมประการนี้จึงเป็นเรื่องสำคัญที่สุด!

นางยืนแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหวในที่นั้น มิทราบผ่านเวลาอีกเนิ่นนานปานใด ในที่สุดนางถอนใจยาวกล่าว

"ท่านผิดแล้ว"

โป้วอั้งเสาะร้องอ้อ เต๊าะฮูหยินกล่าวต่อด้วยเสียงราบเรียบ

"ความจริงในโลก ไม่มีสตรีเช่นเม่งง้วยซิมอยู่เลย เม่งง้วยซิม (จันทร์เพ็ญ) ความจริงไม่มีหัวใจเลย"

โป้วอั้งเสาะยอมรับ จันทร์เพ็ญที่มีหัวใจ เฉกเช่นกับกุหลาบไร้หนาม มีแต่

ปรากฏในเทพนิยายที่เล่าขานกันเท่านั้น!

เต๊าะฮูหยินกล่าวต่อ

"อาจบางทีก่อนนี้ท่านเคยเห็นเม่งง้วยซิมในสถานที่ใดมาก่อนจริง แต่คนผู้นั้นก็คล้ายดั่งซุยล้งของท่านเมื่อกาลก่อน มิได้มีอยู่ในโลกนี้แล้ว!"

รักเก่าที่ยากจะลืม บาดแผลที่เจ็บปวดชั่วนิจนิรันดร์ อาจบางทีเพราะนางทราบโป้วอั้งเสาะไม่กล้าไปเผชิญกับใบหน้าเยี่ยงนั้นตลอดกาลนาน ดังนั้นนางจึงได้แต่งกายเยี่ยงนั้น ให้โป้วอั้งเสาะไม่มีวันสังเกตการปลอมแปลงโฉมของนางได้ตลอดกาล

เมื่อถึงสถานที่มีแสงอาทิตย์ นางกระทั่งยังสวมหน้ากากพระสังขจายที่แย้มยิ้มอยู่เสมอ

จากนั้นนางพลันหายสาบสูญ เม่งง้วยซิมพลอยสาบสูญไปด้วยตลอดกาลดุจดั่งมิเคยมีมาก่อนเลยก็ปาน

โป้วอั้งเสาะโพล่งไป

"เสียดายที่ท่านยังกระทำเรื่องผิดอยู่อีกรายหนึ่ง"

เต๊าะฮูหยินร้องอ้อบ้าง โป้วอั้งเสาะจึงกล่าว

"ท่านไม่สมควรฆ่าเต๊าะเง็กเจ็ง"

...คนที่ไม่มีรัก ไฉนมีริษยา? คนที่พบกันเพียงครึ่งวัน ไฉนมีรักได้?

ใบหน้าซีดขาวของโป้วอั้งเสาะมีประกายสีแดงที่พิสดารเกิดขึ้นอีกครา เน้นเสียงต่อ

"ท่านฆ่านาง เนื่องเพราะท่านแค้นข้าพเจ้า!"

เค้าที่สูงสง่าบนใบหน้านางปลาสนาการไปแล้ว ดวงตาพลันมีประกายอาฆาตแค้นจนแวววาว

...คนที่ไม่มีรัก ไฉนมีแค้นได้?

'เม่งง้วยซิมยอมตายเพื่อท่าน แต่ท่านกลับมิเคยเอ่ยถึงนางเลยสักครึ่งคำ เต๊าะเง็กเจ็งที่ทำร้ายท่านปานนั้น ท่านกลับคิดถึงนางอยู่ตลอดเวลา!'

วาจาเหล่านี้นางมิได้กล่าว และไม่จำเป็นต้องกล่าว

นางส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นอีก

"ใช่! ข้าพเจ้าแค้นท่าน ดังนั้นข้าพเจ้าหวังให้ท่านตาย"

นางหันขวับ โถมเข้าไปในห้องเล็กด้านหลัง เสียงโครมดังตามติดมา คล้ายกระโดดลงไปในสระอาบน้ำอีกครา

แต่รอจนเมื่อโป้วอั้งเสาะเข้าไปดู ในสระน้ำไม่มีคนแล้ว ในห้องน้อยก็ไม่มีคน

เสียงชักกระบี่ที่เร่งเร้าถี่เร็วยังดังอยู่ คล้ายดั่งอยู่ที่นอกหน้าต่างนี้เอง แต่เมื่อ

เลิกม่านผลักหน้าต่างออกไป ด้านนอกกลับเป็นผนังศิลา มีช่องระบายอากาศหลายช่องเท่านั้น

มองจากช่องเล็ก ๆ ออกไป ด้านนอกเป็นความมืดมิด และมิทราบเป็นสถานที่ใด?

นางไปได้อย่างไรกัน?

แสดงแน่ชัด ในห้องน้อยนี้ต้องมีทางลับ แต่โป้วอั้งเสาะคร้านจะไปเสาะหาอีกแล้ว

โป้วอั้งเสาะได้พบคนที่ต้องการหาแล้ว และก็ทราบสาเหตุที่นางไฉนต้องฆ่าเต๊าะเง็กเจ็งตัวปลอมแล้ว

บัดนี้ เรื่องเดียวที่โป้วอั้งเสาะกระทำได้...คือรอคอย

รอคอยการต่อสู้ที่จะเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้!

รอในที่นี้แม้เป็นเช่นกัน แต่โป้วอั้งเสาะไม่ปรารถนาอยู่ที่นี้อีก ผลักประตูเดินออกไป เสียงชักกระบี่ดังยิ่งใกล้กว่าเดิม

...ไฉนต้องรอถึงวันพรุ่งนี้?

...ในเมื่อจะเร็วจะช้าก็ต้องคลี่คลาย คลี่คลายเร็วไยมิใช่ยิ่งประเสริฐ?

โป้วอั้งเสาะทราบ ตนต้องไม่มีปัญญาสะกดใจพักผ่อนโดยสงบได้ เต๊าะฮูหยินก็ต้องไม่ยอมปล่อยตนเด็ดขาด

นางจะต้องคิดหาวิธีนานามาก่อกวนให้จิตใจตนรุ่มร้อนกระวนกระวาย ให้ตนฟุ้งซ่านไม่อาจสงบได้

มาตรว่าโป้วอั้งเสาะมิได้ทรยศต่อนาง มาตรว่าเป็นนางต้องการสาบสูญร่องรอยเอง มาตรว่าในระหว่างทั้งสองไม่ได้มีการตกลงใดอยู่ก่อน

แต่นางต้องไม่ยอมคิดถึงความเหล่านี้แน่

หากอิสตรีจะไปแค้นบุรุษเมื่อใด นางพร้อมจะหาเหตุผลมาเป็นร้อย ๆ พัน ๆ ได้

ในเรื่องเช่นนี้ มาตรว่ามีมากมายหลายประการที่ไม่มีปัญญาจะคลี่คลายอธิบาย แต่โป้วอั้งเสาะไม่ต้องการครุ่นคิดอีกแล้ว

ขอเพียงสามารถพิชิตกงจื้ออู้ ปัญหาคลางแคลงใจทั้งหลายต่างได้คำตอบมาทันที ตอนนี้ไยต้องไปคิดให้มากความ?

หากพ่ายแพ้ในฝีมือกงจื้ออู้ เรื่องเหล่านี้ยิ่งไม่มีความสำคัญแล้ว มิว่ากับปัญหาใด ๆ ความตายล้วนเป็นคำตอบที่ประเสริฐสุด!

ขณะเวลานั้นเอง โป้วอั้งเสาะพบประตูอีกบานหนึ่ง เสียงชักกระบี่ดังจาก

หลังประตูนี้เอง

ครั้งนี้โป้วอั้งเสาะมีความมั่นใจ เสียงชักกระบี่ดังมาจากในห้องนี้แน่นอน

เมื่อโป้วอั้งเสาะยื่นมือผลัก พอสัมผัสก็รู้ทันที ประตูสลักลวดลายสวยงามนี้ถึงกับเป็นประตูหลอมจากเหล็ก!

ประตูลงกลอนจากภายใน โป้วอั้งเสาะผลักไม่ออก กระแทกไม่เปิด เคาะประตูก็ไม่มีเสียงขาน

ขณะที่เตรียมจะทอดทิ้ง พลันเห็นห่วงทองเหลืองที่บานประตูมีประกายแวววาวเป็นพิเศษ แสดงว่าผ่านการลูบคลำจับต้องมาบ่อยครั้งอย่างแน่ชัด

ห่วงทองเหลืองมิใช่ของสงวนอิสตรี และมิใช่เป็นของเล่น

หากไม่มีสาเหตุพิเศษ มิว่าผู้ใดต้องไม่มาลูบคลำห่วงทองเหลืองนี้แน่นอน

โป้วอั้งเสาะหาพบสาเหตุได้ในทันที

โป้วอั้งเสาะบิดห่วงทองเหลืองไปซ้าย ๆ ขวา ๆ ทดลองถึงสิบกว่าครั้งจึงหาคำตอบที่ถูกต้องมาได้

ประตูเหล็กเปิดออกทันที!

เสียงชักกระบี่ก็หยุดลงทันที!

เมื่อโป้วอั้งเสาะเข้าไปในห้อง มิได้เห็นคนที่ชักกระบี่ แต่ได้เห็นขุมทรัพย์มหาศาลที่ไม่เคยพบพานมาเลยในชีวิต!

ไข่มุก ก้อนหยก เพชรลูก ทับทิม บุษราคัม ยังมีอัญมณีต่าง ๆ ที่ไม่รู้จักชื่อกองไว้แทบเต็มห้อง

ห้องนี้กว้างใหญ่กว่าห้องที่ผู้คนเคยคาดหมายไว้อีกมากมายหลายเท่านัก

อัญมณีที่มีค่ามหาศาลควรเมือง ในสายตาเจ้าของมัน มิใช่เป็นอัญมณีที่ทรงคุณค่าเลย ดังนั้นในห้องจึงไม่มีหีบแม้สักใบ ถูกกองทิ้งไว้ดุจกับเป็นขยะที่มีประกายกระจัดกระจายอยู่ทุกที่ทางจนยุ่งเหยิง

แต่ที่มุมห้องมีหีบเหล็กใบหนึ่ง บนหีบมีกุญแจใหญ่มหึมา ในหีบซ่อนของใดกัน? หรือยังจะทรงคุณค่ากว่าอัญมณีเหล่านี้?

จะเปิดหีบเหล็ก จำเป็นต้องไขกุญแจดอกใหญ่ก่อน จะไขกุญแจ ต้องมีลูกกุญแจ

แต่ในโลกนี้มีคนประเภทหนึ่ง ไม่ต้องใช้ลูกกุญแจก็ไขกุญแจออกได้

คนประเภทนี้แม้มีไม่น้อย แต่ก็ไม่มาก

อย่าว่าแต่ กุญแจดอกนี้ยังสร้างไว้ด้วยความประณีตแข็งแรง ช่างที่สร้างมันเคยอวดโอ่ ผู้ไม่ใช้ลูกกุญแจก็สามารถเปิดออก ทั้งแผ่นฟ้าแผ่นดินต้องมีไม่เกินสามคน

เด็ดขาด

เนื่องเพราะท่านเพียงทราบ ในแผ่นดินยุคนี้มีขโมยเทพยดาฝีมือเลอเลิศอยู่เพียงสามคน แต่ไม่ทราบในโลกยังมีคนที่สี่

โป้วอั้งเสาะก็คือคนที่สี่!

โป้วอั้งเสาะเปิดกุญแจดอกนั้นออกอย่างง่ายดาย ในหีบเพียงมีกระบี่เล่มหนึ่ง บัญชีบาง ๆ อีกเล่มหนึ่ง

กระบี่เป็นสีแดงฉานปานโลหิต!

แก้วตาโป้วอั้งเสาะหดเล็กทันที ย่อมจำได้ นี่คือกระบี่กุหลาบของอี้น้ำปวย!

'กระบี่อยู่คนอยู่ กระบี่หายคนตาย'

กระบี่อี้น้ำปวยอยู่ที่นี้ ตัวของอี้น้ำปวยเล่า?

บัญชีเก่าจนคร่ำคร่า แสดงว่ามันถูกพลิกดู บัญชีที่เก่าขาดคร่ำคร่า ไฉนจึงมีคุณค่าต้องทะนุถนอมเพียงนี้? แต่พอโป้วอั้งเสาะเปิดหน้าแรกก็ได้พบคำตอบทันที

บัญชีหน้าแรกเขียนไว้

"เฮ้งฮวง ประมุขใหญ่ของสำนักคุ้มกันภัยเซ่งไตเปียเก๊ก แรมสามค่ำเดือนสองเข้าพบผิดเวลา เงินที่น้อมกำนัลน้อยไป กงจื้อไม่พอใจ

แรมสี่ค่ำเดือนสอง เฮ้งฮวงตายในเท้าม้า

น่ำเก็งเง้า กงจื้อของตระกูลน่ำเก็งรุ่นที่สอง แรมสี่ค่ำเดือนสองเข้าพบ มีมารยาทสามหาว วาจาก้าวร้าว

คืนวันสี่ค่ำเดือนสอง น่ำเก็งเง้าเมาสุราแล้วเป็นโรคปัจจุบันตายไป

แพ้กุ่ย ทายาทของตระกูลโง้วโฮ้งต้วนมึ้งตอ แรมหกค่ำเดือนสองขอพบสะสางเรื่องราวไม่แข็งขัน แพร่งพรายความลับไป

แรมเจ็ดค่ำเดือนสอง แพ้กุ่ยเชือดคอตาย"

เพียงเห็นไม่กี่แถวนี้ มือโป้วอั้งเสาะต้องเย็นเฉียบแล้ว

อยู่ต่อหน้ากงจื้ออู้ มิว่าท่านละเมิดความผิดเยี่ยงไร ผลยังคงเป็นเช่นเดียวกัน ตาย!

มีแต่ตาย จึงสามารถคลี่คลายเรื่องรายนั้น!

กงจื้ออู้ต้องไม่ยินยอมให้โอกาสผู้ใดได้ละเมิดความผิดเป็นครั้งที่สอง ยิ่งไม่ยินยอมให้คนได้แก้มือ!

เอกลักษณ์ที่บัญชีเล่มนี้แสดงออก คืออำนาจของมัน อำนาจที่เข่นฆ่าสังหาร ควบคุมบงการทุกสรรพสิ่ง

อำนาจเยี่ยงนี้ย่อมสร้างความหวั่นไหวให้แก่ผู้คน เหนือกว่าอัญมณีอีกมากมายหลายเท่านัก

'...ขอเพียงท่านสามารถเอาชัย ทุกประการเป็นของท่าน รวมทั้งสมบัติเกียรติยศ และอำนาจ'

วีรบุรุษยิ่งใหญ่แต่โบราณกาลจวบปัจจุบัน ผ่านการต่อสู้ที่ลำบากยากเข็ญเป็นร้อย ๆ ครั้ง ยินยอมถมทับกระดูกไว้ในป่าเขา หลั่งโลหิตเป็นสายธาร เพราะกระไรกันแน่?

ความเย้ายวนเยี่ยงนี้ มีผู้ใดสามารถขัดขืนปฏิเสธ?

โป้วอั้งเสาะระบายลมจากปากยาว ๆ เงยหน้าขึ้น พลันเห็นดวงตาคู่หนึ่งกำลังมองออกมาจากในหีบเหล็ก!

ความจริงในหีบเหล็กมีเพียงบัญชีเล่มหนึ่ง กระบี่เล่มหนึ่งเท่านั้น ตอนนี้ถึงกับพลันปรากฏดวงตาที่มีประกายคมกล้ากว่ากระบี่ขึ้นอีกคู่หนึ่ง!

หีบเหล็กสี่เหลี่ยมผืนผ้ายาวสี่เซียะ ถึงกับกลายเป็นทั้งดำทั้งลึก ลึกจนมองไม่เห็นก้น

ดวงตาคู่นี้กำลังจ้องมองออกมาจากในความมืดและลึกนั้น!

โป้วอั้งเสาะต้องถอยหลังไปสองก้าวโดยไม่รู้ตัว ฝ่ามือมีเหงื่อซึมเย็นยะเยียบซึมออกมาแล้ว

โป้วอั้งเสาะย่อมทราบทันที อีกด้านหนึ่งของหีบเหล็กใบนี้เป็นประตู นอกประตูมีคนผู้หนึ่ง

ตอนนี้ประตูบานนั้นเปิดออกแล้ว คนผู้นั้นกำลังเดินออกมา

แต่การพลันได้เห็นดวงตาคู่นี้ปรากฏขึ้นในความมืดมิด โป้วอั้งเสาะยังยากยิ่งจะไม่ตระหนกได้

จากนั้นจึงเห็นใบหน้าผู้ออกมา

เป็นใบหน้าที่มีรอยย่นซับซ้อน ผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลง เป็นชายชราที่ผ่านกาลเวลามายาวนาน

แต่ดวงตาคู่นั้นกลับยิ่งเยาว์วัย เปี่ยมไปด้วยภูมิปัญญา และกระปรี้กระเปร่าคึกคัก!

ชายชราแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านเป็นคนมีนัยน์ตาราตรี (เห็นในที่มืด) ท่านต้องดูออกว่าข้าพเจ้าเป็นชายชรา"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะ ชายชรากล่าวต่อ

"นี่เป็นครั้งแรกที่ท่านเห็นข้าพเจ้า และเป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้าได้เห็นท่านกับตาตนเอง"

รอยยิ้มของท่านลี้ลับและพิสดารอย่างยิ่ง กล่าวช้า ๆ สืบไป

"ข้าพเจ้าเพียงหวัง นี่มิใช่เป็นครั้งสุดท้าย"

"ท่านก็หวังให้ข้าพเจ้าพิชิตกงจื้ออู้พ่ายแพ้?"

"ข้าพเจ้าอย่างน้อยไม่ต้องการให้ท่านตาย"

"ข้าพเจ้ามีชีวิต มีคุณประโยชน์ใดต่อท่าน?"

"ไม่มีคุณประโยชน์ ข้าพเจ้าเพียงหวัง การต่อสู้ครั้งนี้สามารถดำเนินโดยยุติธรรมจริง ๆ"

โป้วอั้งเสาะร้องอ้อ ชายชรากล่าวต่อ

"มีแต่ผู้เข้มแข็งที่แท้จริงจึงได้ชัย การต่อสู้เยี่ยงนี้จึงนับว่ายุติธรรมได้"

รอยยิ้มของท่านสูญสลาย ใบหน้าที่เหี่ยวย่นด้วยความชราพลันกลับกลายเป็นเคร่งขรึมมีอำนาจ มีแต่ผู้ที่กุมอำนาจไว้จนเคยชินเท่านั้นจึงจะมีสีหน้าเช่นนี้ได้!

ชายชรากล่าวช้า ๆ สืบไป

"ผู้เข้มแข็งครอบครองทุกสรรพสิ่ง นี่ความจริงเป็นเรื่องถูกต้องตามทำนองคลองธรรมของฟ้าดิน และก็มีแต่ผู้เข้มแข็งแท้จริงจึงคู่ควรได้ทุกสรรพสิ่งมา"

โป้วอั้งเสาะมองความเปลี่ยนแปลงของฝ่ายตรงข้ามด้วยความตระหนก อดมิได้ต้องถาม

"ท่านเข้าใจข้าพเจ้าเข้มแข็งกว่ามัน?"

"อย่างน้อย ท่านเป็นคนเดียวที่มีโอกาสพิชิตมันพ่ายแพ้ แต่ท่านตอนนี้ตื่นเต้นเกินไป อ่อนล้าเกินไป"

โป้วอั้งเสาะยอมรับ ความจริงต้องการจะให้ตัวเองรักษาความหนักแน่นเยือกเย็นไว้แต่ไม่มีปัญญากระทำได้

ชายชรากล่าวต่อไป

"ตอนนี้ท่านห่างจากเวลาต่อสู้อีกแปดชั่วยาม หากท่านไม่สามารถให้ตัวท่านผ่อนคลายโดยสิ้นเชิง เวลานี้ของวันพรุ่ง ซากศพท่านจะต้องเย็นแข็งไปแล้ว"

มิรอให้โป้วอั้งเสาะเอ่ยปาก รีบกล่าวสืบไป

"เดินออกจากที่นี้ เลี้ยวขวาสามครั้ง ในห้องทางซ้ายมือมีสตรีนางหนึ่งกำลังนอนรอท่านอยู่บนเตียง"

"ผู้ใด?"

"ท่านไม่ต้องถามนางเป็นผู้ใด และไม่จำเป็นต้องทราบ นางเพราะเหตุใดจึงรอคอยท่าน"

เสียงของชายชรากลับกลายเป็นแหลมเล็กและโหดเหี้ยม เมื่อกล่าวต่อ

"บุรุษเช่นดั่งท่าน ความจริงควรจะถืออิสตรีทั้งแผ่นดินเป็นเครื่องมือ!"

"เครื่องมือ?"

"นางก็เป็นเครื่องมือเพียงชนิดเดียวที่สามารถให้ท่านผ่อนคลายความเคร่งเครียดได้"

โป้วอั้งเสาะนิ่งอึ้ง ชายชรากล่าวต่อ

"หากท่านไม่ปรารถนากระทำดั่งนี้ ออกจากประตูแล้วเลี้ยวซ้ายสามครั้ง ก็จะพบห้องอีกห้องหนึ่ง"

"ในห้องนั้นมีกระไร?"

"โลง!"

โป้วอั้งเสาะกำด้ามดาบแน่น สวนคำไป

"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่? ถือดีอย่างไรมาออกคำสั่งต่อข้าพเจ้า?"

ชายชราแย้มยิ้มอีกแล้ว ยังคงแย้มยิ้มด้วยสีหน้าลึกลับและพิสดารอย่างยิ่ง

ขณะเดียวกับที่รอยยิ้มปรากฏ ใบหน้าของชายชราก็เลือนหายไปในความมืดดุจกับมิเคยปรากฏมาเลยก็ปาน

โป้วอั้งเสาะเดินฝ่ากองอัญมณี ออกจากประตูไปโดยไม่เหลียวหลังเลย

ในสายตาของโป้วอั้งเสาะ อัญมณีที่มีค่ามหาศาลควรเมือง เป็นเพียงสวะมีประกายกองหนึ่งเท่านั้น

ออกจากประตูแล้วเลี้ยวซ้ายไปทันที เมื่อเลี้ยวซ้ายสามครั้ง เห็นประตูบานหนึ่งจริง ๆ

ในห้องที่ว่างเปล่า ตั้งโลงอยู่โลงหนึ่งเท่านั้น

โลงไม้น่าบั๊กที่ดีเยี่ยม ความใหญ่เล็กกว้างยาวของมัน คล้ายดั่งวัดตัวโป้วอั้งเสาะไปสร้างก็ปาน

บนฝาโลงยังมีเสื้อกางเกงสีดำพาดไว้อีกชุดหนึ่ง ส่วนสัดมันย่อมต้องเหมาะกับร่างของโป้วอั้งเสาะเช่นกัน

เหล่านี้เป็นการเตรียมให้โป้วอั้งเสาะ แต่ละประการต่างได้ครุ่นคิดโดยรอบคอบอย่างยิ่ง

พวกมันความจริงมิใช่กระทำเรื่องเช่นนี้เป็นครั้งแรก!

โป้วอั้งเสาะกระทั่งยังคาดคิดได้ เมื่อตายไปแล้ว ในบัญชีเล่มนั้นจะต้องมี

อักษรเยี่ยงนี้

"โป้วอั้งเสาะเข้าพบในเดือน...วัน... ตื่นเต้นอ่อนล้า โง่เขลาโอหัง กงจื้อพอใจอย่างยิ่ง

เดือน...วัน... โป้วอั้งเสาะตายในกระบี่"

บัญชีนั้น โป้วอั้งเสาะย่อมไม่อาจได้เห็น แต่ผู้ที่มีโอกาสเห็น ต้องมีความอิ่มเอิบยินดีอย่างยิ่งแน่

โลงไม้เย็นเยียบกระด้าง รักสีดำที่ลง ใหม่เป็นประกายแวววาว

โป้วอั้งเสาะพลันหันกายโถมออกไป วกเข้าในห้องที่มีอัญมณีก่อน ภายในมีเสียงชักกระบี่ที่เร่งเร้าถี่เร็วดังอีกแล้ว

แต่โป้วอั้งเสาะกลับมิได้หยุดลง เลี้ยวขวาอีกสามครา ผลักประตูทางซ้ายมือออก

ในประตูมืดมิดไม่เห็นกระไรทั้งสิ้น แต่พอจะได้กลิ่นหอมจาง ๆ

โป้วอั้งเสาะเดินเข้าไป ปิดประตูไว้ ทราบว่าเตียงอยู่ที่ใด และก็ได้ยินเสียงหัวใจของตนเต้นอยู่ถี่เร็ว

บนเตียงใช่มีคนอยู่จริง ๆ?

เป็นคนเช่นไร?

โป้วอั้งเสาะไม่มีปัญญาที่จะใช้คนเป็น ๆ มาเป็นเครื่องมือ แต่โป้วอั้งเสาะก็ทราบวาจาของชายชราคือสัจวาจา

หากคนเราคิดจะให้ตัวเองผ่อนคลายจากความตื่นเต้น นี่นับเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพที่สุดจริง ๆ

ห้องเงียบอย่างยิ่ง ในที่สุดโป้วอั้งเสาะก็ได้ยินเสียงหายใจของอีกผู้หนึ่ง

ลมหายใจที่แผ่วเบาและสม่ำเสมอ คล้ายดั่งสายลมฤดูใบไม้ผลิที่ลูบไล้ยอดหญ้า

โป้วอั้งเสาะอดมิได้ต้องเลียบเคียงถาม

"ท่านเป็นผู้ใด? ไฉนต้องรอข้าพเจ้า?"

ไม่มีเสียงตอบ โป้วอั้งเสาะจำต้องเดินเข้าไป ที่นอนอบอุ่นและนุ่มนิ่ม โป้วอั้งเสาะเพียงยื่นมือก็สัมผัสถูกร่างที่ยิ่งอบอุ่นนุ่มนิ่ม เรียบลื่นดุจดั่งแพรพรรณ

นางเปลือยเปล่าทั้งร่างแล้ว!

ปลายนิ้วของโป้วอั้งเสาะสัมผัสถูกท้องน้อยที่เรียบลื่นของนาง ลมหายใจต้องเปลี่ยนเป็นกระชั้นถี่เร็วทันที ถามขึ้นอีก

"ท่านทราบข้าพเจ้าเป็นผู้ใด?"

ยังคงไม่มีเสียงตอบ แต่มีมือข้างหนึ่งกุมมือโป้วอั้งเสาะไว้

ชีวิตที่สะกดกลั้นกามราคะมายาวนาน ได้เสริมสร้างให้โป้วอั้งเสาะมีความรู้สึกไวและพลุ่งพล่านง่าย...อย่างไรก็ยังเป็นบุรุษอยู่ในวัยฉกรรจ์

ร่างโป้วอั้งเสาะมีการเปลี่ยนแปรเกิดขึ้น ลมหายใจที่ถี่เร็วกลายเป็นครวญครางโดยวาบหวามรัญจวน

โป้วอั้งเสาะพลันจมอยู่ในความอบอุ่นและหฤหรรษ์ที่ลึกไม่เห็นก้น

เช้าวันรุ่งขึ้น เมื่อโป้วอั้งเสาะตื่นมา รู้สึกมีพละกำลังคึกคักเข้มแข็งอย่างมิเคยมีมาก่อนจริง ๆ และยังกระปรี้กระเปร่าจนแจ่มใสอีกด้วย

มนุษย์นับเป็นสัตว์โลกที่แปลกอย่างยิ่ง บางครั้ง การสูญเสีย กลับพอจะบันดาลให้คนยิ่งสมบูรณ์ได้

ตอนโป้วอั้งเสาะจมดิ่งอยู่ในหล่มหฤหรรษ์ เคยสัมผัสถูกศีรษะสตรีนางนั้นรู้สึกว่านางโพกผ้าไว้ ความคิดพลันประหวัดไปถึงนางซีศีรษะล้านที่สรงสนานอยู่ในห้องน้อย แต่ตอนนั้นไม่มีอารมณ์ไปคิดเรื่องอื่นใดอีกแล้ว บนหมอนยังมีกลิ่นหอมเหลืออยู่ ความสุขสันต์หรรษาเท่าที่มี ต่างกลายเป็นความฝันที่ไม่อาจสืบสาวอีกแล้ว

ในห้องถึงกับมีแสงสว่าง บนโต๊ะตั้งอาหารไว้เรียบร้อย บนลูกกรงหยกริมสระในห้องเล็กด้านหลัง ยังพาดเสื้อยาวสีขาวสะอาดอยู่ตัวหนึ่ง

หรือสตรีนางนั้นจะใช่นางจริง ๆ...?

โป้วอั้งเสาะหักห้ามใจตัวเองไม่คิดสืบไป ลงแช่ในน้ำอุ่นร่วมครึ่งชั่วยาม จึงขึ้นมารับทานอาหารเช้า ได้พบเห็น มีพละกำลังที่คึกคักเข้มแข็ง สติปัญญาแจ่มใสปราดเปรียว จนเชื่อมั่นว่ามีกำลังเพียงพอต่อต้านกับทุกประการได้

ขณะเวลานั้น ประตูเปิดออก

เต๊าะฮูหยินยืนตระหง่านที่ปากประตู จับตาเย็นชาจ้องมองโป้วอั้งเสาะ ในดวงตาคู่งามมีความหมายเย้ยหยันจนเห็นชัด แค่นเสียงเย็นชา

"ท่านตระเตรียมพรักพร้อมแล้ว?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะ เต๊าะฮูหยินแค่นเสียง

"ประเสริฐมาก ตามข้าพเจ้ามา"

เสียงชักกระบี่เงียบหายไปแล้ว ในระเบียงยาววังเวงดั่งสุสานร้าง

เต๊าะฮูหยินเดินนำหน้าอยู่ เอวกิ่วอ่อนไหว ตะโพกส่ายไปมา นับเป็นท่าเดินที่มีเสน่ห์ยียวนชวนฟุ้งซ่านยิ่งนัก

แต่ในสายตาโป้วอั้งเสาะตอนนี้ นางเป็นเพียงสตรีธรรมดา เป็นสตรีที่ไม่มีกระไรผิดกว่าสตรีนางใดในแผ่นดินเลย

เนื่องเพราะโป้วอั้งเสาะได้เยือกเย็นโดยสิ้นเชิงแล้ว เยือกเย็นดุจดั่งคมดาบหนักแน่นดั่งหินผา!

โป้วอั้งเสาะจำต้องหนักแน่นเยือกเย็น

กงจื้ออู้กำลังรออยู่หลังบานประตูเบื้องหน้า ประตูบานนี้อาจจะเป็นประตูบานสุดท้ายที่ในชีวิตโป้วอั้งเสาะสามารถเดินเข้าไปก็ได้

เต๊าะฮูหยินหยุดลงแล้วหันมาจ้องมอง แย้มยิ้มกล่าว

"หากท่านคิดหนีในตอนนี้ ข้าพเจ้ายังพอจะชี้ทางออกให้ท่านสายหนึ่ง"

รอยยิ้มของนางสง่างาม กระแสเสียงนุ่มนวลไพเราะ

แต่โป้วอั้งเสาะผลักประตูเปิดออก เดินตรงเข้าไป ท่วงท่าการเดินยังคงเก้งก้างน่าหัวร่อ

แต่ในพิภพจบแดน ไม่มีเรื่องราวใดสามารถสั่งให้โป้วอั้งเสาะหยุดลงได้อีกแล้ว!

มือย่อมกำด้ามดาบไว้แนบแน่น!

มือที่ซีดขาว ดาบที่ดำสนิท!!

มือของกงจื้ออู้มิได้กำกระบี่ กระบี่อยู่บนแท่นศิลาข้างกาย

กระบี่สีแดงฉานปานโลหิต!

มันยืนเอนกายพิงแท่นศิลา สงบรอฟังโป้วอั้งเสาะเดินเข้ามาอย่างเยือกเย็น ใบหน้ายังคงสวมหน้ากากทองเหลืองที่น่าสะพรึงกลัวนั้น ดวงตาที่กระด้างอำมหิตน่าสะพรึงกลัวกว่าหน้ากากมันอีกมากหลายนัก

โป้วอั้งเสาะกลับคล้ายมิได้เห็น คล้ายไม่เห็นคนนี้ และไม่เห็นกระบี่เล่มนี้

โป้วอั้งเสาะได้ถึงระดับอยู่ในฌานสมาบัติแล้ว!

อย่างน้อยนี่เป็นความต้องการที่โป้วอั้งเสาะวิงวอนต่อตัวเอง...ไม่มีเป็นตาย ไม่มีแพ้ชนะ ไม่มีคน ไม่มีเรา!

นี่มิเพียงเป็นระดับสุดสูงสุดลึกของการดำรงชีวิตเท่านั้น ยังเป็นระดับสุดสูงสุดลึกของหลักวิชาบู๊อีกด้วย!

มีแต่จิตใจปลอดโปร่งแจ่มใสโดยสิ้นเชิง จึงสามารถใช้วิชาดาบที่เลอเลิศเหนือทุกสรรพสิ่งได้

ปรมาจารย์วิชาบู๊แต่โบราณจวบปัจจุบัน มีผู้ใดสามารถกระทำถึงระดับนี้?

คบไฟใหญ่ถูกจุดสว่างไสว

หน้ากากทองเหลืองของกงจื้ออู้ ดูในประกายแสงไฟคล้ายดั่งกลับกลายเป็นมีชีวิต สีหน้าก็คล้ายดั่งกำลังเปลี่ยนแปร แต่ดวงตามันยังคงกระด้างเย็นชา พลันถามขึ้น

"ท่านใช่ตกลงใจทอดทิ้ง?"

"ทอดทิ้งกระไร?"

"ทอดทิ้งสิทธิ์เลือกสักขีการต่อสู้"

โป้วอั้งเสาะครุ่นคิดจนอึ้ง อึกเนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าเพียงคิดจะหาคนผู้หนึ่ง"

"ผู้ใด?"

"ชายชราในหีบเหล็ก"

ดวงตากงจื้ออู้พลันมีประกายพิสดารขึ้นวูบหนึ่ง แต่กลับกลายเป็นกระด้างอำมหิตดั่งเดิม กล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าไม่ทราบท่านหมายถึงผู้ใด"

ความจริงมันย่อมทราบอยู่ แต่โป้วอั้งเสาะมิได้โต้เถียงเกี่ยงงอน สวนคำทันที

"อย่างนั้นข้าพเจ้าสละสิทธิ์!"

กงจื้ออู้คล้ายดั่งระบายลมจากปากเฮือกหนึ่ง กล่าวช้า ๆ

"เมื่อเช่นนี้ จำต้องให้หกคนที่ข้าพเจ้าหามาเป็นสักขีแล้ว"

"ประเสริฐมาก"

เต๊าะฮูหยินกล่าวบ้าง

"คนแรกคือข้าพเจ้า ท่านคัดค้านหรือไม่?"

โป้วอั้งเสาะสั่นศีรษะ กงจื้ออู้กล่าวบ้าง

"ท่านที่สองคือเถ้าแก่แซ่ตั้ง"

มีเสียงเรียกดัง ๆ ขึ้นที่นอกประตูทันที

"ขอเชิญเถ้าแก่แซ่ตั้ง"

ผู้ที่มีคุณสมบัติมาเป็นสักขีการต่อสู้ครานี้ ย่อมต้องมีศักดิ์ศรีอย่างสูง บุคคลมีศักดิ์ศรีระดับนี้มีอยู่ไม่มาก

แต่เถ้าแก่แซ่ตั้งผู้นั้น ดูแล้วกลับคล้ายเป็นคนธรรมดาที่สามัญยิ่ง ใบหน้าอ้วน ๆ อูม ๆ มาตรว่าจะมีรอยยิ้มที่นุ่มนวล แต่ยังคงไม่อาจอำพรางความหวาดหวั่นสยองขวัญไว้ได้

กงจื้ออู้กล่าว

"ท่านย่อมรู้จักเถ้าแก่แซ่ตั้งท่านนี้?"

โป้วอั้งเสาะร้องอ้อ กงจื้ออู้กล่าวต่อ

"เถ้าแก่แซ่ตั้งท่านนี้ก็รู้จักท่าน"

เถ้าแก่แซ่ตั้งรีบแย้มยิ้มประจบพลางกล่าว

"ข้าพเจ้ารู้จัก เมื่อหนึ่งปีก่อน พวกเราเคยพบกันในฮ่งฮ้วงจิ๊บ"

...เมืองร้างที่เปลี่ยววังเวง ป้ายเก่าคร่ำคร่าที่แกว่งไกวในสายลม

...สุราหมักนานปี

...ร้านเก่าของตระกูลตั้ง

โป้วอั้งเสาะย่อมจำคนผู้นี้ได้ แต่คล้ายดั่งไม่ได้เห็น ไม่ได้ยินเลย

กงจื้ออู้ก็มิแยแสสนใจ ถามเถ้าแก่แซ่ตั้ง

"พวกท่านคุ้นเคยกันอย่างยิ่ง?"

เถ้าแก่แซ่ตั้งตอบอย่างนอบน้อม

"ไม่อาจนับว่าคุ้นเคย เคยพบกันเพียงครั้งเดียว"

"พบเพียงครั้งเดียว ท่านก็จำได้?"

"เนื่องเพราะหลังจากท่านผู้มีเกียรตินี้ไปในร้านเล็ก ๆ ของข้าพเจ้าแล้ว ร้านเล็ก ๆ นั้นก็พินาศย่อยยับ ตัวเมืองฮ่งฮ้วงจิ๊บก็พินาศ ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..."

เถ้าแก่ร่างอ้วนคล้ายดั่งรู้สึกลำคอแห้งผาก ต้องไอถี่ ๆ ไม่หยุดยั้ง ไอจนเส้นเลือดขึ้นเขียวโปน และคล้ายดั่งมีน้ำตาหลั่งไหลอีกด้วย

โชคดีที่กงจื้ออู้โบกมือเชิญให้นั่งก่อน

เต๊าะฮูหยินรีบประคองมัน พลางกล่าวเสียงนุ่มนวล

"พวกเราไปนั่งในที่นั้น เหลือขุนเขาแมกไม้ไว้ ไม่ต้องกลัวไร้ฟืนไฟ เรื่องที่ผ่านพ้น ท่านไม่ต้องไปติดใจจำดอก"

เถ้าแก่แซ่ตั้งละล่ำละลัก

"ข้าพเจ้าไม่...ไม่...เป็น..."

พลันตะเบ็งเสียงร่ำไห้ดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นแทน!

ในการต่อสู้ของสุดยอดฝีมืออันดับเลิศแห่งยุค ผู้ที่มาเป็นสักขีกลับตะเบ็งเสียงร่ำไห้สนั่นหวั่นไหว นับเป็นเรื่องที่มิเคยเห็นมาก่อนเลยจริง ๆ

กงจื้ออู้ไม่มีความหวั่นไหวแม้สักน้อยนิด ส่งเสียงราบเรียบ

"เถ้าแก่แซ่ตั้งมิเพียงสัตย์ซื่อมีคุณธรรม ยังรอบรู้กว้างขวาง มาเป็นสักขีการต่อสู้นับว่าเหมาะสมอย่างไม่อาจแสวงหาอีกแล้ว"

โป้วอั้งเสาะรับคำ "ใช่" เบา ๆ

โป้วอั้งเสาะกล่าวอย่างเยือกเย็นยิ่งนัก คล้ายดั่งเป็นเรื่องที่สมเหตุผลก็ปาน

ดวงตากงจื้ออู้ไม่มีประกายความผิดหวัง ยังคงกล่าวต่อ

"ท่านที่สามคือประมุขหอชั่งเตียงเกาะ เง้ยป้อฮงเล่าซิงแซ (ท่านผู้เฒ่าเง้ยป้อฮง)"

มีเสียงคนร้องรับขึ้นที่ปากประตูทันที

จากนั้น ชายชราที่สวมอาภรณ์เป็นแพรพรรณเดินยืดอกเชิดหน้าเข้ามา มองโป้วอั้งเสาะ ดวงตาเต็มไปด้วยประกายอาฆาตแค้นจนอำมหิตแวววาว

มิว่าเป็นคนเช่นไร หากได้เห็นผู้ที่ฆ่าบุตรธิดาของตนมายืนอยู่เบื้องหน้า ยังสามารถทรุดกายนั่งโดยไม่ส่งเสียงกระไร นับเป็นเรื่องมิใช่ง่ายดายเลยจริง ๆ

เง้ยป้อฮงนั่งลงแล้ว นั่งอยู่ข้างกายเถ้าแก่แซ่ตั้งที่มีน้ำมูกน้ำตานองหน้า แต่ดวงตายังคงถลึงจ้องโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง

กงจื้ออู้กล่าว

"เง้ยเล่าซิงแซเป็นผู้อาวุโสของยุทธจักร มิเพียงรู้จักอัญมณี ยังรู้จักคนอีกด้วย"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"สามารถเชิญเง้ยเล่าซิงแซมาเป็นสักขีของเราสอง นับเป็นเกียรติของพวกเราจริง ๆ"

"ใช่"

"สักขีสามท่านที่ข้าพเจ้าเชิญมา ท่านต่างไม่คัดค้าน?"

โป้วอั้งเสาะสั่นศีรษะ กงจื้ออู้กล่าวต่อ

"ยอดฝีมือต่อสู้กัน เฉกเช่นตัวแทนประเทศเดินหมากรุก ผิดพลาดตาเดียวพ่ายแพ้ทั้งกระดาน ดังนั้นกระทั่งจิตใจยังไม่อาจถูกกระทบกระเทือนได้แม้สักน้อยนิด"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"พวกนั้นต่างมิได้กระทบกระเทือนต่อท่าน?"

"ไม่มี"

กงจื้ออู้จับตามองแน่วนิ่ง ในดวงตาถึงกับยังไม่มีประกายผิดหวังดั่งเคย

ใบหน้าโป้วอั้งเสาะไม่มีความรู้สึกแม้สักน้อยนิด

ทั้งสามคนนี้เป็นศัตรูของมันก็ดี เป็นคนรักของมันก็ดี เป็นร่าไห้ก็ดี เป็นหัวร่อก็ดี โป้วอั้งเสาะต่างไม่แยแสสนใจเลย

เนื่องเพราะโป้วอั้งเสาะมิได้เห็น มิได้ยินโดยสิ้นเชิงแล้ว!

การต่อสู้ครั้งนี้เป็นยุติธรรมก็ดี ไม่ยุติธรรมก็ดี โป้วอั้งเสาะมิแยแสสนใจเลย

เต๊าะฮูหยินจับตามองในระยะไกล เง้ยป้อฮงกับเถ้าแก่แซ่ตั้งก็จับตามองแน่วนิ่งเช่นกัน สีหน้าของแต่ละคนต่างพิกลอย่างยิ่ง มิทราบเป็นแตกตื่นสงสัย? หวาดหวั่นพรั่นใจ? หรือเลื่อมใสนับถือ?

แต่กงจื้ออู้ยังคงกล่าวต่อด้วยเสียงไม่ผิดปกติเลย

"ท่านที่สี่คือยู่อี้ไต้ซือแห่งสำนักเก้าฮั้ว"

มีเสียงถ่ายทอดต่อไปจากหน้าประตูทันที

เมื่อเห็นผู้ที่เดินช้า ๆ เข้ามา สีหน้าโป้วอั้งเสาะต้องแปรเปลี่ยน ดุจดั่งท่านบที่เข้มแข็งมั่นคงต่อทุกสรรพสิ่งพลันพังทลายลงไป!

ยู่อี้ไต้ซือครองจีวรสีขาวสะอาด เค้าเคร่งขรึมสำรวม ดวงตามีประกาย ดูแล้วต้องใช่บรรพชิตที่บำเพ็ญศีลภาวนาจนมีหลักธรรมลึกซึ้งอย่างแน่ชัด...ท่านคือนางชีที่มีฉายายู่อี้

ท่านดูแล้วคล้ายมีวัยกลางคน รูปกายสันทัด อากัปกิริยาอยู่ในความสำรวมอย่างยิ่ง ใบหน้าที่เคร่งขรึมไม่มีกระไรสะดุดตาผู้คนเป็นพิเศษ ยิ่งไม่มีที่ใดเพียงพอจะสะกิดใจผู้คนให้ตระหนก

มิว่าในสายตาของผู้ใด ท่านเป็นเพียงนางชีวัยกลางคนที่บำเพ็ญศีลภาวนา เคร่งในหลักธรรมและวินัยผู้ทรงศีลเท่านั้น มิได้มีที่ใดผิดแปลกกว่านางชีของสถาบันสงฆ์อื่น ๆ ที่มีเป็นจำนวนหมื่น ๆ พัน ๆ เลย

แต่ในสายตาโป้วอั้งเสาะกลับผิดกันโดยสิ้นเชิง!

เค้าหน้าของนางแม้เคร่งขรึมธรรมดา มือทั้งสองกลับเรียวงามผุดผ่อง นุ่มนิ่มปานไร้กระดูก

นิ้วเท้าที่ปรากฏอยู่นอกรองเท้าหญ้าถัก ขาวสะอาดและกลมกลึง สวยงามจนผู้คนต้องละลานตา

จีวรของนางกว้างใหญ่นุ่มเนียน ไม่มีละอองแปดเปื้อนแม้สักธุลี ปกปิดรูปกายของนาง จนส่วนมากรอดจากสายตา

ไม่มีผู้ใดวาดมโนภาพ ร่างกายภายในจีวรของนางชีวัยกลางคนที่ท่าเคร่งขรึมสำรวมจะเป็นอย่างไร?

แต่โป้วอั้งเสาะมิอาจไม่คิด!

...จีวรขาวสะอาดบนลูกกรงหยก ร่างเปลือยเปล่าที่สวยสะคราญในสระอาบน้ำ

...เสียงหอบหายใจและครวญครางในความมืด วงแขนกลมกลึงที่กอดรัดยังมีมือข้างที่จูงโป้วอั้งเสาะเข้าไปในความฝันอันดื่มด่ำซาบซึ้ง

โป้วอั้งเสาะถึงกับมิอาจไม่ยกนางชีที่มีเค้าเคร่งขรึมสง่าผู้นี้ ไปเปรียบเทียบกับสตรีที่เต็มไปด้วยความปรารถนาอันร้อนแรงของเมื่อค่ำคืนได้!

มาตรว่าโป้วอั้งเสาะพยายามบังคับตัวเองมิให้ไปคิด แต่พานมิอาจไม่คิดได้!

มาตรว่าโป้วอั้งเสาะตอนนี้จะไม่ไปได้ยินได้เห็น ไม่หวั่นไหวในเรื่องราวต่าง ๆ แต่นางชีวัยกลางคนที่เคร่งขรึมสำรวมนี้ กลับก่อกวนให้จิตใจโป้วอั้งเสาะปั่นป่วนวุ่นวายไปแล้ว

โป้วอั้งเสาะรู้สึก ริมฝีปากของมันแห้งผาก หัวใจเต้นถี่เร็วกว่าเดิม แทบไม่อาจสะกดกลั้นบังคับตัวเองไว้ได้แล้ว

ยู่อี้ไต้ซือเพียงเหลือบมองโป้วอั้งเสาะอย่างเฉื่อยชาแวบหนึ่ง ใบหน้าที่เคร่งขรึมสง่ายังคงไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด

โป้วอั้งเสาะแทบอดมิได้ต้องโถมเข้าไปฉีกจีวรของนางออก ดูว่านางมิใช่สตรีเมื่อค่ำคืนหรือไม่?

แต่โป้วอั้งเสาะจำต้องอดกลั้น บังคับตัวเองไว้ โป้วอั้งเสาะคล้ายได้ยินนางถาม

"ท่านผู้นี้ก็คือประสกโป้วอั้งเสาะที่มีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน?"

โป้วอั้งเสาะคล้ายได้ยินเสียงตนตอบไป

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าคือโป้วอั้งเสาะ"

เต๊าะฮูหยินมองดูทั้งสอง ดวงตามีประกายกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ขึ้นวูบหนึ่ง

...นางใช่ทราบเรื่องราวของพวกโป้วอั้งเสาะแล้ว?

เต๊าะฮูหยินพลันแย้มยิ้มกล่าว

"ไต้ซือบำเพ็ญศีลในเก้าฮั้ว นึกไม่ถึงจะรู้จักชื่ออันใหญ่ยิ่งของโป้วไต้เฮี้ยบ"

ยู่อี้ไต้ซือตอบ

"อาตมาแม้อยู่นอกโลกียวิสัย แต่กับเรื่องราวในยุทธจักร กลับมิได้แปลกหูนัก"

"ก่อนนี้ไต้ซือใช่เคยเห็นโป้วไต้เฮี้ยบ?"

ยู่อี้ไต้ซือครุ่นคิดแล้ว ถึงกับผงกศีรษะตอบ

"คล้ายดั่งเคยเห็นครั้งหนึ่ง แต่เป็นตอนวิกาลมืดเลือนราง มิได้เห็นชัดเจนนัก" เต๊าะฮูหยินแย้มยิ้มกล่าว

"ไต้ซือแม้มองโป้วไต้เฮี้ยบไม่ชัด แต่โป้วไต้เฮี้ยบต้องเห็นไต้ซือชัดเจนแน่"

ยู่อี้ไต้ซือร้องอ้อ เต๊าะฮูหยินยิ่งแย้มยิ้มจนลี้ลับกว่าเดิม พลางอธิบาย

"เนื่องเพราะโป้วไต้เฮี้ยบท่านนี้เป็นนัยน์ตาราตรี มองของในความมืดยังคงเห็นถนัดชัดเจนอยู่"

ใบหน้าของยู่อี้ไต้ซือคล้ายดั่งเปลี่ยนแปรไปอย่างพิกลยิ่ง

หัวใจโป้วอั้งเสาะก็วาบหวิว ดุจดั่งเหยียบพลาดร่วงหล่นในหุบเหวอันล้ำลึก

ในความมืดของเมื่อค่ำวาน โป้วอั้งเสาะมิได้เห็นนางชัดเจน เพียงแต่เห็นเรือนร่างและเค้าหน้านางอยู่ราง ๆ เท่านั้น

โป้วอั้งเสาะมิได้คิดถึงประการนี้มาเลย จนบัดนี้จึงพบเห็น สายตาของตนถูกทำลายไปในยามไม่รู้ตัวแล้ว!

นั่นต้องเป็นเรื่องราวหลังจากพบกับชายชราในหีบเหล็กผู้นั้น!

หรือในดวงตาของชายชราถึงกับมีพลานุภาพของอสูรร้าย สามารถบันดาลให้สายตาของผู้คนเสื่อมลงได้?!

...มันไฉนไม่ยินยอมให้โป้วอั้งเสาะได้เห็นสตรีในความมืดนั้น?

...นางไฉนไปรอมันในความมืด?

สักขีสองคนสุดท้ายถูกกงจื้ออู้เชิญออกมาด้วยแล้ว แต่โป้วอั้งเสาะกลับมิไปสนใจสองคนนี้เป็นผู้ใด

หัวใจโป้วอั้งเสาะยุ่งเหยิงจนวุ่นวายอีกแล้ว!

โป้วอั้งเสาะมิอาจลืมเรื่องเมื่อคืน และมิอาจถือสตรีเป็น ๆ นางหนึ่งมาเป็นเครื่องมือได้

เสียงร่ำไห้ด้วยความเจ็บช้ำของเถ้าแก่แซ่ตั้ง ประกายตาที่อำมหิตเดือดดาลของเง้ยป้อฮง พลันกลับกลายเป็นที่โป้วอั้งเสาะไม่มีปัญญาสะกดกลั้นทนทานได้

ยังมีกระบี่สีแดงฉานเล่มนั้น!

กระบี่นี้ไฉนไปอยู่ในมือกงจื้ออู้ได้?

กระบี่อยู่ในมือมัน ตัวอี้น้ำปวยเล่า?

ในระหว่างทั้งสองมีความสัมพันธ์อันเร้นลับใดกันแน่? กงจื้ออู้ไฉนจนบัดนี้

ยังไม่ยินยอมเปิดเผยโฉมหน้าแท้จริงของมัน?

คบมหึมาลุกสว่างไสว แท่นศิลากระจ่างดั่งกลางวัน

ในที่สุด โป้วอั้งเสาะเดินขึ้นไปบนแท่นศิลา มือกำดาบไว้แนบแน่น แนบแน่นกว่าธรรมดาอีกมากหลาย

ในตอนที่เจ็บช้ำหงุดหงิด คลั่งแค้นสิ้นหวัง มีแต่ดาบเล่มนี้เท่านั้นจึงสามารถให้ความสงบเยือกเย็นและพลัง

สำหรับโป้วอั้งเสาะ ดาบเล่มนี้ยังมีความสำคัญกว่าไม้เท้าคนตาบอด ระหว่างตัวของมันและดาบ ได้มีความรู้สึกผูกพันกันอย่างพิสดารยิ่ง

ความรู้สึกที่ไม่มีผู้อื่นใดสามารถเข้าใจได้ตลอดกาล มิเพียงเข้าใจในกันเท่านั้นยังเชื่อถือในกันและกันอีกด้วย

กงจื้ออู้เขม้นมองโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง เน้นทีละคำช้า ๆ

"ตอนนี้ท่านพร้อมที่จะชักดาบได้ทุกเวลาแล้ว!"

ตอนนี้ในมือมันก็มีกระบี่

มิว่าผู้ใดต่างดูออก มันมีความมั่นใจเหนือกว่าโป้วอั้งเสาะมากหลายนัก

โป้วอั้งเสาะพลันโพล่งขึ้น

"ท่านยินยอมรอสักครู่หรือไม่?"

ดวงตากงจื้ออู้มีประกายเย้ยหยันขึ้นวูบหนึ่ง ตอบช้า ๆ

"ข้าพเจ้ารอได้ เพียงแต่มิว่ารออีกนานเท่าใด ผลของการแพ้ชนะยังต้องไม่เปลี่ยนแปรไปได้"

โป้วอั้งเสาะมิรอฟังวาจามันให้จบความ พลันหันกายเดินลงจากแท่นศิลาตรงไปที่เบื้องหน้ายู่อี้ได้ชือ

ยู่อี้ได้ชือเงยหน้ามอง มีทีท่าแตกตื่นสงสัยและงุนงงไม่เข้าใจ

โป้วอั้งเสาะถาม

"ได้ชือมาจากที่ใด?"

"มาจากเก้าฮั้ว"

โป้วอั้งเสาะถามหลักธรรมอันลึกซึ้งหลายข้อ ยู่อี้ได้ชือตอบอธิบายแคล่วคล่องชัดเจน แสดงว่าเป็นผู้ทรงศีลที่เปี่ยมปริยัติธรรมจริง ๆ คลายความตะขิดตะขวงคลางแคลงของโป้วอั้งเสาะไปหมดสิ้นทันที

ดังนั้นเอง เมื่อยืดกายทรงร่าง ใบหน้าที่ซูบซีดร่วงโรยมีประกายขึ้นอีกคราแล้ว

เป็นประกายของความสงบเยือกเย็น เมื่อตอนเดินผ่านหน้าเต๊าะฮูหยินจะขึ้นไปบนแท่นศิลา พลันกล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้าตอนนี้ทราบแล้ว"

เต๊าะฮูหยินถาม

"ท่านทราบกระไร?"

"ทราบว่าเป็นท่าน"

สีหน้าเต๊าะฮูหยินพลันเปลี่ยนแปรไป โพล่งเบา ๆ

"ท่านยังทราบกระไร?"

"ที่ควรทราบต่างทราบหมดสิ้นแล้ว"

"ท่าน...ไฉนทราบได้?"

โป้วอั้งเสาะเอื้อนช้า ๆ

"สงบทนทานปานแผ่นผืนพสุธา เย็นซึ้งประหนึ่งซ่อนไว้ในใต้หล้า"

เมื่อเดินขึ้นไปบนแท่นศิลา ยืนประจันหน้ากับกงจื้ออู้ มิเพียงหนักแน่นปานบรรพตใหญ่เท่านั้น ถึงกับคล้ายเป็นแผ่นพื้นพสุธาที่ไม่อาจโยกคลอนให้สั่นไหวได้จริง ๆ แล้ว

หลังมือที่กำด้ามกระบี่ของกงจื้ออู้มีเส้นเลือดขึ้นเขียวโปน

โป้วอั้งเสาะประสานสายตากับมัน พลันส่งเสียง

"ท่านได้แพ้ไปครั้งหนึ่งแล้ว ไยต้องมาหาความพ่ายแพ้อีก?"

แก้วตากงจื้ออู้พลันหดเล็กลง พลันตวาดก้อง กระบี่หลุดออกจากฝัก ประกายกระบี่สีแดงฉานปานโลหิตพุ่งควับด้วยความเร็วดุจสายฟ้า!

มีแต่ผู้สายตาคมกริบที่สุดเท่านั้น จึงสามารถเห็น ในประกายสายฟ้าสีแดง คล้ายมีประกายดาบสีขาวจาง ๆ วูบขึ้นแวบหนึ่ง

เสียงติงดังสดใส ความเคลื่อนไหวทั้งมวลพลันชะงักลง ทุกสรรพสิ่งในแผ่นฟ้าแผ่นดินคล้ายดั่งต่างยุติหมดสิ้นในกะพริบตานั้นก็ปาน!

ดาบโป้วอั้งเสาะถูกสอดเข้าฝักแล้ว

กระบี่ของกงจื้ออู้ชี้ห่างจากคอหอยโป้วอั้งเสาะเพียงนิ้วเดียว แต่มิได้แทงลงไป

ร่างของกงจื้ออู้คล้ายดั่งพลันผนึกแข็งตัวอยู่ในที่นั้น

จากนั้น หน้ากากทองเหลืองก็ได้แบะออกช้า ๆ เผยเห็นโฉมหน้าของมันมา

โฉมหน้าที่หล่อเหลาคมคาย แต่เต็มไปด้วยความแตกตื่นขวัญเสียจนบิดเบี้ยว

เสียงติงดังอีกครา หน้ากากร่วงหล่นลงสู่พื้น กระบี่ก็ร่วงหล่นสู่พื้น

คนผู้นี้ถึงกับเป็นอี้น้ำปวย!!

แสงไฟยังคงสั่นไหวไม่หยุดยั้ง แต่ในห้องกว้างใหญ่กลับเงียบงันปานฮวงซุ้ย

ในที่สุดอี้น้ำปวยส่งเสียงขึ้น

"ท่านทราบตั้งแต่เมื่อใด?"

"ไม่นาน"

"ตอนท่านชักดาบ ก็ทราบเป็นข้าพเจ้าแล้ว?"

"ใช่"

"ดังนั้น ท่านจึงมีความมั่นใจต้องมีชัยแน่?"

"เนื่องเพราะหัวใจข้าพเจ้าไม่วุ่นวาย ไม่หวั่นไหวแล้ว"

อี้น้ำปวยถอนหายใจยาว กล่าวด้วยความรันทด

"ท่านย่อมควรมีความมั่นใจ เนื่องเพราะข้าพเจ้าความจริงควรตายอยู่ในมือท่าน"

มันก้มลงเก็บกระบี่ขึ้น ประคองยื่นให้พลางกล่าวต่อ

"เชิญ! เชิญลงมือ"

โป้วอั้งเสาะเพ่งมองมันแน่วนิ่ง เน้นเสียงช้า ๆ

"ตอนนี้ปณิธานของท่านเสร็จสิ้นแล้ว?"

"ถูกแล้ว"

โป้วอั้งเสาะส่งเสียงราบเรียบ

"อย่างนั้น ท่านตอนนี้ก็เป็นคนตายไปแล้ว ไยต้องให้ข้าพเจ้าลงมืออีก?"

โป้วอั้งเสาะหันกาย ไม่ไปมองอี้น้ำปวยอีกแม้สักแวบเดียว

โป้วอั้งเสาะไม่จำเป็นต้องมองอีกแล้ว

มีเสียงถอนหายใจดังมาจากด้านหลังแล้ว โลหิตหยดหนึ่งกระเซ็นเข้ามา กระเซ็นลงไปที่ใต้ฝ่าเท้า

โป้วอั้งเสาะยังคงไม่หันหน้า ใบหน้าที่ซีดขาวปรากฏเค้าโศกเศร้ารันทดที่อับจนปัญญา

โป้วอั้งเสาะทราบผลเยี่ยงนี้อยู่ก่อนแล้ว

ผลของเรื่องราวบางประการ ความจริงก็เป็นที่ไม่มีผู้ใดสามารถกลับกลายได้... ชะตาชีวิตของบางคนก็เป็นเช่นกัน!

แล้วชะตาชีวิตของตัวโป้วอั้งเสาะเองเล่า?!

ผู้ที่ปรากฏมาต้อนรับคนแรกคือยู่อี้ไต้ซือ ท่านแย้มยิ้มกล่าว

"ประสกมีชัยแล้ว"

"ได้ซือยู่อี้ (สมใจ) จริง ๆ?"

ยู่อี้ได้ซือนิ่งอึ้ง โป้วอั้งเสาะถามอีก

"ในเมื่อได้ซือ (มหาสมณะ) ก็ไม่แน่จะยู่อี้ (สมใจ) ไฉนทราบว่าข้าพเจ้ามีชัยจริง ๆ?"

ยู่อี้ได้ซือถอนใจเบา ๆ กล่าว

"ถูกแล้ว เป็นมีชัยหรือพ่ายแพ้ เป็นสมใจหรือไม่สมใจ จะยังมีผู้ใดทราบได้?"

ท่านประนมมือร้องสรรเสริญพระพุทธคุณเบา ๆ เดินช้า ๆ ออกจากห้องไป

เมื่อโป้วอั้งเสาะเงยหน้า ในห้องกว้างใหญ่เหลือเพียงเต๊าะฮูหยินคนเดียวเท่านั้น

นางกำลังจ้องมองดูมัน รอให้มันหันหน้ามาแล้วจึงกล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าทราบ"

"ท่านทราบ?"

"มีชัยก็เป็นมีชัย มีชัยก็ได้ครองทุกสรรพสิ่ง ผู้แพ้ต้องตาย นี่กลับเป็นเรื่องที่ไม่อาจบิดเบือนแม้แต่น้อยนิดได้"

นางถอนใจยาวแล้วกล่าวต่อ

"ตอนนี้อี้น้ำปวยตายไปแล้ว ท่านก็ย่อม..."

โป้วอั้งเสาะสอดคำทันที

"ตอนนี้อี้น้ำปวยตายไป กงจื้ออู้เล่า?"

"ท่านไยไม่ใช่ได้เห็นกับตาแล้ว?"

"เห็นกระไร?"

"อี้น้ำปวยก็คือกงจื้ออู้"

"ใช่จริง ๆ?"

"หรือไม่ใช่?"

"ไม่ใช่เด็ดขาด!"

เต๊าะฮูหยินหัวเราะเบา ๆ พลันชี้ไปที่ด้านหลังโป้วอั้งเสาะแล้วกล่าว

"ท่านดูอีก นั่นคือกระไร?"

ด้านหลังโป้วอั้งเสาะเป็นแท่นศิลา

แท่นศิลาที่เรียบลื่นพลันแยกออกจากกัน มีกระจกทองเหลืองบานมหึมากำลังลอยขึ้นจากในแท่นอย่างเชื่องช้า

เต๊าะฮูหยินถามอีก

"นั่นคือกระไร?"

"กระจกทองเหลือง"

"ในกระจกยังมีกระไร?"

ในกระจกมีคน...โป้วอั้งเสาะกำลังยืนอยู่ที่หน้ากระจก เงาร่างปรากฏอยู่ในกระจกชัดเจน

เต๊าะฮูหยินถามอีก

"ตอนนี้ท่านเห็นกระไร?"

"เห็นตัวข้าพเจ้าเอง"

"อย่างนั้น ท่านก็ได้เห็นกงจื้ออู้แล้ว เนื่องเพราะท่านตอนนี้ก็คือกงจื้ออู้!"

โป้วอั้งเสาะครุ่นคิดจนนิ่งอึ้ง

นางบอกมันเป็นกงจื้ออู้ มันถึงกับนิ่งอึ้ง

มีบางครั้ง การนิ่งแม้จะเป็นการคัดค้านโดยไม่ใช้เสียง แต่ปกติมักไม่ใช่

เต๊าะฮูหยินกล่าวอีก

"ท่านเปรื่องปราดหลักแหลมสุดยอด หลังจากยู่อี้ไต้ซือแสดงหลักธรรมให้ท่านฟังแล้ว ท่านก็เดาออกทันที สตรีเมื่อค่ำวานมิใช่นาง เป็นข้าพเจ้า"

โป้วอั้งเสาะยังคงนิ่งอึ้งอยู่ เต๊าะฮูหยินกล่าวต่อ

"ดังนั้น ตอนนี้ท่านจะต้องคาดคิดได้ ไฉนท่านจึงเป็นกงจื้ออู้?"

โป้วอั้งเสาะพลันกล่าว

"ข้าพเจ้าตอนนี้เป็นกงจื้ออู้จริง ๆ"

"ตอนนี้ใช่จริง ๆ"

"ต้องถึงเมื่อใดจึงไม่ใช่?"

"จวบจนในยุทธจักรมีคนที่เข้มแข็งกว่าท่านปรากฏมา ตอนนั้น..."

"ตอนนั้นข้าพเจ้าก็ต้องเป็นเช่นอี้น้ำปวยในวันนี้?"

"ใช่! ตอนนั้นท่านมิเพียงไม่ใช่กงจื้ออู้เท่านั้น ยังไม่ใช่โป้วอั้งเสาะอีกด้วย ตอนนั้นท่านกลายเป็นคนตายไปแล้ว"

นางแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มเมื่อกล่าวต่อ

"แต่ข้าพเจ้าเชื่อ ในสิบปีนี้ ยุทธจักรของแผ่นดินต้องไม่มีคนที่เข้มแข็งเหนือกว่าท่านปรากฏมาโดยเด็ดขาด ดังนั้นทุกสรรพสิ่งล้วนเป็นของท่าน ท่านพอจะทุ่มเทชีวิตจิตใจไปเสพสุขของชื่อเสียงและลาภยศ และก็พอจะมาเสพสุขจากตัวข้าพเจ้าได้"

โป้วอั้งเสาะกำดาบแนบแน่นกว่าเดิม โพล่งสวนคำ

"ท่านเป็นสตรีของกงจื้ออู้ตลอดกาล?"

"ตลอดกาลจริง ๆ"

โป้วอั้งเสาะเขม้นมองนางแน่วนิ่ง มือกำดาบแนบแน่นกว่าเดิม

โป้วอั้งเสาะพลันชักดาบ

ประกายดาบวูบขึ้น กระจกถูกฟันแบะเป็นสองเสี่ยง คล้ายดั่งหน้ากากทองเหลืองของอี้น้ำปวย

เมื่อกระจกทองเหลืองล้มลง ปรากฏร่างคนขึ้นผู้หนึ่ง

...ชายชราผู้หนึ่ง!

หลังกระจกเป็นห้องที่งามประณีต บนตั่งสวยงามทางมุมห้อง มีชายชราเอนกายนอนอยู่ผู้หนึ่ง

ท่านเป็นชายชราที่มีวัยสูงอย่างยิ่งแล้ว แต่ตาทั้งคู่ของท่านกลับได้รับพรจากหมู่มารทั้งหลายในอเวจี ยังคงรักษาความฉกรรจ์ไว้ได้

ดวงตาคู่นี้! คือคู่ที่โป้วอั้งเสาะพบเห็นภายในตู้เหล็กนั้น!

ตอนนี้ ดวงตาคู่นั้นกำลังจ้องมองโป้วอั้งเสาะ

โป้วอั้งเสาะสอดดาบเข้าฝัก แต่คมดาบคล้ายยังอยู่ในดวงตา เขม้นมองชายชราพลางเน้นเสียงทีละคำ

"โลกนี้น่ากลัวมีเพียงผู้เดียวที่รู้จักกงจื้ออู้ตัวจริงเป็นผู้ใด?"

"ผู้ใดรู้จัก?"

"ท่าน"

"ข้าพเจ้ารู้จักได้อย่างไร?"

"เนื่องเพราะท่านจึงเป็นกงจื้ออู้ที่แท้จริง"

ชายชราแย้มยิ้มแล้ว

แย้มยิ้มมิใช่ปฏิเสธ อย่างน้อยรอยยิ้มเช่นนี้ต้องไม่ใช่เด็ดขาด

โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อ

"สมบัติ เกียรติยศ และอำนาจที่กงจื้ออู้มี ต้องมิใช่ได้มาโดยง่ายดายเด็ดขาด" ในโลกต้องไม่มีเรื่องที่ได้มาโดยมิต้องลงแรง โดยเฉพาะเกียรติยศ สมบัติและอำนาจ

โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อ

"กับของที่เป็นสมบัติของตน มิว่าคนใดต่างต้องไม่ยินยอมปล่อยให้สูญเสียไปโดยง่ายดาย"

มิว่าผู้ใดต่างเป็นเช่นนี้

โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อ

"แต่เสียดาย ท่านชราภาพแล้ว พละกำลังเสื่อมโทรมแล้ว ท่านคิดจะรักษาทุกสรรพสิ่งที่ท่านมี จำเป็นต้องหาอีกผู้หนึ่งมาเป็นตัวแทนของท่าน"

กงจื้ออู้ยอมรับโดยดุษณี โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อ

"คนที่ท่านหาย่อมเป็นคนที่เข้มแข็งที่สุด ดังนั้นท่านจึงหาอี้น้ำปวย"

กงจื้ออู้แย้มยิ้มกล่าว

"มันเข้มแข็งอย่างยิ่งจริง ๆ และยังอยู่ในวัยฉกรรจ์"

"ดังนั้น มันทนทานการเย้ายวนของท่านไม่ได้ จึงกลายเป็นตัวแทนของท่าน"

"มันความจริงปฏิบัติได้อย่างดียิ่งเสมอมา"

"แต่เสียดาย มันแพ้แล้วในฮ่งฮ้วงจิ๊บ พ่ายแพ้ในคมดาบข้าพเจ้า"

"สำหรับกับมัน นับเป็นที่น่าเสียดายจริง ๆ"

"กับท่านเล่า?"

"กับข้าพเจ้าเป็นเช่นเดียวกัน"

"เป็นเช่นเดียวกัน?"

"ใช่ ในเมื่อมีคนที่ยังเข้มแข็งกว่ามาแทนมัน ข้าพเจ้าไยต้องการมันอีก?"

โป้วอั้งเสาะแค่นหัวร่อ กงจื้ออู้กล่าวต่อ

"แต่ข้าพเจ้าเคยรับปากมัน ขอเพียงมันยังสามารถพิชิตท่านพ่ายแพ้ภายในเวลาหนึ่งปี มันยังพอจะมีทุกสรรพสิ่งต่อไปได้"

ชายชราเน้นเสียงให้หนักแน่นต่อ

"ข้าพเจ้าให้มันไปพิชิตท่าน มิใช่ให้มันไปฆ่าท่าน"

"เนื่องเพราะที่ท่านต้องการคือคนเข้มแข็งที่สุด?"

"ถูกแล้ว"

"มันมีความเห็น ในวิชาดาบของข้าพเจ้า ปมเด่นน่ากลัวที่สุดคือชักดาบ?"

"ดังนั้นมันจึงคร่ำเคร่งฝึกชักกระบี่ แต่เสียดาย อีกหนึ่งปีให้หลังมันยังคงไม่มีความมั่นใจพิชิตท่านได้"

"ดังนั้น มันจึงได้คิดถึงคัมภีร์ไต้ปุยหู่และคงเชียะเหล็ง?"

"ดังนั้น มันจึงผิดไป"

"นี่ก็นับเป็นความผิดของมัน?"

"ใช่"

"เพราะเหตุใด?"

กงจื้ออู้กล่าวช้า ๆ

"เนื่องเพราะมันไม่ทราบ ของทั้งสองสิ่งนั้นอยู่ในมือข้าพเจ้ามาเนิ่นนานแล้ว"

โป้วอั้งเสาะเม้มปากไว้ กงจื้ออู้กล่าวต่อไป

"มันก็ไม่ทราบ ของทั้งสองสิ่งนั้นความจริงไม่น่าสะพรึงกลัวเท่าที่เล่าลือกันเลย มาตรว่ามันจะได้มา ยังไม่แน่มีความมั่นใจสามารถพิชิตท่านได้"

ทุกเรื่องราวที่เล่าลือ ต้องสวยงามยิ่งกว่าความเป็นจริงอยู่เสมอไป

โป้วอั้งเสาะเข้าใจเหตุผลนี้

กงจื้ออู้กล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าดูออกแต่แรกว่าท่านเข้มแข็งกว่ามัน เนื่องเพราะท่านมีพลังเหนียวอันพิกลอยู่"

กงจื้ออู้รีบอธิบายต่อไป

"ท่านสามารถทนทานความเจ็บปวดทรมานที่ไม่มีผู้อื่นสามารถทนทาน และท่านก็สามารถทนทานการกระทบกระเทือนใจอย่างที่ไม่มีผู้อื่นใดสามารถทนทานได้"

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"ดังนั้น การต่อสู้ครั้งนี้ท่านจึงหวังให้ข้าพเจ้ามีชัย?"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงสั่งให้เต๊าะจื้อ (โต๊ะ) ไปเป็นเพื่อนท่าน ข้าพเจ้าไม่คิดจะให้ท่านมาต่อสู้ด้วยความตื่นเต้นจนตึงเครียด"

โป้วอั้งเสาะเม้มปากไว้อีกครา ตอนนี้นับว่าเข้าใจทุกประการมาได้แล้ว

เรื่องที่ไม่มีปัญญาคลี่คลายอธิบายทั้งหลาย ในพริบตานี้กลับกลายเป็นรวบรัดง่ายดายอย่างยิ่ง

กงจื้ออู้เขม้นมองพลางส่งเสียง

"ดังนั้น ท่านตอนนี้คือกงจื้ออู้แล้ว"

"ข้าพเจ้าไม่ใช่"

"ไม่ใช่?"

"ข้าพเจ้าเป็นเพียงตัวแทนของกงจื้ออู้เท่านั้น"

"แต่ท่านได้มีทุกสรรพสิ่งไว้แล้ว"

"ไม่มีผู้ใดสามารถมีทุกสรรพสิ่งจริง ๆ ทุกสรรพสิ่งนี้เป็นของท่านตลอดกาล"

"ดังนั้น..."

"ดังนั้น ข้าพเจ้าตอนนี้ยังคงเป็นโป้วอั้งเสาะ"

แก้วตากงจื้ออู้หดเล็กลง สวนคำไป

"ท่านต่างไม่ยินยอมรับทุกประการฉะนี้?"

"ถูกแล้ว"

แก้วตาหดเล็ก มือกำแนบแน่น

มือที่กำดาบ!

จนอีกเนิ่นนานให้หลัง กงจื้ออู้พลันหัวร่อกล่าว

"ท่านดูออกว่าข้าพเจ้าเป็นคนชรา?"

โป้วอั้งเสาะยอมรับ กงจื้ออู้ถามอีก

"ท่านปีนี้อายุสามสิบห้าหรือสามสิบหก?"

"สามสิบเจ็ด"

"ท่านทราบข้าพเจ้ามีวัยสูงเท่าใด?"

"หกสิบ"

กงจื้ออู้หัวร่ออีกแล้ว เป็นการหัวร่อที่พิกลอย่างยิ่ง แต่ก็ได้แฝงความโศกเศร้าและเย้ยหยันจนบอกไม่ถูก

โป้วอั้งเสาะถาม

"ท่านไม่ถึงหกสิบ?"

"ปีนี้ข้าพเจ้าก็อายุสามสิบเจ็ด"

โป้วอั้งเสาะต้องมองมันด้วยความตระหนก มองใบหน้าที่มีรอยย่นซับซ้อนและผมที่ขาวโพลงดั่งไหมเงินของมัน โป้วอั้งเสาะไม่อาจเชื่อได้เด็ดขาด!

แต่โป้วอั้งเสาะก็ทราบ ความชราภาพของคน บางครั้งมิใช่เพราะกาลเวลามาเคี่ยวกรำ

มีเรื่องมากหลายที่พอจะบันดาลให้ผู้คนแก่ชรา

คิดถึงคะนึงหา สามารถบันดาลคนแก่ชรา เจ็บช้ำกังวล ก็สามารถบันดาลให้คนแก่ชรา!

กงจื้ออู้กล่าว

"ท่านทราบหรือไม่ ข้าพเจ้าไฉนจึงมีเค้าชราปานนี้?"

โป้วอั้งเสาะทราบ

หากความทะเยอทะยานของผู้คนยิ่งใหญ่เกินไป มากหลายเกินไป ก็ต้องชรารวดเร็วอย่างยิ่ง

ความทะเยอทะยาน ที่จริงก็เป็นความทุกข์ทรมานยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษยชาติ

โป้วอั้งเสาะทราบ แต่มิได้ตอบไป...ในเมื่อทราบแล้ว ไยต้องกล่าวต่อไปอีก?

กงจื้ออู้มิได้อธิบาย มันทราบโป้วอั้งเสาะต้องเข้าใจความหมายนี้

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าคิดมากเกินไป ดังนั้นข้าพเจ้าจึงชรา และก็เนื่องเพราะข้าพเจ้าชรา ดังนั้นท่านจึงเข้มแข็งกว่า"

กงจื้ออู้กล่าวต่ออย่างอ้อมค้อมยิ่ง

"หากท่านมิใช่กงจื้ออู้ ท่านก็ไม่อาจเป็นโป้วอั้งเสาะได้อีก"

"ข้าพเจ้าก็ต้องเป็นคนตาย?"

"ถูกแล้ว"

โป้วอั้งเสาะทรุดกายนั่ง นั่งบนโต๊ะเตี้ยที่อยู่ตรงข้ามกับตั่งงาม

โป้วอั้งเสาะเหน็ดเหนื่อยอย่างยิ่ง

ผ่านการต่อสู้เช่นเมื่อครู่มาครั้ง ขอเพียงเป็นมนุษย์ เป็นต้องรู้สึกอ่อนล้าอย่างยิ่ง

แต่โป้วอั้งเสาะกลับต้องปลุกปลอบใจให้เข้มแข็งคึกคัก

โป้วอั้งเสาะทราบ จำเป็นต้องต่อสู้อีกครา การต่อสู้ครานี้จะต้องยิ่งดุดันเปี่ยมอันตรายกว่าการต่อสู้เมื่อครู่มากนัก

กงจื้ออู้กล่าว

"ท่านยังพอจะใคร่ครวญให้รอบคอบได้"

"ข้าพเจ้าไม่จำเป็น"

กงจื้ออู้ถอนใจกล่าว

"ท่านจะต้องทราบ ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาให้ท่านตายอย่างยิ่ง"

โป้วอั้งเสาะทราบ คิดจะหาตัวแทนที่เป็นเช่นดั่งมันสักคนหนึ่ง ต้องมิใช่เรื่องง่ายดายเด็ดขาด โป้วอั้งเสาะมั่นใจเช่นนี้

กงจื้ออู้กล่าวอีก

"เสียดายที่ข้าพเจ้าไม่มีทางเลือก"

"ข้าพเจ้าก็ไม่มี"

"ท่านไม่มีกระไรทั้งสิ้น!"

โป้วอั้งเสาะมิอาจปฏิเสธ

กงจื้ออู้กล่าวต่อ

"ท่านไม่มีสมบัติ ไม่มีอำนาจ ไม่มีมิตรสหาย ไม่มีญาติสนิท"

"ข้าพเจ้ามีแต่ชีวิต"

"ท่านยังมีอีกประการ"

"ยังมีกระไร?"

"ชื่อเสียง"

กงจื้ออู้แย้มยิ้มแล้วกล่าวต่อ

"หากท่านปฏิเสธข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามิเพียงปลิดชีวิตท่านเท่านั้น ยังจะทำลายชื่อเสียงของท่าน ข้าพเจ้ามีวิธีมากหลายยิ่ง"

"ท่านคล้ายดั่งมีกระไรครบครันมาก?"

กงจื้ออู้ไม่ปฏิเสธ โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อ

"ท่านมีทรัพย์สมบัติ มีอิทธิพลอำนาจ บริวารที่เป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยมมากมายคับคั่ง"

"ข้าพเจ้าจะฆ่าท่าน อาจบางทีไม่จำเป็นต้องใช้พวกมัน"

"ท่านมีกระไรครบครัน เพียงขาดไปประการเดียว"

กงจื้ออู้ร้องอ้อ โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อ

"ชีวิตท่านไม่มีความรื่นรมย์เหลืออยู่แล้ว"

กงจื้ออู้หัวร่อ โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อ

"แม้นับว่าเกียรติภูมิของกงจื้ออู้จะดำรงอยู่ได้ชั่วกาลนาน ท่านก็เป็นเพียงคนตายเท่านั้น"

มือกงจื้ออู้กำแนบแน่น

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"ชีวิตไม่มีความรื่นรมย์เหลืออยู่ ก็ไม่มีความคึกคักเข้มแข็งต้องการต่อสู้ ดังนั้นหากท่านประมือกับข้าพเจ้า ต้องแพ้แน่นอน"

กงจื้ออู้ยังแย้มยิ้ม แต่เป็นรอยยิ้มที่สุดฝืน

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"หากท่านกล้ายืนขึ้นมาต่อสู้กับข้าพเจ้า หากสามารถเอาชัยข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้าก็จะขายชีวิตในชาตินี้แก่ท่านโดยไม่ตัดพ้อเสียใจ"

หยุดแค่นหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"แต่ท่านไม่กล้า!"

โป้วอั้งเสาะเขม้นมองกงจื้ออู้แน่วนิ่ง

ในมือโป้วอั้งเสาะมีดาบ ในดวงตามีดาบ ในวาจาก็มีดาบ!

กงจื้ออู้มิได้ยืนขึ้นจริง ๆ

...ใช่เนื่องเพราะมันยืนไม่ขึ้นจริง ๆ? หรือเนื่องเพราะมือของเต๊าะฮูหยิน?

มือนางได้กดอยู่บนบ่าของมัน!

โป้วอั้งเสาะหันกาย เดินช้า ๆ ออกไปแล้ว

กงจื้ออู้จับตามองโป้วอั้งเสาะเดินออกไป

ท่วงท่าการเดินของโป้วอั้งเสาะยังคงพิกลอย่างยิ่ง เก้งก้างอย่างยิ่ง แต่ในสายตาของผู้ที่ได้เห็น กลับมีแต่ประกายเคารพเลื่อมใส

มิว่าผู้ใดต่างเป็นเช่นกัน!

มือโป้วอั้งเสาะกำด้ามดาบแนบแน่นตลอดมา แต่มิได้ชักออก

'ข้าพเจ้าไม่ฆ่าท่าน เนื่องเพราะท่านเป็นคนตายไปแล้ว'

คนใดที่หัวใจตายไป แม้นับว่าซากสังขารยังมีอยู่ ก็ไม่มีประโยชน์!

โป้วอั้งเสาะทราบ นางไฉนจึงต้องกดกงจื้ออู้ไว้ เนื่องเพราะนางไม่คิดจะผ่านวันเวลาเช่นนั้นอีก

นางเป็นสตรีของกงจื้ออู้ตลอดกาล

ในจิตใจของนาง กงจื้ออู้ที่แท้จริงมีผู้เดียว ไม่มีผู้ใดสามารถทดแทนได้ตลอดกาล

ดังนั้น นางยินดีกระทำเรื่องราวใดให้แก่มันโดยไม่ปฏิเสธ

ประการนี้ กงจื้ออู้สามารถเข้าใจหรือไม่? ต้องถึงเมื่อใดจึงเข้าใจได้?...ไฉนตัวไหมต้องสำรอกใยจนตายไปจึงยอมยุติ?

อาทิตย์สนธยาใกล้ลาลับ

โป้วอั้งเสาะยืนอยู่ในแสงสนธยา ยืนอยู่หน้ากองปรักหักพังของคงเชียะซัวจึงแสงสนธยาเลือนราง ทุกที่ทางล้วนเป็นซากที่หดหู่

โป้วอั้งเสาะดึงจดหมายออกมาฉบับหนึ่ง วางอยู่หน้าฮวงซุ้ยของบรรดามิตรสหาย

กระดาษสีขาวสะอาด อักษรสีดำสนิท

นั่นเป็นเทียบเชิญในงานศพกงจื้ออู้ ส่งทั่วไปทุกแห่งหนในดินแดน เป็นข่าวใหญ่ที่สะเทือนแผ่นดินอย่างรุนแรง

ฝุ่นคืนสู่ฝุ่น ดินคืนสู่ดิน มนุษย์ย่อมต้องตายแน่นอน

โป้วอั้งเสาะระบายลมจากปากยาว ๆ เงยหน้ามองท้องฟ้า

แสงสนธยายิ่งชืดจาง ม่านวิกาลเริ่มคลี่คลุม

แต่ในหัวใจโป้วอั้งเสาะกลับมีความรู้สึกสุขสันติจนบอกไม่ถูก เนื่องเพราะโป้วอั้งเสาะทราบ ตอนเมื่อวิกาลกรายมา จันทร์เพ็ญก็จะลอยขึ้นสู่ฟากฟ้า

สุราอยู่ในจอก จอกอยู่ในมือ

กงจื้ออู้ชูจอกให้แก่หน้าต่างบานน้อย นอกหน้าต่างเป็นหุบเขาเขียวขจี สะพานน้อยทอดข้ามลำธารน้ำใส

มีมือข้างหนึ่งเกาะอยู่บนไหล่มัน มือที่ผุดผ่องเป็นยองใยอบอุ่นนุ่มนิ่ม

นางถามเบา ๆ อยู่

"ท่านตกลงใจกระทำเยี่ยงนี้ตั้งแต่เมื่อใด?"

"จวบจนเมื่อเราปลงตกแล้วจริง ๆ"

"ปลงกระไรตก?"

"คนเรามีชีวิตเพื่อกระไร?"

มือของมันก็ยกขึ้นกุมมือนางเบา ๆ กล่าวต่อไป

"คนมีชีวิตอยู่เพียงเพื่อให้จิตใจของตัวเองสงบสบาย หากกระทั่งความรื่นรมย์ของชีวิตยังไม่มี อย่างนั้นแม้นับว่ามันมีชื่อเสียงเกรียงไกร ทรัพย์สมบัติมหาศาล อิทธิพลอำนาจสูงส่ง อยู่สืบไปก็จะมีประโยชน์ใด?"

นางแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มดุจบัวแย้ม

นางทราบ กงจื้ออู้เข้าใจแก่นแท้ของชีวิตแล้ว ปลงตกแล้วจริง ๆ

ตอนนี้แม้ผู้อื่นต่างเข้าใจกงจื้ออู้ตายไปแล้ว แต่มันยังคงดำรงอยู่ ยังคงมีชีวิตอยู่อย่างแท้จริง เนื่องเพราะมันรู้จักเสพสุขของชีวิตแล้ว

คนที่เพียงรู้จักไปเสพสุขของชีวิตอย่างแท้จริง อย่างนั้นแม้นับว่ามันเพียงสามารถมีชีวิตวันเดียว ก็เป็นที่เกินพอแล้ว

"เราทราบว่า พวกกงซุนตู้ต้องมีชีวิตไม่ยืนยาวแน่"

"เพราะเหตุใด ?"

"พวกเราได้หว่านพืชพิษลงไปในหัวใจพวกมันแล้ว"

"พืชพิษ?"

"นั่นคืออำนาจและสมบัติของเรา"

"ท่านเข้าใจพวกมันจะต้องแย่งชิงกันจนตายไป?"

"แน่นอน"

นางแย้มยิ้มอีก ยิ้มจนยิ่งนุ่มนวล ยิ่งหยาดเยิ้มกว่าเดิม

นางทราบ มันไฉนทำดั่งนี้ เนื่องเพราะมันต้องไถ่โทษทัณฑ์ที่เคยกระทำ และไถ่โทษให้ตัวเองด้วย

มันตั้งใจจะแสวงหาความสงบและความสุขแก่ตัวเอง

ตอนนี้ทุกสรรพสิ่งต่างผ่านพ้นแล้ว

มันยกจอกสุราขึ้นชูให้ฟ้า แต่มิได้ถามจันทร์เพ็ญอยู่ที่ใดอีก?

เพราะมันทราบจันทร์เพ็ญอยู่ที่ใด?

อยู่ในหัวใจมนุษย์ทุกรูปนาม ถ้าหากไปคิดถึงมัน ถ้าหากลบล้างเมฆหมอกออกไปได้

จิตใจแจ่มใส จันทร์เพ็ญย่อมกรายให้เห็นเอง

ที่ละโมบและริษยาอาฆาตนำพามาได้ มีแต่พินาศและย่อยยับ

รักเท่านั้นจึงเป็นนิรันดร!
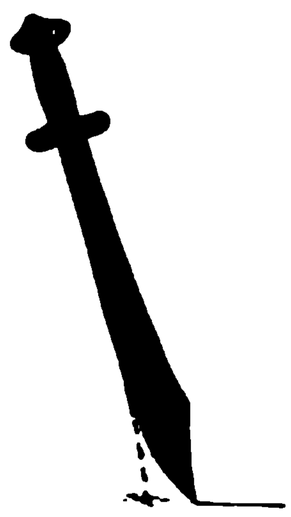
จบบริบูรณ์